

Giới thiệu Từ Bi Thành

Truyện Từ Bi Thành là câu chuyện tình yêu của một cô gái rất hồn nhiên trong sáng, cô khá thông minh cùng đó là một người đứng đầu bang phái. Truyện có đầy đủ yếu tố của một tiểu thuyết ngôn tình hắc bang: âm mưu, gay cấn, hồi hộp, tình cảm...

Nữ chính là Mộ Thiện, một người con gái có trí tuệ cô cũng đã có một tình yêu sâu đậm vào những tháng năm trẻ trung và đẹp nhất cuộc đời. Nhưng giống như mọi cô gái khác, ở tuổi 17 thì cuộc đời phía trước quá dài, còn rất nhiều thứ có thể đánh đổi, để hướng tới, vậy nên một tình yêu dù là khác cốt ghi tâm nhưng dưới những áp lực khác thì cô đã lựa chọn từ bỏ.

Nam chính là Trần Bắc Nghiêu, một người con trai có tuổi thơ rất dữ dội anh đã tìm được sự yên bình khi gặp Mộ Thiện. Nhưng những cô đơn, những hồi ức ngọt ngào, những thiếu khuyết trong tình cảm chỉ được lấp đầy bởi sự xuất hiện trở lại của Mộ Thiện sau 8 năm xa cách. Truyện còn đề cập đến thủ đoạn trên thương trường, ám sát, ma túy, buôn bán vũ khí với bối cảnh từ đại lục tới tam giác vàng rất lôi cuốn người đọc. Là một trong những tác phẩm nổi tiếng của Đinh Mặc không thể không đọc...

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chim sẻ chực sẵn (*)

Tình hình dưới lầu vô cùng căng thẳng.

Trong nhà xường tương đối gọn gàng, nền đất xi măng trắng lóa như bốc hơi nóng dưới ánh mặt trời chói chang.

Hơn năm mươi người đàn ông tráng kiện, tay cầm gậy gỗ, mặt mũi hung hăng dữ tợn. Cảnh tượng khiến bất cứ người nào nhìn thấy cũng toát mồ hôi lạnh.

Mộ Thiện chăm chú theo dõi toàn cảnh bên dưới mấy phút rồi quay đầu hỏi: “Từ tổng cứ để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm hay sao?”

Mộ Thiện đứng bên khung cửa sổ. Ánh nắng chiếu hắt vào, khiến gương mặt thanh tú của cô càng trở nên lung linh.

Giọng nói của Mộ Thiện có vẻ bình thản, nhưng Từ tổng, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh cô tỏ ra vô cùng giận dữ: “Lũ lưu manh khốn khiếp”..

Mộ Thiện cất giọng từ tốn: “Đám lưu manh đang tụ tập ở bên dưới...mấy ngày trước vẫn còn là công nhân của Từ tổng. Bọn họ đến chỗ tôi gây âm ỉ, nói bộ phận nhân sự của Từ thị cho bọn họ biết, Từ tổng nghe lời chúng tôi nên mới lợi dụng luật lao động, sắp xếp công việc chân tay nặng nhọc và độc hại cho bọn họ, khi hết thời kỳ thử việc liền sa thải bọn họ...”

Từ tổng sùng người, sắc mặt tối sầm: “Không có chuyện đó, tôi mời quý công ty làm cố vấn những việc đại sự. Giám đốc Mộ ngồi chờ tôi một lát, để tôi đi giải quyết bọn chúng. Khoản tiền còn thiếu, chúng ta sẽ bàn sau”.

Nhìn bóng dáng Từ tổng nhanh chóng biến mất ở cuối hành lang, Mộ Thiện hơi nhếch mép, cô cân nhắc trong giây lát rồi cũng đi xuống dưới.

Đầu năm nay Mộ Thiện quay về tỉnh lập nghiệp, cô thành lập một công ty cố vấn. Do công ty chưa có tiếng tăm nên khách hàng thuộc loại vàng thau lẫn lộn, ví dụ doanh nghiệp cỡ vừa như Từ Thị còn nợ cô khoản tiền năm mươi ngàn nhân dân tệ mãi không chịu thanh toán. Hôm nay Mộ Thiện đích thân đến tìm ông ta đòi nợ, vừa vặn gặp vụ lưu manh đến nhà máy gây rối.

Lúc đi xuống tầng một, Mộ Thiện nghĩ, thật ra mọi người sống cũng không dễ dàng gì.

Trên nền xi măng trắng xóa, mặt trời chiếu như nước mắt. Ngoài cổng, người qua đường tụ tập xem trò vui, thậm chí có người dùng ô tô nhào ra khỏi cửa xe theo dõi.

Đám bảo vệ và những công nhân khỏe mạnh chỉ một loáng đã tụ tập hơn bảy mươi người vào một bên, hình thành thế song song với đám lưu manh. Nhưng hai bên chỉ chõ miệng chửi nhau chứ không động thủ.

Mộ Thiện lặng lẽ tiến về phía trước vài bước. Hôm nay cô mặc bộ váy công sở màu đen, để lộ đôi chân dài thẳng nuột. Mộ Thiện có làn da trắng, môi đỏ, tóc đen, giống như một “bình hoa” nổi bật giữa đám công nhân áo xanh lam.

Đại Tiểu, người đứng đầu đám lưu manh quẩy rối khoác một chiếc áo Armani hàng nhái, tay anh ta cầm băng rôn trên có hàng chữ: “Nhà máy độc ác hại chết công nhân”. Anh ta nhanh chóng phát hiện ra Mộ Thiện.

“Cô ta là đồng bọn của ông chủ!”

Đại Tiểu không hề tỏ ra thương hoa tiếc ngọc, anh ta nhanh như cắt túm tay Mộ Thiện lôi cô vào đám đông phía anh ta. Mấy người thanh niên lập tức vây quanh cô.

Lúc này Từ tổng đang trốn trong văn phòng theo dõi tình hình qua màn hình giám sát. Ông ta sửng sốt khi chứng kiến cảnh này. Từ tổng không ngờ Mộ Thiện bị bắt làm con tin, ông ta chửi thề người đàn bà làm hỏng việc của ông ta. Mộ Thiện tuy không phải là nhân vật có thân phận cao quý nhưng cũng là nhân tài từ Bắc Kinh về lập nghiệp. Nếu cô bị tổn thương, vụ này mà vỡ lở ra, ông ta sẽ lâm vào tình thế bất lợi.

Đám bảo vệ không dám xông lên, Mộ Thiện dường như sợ chết khiếp, cô cúi thấp đầu nên không rõ sắc mặt.

Thấy phe mình có lợi, Đại Tiểu đắc ý nói lớn tiếng: “Các người phải thanh toán tiền lương còn nợ đọng và tiền viện phí cho chúng tôi, chúng tôi mới thả người!”

Từ tổng do dự hồi lâu, ông ta không biết có nên gọi kẻ toán đi lấy tiền.

Không ngờ đúng lúc này có kẻ đổ thêm dầu vào lửa, một chiếc Mercedes xông thẳng vào trong sân nhà xưởng, một người đàn ông mở xe bước xuống.

Người đó là Từ Viễn Đạt, con trai út của Từ tổng.

Từ Viễn Đạt là công tử nhà giàu mới phát triển hình, hán thích chơi xe, chơi cờ phiêu và đi tán gái. Hán ra sức theo đuổi Mộ Thiện nhưng bị cô cự tuyệt.

Từ Viễn Đạt nhìn ngó bốn xung quanh, hán vô cùng tức giận khi thấy đám lưu manh quê mùa dám đến nhà hán gây chuyện, còn bắt Mộ Thiện của hán.

“Mẹ kiếp!” Từ Viễn Đạt định xông lên nhưng bị mấy người công nhân đứng bên cạnh ngăn lại.

Mộ Thiện đứng nhìn hán từ phía xa xa, cô cất giọng yếu ớt: “Từ thiếu...”

Trước đây Từ Viễn Đạt cảm thấy Mộ Thiện hơi kiêu ngạo, rất khó theo đuổi. Vì vậy câu “Từ thiếu...” đầy vẻ bất lực và hạ thấp mình của cô khiến tim hán rung lên một nhịp.

Từ Viễn Đạt cũng không phải người lỗ mãng, hán ngẫm nghĩ rồi rút máy di động.

“Anh Châu, là em, Tiểu Từ đây ạ, bên em gặp chút phiền phức... Không có gì, chỉ là một lũ lưu manh đến quấy nhiễu... vậy sao? Anh đang ở gần đây à? Anh sẽ dẫn người đến sao? Thế thì cảm ơn anh quá!”

Hán cố ý cất cao giọng, để những người có mặt đều nghe thấy rõ ràng.

Ngữ khí của hán vừa tự tin vừa hung hăng, khiến đám lưu manh trầm mặc bất an.

Viện binh của Từ Viễn Đạt nhanh chóng tới nơi.

Nhưng ngoài dự liệu của mọi người, đó chỉ là một chiếc xe con. Chiếc xe BMW 760 màu đen từ từ đỗ dưới hàng cây bên ngoài công xưởng, mang theo sự uy nghiêm không thể coi thường.

Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn mặc áo T-shirt màu xám xuống xe trước tiên. Anh ta bỏ kính râm, để lộ gương mặt đàn ông và nụ cười uể oải trên môi.

Tiếp đó là hai người đàn ông ăn mặc lịch sự xuống xe theo anh ta. Họ đều diện comple phan phanh cúc áo ngực, bên trong là sơ mi bó sát để lộ cơ bắp rắn chắc.

Đám lưu manh liền lộ vẻ vui mừng và khinh thường, chỉ có Đại Tiểu không biết nghĩ ra điều gì, thần sắc của anh ta hơi nghiêm nghị.

“Anh Châu!”. Từ Viễn Đạt rẽ đám người đi về phía người đàn ông. “Anh Châu” liền vỗ vai hán.

Hàng ghế sau của chiếc BMW thấp thoáng bóng một người. “Anh Châu” cúi đầu nói điều gì đó với người trong xe rồi từ tốn ra lệnh cho hai đàn em “Hành động đi!”.

Hai người đàn ông liền mở cốp chiếc BMW, xách ra một chiếc bao tải rồi đổ xuống đất.

Một thứ từ trong bao rơi ra, đó là một người máu me be bét.

Không ít người nhận ra kẻ nằm dưới đất, là người Đại Tiểu sắp xếp ở vòng ngoài để theo dõi chặn xe và trì hoãn cảnh sát.

Phe Đại Tiểu lập tức biến sắc mặt, bọn họ không thể ngờ đối phương loại bỏ một người của họ dễ như trở bàn tay và không hề có động tĩnh.

Trong không khí im lặng như tờ, hai người đàn ông lặng lẽ đi vào giữa đám lưu manh. Một người đến trước mặt Đại Tiểu cất giọng bình thản: “Anh là người cầm đầu?”

Đại Tiểu hừm một tiếng, những người khác không dám ho he.

Vài phút sau, bảy tám người ngã xuống. Tệ hại nhất là Đại Tiểu, anh ta nằm bẹp dóm dưới đất, đầu đón thét lên. Một người đàn ông đạp lên đầu anh ta, bẻ quặt hai cánh tay anh ta ra đằng sau.

Bốn mươi mấy người còn lại vừa tức vừa sợ, nhưng không dám nhúc nhích. Trên thực tế, kể từ khi người ở trong bao tải xuất hiện trước mặt bọn họ với bộ dạng toi tả, bọn họ đã hoảng hồn. Trong cuộc đối đầu chỉ cần bên nào tụt nhuệ khí, dù đông người đến mấy cũng vô dụng.

Mộ Thiện bị một thuộc hạ của “Anh Châu” kéo sang một bên.

Từ Viễn Đạt hăng tiết mắng chửi đám lưu manh: “Cho chúng mày chết!”. Thấy tám băng rôn nằm dưới đất, hắn đạp chân vài phát: “Tao sẽ chôn sống lũ nông dân chúng mày, mẹ nó!”

Đại Tiểu bị kéo đến trước “Anh Châu”, sắc mặt anh ta không còn một hột máu.

“Anh từ đâu đến? Tên là gì?” Anh Châu ngồi xổm xuống, mỉm cười nhìn Đại Tiểu.

“Đại Tiểu, huyện Hưởng Xuyên”. Đại Tiểu nói bằng một giọng ừ rừ.

“Tôi họ Châu”. Anh Châu cất giọng ôn hòa và vỗ vai Đại Tiểu: “Anh Đại Tiểu, nhớ là khi nào đến thành đông thì phải báo tiểu đệ một câu trước. Lần sau anh còn vượt giới, hai cánh tay này sẽ không thể nối vào vị trí cũ đâu”. (Thành đông: phía đông thành phố, giới xã hội đen thường phân chia địa bàn)

Một tiếng đồng hồ sau, Mộ Thiện từ chối lời đề nghị của Từ Viễn Đạt, mặt mũi bơ phờ tự lái xe ra về.

Ô tô rời khỏi Từ thị không bao lâu, Mộ Thiện rút khăn giấy lau sạch nước mắt. Cô trang điểm lại và ngẩng đầu mỉm cười với người phụ nữ tràn đầy sinh lực ở trong gương chiếu hậu.

Năm phút sau đó, Mộ Thiện đến điểm hẹn. Tìm thấy một chiếc xe con màu xanh đỗ trước cửa một trung tâm thương mại sầm uất, Mộ Thiện liền lên xe. Lái xe là một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta tươi cười với cô: “Hiệu quả rất tốt”.

Mắt Mộ Thiện sáng lên: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, không bị ai phát hiện ra đấy chứ?”

“Cậu yên tâm đi, vừa rồi tớ đóng giả làm người qua đường, camera đâu rất kỹ”. Người đàn ông trẻ tuổi cười híp mắt: “Đặc biệt là câu “Tao sẽ chôn sống lũ nông dân chúng mày” của Từ Đạt Viễn, đúng là chi tiết nổi bật nhất. Tin đồn doanh nghiệp tư nhân ở thành đông sử dụng lao động là nông dân trong điều kiện làm việc khắc nghiệt đã có từ lâu. Tớ tin chắc bài báo này sẽ gây chấn động toàn thành phố, thậm chí toàn tỉnh ta”.

Mộ Thiện đưa mắt nhìn anh ta: “Cũng nên vừa vừa thôi. Về đoạn băng có “Anh Châu”, tốt nhất cậu nên cắt đi”.

Người đàn ông trẻ tuổi ngăn người trong giây lát rồi gật đầu: “Tớ biết rồi!”

Khi trời tối hẳn, Mộ Thiện tới một phòng khám bệnh ở thành nam.

Hai người đàn ông trẻ tuổi đứng gác ở cửa nhận ra Mộ Thiện, cung kính cúi chào: “Mộ tiểu thư!”

Hành động của họ khiến Mộ Thiện cảm thấy hơi ngượng ngùng, cô gật đầu thay lời chào rồi đi vào phòng khám. Người đàn ông nằm trên chiếc giường bệnh duy nhất chính là Đại Tiểu, kẻ đứng đầu đám lưu manh buổi chiều bị đối phương đánh toi tả.

“Mộ tiểu thư!” Đại Tiểu cố gắng ngồi dậy.

Mộ Thiện vội ẩn người anh ta xuống: “Anh cứ nằm đi! Không ngờ Từ Viễn Đạt gọi xã hội đen, khiến anh chịu khổ”.

“Không có gì đâu ạ, những người đó chúng tôi cũng không thể đắc tội. Anh bạn nhà báo của cô đã chụp được chưa?”

“Xong rồi, anh cứ ở nhà đợi tin tức đi”. Mộ Thiện nở nụ cười nhàn nhạt: “Chỉ vài ngày nữa, Từ thị sẽ tự dâng tiền đến”.

Rời khỏi phòng khám, tâm trạng Mộ Thiện vô cùng nhẹ nhõm. Cô gọi điện cho thư ký của công ty, bảo thư ký ngày mai tiếp tục gửi thông báo đòi nợ tới Từ thị.

“Đúng rồi, cô hãy nhớ vô tình nói với bên đó, giám đốc Mộ đến giờ vẫn chưa hết hoảng sợ. Hãy phát huy hết tinh thần buồn dưa lê của cô, miêu tả càng thê thảm càng tốt”.

“Giám đốc Mộ”. Thư ký cảm thấy hơi kỳ lạ: “Chị yên tâm đi, cứ giao cho em”.

Mộ Thiện lái xe trong đêm tối, ngón tay thon thả của cô gõ nhẹ lên vô lăng, khóe miệng cô ẩn hiện nụ cười khinh miệt.

Từ thị không những nợ cô tiền không chịu thanh toán còn dùng cô làm lá chắn đẩy về phía mũi nhọn của đám công nhân. Bọn họ muốn làm ô uế thanh danh của cô, đúng là xấu xa hết chỗ nói.

Sau khi Mộ Thiện rời khỏi phòng khám, Đại Tiểu lại chìm trong hồi tưởng về chuyện vừa xảy ra.

Lúc nghe nói người thân của đám anh em bị Từ thị lừa đảo, họ đã kiện lên tổ chức trọng tài lao động nhưng không thể khởi tố vì thiếu chứng cứ, Đại Tiểu tức giận kêu gọi anh em đi bao vây Mộ Thiện, vì cô ta chính là người đề ra sách lược cho Từ thị.

Ai ngờ khi Đại Tiểu đi dép lê tới công ty Mộ Thiện, cô chăm chú nhìn anh ta hồi lâu rồi mời anh ta vào văn phòng của cô.

Đại Tiểu còn chưa nghĩ ra nên làm thế nào, người phụ nữ trước mặt nói với anh ta bằng một giọng bí hiểm: Không sao, anh cứ đi gây chuyện. Cảnh sát ư? Cảnh sát chẳng hề muốn can thiệp đến những vụ liên quan đến quần chúng. Anh ta chỉ cần cứ người chặn ở trên đường, để cảnh sát có thể thuận nước lạt thuyền. Đợi cảnh sát tới nơi, chúng ta đã xong việc từ lâu rồi.

Vậy là Đại Tiểu cũng người phụ nữ đó liên thủ, diễn một màn kịch đầy kích thích. Đại Tiểu suy tư một hồi rồi chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay. Đến khi anh ta giật mình tỉnh giấc, anh ta sợ đến mức hồn xiêu phách tán.

Hai người đàn ông mặc áo sơ mi trắng buổi chiều mới tản cho anh ta một trận lúc này đang đứng bên cạnh giường của anh ta. Họ mặt sất đen sì giống Diêm La hiện thân.

Người đàn ông được gọi là “Anh Châu” đứng đằng sau bọn họ, cười híp mắt với Đại Tiểu.

Giọng Đại Tiểu hơi lạc đi: “Châu... Anh Châu, tôi sẽ không đi thành đông nữa... Tôi, tôi ở đây chữa trị...”.

“Anh Châu” nhìn chăm chăm vào gương mặt thảm hại của anh ta, ngữ khí rất ôn hòa: “Tôi xin lỗi, chiều hôm nay tôi ra tay hơi nặng, tôi sẽ lo hết tiền viện phí của các anh”.

Đại Tiểu sợ chết khiếp khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của “Anh Châu”, anh ta vội từ chối: “Không cần đâu”.

Anh Châu cười cười: “Lúc chiều tôi đã có cảm giác các người không bình thường. Lão đại tôi muốn biết, anh và người phụ nữ đó rốt cuộc có âm mưu gì?”

Lão đại? “Anh Châu” còn có lão đại sao?

Lúc này Đại Tiểu mới chú ý đến người đàn ông ngồi đằng sau “Anh Châu”. Bởi vì phòng bệnh rất tối nên Đại Tiểu chỉ có thể nhìn thấy bóng một người đàn ông mặc âu phục ngồi thẳng lưng trên chiếc ghế sofa tời tàn.

Đại Tiểu làm sao dám dấu diếm, anh ta liền kể hết mọi chuyện.

Người đàn ông đó từ đầu đến cuối chỉ trầm mặc, không hề mở miệng, không biết anh ta nghĩ gì.

Anh Châu thò tay vào túi áo Đại Tiểu, tìm thấy một tấm danh thiếp từ trong đồng tiền lẻ rồi đưa cho người đàn ông đó.

Người đàn ông lúc này mới động đậy, anh ta cầm tờ danh thiếp, đứng dậy đi ra chỗ sáng cúi đầu xem danh thiếp. Ngón tay dài sạch sẽ của anh ta nhẹ nhàng vuốt phẳng mép tấm danh thiếp.

Người đàn ông trẻ hơn Đại Tiểu tương tượng, dáng người anh ta có vẻ gầy gò.

Khi nhìn rõ diện mạo của anh ta, Đại Tiểu hơi sửng sốt. Anh ta thấy người đàn ông này hoàn toàn khác với những người anh ta từng gặp. Gương mặt của anh ta khiến Đại Tiểu liên tưởng tới ánh trăng sáng trong đêm rằm. Nhưng khi người đàn ông đưa mắt về phía anh ta, anh ta cảm thấy bản thân như bị chìm xuống làn nước băng giá.

Sau đó, Đại Tiểu thấy người đàn ông tuấn tú không giống người phàm trần đó hơi nhếch mép. Anh ta đưa tay bỏ tấm danh thiếp nhàu nát còn dính cả vết máu khô vào túi áo comple được may cắt rất tinh xảo vừa vụn.

(* Chim sẻ chực sẵn là về sau của câu tục ngữ “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn”, có nghĩa nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào cái thế hiểm nguy)

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cha con Đình thị

Nhìn bề ngoài, Mộ Thiện là một người phụ nữ long lanh lóng lánh như đồ trang sức.

Cô có thân hình gọi cảm hấp dẫn, gương mặt xinh đẹp, trang điểm tinh tế. Rất nhiều người lần đầu nhìn thấy cô đều đoán cô sống dựa vào đàn ông, mở

công ty hay chơi cổ phiếu chỉ là trò tiêu khiển của cô.

Trên thực tế, vào một buổi sáng sớm, Mộ Thiện mặc một áo T-shirt thùng thình, đầu tóc rối loạn như ổ gà, cô đứng trong nhà vệ sinh, miệng còn đầy bọt kem đánh răng, gương mặt đầy phiền muộn. Nếu Từ thị không chịu thanh toán tiền, sau khi phát hết lương tháng sau cho nhân viên, cô sẽ rơi vào thảm cảnh phải làm bạn với “Khang sư phụ”. (Khang sư phụ: nhãn hiệu mì ăn liền nổi tiếng Trung Quốc)

May mà đến buổi chiều, kế toán báo cáo, Từ thị cuối cùng cũng gửi năm mươi ngàn vào tài khoản. Mộ Thiện ngồi trong văn phòng chật hẹp, tinh thần vô cùng sáng khoái.

Cô ngắm nghĩ một lúc rồi dặn kế toán rút ra mười ngàn tệ, sau đó cô gọi điện thoại cho Đại Tiểu.

“Mộ tiểu thư?” Đại Tiểu tỏ ra bất ngờ và cảm động: “Không... không cần đâu ạ! Tiền viện phí đủ rồi, cô có nghĩa khí quá!”

Đại Tiểu kiên quyết từ chối khiến Mộ Thiện hơi nghi hoặc.

Sau khi hỏi thăm vài câu về tình hình thương tích, Mộ Thiện đột ngột chuyển đề tài: “Đúng rồi, anh chàng được gọi là “Anh Châu” là người thế nào?”

Đại Tiểu đáp ứng: “Tôi... tôi cũng không rõ lắm”.

Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy hơi căng thẳng, cô thở dài và cất giọng mềm mại: “Anh Đại Tiểu, anh có chuyện giấu tôi đúng không? Tôi biết hai chúng ta không mấy thân quen nhưng tôi đã dốc hết ruột gan...”.

Đại Tiểu vội ngắt lời cô: “Mộ tiểu thư... Tôi... cô hãy cẩn thận tập đoàn Dung Thái. Tôi vừa tìm hiểu được, Anh Châu làm việc cho Dung Thái”.

Tám giờ tối, Mộ Thiện ngồi trong phòng VIP một nhà hàng ở trung tâm thành phố. Đối diện với cô là Đồng Tuyên Thành, chính là anh chàng phóng viên quay trộm ở Từ thị hôm qua.

Đồng Tuyên Thành cũng chăm chú nhìn người phụ nữ trước mặt.

Hôm nay cô không trang điểm, mặc áo T-shirt, quần jeans, buộc tóc đuôi ngựa, miệng nở nụ cười vô tâm vô tư, không hề giống hình ảnh nữ cường nhân của ban ngày.

Đồng Tuyên Thành suốt đêm qua không ngủ, mặt anh ta râu ria lún phún, hai mắt đỏ ngầu. Anh ta than vãn: “Mộ lão đại! Giám đốc Mộ! Cậu cũng biết tớ đang làm tin gấp, rốt cuộc có chuyện gì mà phải gấp mặt mới có thể bàn? Tớ không có thời gian rảnh đâu”.

Mộ Thiện cười nhạt: “Ồ... không có thời gian? Không biết người nào năm đó cầu xin tớ làm giúp luận văn tốt nghiệp, còn thề thốt sẽ làm trâu làm ngựa không bao giờ khước từ, hóa ra đó chỉ là ảo giác của tớ”.

Đồng Tuyên Thành cười hi hi: “Cậu cay độc thật đấy”.

Đến lúc này Mộ Thiện mới hài lòng, cô uống một ngụm trà rồi cất giọng bình thản: “Cho tớ biết về Dung Thái”.

Dung Thái là doanh nghiệp số một của tỉnh, là tập đoàn nổi tiếng trong lĩnh vực bất động sản và đầu tư tài chính tiền tệ trong toàn quốc.

Đồng Tuyên Thành ngây người: “Loại cửa cao nhà lớn như vậy... cậu muốn biết để làm gì?”

Những thông tin cơ bản có thể tra trên mạng, Mộ Thiện hẹn anh ta ra đây, rõ ràng cô muốn tìm hiểu sâu hơn.

“Bọn họ “đen” đến mức nào?” (“Đen” là tiếng lóng chỉ phương diện phi pháp)

“Điều này không dễ đánh giá”. Đồng Tuyên Thành ngắm nghĩ: “Ở thành phố Lâm, người không thể đắc tội nhất chính là hai cha con Đình thị của Dung Thái”.

Đêm ngày càng về khuya.

Đồng Tuyên Thành kể với Mộ Thiện những điều anh ta nắm được.

Chủ tịch hội đồng quản trị kiêm Tổng giám đốc của Dung Thái Đình Mặc Ngôn cưới chị gái của phó thị trường đương nhiệm hơn ông ta mười tuổi. Ông ta dính đến cả hai giới hắc bạch đạo, ngày nay Dung Thái giống như cây cỏ thụ và trở thành bá chủ một phương ở thành phố Lâm.

Bá chủ còn lại ở thành phố Lâm là Lữ gia. Người đứng đầu Lữ gia là Lữ Triệu Ngôn, năm nay ba mươi lăm tuổi. Bề ngoài, Lữ gia kinh doanh bất động sản nhưng trên thực tế, có tin đồn Lữ gia phát lên nhờ buôn bán ma túy.

Khi hai nhà đối đầu, Dung Thái chiếm thế thượng phong.

Ngoài hai vị lão đại, thành phố Lâm còn có Lâm Ngư ở nam thành và Hạ Lão Tam ở bắc thành. Tuy bọn họ tương đối có vai vế nhưng chỉ là lưu manh đời trước suốt ngày cầm dao gậy đánh nhau. Bọn họ không được coi là xã hội đen thật sự, càng không thể sánh với Dung Thái và Lữ gia.

“Cậu động đến ai cũng được, nhưng chớ gây xích mích với Đinh Mặc Ngôn”. Đồng Tuyên Thành nở nụ cười miệt thị: “Ông ta là trai ăn đêm ở thành phố Lâm. Trông người cậu thế này không chịu nổi sự giày vò của ông ta đâu”.

Thần sắc Mộ Thiện hơi biến đổi: “Trai ăn đêm ngoài năm mươi tuổi?”

Đồng Tuyên Thành nhìn cô bằng ánh mắt đầy ẩn ý: “Cả thành phố Lâm này, không người đàn bà nào bị Đinh Mặc Ngôn nhìn trúng mà thoát khỏi tay ông ta. Từ giáo sư đại học đến nữ cảnh sát, ngôi sao điện ảnh... Bất kể người ta có muốn hay không”.

Mộ Thiện thu lại nụ cười.

“Đồ rác rưởi”. Thần sắc cô trở nên lạnh lùng.

“Bà cô ơi, hãy nói nhỏ dùm tớ”. Đồng Tuyên Thành bày ra bộ dạng căng thẳng, ngó đông ngó tây, khiến Mộ Thiện bất giác lờm anh ta một cái.

Đồng Tuyên Thành ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Còn Đinh Hành, thái tử của Dung Thái, chức vụ phó tổng giám đốc. Anh ta có danh tiếng không tồi, tuổi trẻ tài cao. Nhưng cậu cũng đừng dây vào anh ta”.

“Anh ta cũng là loại phong lưu?” Mộ Thiện hỏi giọng khinh miệt.

“Đinh Hành không quan hệ nam nữ bừa bãi như bố anh ta, anh ta không có mấy người bạn gái. Nhưng theo tin tức bên lề...” Đồng Tuyên Thành khép hờ mi mắt: “Hoa khôi tòa soạn của chúng tớ mấy năm trước từng cặp kè với anh ta một thời gian. Sau này cô ta tiết lộ cho mọi người biết, Đinh Hành là mánh nam, tối nào cũng giữ đủ trò hành hạ cô ta đủ kiểu, hại cô ta mấy ngày không thể xuống giường, thảo nào hồi đó suốt ngày cô ta xin nghỉ ốm...”.

Ánh trăng tỏa sáng khắp không gian, Mộ Thiện lái xe hòa vào dòng xe tấp nập trên đường phố.

Cô không cảm thấy bản thân liên quan đến Dung Thái. Nhưng lời nói của Đồng Tuyên Thành quá lộ liễu, khiến cô không khỏi nghĩ ngợi lung tung, đầu cô xuất hiện hình ảnh một ông chú trung niên với bộ mặt thâm hiểm dung tục và một người đàn ông trẻ tuổi hùng hục “làm việc”, mồ hôi lấm tấm trên cơ bắp rắn chắc của anh ta.

Mộ Thiện rùng mình, cô nên kính nhi viễn chi với cả hai thì hơn.

Vừa đỗ xe dưới căn hộ cho thuê, Mộ Thiện nhận được được thoại của mẹ cô. Mẹ cô vẫn than vãn về việc cô ra ngoài lập nghiệp và đôn thúc cô mau chóng tìm đối tượng coi mắt.

Mộ Thiện lên nhà, ngồi trên ghế sofa nửa tiếng đồng hồ nghe mẹ cô nói chuyện. Sự quan tâm của mẹ khiến cô cảm thấy ấm áp, đồng thời cũng một mối bất lực. Mộ Thiện cố lấy lại tinh thần, trêu đùa vài câu làm mẹ cô vui rồi cúp điện thoại.

Về việc tìm đối tượng, mẹ cô thường nhắc tới điều kiện chọn con rể của bà: tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, kiếm tiền không được ít hơn Mộ Thiện, hoàn cảnh gia đình không quá tệ.

Mộ Thiện âm ừ nhận lời mẹ nhưng trong lòng cô nghĩ, thế hệ bố mẹ cô coi tình yêu quá dễ dàng. Cô không muốn đến tuổi chọn một người đàn ông có điều kiện tạm được rồi kết hợp sống qua ngày đoạn tháng.

Nếu thật sự bàn đến điều kiện, yêu cầu về hình mẫu ở trong lòng cô không cao lắm. Vậy mà nhiều năm trôi qua, Mộ Thiện vẫn chưa tìm được người đàn ông phù hợp với yêu cầu của cô.

Buổi đêm Mộ Thiện ngủ không an giấc. Có lẽ do ảnh hưởng từ câu chuyện của Đồng Tuyên Thành, cô nằm mơ thấy một người đàn ông không rõ mặt, anh ta đè cô xuống giường, người anh ta vừa nặng vừa nóng khiến cô thở không ra hơi. Sáng hôm sau tỉnh giấc, cô hồng cô khô rất.

Lúc thức dậy, Mộ Thiện phát hiện tối qua cô quên không đóng cửa sổ, trong phòng phảng phất mùi thuốc lá nhẹ nhàng, có lẽ bay từ bên ngoài cửa sổ vào phòng.

Khi rửa mặt mũi, Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn vào gương, ánh mắt cô dừng lại ở sợi dây chuyền cũ kỹ lủng lẳng trên cổ cô. Đối với cô mà nói, sợi dây chuyền bạc rẻ tiền rất đối bình thường nhưng nổi bật trên xương quai xanh của cô.

Mộ Thiện sờ lên cổ, nơi đó lờ mờ một vết đỏ, có lẽ do bị đè vào gối quá lâu. Vết mờ giống như bị dị ứng nhưng không đau không ngứa, Mộ Thiện cũng không mấy bận tâm.

Vài ngày sau, tờ Lâm Thành nhật báo đăng tin tức độc quyền của Đồng Tuyên Thành.

Khi tờ báo được đưa đến văn phòng cha con Từ thị, cả hai đều trợn mắt há hốc mồm. Có điều bọn họ không rảnh để tìm hiểu ngọn nguồn, vì bọn họ nhanh chóng nhận được mệnh lệnh ngừng kinh doanh để chinh đồn từ thành ủy.

Cả thành phố bàn tán sôi nổi về vụ này.

Khi nghe tin, Mộ Thiện búng tay tách một cái, cô thông báo tối nay sẽ mời toàn công ty đi ăn lẩu, cả văn phòng tràn ngập tiếng hoan hô hưng phấn.

Nhưng tâm trạng vui vẻ của Mộ Thiện chỉ duy trì trong năm ngày kế tiếp.

Vào một buổi chiều bình thường như bao buổi chiều khác, một nhân viên sau khi cúp điện thoại, xông vào văn phòng Mộ Thiện với vẻ mặt đầy kinh ngạc, anh ta nói tập đoàn Dung Thái vừa gọi điện đến, bọn họ đề nghị hợp tác.

Không đợi Mộ Thiện mở miệng, cả văn phòng xôn xao hẳn lên.

Đó là Dung Thái, tập đoàn có giá trị tài sản hơn 100 tỷ. Chỉ cần một dự án cũng đủ bọn họ ăn chơi xa xỉ một năm.

Người duy nhất không cười nổi là Mộ Thiện.

Cô thừa nhận, mỗi như này có sức hấp dẫn quá lớn. Nếu có thể hợp tác với Dung Thái, cô sẽ hoàn toàn đổi đời.

Nhưng Mộ Thiện không phải là người phụ nữ vì cái lợi trước mắt mà nhảy bừa xuống hố. Trong lòng cô biết rõ Dung Thái có liên quan đến làm ăn phi pháp, một ngày nào đó xảy ra chuyện cũng không biết chừng, cô chẳng đại gì tự nhiên chui đầu vào rọ, dính đến tập đoàn này.

Ngày hôm sau, Mộ Thiện gọi điện cho người liên lạc của đối phương.

Nghe cô uyển chuyển từ chối với lý do nhân lực không đủ, đối phương cảm thấy hơi bất ngờ. Nhưng anh ta không tìm cách thuyết phục, chỉ cười cười nói sẽ báo cáo lại với lãnh đạo.

Lãnh đạo? Lãnh đạo nào? Mộ Thiện nghĩ thầm đầy ác ý, là trai già ăn đêm hay thái tử măng thứ?

Câu trả lời có ngay vào buổi sáng ngày tiếp theo.

Mộ Thiện vừa xuống đến tầng một căn hộ cho thuê, trong đầu cô vẫn đang nghĩ đến bản kiến nghị của một doanh nghiệp khác, bên ngoài có tiếng động cơ ô tô rất nhẹ. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp một chiếc Cadillac màu đen đỗ ngay trước mặt cô.

Hai người đàn ông mặc comple xuống xe mỉm cười với cô: “Mộ tiểu thư, ông chủ của chúng tôi muốn gặp cô, mời cô lên xe!”.

Hàng ghế sau xe ẩn hiện bóng dáng một người đàn ông.

Nhìn hai người đàn ông cao lớn có gương mặt lạnh lùng, liếc mắt thấy biển số xe “00009”, Mộ Thiện mặt không biến sắc, cô cúi đầu chui vào trong xe.

Trong xe có một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta vát chân chữ ngũ, hai tay hờ hững đặt lên đầu gối.

Khi nhìn rõ diện mạo của anh ta, Mộ Thiện lập tức nghĩ đến câu: sắc đẹp rung động lòng người.

Trên chiếc áo sơ mi màu đen là một gương mặt anh tuấn, mái tóc ngắn gọn gàng, lông mày đen nhánh, sống mũi cao thon gọn, bờ môi mềm mại. Anh ta giống như một bức tranh hoàn hảo đến từng xen ti mét.

Có lẽ do đường nét của khuôn mặt anh ta có phần ôn hòa, hoặc giả khoe miệng anh ta có lúm đồng tiền, khiến gương mặt trẻ trung đẹp trai của anh ta ẩn hiện vẻ trẻ con không nên có.

“Hi! Tôi là Đinh Hành”. Ngữ điệu của anh ta rành mạch nhưng ẩn chứa vẻ thái độ thờ ơ, như tuyên bố tất cả mọi chuyện trên thế giới này không đáng bận tâm, Đinh thái tử bộc lộ thân phận mới là điều quan trọng.

Đinh Hành không giống trong tưởng tượng của Mộ Thiện.

Mộ Thiện đã lấy lại vẻ bình thản, cô nở nụ cười nghề nghiệp tiêu chuẩn: “Đinh tổng, nghe danh đã lâu”.

Nghe danh anh là mảnh nam ở trên giường đã lâu.

Đinh Hành dường như nhìn thấu lời chào khách sáo của Mộ Thiện, và nhận ra ẩn ý trong câu nói của cô, anh ta hơi nhếch mép, đôi mắt đầy ý cười, con ngươi đen lấp lánh.

Giống người đàn ông đầy mê hoặc trên trang bìa tạp chí.

Đinh Hành đưa mắt dò xét từ đầu đến chân Mộ Thiện, ngữ khí của anh ta có phần thích thú: “Ồ thành phố Lâm, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ từ chối hợp tác với Dung Thái”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thử tài

Đình Hành đưa mắt dò xét toàn thân Mộ Thiện, ngữ khí của anh ta có phần thích thú: “Ồ thành phố Lâm, đây là lần đầu tiên có người phụ nữ từ chối hợp tác với Dung Thái”.

Nhưng thái độ không mấy thân thiện.

Mộ Thiện không lập tức đáp lời. Cô tựa vào thành ghế, mười ngón tay đan vào nhau một cách thoải mái. Trên bộ vest công sở màu gạo là gương mặt trắng nõn, nụ cười trên môi cô như ngọn gió xuân thoảng qua. Mộ Thiện cất giọng nhẹ nhàng: “Đình tổng, có lúc từ chối cũng là ý tốt”.

“Hả?” Đình Hành chờ cô nói tiếp.

“Tôi không phải từ chối, chỉ là lực bất tòng tâm”.

Đình Hành “ờ” một tiếng, khóe miệng nhếch lên, anh ta lặp lại câu nói của Mộ Thiện: “Lực bất tòng tâm?”

Câu nói vốn không có gì lạ thường nhưng khi anh ta thốt ra, tim Mộ Thiện vô duyên vô cớ đập nhanh một nhịp, giống như mỗi lời nói, mỗi ánh mắt của anh ta đều rất phong tình.

Mộ Thiện cười cười: “Công ty tôi chỉ có 9 người, gồm cả cô tiếp tân. Giao dự án cho tôi, liệu Đình tổng có yên tâm không?”

“Cũng có lý, nhưng thông thường...” Đình Hành nói từ tốn: “Những người cự tuyệt Dung Thái... sẽ chết rất thảm”.

Lời uy hiếp tương đối thẳng thắn, khiến sắc mặt Mộ Thiện tối sầm.

“Phải thử mới biết có được hay không, đúng không, Mộ... Thiện?” Giọng nói của Đình Hành trong trẻo hơn những người đàn ông khác, khi anh ta tùy tiện gọi tên cô, nghe êm tai như tiếng nước suối chảy.

“Ký lai chi tắc an chi” (Thành ngữ có nghĩa gặp phải hiện thực bạn không thể thay đổi, thà rằng坦然 nhiên đối mặt và chấp nhận)

Mộ Thiện nhanh chóng quyết định, cô mỉm cười với Đình Hành: “Vậy thì cung kính chi bằng tuân mệnh”.

Trên cửa sổ xe thấp thoáng phản chiếu gương mặt nghiêng anh tuấn của Đình Hành. Mộ Thiện nghĩ không biết do bản thân cô có ấn tượng quá sâu sắc về hình ảnh một thái tử mệnh nam, hay người đàn ông này có cảm giác tồn tại quá mạnh? Vì vậy mỗi câu nói bình thường của anh ta cũng đủ khiến cô toát mồ hôi lạnh.

Chiếc Cadillac từ từ dừng ở bãi đỗ xe tầng ngầm của tập đoàn Dung Thái, lái xe mở cửa cho hai người. Đình Hành không nhiều lời, quay người đi vào thang máy chuyên dụng, Mộ Thiện đi nhanh theo anh ta.

Chiếc thang máy màu bạc từ từ đi lên trên tầng trên, Đình Hành tựa người vào tường thang máy nhìn Mộ Thiện.

“Đừng căng thẳng quá”. Anh ta an ủi cô: “Bố tôi không ăn thịt người đâu”.

Mộ Thiện vội trả lời: “Tôi cũng không”.

Đình Hành hơi ngậy người, khóe miệng anh ta nhếch lên.

Thang máy “ding” một tiếng rồi mở ra, nền đá trơn bóng như gương phản chiếu khu văn phòng tổng giám đốc rộng rãi và xa hoa. Cô lễ tân xinh đẹp bước đến nghênh đón Đình Hành: “Đình tổng!”.

Đình Hành tỏ ra phong độ, anh ta hơi cúi người ra hiệu Mộ Thiện đi trước.

Mộ Thiện ngẩng đầu, cô vẫn giữ nụ cười nghề nghiệp trên môi. Ánh mắt sắc bén của cô đảo quanh một lượt, sau đó Mộ Thiện lên tiếng: “Nghe danh không bằng gặp mặt”.

Cánh cửa gỗ đàn hương nặng nề từ từ mở ra, trong văn phòng rộng lớn, một người đàn ông sau bàn làm việc đứng dậy: “Cuối cùng cũng mời được Mộ tiểu thư đến đây!”.

Mộ Thiện cảm thấy hơi bất ngờ.

Thật ra lúc nhìn thấy Đình Hành, Mộ Thiện đã có một sự hình dung mới về Đình Mặc Ngôn. Nhưng khi gặp người thật, cô vẫn cảm thấy ngoài sự tưởng tượng của cô.

Thảo nào chị gái phó thị trường chịu gả cho ông ta lúc ông ta còn trắng tay. Dù trên đầu đã có sợi tóc bạc nhưng gương mặt Đình Mặc Ngôn vẫn không hề có nếp nhăn, dáng người ông ta cao ráo và rắn rỏi còn hơn thanh niên, ông ta cũng anh tuấn như con trai ông ta nhưng có nét trưởng thành, trầm ổn hơn nên càng thu hút hơn. Người đàn ông như Đình Mặc Ngôn, chắc không thiếu phụ nữ ái mộ ông ta dù ông ta mỗi ngày một già đi.

Đinh Mặc Ngôn tỏ ra không hay biết chuyện Mộ Thiện từng từ chối hợp tác. Ông ta chăm chú quan sát cô rồi cất giọng ngạc nhiên: “Mộ tiểu thư còn trẻ quá, cô đã hai lần chưa?”

Mộ Thiện mỉm cười: “Đinh tổng tinh mắt thật”.

Đinh Mặc Ngôn quay sang con trai lúc này đã ngồi xuống ghế sofa: “A Hành, anh xem, Mộ tiểu thư trẻ tuổi như vậy đã ra ngoài lập nghiệp, rất giống tôi hồi trẻ, rất tốt. Về điểm này, anh không giỏi bằng Mộ tiểu thư”.

Đinh Hành chỉ mỉm cười không lên tiếng, Mộ Thiện vừa khéo tỏ ra kinh ngạc: “Sao Đinh tổng nói vậy? Tiểu Đinh tổng tuổi trẻ tài cao. Lúc mới đến thành phố Lâm, tôi đã nghe nói Tiểu Đinh tổng là nhân tài hiếm có trong giới doanh nghiệp trẻ hiện nay”.

Đinh Mặc Ngôn cười ha hả, ông ta không hề tỏ ra là kẻ bề trên, ông ta nhắc điện thoại: “Bảo giám đốc Lưu lên đây!”

Đinh Hành nghiêng đầu nhìn Mộ Thiện, anh ta cất giọng trầm trầm: “Tiểu Đinh tổng? Đây là cách xưng hô của người Bắc Kinh à?”

Dù mới tiếp xúc nhưng Mộ Thiện có cảm giác không tồi về hai cha con Đinh thị. So với tin đồn, cô càng tin và trực giác và phán đoán của mình hơn. Mộ Thiện mỉm cười hỏi lại: “Anh thích cách xưng hô này?”

Cô nhìn thẳng vào anh ta, không hề tỏ ra lép vế.

Đinh Hành cười cười không trả lời.

Người Đinh Mặc Ngôn gọi đến là giám đốc bộ phận phát triển chiến lược Lưu Minh Dương. Giám đốc Lưu ngoài ba mươi tuổi, tướng mạo đôn hậu, trầm ổn lão luyện. Vừa ngồi xuống, anh ta liền đánh đòn phủ đầu: “Mộ tiểu thư, công ty của cô dựa vào yếu tố nào để tạo dựng chỗ đứng ở thành phố Lâm?”

Nếu trước đó Mộ Thiện từ chối hợp tác là sợ rước họa vào thân, vậy thì đối diện với câu chất vấn mang tính chất khích tướng của giám đốc Lưu, Mộ Thiện đã chuẩn bị đầy đủ vũ khí ứng chiến.

Cô có thể không thích rắc rối, nhưng quyết không để người khác coi thường sự nghiệp của cô.

“Giám đốc Lưu, trong suy nghĩ của anh, tiêu chuẩn đánh giá tốt xấu của một công ty là gì?” Mộ Thiện hỏi lại.

Dần dần, hai người hỏi đáp kịch liệt, thậm chí đôi đầu không khoan nhượng.

Lưu Minh Dương nghi ngờ Mộ Thiện tuổi còn trẻ, liệu có đủ năng lực gánh vác công việc. Mộ Thiện ngược lại phán đoán quản lý nội bộ của Dung Thái có lỗ hổng. Hai người càng nói càng hăng, Mộ Thiện thậm chí cảm thấy, cô chưa chắc đã nhận được dự án của Dung Thái.

Cha con Đinh thị không phát ngôn nhiều, họ giống như người ngoài cuộc bàng quan chứng kiến hai người giao chiến. Thình thoảng họ tung ra một hai câu hỏi sắc bén, Mộ Thiện đều có câu trả lời hoàn hảo.

Đinh Hành thậm chí còn đích thân rót thêm trà cho Mộ Thiện, cô thần nhiên đón nhận nhưng không hề liếc nhìn anh ta.

Cuộc trò chuyện diễn ra trong hơn một tiếng đồng hồ.

Lưu Minh Dương tâm phục khẩu phục, ông ta cười nói vui vẻ. Đinh Hành tựa người vào ghế sofa, không rời mắt khỏi gương mặt nghiêng của Mộ Thiện.

Đinh Mặc Ngôn mỉm cười: “Giám đốc Lưu sẽ bàn kỹ với Mộ tiểu thư về nội dung bản hợp đồng”.

Mộ Thiện sớm dự liệu kết quả này, cô như vừa trải qua một cuộc đại chiến, đến lúc này mới cảm thấy lưng đầy mồ hôi. Cô gơ tay, cung kính nói với Đinh Mặc Ngôn: “Tôi rất vinh hạnh”.

Đinh Mặc Ngôn cười tươi, ông ta giờ bàn tay lớn nắm nhẹ tay Mộ Thiện.

Sau đó ông ta quay sang Đinh Hành: “Mộ tiểu thư tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, từng có thời gian làm việc ở doanh nghiệp nước ngoài, có tầm nhìn rất xa. Khi nào rảnh rồi, anh hãy thường xuyên giao lưu với Mộ tiểu thư, điều đó có ích cho anh trong việc quản lý công ty”.

Đinh Hành gật đầu: “Vâng ạ”.

Nhìn hai cha con trước mặt, trong đầu Mộ Thiện đột nhiên lóe lên một câu: “Bạn quân như bạn hổ”. (Bạn quân như bạn hổ: làm bạn với quân vương như làm bạn với loài hổ, có thể gặp họa sát thân bất cứ lúc nào)

Vậy thì bây giờ cô ở tình cảnh lộ da hổ hay cười hổ khó xuống?

Trong phòng hội nghị, giám đốc Lưu thương lượng với Mộ Thiện từng điều khoản hợp tác một cách chuyên nghiệp. Đến điều khoản thù lao, trong lòng Mộ Thiện dự tính khoảng một triệu nhân dân tệ. Nhưng cô cầm giấy bút tính toán nghiêm túc và bình tĩnh mở miệng: “Năm triệu, thanh toán lần đầu 40%”.

Lưu Minh Dương không hề chớp mắt, anh trừ đi một trăm ngàn mang tính tượng trưng rồi viết vào hợp đồng.

“Giám đốc Lưu, tại sao Dung Thái lại tìm đến tôi?” Mộ Thiện hỏi.

Lưu Minh Dương cười: “Đinh thiếu không nói cho cô biết sao? Đây là ý kiến của tôi. Tôi và Từ Viễn Đạt là chỗ bạn bè lâu năm, cậu ta cho tôi xem thành quả hợp tác giữa cô và Từ thị, tôi cho rằng cô rất chuyên nghiệp nên tiến cử cô với Đinh tổng. Sau khi xem qua ông ấy cũng cảm thấy cô là người có năng lực. Mộ Thiện, đây là Đinh tổng tin tưởng tôi, hy vọng cô sẽ làm tốt, nếu không tôi rất khó ăn nói”.

Hóa ra là như vậy.

Chắc là vì lý do này. Nếu cha con Đinh thị có ý đồ khác với cô, họ không cần thiết phải đi đường vòng như vậy.

Trước mặt Lưu Minh Dương, Mộ Thiện vẫn tỏ ra bình thản. Cô gọi điện cho kế toán công ty, đầu bên kia truyền đến tiếng hoan hô của nhân viên, Mộ Thiện cúi đầu cười thầm.

Sau khi ký kết hợp đồng, Lưu Minh Dương dẫn Mộ Thiện đi gặp một phó tổng khác của Dung Thái. Sắp đến mười hai giờ trưa, Lưu Minh Dương mỉm cười: “Trần phó tổng đến khi thị trường cổ phiếu đóng cửa, tức là sau ba giờ chiều cậu ấy mới có thời gian, chúng ta đi ăn cơm trước đã”.

Trần phó tổng?

Người này là sinh viên xuất sắc khoa tài chính tiền tệ trường đại học Hongkong. Mới về đại lục bốn năm, anh ta đã nắm giữ một nửa giang sơn của Dung Thái. Công ty đầu tư tài chính Dung Thái là do anh ta quản lý, còn Đinh Hành phụ trách bộ phận bất động sản. Bọn họ kẻ tung người hứng mới có Dung Thái huy hoàng của ngày hôm nay.

Trần phó tổng là nhân vật như thế nào? Mộ Thiện rất hiếu kỳ.

Khi cùng Lưu Minh Dương đi đến cửa thang máy, Mộ Thiện nhìn thấy Đinh Hành đang đứng hút thuốc ở hành lang. Bất gặp Mộ Thiện đi đến, Đinh Hành cúi xuống hít một hơi thuốc dài rồi đi về phía cô.

Anh ta giờ tay đỡ thắt lưng Mộ Thiện hết sức tự nhiên, miệng anh ta vẫn ngâm điếu thuốc, khóe mắt ẩn dấu ý cười: “Chúng ta cùng đi ăn cơm”.

Hành động của Đinh Hành ở nơi công sở chỉ là một cử chỉ lịch sự của đàn ông đối với phụ nữ. Nhưng xuất phát từ một người đàn ông như Đinh Hành, động tác đó trở nên rất phong tình. Anh ta chỉ đứng yên một chỗ cũng đủ giống một bức họa. Khi ngón tay anh ta chạm vào eo Mộ Thiện, một dòng điện phảng phất truyền qua người cô, khiến lưng Mộ Thiện căng cứng.

Giám đốc Lưu ở bên cạnh cười lớn: “Thế thì phen Đinh thiếu, bây giờ tôi đi chuẩn bị văn phòng làm việc cho Mộ tiểu thư”. Nói xong anh ta lập tức mất dạng.

Trong thang máy, Đinh Hành một tay vẫn kẹp điếu thuốc lá, bàn tay còn lại nói lỏng cà vạt.

“Cô đúng là rất giỏi”. Đinh Hành cất giọng tán thưởng đầy chân thành.

Mộ Thiện nghĩ thầm: Anh cũng không giống tin đồn.

Bề ngoài cô vẫn nở nụ cười nghề nghiệp quen thuộc.

Mộ Thiện không ngờ thang máy đi thẳng xuống tầng hầm. Qua vài lớp cửa, cô ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức và nghe tiếng người nói huyên náo.

Đến khi Đinh Hành đưa cô tới chỗ ăn cơm, cô mới tin anh ta thật sự đưa cô tới nhà ăn tập thể.

Không có phòng riêng sang trọng, không phải là khách sạn đắt tiền, càng không có chuyện trai đơn gái chiếc.

Đây là một phòng ăn riêng bên cạnh nhà ăn tập thể, đồ ăn bày ở đây trông rất bắt mắt. Mặc dù bây giờ trong phòng ăn không có mấy người nhưng vẫn đậm đặc không khí tập thể.

Mộ Thiện đoán đây là phòng ăn của giới lãnh đạo cao cấp của tập đoàn.

Như vậy... rất tốt.

Mộ Thiện không thể không thừa nhận, so với ấn tượng về diện mạo đẹp đẽ của Đinh Hành, việc anh ta đưa cô tới nhà ăn của công ty mới khiến cô có cái nhìn khác về anh ta.

Dường như đọc được suy nghĩ của Mộ Thiện, Đinh Hành vừa đẩy khăn ăn về phía cô vừa nói: “Sao vậy? Cô thất vọng à?”

“Không, ngạc nhiên thì đúng hơn”.

Nghe Mộ Thiện nói vậy, khóe mắt Đinh Hành cong lên. Anh ta lịch sự giơ tay giúp cô xếp khăn ăn.

Bữa ăn diễn ra trong không khí vui vẻ.

Đến khi gần kết thúc, chuông điện thoại của Đinh Hành reo vang.

“Miếng đất đó tôi phải lấy bằng được, không cần biết anh dùng thủ đoạn gì, mau giải quyết cho tôi”.

“Ừ...tôi biết rồi, bảo Châu Á Trạch xử lý”.

Mộ Thiện im lặng nghe Đinh Hành nói chuyện điện thoại, đây mới là bộ mặt thật của thái tử?

Mộ Thiện biết người được gọi là “Anh Châu” xuất hiện ở Từ thị hôm đó tên Châu Á Trạch, anh ta quả nhiên là người của Dung Thái. Không biết xảy ra chuyện gì mà Đinh Hành bắt một trùm xã hội đen như Châu Á Trạch đi xử lý?

Người ngồi ở trong xe ngày hôm đó là Đinh Hành? Nhưng hình như anh ta không hề có ấn tượng với cô.

Đinh Hành cúp điện thoại, nhướn mắt nhìn Mộ Thiện đang trầm tư suy nghĩ.

“Sau này cô sẽ càng chứng kiến nhiều hơn”. Đinh Hành nói một câu mơ hồ, ngữ điệu mang hàm ý vừa nhắc nhở vừa uy hiếp.

“Tôi sẽ giả vờ câm điếc”. Mộ Thiện thẳng thắn đáp lại.

Đinh Hành hơi ngó ra, nhưng anh ta rất nhanh nở nụ cười mờ ám: “Không được, cô quên rồi à? Chúng ta cần phải giao lưu nhiều hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Ngõ hẹp tương phùng

Ăn com xong vẫn chưa đến một giờ chiều, Đinh Hành cúi xuống nhìn đi động rồi hỏi Mộ Thiện: “Cô có chơi cờ phiêu không?”

Mộ Thiện lắc đầu.

Đinh Hành châm một điếu thuốc lá, nhẹ nhàng nhả làn khói: “Hôm nay thị trường chứng khoán giảm 150 điểm”.

Một nửa tài sản của Dung Thái đổ vào đầu tư tài chính, vậy thì tổn thất không phải là nhỏ.

“Có ảnh hưởng không?” Mộ Thiện hỏi.

Đinh Hành nở nụ cười ung dung: “Trần tổng sẽ không để Dung Thái xảy ra chuyện”.

Người thế nào mới có thể giành sự tín nhiệm của Đinh Hành? Mộ Thiện càng chờ đợi cuộc gặp mặt Trần tổng.

Khi lên đến tầng trên cùng, Mộ Thiện phảng phất nghe thấy tiếng đàn piano. Tiếng đàn du dương vang lên giữa buổi trưa thanh vắng, tạo ra cảm giác thanh thản dễ chịu và đầy tình người.

Lúc nghe rõ giai điệu của bản nhạc, Mộ Thiện hơi lặng người.

Đinh Hành đi đến căn phòng tận cùng hành lang và mở cửa đi vào trong. Mộ Thiện sải bước dài theo anh ta.

Qua cánh cửa, tiếng đàn càng rõ hơn, giống như tiếng suối róc rách, giống như mây bay trên bầu trời, sạch sẽ trong trẻo nhưng cũng khó nắm bắt.

Trước mắt Mộ Thiện là một đại sảnh rất lớn, đủ chứa năm sáu trăm người, chòm đèn thủy tinh chiếu sáng trên trần nhà, trên tường treo nhiều bức họa nổi tiếng, nền đá sạch bóng như gương.

Một cây đàn piano màu trắng nằm ở phía trước đại sảnh. Cây đàn bóng loáng, không dính một chút bụi nổi bật trong đại sảnh, khiến đại sảnh càng trở nên cao quý thánh thiện.

Khi cách cây đàn piano bảy tám mét, Mộ Thiện dừng bước.

Cô dường như nhìn thấy một người mặc comple màu đen đang ngồi trước cây đàn. Hai màu đen trắng tạo nên sự hài hòa vô cùng tận.

Đối với Mộ Thiện, người đang đánh đàn là ai không quan trọng.

Quan trọng ở chỗ cô không ngờ trong cuộc đời này, cô lại có dịp tận tai nghe ai đó diễn tấu bản “Castle in the Sky”.

Một ký ức tưởng như rất mơ hồ dội về trong lòng Mộ Thiện.

Đó là một buổi chiều nắng như đổ lửa, phòng tập đàn của trường học bị cô chiếm mất. Cô nghiêng đầu nhìn người trông khá bụi bặm và cổ ý khiêu khích: “Anh không nhớ em à?”

Người đó sa sầm mặt, có lẽ anh cảm thấy anh vội vàng trở về gặp cô nhưng cô không cảm kích nên anh hơi tức giận.

Cuối cùng anh không nói một lời nào, lặng lẽ ngồi xuống trước cây đàn piano và chơi bản nhạc nền bộ phim hoạt hình mà cô thích nhất.

“Đánh một lần, anh sẽ nhớ em một lần”. Anh cất giọng nói trầm trầm giống như thờ dài: “Ngày nào anh cũng sẽ chơi bản nhạc này”.

“Chơi đến một trăm tuổi?” Cô đỏ mặt.

“Chơi cho đến khi anh chết”.

.....

Đại khái khi còn nhỏ tuổi, ai cũng nghĩ thiên trường địa cửu rất dễ dàng.

Tiếng đàn đột nhiên ngừng lại.

“Thế nào rồi?” Đinh Hành từ tốn mở miệng.

“Liên tục tụt dốc trong ba ngày”. Giọng nói của một người đàn ông từ đằng sau cây đàn vọng tới, đó là giọng trầm ấm mà Mộ Thiện rất thích.

“Khi thật, lỗ bao nhiêu rồi?” Đinh Hành hỏi.

“Trên giấy tờ lỗ gần hai tỷ”. Ngờ khí của người đàn ông rất bình thản, nhưng nội dung hoàn toàn chấn động.

“Chiều nay có thể kiểm lại không?” Đinh Hành cau mày hỏi.

“Có thể có, cũng có thể không”. Vẫn là giọng nói bình tĩnh, không hề tỏ ra lo lắng sốt ruột. Mộ Thiện nhìn thấy ngón tay dài trắng trẻo lướt nhanh trên phím đàn, tiếng đàn lại như dòng nước tuôn trào.

Một điều đáng nói là Đinh Hành vẫn không biến đổi sắc mặt, cứ như số tiền bị lỗ không phải là tiền của nhà anh ta, hoặc là anh ta rất tin tưởng vào người đang ngồi trước cây đàn.

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động của Đinh Hành reo vang, anh ta rút điện thoại, đồng thời nói với hai người: “Trần Bắc Nghiêu, đây là Mộ Thiện, cố vấn mới của công ty, chắc chú nghe nói rồi”.

Tiếng đàn đột nhiên lạc một nhịp rồi dừng hẳn, cử chỉ này không giống Trần phó tổng điềm tĩnh và trầm ổn trước đó.

Tìm Mộ Thiện đập thành thịch.

Đinh Hành cầm điện thoại đi ra ngoài cửa, giọng nói vui vẻ của anh ta vọng vào: “Anh đang ở tầng trên cùng, Bắc Nghiêu cũng ở đây...”.

Đinh Hành còn nói câu gì đó, nhưng Mộ Thiện không nghe thấy rõ.

Người ngồi đằng sau cây đàn piano đứng dậy.

Người đó tuy ở gần nhưng ánh mắt vô cùng xa xăm. Một bước là có thể chạm vào nhau nhưng như cách trăm sông nghìn núi.

Người đó mặc một bộ comple may rất khéo, anh có dáng người cao lớn thậm chí trông hơi gầy. Gương mặt anh như ánh trăng sáng giữa màn đêm đen, dáng vẻ của anh như một cây tùng cô độc và cao ngạo trên nền tuyết trắng.

Đèn chùm trên đầu phảng phất mất hết màu sắc. Sự trầm mặc và dung mạo nổi bật của người đối diện khiến tìm Mộ Thiện nhảy ra khỏi lồng ngực.

Mộ Thiện đã từng tưởng tượng ra trăm ngàn cảnh gặp lại Trần Bắc Nghiêu, nhưng cô không thể ngờ, cậu thiếu niên mồ côi của ngày nào đã trở thành sinh viên xuất sắc trường đại học Hongkong, phó tổng giám đốc của Dung Thái.

Đường nét trên khuôn mặt người đó trưởng thành và sâu hơn nhiều, thế nhưng Mộ Thiện vẫn nhận ra anh từ cái nhìn đầu tiên.

Không một người nào còn có khí chất trong trẻo như vậy.

Học tập, công việc...những năm gần đây, không điều gì có thể khiến Mộ Thiện hoảng loạn. Nhưng vào giây phút này, đối diện với người tám năm không gặp, với gương mặt gần như xa lạ, tim cô đột nhiên co rút và đập mạnh.

Anh có cảm giác gì với cô?

Anh còn nhớ quá khứ không?

Vào giây phút này, liệu anh có giống cô, không thể kìm chế trái tim run rẩy, toàn thân giống như bị ngọn lửa thiêu đốt, vừa đau đớn, vừa sợ hãi, lại vừa cháy hừng hực?

Chắc anh vẫn còn hận cô phải không?

Cô nên làm thế nào bây giờ?

“Trần Bắc Nghiêu... không ngờ gặp anh ở đây”. Mộ Thiện mở lời trước, cô nói một câu quá thừa. Không ngờ cũng có lúc cô luống cuống như vậy.

Trần Bắc Nghiêu hoàn toàn thờ ơ, ánh mắt lãnh đạm của anh lướt qua mặt cô, anh gật đầu: “Mộ tiểu thư, lâu rồi không gặp”.

Ngữ điệu của anh rất từ tốn, không còn nhuệ khí của thời niên thiếu như trong trí nhớ cô mà thể hiện sự kiên định mạnh mẽ, ẩn dấu sự tự tin lạnh lùng.

Đó là ngữ điệu Mộ Thiện yêu thích.

Có điều... Mộ tiểu thư? Cách xưng hô của anh khiến lòng cô lạnh hẳn. Mộ Thiện liền cười nhạt bản thân: “Không thế thì sao? Lẽ nào cô còn kỳ vọng anh gọi cô là Thiện Thiện như xưa?”

Có lẽ trong mắt anh, chuyện xảy ra giữa bọn họ chỉ là chuyện hoang đường của thời niên thiếu.

Mộ Thiện lấy lại tinh thần, cô cất giọng khách sáo: “Trần tổng tuổi trẻ tài cao, muốn dự án tiến hành thuận lợi, tôi phải nương nhờ vào Trần tổng”.

Trần Bắc Nghiêu im lặng, thần sắc anh hơi uể oải. Sau đó ánh mắt anh lướt qua cặp lông mày gọn gàng, đôi môi mọng đỏ và vùng da trắng nõn nà trên cổ Mộ Thiện, rồi anh cất giọng lãnh đạm: “Mộ tiểu thư đã trưởng thành nhiều”. Ngữ điệu như tán dương, như châm biếm.

Giọng nói xa cách và lạnh nhạt của anh khiến lòng Mộ Thiện chùng xuống.

Anh dường như không có hứng thú nói chuyện, chỉ trầm mặc đứng im một chỗ. Thân hình cao lớn của anh trước cây đàn piano như một đường phác họa lúc ẩn lúc hiện.

Trần Bắc Nghiêu rút trong túi áo comple bao thuốc lá, anh châm một điếu và lặng lẽ nhả khói. Ánh mắt anh rõ ràng nhìn cô chăm chú nhưng lại dường như phóng về một nơi rất xa.

Cánh cửa lớn đẩy ra, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm.

“Mạn Thù sắp lên tới nơi”. Đinh Hành nói với Trần Bắc Nghiêu rồi nhìn Mộ Thiện: “Là em họ tôi”.

Em họ của Đinh Hành chính là con gái độc nhất của phó thị trưởng, tìm Mộ Thiện lại rung mạnh.

Trần Bắc Nghiêu tỏ ra thiếu kiên nhẫn: “Phiên giao dịch sắp bắt đầu rồi, tôi xuống dưới đây”.

Anh đi qua người Mộ Thiện như con gió, Đinh Hành giơ tay tóm cổ anh, thể hiện mối quan hệ thân thiết giữa hai người. Hình như trước mặt Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành càng giống một cậu thanh niên nghịch ngợm.

Đinh Hành một tay rút điếu thuốc đưa cho Trần Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu lập tức đưa lên miệng. Đinh Hành vừa rút bật lửa giúp anh châm thuốc vừa nửa cười nửa không: “Hãy quan tâm đến con bé”. “Con bé” đương nhiên là chỉ Mạn Thù.

Trần Bắc Nghiêu “ừ” một tiếng. Hai người đàn ông không cần nhiều lời. Mộ Thiện cảm thấy lồng ngực khó chịu.

Tám năm trôi qua, cuối cùng anh cũng có anh em có sự nghiệp riêng, còn có một “người mới”.

Cô thì sao?

Cửa phòng vọng đến giọng phụ nữ trong trẻo mềm mại: “Anh Hành, anh Bắc Nghiêu!”. Một hình bóng mặc áo vàng lướt vào rất nhanh, đó là một cô gái mới ngoài đôi mươi, cô gái có làn da trắng nõn, đôi mắt đen lay láy, thể hiện rõ khí chất thanh xuân.

Hai con người sinh động của Mạn Thù đảo qua hai người đàn ông, lướt qua Mộ Thiện và cuối cùng dừng lại ở Trần Bắc Nghiêu.

“Trần tổng...” Mạn Thù thè lưỡi, giống như rất sợ Trần Bắc Nghiêu: “Sắp đến phiên giao dịch rồi, anh không ở văn phòng, các đồng nghiệp đều không yên tâm nên bảo em đi gọi anh”.

Trần Bắc Nghiêu tay kẹp điếu thuốc, đi thẳng về phía trước mà không nhìn Mạn Thù. Mạn Thù nhanh chóng bước theo anh, bộ dạng của cô giống đứa trẻ phạm lỗi đi theo bậc bề trên.

Họ rất xứng đôi.

“Em đã viết xong báo cáo phân tích chưa?” Trần Bắc Nghiêu cất giọng nghiêm khắc.

“Xong rồi ạ, em để ở trên bàn làm việc của anh”. Mạn Thù quay lại làm mặt hề với Đinh Hành. Đường đường là thiên kim của phó thị trưởng, vậy mà cô cam tâm tình nguyện cúi đầu hạ giọng: “Em đã viết thông đêm đấy”.

Trần Bắc Nghiêu dường như hà tiện cả lời khen ngợi. Anh vội vàng đi ra thang máy, từ đầu đến cuối không hề nhìn Mộ Thiện.

Đinh Hành nhận ra phản ứng cứng nhắc của Mộ Thiện, anh lên tiếng an ủi cô: “Cậu ta là người mặt nóng tim lạnh. Cô cứ làm việc của cô, khỏi cần bận tâm đến cậu ta”.

Lời nói của Đinh Hành khiến Mộ Thiện cảm thấy ấm áp hẳn.

“Cám ơn anh”. Mộ Thiện cất giọng chân thành.

Bởi vì trong lòng có tâm sự nên hai má Mộ Thiện hơi hồng hồng, đôi mắt to long lanh ánh nước, khoe miệng đỏ mọng nhếch lên. Gương mặt cô như một bông hoa diễm lệ khiến Đinh Hành bất giác không thể rời mắt. Anh ta định nói điều gì đó, một tiếng “ding” vang lên, thang máy mở cửa. Mộ Thiện và Đinh Hành đều ngẩng lên nhìn về phía thang máy, đúng lúc Trần Bắc Nghiêu quay đầu và bước vào bên trong thang máy.

Buổi chiều Đinh Hành có hẹn nên giao Mộ Thiện cho Lưu Minh Dương. Mộ Thiện đi theo anh ta đến văn phòng anh ta chuẩn bị cho cô.

Đây là tòa năm tầng duy nhất nằm độc lập trong quần thể kiến trúc của tập đoàn Dung Thái. Bên ngoài treo biển đề mấy chữ khiến Mộ Thiện có cảm giác phức tạp: “Công ty đầu tư Dung Thái”.

“Tập đoàn người đông nên không dễ kiếm chỗ, chỉ có văn phòng công ty đầu tư vừa rộng rãi vừa có điều kiện tốt, vì vậy tôi sắp xếp để giám đốc Mộ làm việc ở đây”. Lưu Minh Dương đưa cô lên tầng năm: “Không có vấn đề gì chứ?”

“Không có vấn đề gì”. Mộ Thiện hơi phân tâm

Trần Bắc Nghiêu và cô cắt đứt quan hệ từ rất lâu rồi, thế thì có vấn đề gì chứ?

Công ty đầu tư Dung Thái không hồ danh là công ty tài chính hàng đầu trong nước. Mộ Thiện đi qua đại sảnh rộng lớn liền nhìn thấy rất nhiều nhân viên đang chăm chú trước màn hình vi tính. Thậm chí khi cô đi ngang qua, bọn họ cũng không ngẩng đầu nhìn cô, có thể thấy bọn họ chuyên tâm đến mức nào.

Lưu Minh Dương đưa Mộ Thiện tới một căn phòng khá rộng rãi, anh ta cười nói: “Đây là phòng nghỉ ngơi, điều kiện không tồi. Buổi trưa giám đốc Mộ có thể nghỉ ở đây, sẽ không có ai làm phiền cô”.

Mộ Thiện liền nói cảm ơn.

Sau khi Lưu Minh Dương đi khỏi, Mộ Thiện một mình ngồi trong căn phòng rộng năm mươi mét vuông. Các đồng nghiệp khác trong công ty gửi tin nhắn, nói một tiếng đồng hồ sau sẽ tới nơi. Tối qua Mộ Thiện làm thêm đêm, từ sáng đến giờ luôn ở trạng thái tinh thần căng thẳng nên cô cảm thấy hơi mệt mỏi.

Mộ Thiện ngẩng đầu ngó bốn xung quanh, căn phòng bố trí rất dễ chịu. Ngoài một hàng ghế làm việc còn có ghế salon bằng da mềm mại. Góc phòng có bình nước lọc, máy pha cà phê, thậm chí có cả tivi.

Mộ Thiện khóa trái cửa, kéo rèm cửa sổ. Cô thử đẩy một cánh cửa khác ở trong phòng nhưng không mở được, có lẽ cánh cửa này đã được đóng chặt. Mộ Thiện yên tâm đặt chuông đồng hồ báo thức rồi nằm lên ghế salon.

Nhìn lên trần nhà, viền mắt Mộ Thiện hơi nóng lên. Cô nghĩ bản thân cô có lẽ rất buồn cười, năm mươi bảy tuổi cô yêu chết đi sống lại, nhưng trong con mắt người khác, thật ra đó không phải là tình yêu.

Mộ Thiện lấy lại tinh thần, cô gơ tay tháo sợi dây chuyền trên cổ và bỏ vào tập tài liệu. Cô nghĩ cô không còn cần đến sợi dây chuyền này nữa.

Mộ Thiện nhắm mắt. Trong lúc thần trí mơ màng, cô nghĩ trên đời này không có cửa ải nào là không thể vượt qua.

Không biết ngủ được bao lâu, Mộ Thiện đột nhiên có cảm giác một bóng người ở bên cạnh cô.

Cô giật mình mở mắt và sững sờ.

Cảnh tượng trước mắt như trong giấc mộng. Dưới ánh đèn tuýp trắng bạc, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ đứng bên cạnh cô.

Mái tóc ngắn đen nhánh rủ xuống bờ trán trắng ngần của anh. Anh hơi cúi đầu, gương mặt nghiêng anh tuấn nhưng ánh mắt vẫn sắc lạnh. Mộ Thiện thuận theo ánh mắt của anh nhìn xuống, thấy anh đang vuốt nhẹ chiếc giày nữ. Ngón tay dài của anh lướt theo mép chiếc giày giống như đang vuốt ve gót chân trần của cô.

Đó là giày của cô, có lẽ bị rơi xuống đất trong lúc cô nằm ngủ, bị Trần Bắc Nghiêu nhặt được.

Anh vẫn nhìn chăm chú bàn chân cô, ánh mắt ảm đáu vẻ không vui. Mộ Thiện vừa định mở miệng nhưng lập tức ngậm người trước cử chỉ của anh.

Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi xuống, động tác và thần sắc của anh vô cùng dịu dàng. Anh nhắc bàn chân cô và nhẹ nhàng đi giày cho cô. Sau đó anh cẩn thận đặt chân cô trở về vị trí cũ.

Trần Bắc Nghiêu không đứng lên ngay mà trầm mặc hồi lâu. Khóe miệng anh hơi nhếch lên ý cười như không, rồi gương mặt nghiêng hoàn hảo của anh từ từ cúi xuống, môi anh đặt một nụ hôn rất nhẹ lên mắt cá chân Mộ Thiện.

Làm xong những động tác này, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu quay về phía mặt Mộ Thiện.

Mộ Thiện không kịp né tránh, bốn mắt nhìn nhau.

Nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn tỏ ra hờ hững như không, anh bình thản đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Ghen tuông

Nếu như trước đó Mộ Thiện lâm vào tình cảnh hoang mang hiếm thấy khi gặp Trần Bắc Nghiêu thì bây giờ cô hoàn toàn bình tĩnh.

Người khó xử là anh mới đúng, tại sao cô phải hốt hoảng? Tuy rằng nụ hôn nhẹ như sợi lông quét qua cũng đủ khiến toàn thân cô tê liệt trong giây lát.

Cứ nằm như vậy không lịch sự cho lắm, Mộ Thiện liền đứng dậy.

Tướng ngữ của cô từ trước đến nay rất lộn xộn, váy ngắn màu gạo đã tóc lên đùi, cúc áo bung ra, để lộ khoảng ngực đầy đặn trắng nõn.

Cô nằm trước mặt Trần Bắc Nghiêu với bộ dạng đó?

Mộ Thiện nóng mặt, cô vội quay lưng về phía Trần Bắc Nghiêu rồi cài cúc áo và kéo váy. Chính đốn xong xuôi, cô mới quay lại, liền bắt gặp ý cười trên gương mặt trầm tĩnh của anh.

Mộ Thiện càng lúng túng hơn, cô hùng hổ lên tiếng: “Sao anh có thể vào trong này?”

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế salon và nói bình thản: “Đây là phòng nghỉ của tôi”.

Đến lúc này Mộ Thiện mới nhìn thấy, cánh cửa cô tưởng bị khóa chặt đang hé mở, thông sang một văn phòng khác. Như vậy, văn phòng của cô ở bên cạnh văn phòng của Trần Bắc Nghiêu?

Tìm Mộ Thiện rung lên một nhịp, cô đi thẳng vào vấn đề: “Tại sao anh hôn tôi?”

Văn phòng của Trần Bắc Nghiêu vừa vặn ở bên cạnh văn phòng cô, anh hôn trộm cô, không khó nhận ra trong mối quan hệ giữa anh và Mạn Thù, cô gái đơn phương tình nguyện nhiều hơn.

Những điều này khiến trong lòng Mộ Thiện có chút mong đợi, từ trước đến nay cô không bao giờ dài dòng dây dưa, cô không cần thăm dò anh.

Nếu Trần Bắc Nghiêu còn cảm giác với cô, cô sẽ tỏ thái độ dứt khoát, cô sẽ chém đinh chặt sắt ngay từ đầu.

Thế nhưng...

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, thần sắc vẫn lạnh như băng, anh chậm rãi nhả ra hai từ: “Sở thích”.

Phảng phất như lời chất vấn của Mộ Thiện quá quan trọng hóa vấn đề.

Sở thích? Mộ Thiện cứng người.

Vậy anh có hôn gót chân Mạn Thù hay người phụ nữ khác như anh đã làm với cô?

Tìm Mộ Thiện hơi nhíu đầu, nụ cười trên môi cô trở nên lạnh lẽo: “Vậy mong Trần tổng từ bây giờ trở đi đừng áp dụng sở thích lên người tôi. Anh tìm tôi có việc gì? Nếu không thì tôi xin kiếu, tôi còn phải đi tìm người khóa cánh cửa này lại”.

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chăm, ánh mắt anh rất nặng nề. Lúc Mộ Thiện tưởng anh sẽ tức giận, anh đột ngột đứng dậy đồng thời mở miệng: “Dung Thái nước sâu, em nhớ tự lo cho bản thân, đừng gần gũi Đình Hành quá”.

“Nhớ tự lo cho bản thân” là một câu mang lại cảm giác tốt đẹp cho người khác. Mộ Thiện đứng dậy: “Ý anh là gì? Hãy nói rõ cho tôi biết”.

Anh nói vậy có nghĩa gì? Nhắc nhở cô, cảnh cáo cô, quan tâm hay sợ cô gây phiền phức?

Trần Bắc Nghiêu tỏ vẻ không nghe thấy câu hỏi của cô, anh quay người đi ra ngoài.

Hai giờ rưỡi chiều. Ba nhân viên có năng lực nhất của công ty Mộ Thiện đến Dung Thái, nhóm dự án chính thức thành lập.

Mộ Thiện bắt đầu bận rộn, cô nhanh chóng gạt bỏ tâm trạng rối bời vì sự xuất hiện của Trần Bắc Nghiêu sang một bên. Đến khi cô ngẩng đầu, đồng hồ đã chỉ năm giờ rưỡi.

Mộ Thiện đứng dậy vận động gân cốt, cô nhìn ra ngoài cửa, thấy nhân viên của công ty đầu tư mặt mày hớn hờ. Mộ Thiện lại ngồi xuống mở trang web chứng khoán, thấy cổ phiếu toàn một ký hiệu màu đỏ. Trần Bắc Nghiêu đã lật lại thế cờ?

Cô sớm đoán biết anh sẽ không thua. Nhiều năm trước Trần Bắc Nghiêu đã luôn chững chạc và thông minh hơn các bạn cùng lứa tuổi.

Ý nghĩ này khiến Mộ Thiện hơi ỉu xiu, cô từ từ quay đầu về phía cánh cửa phòng vẫn chưa đóng kín. Cô nhìn thấy bóng lưng thẳng và rần rời của anh trước bàn làm việc. Chỉ là bóng lưng đó vĩnh viễn không thuộc về cô.

Ngày thứ mười sau khi bắt đầu quá trình hợp tác, nhóm dự án của Mộ Thiện đã hoàn thành công việc điều tra nghiên cứu tiền kỳ. Đến bây giờ cô mới biết, Dung Thái quả thật có dính dáng đến xã hội đen.

Lợi nhuận từ tàu đánh bạc trên sông, quán bar, hộp đêm, công ty bảo kê chỉ chiếm một phần mười tổng lợi nhuận của Dung Thái. Bọn họ duy trì việc làm ăn này chỉ với mục đích củng cố địa vị giang hồ, mở rộng các mối quan hệ.

Ví dụ như muốn tặng đàn bà cho một nhân vật tai to mặt lớn nào đó, điều người từ hộp đêm của mình sẽ tốn ít và đảm bảo chất lượng hơn.

Việc làm ăn liên quan đến phương diện đó, Đình Mặc Ngôn giao cho một người tên Châu Á Trạch phụ trách. Vì không trong phạm vi dự án nên Mộ Thiện cũng chỉ biết sơ sơ.

Còn Trần Bắc Nghiêu tập trung quản lý công ty đầu tư Dung Thái. Dù Đình Mặc Ngôn tìm mọi cách để người đàn ông có tài này nhảy vào lĩnh vực kinh doanh hắc đạo nhưng Trần Bắc Nghiêu không hề có hứng thú. Đình Mặc Ngôn từng đánh giá về anh như sau: “Trần Bắc Nghiêu là thiên tài nhưng quá thanh cao, lại không có tham vọng, nhiều vụ làm ăn lớn muốn giao cho cậu ta, cậu ta không chịu nhận, tính cách rất cứng nhắc”.

Kể từ sau hôm đó, Mộ Thiện thường xuyên bắt gặp Mạn Thù ra ra vào vào văn phòng của Trần Bắc Nghiêu. Vì vậy một chút nhớ nhung còn sót lại trong lòng cô đều bị xóa sạch.

Dù cô có thích anh đến mức nào, nhưng chỉ tính riêng đến mối quan hệ mờ ám giữa anh và Mạn Thù, cô đã không muốn ngó ngang đến anh.

Nụ hôn anh lưu lại trên mắt cá chân cô ngày hôm đó dường như chưa từng xảy ra. Cảm giác giống như bị điện giật rất rõ ràng, nhưng chỉ để nhắc nhở cô, đó đúng là sở thích của anh mà thôi.

Mộ Thiện và Đình Hành thường xuyên tiếp xúc, thỉnh thoảng còn ăn cơm cùng nhau. Không thể không thừa nhận cô và anh ta nói chuyện khá hợp. Đình Hành không hề thô tục như những công tử nhà giàu mới phát. Anh ta luôn tỏ ra thân thiện dễ gần, thỉnh thoảng mới đề lộ mặt tàn nhẫn, nhưng Mộ Thiện không hỏi, anh ta cũng không giải thích.

Cuối tuần, Mộ Thiện nộp báo cáo dự án tiền kỳ, nhận được lời khen ngợi từ Đình Mặc Ngôn. Cô cho phép bản thân và nhân viên nghỉ ngơi, sau khi ngủ hết nửa ngày, cô một mình ở nhà xem phim.

Đến sáu bảy giờ tối, Mộ Thiện nhận được điện thoại của Đình Hành hẹn cô ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Đình Hành hẹn cô vào buổi tối. Vì cả hai là chỗ quen biết lại không phải hẹn hò riêng, nếu từ chối thì không hay cho lắm, Mộ Thiện liền thay quần áo đi ra ngoài.

Sắc trời gần tối hẳn, đèn đường bắt đầu bật sáng. Mộ Thiện tới điểm hẹn mới phát hiện đó là một hộp đêm thuộc quyền sở hữu của Dung Thái.

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện tới một nơi giải trí như vậy.

Hộp đêm tọa lạc ở khu vực yên tĩnh và đắt đỏ nhất thành phố Lâm. Bãi đỗ xe chật ních các loại xe hơi cao cấp, cô tiếp tân cao ráo xinh đẹp mặc áo xường xám cất giọng ngọt ngào “hoan nghênh quý khách”, gương mặt cô đầy vẻ phong tình mê hoặc.

Trên hành lang dài bằng gỗ, ánh đèn vàng nhẹ nhàng khiến lòng người lâng lâng.

Mộ Thiện đi theo nhân viên phục vụ tới phòng VIP cuối hành lang. Trong phòng không có thứ âm nhạc như ở đâu, cũng không có ánh đèn chói mắt mà

chỉ có ánh sáng vàng dịu dàng. Căn phòng bày bộ bàn ghế gỗ giản dị, tiếng nhạc êm dịu réo rắt. Không ngờ một nơi yên tĩnh như vậy lại nằm trong hộp đêm nổi tiếng nhất thành phố.

Trên ghế salon đối diện với cửa chính có mấy người đàn ông đang ngồi. Mộ Thiện nhìn họ không rời mắt.

Đình Hành ngồi ở giữa, hôm nay anh ta chỉ mặc áo sơ mi trắng, tư thế tao nhã và nhàn hạ. Dưới ngọn đèn vàng, đường nét của anh ta hết sức nổi bật.

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên tay trái Đình Hành. Anh không thất ca vát, cúc dưới áo comple còi ra, khiến anh có dáng vẻ lười nhác hiếm thấy.

Nếu nói Đình Hành là bức tranh màu nước thì Trần Bắc Nghiêu là một bức thủy mặc. Mặc dù ngồi ở góc khuất nhưng gương mặt trắng như tuyết của anh thể hiện rõ vẻ thanh tú của thời thiếu niên lẫn vẻ trưởng thành đầy cuốn hút.

Ngồi bên phải Đình Hành chính là Châu Á Trạch, người Mộ Thiện đã từng gặp. Anh ta mặc áo sơ mi đen, diện mạo điển trai theo kiểu đàn ông, khỏe miệng anh ta luôn nở nụ cười bất cần. Anh ta liếc nhìn Mộ Thiện rồi lập tức đưa ánh mắt đi chỗ khác.

Mạn Thù ngồi bên cạnh Trần Bắc Nghiêu, cô mỉm cười nhìn Mộ Thiện, bộ dạng rất đáng yêu.

Tìm Mộ Thiện trầm xuống, cô biết là không nên nhưng trong lòng cô không tránh khỏi cảm giác bức tức.

Trong phòng còn một người đàn ông trẻ tuổi lạ mặt, bên cạnh anh ta và Châu Á Trạch có hai cô gái xinh đẹp, nhìn bộ dạng có thể đoán họ là công chúa của hộp đêm này.

Chỉ riêng Đình Hành không có phụ nữ ngồi cùng, anh ta nhìn Mộ Thiện, khóe mắt lộ ý cười: “Mộ Thiện, lại đây!”

Trần Bắc Nghiêu cũng như vô tình đưa mắt về phía Mộ Thiện nhưng ánh mắt của anh chỉ dừng trên mặt cô trong một giây.

Ánh mắt của Trần Bắc Nghiêu khiến tìm Mộ Thiện hơi nhói đau, cô đi đến bên cạnh Đình Hành ngồi xuống. Sau màn giới thiệu ngắn gọn, những người khác tiếp tục tập trung vào bàn gỗ, hóa ra họ đang chơi trò xúc xắc. Đình Hành vừa xem xúc xắc vừa nói với Mộ Thiện: “Sao cô diện đồ kiểu này?”

Mộ Thiện đưa mắt nhìn các cô gái trong phòng, họ đều mặc váy hở ngực, thậm chí Mạn Thù diện một chiếc váy hồng thuần khiết, để lộ bờ vai rất đáng yêu. Bên cạnh thân hình cao lớn của Trần Bắc Nghiêu, trông cô càng dịu dàng mềm mại.

Nhìn lại bản thân, Mộ Thiện phát hiện cô không trang điểm, mặc áo t-shirt, quần jeans, giày thể thao, buộc tóc đuôi ngựa... Hình như kể từ khi gặp lại Trần Bắc Nghiêu, cô chưa một lần trang điểm ăn diện.

Mộ Thiện nhún mày: “Không được sao?”

Đình Hành nói nhỏ vào tai cô: “Được, nhưng nếu so sánh cô với những người phụ nữ khác, chúng ta sẽ đắc tội bọn họ đó”.

Mộ Thiện phì cười. Đình Hành không rời mắt khỏi gương mặt sạch sẽ nõn nà của cô, ánh mắt anh ta sáng rực.

Mạn Thù ở bên cạnh lên tiếng: “Anh ơi, anh nói thầm với chị Mộ Thiện chuyện gì thế?” Đình Hành không trả lời, anh ta tựa người vào thành ghế salon, nụ cười trên môi càng rộng hơn.

Trong lòng Mộ Thiện như nhóm lên đốm lửa, nhưng ngọn lửa đỏ chỉ khiến cô cảm thấy hồ thẹn và lúng túng, giống như cô đang dòm ngó thứ không thuộc về mình.

Để tránh bị thất thố, Mộ Thiện giả vờ nghiên cứu trò xúc xắc.

Bốn người đàn ông chơi chán xúc xắc liền chuyển sang đánh bài tây. Mộ Thiện cười thầm, nếu người ngoài biết thái tử Dung Thái và tay chân của anh ta không ma túy, không chơi gái, chỉ chơi trò lành mạnh tại hộp đêm đắt nhất ở thành phố Lâm, chắc họ sẽ trợn mắt há hốc mồm không thể tin nổi.

Nụ cười của Mộ Thiện không lọt qua mắt Đình Hành, tìm anh ta hơi rung nhẹ. Anh ta vỗ vai Mộ Thiện: “Cô muốn chơi không?”

Mộ Thiện vốn không có ý định đánh bài với đám đàn ông nhưng thấy Mạn Thù dính chặt vào Trần Bắc Nghiêu, cô liền không do dự nhận bài từ tay Đình Hành.

Sau một ván bài, Mộ Thiện và Châu Á Trạch đại sát tứ phương, Trần Bắc Nghiêu và người đàn ông còn lại thua một cách triệt để. Châu Á Trạch phản khời khen Mộ Thiện đã khiến anh ta thay đổi cách nhìn người đẹp ngực to não nhỏ. Anh ta tỏ ra vô cùng tự nhiên, như chưa từng gặp Mộ Thiện.

Mộ Thiện cũng không bận tâm, về mặt cô bình thản nhưng trong lòng rất thỏa mãn khi “tiêu diệt gọn” Trần Bắc Nghiêu và Mạn Thù. Tuy nhiên ngay sau đó cô cảm thấy bản thân quá ấu trĩ.

Hai công chúa của hộp đêm không ngừng trầm trồ khen ngợi Mộ Thiện. Bọn họ tỏ ra thích Mộ Thiện, người có thái độ hòa nhã thân thiện hơn Mạn Thù. Hơn nữa, cô lại là người Đình thiếu mời đến đây.

Đình Hành ngồi bên cạnh xem Mộ Thiện đánh bài, anh ta để tay lên thành ghế sau lưng cô và nói nhỏ bên tai cô: “Không ngờ cô chơi giỏi như vậy”.

Mộ Thiện mỉm cười: “Đối thủ yếu quá”.

Đình Hành cười lớn. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp khuôn mặt nghiêng của Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt anh xa vời, lạnh nhạt và sắc bén. Dù anh không nhìn cô nhưng cô vẫn cảm nhận được sự đe dọa nguy hiểm trong đáy mắt anh.

Điều này khiến sự đắc ý của Mộ Thiện khi thắng bài nhanh chóng xẹp đi như quả bóng xì hơi.

Cô trầm nghĩ, đã tám năm trôi qua, rõ ràng cô rất vui vẻ, nhưng chỉ cần một ánh mắt của người đó dù không nhìn thẳng vào cô nhưng cũng đủ khiến cô không cười nổi.

Thế là Mộ Thiện càng không nung tay, khiến Trần Bắc Nghiêu thua đến mức không thể ngóc đầu.

Mấy người đàn ông chơi chán liền nhường chỗ cho các cô gái ở bên cạnh họ. Họ vừa xem các cô gái đánh bài vừa tán gẫu. Ngoài Mạn Thù, hai cô công chúa của hộp đêm chơi rất giỏi, ván bài lập tức trở nên kịch liệt.

Mạn Thù quay sang cầu cứu Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu chỉ bảo cô chơi hết một ván rồi cầm hộp thuốc đi ra ngoài. Đình Hành ngồi thêm một lúc nữa, thấy Mộ Thiện chỉ tập trung chơi bài, không hề để ý đến anh ta, anh ta cũng đứng dậy.

Châu Á Trạch thấy vậy liền thom lên má cô gái ngồi bên cạnh anh ta rồi đi theo ra ngoài.

Ba người đàn ông không ai lên tiếng, chỉ lặng lẽ tựa vào lan can hút thuốc.

Trong phòng vọng ra tiếng kêu thất thanh của Mạn Thù: “Không ngờ chị ấy còn át chủ bài”. Một công chúa cất giọng phẫn nộ: “Cậu xuất sai lá bài rồi”. Cuối cùng là giọng nói bình thản của Mộ Thiện tuyên bố cô đã thắng: “Song Q”

Ba người đàn ông liền quay đầu nhìn, bốn cô gái trong phòng ai cũng xinh đẹp nhưng nổi bật nhất chính là Mộ Thiện. Giữa những người phụ nữ trang điểm kỹ càng, chỉ có cô để mặt mộc, làn da cô trắng mịn màng, cặp lông mày đen của cô hơi nhíu lại, khóe môi đỏ mọng hơi nhếch lên, thể hiện sự chuyên tâm cao độ. Nhưng dù ngồi giữa đám đông náo nhiệt, nụ cười của cô vẫn ẩn dấu sự xa cách.

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác.

Châu Á Trạch cười cười: “Tại sao Đình thiếu lại gọi cô ấy đến đây?”. Mộ Thiện đâu phải là người có mối quan hệ thân thiết với bọn họ.

Đình Hành không rời mắt khỏi Mộ Thiện, anh ta mỉm cười: “Muốn gọi thì gọi”.

“Đình thiếu, không phải anh thật lòng đấy chứ?” Châu Á Trạch hỏi.

Đình Hành nhả một làn khói thuốc dài, anh ta cất giọng từ tốn: “Chủ đừng nhìn bề ngoài của cô ấy, thật ra con người cô ấy rất đơn thuần rất sạch sẽ. Tôi đã điều tra sơ bộ, từ thời đại học cho đến lúc đi làm cô ấy không có bạn trai, cũng không có quan hệ lộn xộn với khách hàng. Một cô gái xinh đẹp như vậy nhưng lại rất thật thà chính trực. Tiếp xúc lâu ngày mới thấy cô ấy còn ngay thẳng phóng khoáng hơn cả đàn ông. Ngay từ lần đầu tiên gặp cô ấy, tôi đã muốn theo đuổi cô ấy. Tôi sợ sẽ khiến cô ấy sợ hãi nên mới nhẫn nại đến bây giờ. Tất nhiên hiện tại cũng chưa hẳn là yêu nhưng không biết chừng một ngày nào đó tôi sẽ yêu cô ấy thật lòng”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Người đàn ông không tham vọng

Mộ Thiện tuy không có kinh nghiệm về chuyện nam nữ nhưng cô vẫn cảm nhận được sự thay đổi thái độ của Đình Hành đối với cô.

Anh ta lấy cớ “thuận đường”, ngày nào cũng tới căn hộ thuê của Mộ Thiện đón cô đi làm. Mộ Thiện từ chối khéo “không muốn làm phiền anh”, Đình Hành chỉ mỉm cười: “Có phiền gì đâu”.

Sau khi bị anh ta “thuận đường” đưa về nhà mấy lần, Mộ Thiện liền ở lại Dung Thái làm thêm đến tối muộn. Nhưng Đình Hành dường như có “tai mắt”, mấy lần cô rời khỏi công ty rất muộn nhưng vẫn nhìn thấy chiếc Cadillac màu đen đỗ ở ngoài cửa, còn Đình Hành đứng tựa vào cửa xe đợi cô.

Bữa trưa của nhóm dự án bắt đầu phong phú hẳn lên, có lúc là phòng ăn riêng trong khách sạn, có lúc là quán lẩu nổi tiếng. Đình Hành hôm xuất hiện hôm không, mỗi khi có mặt anh ta đều ngồi bên cạnh Mộ Thiện. Anh ta không nói nhiều lời, chỉ có ánh mắt thâm tình, khóe miệng mỉm cười, như hưởng thụ như chiều chuộng.

Đám nhân viên của Mộ Thiện không sợ cô, thường trêu chọc cô câu được “con rùa vàng”. Thậm chí cả Đồng Tuyên Thành nghe phong phanh tin tức cũng gọi điện đến hỏi thăm. Tuy mục đích chủ yếu của Đồng Tuyên Thành là dặn Mộ Thiện đừng dính dáng đến việc làm ăn bất hợp pháp của Dung Thái nhưng anh ta không kiềm chế nổi “đá đều” Mộ Thiện liệu đã chuẩn bị sẵn sàng đón cuộc sống “tính phúc” khau vị nặng...

Trước sự quan tâm quá mức của mọi người, Mộ Thiện tỏ ra bình thản như không.

Thật ra Mộ Thiện là một người phụ nữ truyền thống. Chuyện yêu sớm với Trần Bắc Nghiêu hồi đó đã khiến cô đóng cửa trái tim suốt tám năm nay.

Bây giờ tuy Mộ Thiện hết hy vọng với Trần Bắc Nghiêu nhưng bảo cô ngay lập tức bắt đầu một mối quan hệ mới thì cô không làm nổi. Giống như bản thân cô lén lút cất dấu một vật báu suốt tám năm, cuối cùng vật báu đó cũng bị ăn mòn bởi thời gian nhưng bất cô nhanh chóng thờ phụng một vật khác, cô cảm thấy rất khó khăn.

Hơn nữa, Trần Bắc Nghiêu mỗi ngày chỉ cách cô một bức tường. Tuy anh tồn tại giống như không khí không thể động đến nhưng cô luôn cảm thấy hình bóng anh xuất hiện ở mọi nơi.

Mộ Thiện nói thẳng cho Đinh Hành biết, cô không thích có mối quan hệ gần gũi với khách hàng. Đinh Hành chỉ cười cười, anh ta tiếp tục đưa đón, tiếp tục quan tâm ở mọi lúc mọi nơi. Anh ta không hề tỏ ra quá đáng, từng bước thâm nhập vào cuộc sống của cô, khiến Mộ Thiện cũng hết cách.

Vào một ngày cuối tuần của tháng thứ hai sau khi bắt đầu dự án hợp tác.

Bởi vì tuần sau phải báo cáo thành quả nghiên cứu với Đinh Mặc Ngôn, Mộ Thiện quyết định làm thêm giờ. Mới sáng sớm cô đã đến Dung Thái, hôm nay cả công ty không phải đi làm nên tòa nhà công ty đầu tư chỉ có một mình cô, khiến cô cảm thấy rất thoải mái.

Mộ Thiện vui đầu vào máy vì tính quên cả thời gian, bất giác đã tới buổi trưa, điện thoại bàn đột nhiên reo vang.

“Cô đói chưa?” Giọng Đinh Hành vang lên ở đầu kia điện thoại, lúc này Mộ Thiện mới cảm thấy bụng đói cồn cào.

“Đến chỗ tôi đi, mang cả thành quả công việc của cô”. Đinh Hành nói xong liền cúp điện thoại, không cho Mộ Thiện cơ hội mở miệng.

Tất nhiên Mộ Thiện không thể từ chối dù biết Đinh Hành nhất định lấy danh nghĩa việc công làm việc tư.

Tầng cao nhất tòa nhà chính không một bóng người, văn phòng sang trọng yên tĩnh như giáo đường, thậm chí đến thư ký riêng của Đinh Hành cũng không có mặt. Mộ Thiện đi lên bằng thang máy riêng và đi thẳng vào văn phòng của Đinh Hành.

Đinh Hành hôm nay mặc áo T-shirt màu nhạt, khiến dung mạo anh ta càng sáng sủa hơn ngày thường. Anh ta ngồi đằng sau bàn làm việc, tay cầm tập tài liệu, thần sắc rất tập trung.

Nghe có động tĩnh, Đinh Hành lập tức ngừng đầu, anh ta mỉm cười khi nhìn thấy Mộ Thiện.

“Mau lại đây đi, thức ăn nguội cả rồi”. Đinh Hành đứng dậy đi đến bàn uống nước, trên bàn đặt mấy hộp cơm.

Mộ Thiện đưa báo cáo kết quả công việc cho Đinh Hành, anh ta mỉm cười nhận lấy, vừa ăn cơm vừa giờ ra xem, thái độ rất nghiêm túc.

Điều đó khiến Mộ Thiện hơi áy náy, dường như cô đã nghĩ sai về anh ta. Cô giờ tay về phía Đinh Hành: “Đưa cho tôi đi!”

Đinh Hành nhú mày không hiểu. Mộ Thiện lấy lại tập tài liệu từ tay anh ta: “Ăn xong rồi hãy xem, tôi không muốn hại Đinh thiếu bị rối loạn tiêu hóa”.

Khóe mắt Đinh Hành lộ ý cười, anh ta nói nhỏ: “Được thôi!”

Không biết Đinh Hành mua cơm ở đâu, mùi vị không tồi, Mộ Thiện ăn rất ngon miệng. Lúc cô đang chuẩn bị chào tạm biệt, Đinh Hành đột nhiên mở miệng: “Cô hãy ở lại đây, buổi chiều nói cho tôi biết thành quả nghiên cứu của cô”.

“Vậy tôi đi lấy mấy tính chuẩn bị một lát”.

Đinh Hành nở nụ cười bắt lửng và cất giọng tội nghiệp: “Mộ Thiện, để tôi nghỉ ngơi một lát có được không?”

Mộ Thiện mềm lòng, người đàn ông này thật là... Nhưng chính vì phát giác bản thân mềm lòng, cô mới càng nên giải quyết dứt khoát.

Hôm nay có lẽ cô sẽ tìm cơ hội nói rõ ràng. Mộ Thiện ngừng đầu, nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt trong veo: “Được, tôi cũng muốn nói chuyện với anh”.

Đinh Hành dường như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh ta cúi đầu châm một điếu thuốc, ánh mắt lạnh hân.

Văn phòng của tổng giám đốc Đinh Mặc Ngôn nằm ở góc trong cùng của tầng lầu, cách xa văn phòng của người khác. Góc văn phòng còn có một cánh cửa đi sang một căn phòng khác, chắc đây là phòng nghỉ của Đinh Mặc Ngôn. Bên trong bài trí sang trọng, trên tường treo một chiếc tivi tinh thể lỏng rất lớn, phía đối diện có ghế sofa, thậm chí có cả giường ngủ.

Khi cánh cửa khép lại, bên trong tạo thành không gian hoàn toàn tách biệt thế giới bên ngoài.

Liên tưởng đến tin đồn về Đinh Mặc Ngôn, Mộ Thiện cảm thấy chiếc giường rất chướng mắt. Trong hai tháng làm việc ở Dung Thái, cô thường xuyên nhìn thấy nhiều người phụ nữ khác nhau ở bên cạnh Đinh Mặc Ngôn, ông ta không hề che dấu sở thích của mình, thậm chí có còn thẳng thắn vô tư trước bàn dân thiên hạ.

Trong căn phòng ánh sáng mờ mờ và yên tĩnh, hệ thống âm thanh chuẩn có thể mang đến sự hưởng thụ cả về thị giác lẫn thính giác. Mộ Thiện nhìn chăm chú lên màn hình tivi. Nhưng dù cô không liếc ngang liếc dọc, người đàn ông ở bên cạnh có một cảm giác tồn tại mãnh liệt khiến cô không thể xem nhẹ.

Đình Hành ngồi trên tấm thảm trải nền nhà ở gần Mộ Thiện. Mộ Thiện từ đầu đến cuối thẳng cứng người nên khó tránh bị mỏi lưng. Cô hơi ngả người về phía sau để tựa vào ghế sofa.

Thế nhưng Đình Hành không biết vòng tay ra sau lưng Mộ Thiện từ lúc nào. Sau đó bờ vai cô trĩu nặng, tay anh rất tự nhiên đặt lên vai cô.

Chuyện gì đến cũng đến.

Tuy Mộ Thiện đã lường trước nhưng vào giây phút đó, cô không tránh khỏi căng thẳng. Sau Trần Bắc Nghiêu, cô chưa từng gần gũi với người đàn ông nào như vậy. Mộ Thiện ngoảnh đầu định lên tiếng, nhưng đến hơi thở của cô cũng ngưng trệ.

Dưới ánh sáng lờ mờ, gương mặt anh tuấn như tượng điêu khắc của Đình Hành chỉ cách cô vài xen ti mét. Anh ta không hề xem phim mà hơi cúi đầu, sống mũi thẳng của anh ta cọ lên tóc cô, như muốn hít mùi hương trên tóc cô.

Cảm nhận thấy ánh mắt của Mộ Thiện, Đình Hành hơi nghiêng đầu về phía cô. Bốn mắt họ nhìn nhau.

Sau đó không đợi Mộ Thiện có phản ứng, Đình Hành đột nhiên cúi xuống đặt nụ hôn nhẹ lên môi cô.

Bàn tay còn lại của Đình Hành đặt lên người cô. Anh ta nhìn cô đắm đắm, ánh mắt ẩn dấu sự rung động thâm trầm.

Toàn bộ máu trong người Mộ Thiện dồn hết lên mặt, cô nói nhỏ: “Đình Hành, tôi không thể...”

“Mộ Thiện!” Đình Hành cup mi mắt, giọng nói trầm ấm của anh có thể mê hoặc ý chí và linh hồn con người: “Em biết... tôi không phải cần đáp án này...”

Đình Hành tắt tivi, xung quanh đột nhiên yên tĩnh hoàn toàn, chỉ còn lại hơi thở và nhịp tim đập của hai người.

“Tôi...” Mộ Thiện đột nhiên có cảm giác bất lực.

Đình Hành không để cô nói hết câu, anh ta một tay nhắc cằm cô, một tay khóa chặt thắt lưng cô. Đôi mắt anh ta sâu thẳm như đáy đại dương, anh ta lại cúi xuống kề sát vào môi cô...

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng động lịch kịch. Mộ Thiện đột nhiên bừng tỉnh, cô đẩy mạnh người Đình Hành và nhanh chóng đứng dậy, hai má cô đỏ như quả cà chua chín.

Đình Hành vẫn ngồi dưới đất nhìn Mộ Thiện, gương mặt hoàn hảo của anh ta phảng phất nụ cười bất lực. Khóe miệng anh ta thậm chí còn dính son môi của Mộ Thiện.

“Không cho phép em tiếp tục trốn tránh”. Đình Hành buông một câu, đứng dậy đi về phía cửa ra vào.

Mộ Thiện quả thật muốn trốn nên vội đi theo anh ta.

Đình Hành dừng trước cửa, nhìn qua mắt mèo ra bên ngoài.

Mộ Thiện đứng đằng sau anh ta, trong lòng cô cảm thấy hơi buồn. Cô không thể phủ nhận, Đình Hành ít nhiều khiến cô rung động. Nhưng cô vẫn chưa thể bắt đầu một mối quan hệ mới. Đặc biệt ở nơi có Trần Bắc Nghiêu, cô lại càng không thể.

Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn Đình Hành, cô định nói điều gì đó nhưng bất ngờ thấy anh tròn mắt nhìn trừng trừng ra bên ngoài, sắc mặt anh khó coi vô cùng.

Tiếng động ở bên ngoài mỗi lúc một rõ hơn.

“Chú...chú...uhm...”. Giọng nói trong trẻo quen thuộc, pha lẫn tiếng thở gấp gấp đứt quãng không thành câu hoàn chỉnh.

“Mạn Mạn...Mạn Mạn ngoan nào...cháu hãy nhắc mông cao lên một chút, đứng rồi...”. Giọng nói đàn ông trầm trầm vang lên, sau đó là tiếng xác thịt đụng chạm mỗi lúc một lớn, mỗi lúc một mạnh hơn.

Mộ Thiện không thể tin vào những điều cô nghe thấy, cô nghĩ nhất định cô nghe nhầm. Mạn Thù chẳng phải là bạn gái của Trần Bắc Nghiêu hay sao?

Đình Hành tối sầm mặt. Anh nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt mờ mịt: “Ông ấy điên rồi!”. Sau đó anh mở cửa xông ra ngoài.

Phòng bên ngoài đèn bật sáng trưng, Mạn Thù nằm trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ đen đối diện cửa chính, giấy tờ tài liệu rơi đầy dưới đất. Thân thể trắng ngần của Mạn Thù giống bông hoa đang nở rộ, đầu tóc cô loạn xạ, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt cô lộ vẻ nửa đau khổ nửa sung sướng, phảng phất như hoàn toàn chìm trong hoan lạc.

Người đàn ông đang đứng trước thân Mạn Thù và nhắc cao cặp đùi thon thả của cô chính là Đình Mặc Ngôn, người đứng đầu tập đoàn Dung Thái uy

nghiêm, đồng thời là chồng của cô ruột Mạn Thù.

Hai mắt Đinh Mặc Ngôn đỏ ngầu, bàn tay lớn của ông ta giữ chặt eo Mạn Thù, thân dưới ông ta ra vào kịch liệt trên cơ thể tươi non của Mạn Thù.

“Dừng lại!”. Đinh Hành tức giận xông đến trước mặt bọn họ, nhưng cũng không thể khiến hai người ngừng động tác.

“Cuốn xéo!” Đinh Mặc Ngôn như bị mất lý trí, ông ta giơ tay đẩy mạnh Đinh Hành. Đinh Hành không đề phòng nên bị xô ngã xuống đất.

“Ba làm sao vậy?” Đinh Hành lại xông lên: “Ba lại uống thuốc rồi à?”

Trả lời anh ta là tiếng rên rỉ của Mạn Thù: “Chú ơi. . .nhANH LÊN. . .xin chú, NHANH LÊN. . .”.

Mộ Thiện hãi hùng khiếp vía khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt. Không biết đây là vết nhơ ẩn dấu dưới vỏ bọc đẹp đẽ của Đinh thị hay chỉ là sự cố bất ngờ. Nhưng nhìn phản ứng của Đinh Hành, có thể thấy Đinh Mặc Ngôn thường dùng thuốc kích thích, nếu không một người ngoài năm mươi như ông ta sao có thể đêm đêm chìm trong hoan lạc?

Đúng lúc này có người chạy vội vào, Mộ Thiện nhận ra đó là bác sỹ riêng của Đinh Mặc Ngôn, đó là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi. Anh ta quan sát tình hình trong phòng rồi cất giọng nghẹn ngào: “Đinh thiếu, Đinh tổng hôm nay gọi mấy người đàn bà, ông ấy dùng thuốc. . .Kết quả cô Mạn Thù tự nhiên leo lên xe của Đinh tổng”.

“Cút đi!” Đinh Mặc Ngôn gầm lên với bác sỹ, ông ta không ngừng vận động trên người Mạn Thù: “Mau lôi thằng con khốn nạn này ra ngoài cho tôi!”

“Tìm đâu không ra phụ nữ mà ba dám chơi con bé? Bỏ nó là phó thị trưởng đấy”. Đinh Hành không thể chịu đựng hơn, anh ta rút khẩu súng từ thắt lưng: “Buông con bé ra, nếu không con sẽ nổ súng!”

Đến lúc này Mộ Thiện mới biết Đinh Hành mang theo súng bên mình.

“Đinh thiếu! Cậu đừng kích động, đừng kích động!” Bác sỹ hoảng hốt chạy ra sau lưng anh ta.

Có lẽ sợ con trai phần nộ quá hóa rồ rồi nổ súng, Đinh Mặc Ngôn nói với giọng mềm mỏng hơn: “Đợi tôi chơi xong lần này rồi tính sau! Anh ra ngoài trước đi!”.

Sau đó xảy ra chuyện không thể ngờ tới.

Một giây trước, Đinh Hành vẫn đứng yên một chỗ. Thân hình anh đột nhiên run lên rồi từ từ đổ xuống đất, hai mắt anh nhắm nghiền, sống chết khó phân biệt.

Ở đằng sau anh ta, tay bác sỹ chậm rãi bỏ ống kim tiêm vào túi quần.

Bởi vì Đinh Hành không hề phát ra tiếng động nên Đinh Mặc Ngôn tưởng anh đã đi ra ngoài, ông ta và Mạn Thù vẫn chìm trong dục vọng của thể xác.

Tay bác sỹ đi sang một bên, sau lưng anh ta xuất hiện một người đàn ông. Dù người đàn ông đó có hóa thành tro bụi, Mộ Thiện cũng nhận ra, anh ta chính là Châu Á Trạch, trợ thủ đắc lực của cha con Đinh thị chuyên quản lý việc làm ăn bất hợp pháp của Dung Thái.

Châu Á Trạch nở nụ cười thâm hiểm, anh ta đưa mắt ra hiệu tay bác sỹ. Bác sỹ gạt đầu, đi vòng ra đằng sau Mạn Thù rồi từ từ cắm một ống tiêm khác vào cổ Mạn Thù.

“Mày làm gì vậy?” Đinh Mặc Ngôn hét lên.

Bên cạnh Châu Á Trạch, một người đàn ông khác không biết đi vào từ lúc nào. Người đó có ngũ quan hoàn hảo, ánh mắt vô cùng lạnh lùng.

Tìm Mộ Thiện rung lên một nhịp, toàn thân cô hóa đá.

“Làm thế nào bây giờ?” Châu Á Trạch hỏi người đàn ông đó: “Không ngờ Đinh Hành cũng ở đây, chúng ta phải thay đổi kế hoạch”.

Người đàn ông đó gạt đầu. Anh ta đeo bao tay, cúi xuống cầm khẩu súng của Đinh Hành, lắp ống giảm thanh một cách thành thạo rồi nhắm thẳng vào đầu Đinh Mặc Ngôn.

Dung mạo đẹp đẽ của người đàn ông lúc này như được một lớp băng mỏng bao phủ, ánh mắt anh ta nguy hiểm như mãnh thú rình mồi. Đối diện với gương mặt đầy kinh ngạc của Đinh Mặc Ngôn, anh từ từ đưa mũi súng lên đầu ông ta.

“Đinh Mặc Ngôn, ông hãy ghi nhớ, người giết ông là tôi”. Anh ta cất giọng trầm thấp. Sau đó, anh ta nhẹ nhàng tiến lại gần Đinh Mặc Ngôn và ghé sát tai ông ta nói điều gì đó.

Một tiếng bụp khê vang lên, viên đạn từ nòng súng trên tay anh ta xuyên qua đầu Đinh Mặc Ngôn. Có lẽ do dùng thuốc nên Đinh Mặc Ngôn không hề có phản ứng, ông ta chỉ biết trợn mắt rồi đổ xuống bàn, máu từ đầu ông ta chảy lênh láng.

Một vị lão đại hô phong hoán vũ ở thành phố Lâm đã chết dưới tay tâm phúc đắc lực nhất của ông ta, chết trên người cháu gái dang vợ của ông ta như

vậy.

“Hãy thu dọn sạch sẽ”. Người đàn ông ra lệnh rồi lại nhét khẩu súng vào tay Đinh Hành. Từ ngoài cửa có một người đi vào, chính là trợ lý của anh ta. Châu Á Trạch, bác sỹ và người trợ lý bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng, cô nghe thấy tiếng tim mình co rút, tay chân cô ngày càng lạnh toát, giống như cô mới là người bị trúng đạn nằm trên vũng máu.

Trong cơn hoảng hốt cao độ, đầu óc Mộ Thiện vẫn lướt qua vô số mảnh mồi vụn vặt. Tay bác sỹ bị mua chuộc, thuốc kích thích bị trao đổi, Mạn Thù bị bỏ thuốc...

Còn nữa, trong cơn mắt của Đinh Mặc Ngôn anh là người không hề có tham vọng, anh là anh em thân thiết của Đinh Hành, là người Mạn Thù ái mộ, anh từng cảnh cáo cô đừng gần gũi Đinh Hành...

Đây chỉ là một cái bẫy, một cái bẫy tinh vi được bày công bố trí trong một khoảng thời gian không phải là ngắn. Anh ra tay giết Đinh Mặc Ngôn, nhưng tại sao anh phải làm vậy? Đinh Hành vô tình có mặt ở đây, vậy thì anh sẽ xử lý Đinh Hành và Mạn Thù thế nào?

Còn nữa, tám năm trước, tại sao anh đột nhiên xuất hiện ở huyện nhỏ quê nhà cô? Tại sao anh thường xuyên mất tích? Tại sao anh trưởng thành già dặn hơn người cùng độ tuổi? Tại sao những năm qua cô không tìm thấy bất cứ tin tức nào liên quan đến anh?

Đám mây ngờ vực đè nặng lên tim Mộ Thiện, cô chỉ cảm thấy lông trên người dựng ngược. Người đàn ông ở bên ngoài là người cô luôn nhớ nhưng từ năm mười bảy tuổi, bây giờ anh đột nhiên trở nên đáng sợ và xa lạ vô cùng.

Mộ Thiện run rẩy rút di động từ túi áo, tay cô run đến mức điện thoại suýt rơi xuống đất, làm cô sợ chết khiếp. Khó khăn lắm Mộ Thiện mới bấm được số 110.

“Tên tôi là Mộ Thiện...” Cô căng thẳng nhìn ra bên ngoài, hạ giọng nói xuống mức thấp nhất: “Tôi đang ở Dung Thái... ở đây... có người vừa bị giết...”.

Toàn thân cô đột nhiên đông cứng, giọng nói của anh chàng cảnh sát ở đầu kia điện thoại trở nên xa vời. Bởi vì người đàn ông ở bên ngoài dường như có phát giác, anh đột nhiên quay đầu về nơi có Mộ Thiện. Dù qua một cánh cửa nhưng ánh mắt của anh vẫn khóa chặt vào cô như lúc bình thường.

Sau đó anh rút súng, lên đạn và đưa mắt ra hiệu Châu Á Trạch. Cả hai từ từ tiến về phía Mộ Thiện, sắc mặt họ rất u ám.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bàn tay của đạo diễn

Lưng Mộ Thiện dính chặt thành tù lạnh lẽo, không gian hẹp đóng kín khiến cô khó thở. Toàn thân Mộ Thiện tê liệt không thể nhúc nhích. Qua khe tủ quần áo, cô có thể thấy tia sáng từ bên ngoài lọt vào.

Có người bật đèn, bên ngoài thấp thoáng bóng đen đi lại, từng bước chân chận dậm xuống sàn nhà giống như gót giày đập thẳng vào tim cô.

Mộ Thiện nghe thấy tiếng thở dốc của cô, hô hấp theo tiếng bước chân mỗi lúc một gần ngày càng khó khăn.

Cuối cùng một tiếng “cạch” vang lên, cửa tủ quần áo mở ra, tầm mắt sáng hẳn.

Mộ Thiện theo phản xạ thu nhỏ người, cô vùi mặt vào đồng comple, áo sơ mi, áo khoác ở phía trước. Do tủ quần áo khá lớn, bên phải lại nhét bộ đồ đánh golf, quần áo treo chặt ních nên cô mới có chỗ trốn.

Xoạt, xoạt, xoạt. Một cánh tay mạnh mẽ lướt qua từng cái quần cái áo treo trên móc, đến chỗ Mộ Thiện ẩn nấp.

Nếu cô bị bắt...

Trong đầu Mộ Thiện tái hiện hình ảnh Đinh Mặc Ngôn nằm trên vũng máu. Cô không dám thở mạnh, thậm chí cố gắng nín thở, hai bàn tay cô dán chặt vào thành tủ ở phía sau, giống như tư thế này có thể giúp cô tránh xa cánh tay đáng sợ kia.

Quần áo treo trước mặt tiếp tục loạt xoạt, ánh sáng lờ mờ trong tủ giao thoa, phản ứng của Mộ Thiện hoàn toàn dựa vào bản năng theo đồng quần áo bị gạt về một bên.

Mộ Thiện ngừng hô hấp khi ngón tay lướt qua đầu mũi cô.

Bàn tay vẫn còn đeo găng tay của người ở bên ngoài dường như phát giác ra điều gì đó, đột nhiên dừng lại trong khi chỉ cách Mộ Thiện vài xen ti mét.

Mọi sợi dây thần kinh của Mộ Thiện căng cứng đến đỉnh điểm.

Liệu cô có bị phát hiện không?

Liệu cô có bị giết người bịt miệng? Cô nên làm thế nào để thoát thân?

Cô đã bị phát hiện rồi!

Bàn tay đó như có mắt, thò sâu vào chỗ cô đang đứng với tốc độ rất nhanh, khiến cô không thể né tránh.

Dừng lại rồi. Ngón tay mềm mại vừa vận dừng lại trên má Mộ Thiện. Cách một lớp quần áo, đầu ngón tay vuốt ve trên da cô, mặc dù tay người đó không hề lạnh lẽo nhưng khi tiếp xúc, toàn thân Mộ Thiện run lên cầm cập.

Đầu óc cô nổ tung trong giây lát.

Giống như muốn thử thách sự nhẫn nại của Mộ Thiện, người đó rút tay khỏi tú quần áo.

Sau đó một tiếng động nặng nề vang lên, quần áo treo trước mặt Mộ Thiện bị ném hết ra ngoài, trước mắt đột nhiên sáng hẳn.

Thế giới của Mộ Thiện dừng lại ở giây phút đó. Cô giống như một con cừu non đang chờ lên thớt, cuối cùng cũng đối mặt với tên đồ tể đuổi cùng giết tận, mọi sự trốn tránh chỉ là công cốc.

Ở khoảng cách chưa đến một mét, Trần Bắc Nghiêu đứng bên ngoài tú quần áo, nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt thâm trầm.

Mộ Thiện ở trong góc tối, Trần Bắc Nghiêu đứng dưới ngọn đèn sáng, tay phải anh vẫn còn cầm khẩu súng. Ánh đèn dịu dàng hắt lên mặt anh, đẹp đẽ như trong mộng ảo, đáng sợ đến mức nghẹt thở.

Châu Á Trạch ở cửa phòng, thấy vậy liền cau mày đi tới.

Mộ Thiện đảo mắt qua khẩu súng trên tay Trần Bắc Nghiêu, thần sắc cô rất nghiêm nghị.

Bụp, một tiếng động mạnh vang lên, Mộ Thiện thờ gập.

Qua gương mặt đỏ bừng và đôi bàn tay run rẩy của cô, có thể thấy Mộ Thiện đang hoảng sợ và căng thẳng tột độ. Cây gậy đánh golf trong tay cô suýt nữa rơi xuống.

Châu Á Trạch vừa kinh ngạc vừa giận dữ xông đến. Trần Bắc Nghiêu vẫn bất động, anh nhìn cô bằng ánh mắt không thể tin nổi. Sau đó một dòng máu đỏ từ trán anh chảy xuống, dòng máu đỏ tươi nổi bật trên làn da trắng của anh khiến Mộ Thiện đột nhiên trở nên hoảng loạn.

Mộ Thiện vốn có kế hoạch nhanh chóng đánh gậy thứ hai vào tay phải Trần Bắc Nghiêu, thế nhưng vào lúc này cô không thể động thủ.

Cô tưởng khi cô dùng toàn lực tấn công, Trần Bắc Nghiêu ít nhất sẽ né tránh, anh sẽ mất đi sự phòng bị trong tích tắc, và cô sẽ có cơ hội đoạt khẩu súng của anh.

Đây là con đường sống duy nhất của cô. Trần Bắc Nghiêu đóng kịch lừa gạt hai cha con Đình thị, có thể thấy anh hành sự vô cùng cẩn mật. Anh tuyệt đối không để lại nhân chứng sống là cô, lẽ nào cô còn trông chờ anh niệm tình cũ mà tha cho cô?

Nhưng Mộ Thiện phát hiện cô đã hoàn toàn tính sai.

Máu đỏ chảy đầy mặt Trần Bắc Nghiêu nhưng đến cặp lông mày của anh cũng không động đậy, anh chỉ nhìn cô chằm chằm. Thân hình anh rõ ràng gầy gò nhưng khi cô dùng hết sức tấn công anh, anh giống một tấm thép không hề nhúc nhích.

Trần Bắc Nghiêu thậm chí phát giác ra ý đồ của Mộ Thiện, tay phải của anh theo phản xạ hơi động đậy nhưng anh chỉ nắm chặt khẩu súng hơn.

“Ném cây gậy xuống, đi ra ngoài!” Châu Á Trạch lao ra đứng trước Trần Bắc Nghiêu, khẩu súng trong tay anh ta chĩa thẳng vào Mộ Thiện.

Mộ Thiện chỉ còn cách làm theo lệnh của anh ta.

Trần Bắc Nghiêu rút tờ giấy ăn từ túi áo ấn vào vết thương trên trán. Anh vẫn không rời mắt khỏi Mộ Thiện, sau đó anh cất giọng khàn khàn: “Tôi đã nói rồi, em hãy tránh xa Đình Hành một chút”.

“Xa thật đấy”. Châu Á Trạch đảo mắt qua chiếc giường ở trong phòng, anh ta cất giọng đầy châm biếm: “Xa đến mức cùng lên giường rồi”.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu càng lạnh hơn, nhưng anh không mở miệng.

Hôm nay Mộ Thiện diện bộ váy màu cà phê bó sát, ẩn hiện đường cong hoàn hảo. Làn da trắng muốt trên gương mặt cô đỏ ửng vì quá căng thẳng.

Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu bốn mắt nhìn nhau, không khí xung quanh dường như ngưng tụ. Đôi mắt đen lay láy của cô vẫn đẹp như trong ký ức của Trần Bắc Nghiêu, chỉ có điều vào giây phút này cô không che dấu sự sợ hãi, viên mắt ngân ngấn nước như chực rơi xuống.

Có lẽ nước mắt đã giúp Mộ Thiện giải phóng nỗi sợ hãi, kích thích bản năng không chịu khuất phục trong từng tế bào của cô. Mộ Thiện đột ngột giơ tay lau nước mắt, cô dường như quyết tâm có chết cũng không chịu đầu hàng. Nỗi sợ hãi biến mất khỏi đáy mắt Mộ Thiện, cô trừng mắt với anh, như kiểu anh thích xử lý thế nào thì xử.

Trần Bắc Nghiêu tiến lên phía trước một bước, thân hình cao lớn của anh áp sát người Mộ Thiện khiến sắc mặt cô lập tức thay đổi. Trần Bắc Nghiêu một tay túm hai cánh tay Mộ Thiện rồi kéo cô vào lòng, tay kia kẹp chặt cằm cô và kéo cô ngẩng mặt đối diện với anh. Sau đó anh buông cằm cô, giữ chặt thắt lưng cô và cất giọng lạnh lùng: “Đi thôi!”

Ánh nắng giữa mùa hạ chiếu sáng khắp không gian, lấp lánh như có sinh mệnh. Một ngôi biệt thự kiểu châu Âu nằm trên triền đồi yên tĩnh, xung quanh phủ một màu xanh lục mát mắt.

Mộ Thiện bị giam giữ ở đây.

Hôm bị đưa về ngôi biệt thự, Châu Á Trạch ép cô nhấn tin cho đồng nghiệp trong công ty, thông báo cô có việc về quê vài ngày, sau đó anh ta tịch thu điện thoại của cô. Ngôi biệt thự có năm sáu người đàn ông trẻ canh gác, Mộ Thiện biết cô không có khả năng trốn thoát, hơn nữa cô cũng không dám tìm cách bỏ trốn.

Trần Bắc Nghiêu nhiều ngày sau đó không hề lộ dạng. Trên tivi liên tục phát những tin tức giật gân liên quan đến Dung Thái.

Tổng giám đốc Đinh Mặc Ngôn uống thuốc bừa bãi nên nổi cơn thú tính, cưỡng hiếp cháu gái Mạn Thù đến chết, còn ông ta cũng bị trúng đạn mà chết.

Đinh Hành mất tích một cách ly kỳ. Mặc dù phía cảnh sát không công bố kết quả điều tra nhưng có tin đồn Đinh Hành tận mắt chứng kiến tội ác của Đinh Mặc Ngôn nên đã ra tay giết chết bố ruột rồi bỏ trốn. Được biết tài khoản của Dung Thái ở thời điểm đó thiếu đi năm mươi triệu tiền mặt.

Phó thị trưởng Ôn Tệ Trần mất con gái yêu quý, đau buồn đóng cửa không tiếp khách...

Một sự kiện khiến người dân thành phố kinh ngạc hơn cả bí mật hào môn là sự sụp đổ của công ty đầu tư Dung Thái, công ty tuyên bố phá sản chỉ sau một đêm. Chi nhánh công ty ở hải ngoại đổ một khoản tiền lớn vào hợp đồng kỳ hạn chỉ số giá cổ phiếu không đúng quy tắc nên bị thiệt hại nặng nề, người phụ trách chi nhánh công ty bỏ trốn, tập đoàn Dung Thái bị ảnh hưởng nghiêm trọng, mọi tài sản của Dung Thái sẽ được sắp xếp lại và bán tổng bán tháo, các dự án bất động sản liên tiếp xảy ra vấn đề về chất lượng...

Chỉ trong một thời gian ngắn, ai cũng biết Dung Thái coi như xong, dư luận than thở tiếc nuối, chỉ có Mộ Thiện nghi ngờ, công ty đầu tư hải ngoại tuy không do Trần Bắc Nghiêu phụ trách nhưng nhiều khả năng do một tay anh sắp đặt.

Mộ Thiện suy đoán, Trần Bắc Nghiêu vốn có kế hoạch để Đinh Mặc Ngôn chết vì dùng thuốc quá liều. Con gái Mạn Thù bị Đinh Mặc Ngôn làm nhục, phó thị trưởng Ôn Tệ Trần chắc chắn sẽ quay lưng lại Đinh gia. Sau đó việc đầu tư ở hải ngoại xảy ra vấn đề, các khâu khác cũng xuất hiện sự cố, Đinh Hành lâm vào tình cảnh phá sản, dù không mất mạng nhưng anh ta cũng không còn khả năng uy hiếp.

Hành động của Trần Bắc Nghiêu không chỉ đơn giản nhằm mục đích lật đổ Đinh thị mà khiến gia đình họ nhà tan cửa nát. Phải có mối thù sâu nặng như thế nào, Trần Bắc Nghiêu mới nhẫn nhịn bao nhiêu năm và hạ độc thủ?

Hôm đó cô và Đinh Hành gặp Đinh Mặc Ngôn là tình huống hết sức ngẫu nhiên. Vì vậy Châu Á Trạch mới nói phải thay đổi kế hoạch. Kế hoạch trước đó không thể thực hiện vì chỉ cần ở thêm một lúc nữa, Đinh Hành chắc chắn sẽ phát hiện ra Đinh Mặc Ngôn dùng thuốc quá liều. Anh ta sẽ ngăn chặn, sẽ cứu bố anh ta. Sau đó cha con họ nhất định sẽ sinh nghi, như vậy kế hoạch của Trần Bắc Nghiêu hỏng bét.

Do đó Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng thay đổi kế hoạch, anh dùng chính khẩu súng của Đinh Hành giết chết Đinh Mặc Ngôn, rồi anh xử lý hiện trường và đổ tội cho Đinh Hành.

Không biết bây giờ Đinh Hành còn sống hay đã chết? Người chết chẳng phải là kẻ chịu tội thay tốt nhất, mãi mãi không thể mở miệng hay sao? Nhớ đến nụ hôn dịu dàng như chuồn chuồn đậu mặt nước của Đinh Hành trong căn phòng tối, Mộ Thiện cảm thấy tim cô nhói đau.

Vào một buổi chiều nửa tháng sau khi xảy ra biến cố, Mộ Thiện nghe thấy tiếng động khi cô đang nằm trên ghế dài ngoài ban công.

Mộ Thiện quay đầu, bắt gặp bóng dáng của Trần Bắc Nghiêu sau nhiều ngày biệt tăm biệt tích.

Ánh nắng chiều tà chiếu xuống người anh, khiến gương mặt anh trở nên không chân thực. Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn Mộ Thiện.

“Em sợ lắm phải không?” Trần Bắc Nghiêu cất giọng lạnh nhạt: “Vài ngày nữa tôi sẽ thả em về”.

Mộ Thiện biết việc Trần Bắc Nghiêu giam giữ cô ở đây là dấu hiệu anh sẽ bỏ qua cho cô. Nhưng khi nghe anh đích thân nói vậy, Mộ Thiện vẫn cảm thấy kinh ngạc: “Anh không sợ tôi báo cảnh sát sao?”.

Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn cô: “Em sẽ làm vậy?”

“...Không”

Đáy mắt anh lóe lên ý cười, anh đưa thuốc lá lên miệng hít một hơi: “Đinh Hành mạng lớn, anh ta không chết nhưng anh ta không thể chứng minh lúc đó anh ta không có mặt ở hiện trường”.

Chỉ một hai câu nói ngắn gọn nhưng cũng đủ khiến tim Mộ Thiện lên lên xuống xuống như tàu lượn cao tốc.

Đinh Hành chưa chết... Nhưng anh không thể chứng minh vô tội...

Mộ Thiện trầm mặc hồi lâu, cô nói một cách khó khăn: “Quan hệ giữa Đinh Hành và tôi chưa thân thiết đến mức tôi mạo hiểm bán mạng”.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu quay người định bước đi thì nghe thấy giọng nói đánh thép của Mộ Thiện: “Nhưng yêu cầu của anh, tôi không làm được”.

Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt cô vô cùng sắc bén: “Người chết thì thôi, nhưng anh bắt tôi đổ tội oan cho người sống ư? Trần Bắc Nghiêu, để bảo toàn mạng sống, tôi có thể bán rế lương tâm của mình, tôi có thể bí ối ở một chừng mực nào đó. Nhưng anh đã gặp người nào có lương tâm bằng 0 chưa? Việc các anh đấu đá nhau một mất một còn chẳng liên quan gì đến tôi, nhưng đừng bắt tôi giết người”.

Trần Bắc Nghiêu nhú chặt đôi lông mày, anh từ trên cao nhìn cô bằng ánh mắt dò xét.

Mộ Thiện ngồi dưới ánh nắng mặt trời, làn da trắng của cô rực rỡ, đôi mắt đen của cô sâu thẳm, khiến cả người cô trở nên trầm tĩnh và kiên định.

Trần Bắc Nghiêu nghĩ, chắc cô biết dù cô có làm gì đi chăng nữa cũng sẽ bị anh phát hiện, lá mặt lá trái đều không có ý nghĩa gì. Cô lại không muốn khai man, vì vậy cô mới nói thẳng, lùi một bước tiến hai bước, tìm cách nắm điểm yếu của anh?

Hay là hành động anh thả cô khiến trong lòng cô nhen nhóm điều gì đó?

“Tôi sẽ nói nguyên do cho em biết”. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, không tiếp tục đề tài về Đinh Hành mà chỉ nói một câu rồi đi ra ngoài.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Mộ Thiện còn đang trong giấc nồng, có người đột nhiên gõ cửa cộc cộc. Cô nhìn đồng hồ, mới năm giờ sáng.

Mộ Thiện khoác áo rồi mở cửa. Cô hơi bất ngờ khi thấy Trần Bắc Nghiêu đứng ngoài cửa. Hôm nay anh diện áo T-shirt màu xám trắng, trông không giống lão đại mới nổi ở thành phố Lâm mà giống một thanh niên trí thức.

“Nửa tiếng sau xuống dưới nhà”. Ánh mắt anh thản nhiên lướt qua bờ vai trần mượt mà bên trong áo khoác ngủ của Mộ Thiện. Vài giây sau anh nói tiếp: “Tôi đưa em đi xem thứ này”.

Ngoài cửa đậu một chiếc xe Jeep bảy chỗ. Châu Á Trạch ngồi ở vị trí lái phụ, gương mặt vừa bồn chồn vừa lạnh lùng. Trợ lý của Trần Bắc Nghiêu là Lý Thành và một người đàn ông trắng kiện đứng bên cạnh cửa xe.

Trần Bắc Nghiêu ngồi ở hàng ghế sau cùng. Qua cửa kính ô tô, Mộ Thiện có thể nhìn thấy khuôn mặt nghiêng hoàn hảo của anh.

Mộ Thiện lên xe, cô không do dự ngồi xuống hàng ghế thứ hai. Hai người đàn ông đứng bên ngoài hết nhìn Mộ Thiện lại nhìn Trần Bắc Nghiêu. Thấy Trần Bắc Nghiêu vẫn cúi đầu xem tài liệu, anh chàng trợ lý Lý Thành mở miệng: “Mộ tiểu thư, cô hãy ngồi ra đằng sau”

Mộ Thiện tựa người vào thành ghế, sắc mặt không thay đổi: “Tôi bị say xe, không thể ngồi ở sau cùng”.

Thật ra đây là loại xe Jeep cao cấp, có tính năng rất tốt. Hơn nữa Châu Á Trạch đã bảo xưởng ô tô điều chỉnh lại hàng ghế sau nên vừa rộng rãi vừa dễ chịu. Nhưng Mộ Thiện nói vậy, Lý Thành cũng không miễn cưỡng cô.

“Kệ cô ấy đi”. Giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu vang lên.

Xe Jeep từ từ xuống dốc rồi đi ra đường quốc lộ, hai bên đường đều là cây cối và cánh đồng. Đây là cảnh sắc thường thấy ở các tỉnh thành phía Nam.

Mộ Thiện nhắm mắt suốt chặng đường giống như đang ngủ. Đám đàn ông cũng ít trao đổi trò chuyện, chỉ có tiếng đầu bút của Trần Bắc Nghiêu loẹt xoẹt trên trang giấy, lọt vào tai Mộ Thiện một cách rõ ràng, khiến cô không ngủ nổi.

Con đường bắt đầu khó đi. Hai bên đều là dốc núi, mặt đường lồi lõm lên lên xuống xuống không bằng phẳng. Chiếc xe Jeep bắt đầu lắc đi lắc lại.

“Đường đang sửa nên rất khó đi”. Lái xe giải thích, anh ta vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng phanh xe chói tai, chiếc xe đột ngột dừng gấp như bị chạm điện, tất cả mọi người đều bị văng về phía trước.

Đầu và cánh tay của Mộ Thiện đập mạnh vào thành ghế trước mặt và cửa xe, đau đến mức khiến cô thở hắt ra. Sau đó tài xế thò đầu ra ngoài cửa xe chửi lớn tiếng: “Muốn chết hả? Rẽ ngoặt mà không biết bật xi nhan!”.

Ở bên này đường, một chiếc xe Jeep khác đâm trúng biển báo giao thông, trong xe cũng có người thò đầu ra chửi mắng.

Lái xe và hai thuộc hạ định mở cửa đi xuống, Trần Bắc Nghiêu cất giọng lạnh dăm: “Thôi đi!”

Mộ Thiện hơi chóng mặt sau vụ va chạm. Cô vừa cuộn tay áo kiểm tra vết thương, một bàn tay từ đằng sau đột nhiên vươn tới túm chặt cánh tay mềm mại của cô.

“Đề tôi xem nào”. Ngực khí của anh khá dịu dàng.

Mộ Thiện bất động: “Tôi không sao đâu”.

Trần Bắc Nghiêu bấm mạnh khiến tay Mộ Thiện hơi đau buốt. Anh nhào người lên trên, một cánh tay vòng qua eo cô.

Trong lúc Mộ Thiện còn chưa kịp phản ứng, Trần Bắc Nghiêu đã nhấc cô ra đằng sau. Đến khi Mộ Thiện định thần, cô đã ngồi bên cạnh anh. Lý Thành thấy vậy liền dịch chuyển lên hàng ghế trên.

Xe Jeep tiếp tục tiến về phía trước, tiếp tục lắc lư.

Trần Bắc Nghiêu dường như rất mệt mỏi, anh nhắm mắt ngả người vào thành ghế. Khuôn mặt với đường nét thanh tú đẹp như bức họa của anh lộ vẻ từng trải không phù hợp với diện mạo và độ tuổi.

Một tay anh đặt lên đầu gối, bàn tay còn lại đặt trên ghế xe ở bên cạnh. Năm ngón tay dài mạnh mẽ của anh nắm chặt tay Mộ Thiện, như bảo vệ, như thăm dò, như chiếm hữu.

Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa... Trần Bắc Nghiêu vuốt ve từng ngón tay Mộ Thiện. Rõ ràng chỉ là một động tác đơn giản nhưng khiến cô cảm thấy một sự ham muốn kỳ lạ.

Mộ Thiện rõ ràng có cảm nhận, từ nơi sâu thẳm trong thân thể cô run lên từng cơn theo sự tiếp xúc của anh.

Giống như không phải bàn tay mà là linh hồn của cô được anh vuốt ve.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bí mật thân thể

Đình Hành cảm thấy cả người anh đang di chuyển, nhưng không biết di chuyển đi đâu và trong bao lâu. Anh muốn mở mắt nhưng không mở nổi. Đầu óc anh mơ hồ thoáng qua vài hình ảnh vờ vẩn, đó là cha anh và Mạn Thủ cuốn chặt vào nhau như thân rắn, khiến anh thấy buồn nôn; sau đó anh nỗ lực vào cha anh, ông nắm úp mặt trên vũng máu...

Đình Hành biết đã xảy ra chuyện, xảy ra chuyện lớn. Nhưng đầu óc anh vô cùng nặng nề, giống như không chịu sự điều khiển của anh.

Đình Hành rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Không biết bao lâu sau, anh có cảm nhận toàn thân bỗng dưng chìm xuống, cảm đột nhiên đau buốt.

Tiếp theo có một bàn tay lớn nhét thứ gì đó vào miệng anh, khiến anh bị sặc, anh ra sức gãi giữa lúc đầu. Nhưng tóc anh bị ai đó túm chặt, miệng bị một bàn tay bóp mạnh buộc phải há ra, có người lại tiếp tục đồ vào mồm anh.

Bạch phien! Đầu óc Đình Hành hiện lên từ này, anh ho sặc sụa. Thứ bột màu trắng nhét đầy cổ họng và xoang mũi anh. Bọn chúng muốn anh chết vì sử dụng ma túy quá liều.

Đình Hành hô hấp ngày càng khó khăn. Lúc anh tưởng mình tắt thở, cảm được thả ra, thân thể anh mềm nhũn đổ xuống đất.

Sau đó không có bất cứ động tĩnh nào khác.

Trong đêm tối không thấy đâu là bờ bến, Đình Hành cảm nhận được một cơn khoái cảm kỳ dị, khiến toàn thân anh bắt đầu run rẩy. Anh thấy vô số bàn tay mềm mại đang dịu dàng vuốt ve cơ thể anh, sau đó người anh dâng trào một khoái cảm mãnh liệt trên cơ thể thơm ngát của một người phụ nữ.

Đình Hành nhìn thấy Mộ Thiện, thân thể lỏa lồ của cô quấn lấy người anh, cả hai không ngừng triển miên dây dưa. Anh cảm thấy tim anh đập mỗi lúc một nhanh hơn, anh dường như nghe rõ nhịp đập của huyết mạch. Đầu anh và toàn thân anh lên cơn co giật, khiến Đình Hành theo phản xạ đập mạnh xuống nền nhà lạnh toát.

Anh biết anh sắp rơi xuống địa ngục.

“Àm”, Đình Hành phảng phất nghe thấy tiếng động lớn. Mặc dù nhắm mắt nhưng anh vẫn cảm nhận được một luồng sáng đang chiếu vào mình.

“Có người... Hình như là Đình Hành!” Ai đó hét lớn: “Anh ta dùng heroin! Anh ta vẫn còn hơi thở!”

Đình Hành muốn mở mắt nói chuyện nhưng anh không thể thốt ra một tiếng. Chỉ trong giây lát anh lại chìm vào tăm tối.

Đến khi tỉnh lại, Đình Hành chỉ nhìn thấy xung quanh một màu trắng toát. Mùi thuốc khử trùng như mùi trần ngập trong không khí.

Cậu ruột Ôn Tệ Trần đang ngồi trên ghế dài đối diện giường bệnh. Thấy Đình Hành tỉnh lại, ông ta liền đứng dậy đi tới và nắm chặt tay anh.

“Cậu...” Giọng nói anh khản đặc.

“Cháu đừng nói gì cả, cháu sẽ không sao đâu”. Chưa đầy một tháng, phó thị trưởng mới gần năm mươi tuổi dường như già đi rất nhanh. Ông ta chăm chú nhìn Đình Hành, thần sắc vô cùng nặng nề: “Cháu hãy kể tỉ mỉ cho cậu nghe chuyện xảy ra ngày hôm đó”.

Hai ngày sau, Ôn Tệ Trần lại đến phòng bệnh của Đình Hành.

“Trên khẩu súng có dấu tay của cháu, hiện trường chỉ có dấu chân một mình cháu. Nhân chứng Mộ Thiện mà cháu nhắc tới đã mất tích. Có điều không sao cả, vụ án này tồn tại rất nhiều nghi vấn, động cơ cháu giết người không đầy đủ, tên bác sỹ đó đã biến mất. Cậu đã sắp xếp để một người nhận tội thay cháu, nói là đánh cắp súng của cháu, phía tổ trọng án cậu cũng thu xếp xong rồi.

Bây giờ Dung Thái đã sụp đổ, Châu Á Trạch ra làm ăn riêng, không còn nhiều người giúp cháu nữa đâu. Chuyện xấu trong nhà không nên rêu rao, hôm nay thị ủy đã mở cuộc họp, vụ án này chỉ có thể giải quyết như vậy”.

Ôn Tệ Trần phân tích tình hình trước mắt đầu vào đây, nhân thể quan sát phản ứng của Đình Hành. Nhưng Đình Hành tỏ ra rất bình thản, làm ông ta không nhìn ra điều gì. Sự kiện xảy ra ở Dung Thái rốt cuộc là ngẫu nhiên hay có người đứng sau thao túng? Đình Mặc Ngôn rốt cuộc bị Đình Hành lỡ tay giết chết hay anh bị vụ oan giá họa? Trước mắt Ôn Tệ Trần vẫn chưa thể đi đến kết luận rõ ràng.

Nhưng bất luận là trường hợp nào, ông ta đều ủng hộ Đình Hành.

Là một phó thị trưởng quản lý phương diện xây dựng và giao thông, hai năm nay Ôn Tệ Trần con đường làm quan thuận lợi, thậm chí ông ta còn ngầm tự phong là nhân vật chính trị số một ở thành phố Lâm, ông ta có tham vọng sang năm sẽ tiến vào ban lãnh đạo tỉnh.

Nhưng đúng lúc này, Dung Thái sụp đổ, Ôn Tệ Trần mất đi sự ủng hộ của một doanh nghiệp lớn nhất. Con gái chết trong tù nhục khiến ông ta đau khổ tột cùng. Tuy nhiên, ông ta vẫn cảm thấy mất thể diện khi được lãnh đạo các cấp và bạn bè quan tâm hỏi thăm.

Ôn Tệ Trần thậm chí tán đồng quyết định kết thúc vụ án của thị ủy, chính là vì ông ta không muốn vụ việc này tiếp tục trở thành câu chuyện trà dư tửu hậu của người dân thành phố. Nhưng điều đó không có nghĩa ông ta không tiếp tục điều tra, tìm ra hung thủ hại chết con gái ông ta.

“Cám ơn cậu”. Sắc mặt Đình Hành vẫn trắng bệch: “Trần Bắc Nghiêu bây giờ thế nào rồi?”

“Cháu nghi ngờ thằng đó?” Ôn Tệ Trần nhún mày: “Công ty đầu tư hải ngoại của bên cháu có phải do nó quản lý đâu?”

“Cháu biết, hắn còn luôn bất hòa với Triệu Kỳ Thụy, người phụ trách chi nhánh công ty ở hải ngoại. Nhưng Triệu Kỳ Thụy không thể giăng cái bẫy lớn như vậy, trong công ty chỉ một mình hắn mới có năng lực đó”. Đình Hành hít một hơi dài.

Kể từ khi Đình Hành được cảnh sát đưa ra khỏi căn phòng tối, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không hề lộ diện. Họ chỉ cử người thông báo với anh sau này họ sẽ ra làm ăn riêng. Tuy nói là tan đàn xẻ nghé nhưng hai người không đến nỗi quá tuyệt tình, Trần Bắc Nghiêu thậm chí còn gửi năm triệu cho anh.

Nhưng Đình Hành suy nghĩ tỉ mỉ một lượt, anh phát hiện người có thể giăng bẫy hai cha con anh mà thần không biết quỷ không hay chỉ có Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch.

Có lẽ bọn họ cũng đoán ra điều này nên không cần giả bộ này nọ mà đoạn tuyệt quan hệ một cách dứt khoát.

“Cháu nói cũng có lý, nhưng trong thành phố không ít người đem tiền ủy thác vào công ty đầu tư Dung Thái. Sau khi Dung Thái sụp đổ, Trần Bắc Nghiêu đứng ra thành lập công ty riêng, nó hứa hẹn nó sẽ giúp mọi người lấy lại số tiền đầu tư trong ba tháng”. Ôn Tệ Trần nói nhỏ: “Bây giờ nó thường xuyên qua lại với đám quan chức, khác hoàn toàn trước đây”.

Đình Hành hít một hơi sâu: “Cậu, trước kia ba cháu từng điều tra lý lịch của Trần Bắc Nghiêu nhưng không phát hiện điều gì bất thường. Cháu nghi ngờ hắn không phải là người Hongkong chính gốc, cậu giúp cháu tìm hiểu xem sao”.

“Được”. Ôn Tệ Trần lại hỏi: “Liệu có phải do Lữ gia làm không? Lần trước chẳng phải bên đó tranh với cháu miếng đất ở ngoại ô phía đông thành phố hay sao?”

“Không đâu”. Đình Hành trả lời: “Việc này chắc chắn do người quen gây ra. Có điều chúng đã tính sai ở điểm, cháu hít nhiều heroin như vậy mà không chết”.

Ôn Tệ Trần nói lạnh lùng: “Cháu yên tâm đi, nếu đúng là nó làm, cậu sẽ không tha cho nó”.

Đình Hành gật đầu, đột nhiên chuyển đề tài khác: “Vẫn chưa tìm thấy Mộ Thiện sao ạ?”

Trong đầu anh hiện lên hình ảnh ngày hôm đó, Mộ Thiện đỏ bừng mặt. Khóe miệng anh thậm chí vẫn còn lưu lại xúc cảm khi chạm vào bờ môi mềm mại của cô.

“Cô bạn của cháu...lành ít dữ nhiều”.

Lúc Đinh Hành nằm trên giường bệnh, Mộ Thiện đang đứng trên boong tàu. Chiếc du thuyền dập dềnh trên sóng nước khiến cô phải cố gắng kìm nén cảm giác buồn nôn ở lồng ngực.

Trước mắt Mộ Thiện nước sông cuộn cuộn chảy, khoang tàu phía sau vọng đến tiếng nhạc, tiếng nói chuyện và hò reo. Qua khung cửa sổ khoang tàu, cô thấp thoáng nhìn thấy bàn cờ bạc màu xanh lục, máy chơi cờ bạc và những gương mặt đầy hưng phấn.

Trước đó Mộ Thiện không hề hay biết, trên sông cũng có tàu casino. Bây giờ cô mới biết, trong tám tuyến đường thủy của tỉnh, sáu tuyến đã thuộc về Trần Bắc Nghiêu. Chỉ đến khi Đinh gia bị lật đổ, thế lực anh che dấu bấy lâu mới lộ ra.

Nhưng tại sao Trần Bắc Nghiêu lại đưa cô đến đây?

Mộ Thiện bám chặt vào lan can con tàu, đầu óc cô choáng váng quay cuồng, khóe mắt cô nhìn thấy bóng đen đi nhanh đến. Sau đó, một cánh tay rắn chắc giữ chặt thân hình lao đảo của cô. Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Trần Bắc Nghiêu.

“Trước đây em đâu có say sóng”. Trần Bắc Nghiêu đỡ cô về khoang tàu.

“Trước đây anh cũng đâu có giết người”. Ngực khí của Mộ Thiện nhẹ nhàng và tinh bơ như đang bàn luận đến thời tiết nhưng đầy ý châm biếm.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh lặng lẽ đỡ cô về căn phòng riêng của anh ở tầng trên cùng khoang tàu. Trong phòng trang bị đầy đủ nội thất, Mộ Thiện tựa người vào thành ghế sofa thờ hồn hên, Trần Bắc Nghiêu một tay cầm cốc nước, một tay cầm khăn mặt, anh không bận tâm đến tôn nghiêm và bộ comple đắt tiền đã bị nhàu nhá, cứ thế ngồi xỏm xuống trước mặt Mộ Thiện.

“Em đã đỡ chưa?” Động tác của Trần Bắc Nghiêu rất dịu dàng, nhưng giọng nói trầm ấm không để lộ bất cứ tâm trạng nào.

“Ừm...”. Cô tìm tư thế thoải mái trên ghế sofa: “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát”.

Trần Bắc Nghiêu tỏ ra không hiểu ý đuôi khéo khách của Mộ Thiện, anh đứng dậy và ngồi xuống ghế sofa, chỉ cách cô một khuỷu tay.

Một không gian vốn rộng rãi, vì có sự xuất hiện của anh nên vô cùng chật hẹp.

Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, khuôn mặt anh áp sát vào trán cô. Mộ Thiện thậm chí còn ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng trên người anh.

Đây là tư thế như ngã vào nhau. Đầu óc Mộ Thiện lập tức trống rỗng ở thời khắc đó. Cô đã tưởng tượng ra cảnh này trăm ngàn lần trong tám năm qua.

Đôi mắt sáng của anh ở cự ly rất gần.

Ánh nắng từ bên ngoài lọt qua cửa sổ chiếu sáng lên gương mặt nghiêng anh tuấn của Trần Bắc Nghiêu. Anh từ từ nhắm mắt, hàng lông mi dài rung động lòng người, bờ môi mỏng của anh lặng lẽ tiến về phía cô, hơi run run chờ đợi.

Mộ Thiện ngoảnh đầu né tránh.

Khi đôi môi rơi vào khoảng không, Trần Bắc Nghiêu liền mở mắt. Anh ra tay nhanh như tia chớp khóa chặt hai tay cô, mạnh đến mức khiến cô đau buốt.

Khác với thái độ dịu dàng và bình tĩnh trước đó, vẻ mặt Trần Bắc Nghiêu lúc này hơi đanh lại, đôi mắt anh ẩn chứa tia tà ác. Anh nhìn cô chằm chằm, như muốn xuyên thấu trái tim cô.

“Đến giờ cơm rồi, ông chủ” Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng nói trong trẻo của một cô gái.

Mộ Thiện giật gấu hòng tránh xa sự đụng chạm với anh.

Chuyến đi kéo dài ba ngày sắp xếp lịch trình kín mít. Kể từ hôm đó, Trần Bắc Nghiêu không hề có cử chỉ thân mật với Mộ Thiện.

Mộ Thiện ở trên tàu casino mất một ngày, buổi tối cô được dẫn đến mấy hộp đêm khá lớn. Cô còn đi xem một số công trình trước đó thuộc công ty bất động sản Dung Thái được Trần Bắc Nghiêu mua lại với giá thấp. Trần Bắc Nghiêu đưa cô tới công ty đầu tư tài chính Trần thị mới thành lập, ở đó cô nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc vốn là nhân viên Dung Thái trước kia. Tất nhiên bọn họ nhiều khả năng là người của Trần Bắc Nghiêu.

Đế quốc thương nghiệp gồm cả hắc lẫn bạch của Trần Bắc Nghiêu đều bày ra trước mặt Mộ Thiện. Chỉ có điều cô không biết anh làm vậy với mục đích gì?

Tại sao anh bắt cô xem những thứ này?

Buổi tối ngày thứ ba, bọn họ trở lại ngôi biệt thự. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện lên sân thượng trên trần nhà.

Bởi vì ngôi biệt thự nằm ở trên cao nên tầm mắt rất rộng, Mộ Thiện nhìn thấy cả bầu trời đầy sao và chân núi phía xa xa.

Mộ Thiện biết, đã đến lúc anh ngã bài.

Đêm khuya vô cùng yên tĩnh. Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc lá rồi quay sang nhìn Mộ Thiện từ đầu đến cuối im lặng ở bên cạnh, phản ứng đầu tiên của anh là cởi áo comple và khoác lên người cô.

Mộ Thiện lịch sự cảm ơn, chỉ là mùi thuốc lá nhẹ nhàng từ áo khoác của anh bao vây cô, khiến trong lòng cô khó giữ bình tĩnh.

“Mộ Thiện, em đã thấy tất cả tài sản của tôi”. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu đột nhiên trở nên trầm lắng.

“Sau đó thì sao? Lẽ nào anh hy vọng tôi tán đồng xã hội đen?” Cô không nhượng bộ.

“Ban ngày có trật tự của ban ngày, ban đêm có trật tự của đêm đen”. Trần Bắc Nghiêu chậm rãi trả lời: “Kiểu gì cũng phải có người duy trì trật tự đó. Tôi sẽ làm tốt hơn Đinh Mặc Ngôn, Đinh Hành, Lữ gia hay bất cứ người nào khác”.

“Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ kinh?”. Cô hùng hổ lên tiếng (“Lưỡng hại tương quyền thủ kỳ kinh” có nghĩa đứng trước hai cái lợi, sẽ chọn cái lợi lớn hơn dù bất chấp thủ đoạn)

“Mộ Thiện, tôi không còn sự lựa chọn nào khác, bọn họ cũng vậy”. Anh nói,

Ngữ khí của anh rất thê lương, khiến tim Mộ Thiện nhói đau. Cô không thể kiềm chế liền hỏi ra miệng: “Tại sao anh giết Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thù?”

Lẽ nào anh có lý do khiến anh không thể không giết người?

“Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó!” Trần Bắc Nghiêu hạ giọng: “Giống như nhìn một đồng rác rưởi”.

Ngữ điệu của anh có chút thương tâm, khiến Mộ Thiện như chìm trong nước vừa chua vừa chát.

“Hơn mười năm trước, lão đại của thành phố Lâm không phải họ Đinh mà là họ Giang”. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu trở nên xa xăm: “Tôi là con riêng của Giang Minh”.

Mộ Thiện hồi hộp lắng nghe.

“Giang Minh là một người ngu ngốc”. Trần Bắc Nghiêu cất giọng lãnh đạm

Ông đúng là ngu ngốc, lúc bấy giờ sắp đến năm 2000, thời buổi còn ai nói đến nghĩa khí? Còn đại ca xã hội đen nào chém giết trên đường phố? Giang lão đại nổi tiếng của thập niên 90 ở thành phố Lâm biết cách mở nhà hàng sòng bạc làm ăn, nhưng lại không biết cách chi lo thân mình, mặc kệ kẻ khác tốt xấu. Ông giống như một người anh hùng ấu trĩ, lúc nào cũng muốn bao che cho tất cả anh em. Trong khi ông không biết có kẻ không phải là anh em của ông mà là mãnh hổ đội da người, có kẻ không cần sự che chở của ông mà cần mạng sống của ông.

“Giang Minh bị chém chết ngay trên đường phố. Vợ chính thức và tình nhân của ông, tức là mẹ tôi bị chúng thay nhau hãm hiếp đến mất mạng. Tôi chỉ có một người mẹ thôi”. Thần sắc anh rất lãnh đạm như chuyện anh đang kể không liên quan đến bản thân.

“Là Đinh Mặc Ngôn làm sao?”

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu, anh rít một hơi thuốc: “Đinh Mặc Ngôn là người anh em tốt nhất của Giang Minh. Giang Minh còn hai người con trai bị mất tích, nghe nói bị chặt xác thành từng mảnh và bị chôn ở công trường, cũng có người nói bị ném xuống sông... tóm lại không ai biết rõ. Bởi vì cả nhà Giang Minh chết sạch nên tất cả mới làm ăn đều về tay Đinh gia”.

Chỉ vài câu nói ngắn gọn đã có thể miêu tả cái chết thảm khốc của gia đình anh.

Mộ Thiện bị chấn động: “Vậy tại sao anh...”

Trần Bắc Nghiêu nhả một làn khói: “Ngay từ khi sinh ra, ông ngoại tôi đã không cho tôi tiếp xúc nhiều với Giang Minh. Mẹ tôi gửi tôi sống với ông ngoại cũng là muốn tránh tai họa. Vì vậy rất ít người biết tôi là con trai Giang Minh. Sau đó, anh họ tôi đã bỏ mạng thay tôi, ông ngoại tôi cũng bị giết chết”.

Trần Bắc Nghiêu không kể nhiều, nhưng trong đầu Mộ Thiện lập tức hiện lên hình ảnh ông ngoại của anh, một nhà thư pháp nghiêm nghị và người anh họ mập mạp vui tính của anh. Thảo nào sau đó cô không tìm thấy bất cứ manh mối nào liên quan đến Trần Bắc Nghiêu và ông ngoại anh.

“Những chuyện đó xảy ra lúc nào?” Giọng Mộ Thiện run run.

Ngón tay dài của anh búng tàn thuốc lá, đóm lửa trên đầu ngọn thuốc lập lòe trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu nhìn Mộ Thiện, ánh mắt anh vô cùng sâu như đáy bể.

“Vài ngày sau khi em đòi chia tay tôi”.

Tối nay anh nói với cô nhiều như vậy, nhưng câu này khiến cô đau nhất.

“Tại sao?” Mộ Thiện hỏi nhỏ.

Tại sao anh lại nói với cô chuyện này? Tại sao anh cho cô thấy mọi thứ của anh?

Tại sao anh đồng ý thả cô về, nhưng lại vừa nắm tay vừa hôn cô, bộc lộ tình ý như có như không?

Trần Bắc Nghiêu phảng phất nhìn ra tâm trạng hỗn loạn của Mộ Thiện, nhưng anh trầm mặc không lên tiếng, khiến cô đoán không ra, nhìn không thấu.

Mộ Thiện nói chậm rãi từng từ một: “Trần Bắc Nghiêu, ông ngoại anh từng nói, tuy bề ngoài anh lạnh lùng và cố chấp, nhưng trái tim anh lương thiện hơn bất cứ ai khác. Con đường trừng trị tội phạm một cách chính đáng dù có thể khó đi, nhưng tại sao anh không thử? Bây giờ không chỉ đơn giản anh giết chết hai mạng người là Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thù, anh đã không thể quay đầu rồi”.

Trần Bắc Nghiêu nhếch miệng cười: “Thế đạo này... Tôi cũng hết cách”.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: “Chuyện của Đinh Hành, em đừng cảm thấy khó xử nữa. Tôi đã nhận được tin, cậu anh ta thân thông quảng đại, đến tổ chuyên án trên tỉnh cũng có thể mua chuộc. Ông ta còn tìm người nhận tội thay Đinh Hành, Đinh Hành cũng có nhân chứng mới chứng minh anh ta không có mặt ở hiện trường rồi”.

Mộ Thiện cảm thấy trong lòng phức tạp và hỗn loạn, cô còn đang trầm tư chợt nghe thấy tiếng cười tự chế giễu của Trần Bắc Nghiêu: “Em có thể tiếp tục duy trì nguyên tắc của em... Em không cần bán rẻ lương tâm”.

Sau khi Mộ Thiện rời khỏi sân thượng, Trần Bắc Nghiêu một mình đứng đó hồi lâu.

Châu Á Trạch và Lý Thành từ cầu thang tối đi lên. Châu Á Trạch cất giọng hiếu kỳ: “Cô ấy nói, anh còn giết chết ai nữa?”

Trần Bắc Nghiêu nói lãnh đạm: “Trần Bắc Nghiêu trong lòng cô ấy”.

Châu Á Trạch ngây người, Lý Thành trầm mặc.

Một lúc sau, Lý Thành đột nhiên hỏi: “Bắc Nghiêu, chuyện anh kể có phải là thật không? Anh là con trai riêng của Giang Minh à?”

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn bầu trời và nói nhỏ: “Điều đó quan trọng sao?”

Châu Á Trạch cười nhếch mép, Lý Thành trầm ngâm.

Trần Bắc Nghiêu cất giọng hồ hững: “Bây giờ quan trọng hơn cả là chúng ta đã giành được mọi thứ chúng ta muốn”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Hai người theo đuổi

Một buổi chiều tối giữa mùa hè, mặt trời sắp xuống núi, ánh hoàng hôn nhuộm đỏ khắp không gian. Trong sân khu chung cư, các em nhỏ đáng yêu chạy đi chạy lại nô đùa, khiến thể xác và tinh thần mỗi một của Mộ Thiện trở nên nhẹ nhõm vui vẻ hơn.

Căn hộ cô thuê nằm ở tầng thứ mười tám, Mộ Thiện đi đến tận cùng hành lang, cô rút chìa khóa mở cánh cửa chống trộm, mùi đặc trưng của căn phòng xộc vào mũi cô.

Mộ Thiện treo túi xách lên móc quần áo, cô cởi giày, đi chân đất vào phòng khách.

Ánh sáng nhàn nhạt từ bên ngoài ban công đẩy cây xanh chiếu xuống chiếc ghế nằm dưới cửa sổ, một người đàn ông ngồi bất động, đôi mắt anh nhắm lại, hơi thở bình ổn.

Người đàn ông mặc bộ comple chỉnh tề, hai tay đặt lên hai thành ghế. Diện mạo của anh vẫn anh tuấn như ngày nào, chỉ có chiếc cằm nhọn và quầng thâm ở mắt cho thấy sự tiêu tụy và mệt mỏi của anh.

Mộ Thiện ngây người, cô đứng im một chỗ ở khoảng cách mấy mét như không muốn kinh động đến người đàn ông. Sau đó Mộ Thiện cảm tấm thảm mỏng trên ghế sofa đắp lên người đàn ông, rồi cô đi vào phòng ngủ thay quần áo và xuống bếp.

Khi Đinh Hành tỉnh giấc, đập vào mắt anh là bầu trời đầy sao, mùi hương hoa thorn ngát bay vào mũi anh khiến anh có cảm giác vẫn đang chìm trong giấc mộng.

Mùi thơm của thức ăn phảng phất đâu đây, khiến bụng Đình Hành đói cồn cào, anh đã ngủ bao lâu rồi?

Đình Hành quay đầu liền nhìn thấy Mộ Thiện hai tay bó gối ngồi trên ghế sofa bằng vải màu đỏ. Mái tóc dài đen mượt của cô xõa xuống, làm gương mặt mộc càng trong trẻo dịu dàng hơn.

Khác với hình ảnh tinh anh giỏi giang Đình Hành thường thấy ở Mộ Thiện, lúc này cô chỉ mặc một cái áo T-shirt rộng thùng thình, quần ngắn vải sợi, nhìn qua cũng thấy dễ chịu. Đình Hành đột nhiên có một cảm giác thư thái nhẹ nhõm. Mọi vật nhỏ trong căn phòng của Mộ Thiện, từ chậu hoa cô trồng đến chiếc ghế nằm mua ngoài chợ đều là hàng rẻ tiền nhưng bộc lộ sự nhàn hạ tự tại của chủ nhân ngôi nhà.

Cũng vì lý do này, hôm nay Đình Hành mới cho phép bản thân đến đây để thư giãn tinh thần.

Thấy Đình Hành tỉnh dậy, Mộ Thiện ném điều khiển xuống ghế và đứng dậy: “Anh ăn cơm chưa?”

Bàn ăn trong nhà bếp bày ba món rau và một bát canh rất đơn giản. Đình Hành không nhớ anh không ăn cơm gia đình từ bao lâu rồi. Anh có cảm giác dễ chịu đến mức ăn không biết no. Khi ăn xong bát thứ hai, Đình Hành ngẩng đầu bất gặp Mộ Thiện đang nhìn anh cười cười.

“Anh bị bỏ đói ba ngày à?” Cô nói đùa.

Đình Hành mỉm cười. Trên thực tế, trưa hôm nay anh mới rời khỏi nhà hàng cao cấp nhất thành phố Lâm, một bữa ăn có lẽ bằng cả một dự án nhỏ của Mộ Thiện. Khách mời là một giám đốc ngân hàng trước đây vẫn tự xưng là anh em của Đình Mặc Ngôn. Hôm nay ông ta tỏ ra hách dịch trước mặt anh, tuy lúc đó thần sắc của anh không thay đổi nhưng trong lòng anh không khỏi tức giận.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Đình Hành lái xe một vòng quanh thành phố. Anh vô ý thức cứ thế đến nhà Mộ Thiện như có ma xui quỷ khiến.

“Ai bảo tôi bây giờ rơi vào cảnh sa sút?” Đuôi mắt anh đầy ý cười.

Mộ Thiện xới một bát cơm đặt trước mặt Đình Hành: “Anh mà sa sút? Thế thì tôi càng chán hơn. Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa, câu này là anh nói đấy nhé”. (“Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa” là câu nói trong “Hồng lâu mộng”, chỉ người giàu có dù phá sản nhưng bộ khung vẫn hơn người nghèo khó)

Đình Mặc phì cười, anh đứng là từng nói câu này.

Năm ngày trước Đình Hành được phóng thích. Lúc đó cậu anh đã trao cho anh bản ghi lời khai của Mộ Thiện. Theo lời của Mộ Thiện, cô bị đánh ngất đi, sau đó bị nhốt ở một nơi xa lạ trong nhiều ngày, cuối cùng mới được thả ra. Lúc đó ở hiện trường xảy ra chuyện gì cô không hề hay biết. Vì vậy cô cũng không thể chứng minh Đình Hành vô tội.

Đình Hành nghe nói vậy lập tức đi tìm Mộ Thiện, anh đứng đợi dưới nhà cô một lúc lâu.

Khi bắt gặp ánh mắt kinh ngạc và gương mặt trắng bệch của Mộ Thiện, Đình Hành lập tức cảm thấy thư thái hẳn.

Có lẽ Mộ Thiện không nhìn thấy gì nên cô mới được thả về; cũng có lẽ cô đã chứng kiến tất cả nhưng bị uy hiếp không được mở miệng, lẽ nào anh còn định kéo cô xuống nước?

Dù sao anh cũng đại khái đoán ra hung thủ là ai.

Nhưng người phụ nữ này quả nhiên có hành động ngoài dự liệu. Sau vài câu trao đổi khách sáo, cô đột ngột rút một tấm thẻ ngân hàng đặt vào tay Đình Hành.

“Đây là một triệu rưỡi nhân dân tệ, mặt mã là sáu chữ số cuối số điện thoại của anh. Đó là khoản thanh toán đợt đầu của dự án làm với bên anh, tôi mới chỉ một ít vào việc cần thiết”. Thần sắc Mộ Thiện rất bình thản: “Bây giờ dự án dừng lại, tôi nên trả lại anh”.

Giống như cô đoán anh sẽ đến tìm cô nên đã chuẩn bị từ trước.

Lúc Đình Hành nhận lại tấm thẻ ngân hàng, tâm trạng anh vô cùng phức tạp. Cha anh bị bắn chết, anh em trở mặt, mấy ngày vừa qua anh đã linh hội lòng người bạc bẽo như thế nào? Trong số những người anh quen biết, Mộ Thiện có thể coi là người nghèo nhất. Thế nhưng lúc anh giàu có, cô đã từ chối sự theo đuổi của anh; đến khi anh thất thế, cô không do dự trao cho anh gần như toàn bộ tài sản của cô.

Trong lòng Đình Hành vốn còn một chút nghi ngờ Mộ Thiện, đến lúc này bay biến hết sạch.

Câu nói “Một con lạc đà gầy yếu cũng còn lớn hơn con ngựa” cũng có lý của nó. Đình Hành trước đây có một số vụ đầu tư làm ăn phân tán dưới danh nghĩa riêng của anh, tuy so với Dung Thái chỉ là hạt cát trong sa mạc nhưng không đến nỗi thiếu một triệu năm trăm ngàn của Mộ Thiện.

Nghĩ đến đây, Đình Hành múc một thìa canh nóng đưa lên miệng, anh cảm thấy dễ chịu đến mức mọi lỗ chân lông trên thân thể đều ngửi thấy mùi thơm ấm áp của nước canh.

Sau đó Đình Hành định rút một điều thuốc, thấy Mộ Thiện nhíu mày, anh dừng lại rồi rút tay về.

Mộ Thiện lên tiếng: “Anh nghênh ngang đột nhập vào nhà tôi, không sợ cảnh sát tưởng anh là kẻ trộm bắt anh đi hay sao?” Cô rõ ràng muốn ám chỉ anh

lần sau đừng chưa chào hỏi đã vào nhà cô.

Đình Hành đứng dậy mỉm cười: “Người của tôi canh ở bên dưới, không sao đâu”. Anh cầm áo khoác comple và nhìn cô chăm chú: “Bữa cơm hôm nay tôi rất vui”.

Mộ Thiện chống tay lên cằm: “Vui thì được rồi”.

Đình Hành nheo mắt cười cười.

Ở bên ngoài mọi người nhìn Đình Hành bằng ánh mắt khác nhau: thương hại, khinh thường, kinh ngạc, cười cợt...Chỉ có Mộ Thiện, ngoại trừ hôm đầu tiên gặp lại anh, ánh mắt cô ẩn dấu sự bi thương, còn bây giờ cô đối xử với anh như hai người bạn cũ, cô không hề nhắc đến chuyện khác.

Như vậy càng tốt, anh không cần sự thương hại của bất cứ ai, đặc biệt là Mộ Thiện.

Trong lòng Đình Hành hiểu rõ, nếu trước đây anh muốn theo đuổi cô là vì có cảm tình với cô thì bây giờ, tình cảm của anh giành cho cô thêm phần cảm kích và tôn kính.

“Mộ Thiện, tôi sẽ không bao giờ đến đây nữa”. Đình Hành cất giọng dịu dàng.

Mộ Thiện ngó ra. Đình Hành chậm rãi mặc áo comple, từ từ bước đến trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai, đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào mái tóc dài mềm mại của cô.

“Mộ Thiện, tạm biệt em. Khi nào trở lại như ngày xưa, tôi sẽ quay về theo đuổi em”.

Chiếc xe Buick thương vụ màu bạc cuối cùng biến mất trong màn đêm đen. Mộ Thiện buông rèm cửa sổ, thu về ánh mắt dờ dẩn.

Đồng thời Mộ Thiện nhắn tin cho Đồng Tuyên Thành, Đình Hành đi rồi, cô bình an vô sự. Lúc nhìn thấy Đình Hành ở trong nhà cô, Mộ Thiện lập tức gọi điện thoại cho Đồng Tuyên Thành. May mà Đình Hành không hề có ác ý.

Việc Đình Hành có quay về theo đuổi cô hay không đối với Mộ Thiện chẳng quan trọng. Bởi vì cô không muốn dính dáng đến hắc đạo trong phần còn lại của cuộc đời. Trần Bắc Nghiêu cũng thế, mà Đình Hành cũng vậy, bọn họ đều không thuộc thế giới của cô. Thế giới của cô là thế giới trong sạch, chỉ có những con người nhỏ bé nỗ lực làm việc, sống yên ổn bình lặng.

Tuy mỗi khi nghĩ đến Trần Bắc Nghiêu tim cô đều nhói đau, tuy Đình Hành có thể khiến bất cứ người phụ nữ nào rung động. Nhưng nếu bị kẹp giữa hai người đàn ông, Mộ Thiện biết rõ, cô chỉ có một con đường chết mà thôi.

Ngày hôm sau Mộ Thiện có một dự án với một doanh nghiệp cỡ trung bình cần thương lượng. Cô dẫn theo trợ lý dự án Giang Na đi gặp gỡ khách hàng, quá trình đàm phán không mấy vui vẻ, đối phương chê bôi đủ điều nhằm mục đích ép giá. Đến cuối cùng chủ doanh nghiệp còn cười híp mắt ám thị có cảm tình với Mộ Thiện. Mộ Thiện cố gắng nhẫn nhịn, đến khi vào thang máy, cô quay sang nói với Giang Na: “Lần sau bọn họ hẹn gặp, em từ chối giúp chị. Dù có chết đối chị cũng không hợp tác với loại người đó”.

Giang Na mới tốt nghiệp đại học một năm, gia nhập công ty vài ngày trước. Cô có thành tích học tập lẫn năng lực xuất sắc, theo sự đánh giá của Mộ Thiện là nhân tài hiếm có. Giang Na còn tỏ ra kích động hơn cả Mộ Thiện: “Giám đốc Mộ, có cần em đưa tin lên mạng, hủy hoại thanh danh của bọn họ không?”

Mộ Thiện mỉm cười lắc đầu.

Bởi vì khu vực xung quanh không có chỗ đỗ xe nên hôm nay Mộ Thiện không lái xe. Đúng lúc giờ tan tầm cao điểm, hai cô gái đứng ở bên ngoài một lúc lâu cũng không thấy bóng dáng xe taxi. Đúng lúc này một chiếc BMW màu đen lướt tới, phanh kít và dừng ngay trước mặt bọn họ.

Mộ Thiện ngây người khi nhìn biển số xe.

Châu Á Trạch đã kéo cửa xe, khoe miệng anh ta nở nụ cười lười nhác: “Lên xe đi!”

Mộ Thiện đưa mắt nhìn Giang Na đang hết sức kinh ngạc rồi quay sang Châu Á Trạch: “Đồng nghiệp của tôi sống cách nơi này không xa lắm, anh có thể đưa cô ấy về không?”

“Cô coi tôi là tài xế à?” Châu Á Trạch lên tiếng.

Tuy nói vậy nhưng anh ta vẫn mở cửa để hai người lên xe.

Người có thể bảo Châu Á Trạch đích thân đi đón cô, chỉ có Trần Bắc Nghiêu. Kể từ lúc được thả về, Mộ Thiện chưa gặp lại anh.

Giang Na quan sát Châu Á Trạch từ đằng sau, cô lén huyếch vào tay Mộ Thiện và nấp máy môi: “Bạn trai chị đấy à?”

Mộ Thiện lắc đầu.

Trong xe rơi vào không khí trầm mặc, Mộ Thiện nhớ tới vụ dự án nên trao đổi với Giang Na vài câu. Khi nói chuyện, hai người vô tình nhắc tới khách hàng khó tính ngày hôm nay, Châu Á Trạch nghe thấy đột ngột lên tiếng: “Để tôi giải quyết cho!”.

Mộ Thiện hiểu ý, nhưng cô làm sao dám kinh động đến vị đại ca này, cô vội nói không cần. Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Mộ Thiện qua gương chiếu hậu, Châu Á Trạch chỉ hừm một tiếng mà không nói gì thêm.

Chiếc xe dừng lại trước nhà hàng Hồ Nam tao nhã tĩnh mịch. Châu Á Trạch đưa Mộ Thiện tới cửa một phòng ăn riêng, còn anh đi vào một phòng khác. Mộ Thiện vào trong, thấy Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trước khung cửa sổ bằng gỗ, dáng người anh cao ráo nổi bật, khuôn mặt như tranh vẽ.

Nhìn thấy Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: “Tôi có quà cho em”.

Mộ Thiện lặng lẽ ngồi xuống. Khi Trần Bắc Nghiêu lấy từ chiếc cặp da mấy túi nylon, cô không thể tiếp tục giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Những thứ này...

“Anh về quê à?” Mộ Thiện lấy một quả cam đường phèn từ túi nylon, lòng cô hỗn loạn vô cùng.

“Ừ, tôi về đó bàn chuyện làm ăn”. Trần Bắc Nghiêu cười cười: “Thấy họ bán nên tiện đường mua về”.

Tất cả đồ trong túi đều là đồ ăn vặt và hoa quả ở quê nhà mà Mộ Thiện thích nhất. Có loại bánh rở ràng mới làm ra trong ngày hôm nay, vẫn còn hơi nóng nóng, rõ ràng không thể “tiện đường” mua về.

Anh vẫn nhớ đến sở thích của cô, vượt ba trăm cây số mang về cho cô.

Giống như trước đây, mỗi khi anh từ thành phố Lâm về huyện, ba lô của anh lúc nào cũng đầy ắp đồ ăn vặt con gái thích, thỉnh thoảng còn có chiếc kẹp tóc rất đẹp. Vậy mà anh luôn nói: “Tiện tay mua về”.

Mộ Thiện cầm tách trà, trà Thiết Quan Âm có mùi thơm nồng nhưng vị lại tương đối đắng.

Trong suốt bữa ăn cả hai đều im lặng, mãi đến khi điện thoại di động của Mộ Thiện reo vang.

Là mẹ cô gọi, giọng nói bà vừa vui mừng vừa sốt ruột.

“Thiện Thiện, con có bạn làm nghề bất động sản phải không?”

Mộ Thiện nhìn Trần Bắc Nghiêu ở phía đối diện, gương mặt anh thâm sâu như nước.

“Sao vậy mẹ?”

Hóa ra có một công ty bất động sản ở thành phố Lâm về huyện đầu tư xây dựng một con phố buôn bán dành cho người đi bộ. Đây là lần đầu tiên ở huyện xuất hiện sự kiện này nên gây tiếng vang rất lớn.

Mẹ Mộ Thiện có ít tiền tiết kiệm, từ trước đến nay bà luôn muốn mua một cửa hàng thích hợp rồi cho thuê, lấy tiền thuê nhà để dưỡng lão. Nghe tin mở phố bộ hành, bà liền đi hỏi với thái độ thăm dò, nào ngờ sau khi đối phương xem tài liệu đăng ký của bà, nói ông chủ là bạn cũ của Mộ Thiện, đồng ý bán rẻ hai gian hàng cho bà.

“Thiện Thiện, người bạn của con là ai? Có phải là đàn ông không?” Ngờ ngợ của mẹ cô có vẻ mong chờ: “Con không còn nhỏ nữa, nếu là đàn ông, điều kiện không tồi, con có thể cân nhắc xem sao”.

“Mẹ, con đang bận việc, về nhà con gọi cho mẹ sau”. Nếu mẹ cô biết người đó là Trần Bắc Nghiêu, không biết mẹ cô sẽ phản ứng như thế nào?

“Lần nào nói với con chuyện này, con cũng toàn đánh trống lảng”. Bà Mộ có vẻ không vui: “Nghe nói công ty đầu tư đó lợi hại lắm, họ còn mua cả quả đồi ở phía sau trường học của con. Đất ở đó không phải là rẻ, nghe nói họ dùng để xây công viên...”.

Mộ Thiện sửng sốt.

Sau khi cúp điện thoại, cô ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Anh mua mảnh đất sau trường học?”

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát rồi gật đầu.

Cô không thể tin được: “Công viên Bắc Thiện?”

Anh không lên tiếng, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt kiên định. Thần sắc Mộ Thiện lạnh hẳn.

Câu chuyện về mảnh đất đó rõ ràng chỉ là một lời nói đùa.

Đằng sau trường học của Mộ Thiện có một khu đất rất đẹp. Lúc đó Trần Bắc Nghiêu thường dẫn cô đi hồ nước câu cá, dẫn cô đi hái hạt dẻ hoặc cùng cô trốn học lên đồi nằm phơi nắng.

Nghe nói mảnh đất sẽ bị đem bán, Mộ Thiện nói với Trần Bắc Nghiêu bằng một giọng đầy tiếc nuối: “Cảnh ở đây đẹp như vậy, xây nhà thì lãng phí quá. Nơi này nên xây một công viên để tất cả mọi người được vui chơi miễn phí”.

Lúc đó Trần Bắc Nghiêu chê cô không có đầu óc kinh tế.

Mộ Thiện tức giận lao vào người anh, đè anh nằm xuống bãi cỏ. Anh cười tươi và ôm cô vào lòng: “Được rồi, công viên thì công viên. Đợi khi nào anh kiếm được tiền, anh sẽ mua tặng em”.

Mộ Thiện ngẫm nghĩ một lúc rồi hưng phấn viết bốn chữ “Công viên Bắc Thiện” lên mặt cỏ. Sau đó cô túm cổ áo anh: “Anh nhớ để lại một khoảng đất trong công viên để em xây nhà, trước cửa nhà có ao nhỏ, đằng sau trồng một hàng cây liễu...”

Thế mà bây giờ... người không có đầu óc kinh tế là ai?

Trong cảnh đẹp xa vời đó, có phải anh để lại một khoảng đất xây nhà, đào sẵn ao nước, trồng sẵn cây xanh? Liệu anh đã từng đứng trên mảnh đất đó, phóng tầm mắt về phía xa xa và nhớ đến lời hứa ấu trĩ của thời niên thiếu?

“Bác Nghiêu, anh muốn gì?” Ngờ ngợ của Mộ Thiện có phần cứng rắn.

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn Mộ Thiện. Vài giây sau, gương mặt anh hơi đỏ ửng.

“Mộ Thiện!” Anh cất giọng trầm thấp nhưng mạnh mẽ: “...Tôi muốn theo đuổi em một lần nữa”.

Đầu óc Mộ Thiện nổ tung, nhưng lời tỏ tình của anh không khiến cô hoảng loạn, ngược lại cô tỉnh táo chất vấn: “Anh không hận tôi sao? Lúc chúng ta chia tay, anh từng nói không muốn gặp lại tôi nữa”.

“Tôi đã từng trách em”. Trần Bắc Nghiêu nói rất chậm: “Trách em tại sao không kiên trì thêm một thời gian”.

Tìm Mộ Thiện nhói đau.

“Vì vậy...”. Ánh mắt anh khóa chặt trên người cô: “Tôi đành phải tự mình kiên trì lâu hơn”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Cá nằm trên thớt

Bên ngoài cửa sổ nước trong hồ cá chảy róc rách, tiếng nhạc êm dịu từ xa xa vọng tới.

Nhìn gương mặt anh tuần thường xuất hiện trong giấc mơ của cô ở phía đối diện, tim Mộ Thiện đập mạnh, nhưng cô lập tức có nhận thức thể lương vô hạn: cả đời này, cô và Trần Bắc Nghiêu không thể ở bên nhau.

Cô và anh bắt đầu ở một thời điểm sai lầm, chia tay cũng không phải do nguyên nhân long trời lở đất. Chỉ vì yêu sớm, lúc đó anh học năm thứ ba, cô năm thứ hai. Tuy hai người yêu nhau chết đi sống lại nhưng trong mắt người khác, họ cũng chỉ là yêu sớm nên bị xem thường, bị phê bình, bị chia rẽ.

Lúc đó cô là vật báu trên tay thầy cô giáo, thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu toàn trường. Trần Bắc Nghiêu là học sinh chuyên trường, chỉ đạt điểm tối đa ba môn toán lý hóa. Anh nổi tiếng toàn trường không chỉ vì thành tích và diện mạo xuất chúng, mà mới ngày thứ ba chuyển đến trường cô, anh đã hạ gục năm học sinh cá biệt ngay trên sân thể dục của nhà trường sau khi bị chúng khiêu chiến một cách vô lý.

Khi chuyện tình của họ vỡ lỡ, tất cả mọi người đều chia mũi nhọn về Trần Bắc Nghiêu, đều đổ mọi tội lỗi lên đầu anh. Bởi vì anh chỉ là người ngoại tỉnh không cha không mẹ, chuyển về nơi đó học dự thính một năm. Còn bố cô là hiệu trưởng, mẹ cô là giáo viên, cô là trạng nguyên đại học tương lai được tất cả mọi người kỳ vọng.

Sau một thời gian phản kháng bất thành và bị giáo dục rắn đe đủ kiểu, cô đã đề nghị chia tay.

Trong tám năm qua, Mộ Thiện nhiều lần nghĩ đến cảnh tượng gặp lại Trần Bắc Nghiêu.

Cô muốn nói cho anh biết, thật ra vì tình cảm năm đó, cái giá cô phải trả thê thảm hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Cô thậm chí tự tin cho rằng, chỉ cần anh còn độc thân, cô sẽ chủ động theo đuổi anh. Điều kiện của cô không tệ, cô có thể một lần nữa khiến anh rung động.

Nhưng vào giây phút này, đối mặt với lời tỏ tình của anh, cô lại không thể nói ra tất cả sự thật và niềm tủi hổ của cô. Cô buộc phải từ chối anh.

Bởi vì hành vi phạm tội đi ngược lại giá trị đạo đức cơ bản của anh, cô không thể nhận lời. Nếu cái giá phải trả khi yêu một người là từ bỏ nhân cách và tín ngưỡng của bản thân, cô sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó.

Cảm nhận được thái độ do dự và lạnh nhạt của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mở miệng trước: “Tôi cho em một thời gian suy nghĩ”.

Lời nói vừa dứt, ngoài cửa có tiếng gõ cộc cộc, trợ lý của Trần Bắc Nghiêu là Lý Thành thò đầu vào phòng. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy đi ra ngoài.

Châu Á Trạch đứng đợi ở bên ngoài. Trên hành lang tĩnh mịch, ba người đàn ông đi tới một góc không người.

Lý Thành năm nay hai mươi tư tuổi, anh ta có làn da ngăm đen, tướng mạo uy vũ, là một người đàn ông ít nói và thận trọng. So với Châu Á Trạch ngang ngược, anh ta càng giống một cái bóng bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Sau khi Dung Thái sụp đổ, anh ta phụ trách giúp Trần Bắc Nghiêu mở rộng mạng lưới quan hệ ở thành phố Lâm.

Lý Thành ngó bốn xung rồi cất giọng đầy nghiêm túc: “Trường phòng Đặng ở Cục cảnh sát vừa nói bóng nói gió tới một chuyện”.

Trần Bắc Nghiêu quay sang nhìn anh ta.

“Hôm Dung Thái xảy ra biến cố, người cảnh sát trực ban ở Trung tâm cảnh sát cơ động chính là học trò của anh ta, người đó nhận được một cuộc điện thoại báo cảnh sát vào đúng thời gian Đinh Mặc Ngôn bị giết chết. Người gọi điện thoại chưa nói hết câu đã cúp máy”. Lý Thành hạ giọng xuống mức thấp nhất: “Trường phòng Đặng không muốn phiền toái nên giấu nhem đi”.

Trần Bắc Nghiêu cất giọng lạnh nhạt: “Con gái trường phòng Đặng đang học năm cuối cấp đúng không? Tôi có quan hệ với trường trung học số một của thành phố, vài ngày nữa hãy làm thủ tục nhập học cho con gái anh ta và lấy danh nghĩa anh ta quyên góp một trăm năm mươi ngàn cho nhà trường”.

Lý Thành gật đầu: “Học trò của trường phòng Đặng nhớ tên người báo cảnh sát, là Mộ Thiện”.

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát rồi lên tiếng: “Tôi biết rồi, nhắc người bảo vệ Mộ Thiện đề tâm một chút”.

Lý Thành tiếp tục gật đầu, anh ta không nói gì thêm.

Châu Á Trạch ở bên cạnh đột nhiên phì cười: “Anh thích người đàn bà đó như vậy thì cứ ra tay thẳng cho xong. Bao nhiêu ngày trôi qua rồi, anh vẫn tiếp tục mãi đầu phụ sao?”

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng.

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi nói tiếp: “Nhưng người đàn bà của anh cũng thú vị thật đấy, không hiểu cô ta có biết giá trị của anh bây giờ không? Hôm nay anh bảo em đi đón cô ta, mới biết cô ta đang tìm cách lấy lòng một công ty nhỏ chẳng là gì. Em cảm thấy mất mặt thay cô ta”.

Trần Bắc Nghiêu hơi nhếch mép: “Cô ấy thích thì để mặc cô ấy đi”.

Mộ Thiện quyết định vài ngày nữa sẽ từ chối Trần Bắc Nghiêu. Buổi tối Trần Bắc Nghiêu còn có cuộc hẹn khác nên cho xe đưa cô về nhà.

Trong mối hệ của hai người trước kia, Trần Bắc Nghiêu luôn là người chủ đạo, cô thường không đoán ra anh đang nghĩ gì. Bây giờ cũng không ngoại lệ, anh dường như nhận ra thái độ không mặn mà của cô ngày hôm đó nên bốn năm ngày liên không thấy xuất hiện.

Đến ngày thứ năm, Mộ Thiện cuối cùng cũng nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, hẹn cô trưa hôm sau cùng ăn cơm. Mộ Thiện nhận lời, cô nghĩ sẵn trong đầu những lời từ chối anh.

Mộ Thiện không sợ Trần Bắc Nghiêu tức giận. Anh vốn là một người cao ngạo, về mặt tình cảm, anh làm sao có thể cưỡng ép người khác. Nếu muốn ép buộc cô thì anh đã làm từ lâu rồi.

Bởi vì đã quyết định nên Mộ Thiện thậm chí không bận tâm nhiều đến chuyện đó, cô lại tập trung tinh thần vào công việc.

Trên đường về nhà, Mộ Thiện vẫn còn nghĩ đến một cuộc đàm phán của ngày mai. Lúc này khoảng bảy tám giờ tối, đèn đường sáng lờ mờ, phía trước còn có mấy em học sinh đi học thêm buổi tối về, các em đeo cặp sách vừa đi vừa nhảy chân sáo.

Khi đi tới ngã rẽ, Mộ Thiện đột nhiên có linh cảm bất thường.

Một chiếc xe ô tô đỗ cách cô không xa lặng lẽ đi theo cô. Mộ Thiện quay đầu, sửng sốt khi nhận ra đó là xe cảnh sát.

Chắc là phát hiện ra ánh mắt của cô, chiếc xe cảnh sát lập tức vượt lên và dừng ngay trước mặt Mộ Thiện, hai người cảnh sát cao lớn mặc thường phục nhảy xuống xe.

“Mộ tiểu thư, mời cô theo chúng tôi về Cục hợp tác điều tra”.

Mộ Thiện đột nhiên có dự cảm không lành, nhưng đối phương là cảnh sát, cô thật sự nghĩ không ra cô sẽ gặp nguy hiểm gì.

Sau khi ngồi lên ghế sau xe cảnh sát, qua cửa sổ, Mộ Thiện thấy một chiếc xe con ở bên phải đột nhiên mở cửa, hai người đàn ông bước xuống nhìn về phía cô. Khi xe cảnh sát đi ngang qua, bọn họ vội vàng gọi điện thoại, sắc mặt vô cùng căng thẳng, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Đây là lần thứ hai Mộ Thiện tới Cục cảnh sát, nhưng cảm giác hoàn toàn khác lần trước.

Lần trước thuộc hạ của Châu Á Trạch lái xe đưa cô đến. Người cảnh sát lấy lời khai vô cùng hòa nhã thân thiện, sau khi hỏi xong, họ thả cô về ngay trong tối hôm đó.

Nhưng vào lúc này, Mộ Thiện bị đưa vào một căn phòng tối, trên đỉnh đầu có ánh đèn tuýp sáng trắng. Trong phòng ngoài một chiếc bàn gỗ cũ kỹ không còn thứ gì khác.

Túi xách của Mộ Thiện bị cảnh sát tịch thu mất, cô một mình ngồi ở đó, cũng không biết bao nhiêu thời gian trôi qua, cô đoán tầm ba tiếng đồng hồ. Mộ Thiện vừa đói vừa buồn ngủ lại muốn đi nhà vệ sinh, thế nhưng không ai ngó ngang đến cô.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đại khái đã đến nửa đêm. Mộ Thiện cảm thấy người rất khó chịu, cô nhiều lần gõ cửa nhưng bên ngoài không hề có phản ứng, điều đó khiến cô không khỏi cảm thấy tức giận.

Cô bị đối xử như với một tội phạm.

Lúc này Mộ Thiện hiểu rõ cô đã thật sự bị cuốn vào ân oán giữa Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành.

Cuối cùng cũng có người đẩy cửa bước vào. Một, hai, ba, bốn, năm, tổng cộng năm người cảnh sát, gồm cả hai người vừa dẫn Mộ Thiện về đây. Bọn họ có người cao người thấp, người béo người gầy. Nhưng thần sắc của bọn họ đều nghiêm nghị lạnh lẽo.

“Họ tên?” Một người cảnh sát mập mạp khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi bóng lộn lên tiếng. Khi ông ta nhìn Mộ Thiện, cô lập tức có cảm giác chán ghét.

“Mộ Thiện”. Mộ Thiện bình tĩnh trả lời.

“Tên tuổi, nghề nghiệp?”

Bọn họ hỏi những câu thường lệ, Mộ Thiện trả lời mà không hề biến sắc mặt. Thái độ trầm tĩnh của cô khiến đám cảnh sát hơi kinh ngạc.

Người cảnh sát mập mạp nói với giọng uy hiếp: “Mộ Thiện, hôm Dung Thái xảy ra chuyện, cô đã gọi điện cho Trung tâm cảnh sát cơ động nói cô nhìn thấy vụ giết người. Hệ thống của chúng tôi có ghi lại lời nói của cô. Nhưng trong lời khai sau đó, cô khẳng định không biết gì cả, khai mai sẽ bị ngồi tù đó cô biết không hả?”

Tìm Mộ Thiện đập mạnh, cô không ngờ một cuộc điện thoại của cô trong lúc hoảng hốt lại bị cảnh sát chú ý.

Thấy cô không lên tiếng, một người cảnh sát trẻ tuổi trông có vẻ thư sinh nho nhã mỉm cười: “Cô Mộ, chúng tôi là tổ chuyên án được tình cử đến. Tôi đã xem sơ yếu lý lịch của cô, cô luôn là một người phụ nữ xuất sắc, từng có tên trong Quý thanh niên lập nghiệp của tỉnh. Chỉ cần cô nói thật, bất kể đối phương có thân phận như thế nào, tổ trọng án chúng tôi nhất định sẽ bảo vệ sự an toàn của cô. Cô hãy yên tâm nói ra sự thật, chúng tôi sẽ lập tức thả cô, còn có thể cử người bảo vệ cô 24/24. Chúng tôi có thể đưa cô tạm thời về Bắc Kinh, chúng tôi còn có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của cô”.

Hai người cảnh sát kẻ đám người xoa, nhằm mục đích xoa bỏ lo lắng ưu phiền của Mộ Thiện, đồng thời chặt đứng mọi con đường rút lui của cô.

Dưới ánh mắt chờ đợi của bọn họ, Mộ Thiện trầm tư trong giây lát rồi từ từ ngẩng đầu.

“Tôi không gọi cuộc điện thoại đó, chắc có người giả danh tôi. Lời khai của tôi đều là sự thật, tôi không biết gì cả, các anh đừng hỏi tôi nữa”.

Thái độ kiên định của Mộ Thiện khiến đám cảnh sát rất bất ngờ. Bầu không khí trở nên căng thẳng.

“Cô Mộ, phải làm thế nào cô mới chịu nói thật”. Người cảnh sát thư sinh cười cười: “Nếu cô không chịu hợp tác, người chịu khổ chỉ là bản thân cô mà thôi”.

Mộ Thiện một lần nữa bày tỏ lập trường trước sau như một khiến đám cảnh sát phát cáu. Người cảnh sát mập mạp mất hết kiên nhẫn: “Đủ rồi, trói cô ta vào ghế cho tôi”.

Mộ Thiện không giãy giụa, cô cất giọng lạnh lùng: “Các anh muốn làm gì hả?”

Người cảnh sát mập mạp nở nụ cười nham hiểm. Ông ta đi đến bên Mộ Thiện, hơi thở phì phò của ông ta như con rắn bò trên mặt Mộ Thiện. Ông cúi sát vào tai cô nói nhỏ: “Chơi cô em”.

Mộ Thiện vô cùng tức giận, cô đang định mắng bọn họ thì thấy mấy người cảnh sát đưa mắt ra hiệu cho nhau. Bọn họ quay người đi ra ngoài, trước khi ra khỏi phòng bọn họ không quên tắt đèn.

Mộ Thiện chìm trong bóng tối hoàn toàn. Cô biết đây là một khảo nghiệm về tâm lý và ý chí.

Ý thức của cô bắt đầu dao động theo sự giãy vò của nỗi sợ hãi trong bóng tối. Đầu óc cô xuất hiện ý nghĩ: có nên khai ra sự thật? Chỉ cần khai nhận, nỗi nhục nhã chưa từng có này sẽ kết thúc.

Nhưng câu trả lời từ trong tiềm thức của Mộ Thiện là không thể. Có lẽ do cô đồng cảm với thân thể bi thảm của Trần Bắc Nghiêu, hay như lời anh nói, đối với thể đạo này anh cũng hết cách.

Hoặc do cô biết cô không thể đến với anh nên càng không muốn anh chết.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện cảm thấy hoàn toàn bình tĩnh. Cô nhắm mắt, hít một hơi sâu rồi lại mở mắt, ép bản thân tỉnh táo.

“Minh sẽ không sao đâu”. Mộ Thiện nhủ thầm, khi bị cảnh sát bắt đi, cô bắt gặp hai người đàn ông trông quen quen, bọn họ nhất định là người Trần Bắc Nghiêu cử đến bảo vệ cô.

Chắc chắn anh sẽ cứu cô, cô không cần phải lo lắng.

Dường như để khảo nghiệm ý chí của Mộ Thiện, cánh cửa phòng đột nhiên mở ra, ánh sáng từ ngoài hành lang hắt vào, mấy người đàn ông đi vào phòng.

“Đã nghĩ kỹ chưa?”, là giọng nói của người cảnh sát mập mạp.

Mộ Thiện cất giọng kiên định: “Tôi không có gì để nói”.

Tên cảnh sát mập mạp cười nhẹ một tiếng, hần đột nhiên giờ tay bóp mạnh cằm Mộ Thiện. Mộ Thiện đau đón há miệng, một dòng nước chảy vào miệng cô. Dòng nước có vị thơm nhẹ, nhưng đối với Mộ Thiện giống như thuốc độc. Cô ra sức gãi giữa hòng nòn hết ra ngoài. Tên cảnh sát đó giữ chặt mặt cô, ra sức đổ thêm vào, cho đến khi Mộ Thiện ho sặc sụa hần mới thôi.

“Sếp, con bé này ở thành phố Lâm liêu có thân phận gì không? Cần thận đừng để gây phiền phức”. Người cảnh sát thư sinh nói nhỏ.

Mộ Thiện định lên tiếng nói ra tên Trần Bắc Nghiêu, đó là chỗ dựa duy nhất của cô hiện nay.

Nhưng Mộ Thiện đột nhiên ngậm miệng.

Người cảnh sát thư sinh có ý nói cho cô nghe. Nếu bây giờ nhắc đến tên Trần Bắc Nghiêu, chỉ e sẽ trúng kế bọn họ.

Một lúc sau, thấy Mộ Thiện vẫn không lên tiếng, tên cảnh sát mập mạp cười nham hiểm: “Cô Mộ, chúng tôi hỏi cô lần cuối. Nếu cô không nói, tối nay cô sẽ bị một đám lưu manh đột nhập vào phòng thay nhau cưỡng bức. Cô vừa bị cho uống thuốc gây ảo giác nên không thể chỉ ra hung thủ. Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, hờ hờ...”

Thuốc bắt đầu phát tác, Mộ Thiện ra sức cắn chặt môi, đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn một chút. Cô cất giọng lạnh lùng vô cảm: “Các anh thả tôi, tôi có thể lập tức bỏ tiền tìm mười cô gái xinh đẹp cho các anh. Các anh đừng một phút hồ đồ mà phạm tội ác”.

Đám cảnh sát ngây người, tên mập phì cười: “Thú vị thật đấy, nhưng tôi thích cô em hơn”.

Mộ Thiện “ờ” một tiếng rồi đột nhiên cười lớn: “Thế thì các anh không phải vì chữ sắc rồi, chắc chắn có người muốn các anh chơi tôi, người đó trả bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi”.

Mộ Thiện dứt lời, đám cảnh sát yên lặng vài giây, tên cảnh sát thư sinh cất giọng lạnh lùng: “Đừng nhiều lời nữa, xử lý cô ta đi!”

Mộ Thiện lại “ờ” một tiếng, khiến đám cảnh sát không biết đầu mà lần. Sau đó bọn họ nghe thấy thanh âm chắc nịch của Mộ Thiện: “Cũng không phải vì tiền? Thế thì chỉ có một khả năng, các anh không thể đắc tội với người muốn chơi tôi. Ở thành phố Lâm này, nhân vật mà giới cảnh sát không thể đắc tội chỉ có mấy người: Lữ Triệu Ngôn? Đinh Hành? Hay là...phó thị trưởng Ôn?”

Đám cảnh sát đứng im một chỗ, nhất thời không một ai tiến lên.

Đầu Mộ Thiện ngày càng nặng trĩu, cô cố gắng dùng chút sức lực cuối cùng nói thều thào: “Tôi khuyên các anh tốt nhất đừng động đến tôi. Trên đường có nhiều người nhìn thấy các anh đưa tôi đi, lẽ nào các anh sẽ giết tôi diệt khẩu? Nếu các anh dám động đến tôi, tôi có nhiều bạn bè ở Bắc Kinh, dù không thể động đến thủ phạm thật sự đứng đằng sau nhưng việc trả thù mấy người cảnh sát thấp cổ bé họng ở thành phố Lâm dễ như trở bàn tay. Hơn nữa nếu sự việc vỡ lở, người giật dây các anh lẽ nào không bỏ xe giữ tướng sao?”

Đám cảnh sát trầm mặc một lúc, sau đó tên cảnh sát thư sinh mở miệng: “Cô ta dọa chúng ta đó, để tôi lên trước”.

Ý thức của Mộ Thiện đã bắt đầu tiêu tan, thậm chí cả bước chân của người cảnh sát cô cũng không nghe rõ.

Cô chỉ cảm thấy có người ra ra vào vào, cửa phòng bị đóng kín và khóa chặt. Bởi vì căn phòng khép kín nên không có một chút ánh sáng. Mộ Thiện không biết đám cảnh sát đó ở gần hay xa người cô?

Những lời cô nói vừa rồi chỉ là nói mạnh mẽ. Bây giờ nỗi sợ hãi như dòng thác lũ nhấn chìm trái tim cô.

Thế nhưng đứng trước nguy cơ bị cưỡng bức, Mộ Thiện vẫn không muốn khai ra Trần Bắc Nghiêu. Cô nghĩ, đó là vì ở trong lòng cô, tính mạng của anh còn quan trọng hơn trình tiết của cô.

Cũng giống như đạo đức và tín ngưỡng của cô quan trọng hơn tình yêu của hai người.

Giá trị quan này trong mắt người khác có lẽ rất buồn cười và gàn dở, nhưng Mộ Thiện lại kiên trì một cách ngoan cố.

Mộ Thiện muốn mở mắt nhưng không thể mở nổi, cô đau đớn nghĩ thầm, có lẽ Trần Bắc Nghiêu không kịp đến cứu cô.

Cuối cùng trong bóng tối, một bàn tay lạnh lẽo giữ thất lưng Mộ Thiện, một bàn tay khác từ bắp chân cô xoa ngược lên trên, bàn tay đó tốc váy cô, vuốt dọc theo đùi cô tới nơi thâm kín nhất.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tình yêu không phải là tất cả

Mộ Thiện mở mắt, cô lơ mơ nhìn thấy trần nhà chạm trổ đẹp đẽ, ở giữa treo đèn chùm thủy tinh ngay trên đầu cô.

Mộ Thiện không có cảm giác, cũng không nhớ gì cả, phảng phất như cô tỉnh dậy sau một giấc ngủ say sưa.

Mộ Thiện gạt chăn sang một bên ngồi dậy, cô phát hiện trên người cô mặc bộ đồ ngủ sạch sẽ, cảm giác khó chịu cũng biến mất.

Đám cảnh sát đó rốt cuộc...

Mộ Thiện ngẩng đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang ngồi quay lưng về phía cô ở cuối giường.

Dưới ánh sáng tờ mờ của ngọn đèn ngủ, bóng lưng màu đen của anh lộ vẻ cô độc. Mất anh nhắm nghiền, tay đặt lên đầu gối, điều thuốc lá trên tay Trần Bắc Nghiêu đã cháy hết mà anh không hề phát giác.

“Bọn họ đã động đến tôi chưa? Đừng dấu tôi”. Giọng nói Mộ Thiện bộc lộ sự dửng dưng hiếm thấy.

Thân hình Trần Bắc Nghiêu hơi động dậy. Anh trầm mặc ngoảnh đầu, ánh mắt nhìn cô ẩn dấu nỗi bi thương.

“Thiện Thiện, không sao đâu, tôi đã đến kịp thời”. Nụ cười anh có phần lạnh lẽo: “Mấy tên cảnh sát dám động đến em, tôi sẽ xử lý chúng”.

Toàn thân Mộ Thiện nhẹ nhõm hẳn, gương mặt cô trắng bệch tiêu tụy, nước mắt chảy dài xuống hai gò má.

Một bàn tay trắng dịu dàng lau nước mắt giúp Mộ Thiện.

“Thiện Thiện, là sơ suất của tôi”. Khuôn mặt Trần Bắc Nghiêu từ từ áp sát: “Tôi nên giữ em ở bên cạnh tôi sớm hơn...Thiện Thiện...”

Tim Mộ Thiện đập mạnh.

Trong phút chốc, tầm mắt cô chỉ còn lại gương mặt sạch sẽ với các đường nét thanh tú của Trần Bắc Nghiêu. Đôi môi mềm mại ấm áp của anh nhẹ nhàng đặt lên môi Mộ Thiện.

Hôm nay anh mặc bộ comple đen sang trọng, vậy mà anh không ngần ngại quỳ trên giường, thân hình cao lớn của anh hoàn toàn bao phủ cô, một tay anh giữ chặt hai cổ tay Mộ Thiện, không cho cô gãy giữa, bàn tay còn lại nâng mặt cô, không để bờ môi cô trốn tránh.

Nụ hôn của anh thành kính và kiên định như thời niên thiếu.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh tiến sâu vào miệng Mộ Thiện, mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Theo nụ hôn của anh, một ngọn lửa nóng bỏng ảm ướt đốt cháy môi Mộ Thiện, thiêu đốt tâm tư của cô, ngọn lửa như gặp gió lớn cháy thẳng vào trái tim cô.

Mộ Thiện mê mê man man bị anh đè xuống giường.

“Bỏ tôi ra”. Cô cố giữ sự tỉnh táo cuối cùng.

Trần Bắc Nghiêu dường như không nghe thấy lời cô nói, hai bàn tay anh đan chặt vào tay cô. Ánh mắt anh u tối, giống như có thứ bị kìm nén bao nhiêu năm cuối cùng cũng được giải phóng. Anh tham lam hôn lên trán, hai mắt, đầu mũi, cổ cô...anh mê đắm từng tấc da thịt thơm tho của Mộ Thiện.

Vào giây phút đó, Mộ Thiện thật sự muốn chìm trong vòng tay và nụ hôn của Trần Bắc Nghiêu, mặc kệ anh phóng hỏa giết người hay sống trong thế giới đen tối. Cô hoài niệm hơi thở của anh, muốn đụng chạm dây dưa với anh, vì chỉ như vậy cô mới cảm thấy an toàn, mới có thể làm dịu đi sự dè dặt và hoảng sợ trong lòng cô.

Làn da Mộ Thiện đột nhiên mát lạnh, khiến cô giật mình. Khó khăn lắm cô mới định thần, phát hiện Trần Bắc Nghiêu đã cởi cúc áo cô và vùi đầu trên ngực cô, một bàn tay của anh ở dưới quần cô định kéo xuống.

Không...không được!

“Dừng lại!” Mộ Thiện cất giọng nghiêm nghị.

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, anh không nói một lời nào chỉ nhìn cô chăm chú.

“Vừa...xây ra chuyện ở cục cảnh sát...” Ánh mắt cô trống rỗng: “Tôi muốn được yên tĩnh một mình”.

Trần Bắc Nghiêu hơi chấn động, anh buông hai tay cô.

“Tôi xin lỗi”. Anh liền ngồi dậy và nôn nóng cởi cúc cổ áo sơ mi, như thể anh cũng cần thoáng khí.

“Cám ơn anh đã cứu tôi”. Mộ Thiện vờ như không thấy tình cảm mãnh liệt đang dâng trào trong cơ thể anh, cô nói nhỏ: “Tôi muốn nghỉ ngơi một lát”.

Trần Bắc Nghiêu ngoảnh đầu đi chỗ khác như không muốn nhìn thấy bộ dạng xộc xệch của cô. Anh trầm mặc một lát rồi cất giọng trầm trầm: “Thiện Thiện, những năm qua tôi chưa từng động đến người đàn bà khác. Tôi chỉ cần một mình em, em đừng sợ cũng đừng do dự, hãy mạnh dạn theo tôi được không em?”

Tim Mộ Thiện rung động, nhưng lời cô thốt ra là: “Bác Nghiêu, tôi muốn yên tĩnh một lát”.

Nhìn theo bóng lưng anh biến mất ở cửa ra vào, Mộ Thiện chỉ cảm thấy trong lòng lạnh lẽo.

Trần Bắc Nghiêu như một cái bẫy ngọt ngào không thể dự báo trước, cô không thể lao vào một cách mù quáng như trước kia.

Buổi tối, Lý Thành sắp xếp để Trần Bắc Nghiêu ăn cơm với lãnh đạo Viện kiểm sát. Đến khi tiễn các lãnh đạo ra về đã hơn chín giờ tối.

Gió đêm mát lạnh, Trần Bắc Nghiêu mặt hơi đỏ, tay đặt lên cửa sổ xe ô tô, thần sắc anh rất thư thái. Châu Á Trạch mở miệng: “Thời gian gần đây Đinh Hành và Lữ gia thường xuyên qua lại”.

Đây là chuyện nằm trong định liệu, Trần Bắc Nghiêu nhìn hàng đèn nhấp nháy bên ngoài cửa xe: “Bọn họ có một kẻ thù chung”.

Châu Á Trạch nghiêng răng: “Đinh Hành quả là mạng lớn! Đúng lúc sắp chết tự nhiên được cảnh sát cứu sống! Lý Thành, người của chú làm việc chẳng ra sao cả”.

Lý Thành hơi ngượng và áy náy, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta.

Châu Á Trạch quay sang Trần Bắc Nghiêu: “Em muốn bán "bột" anh lại không cho. Hai năm nay Lữ gia hợp tác với bên Nga, kiếm không biết bao nhiêu tiền từ ma túy”.

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt nhìn anh ta: “Tôi không muốn chú chết sớm”.

Châu Á Trạch cười ha ha, nhưng thần sắc anh ta vẫn tỏ ra không tán thành.

Lý Thành đột nhiên nói xen vào: “Gần đây Đinh Hành bắt đầu đi lại gần gũi với một số quan chức, Ôn Tệ Trần tích cực chống lưng cho anh ta. Bắc Nghiêu, nếu ba người bọn họ liên thủ, tôi sợ chúng ta đâu không lại”.

Châu Á Trạch “xi” một tiếng, Trần Bắc Nghiêu chỉ cười cười.

“Lý Thành! Ôn Tệ Trần làm quan, dân không đấu với quan. Về cái chết của Mạn Thù, ông ta có lẽ nghi ngờ chúng ta nhưng chẳng thể làm gì chúng ta vì không có bằng chứng. Tuy nhiên nếu chúng ta đấu với ông ta một cách trắng trợn, chúng ta sẽ chỉ có con đường chết”.

Châu Á Trạch và Lý Thành trầm mặc nhìn Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu châm một điếu thuốc, hít một hơi rồi nói tiếp: “Ông ta không thiếu tiền, tôi nghe nói ông ta cũng không thích đàn bà. Tôi nhớ trong mấy cán bộ trẻ được chúng ta nâng đỡ có một người làm thư ký ở thành ủy? Lý Thành, chú hãy bảo người đó tìm hiểu tình hình của Ôn Tệ Trần xem thế nào”.

Ngày hôm sau Mộ Thiện đi làm bình thường. Vừa có cảm giác quay về thế giới bình thường, vừa tìm thấy cảm giác chân thực, Mộ Thiện lại nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu.

“Mộ Thiện, giúp tôi một việc”. Anh đi thẳng vào vấn đề, là một lời thỉnh cầu.

“Được thôi”. Mộ Thiện nhận lời ngay, cô cũng có ý định nói dứt khoát với Trần Bắc Nghiêu.

Mặc dù tâm trạng rối bời nhưng Mộ Thiện nghĩ, cô có lưu luyến đến mức nào, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua đi. Ai quy định anh muốn tái hợp, cô sẽ cảm kích đến rơi nước mắt? Anh không thể vì cô từ bỏ làm ăn phi pháp, cô càng không thể vì anh từ bỏ nguyên tắc làm người của cô. Mộ Thiện thậm chí nhắc nhở bản thân, cuộc sống là như vậy, chẳng có người nào không thể sống thiếu một ai đó.

Tất cả rồi sẽ qua đi, cuộc sống sẽ quay lại quỹ đạo vốn có của nó.

Nơi hẹn vẫn là nhà hàng Hồ Nam lần trước. Hôm nay nhà hàng không một bóng người, chỉ có thuộc hạ của Trần Bắc Nghiêu thấp thoáng ở khắp mọi nơi trong nhà hàng.

Trần Bắc Nghiêu nói mời một vị khách ăn cơm, muốn cô đi cùng anh. Không biết nhân vật nào khiến anh đánh trống giương cờ khoa trương như vậy, còn bao trọn gói nhà hàng cao cấp trong thành phố?

Cửa phòng ăn riêng mở ra, Mộ Thiện sững sờ.

Một người phụ nữ mặc xường xám ngồi phía đối diện Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện rất hiếm khi nhìn thấy phụ nữ thời nay mặc xường xám hợp như cô gái này. Trông cô diễm lệ, thanh cao và đầy cuốn hút.

Gương mặt trang điểm theo lối phong tình xa lạ nhưng thể che dấu đường nét vô cùng quen thuộc.

“Mộ Thiện”. Cô gái cất giọng đầy nghi hoặc.

Vi Nông. Trong đầu Mộ Thiện gọi tên này, chính là cô ấy, Diệp Vi Nông.

Mộ Thiện đứng yên một chỗ nhìn chằm chằm Diệp Vi Nông, đến khi mắt cô nhòe đi.

Không cần bất cứ lời nói nào, Mộ Thiện đi đến bên Diệp Vi Nông và giang rộng hai tay.

Tình hình sau đó nằm ngoài dự liệu của Trần Bắc Nghiêu, hai người phụ nữ xinh đẹp trưởng thành coi anh như không hề tồn tại, họ ôm nhau khóc như hai đứa trẻ. Họ khóc đến nỗi mắt đỏ sọng, lớp trang điểm nhòe nhoẹt. Một lúc sau họ nhìn nhau rồi cùng nở nụ cười rạng rỡ.

Đến lúc này Trần Bắc Nghiêu mới đứng dậy đỡ Mộ Thiện ngồi xuống bên cạnh anh.

Diệp Vi Nông sau khi khóc đủ liên cất giọng đầy cảm khái: “Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, hai người lại về bên nhau”.

Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên thành ghế sau lưng Mộ Thiện. Mộ Thiện đánh trống lảng: “Đừng nói về tờ nữa, mấy năm nay cậu đi đâu mà biệt tăm biệt tích thế?”

Mộ Thiện và Diệp Vi Nông là bạn học từ thời cấp hai, tình cảm rất gắn bó thân thiết. Diệp Vi Nông gần như là người duy nhất biết rõ chuyện tình của Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, hai người học đại học ở hai thành phố khác nhau. Mấy năm đầu họ thường xuyên viết thư và gọi điện thoại. Sau đó do bận rộn nên họ ít liên lạc, nhưng Mộ Thiện không hề cảm thấy tình bạn giữa cô và Diệp Vi Nông thay đổi.

Vào năm thứ ba đại học, Mộ Thiện không nhận được tin tức của Diệp Vi Nông. Cô đổi số điện thoại, gửi thư cũng không trả lời. Mộ Thiện mất nhiều công sức mới hỏi ra số điện thoại mới của bạn. Nào ngờ sau khi thông máy, Diệp Vi Nông trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Mộ Thiện, sau này chúng ta đừng liên lạc nữa”.

Mộ Thiện không phải là người hay suy diễn lung tung và bị động chờ đợi. Ngay hôm sau, cô lập tức mua vé tàu hỏa đi thành phố có trường đại học của Diệp Vi Nông. Thế nhưng thầy chủ nhiệm lớp Diệp Vi Nông tỏ ra kinh ngạc: “Diệp Vi Nông ư? Năm trước em ấy bỏ học rồi. Nguyên nhân? Tôi không rõ”.

Mộ Thiện lại về quê, tìm đến nhà Diệp Vi Nông. Nhưng trong ngôi nhà lụp xụp của cô chỉ còn một mình bà ngoại bảy mươi tuổi, bà cũng chẳng biết tung tích của cô.

Thế là mối quan hệ giữa hai người bị gián đoạn từ đó.

Nghe câu chất vấn của Mộ Thiện, Diệp Vi Nông mỉm cười: “Thiện Thiện, lúc đó xảy ra một số chuyện, tớ không muốn đối diện với bản thân, cũng không muốn đối diện với cậu”. Thần sắc cô bình thản: “Bây giờ tớ sống rất tốt, cậu yên tâm đi”.

Mộ Thiện gật đầu: “Thế thì tốt”.

Diệp Vi Nông không muốn kể, cô cũng không muốn ép bạn. Dù bốn năm trôi qua nhưng vẫn họ tin tưởng nhau như ngày nào, thế mới là tri kỷ.

Diệp Vi Nông nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Bác Nghiêu, chiều nay tôi muốn ở cùng cậu ấy, anh không để bụng đấy chứ?”

Trần Bắc Nghiêu đứng dậy: “Không cần đâu, chiều nay tôi có công chuyện, nhường nơi này cho hai người, sẽ không có ai làm phiền hai người”. Anh

quay sang Mộ Thiện: “Tôi muện tôi sẽ đến đón em”.

Sau khi Trần Bắc Nghiêu rời khỏi phòng ăn, hai người phụ nữ nhìn nhau mỉm cười rồi bắt đầu nhỏ to tâm sự, Diệp Vi Nông đột ngột nói: “Cậu có biết Trần Bắc Nghiêu đang làm gì không?”

Mộ Thiện nhìn Diệp Vi Nông với ý tứ khác: “Cậu cũng thần thông quảng đại thật đấy”.

Diệp Vi Nông gật đầu: “Mấy hôm trước Trần Bắc Nghiêu đến tìm tớ, anh ta nhắc đến cậu, tớ còn không tin nổi. Nếu không nể mặt cậu, tớ chẳng thèm giao thiệp với anh ta. Sao cậu lại bị cuốn vào vụ Dung Thái?”

Mộ Thiện nhìn Diệp Vi Nông bằng ánh mắt dò xét. Diệp Vi Nông không định dấu diếm: “Cậu đừng cười tớ, tớ chẳng có bản lĩnh gì đâu, chỉ là người đàn ông tớ đang sống chung làm việc trong chính quyền thành phố. Không có nhiều người biết vụ này, tớ cũng không hiểu tại sao anh nhà cậu lại mò ra tớ”.

Thảo nào Trần Bắc Nghiêu muốn cô làm cầu nối. Không biết là nhân vật nào? Quan chức chính quyền chắc tuổi cũng không còn trẻ, đa phần đã có gia đình. Nhưng thấy thần sắc Diệp Vi Nông hết sức bình thản, Mộ Thiện cũng không tiện hỏi sâu hơn.

Mộ Thiện giải thích: “Tớ vào Dung Thái qua một cơ hội ngẫu nhiên. Lưu Minh Dương, giám đốc bộ phận phát triển chiến lược của Dung Thái giới thiệu dự án cho tớ”.

Diệp Vi Nông “ồ” một tiếng rồi nói tiếp: “Tớ biết anh ta, hôm trước Trần Bắc Nghiêu đến tìm tớ, anh ta cũng đi cùng. Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tớ, cậu định quay về bên Trần Bắc Nghiêu sao?”

Mộ Thiện trầm mặc hồi lâu.

Sau khi rời khỏi phòng ăn, Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc, anh đứng ngoài hành lang một lúc rồi mới đi ra phía cửa nhà hàng.

Vừa đến đại sảnh, giám đốc nhà hàng vội vã chào hỏi: “Trần tổng, anh đi rồi à?”

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, ánh mắt anh dừng lại ở quầy lễ tân, nơi thấp thoáng có giỏ cam đỏ. Anh lại quay sang giám đốc nhà hàng: “Có cam đường phen chưa?”

“Có rồi, họ vừa mang đến nên còn tươi lắm. Tôi bảo người cắt ra đĩa nhé!”

“Không cần, đưa cho tôi vài quả”.

Trần Bắc Nghiêu cầm túi cam đường phen. Đây là loại quả trước đây hai cô gái rất thích, lúc đó anh thường mua cho Mộ Thiện, cô lại cầm đi chia cho Diệp Vi Nông.

Trên hàng lang phảng phất tiếng nhạc êm dịu, Trần Bắc Nghiêu chậm rãi đi tới phòng ăn riêng. Vừa định đẩy cửa bước vào, anh đột nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Mộ Thiện: “Tớ đã nói với cậu rồi, đừng cho anh ấy biết chuyện trước kia”.

Tay Trần Bắc Nghiêu dừng trong không trung.

Diệp Vi Nông im lặng một giây rồi hỏi lại: “Chuyện trước kia? Là chuyện mẹ cậu đứng trên sân thượng ép cậu quỳ xuống viết huyết thư, không chia tay anh ta mẹ cậu sẽ nhảy lầu? Hay là chuyện cậu mang thai đứa con của anh ta năm mười bảy tuổi, bị lên lút đưa về quê phá thai?”

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, đôi mắt đen của anh thăm lại.

Mộ Thiện không lên tiếng, Diệp Vi Nông lại nói tiếp: “Trần Bắc Nghiêu tâm tư thâm sâu, năm đó cậu chủ động nói lời chia tay anh ta, cậu tưởng anh ta sẽ không mang hận sao? Bây giờ nếu cậu định nói lại mối quan hệ với anh ta, thì cậu nên cho anh ta biết mọi tủ nhục cậu phải gánh chịu, làm vậy mới tốt cho cậu”.

Giọng nói lãnh đạm của Mộ Thiện truyền tới: “Cậu hãy giúp anh ấy, coi như nể mặt tớ. Còn tớ không định nói lại mối quan hệ với anh ấy”.

Diệp Vi Nông dường như không tin nổi: “Thời đại học cậu vẫn còn yêu anh ta...”

“Tớ không yêu anh ấy nữa”. Mộ Thiện cắt ngang lời Diệp Vi Nông: “Tớ không thể đến với anh ấy. Thà tớ đi yêu một người đàn ông nghèo khó nhưng chính trực và lương thiện”.

Ngoài cửa, Trần Bắc Nghiêu đứng chờ, thân thể anh như bị yểm bùa nên hóa đá.

Một lúc sau, anh quay người đi ra ngoài. Dưới ánh mắt kinh ngạc của giám đốc nhà hàng, anh cười nhạt, ném túi cam lên quầy lễ tân rồi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tự tìm lạc thú

Đến tầm chạng vạng tối, Trần Bắc Nghiêu tắt đèn thuốc, chỉnh lại cà vạt đi vào nhà hàng.

Khi mở cửa phòng ăn, mùi rượu nồng nặc xộc ra khiến anh hơi sững lại.

Một bàn đầy thức ăn vẫn còn nguyên, chỉ có hai chai rượu vang hết nhãn, dưới đất còn bốn năm lon bia. Hai người phụ nữ mặt đỏ bừng nằm bò xuống bàn, ánh mắt họ mơ màng.

Trần Bắc Nghiêu cau mày đi tới đỡ Mộ Thiện đứng dậy. Mộ Thiện vốn đang lảm bảm nói câu gì đó, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, cô lập tức sa sầm mặt, dùng hết sức đẩy anh. Trần Bắc Nghiêu không nhân nhượng, kéo cô vào lòng rồi ngẩng đầu nhìn Diệp Vi Nông.

Diệp Vi Nông đại khái khá hơn Mộ Thiện một chút, cô nắc cục một tiếng rồi lao đảo đứng dậy. Diệp Vi Nông không hề nhìn Trần Bắc Nghiêu, rút điện thoại bấm số: “Mau vào đây đón tôi”.

Một người đàn ông trẻ tuổi trông có vẻ cục mịch vào phòng, xem ra anh ta là người chuyên đi theo bảo vệ Diệp Vi Nông. Người đàn ông gật đầu với Trần Bắc Nghiêu rồi dè dặt đỡ Diệp Vi Nông.

“Thiện Thiện, đợi tớ gọi điện thoại nhé!” Trước khi ra ngoài Diệp Vi Nông không quên hét lớn.

Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi người phụ nữ say khướt trong lòng, người cô mềm mại như không có xương cốt. Anh biết trong con mắt người khác, người đàn bà có vẻ bề ngoài như cô lẽ ra nên dịu dàng, nên nhu mì, nên thông minh thuận theo ý của đàn ông để đạt lợi ích lớn nhất.

Nhưng Mộ Thiện hoàn toàn khác biệt.

Trần Bắc Nghiêu giữ một tư thế cứng đờ ngồi trong phòng ăn một lúc, sau đó anh đứng dậy bế cô lên xe.

Lúc này trời đã tối mịt, đường hơi bị tắc, ánh mắt Trần Bắc Nghiêu dừng lại trên gương mặt một bên bị mái tóc dài che khuất của Mộ Thiện, nhưng tâm mắt của anh như xuyên qua cô hướng về một nơi xa xăm.

Gương mặt trắng nõn nà của cô vẫn đỏ ửng, hàng lông mi dài khẽ động đậy, Mộ Thiện mở mắt, đôi mắt cô trong veo trầm tĩnh. Cô rời khỏi vòng tay anh, ngửa đầu tựa vào thành ghế.

Trần Bắc Nghiêu vẫn duy trì tư thế cũ, anh cất giọng dịu dàng: “Em có uống nước không?”

Mộ Thiện lại nhắm mắt và lắc đầu. Gương mặt nghiêng của cô lúc ẩn lúc hiện trong đêm đen.

“Bác Nghiêu, chúng ta không thích hợp”. Giọng nói của Mộ Thiện vô cùng bình tĩnh và ổn định, không hề tỏ ra say rượu.

Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi thẳng người, anh ngẩng đầu nhìn về phía trước ô tô: “Tại sao?”

Mộ Thiện trầm mặc trong giây lát, cô như lảm bảm một mình: “Tôi sẽ không yêu một kẻ giết người, một tên xã hội đen”.

Trần Bắc Nghiêu quay sang nhìn cô bằng ánh mắt vô cảm: “Em coi tôi là hạng người như vậy sao?”

Mộ Thiện gờ tay che mặt, cô gật đầu rồi thờ thốt ra: “Trần Bắc Nghiêu, sau này anh đừng tìm tôi nữa”.

Một lúc sau, cô nghe thấy giọng nói bình thản của anh: “Được”.

Khi đến khu nhà cô ở, Mộ Thiện lao đảo mở cửa xe, Trần Bắc Nghiêu vẫn ngồi thẳng lưng, hai tay đặt lên đầu gối, mi mắt hơi khép lại, anh không hề nhìn Mộ Thiện.

Mộ Thiện mới đi vài bước liền nghe thấy tiếng máy nổ, xe của Trần Bắc Nghiêu lao vụt đi, như không muốn dừng lại dù chỉ một giây.

Mộ Thiện đi chậm chậm vào tòa chung cư, lên thang máy, đi hết hành lang, mở cửa phòng một lúc lâu mới tìm thấy chìa khóa mở cửa nhà.

Cô đứng trong phòng khách không biết bao nhiêu lâu, có lẽ do trong người vẫn còn chất cồn, cô thấy khớp hông khô rát, khô đến mức đau buốt. Mộ Thiện lấy một chai nước trong tủ lạnh tu ừng ực, nhưng cảm giác khô rát vẫn không hề giảm bớt.

Mộ Thiện nghĩ cô nên tìm việc gì đó để làm. Theo quán tính cô ngồi xuống bàn làm việc, mở máy vi tính và văn bản liên quan đến công việc.

Màn hình vi tính nhấp nháy ánh sáng u ám. Những hàng chữ trên màn hình lúc đầu còn rõ ràng, sau đó mờ dần. Đó là những con chữ quen thuộc nhưng không thể lọt vào đầu óc cô.

Mộ Thiện gõ chữ tanh tách, cô tưởng đang làm việc nên càng gõ nhanh hơn. Một lúc sau cô định thần nhìn kỹ, trên màn hình đều là ba chữ “Trần Bắc Nghiêu”.

Mộ Thiện vội đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, dòng nước lạnh kích thích thần kinh khiến cô tỉnh táo hơn một chút. Cô đi vào phòng ngủ vui đầu xuống giường.

Chuông điện thoại reo vang, Mộ Thiện mò mẫm tìm điện thoại trong bóng tối, là giọng nói của mẹ cô.

“Thiện Thiện, con đang làm gì vậy?”

“Con đang ngủ ạ”.

“Mới tám giờ đã ngủ rồi à? Có phải tối hôm trước thức thông đêm? Con phải chú ý giữ gìn sức khỏe”. Giọng bà Mộ lúc nào cũng quan tâm như vậy.

“Vâng”. Cô hàm hồ trả lời: “Có chuyện gì không mẹ?”

Bà Mộ do dự một lát mới nói cần mượn Mộ Thiện hai trăm ngàn. Trong tài khoản Mộ Thiện có khoản tiền đó nên cô đồng ý ngay. Mẹ cô lại hỏi: “Đúng rồi, con với người bạn là ông chủ công ty đầu tư lần trước phát triển đến đâu rồi?”

Mộ Thiện cố gắng đè nén nỗi đau, cô trả lời: “Chẳng đến đâu mẹ ạ, con và anh ấy không có quan hệ gì”.

Nghe giọng nói Mộ Thiện, mẹ cô biết cô lại giờ thói bướng bỉnh nên không kiềm chế nổi: “Thiện Thiện, con đừng có chấp nữa. Con tưởng mẹ không biết sao? Từ vụ con với thằng nhãi khốn khiếp đó...con bắt đầu chống đối ba mẹ, người có điều kiện tốt cỡ nào con cũng không chịu tiếp xúc. Trước đây còn non nớt thì thôi, bây giờ con đừng tỏ ra ấu trĩ nữa. Cứ tiếp tục như vậy, hai ba năm sau dù con xinh đẹp và kiếm nhiều tiền cũng vô tác dụng, đến lúc đó con chỉ có thể tìm người đã từng kết hôn. Tết năm nay con nhất định phải đưa bạn trai về ra mắt ba mẹ, nếu không đừng có về nhà!”

Bà Mộ nói một tràng dài, Mộ Thiện biết cô nên nhẫn nhịn nhưng vào lúc này cô thật sự chóng mặt và khó chịu. . Cô không thể khống chế cất cao giọng nói: “Mẹ! Mẹ đừng ép con nữa”.

Bà Mộ giống như bị chạm trúng nỗi đau, bà gầm lên: “Mẹ ép con? Những việc mẹ làm đều vì con, con nghĩ mẹ ép con sao? Vậy làm thế nào mới gọi là không ép con? Để con và thằng khốn đó ở bên nhau? Mẹ hận thằng nhãi ranh lưu manh đó, mẹ hận đến mức muốn băm vằm nó”.

Giọng nói bà Mộ đến cuối câu hơi nghẹn ngào, Mộ Thiện gần như có thể tưởng tượng ra bộ dạng phần uất của mẹ cô ở đầu kia điện thoại. Những năm qua, cô và bố mẹ hầu như không nhắc đến Trần Bắc Nghiêu. Chỉ cần nói động đến anh, bố mẹ cô dễ nổi cơn thịnh nộ còn cô càng trầm mặc hơn.

Tìm Mộ Thiện đau như bị dao cắt. Cô biết bản thân đã sai hoàn toàn. Lúc đó cô và anh còn quá trẻ nên luôn tự cho mình là đúng, tình yêu không có lỗi nhưng bọn họ đã làm sai. Nếu năm đó cô và anh trưởng thành và biết tiến lùi như bây giờ, họ sẽ không bắt chấp tất cả lao đầu vào yêu đương trước kỳ thi đại học, sẽ không nếm trải cảm đắng đến mức phá thai.

Vì vậy bây giờ cô liệu sự lựa chọn của cô có phải chính xác? Từ chối anh là một quyết định đúng đắn?

Đó là tình yêu chân thành của cô, dù xảy ra năm mười bảy tuổi, dù tám năm không gặp, nhưng anh vẫn là người cô yêu như sinh mệnh.

Mộ Thiện chậm rãi mở miệng: “Mẹ, là con không đúng, con nói sai rồi. Hôm nay đến đây thôi được không ạ? Con rất mệt, con đi ngủ trước đây, có gì ngày mai nói sau được không mẹ?”

Có lẽ bị bất ngờ trước sự thay đổi của Mộ Thiện, giọng bà Mộ cũng dịu lại: “Con đừng nghĩ ngợi nhiều quá, nếu công việc có áp lực lớn thì tạm thời nghỉ ngơi đi, sức khỏe là quan trọng nhất”.

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện ném di động sang một bên, cô ngồi dậy ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ngày mai lại là một ngày mới, một khi đã quyết định sẽ không còn đường lùi, không thể quay đầu.

Cũng vào lúc này, ở một hộp đêm sang trọng nhất của thành phố, Trần Bắc Nghiêu ngồi trong một phòng riêng ở góc tận cùng. Anh chỉ có một mình với một ngọn đèn và một chai rượu.

Khi Châu Á Trạch vào phòng, anh ta bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang bỏ chai rượu không xuống đất và đặt chai khác lên bàn, gương mặt anh đỏ bừng bừng.

Châu Á Trạch không lên tiếng, chỉ ngồi xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu và cầm chai rượu khác cụm với anh rồi uống một ngụm lớn.

Trần Bắc Nghiêu như mất nhìn Châu Á Trạch: “Có chuyện gì?”

Châu Á Trạch cười hi hi: “Không có gì. Anh ngồi đây mấy tiếng đồng hồ rồi, tay giám đốc sợ quá nên mời em qua cứu mạng”.

Trần Bắc Nghiêu cúi xuống nhìn đồng hồ rồi đứng dậy: “Gọi Thôi Hật Từ”.

Châu Á Trạch cúi đầu chửi thề một câu rồi nói: “Em cũng đi”

Thôi Hạc Tử là tên lưu manh đầu đường xó chợ mà Châu Á Trạch quen biết, người này từng học đông y, tuy không biết khám bệnh cứu người nhưng có biệt tài chế tạo các loại hương liệu. Trần Bắc Nghiêu từng dùng anh ta một lần nên nhớ tên anh ta.

Vào lúc hai giờ sáng, một chiếc xe con màu đen đậu dưới tòa nhà chung cư, một đám người đi thang máy lên tầng trên.

Trần Bắc Nghiêu rút chìa khóa, lặng lẽ mở cửa phòng. Thôi Hạc Tử thổi hương bay vào nhà, tài nghệ của anh ta có thể bảo đảm con người ngủ say như chết năm sáu tiếng đồng hồ, mùi hương này không có độc hại, thậm chí giúp người ngủ sâu hơn.

Khi mùi hương bay hết, Thôi Hạc Tử đứng đợi ở phòng khách, Trần Bắc Nghiêu đi thẳng vào phòng ngủ, Châu Á Trạch không chịu lép vế lập tức đi theo anh.

Mộ Thiện nằm ngủ trên giường, Châu Á Trạch cảm thấy gương mặt xinh đẹp của cô dưới ánh trăng trông như một nữ thần. Chỉ là tâm trạng cô có vẻ không tốt lắm, cô cau mày nhíu mặt trong giấc mộng, khóe mắt còn đọng giọt nước mắt, mười đầu ngón tay thon thả của cô vô ý thức nắm chặt ga trải giường.

Trần Bắc Nghiêu đứng bên cạnh giường nhìn Mộ Thiện mười mấy phút, đến nỗi Châu Á Trạch buồn chán ngó đồng hồ tây, anh mới từ từ cúi xuống.

Bàn tay lớn nhẹ nhàng lướt theo mái tóc dài, gương mặt và xương quai xanh của Mộ Thiện. Cảm giác làn da mềm mại dưới bàn tay khiến khóe miệng Trần Bắc Nghiêu cong lên thành nụ cười.

Có lẽ cảm thấy không đủ, Trần Bắc Nghiêu kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường Mộ Thiện. Anh gạt tóc cô sang hai bên rồi cúi đầu hôn từ trán xuống mắt, mũi, má và đôi môi chín mọng của cô.

Hôm Trần Bắc Nghiêu gặp lại Mộ Thiện, Châu Á Trạch đã giới thiệu Thôi Hạc Tử cho anh, hôm đó Châu Á Trạch đứng bên ngoài canh chừng. Hôm nay anh ta mới được tận mắt chứng kiến vị lão đại bị cấm dục nhiều năm, vừa hôn hít vừa sờ soạng người phụ nữ anh mê đắm và yêu thương, không hiểu tại sao Châu Á Trạch có cảm giác sồn gai ớn.

Có lẽ do vào giây phút này, Trần Bắc Nghiêu quá đổi dịu dàng, không hề giống vẻ lạnh lùng tàn nhẫn lúc bình thường, cứ như anh biến thành một người hoàn toàn khác.

“Ra ngoài”. Giọng nói lãnh đạm của Trần Bắc Nghiêu vang lên, Châu Á Trạch quay sang nhìn, thấy Trần Bắc Nghiêu đã nằm sấp trên giường, một tay anh luồn vào áo ngủ từ bên dưới, một tay anh cời cúc áo và vùi đầu xuống ngực Mộ Thiện.

Châu Á Trạch vội quay người ra khỏi phòng ngủ.

Hơn nửa tiếng đồng hồ sau, Trần Bắc Nghiêu mới đi ra ngoài. Châu Á Trạch về phương diện này vô cùng tinh tường, chỉ cần ngửi qua cũng biết đôi phương đã làm thật sự hay chỉ là chân tay mềm miệng đã con ghẻ.

Anh ta nhìn Trần Bắc Nghiêu với ánh mắt “đáng tiếc sắt rèn không thành thép”.

Trần Bắc Nghiêu không bận tâm đến Châu Á Trạch. Anh mỉm cười, bỏ hai tay vào túi quần rồi bình tĩnh đi ra cửa lớn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Đình Hành trở lại

Khách sạn năm sao đèn đóm sáng trưng, trên sân khấu phía trước có mấy cô thiếu nữ đang kéo đàn nhị. Theo tiếng nhạc réo rắt, các cô lắc cả đầu và lưng, đôi chân thon dài của các cô ẩn hiện trong bộ áo xường xám màu đỏ tươi.

Bọn họ dõng sức biểu diễn nhưng không có nhiều người xem. Bên dưới sân khấu bày khoảng năm mươi bàn tiệc, đa phần là đàn ông diện comple chỉnh tề và một số ít phụ nữ sang trọng trông có vẻ đều là nữ cường nhân.

Mộ Thiện cũng là một trong số đó.

Hôm nay cô mặc bộ váy dạ hội màu gao, tóc vấn lên cao. Cô ngồi tại một cái bàn tận góc trong cùng. Mặc dù âm thầm lặng lẽ nhưng Mộ Thiện vẫn như viên ngọc trai tỏa ánh sáng rực rỡ thu hút sự chú ý hơn đám phụ nữ mặt hoa da phấn có mặt ở buổi tiệc.

Đồng Tuyên Thành ngồi bên cạnh Mộ Thiện, anh ta ngẩng đầu nhìn ngang nhìn ngửa rồi cúi xuống nói nhỏ với Mộ Thiện: “Anh ta đang nhìn cậu đấy”.

Mộ Thiện quay về hướng bên kia, thấy Trần Bắc Nghiêu nổi bật giữa đám đàn ông quần áo chỉnh tề, anh quả nhiên đang nhìn cô chăm chú.

Cô nói: “Xa như thế không nhìn rõ đâu, đó chỉ là tâm lý của cậu thôi”.

Đồng Tuyên Thành thở dài: “Cậu đúng là cứng rắn thật”.

Trước đó hầu như không ai biết chuyện Trần Bắc Nghiêu theo đuổi Mộ Thiện. Mộ Thiện tự nói ra, Đồng Tuyên Thành mới biết. Cô bị Đồng Tuyên Thành mắng một trận, bảo cô tự nhiên bỏ qua “con rùa vàng” trị giá cả trăm triệu. Nhưng sau khi mắng xong, Đồng Tuyên Thành thở dài nói cô làm rất đúng.

Đây là party các doanh nghiệp trẻ tổ chức mỗi năm một lần ở thành phố Lâm. Lần cuối cùng Mộ Thiện gặp Trần Bắc Nghiêu là từ nửa tháng trước.

Tham gia buổi tiệc này sẽ có cơ hội làm quen với các doanh nghiệp, có lợi cho sự nghiệp của Mộ Thiện. Trước đây những doanh nghiệp cỡ bự như Dung Thái chỉ cử thư ký hoặc trợ lý tham gia party. Hôm nay Mộ Thiện tương đối hài lòng với thành quả đạt được, ít nhất năm doanh nghiệp có hứng thú hợp tác, hẹn sau này sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Tối hôm nay, chủ tịch thương hội vui mừng lập đi lập lại câu: “khách quý đến nhà”, vì không chỉ Trần Bắc Nghiêu, cả Đinh Hành lẫn Lữ Triệu Ngôn cũng có mặt. Mộ Thiện có thể cảm nhận thấy, nhờ sự xuất hiện của bọn họ, không khí trong hội trường sôi nổi hơn nhiều.

Cách Mộ Thiện một khoảng khá xa, chiếc bàn nằm ở vị trí gần sân khấu tụ tập những người đàn ông đất giá nhất của thành phố Lâm. Bọn họ vui vẻ trò chuyện như không hề tồn tại xích mích hay mâu thuẫn dù chỉ là nhỏ nhất, càng không có chuyện thù hận sâu nặng.

Mộ Thiện tất nhiên không đi đến bàn đó mời rượu, cô chỉ quan sát từ phía xa, người ngồi bên cạnh Đinh Hành là Lữ Triệu Ngôn tiếng tăm lừng lẫy. Không ngờ anh ta chỉ là một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi, mắt đeo cặp kính trắng gọng vàng trông rất nho nhã ôn hòa.

Có điều đánh giá con người không thể chỉ qua vẻ bề ngoài.

Mộ Thiện uống không ít rượu, hai má cô ửng hồng nhưng vẫn không ngừng có người tới cụm ly. Đồng Tuyên Thành thấy tình hình không ổn liền kéo cô đứng dậy: “Đi sang phòng bên cạnh”. Mộ Thiện cũng cảm thấy trong người khó chịu nên liền đi theo anh ta.

Phòng bên cạnh là nơi khiêu vũ, cách phòng tiệc một cánh cửa bằng gỗ. Trong tiếng nhạc du dương, không ít người đã lướt theo điệu nhạc.

Đồng Tuyên Thành vừa dẫn Mộ Thiện ngồi xuống, lập tức có người đi tới mời cô nhảy. Mộ Thiện vui vẻ nhảy cùng người đó một bản, sau khi quay lại chỗ ngồi, vì không muốn quấy rầy nên cô lờ Đồng Tuyên Thành làm tấm lá chắn.

Một lúc sau, điện thoại trong bóp tay của Mộ Thiện rung lên, là tin nhắn của Đinh Hành: “Tối nay em rất đẹp”.

Mộ Thiện không trả lời, cô đưa mắt về phòng tiệc qua cánh cửa gỗ. Bên đó ánh đèn sáng chói mắt, làm mỗi gương mặt trở nên mơ hồ, cô không nhìn thấy Đinh Hành, còn chỗ ngồi của Trần Bắc Nghiêu đã trống không từ bao giờ.

Đến khi bữa tiệc kết thúc, Mộ Thiện mới ngồi taxi về nhà.

Đêm đã về khuya, chiếc taxi phóng như bay trên con đường rộng lớn không bóng người.

Taxi dừng ở ngoài khu chung cư, Mộ Thiện đột nhiên nhìn thấy phía trước đỗ một chiếc xe con màu đen. Dưới ánh đèn đường, cô phảng phất nhìn thấy ký hiệu Cadillac, bóng mấy người đàn ông thấp thoáng trước ánh đèn xe nhấp nháy. Trong đó một người trên tay có đóm lửa lập lòe.

Sau đó đóm lửa trong tay người đó bị ném xuống đất tắt ngóm, một luồng sáng xanh lam chiếu vào gương mặt nghiêng anh tuấn của một người đàn ông.

Điện thoại của Mộ Thiện lại rung lên.

“Đừng sợ, là tôi, em xuống xe đi”. Giọng nói đầy ý cười của Đinh Hành vọng tới.

Mấy người đàn ông khác lặng lẽ tản ra, chỉ lưu lại Đinh Hành và Mộ Thiện đứng trước ô tô.

Dưới hàng liễu nửa tỏ nửa mờ ở ven đường, gương mặt của Đinh Hành càng giống tượng điêu khắc. Anh cúi đầu nhìn Mộ Thiện hồi lâu rồi đột nhiên mở miệng: “Lữ Triệu Ngôn bảo tôi cưới em gái anh ta”.

Mộ Thiện hơi sững người. Thật ra lúc nhìn thấy Đinh Hành, trong lòng cô đầy cảnh giác.

Đưa tiền cho Đinh Hành là hành vi xuất phát từ lương tâm, nhưng điều đó không có nghĩa cô tin Đinh Hành thật sự động lòng với cô. Mộ Thiện thậm chí còn nghi ngờ Đinh Hành đã biết mối quan hệ giữa cô và Trần Bắc Nghiêu.

Vì vậy ban nãy trước khi xuống xe, cô đã nhắn tin cho Đồng Tuyên Thành. Nếu Đinh Hành làm gì đó bất lợi với cô, Đồng Tuyên Thành sẽ tùy cơ hành sự.

Thế nhưng lời mở màn của Đinh Hành hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của cô. Nhìn gương mặt như cười như không của anh, Mộ Thiện đột nhiên bật cười.

“Anh sẽ không lấy cô ấy”. Ngực khí của cô rất kiên định.

Đình Hành nhủ mày, anh nắm cổ tay cô kéo cô lại gần anh.

“Em tự tin về bản thân đến thế sao?” Anh cười khê.

Mộ Thiện rút tay về: “Không liên quan gì đến tôi. Đó là tôi cảm thấy Đình thiếu không phải là người dựa dẫm đàn bà”.

Khóe mắt Đình Hành cong lên, ý cười càng sâu hơn: “Một cái mũ cao quá. Nếu em là em gái Lữ Triệu Ngôn, tôi nhất định sẽ cưới em ngay lập tức mà không hề do dự”. (“Mũ cao”: lời tăng bốc)

Mộ Thiện chỉ cười cười không đáp lời anh.

Thấy Mộ Thiện từ đầu đến cuối tỉnh bơ như không, Đình Hành đột nhiên giơ tay kéo cô vào lòng. Cánh tay mạnh mẽ của anh ôm chặt thắt lưng cô, gương mặt anh tuấn kề sát cô ở cự ly gần.

Mộ Thiện ra sức giãy giụa nhưng anh không hề nhúc nhích.

“Buông tôi ra rồi nói sau”. Mộ Thiện cau mày.

Đình Hành đột nhiên thay đổi thái độ, anh quay người đè Mộ Thiện xuống thân xe, một tay anh giữ chặt hai tay cô, hai đùi anh kẹp chặt thân dưới cô, làm cả người cô bị vây hãm giữa anh và xe ô tô.

Tư thế vô cùng mờ ám

“Em đã từ chối Trần Bắc Nghiêu”. Giọng nói trầm khàn của Đình Hành phảng phất bên tai Mộ Thiện: “Chi bằng đi theo tôi?”

Mặc dù lời nói rất dịu dàng và nhu tình nhưng vẫn khiến Mộ Thiện kinh sợ: Đình Hành quả nhiên đã biết mối quan hệ giữa cô và Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện tin chắc Đình Hành đã đoán ra Trần Bắc Nghiêu là hung thủ giết chết Đình Mặc Ngôn. Thế thì đêm nay anh tìm đến cô với mục đích gì?

Cô bình tĩnh trả lời: “Nếu từ nay trở đi anh có thể “rửa tay sạch sẽ”, tôi sẽ cân nhắc chuyện đi theo anh”.

Nhìn gương mặt trắng như tuyết ở trong lòng, Đình Hành hơi ngậy ra: “Em cũng từ chối Trần Bắc Nghiêu như vậy sao?”

Mộ Thiện cất giọng từ tốn: “Đình Hành, tôi biết anh không phải thật sự thích tôi. Trước đây anh nói khi nào trở lại như cũ anh sẽ theo đuổi tôi, đó cũng chỉ là một sự kích động nhất thời. Anh không cưới Lữ tiểu thư, không chỉ vì sự kiêu ngạo của anh, mà vì gia thế của Lữ tiểu thư không lớn đến mức anh buộc phải cưới. Nếu đổi lại là con gái của tỉnh trưởng, anh nhất định sẽ không do dự. Tôi thật lòng không muốn dây dưa với cả hai người, tôi muốn biết tối nay anh đến tìm tôi vì lý do gì?”

Đình Hành yên lặng nhìn cô, hai mắt anh sáng lấp lánh. Một phút sau, anh buông lỏng người Mộ Thiện.

Mộ Thiện chỉnh lại quần áo đầu óc rồi đứng bất động.

Đình Hành tựa người vào thành xe bên cạnh Mộ Thiện. Anh châm một điếu thuốc lá rồi quay sang cô.

“Tại sao suy nghĩ của em lúc nào cũng lý trí như đàn ông vậy?”

Mộ Thiện nhướn mày.

Đình Hành ngậm điếu thuốc, anh giơ tay đặt lên vai cô rồi nói tiếp: “Em nói đúng lắm, nếu Lữ tiểu thư là con gái của tỉnh trưởng, tôi nhất định sẽ cưới ngay. Nhưng Mộ Thiện này, em đừng lúc nào cũng tự tin vào quyết định của mình. Chắc em hiểu đạo lý “càng cứng càng dễ gãy”? Người phụ nữ càng ngoan cố sẽ càng ngã đau hơn”. Đình Hành vỗ nhẹ bờ vai mảnh mai của cô: “Em thật sự chẳng hiểu đàn ông gì cả. Không sai, cho đến bây giờ đối với em tôi chỉ là có cảm tình, nhưng chính thái độ lạnh lùng của em khiến tôi cảm thấy không cam tâm. Em có biết em làm vậy càng khiến khích hứng thú của đàn ông hay không?”

Tim Mộ Thiện đập nhanh hai nhịp, cô lập tức chuyển sang đề tài khác: “Anh tìm tôi có chuyện gì?” Bây giờ cô có thể yên tâm, Đình Hành không có ý định lợi dụng cô để đối phó Trần Bắc Nghiêu.

Cũng có thể sự kiêu ngạo từ trong cốt tủy khiến anh xem thường việc lợi dụng phụ nữ, hoặc giả anh không chịu thừa nhận cô là người phụ nữ của Trần Bắc Nghiêu.

Đình Hành trầm ngâm một lát rồi cất giọng dịu dàng: “Mộ Thiện, tôi thấy nhớ em”.

Mộ Thiện ngưng ngưng quay đầu sang một bên: “Không có việc gì thì tôi đi đây”.

Đình Hành nhìn chăm chăm Mộ Thiện rồi đột nhiên cười phá lên.

Dưới ánh đèn, mái tóc dài mềm mại của Mộ Thiện xoa xuống đôi vai ngọc ngà. Mùi nước hoa nhẹ nhẹ pha trộn mùi rượu tạo thành một hương thơm say đắm, giống như thân hình mềm mại của cô khiến người khác chỉ muốn ôm vào lòng.

Trong khi đó đôi mắt đen thuần khiết của cô trong suốt như hồ nước.

“Tôi đã nói rồi, đêm nay em rất đẹp”. Đinh Hành cúi người thò tay bật nhạc ở trong xe. Tiếng nhạc êm dịu tuôn trào như đại dương bao phủ khắp không gian.

“Em còn nợ tôi một điệu vũ”. Đinh Hành ôm Mộ Thiện.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, bóng cây đung đưa.

Tay Mộ Thiện bị Đinh Hành giữ chặt, eo cô bị một tay anh ôm cứng. Anh cúi đầu, cảm anh ti xuống hóm vai cô, thân hình cao lớn của anh dính sát vào người cô, khiến cô không có đường trốn chạy.

Mặt Mộ Thiện dính vào lồng ngực Đinh Hành, nơi đó áp áp vô cùng, giống như cảm giác anh luôn mang đến cho cô: thâm trầm, nho nhã, dịu dàng.

Mộ Thiện ra sức đẩy người Đinh Hành nhưng anh không hề nhúc nhích, sức lực của anh mạnh đến kinh người. Cô giãy giụa nhưng vô hiệu, đành phải di chuyển theo từng bước chân của anh.

Ánh đèn điện tối mờ, âm nhạc nhẹ nhàng. Người đàn ông mặc comple đen anh tuần có đôi mắt đen lấp lánh, khiến Mộ Thiện bất giác nhớ lại chuyện trước kia.

Cô nhớ đến thái tử Dung Thái ung dung tự tại, mỗi ngày đều viện cớ ở bên cạnh cô. Mộ Thiện nhớ tới ngày hôm đó, trong căn phòng tối, hơi thở của anh phảng phất trên mặt cô, môi anh chạm nhẹ vào môi cô...

Đôi môi mỏng mềm mại mang theo hơi lạnh của ngọn gió đêm và mùi thuốc lá nhẹ nhàng đột nhiên lướt qua má Mộ Thiện tìm đến đôi môi cô. Trong lúc Mộ Thiện chưa kịp phản ứng, anh đã mạnh mẽ xâm nhập...Ký ức và hiện thực trùng lặp, vòng tay anh siết chặt, môi lưỡi nóng bỏng của anh chà sát trên môi cô, đôi mắt đen của anh ở ngay trước mắt cô.

Mùi vị nam tính từ đầu lưỡi Đinh Hành tấn công toàn thân cô.

Mộ Thiện đẩy mạnh nhưng Đinh Hành không hề nhúc nhích. Cô ngoái đầu ra phía sau nhưng anh tiến tới không nhân nhượng, vòng tay và thân thể anh khóa chặt người cô. Đinh Hành hôn một cách bá đạo, không màng đến vẻ bề ngoài lịch thiệp của anh. Lúc này, anh giống như một mãnh thú không thỏa mãn dục vọng, muốn “ăn” cô sạch sẽ.

Mộ Thiện bị hôn đến mức tinh thần chấn động, cô ra sức giãy giụa nhưng vô ích. Trong khi đầu lưỡi của Đinh Hành không ngừng khiêu khích cô, khiến toàn thân cô tê liệt, máu nóng cuộn trào.

Rất lâu sau anh mới buông lỏng người cô.

Môi của hai người đều sưng mọng lên, ánh mắt họ thất thần như nhau.

Đinh Hành mỉm cười.

Trước đây Mộ Thiện luôn thoải mái tự nhiên trước mặt Đinh Hành. Còn bây giờ sau cuộc đột kích bất ngờ của anh, Mộ Thiện cuối cùng cũng hoảng loạn bỏ trốn, cô chạy vội vào cầu thang.

“Mộ Thiện!” Đinh Hành gọi khẽ.

Mộ Thiện ngượng ngập quay đầu.

Dáng người cao lớn của Đinh Hành nổi bật dưới đèn đường, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn cô chăm chú. Anh dường như muốn nói với cô điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ bậm môi như muốn nhớ lại dư vị của hôn và nở nụ cười ưu tư.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Giữ thân như ngọc

Tiếng dương cầm như tiếng nước suối chảy quanh ngôi biệt thự, cánh cửa gỗ màu nâu nửa khép nửa mở, bóng một người lay động ẩn hiện dưới nền nhà bóng loáng.

Châu Á Trạch đi qua cánh cửa gỗ vào phòng, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trước cây đàn piano. Anh hơi cụp mi mắt, thần sắc lạnh lẽo, chỉ có mười đầu ngón tay nhảy múa trên phím đàn, khiến cả con người anh tỏa ra khí chất không giống người phàm trần.

Châu Á Trạch quay đầu nói với Lý Thành: “Người chủ sắp xếp bảo vệ Mộ Thiện có phải thật thà quá không? Tự nhiên quay cả hình ảnh cô ấy vừa ôm vừa hôn người khác đưa cho lão đại. Nếu đổi lại là chú, chú có chịu nổi không?”

Lý Thành đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Lão đại thích Mộ tiểu thư như vậy sao?”

Châu Á Trạch gật đầu: “Thích như vậy đó”.

Châu Á Trạch đặt một phòng riêng trên tầng hai quán bar. Bên ngoài lớp tường kính là biển người ồn ào náo nhiệt.

Trần Bắc Nghiêu ngồi ở một góc ghế sofa lạng lẽ hút thuốc, thần sắc anh vô cảm như không hề bận tâm đến cảnh vật xung quanh.

Xung quanh Châu Á Trạch và Lý Thành đều có các cô gái. Bọn họ tuy không dám chủ động bắt chuyện nhưng ánh mắt hiếu kỳ không ngừng đảo qua đảo lại qua người Trần Bắc Nghiêu. Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu chỉ lạng lẽ uống rượu, coi bọn họ như không tồn tại.

Châu Á Trạch cầm điện thoại nói vài câu rồi bảo các cô gái rời phòng. Sau đó anh cười hi hi với Trần Bắc Nghiêu: “Lão đại, em gọi Sweet đến đây rồi!”

Nghe Châu Á Trạch nhắc đến tên này, Trần Bắc Nghiêu hồi tưởng vài giây mới nhớ ra gương mặt mơ hồ của một cô gái.

Sau đó anh cất giọng lạnh nhạt: “Bảo con bé đó chuyên tâm làm việc”.

Châu Á Trạch cười cười.

Một lát sau, cửa phòng mở ra, một cô gái trẻ trung đi vào.

Ba người đàn ông cùng ngẩng đầu, Châu Á Trạch vẫn giữ nụ cười trên môi, Lý Thành ngồi dịch sang một bên, Trần Bắc Nghiêu đưa mắt qua cô gái rồi lại tiếp tục uống rượu.

Cô gái mặc áo sơ mi trắng, váy thắt eo màu cà phê. Phong cách thoải mái khiến cả người cô trông rất uyển chuyển. Thoạt nhìn, cô có vẻ trong sáng ngây thơ nhưng khi cô mỉm cười, khóe miệng hơi nhếch lên, gương mặt vốn thuần khiết trở nên sinh động yêu mị và quyến rũ vô cùng.

“Trần tổng, Châu thiếu, Lý thiếu!” Cô gái ngồi bên cạnh Châu Á Trạch, khóe mắt cô đầy ý cười. Bờ eo thon và thân hình đầy đặn của cô nổi bật trong áo sơ mi bó sát.

“Sweet, ông ta cần câu chưa?” Châu Á Trạch mở miệng.

Sweet cười cười, bộ dạng của cô hơi thẹn thùng: “Vẫn chưa, nhưng hôm qua ông ta dạy em viết bút lông”.

Lý Thành và Châu Á Trạch đều cười nhếch mép.

Trần Bắc Nghiêu hơi dờ dẫm, lúc này anh mới ngẩng đầu nhìn Sweet. Châu Á Trạch chú ý đến ánh mắt của anh, nụ cười trên môi anh ta càng sâu hơn.

Nhưng Châu Á Trạch không hề hay biết, trong đầu Trần Bắc Nghiêu hiện lên hình ảnh khác.

Đó là phòng sách ở nhà ông ngoại Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện mặc áo sơ mi trắng tinh khôi và váy đồng phục. Cô luôn là một cô bé chăm chỉ, cô cầm cây bút lông đứng trước bàn, vẽ từng nét từng nét một cách nghiêm túc.

Trần Bắc Nghiêu cảm thấy mũi anh còn phảng phất mùi hương thơm tho và dịu dàng của cô năm đó. Mộ Thiện lúc đó mới mười bảy tuổi, bị anh mượn cơ dạy cô luyện chữ rồi tha hồ ôm cô vào lòng. Anh và cô tay nắm tay, hai thân thể dính chặt vào nhau.

Trần Bắc Nghiêu vẫn còn nhớ rõ, đầu tiên vành tai cô đỏ ửng, sau đó gương mặt trắng ngần trở thành quả cà chua chín. Tuy bề ngoài thiếu nữ của cô to ra thẹn thùng và tức giận nhưng đôi mắt long lanh như hồ nước của cô lộ rõ ham muốn và tình ý.

Nhớ đến đây, Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt tựa người vào thành ghế sofa, trước mắt anh lại hiện lên gương mặt thuần khiết của Mộ Thiện. Đầu óc anh bắt đầu lướt qua từng bộ phận trên gương mặt và cơ thể vô cùng quen thuộc của cô, quá trình đó luôn khiến anh mãn nguyện và thanh thản.

Trong lúc còn chìm đắm trong suy tư, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nghe thấy thanh âm hiếu kỳ của Lý Thành: “Thư ký trước đây của ông ta nói, ông ra rất biết giữ mình, mười mấy năm cũng chỉ có hai người đàn bà, đều là hàng cực phẩm, xem ra Sweet nhất định có điểm hơn người”.

Châu Á Trạch cười cười: “Cực phẩm định nghĩa như thế nào? Tức là dưới giường như thực nữ, trên giường như gái điếm. Bề ngoài Sweet đơn thuần thể thối chứ chú đừng nhầm tưởng, người của tôi khó khăn lắm mới tìm ra con bé. Con bé là hoa khôi của trường đại học Lâm đấy. Lão Thôi ở hộp đêm mất nguyên một tháng dạy dỗ hết các chiêu cho con bé. Nguyên lời anh ta thế này: “Đúng là vật báu trời sinh, chỉ hôn một cái bên dưới đã chảy đầy nước. Bất cứ người đàn ông nào chơi một lần, cả đời này không thể rời xa con bé”.

Sweet thẹn thùng đánh nhẹ Châu Á Trạch: “Châu thiếu...”

Châu Á Trạch đẩy Sweet sang một bên rồi nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Người khác em cũng chẳng gạ anh, hay là tối nay anh thử một lần đi!”

Sweet ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt cô sáng lấp lánh.

Trần Bắc Nghiêu hiểu ý, tối nay Châu Á Trạch cố ý gọi Sweet đến đây, cố ý nói hươu nói vượn chẳng qua là muốn khơi gợi hứng thú của anh. Châu Á Trạch muốn anh có người đàn bà khác, không muốn anh coi trọng Mộ Thiện đến thế.

Châu Á Trạch không bao giờ hiểu nổi tình cảm của anh giành cho Mộ Thiện là như thế nào.

Trần Bắc Nghiêu không nhìn Sweet, ngữ điệu của anh không dễ phân bác: “Khò”.

Thấy mỹ nhân kẻ thất bại, Châu Á Trạch cất giọng đầy bất lực: “Được rồi, coi như em chưa nói gì”. Sau đó anh ta quay sang Lý Thành: “Anh ấy giữ thân như ngọc, giờ chú đã tin chưa”.

Lý Thành phì cười: “Tôi tin rồi”.

Lúc cả đám ra về đã là mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu ngồi ở hàng ghế sau, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ. Châu Á Trạch nghĩ ra điều gì đó, quay đầu cười nói: “Lão đại, tối nay có cần gọi Thôi Hạo Từ không?”

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu: “Không cần”.

Châu Á Trạch đang định mở miệng, chuông điện thoại đột nhiên reo vang.

Anh ta bắt máy nói vài câu, sắc mặt hơi thay đổi: “Tôi sẽ đến ngay!”

Sau khi cúp điện thoại, thần sắc Châu Á Trạch có vẻ kỳ lạ: “Cảnh sát tìm thấy bạch phiến ở hộp đêm phía đông thành phố”.

Lý Thành hỏi: “Sao lại như vậy? Ai dẫn đội?”

“Vương đội trưởng của chi cục đông thành”.

Vương đội trưởng và bọn họ có mối quan hệ rất tốt. Tối nay cảnh sát ra quân kiểm tra các hộp đêm nhưng anh ta đã báo trước. Bọn họ chỉ cần để vài tên lưu manh để đội của anh ta bắt giữ lập thành tích, sau đó nộp tiền chuộc người về là được.

Nhưng tại sao cảnh sát lại tìm thấy ma túy?

“Đến đó xem sao”. Trần Bắc Nghiêu sa sầm mặt.

Hai chiếc xe một trước một sau đi theo bảo vệ xe của Trần Bắc Nghiêu, ba chiếc xe con quay đầu theo thứ tự.

Đi một đoạn, Trần Bắc Nghiêu bấm số gọi điện thoại.

Điện thoại kết nối, đầu bên kia là giọng nói phụ nữ trong trẻo: “Bác Nghiêu, có chuyện gì vậy?”

Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt ngả người về phía sau: “Mộ Thiện...”

Lúc nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện đang thu dọn hành lý. Cô cảm thấy rất ngọt ngào nên định về Bắc Kinh một thời gian.

Mấy ngày vừa qua tình hình không yên ổn lắm.

Có mấy buổi tối, thậm chí cả ban ngày, khi Mộ Thiện đi làm về, cô nhìn thấy một đám thanh niên lêu lổng trên đường phố, chúng còn cầm dao trên tay, bộ dạng ai nấy lạnh lùng, bầu không khí xung quanh căng thẳng quái dị. Một buổi tối cô thậm chí nghe thấy tiếng súng nổ, ngày hôm sau nghe nói vài tên lưu manh bị bắn chết.

Mạng người vô cùng rẻ rúm.

Mộ Thiện gọi điện thoại cho Đại Tiểu, giọng nói Đại Tiểu tương đối nặng nề: “Sắp xảy ra chuyện lớn rồi. mấy ngày nay tôi cũng đi chém người, Mộ tiểu thư nhớ bảo trọng”.

Các đồng nghiệp người bản địa trong công ty Mộ Thiện cả ngày đều bàn tán về chuyện đó, họ nói đàn em của Châu Á Trạch và Lữ Triệu Ngôn bắt đầu đụng độ, hôm nay tôi đập phá hộp đêm của anh, ngày mai anh chém người của tôi. Tất nhiên xã hội hiện nay hiếm khi xuất hiện cảnh tượng còn đồ ấu đã chém giết như ở thập niên 90 nhưng nếu hai bang phái lớn đối địch, thủ đoạn bạo lực vẫn là thủ đoạn trực tiếp và có sức đe dọa nhất.

Vì vậy khi nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, phản xạ điều kiện ở trong lòng Mộ Thiện là, anh còn có thời gian quan tâm đến cô chứng tỏ tình hình không đến nỗi tệ hại, anh vẫn sống tốt.

Mộ Thiện cầm điện thoại đi đến bên cửa sổ, giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu phảng phất bên tai nhưng giống như cách hàng thế kỷ.

“Mộ Thiện, mấy ngày nay thành phố hơi loạn. Em nhớ đi lại cẩn thận, có chuyện thì gọi điện thoại cho Á Trạch”. Trần Bắc Nghiêu nói.

“Được, cảm ơn anh”. Mộ Thiện trả lời.

Hai bên đều im lặng.

“Vậy tôi cúp máy đây”. Mộ Thiện nói từ tốn.

Một lúc sau mới có tiếng anh vọng đến: “Được...”

“Chào anh!”

“Chào em!”

Đầu bên kia lại im lặng, chỉ hơi thở nhẹ của anh, như màn đêm hoang vắng.

Mộ Thiện ngáy người, tay cô vẫn nắm chặt điện thoại.

Trong tai cô u u, trái tim cô trống rỗng.

Khi định thần, lòng cô cảm thấy chua xót. Cô không cúp máy, anh cũng không cúp máy.

“Mộ Thiện...” Giọng nói anh đột nhiên vang lên: “Em có thể...”

Mộ Thiện dường như ngừng thở.

Nhưng anh chưa nói hết câu đã đột ngột dừng lại.

“Quay đầu!” Mộ Thiện nghe thấy Trần Bắc Nghiêu gầm lên, đầu kia điện thoại truyền đến tiếng nổ lớn, sau đó là một loạt tiếng “pằng pằng pằng”.

Mộ Thiện hoảng hốt: “Bắc Nghiêu!”

Đầu bên kia chỉ có âm thanh tạp loạn. Đó là...tiếng súng?

Đầu óc Mộ Thiện nổ tung, cô há miệng nhưng lại phát hiện cổ họng căng thẳng đến khô rát.

Không biết bao lâu sau, đầu bên kia cuối cùng cũng lặng ngắt. Đột nhiên Mộ Thiện nghe thấy có tiếng gọi khẽ: “Thiện Thiện...”, sau đó là tiếng thở dốc.

Trước mắt Mộ Thiện tối sầm, cô chỉ cảm thấy trái tim sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Trần Bắc Nghiêu, anh...” Cô chưa nói hết câu, tiếng thở ở đầu bên kia đột ngột biến mất.

Một vài giây sau, giọng nói đầy phẫn nộ của Châu Á Trạch truyền tới: “Anh ấy bị trúng đạn rồi! Mau gọi xe cấp cứu!”

Huyết thái dương của Mộ Thiện giật giật, cô đang định truy vấn, một tiếng động chói tai xuyên qua điện thoại làm màng nhĩ của cô đau buốt, máy di động tuột khỏi tay rơi xuống nền nhà. Khi Mộ Thiện gọi lại, đầu bên kia đã không thể kết nối.

Mộ Thiện vợ vội chìa khóa ô tô phi như bay xuống dưới lầu. Sau khi ngồi vào xe và nổ máy, cô mới phát hiện cô không biết lái xe đi đâu.

Trong đêm tối lạnh lẽo, tên của người đó như từng phút từng giây muốn thoát khỏi tim cô.

Trần Bắc Nghiêu!

Mười phút trước, Trần Bắc Nghiêu phát hiện ra điều bất thường khi xe đi vào lối rẽ.

Đây là con đường bắt buộc phải đi qua để tới hộp đêm xảy ra chuyện. Hộp đêm nằm ở khu vực mới phát triển ở ngoại ô thành phố. Nơi đó đất rộng người ít, đến tối ngoài đường hầu như không thấy một bóng người. Chỉ tới khu vực đã xây dựng nhà cửa mới sầm uất náo nhiệt hơn.

Vì đã ra khỏi nội thành nên xe cộ đi lại cũng rất ít, con đường phía trước hun hút.

Bất gặp một chiếc xe tải cỡ lớn đỗ ở đằng trước, Trần Bắc Nghiêu linh cảm thấy điều gì đó bất thường.

Vừa nói chuyện với Mộ Thiện, anh vừa quay đầu quan sát, quả nhiên bên lề đường phía sau còn có một chiếc xe Jeep. Cửa sổ xe Jeep đóng kín nhưng trực giác cho anh biết, trong xe có nhiều người.

Hai bên đường một bên là lều lán của công nhân xây dựng, một bên là dãy nhà xi măng thấp. Nếu đối phương có ý định tấn công thì bọn họ đang ở trong tình thế bị bao vây tứ phía.

“Quay đầu!” Trần Bắc Nghiêu ra lệnh. Nhưng không còn kịp nữa.

Tiếng súng nổ giòn giã và kịch liệt, ánh lửa koe sáng trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu và thuộc hạ rút súng nhắm ra ngoài cửa sổ. Dây lều lán tối om ở bên đường thấp thoáng mười mấy bóng người cầm súng.

Trần Bắc Nghiêu hít một hơi sâu, mặt anh đanh lại. Tiếng ồn ào ở xung quanh dường như vợi đi, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ quan sát đối thủ qua ánh chớp lửa từ loạt đạn chúng bắn ra.

Pằng, pằng, pằng. Anh liên tục nổ súng, gần như sau mỗi phát đạn, hỏa tuyến từ khu lều lán yếu đi một phần.

Thế nhưng đối phương dùng mãnh vượt quá sự tưởng tượng của Trần Bắc Nghiêu.

Một tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa nổ rộ trên thân xe. Ở vị trí tài xế, Châu Á Trạch cố gắng đánh tay lái, chiếc xe thương vụ chống đạn màu đen ngoằn ngoèo ngoào ngoào nhằm tránh luồng đạn có uy lực cực lớn. Đạn bắn kịch liệt khiến bọn họ hoa mắt chóng mặt, đạn pháo nã vào thân xe làm một cửa xe rơi xuống đất như miếng đậu phụ.

Đúng lúc này, một loạt đạn bay tới với tốc độ cực nhanh.

“Lão đại!” Lý Thành hét lên một tiếng đồng thời nhoài người che chắn Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu cảm thấy người anh như bị thứ gì đó xuyên thủng, sau đó mọi thứ xung quanh dần trở nên yên tĩnh.

Anh ngẩng đầu, thấy một chiếc xe thương vụ của đám thuộc hạ bị xe tải đâm nát, chiếc xe thương vụ còn lại bị xe Jeep đâm mạnh từ đằng sau, khiến nó văng đi và lật nhào bên vệ đường.

Trên mặt đất nằm không ít người, có người đã tắt thở, có người còn thoi thóp, một hai người đứng dậy, gương mặt họ lộ vẻ kinh hoàng.

Trần Bắc Nghiêu quay đầu, bắt gặp Lý Thành nằm ngoẹo cổ sang một bên, đầu anh ta toàn máu.

Cuối cùng là hình ảnh Châu Á Trạch ôm cơ thể anh, anh ta trợn trừng mắt hét lên câu gì đó.

Trần Bắc Nghiêu nghĩ, đối phương đã ra tay trước bọn anh.

Đội trưởng Vương bị anh mua chuộc từ lâu, vậy mà anh ta vẫn chơi trò hai mang, nhận chỉ thị của ai đó cài bẫy dụ anh tới nơi này.

Đối phương thậm chí không quản ngại cho người mai phục ngay trong địa bàn thành phố. Chúng còn tìm không ít sát thủ, sử dụng vũ khí hạng nặng, tạo ra một vụ án đẫm máu với mục đích nhỏ cỏ nhỏ tận gốc.

Rốt cuộc đây là hành động trả thù của Đình Hành, hay âm mưu loại bỏ anh của Lữ Triệu Ngôn?

Trần Bắc Nghiêu cố gắng mở mắt, anh biết anh không thể chìm vào giấc ngủ. Anh cúi đầu, nhìn thấy điện thoại di động rơi ở bên cạnh, màn hình vẫn sáng đèn. Trần Bắc Nghiêu dùng chút sức lực cuối cùng nhấc điện thoại.

“Thiện Thiện...”. Anh muốn hét to nhưng chỉ có thể thều thào hai từ.

Vào giây phút bị ngắt đi, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nảy ra ý nghĩ khá mỉa mai, lần này thì hay rồi, Châu Á Trạch luôn cười nhạo anh giữ thân như ngọc vì Mộ Thiện. Kết quả là anh đi đời trong khi vẫn chưa có được cô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thiên thần lạc lối

Lúc bấm số điện thoại, đầu ngón tay của Mộ Thiện run đến nỗi cô lập cập bấm mãi không xong.

Trong tiếng ồn ào nhức tai, giọng nói của Đồng Tuyên Thành vọng tới: “Mộ Thiện, tớ không rõ, vụ này quá lớn, hiện trường bị phong tỏa, bọn tớ cũng không được phép đưa tin...”.

Mộ Thiện đặt di động lên bàn, cô ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đã tờ mờ sáng, ông mặt trời trốn đằng sau tầng mây trắng chiếu ánh sáng nhạt khắp không gian.

Suốt đêm qua, Mộ Thiện không tìm thấy tung tích Trần Bắc Nghiêu, cô không biết anh còn sống hay đã chết.

Ba ngày sau đó, Mộ Thiện đi làm bình thường, cuộc sống cô không có gì thay đổi. Buổi tối đáng sợ đó dường như trở thành quá khứ rất xa xôi.

Thế nhưng cô ngày càng nghe nhiều tin đồn liên quan đến Trần Bắc Nghiêu.

Anh bị trúng ba phát đạn, đầu lia khỏi cổ, công ty đóng cửa, bị người lập kế hãm hại, anh em trở mặt...Mấy ngày trước anh còn là lão đại mới nổi của thành phố Lâm được thiên hạ trọng vọng, đến bây giờ anh trở thành trường hợp “trèo càng cao ngã càng đau” điển hình.

Tin đồn ngày càng thật thật hư hư, ngày càng vô lý. Nhưng có một điều không thay đổi là tất cả mọi người đều chắc chắn Trần Bắc Nghiêu lành ít dữ nhiều.

Cuối cùng đến buổi chiều ngày thứ ba, Mộ Thiện nhận được điện thoại của Diệp Vi Nồng. Diệp Vi Nồng từ trước đến nay đều tỏ thái độ không mấy có thiện cảm với Trần Bắc Nghiêu, lần này cô thờ dài: “Trần Bắc Nghiêu hiện đang nằm bệnh viện, ba viên đạn đã được gấp ra rồi, nhưng não bộ của anh ta bị va đập mạnh, tình trạng máu tụ không mấy lạc quan. Các chuyên gia của tỉnh nói anh ta khó có thể cầm cự trong một tháng; nghe nói Lý Thành cũng không qua khỏi, một mình Châu Á Trạch khó chống đỡ nổi. Mảnh đất bọn họ kiếm được vào tháng trước bị điều tra ra vi phạm quy định hiện hành; Hiệp hội giám sát chứng khoán cũng tìm ra chứng cứ anh ta thao túng thị trường cổ phiếu...Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu coi như xong rồi”.

Trần Bắc Nghiêu coi như xong?

Ngồi trên chiếc xe hơi màu đen, đầu óc Mộ Thiện tê liệt, sự đời đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Bệnh viện Đông Giai là bệnh viện tư nhân tốt nhất thành phố. Khi Mộ Thiện đến nơi, trong ngoài bệnh viện đầy ắp người. Có người đang tranh luận, có người gọi điện thoại, ai nấy đều không che dấu sự căng thẳng mệt mỏi. Mộ Thiện biết họ đều là người của Trần Bắc Nghiêu, anh nằm đó khiến mọi người loạn hết cả lên.

Mộ Thiện đi theo vệ sỹ đi tới phòng bệnh VIP. Khi cửa thang máy mở ra, Mộ Thiện thấp thoáng thấy bóng mấy người cảnh sát mặt lạnh băng bên ngoài hành lang.

Trên hành lang tới phòng bệnh của Trần Bắc Nghiêu đứng đầy người đàn ông mặc áo đen. Khác với sự ồn ào ở tầng dưới, nơi này yên tĩnh đáng sợ.

Đi tới phòng bệnh nằm ở góc trong cùng, Mộ Thiện nhìn thấy Châu Á Trạch ngồi trên ghế dài ngoài cửa. Một cánh tay anh ta băng bó lớp vải băng dày, mắt anh ta đỏ ngầu, trên mặt có vài vết sẹo mờ mờ, cằm mọc đầy râu. Gương mặt điển trai ngày nào giờ chỉ còn lại vẻ hung dữ, thất thần và tức giận.

Anh ta không nhìn Mộ Thiện, trực tiếp giơ tay đẩy cửa.

Giọng điệu Châu Á Trạch chưa bao giờ lãnh đạm như vậy: “Xác suất anh ấy có thể sống chưa đến 10%”.

Đầu óc Mộ Thiện nổ tung. Người đàn ông nằm trên giường bệnh rất xa lạ.

Dưới ánh đèn điện leo lét, gương mặt anh nhợt nhạt như tờ giấy trắng, không còn một chút sức sống. Hai hàng lông mày dài và rậm của anh càng trở nên đen hơn, đen đến như mực, trên gương mặt tiêu tụy của anh dường như chỉ còn lại màu sắc đó.

Rất nhiều dây dợ cắm vào đầu và cơ thể anh, khiến anh trông giống pho tượng gỗ, chỉ cần rút nguồn điện là tắt thở.

Có lẽ do quá bất ngờ và kinh hoàng nên vào giây phút này, Mộ Thiện cảm thấy rõ ràng cô đang đứng trước giường bệnh của Trần Bắc Nghiêu nhưng linh hồn cô đã rời khỏi thân xác và phiêu dạt tận nơi đâu.

Gương mặt như đang ngủ của Trần Bắc Nghiêu tiêu tụy và yếu ớt hơn bất cứ người nào, không còn vẻ anh tuấn như trước.

Trong đầu cô đột ngột xuất hiện ý nghĩ kỳ lạ, tại sao lại như vậy? Rõ ràng một giây trước anh vẫn còn cầm điện thoại, muốn nói điều gì đó với cô nhưng không thốt ra lời. Rõ ràng anh đặt hết tình ý trước mặt cô, nhưng hình bóng của anh lại vô cùng cô độc.

Thế mà bây giờ anh nằm trên chiếc giường lạnh lẽo, như một thi thể mỏng manh.

Một lúc lâu sau, trong tim Mộ Thiện đột nhiên giống như bị ai đó đốt lên ngọn lửa, ngọn lửa lạnh lẽo cháy bùng lên.

Cô nghĩ thầm: đây chính là Trần Bắc Nghiêu.

Anh là một thương nhân hắc bạch đều nhúng tay được mọi người ở thành phố Lâm tăng bốc. Cô từng khuyên anh nhưng anh không nghe. Ngày hôm nay cuối cùng anh cũng phải trả giá, bị đánh cho tan tác.

Đây chính là Trần Bắc Nghiêu của cô, Trần Bắc Nghiêu trong tay không còn gì cả, Trần Bắc Nghiêu đang trong cảnh thập tử nhất sinh.

Nhưng tại sao lại là anh?

Nếu anh chết, cô mới là người trắng tay, cô mới là người thập tử nhất sinh!

Cô yêu anh nhiều năm, dành trọn trái tim cho anh trong nhiều năm như vậy. Ai cũng nói tình yêu ở tuổi mười bảy mong manh dễ vỡ nhưng đối với cô, ván đã đóng thuyền không bao giờ thay đổi.

Trong lòng cô, anh tồn tại như một vị thần mà cô luôn nâng niu gìn giữ. Vậy mà anh thành công, giàu có, sa ngã, giết người, phủ phàng dập tắt mọi sự kỳ

vọng và ảo tưởng của cô về tình yêu.

Được thôi! Anh có thể ngông cuồng, cô cũng có thể từ chối, xem trên thế giới này ai không thể rời khỏi ai? Cô sẽ mặc kệ anh, sẽ bắt đầu cuộc sống mới, cuộc sống đầy hy vọng và tươi sáng.

Nhưng nếu anh chết... nếu anh chết liệu cuộc sống của cô có thể tươi sáng, tại sao cô đột nhiên cảm thấy không lối thoát?

Trần Bắc Nghiêu, anh đừng chết.

Trần Bắc Nghiêu, anh không được chết.

Mộ Thiện vừa đau đớn vừa phẫn nộ nghĩ thầm, cô vẫn còn yêu anh, cô có thể rời khỏi anh chứ không chịu nổi chuyện anh không còn tồn tại trên cõi đời này.

Ngày hôm sau là một ngày trời quang mây tạnh, Mộ Thiện rời công ty sớm và đến thẳng bệnh viện Đông Giai. Vào phòng bệnh, cô đặt bó hoa tươi và ngồi xuống bên cạnh giường.

Ánh nắng từ bên ngoài chiếu hắt vào mặt Trần Bắc Nghiêu. Anh trông như đang ngủ say, Mộ Thiện nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của anh.

Sau đó Mộ Thiện mở túi xách, lấy một quyển sách và giờ đến nội dung anh thích nhất.

Châu Á Trạch bảo cô hãy thường xuyên nói chuyện với anh. Thanh âm của người phụ nữ yêu thương có thể đánh thức hoàng tử đang ngủ say.

Cô không còn một lời nào muốn nói với anh. Tất cả sự lưu luyến, nhớ nhung, oán trách, phẫn nộ trong lòng cô đã hóa thành tro bụi kể từ khi anh gặp nạn. Bây giờ cô còn lại duy nhất sự trầm mặc và tình yêu sâu sắc không suy chuyển.

“Một buổi tối tháng tám năm 1923, tôi và Bình Bá cùng đi du lịch ở sông Tàn Chuẩn...”

“Bình Bá lần đầu tiên đến đây, còn tôi quay trở lại nơi này...”

Mộ Thiện gấp sách, cô hồi tưởng lại ngày đầu tiên gặp Trần Bắc Nghiêu.

Trong ngõ nhỏ tắm tối, tiếng đấm đá huỳnh huých như một bản giao hưởng. Cô và các bạn học vội chạy tới xem. Khi ngẩng đầu, cô vô tình bắt gặp hình ảnh cậu thiếu niên đứng dậy từ đám lưu manh bị đánh lãn lãn bò toài dưới mặt đất. Cậu thiếu niên giờ tay chùi vết máu dính trên mép, sắc mặt lạnh lẽo như tử thần.

Về lạnh lùng của cậu thiếu niên trước nay không hề thay đổi, cậu chỉ dịu dàng với duy nhất một mình cô.

Sau đó bố mẹ cô biết chuyện phản đối kịch liệt, ngăn cấm đủ đường. Rồi một ngày trong phòng sách của ông ngoại, tình yêu điên cuồng của cậu thiếu niên khiến cô và anh mất lý trí, ra sức tìm kiếm lối thoát để giải phóng bản thân. Thân hình dễ trần của anh ẩn dấu sức mạnh của tuổi thanh xuân, còn cô run rẩy trong lòng anh.

Cuối cùng...cuối cùng xảy ra chuyện gì?

Là chuyện cô nghe thấy tin đồn, anh bị bố cô sai bảo vệ túm cổ, mặc dù bị đập xuống mặt đất bùn lầy, dù mặt mũi đầy máu nhưng anh vẫn cố chấp không chịu chia tay cô.

Hay là chuyện cô nằm trên giường của một phòng khám bệnh chật hẹp cũ kỹ, mắt nhìn ánh đèn điện tối mù trên trần nhà, cảm nhận cái kim kim loại lạnh lẽo trong cơ thể, trái tim cô vừa đau đớn vừa tuyệt vọng.

Bây giờ thì tốt rồi, tất cả đã kết thúc. Anh không thể tiếp tục gây thêm tội ác, không thể giết người phóng hỏa. Anh chỉ có thể nằm trước mặt cô với bộ dạng yếu ớt, giống như một đứa trẻ, một thiên thần đang ngủ say.

Mộ Thiện ném quyển sách sang một bên, từng giọt lệ từ hai khóe mắt cô chảy dài xuống mặt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc trả thù máu lạnh

Châu Á Trạch ngồi trên một chiếc ghế sofa đơn vừa bản vừa rách, khắp mặt anh ta vẫn nổi rõ vài vết sẹo hồng hồng.

Anh ta khép hờ mi mắt rít một hơi thuốc lá: “Anh Dương Tam, tiểu đệ tôi thích nhất người xương cứng như anh”.

Sau đó Châu Á Trạch phát tay, hai người đàn ông trẻ tuổi đứng bên cạnh anh ta gạt đầu đi lên phía trước.

Đây là một nhà để xe bỏ hoang cũ kỹ. Trong đêm tối đen, bức tường loang lổ ẩn hiện dưới ánh đèn pha ô tô càng trở nên rùng rợn.

Một người đàn ông trung niên thấp bé gầy gò bị trói trên ghế. Sợi dây thừng thô ráp thít chặt vào da anh ta, tạo thành từng vết đỏ đậm. Miệng anh ta bị nhét chiếc khăn mặt, nghe Châu Á Trạch nói vậy, đôi mắt vốn tròn trĩnh vì tức giận của anh ta vụt qua tia kính hải.

Hai thuộc hạ trẻ tuổi của Châu Á Trạch đeo bao tay và đi đến trước mặt anh ta. Một người ở đằng trước, một người đứng sau kẻ bị trói trên ghế và cúi xuống bắt đầu công việc của họ.

Châu Á Trạch rút di động cầm cúi chơi game, cứ như cảnh tượng trước mắt không liên quan gì đến anh ta.

Theo động tác của hai người đàn ông ngày càng kịch liệt, người đàn ông trung niên tên Dương Tam vận vẹo dữ dội, anh ta giống con cá bị bỏ vào chảo dầu rán sống, đôi mắt lộ vẻ kinh hoàng, người đầy mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng.

Khoảng năm phút sau, một thuộc hạ trẻ tuổi cất giọng cung kính: “Đại ca, anh xem được chưa ạ?”

Châu Á Trạch đến lúc này mới ngẩng đầu nhìn Dương Tam.

Thuộc hạ đứng phía trước giơ tay, rút một sợi dây nhỏ từ giữa hai đùi Dương Tam. Hóa ra đầu một sợi dây là một quả mìn muối màu bạc buộc chặt vào dương vật của Dương Tam.

“Được rồi đây”. Châu Á Trạch nhủ mảy.

Tên thuộc hạ đứng phía sau tháo găng tay dính đầy máu, anh ta nhìn bàn tay mình bằng ánh mắt kinh tởm: “Đằng sau còn nhét một quả nữa?”.

Châu Á Trạch gạt đầu.

Một thuộc hạ rút khăn mặt ra khỏi miệng Dương Tam, Châu Á Trạch còn chưa lên tiếng, Dương Tam cất giọng khẩn nài: “Châu Á Trạch, thẳng khôn khiếp...”.

Châu Á Trạch cau mày, thuộc hạ đứng phía trước đoán ý qua sắc mặt anh ta liền nhét khăn vào miệng Dương Tam. Châu Á Trạch không nhiều lời, đứng dậy ra lệnh: “Làm đi!”

Nói xong anh ta đi ra ngoài khép cửa nhà xe. Anh ta đứng tựa vào cửa xe ô tô hút thuốc. Từ trong xe vọng ra giọng hát nam cao mượt mà, tiếng hát truyền đi rất xa, như muốn đánh thức cả nhà xe bỏ hoang trước mặt. Châu Á Trạch khép mi mắt, thả hồn theo điệu nhạc. Tuy anh ta không hiểu nghĩa lời bài hát nhưng mỗi lần hành sự mở đúng bài hát này, anh ta cảm thấy tương đối kích thích.

Nhà xe phía sau đột nhiên có tiếng nổ bùm, cửa xe ô tô màu trắng bạc rung nhẹ như bị chạm điện.

Một lúc sau, cửa nhà xe mở ra, một thuộc hạ đi ra ngoài: “Đại ca, hẳn chịu mở miệng rồi”.

Châu Á Trạch mỉm cười: “Không bị hồng đấy chứ? Anh ta là tâm phúc của Lữ Triệu Ngôn, nếu anh có vấn đề gì, Lữ Triệu Ngôn sẽ sinh nghi đó”.

Thuộc hạ trẻ tuổi nhếch mép: “Đại ca yên tâm đi, chúng em đã tính toán kỹ lưỡng thuốc nổ. Vừa rồi em mới đốt quả ở đằng sau, anh ta đã không chịu nổi rồi”.

Châu Á Trạch đi vào trong nhà xe.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau đó, Châu Á Trạch ra khỏi nhà xe. Anh ta rút điện thoại, thần sắc nghiêm trang hiếm thấy: “Dương Tam cứng miệng vô cùng, em không thể cạy miệng anh ta nên đành phải cạy “cúc hoa” của anh ta. Tin tức em vừa mới được chắc đáng tin cậy, đám Hồ Nam sẽ đến thành phố Lâm. Em hỏi ra địa điểm rồi, em định ra tay luôn. ..Cần chứ, làm gì cũng phải sạch sẽ đầu vào đấy, y như thủ đoạn của đám Hồ Nam. Em sẽ cẩn thận không để động đến cả băng nhóm Hồ Nam. Vâng, em biết rồi. ..cũng phải, em hiểu rồi ạ”.

Sau khi cúp điện thoại, Châu Á Trạch lại đi vào nhà xe, anh ta cúi xuống vỗ vai Dương Tam đang nằm úp mặt dưới đất: “Anh Dương Tam, tiểu đệ đắc tội với anh. Nhưng anh yên tâm đi, thủ hạ của tôi rất chuyên nghiệp, ruột và “cúc hoa” của anh có thể khâu lại được. Anh thấy bây giờ có phải hay hơn không, chỉ cần chúng tôi thành công, gia đình anh từ già trẻ lớn bé không cần chơi mìn muối với chúng tôi, anh lại có thể nhận năm mươi triệu. Anh đi theo Lữ Triệu Ngôn nhiều năm, anh ta đã khi nào hào phóng với anh như vậy chưa?”

Sắc mặt Dương Tam trắng bệch, anh ta gạt mạnh đầu như thể hạ quyết tâm nào đó.

Trong lúc Dương Tam nằm trong tay Châu Á Trạch, Lữ Triệu Ngôn tưởng anh ta ở Nga giao dịch vẫn chưa trở về.

Đình Hành càng không chú ý đến việc một thuộc hạ của Lữ Triệu Ngôn mất tích. Lúc này anh đang đứng cổng nhà cậu ruột Ôn Tệ Trân, chuẩn bị sẵn tinh thần bị cậu mắng.

Cánh cổng lớn mở ra, Đình Hành hơi ngây người.

Thần sắc Ôn Tệ Trần không hề có sự tức giận như anh tưởng tượng. Gương mặt ông ta thậm chí còn hơi đỏ ửng, nhìn thấy Đình Hành, ông ta lập tức lạnh te: “Vào trong đi”.

Khi hai người ngồi trong thư phòng, Đình Hành mới chú ý đến Ôn Tệ Trần, hai cúc áo sơ mi bung ra, áo sơ mi luôn được là phẳng phiu lúc này hơi nhàu nát. Đình Hành nói nhỏ: “Cháu xin lỗi cậu, cuối tuần còn đến làm phiền cậu”.

“Làm phiền?” Ôn Tệ Trần nheo mắt nhìn Đình Hành: “Cháu nói thật đi, vụ Trần Bắc Nghiêu có phải do cháu gây ra không? Cháu cũng vô thiên vô pháp quá”.

Đình Hành cười cười: “Vụ đó cháu thật sự không biết. Bây giờ cháu đâu có bản lĩnh thuê nhiều sát thủ như vậy. Lữ Triệu Ngôn chẳng hề nói với cháu những chuyện anh ta làm”.

“Còn chối nữa”. Ôn Tệ Trần cất giọng tức giận: “Đình Hành, cậu biết vụ này một mình Lữ Triệu Ngôn không làm nổi. May mà mấy tên sát thủ đều chết sạch, nếu không cháu làm cách nào để thoát thân? Cháu còn trẻ tuổi nên nông nổi quá, giết người nhất định phải dùng súng hay sao?”

Đình Hành ngoan ngoãn cúi đầu nghe Ôn Tệ Trần dạy dỗ, anh không nói thêm một tiếng nào.

Ôn Tệ Trần mắng xong liền thở hắt ra: “Cậu đã thu xếp để một số ‘hung thủ’ lọt lưới, cháu hãy bảo Lữ Triệu Ngôn sau này đừng gây chuyện nữa. Thời gian tới thành phố Lâm sẽ trời yên biển lặng, cháu đừng sốt ruột quá”.

“Trần Bắc Nghiêu sẽ không qua khỏi đúng không cậu?”

Ôn Tệ Trần gật đầu: “Bác sỹ phụ trách chữa trị cho thằng đó là bạn học của cậu. Anh ta tiết lộ nó đúng là không qua khỏi, nếu không chết cũng không bao giờ tỉnh lại, cháu yên tâm đi”.

Đình Hành mỉm cười.

Đúng lúc này có người gõ cửa thư phòng.

“Vào đi!” Ôn Tệ Trần đưa mắt nhìn Đình Hành. Đình Hành ngẩng đầu, anh ta hơi sững lại.

Một cô gái trẻ trung có gương mặt thuần khiết như đóa hoa sen đầu hạ đi vào. Mái tóc dài mượt mà của cô xõa xuống vai, vài sợi lông xòa trước mặt.

Cô gái rót trà cho hai người, sau đó cô đưa mắt nhìn Ôn Tệ Trần và cất giọng trong trẻo nũng nịu: “Phó thị trưởng Ôn, tôi trở tài pha trà, hãy thử tay nghề của tôi đi”.

Ôn Tệ Trần nhìn cô, khước mắt ông ta lộ ý cười nhưng giọng nói tương đối nghiêm nghị: “Cô bé này, tôi đang bàn công chuyện, ai cho cô vào đây?”.

Cô gái giậm chân quay người đi ra ngoài. Động tác hồn dỗi có vẻ trẻ con này hoàn toàn không thích hợp với người ngoài hai mươi tuổi, nhưng xuất phát từ cô gái trẻ lại trở nên ngây thơ cuốn hút vô cùng.

Không đợi Đình Hành mở miệng, Ôn Tệ Trần giải thích: “Gia sư của Tiểu Chí, tên là Điền Diễm, nghiên cứu sinh khoa vật lý hạt nhân đại học Lâm. Cô bé là sư muội của thư ký Vương trong thành ủy. Một cô gái trẻ tuổi như vậy theo học ngành vật lý hạt nhân đúng là hiếm có khó tìm”.

Tiểu Chí là cháu trai của Ôn Tệ Trần, gia đình cậu bé sống ở huyện nhỏ nên cậu bé ở nhờ nhà Ôn Tệ Trần khi học cấp hai. Đình Hành biết Ôn Tệ Trần không bao giờ dính đến đàn bà nhưng thái độ của ông ta đối với cô Điền Diễm này có vẻ không bình thường. Tuy nhiên ông ta từ trước đến nay làm chuyện gì cũng có chừng mực nên anh không cần tìm hiểu sâu hơn.

Đình Hành gật đầu: “Trông cũng không tồi”.

Ôn Tệ Trần nhớ ra điều gì, sắc mặt trở nên nghiêm nghị: “Cậu biết bây giờ cháu và Lữ Triệu Ngôn kết nghĩa anh em, nhưng có một điểm cháu phải ghi nhớ, cậu nghe nói Lữ gia buôn bán ma túy, cháu làm việc gì cậu cũng không can thiệp, nhưng ma túy cháu không được dính vào. Bây giờ cả nước đang bắt ma túy rất chặt, nếu cháu dám động đến, cậu sẽ đích thân ra lệnh đội chống ma túy đi bắt cháu”.

Đình Hành cười cười: “Cậu yên tâm đi, cháu dính đến thứ đó làm gì?”

Sau khi rời khỏi nhà Ôn Tệ Trần, đầu óc Đình Hành lóe lên dung mạo xinh đẹp ngời ngời của Điền Diễm, làm anh nhớ đến một người phụ nữ khác: Mộ Thiện.

Hành tung của cô thời gian gần đây rất dễ nắm bắt, mỗi ngày cô chỉ có ba địa điểm duy nhất: công ty- nhà- bệnh viện. Điều này khiến Đình Hành không khỏi tức giận, rõ ràng cô đã từ chối Trần Bắc Nghiêu, còn nói sẽ tạm thời rời khỏi thành phố Lâm. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu vừa xảy ra chuyện, cô biến thành một người khác hoàn toàn.

Trước đây từng có người đề nghị Đình Hành ra tay với Mộ Thiện nhưng bị anh gạt đi ngay lập tức. Lý do của anh là: tuy Trần Bắc Nghiêu từng theo đuổi Mộ Thiện nhưng anh ta tuyệt đối không vì một người đàn bà hy sinh thứ khác; hơn nữa làm vậy với một người phụ nữ vô tội thì không phải là phong cách của Đình Hành.

Cũng vì nể mặt Đình Hành nên Lữ Triệu Ngôn mới không động đến Mộ Thiện. Thế mà bây giờ Mộ Thiện làm anh mất sạch thể diện trước Lữ Triệu Ngôn.

Nghĩ đến đây, Đình Hành không kìm chế nổi liền rút điện thoại gọi cho Mộ Thiện. Thế nhưng điện thoại đổ một hồi chuông dài mà không ai bắt máy. Đình Hành cau mày ném điện thoại sang ghế phụ.

Hai ngày sau, ánh nắng chan hòa của buổi chiều chiếu xuống sân vườn rộng rãi của một nông trang. Trong sân có một cái lều bằng tre nứa mới dựng, cái lều tinh xảo đến từng ngọn tre, từng sợi lạt.

Đình Hành đứng dưới lều tre, gương mặt tuấn tú của anh nổi bật giữa đám đàn ông mặc áo sơ mi đen.

Một đám người từ ngoài cửa đi vào, Lữ Triệu Ngôn đích thân ra đón tiếp. Người đàn ông trung niên đi đầu trông rất cường tráng, anh ta tỏ ra vui vẻ khi nhìn thấy Đình Hành: “Đình thiếu, nghe danh đã lâu”.

Đình Hành mỉm cười đồng thời giới thiệu: “Tên tuổi của Anh Cầu mới vang dội khắp nơi”.

Đoàn người bật cười ha hả, ai nấy ngồi vào chỗ của mình. Lữ Triệu Ngôn hôm nay diện bộ comple trắng, cả người bộc lộ tiên phong đạo cốt không phù hợp với độ tuổi. Anh ta nói với người đàn ông trung niên: “Anh Cầu, sau này Đình thiếu sẽ chuyên làm việc với anh”.

Anh Cầu gật đầu hài lòng.

Đây là khách hàng mua ma túy lớn nhất của Lữ thị trong năm nay, cũng là vụ giao dịch ma túy đầu tiên do Đình Hành phụ trách kể từ khi anh gia nhập Lữ thị.

Lữ thị buôn bán ma túy tổng hợp với nước Nga một thời gian dài. Người Nga rất thận trọng, họ chỉ có rất ít khách hàng ở trong nước. Mấy năm nay Lữ kiếm được rất nhiều tiền nhờ làm ăn với bên Nga.

Anh Cầu là một tên côn đồ chinh phục cả thành phố Trường Sa ở thập niên chín mươi. Sau đó anh ta đổi nghề đi bán ma túy, cũng là nhân vật tên tuổi trong giới hắc đạo. Bên ngoài đồn anh ta thủ đoạn tàn nhẫn nhưng rất giữ chữ tín. Tuy anh ta buôn bán ma túy nhưng thực lực và nguồn hàng đều không bằng Lữ gia. Anh ta muốn hợp tác với Lữ gia, thậm chí đồng ý mua một lượng hàng lớn từ Lữ Triệu Ngôn với giá cao.

Vì đối phương là nhân vật không tầm thường nên Lữ Triệu Ngôn rất coi trọng sự hợp với Anh Cầu, anh ta thậm chí còn cho Đình Hành tham gia cuộc đàm phán.

Hai bên đàm phán khoảng nửa tiếng đồng hồ, các điều khoản về cơ bản đạt được thỏa thuận. Anh Cầu tặng Lữ Triệu Ngôn một miếng ngọc Quan Âm, còn Lữ Triệu Ngôn tặng lại một con cóc vàng khá lớn.

Anh Cầu tuy cách nói chuyện hào sảng nhưng hành sự thận trọng, anh ta từ chối lời mời ăn tối để về Hồ Nam ngay sau khi cuộc thương lượng kết thúc.

Lữ Triệu Ngôn và Đình Hành cũng không nín kéo. Đến khi năm chiếc xe ô tô con của đối phương khuất bóng trên đường quốc lộ, bọn họ mới ngồi lên xe chuẩn bị rời khỏi nơi đó.

Hôm nay Lữ Triệu Ngôn đem theo hai mươi thuộc hạ, đi sáu chiếc xe con. Nông trại này là một hộ hàng của Lữ Triệu Ngôn mở, trước khi ra về chủ nông trại còn tặng mấy con cá lớn. Đình Hành cẩn thận sai người mổ bụng cá kiểm tra. Đình Hành nhìn anh bằng ánh mắt tán thưởng nhưng miệng cười nhạo anh quá cẩn thận.

Đình Hành không lên tiếng, nhưng anh nghĩ thầm, con người sau khi trải qua một lần thập tử nhất sinh sẽ dễ bị tâm lý căng thẳng.

Lữ Triệu Ngôn ngồi lên hàng ghế sau chiếc xe chống đạn, Đình Hành vừa mở cửa xe định ngồi lên ghế lái phụ, điện thoại của anh đột ngột reo vang.

Đình Hành nhìn điện thoại rồi quay sang nói với Lữ Triệu Ngôn: “Tôi nghe điện thoại đã”. Nói xong anh xuống xe nói nhỏ: “Mộ Thiện, chuyện gì vậy?”

Lữ Triệu Ngôn nghe thấy liền quay sang người bên cạnh: “Anh hùng khó qua cửa ải mỹ nhân”.

Đình Hành đi vài bước tới ngôi lều tre. Đầu kia điện thoại im lặng như tờ, Đình Hành hỏi thêm vài câu nhưng đầu kia vẫn không lên tiếng.

Đình Hành sinh nghi, anh cúp điện thoại rồi bấm số gọi lại. Di động nói máy nhưng không có ai nghe.

Tìm Đình Hành trầm xuống. Anh ngẩng đầu nhìn về phía xe ô tô của Lữ Triệu Ngôn, đầu tiên anh gọi điện cho người của anh ở thành phố, bảo họ đi điều tra xem Mộ Thiện liệu có xảy ra chuyện gì; đồng thời anh tiếp tục gọi điện về nhà riêng và vào máy di động của Mộ Thiện.

Vẫn không có ai nghe máy.

Lữ Triệu Ngôn có lẽ hết kiên nhẫn chờ đợi, Đình Hành thấy có người thò tay ra khỏi cửa xe ô tô vẫy vẫy, ra hiệu bọn họ đi trước.

Năm chiếc xe lần lượt lần bánh, chỉ để lại một chiếc đợi Đình Hành.

Đình Hành lại bấm số di động một lần nữa, sau một hồi chuông dài, cuối cùng cũng có người bắt máy.

Giọng nói mệt mỏi của Mộ Thiện ở đầu kia vọng tới: “Đình Hành?”

Đình Hành hỏi với ngữ điệu đầy cảnh giác: “Em tìm tôi có việc gì?”

Mộ Thiện cất giọng nghi hoặc: “Tôi tìm anh?”

“Em vừa gọi điện thoại cho tôi?”

Mộ Thiện im lặng trong giây lát rồi mở miệng: “Tôi xin lỗi, vừa rồi tôi ngủ quên mất. Có lẽ không cần thận đề vào điện thoại bất đúng số của anh”.

Đình Hành trầm mặc.

Loại chuyện vớ vẩn này trước đây cũng từng xảy ra, anh họ Đình, thường đứng đầu trong danh bạ điện thoại của nhiều người nên rất dễ bấm nhầm. Nhưng cách xa nhiều ngày, nghe thấy giọng nói mệt mỏi thất thần của Mộ Thiện vì một người đàn ông khác, Đình Hành phát hiện anh khó chịu hơn anh tưởng tượng nhiều.

“Em đang ở đâu?” Anh cất giọng trầm trầm.

Mộ Thiện im lặng một vài giây: “Bệnh viện”.

Ngữ khí của Đình Hành hơi thay đổi: “Được, lát nữa tôi sẽ đón em đi ăn tối”

“Không cần đâu Đình Hành”. Giọng Mộ Thiện lạnh hơn lúc nào hết, cô gọi thẳng tên anh, ngữ khí đầy vẻ xa cách khiến trong lòng Đình Hành khó chịu vô cùng.

Là vì Trần Bắc Nghiêu?

Đình Hành cất giọng lãnh đạm không dễ từ chối: “Sáu giờ, đợi tôi”. Sau đó anh lập tức cúp điện thoại.

Mặc dù không vui nhưng giọng nói của cô vẫn khiến anh nhớ lại mùi vị của nụ hôn buổi tối hôm đó.

Nếu cô đã làm trái nguyên tắc trước, vậy thì anh còn có lý do gì không ra tay?

Đình Hành ngẩng đầu đưa mắt về phía chiếc xe ô tô và định cất bước.

Đúng lúc này, một loạt tiếng nổ ầm ầm như tiếng sấm trên bầu trời vang lên.

Một luồng khí nóng từ phía xa cuộn tới, lều tre như rung lên. Đình Hành toàn thân cứng đờ, anh nhận ra tiếng nổ đó là thuốc nổ, từ phương hướng của đoàn xe Lữ Triệu Ngôn trên đường quốc lộ.

Đình Hành chạy nhanh về phía đường quốc lộ. Máy người đàn ông thò đầu ra khỏi chiếc ô tô đang chờ anh bên lề đường, một người hét lớn: “Đình thiếu, phía trước xảy ra chuyện rồi!”

Đình Hành phản ứng nhanh, anh gầm lên: “Xuống xe!”

Máy thuốc hạ súng sò, có người lập tức định thân mở cửa xe nhảy xuống.

“Ầm!”, lại một tiếng nổ cực lớn vang lên. Chiếc xe con trước mặt nổ tung và trở thành một quả cầu lửa ngay lập tức, vài người đàn ông vẫn bị mắc kẹt trong xe chìm trong ngọn lửa.

Đình Hành chỉ cảm thấy một lực đẩy rất mạnh như sóng lớn xô tới, làm anh ngã dúi về phía sau, theo phản xạ hai tay anh ôm chặt bảo vệ đầu. Sau đó, Đình Hành cảm thấy lưng anh đau buốt, anh lơ mơ nghĩ, cuộc điện thoại của Mộ Thiện đúng lúc cứu mạng anh, liệu có phải tình cờ?

Tiếp đó đầu óc Đình Hành tê liệt, anh lập tức mất đi tri giác như bị một nhát chày sắt đập mạnh vào đầu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Anh Bắc Nghiêu (*)

Đình Hành thật ra chỉ lịm đi vài giây.

Lúc tỉnh lại, anh cảm thấy trong miệng toàn đất cát, lục phủ ngũ tạng như rời khỏi vị trí, đau buốt không thể tả.

Anh cố chịu đựng con hoa mắt chóng mặt, từ từ đứng lên. Khi quay người, Đình Hành nhìn thấy chiếc xe ô tô chỉ còn lại nửa bộ khung, bên trên có xác chết không lành lặn.

“Á...cứu mạng!” Người đàn ông đã nhảy xuống xe nhưng không kịp tránh ra xa toàn thân bị bén lửa, anh ta lăn lộn trên mặt đất miệng la hét âm ỉ. Đình Hành thấy vậy lập tức cởi áo comple đập mạnh vào người anh ta.

Lúc này đám nhân viên nông trại đã tủa cả ra ngoài. Đình Hành giật bình cứu hỏa từ tay một người phun điên cuồng vào người đàn ông trên nằm mặt đất, ngọn lửa dập tắt trong giây lát.

Trong sân đỗ hai chiếc xe cộc (*), Đình Hành mở cửa xe nhảy lên đồng thời hét lớn: “Đi theo tôi!”

Anh dẫn mấy nhân viên nông trại phóng như bay trên đường quốc lộ. Đi hơn ba cây số, tất cả mọi người trên xe hóa đá khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Trên con đường vắng vẻ, năm chiếc xe con bị nổ tan tành, từ phía đâu đâu cũng xuất hiện thi thể không còn nguyên vẹn. Mấy người nhân viên nông trại mặt mũi tái mét, thậm chí có người không chịu nổi cúi xuống nôn ọe.

Đình Hành cố gắng kiềm chế cơn buồn nôn, anh chạy nhanh tới chiếc xe phía trước.

Đây là xe của Lữ Triệu Ngôn, chiếc xe có tính năng chống đạn chống cháy nổ tốt nhất, cũng là chiếc xe duy nhất trong năm xe ô tô còn nguyên bộ khung. Nhưng điều đó không giúp những người ngồi trong xe thoát khỏi vận hạn. Đình Hành cúi đầu nhìn thấy tài xế chỉ còn lại đôi chân trong xe, còn nửa thân trên của anh ta bị bay ra ngoài cùng với đầu xe.

Đình Hành đưa mắt về hàng ghế sau, thấy một bàn tay đặt trên cánh cửa xe bị tổn hại nghiêm trọng. Chiếc nhẫn trên ngón áp út chính là nhẫn cưới của Lữ Triệu Ngôn.

“Cứu tôi...cứu tôi...”. Một giọng nói yếu ớt từ trong xe vọng ra khiến Đình Hành giật mình, anh lập tức cúi xuống quan sát.

Ở hàng ghế sau, Lữ Triệu Ngôn mặt dính đầy máu, hai mắt nhắm nghiền. Nhìn xuống phía dưới, Đình Hành suýt nữa nôn ọe, bộ comple trắng của Lữ Triệu Ngôn nhuộm một màu máu, cả một vùng bụng của anh ta bị nổ tung, ruột lòi ra ngoài, máu tuôn ra như nước suối.

Đình Hành nắm chặt cửa xe định mở ra, nhưng anh đột nhiên dừng lại.

Đình Hành lại nhìn vết thương trên người Lữ Triệu Ngôn, với tình hình này chỉ một lúc nữa, máu trong người anh ta sẽ rút sạch sẽ.

Đình Hành trầm mặc trong giây lát rồi từ từ buông tay khỏi cửa xe.

Một lúc sau, người đàn ông vừa được Đình Hành dập tắt lửa, cũng chính là tâm phúc của Lữ Triệu Ngôn được hai người khác dìu đi tới, anh ta cất giọng nghèn nghẹn: “Đình Thiếu! Lão đại ra sao rồi?”

Đình Hành cúi đầu nhìn Lữ Triệu Ngôn đã tắt thở, anh nghẹn ngào: “Lúc tôi đến nơi, lão đại đã...”

Người đàn ông đó lao đến bên xe khóc rống lên. Đình Hành quay người đi chỗ khác, viền mắt anh đỏ ửng nhưng thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Khi màn đêm buông xuống, Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn tờ lịch. Trần Bắc Nghiêu hôn mê vừa tròn hai mươi ngày. Bác sỹ nói nếu anh không tỉnh lại trong vòng một tháng, cơ hội tỉnh dậy sẽ ngày càng nhỏ, cho đến một ngày anh tắt hơi thở hoàn toàn.

Điều này khiến mấy ngày gần đây Mộ Thiện tỏ ra vô cùng nóng ruột, tâm trạng cô rất tệ nên thỉnh thoảng nổi nóng vô cớ. Nhưng cô không muốn thể hiện tâm trạng sốt ruột ra bên ngoài, cũng không muốn đè nén trong lòng, thế là cô tìm Diệp Vi Nông đi uống rượu.

Buổi tối hôm nay, hai người phụ nữ ngồi ở góc trong cùng của quán bar. Diệp Vi Nông không rời mắt khỏi Mộ Thiện, tuy cô tỏ ra bình thản nhưng đôi mắt thâm quầng lộ rõ vẻ mệt mỏi, Diệp Vi Nông bắt gặp thờ dài.

“Cậu cảm thấy hối hận vì không chấp nhận tình yêu của anh ta lúc anh ta còn khỏe mạnh?” Diệp Vi Nông hỏi.

Mộ Thiện từ tốn trả lời: “Một khi tớ đã quyết định sẽ không bao giờ thay đổi, nhưng điều đó bây giờ không còn quan trọng nữa”.

Diệp Vi Nông gượng cười: “Gần đây thành phố Lâm loạn quá. Đầu tiên là Đình Mặc Ngôn, tiếp đó là Trần Bắc Nghiêu, bây giờ tới lượt Lữ Triệu Ngôn, mấy ngày trước anh ta cũng bị giết hại. Dường như không người nào có thể ngồi ở vị trí lão đại lâu hơn một chút. Mặc dù thành ủy chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, xử lý vụ này như một vụ án hình sự thông thường, lần nào cũng bắt được “hung thủ” nhưng Lão Tuần nói, thế lực xã hội đen ở thành phố Lâm ngông cuồng quá. Lần này thì tốt rồi, không cần cảnh sát ra tay, bọn họ tự mình “đen ăn đen”, đấu nhau đến mức người bị què kẻ bị thương, đúng là vui quá đi!”

Mộ Thiện trầm mặc.

Ba ngày trước, tin tức Lữ Triệu Ngôn bị băng Hồ Nam đặt thuốc nổ giết chết để cướp ma túy gây chấn động toàn thành phố. Cô không hề cảm thấy vui mừng dù đứng trên lập trường của Trần Bắc Nghiêu. Một loạt bão táp trước đó Trần Bắc Nghiêu là kẻ chủ mưu nhưng lời nói của Diệp Vi Nông cũng có lý, thế lực hắc đạo ở thành phố Lâm bị tổn thất nặng nề là một chuyện đáng mừng.

“Đình Hành thế nào rồi?” Mộ Thiện hỏi.

Ngữ khí của Diệp Vi Nông có ý sâu sa: “Bây giờ Lữ Triệu Ngôn đã chết, Lữ thị loạn như một nồi cháo thập cẩm, nhưng tớ có dự cảm...”.

“Nghêu sò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”. Mộ Thiện lập tức tiếp lời bạn. Hai cô gái nhìn nhau và cùng im lặng.

Diệp Vi Nông đột nhiên mỉm cười giờ hai tay ra trước mặt Mộ Thiện: “Tay trái là Trần Bắc Nghiêu, tay phải là Đình Hành. Tiểu thư Mộ Thiện, cậu sẽ chọn ai?”

Mộ Thiện cũng mỉm cười, cô nhẹ nhàng nắm bàn tay trái của Diệp Vi Nông.

“Có lúc tớ nghĩ, nếu anh ấy không chết, anh ấy cứ tiếp tục ngủ... ba năm, năm năm, mười năm cũng được, tớ sẽ luôn ở bên cạnh anh ấy. Như vậy có nghĩa chúng tớ sống bên nhau trọn đời đúng không?”

Diệp Vi Nông hơi ngây người, nhìn về mặt bình tĩnh của Mộ Thiện, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy xót xa cho bạn.

Sau khi chia tay Diệp Vi Nông, Mộ Thiện lái xe về bệnh viện. Khi ngồi xuống bên giường bệnh, Mộ Thiện thất thần hồi lâu.

Khí sắc Trần Bắc Nghiêu tốt hơn mấy ngày trước nhiều, gương mặt trắng bệch của anh không còn sắc màu chết chóc, đôi môi anh có sắc đỏ. Phát hiện này khiến Mộ Thiện rất vui mừng, khóe mắt cô để lộ ý cười.

Cô cảm thấy sách, mở đến trang ngày hôm qua và tiếp tục đọc cho anh nghe. Đọc một lúc, cơn buồn ngủ đột ngột cuộn đến, gương mặt Trần Bắc Nghiêu bắt đầu trở nên mơ hồ.

Giường bệnh của Trần Bắc Nghiêu rất rộng, có lúc Mộ Thiện nằm bên cạnh cùng anh ngủ qua đêm. Cô buông quyển sách, nhẹ nhàng nhấc chân và cẩn thận chui vào trong chăn. Cô không dám chạm vào người Trần Bắc Nghiêu nên chỉ có thể nằm cách anh nửa thước. Mộ Thiện ngược nhìn gương mặt bình thản của anh rồi từ từ chìm vào giấc ngủ. (Thước: đơn vị đo chiều dài của Trung Quốc, tương đương 1/3 mét)

Không biết bao lâu sau, Mộ Thiện lơ mơ cảm thấy có người đang sờ mặt cô. Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, cô phảng phất như trở về thời điểm tám năm trước, trong lòng cô đột nhiên rất buồn, cô mở miệng nói nhỏ: “Anh Bắc Nghiêu...”.

Sự đụng chạm trên mặt đột nhiên biến mất. Nhưng hôm nay Mộ Thiện quá mệt mỏi lại uống rượu hơi say, đầu óc cô nặng trĩu, cô không có tâm tư để ý đến điều bất thường mà tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Tiếp theo, Mộ Thiện cảm thấy trên môi có thứ gì đó mềm mại, lạnh lạnh. Sau đó một thứ gì ẩm ướt trơn nhẵn tách đôi môi cô và một thứ mềm nhũn tấn công đầu lưỡi cô. Mùi vị quá đỗi quen thuộc khiến đầu lưỡi cô theo bản năng cuộn chặt lấy thứ đó. Cô thật sự không thể phân biệt đây là hiện thực hay chỉ là giấc mơ, cô chỉ cảm thấy đầu lưỡi trong miệng cô còn kích thích và dễ say hơn cả chai rượu nặng cô uống tối nay.

Mộ Thiện cố gắng mở mắt, cô lập tức nhìn thấy gương mặt nghiêng tuấn tú và tiểu tụy của Trần Bắc Nghiêu đang kề sát mặt cô. Anh nhắm mắt, cặp lông mày đen nhánh hơi rung nhẹ.

Mộ Thiện không kịp suy nghĩ, tay cô giữ chặt vạt áo bệnh nhân của anh, cô đáp trả anh bằng một nụ hôn cuồng nhiệt. Cô liếm khóe miệng anh, tách bờ môi anh và tiến vào cuốn lấy đầu lưỡi của anh. Lông mày Trần Bắc Nghiêu rung nhẹ, nụ hôn của anh càng cấp thiết hơn.

Đến khi Mộ Thiện thở hổn hển, cô mới khắc chế bản thân và đẩy nhẹ bờ ngực anh. Trần Bắc Nghiêu mở mắt, trong đôi mắt đen của anh có một ngọn lửa đang cháy hừng hực thiêu đốt cả tinh thần và thể xác của cô.

Mộ Thiện nhìn anh chằm chằm, một lúc sau cô mới có phản ứng, bàn tay ấn chuông trên đầu giường run bần bật, thể hiện niềm vui tột độ của cô. Trần Bắc Nghiêu không thể di chuyển, hành động quay nghiêng đầu hôn Mộ Thiện vừa rồi đã tiêu hao không ít sức lực của anh. Anh yên lặng nhìn cô, ánh mắt lộ ý cười.

Tiếng chuông vang lên, một đám người chạy vào, ở cửa có người mừng rỡ gọi điện thoại. Mộ Thiện lui ra vòng ngoài, ngồi xuống ghế sofa ngẩng đầu nhìn các bác sĩ và y tá vây quanh Trần Bắc Nghiêu. Khi quay ra bên ngoài hành lang đèn điện lúc mờ lúc tỏ, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm.

Một tiếng đồng hồ sau, bác sĩ mới hoàn tất việc kiểm tra tình trạng của Trần Bắc Nghiêu.

Châu Á Trạch nghe tin vội vàng đến bệnh viện, Lý Thành cũng vượt qua đại nạn, được một thuốc hạ đẩy xe lăn từ phòng kế bên sang thăm. Ngoài ra còn có một số người đàn ông Mộ Thiện quen mặt hoặc chưa từng gặp bao giờ, trong đó có Lưu Minh Dương. Ai ấy đều tỏ ra vui mừng.

Trần Bắc Nghiêu nói đơn giản với bọn họ vài câu, ngữ khí còn rất yếu ớt: “Hôm nay tôi không muốn bàn công chuyện, mọi người tám giờ sáng mai tập trung ở đây”.

Cả đám người vội vàng dặn bác sĩ và y tá hãy chăm sóc lão đại thật tốt rồi rút lui. Châu Á Trạch trước khi đẩy Lý Thành ra ngoài cười toét miệng với

Mộ Thiện: “Chị dâu, hãy chăm sóc lão đại nhé”.

Những người khác nghe thấy liền mở miệng gọi: “Chào chị dâu, chị dâu vất vả quá...”. Hai má Mộ Thiện nóng bừng, cô đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, bắt gặp ánh mắt cười cười của anh.

Mộ Thiện đi đến bên giường. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên tỉnh lại khiến cô không biết phải làm thế nào mới phải. Anh đã phát hiện ra tình ý của cô, cô sẽ phải đối diện anh như thế nào?”

Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu cong lên, anh cất giọng dịu dàng: “Tôi ngủ lâu quá rồi, trong khi ngủ tôi vẫn nghe thấy em đọc sách hàng ngày, lúc đó tôi rất muốn mở mắt nhìn em”.

Tìm Mộ Thiện rung lên một nhịp, cô cảm thấy lời của Châu Á Trạch và thái độ thân mật của Trần Bắc Nghiêu khiến cô càng trở nên lúng túng.

Nhưng không đợi cô giải thích, Trần Bắc Nghiêu từ từ nhắm nghiền mắt. Bàn tay trái của anh đang để ngoài chăn xòe ra chờ đợi, chờ cô tới nắm tay anh như những ngày qua.

“Em hãy đọc sách cho tôi nghe, Thiện Thiện”. Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: “Truyện “Sông Tàn Chuẩn trong bóng đèn và tiếng mái chèo” mà tôi thích nhất”.

Mộ Thiện hít một hơi sâu, cô quay đầu nhìn trời đêm bên ngoài cửa sổ: “Anh vừa tỉnh lại nên nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi cũng mệt rồi, tôi về nhà trước đây”.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng. Nửa phút sau, anh cất giọng khàn khàn và cố chấp, phá vỡ bầu không khí yên lặng: “Thiện Thiện, hãy ở lại đây, đọc cho tôi nghe”.

Trong lòng Mộ Thiện vừa ngọt ngào vừa đau đớn.

Cô nghĩ nếu ông trời chiếu cố, bệnh tình anh không xấu đi, anh có thể giữ mạng sống, thì dù anh nằm một chỗ ba năm, năm năm hay mười năm, bất kể bao lâu sau cô cũng sẽ ở bên cạnh chăm sóc anh, cùng anh thiên trường địa cửu bằng cách đó.

Nhưng bây giờ anh tỉnh lại, vô vàn vấn đề hiện thực cũng cùng lúc ập về.

Anh tỉnh lại, cô mừng đến độ muốn khóc, bị thương đến mức muốn chết.

Cuối cùng, một tay Mộ Thiện cầm quyển sách, bàn tay kia cuộn chặt thành nắm đấm, không bận tâm đến khao khát của Trần Bắc Nghiêu.

Căn phòng bệnh vô cùng yên tĩnh, chỉ có tiếng nói trong trẻo của Mộ Thiện: “Một buổi tối tháng tám năm 1923, tôi và Bình Bá cùng du ngoạn trên sông Tàn Chuẩn. Bình Bá lần đầu tiên đến đây, còn tôi quay trở lại nơi này...”

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Cam tâm tình nguyện

Ba ngày trước.

Đình Hành đội mũ lưỡi trai che khuất nửa mặt, lặng lẽ đứng hút thuốc ở ngoài bờ tường. Đằng sau anh là mấy người đàn ông mặc áo đen trầm mặc.

Mấy phút sau, một thiếu niên vội vàng chạy tới chỗ Đình Hành, cậu ta nói nhỏ: “Lão đại, bọn họ ở phòng số ba”.

Đình Hành gật đầu, anh ném điếu thuốc xuống đất rồi đi chân tất lửa.

Mấy người đàn ông phía sau lộ vẻ hung ác.

Đây là một nhà hàng nằm trên đường cao tốc cách thành phố Lâm khoảng năm trăm cây số. Chưa đầy bốn tiếng đồng hồ sau khi Lữ Triệu Ngôn gặp nạn, trong lúc mọi người còn hốt hoảng, Đình Hành nhanh chóng cùng năm thuộc hạ cũ của anh lên đường đuổi theo Anh Cầu.

Trên đường đi, Đình Hành nhận được điện thoại của em gái Lữ Triệu Ngôn, đó là một cô gái hiền như khúc gỗ. Sau một hồi do dự, Lữ Hạ thờ dãi: “Anh Đình, nếu đúng do bọn họ gây ra, anh hãy trả thù cho anh trai em. Cả nhà em sẽ ghi nhớ ân tình của anh”.

Câu nói của Lữ Hạ khiến Đình Hành có cái nhìn khác về cô.

Đình Hành gật đầu, mấy người đàn ông lập tức đeo khẩu trang và kính đen rồi lặng lẽ tiến vào nhà hàng. Giám đốc trạm xăng ở bên cạnh nhà hàng phát hiện ra điều bất thường, nhưng ông ta giữ tay ra hiệu các nhân viên ngậm miệng.

Nhóm Đính Hành lặng lẽ tiến đến cửa phòng ăn số ba, Đính Hành hít một hơi sâu rồi đưa mắt ra hiệu, người bên cạnh rút súng và đập mạnh cửa xông vào.

Tất cả đám người trợn mắt há mồm khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, trong phòng không một ai sống sót.

Đính Hành bắt giặc nổi da gà.

Mùi màu tanh xộc vào mũi, phòng ăn nhỏ trở thành nhà chứa xác. Anh Cầu uy danh hiển hách ngày nào ngồi trên một cái ghế chân cao, người trúng mảy phát đạn, anh ta chết trợn trừng mắt trông rất đáng sợ. Mấy thuốc hạ của Anh Cầu bị đạn bắn nằm sòng soài trên ghế hoặc dưới đất.

Một thuốc hạ vừa đi kiểm tra phòng ăn ở bên cạnh quay về nói nhỏ: “Đại ca, xem ra người đi cùng Anh Cầu đều chết hết rồi”.

Đính Hành đi qua bên đó ngó nhìn, quả nhiên phòng ăn bên cạnh cũng toàn xác chết.

Đính Hành quay lại phòng ăn số ba, anh trầm mặc hồi lâu.

“Làm thế nào bây giờ?” Một thuốc hạ hỏi.

Đính Hành cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Anh đưa người đuổi theo Anh Cầu không phải muốn làm to chuyện mà bất luận về tình cảm hay lý trí, anh cũng phải hỏi cho rõ ràng. Trước đây băng Hồ Nam và Lữ thị từng xảy ra mâu thuẫn về việc phân chia thị trường ma túy, bây giờ xảy ra biến cố, anh không thể để đám Hồ Nam cứ thế bỏ đi như vậy.

Nhưng đối phương tung chiêu quá tàn nhẫn.

Đầu tiên là giết Lữ Triệu Ngôn, sau đó giết Anh Cầu, không biết bên trong có bao nhiêu điều bí ẩn nhưng chắc chắn hai bang phái sẽ không chịu để yên. Lữ gia nhất định sẽ đầu một mắt một còn với băng Hồ Nam.

Nghêu sò giành nhau, ngư ông đắc lợi. Bây giờ Trần Bắc Nghiêu rõ ràng bệnh tình nguy cấp, nghe nói Châu Á Trạch cả ngày bận rộn tìm kiếm bác sỹ giỏi trong toàn quốc để chữa trị cho anh ta. Nếu Trần Bắc Nghiêu không có gì bất thường thì kẻ chủ mưu đứng sau vụ này rốt cuộc là ai?

Là một đối thủ cạnh tranh khác của Lữ thị? Hay vụ Trần Bắc Nghiêu thất bại thảm hại chỉ là một giả tưởng?

Nghĩ đến đây, Đính Hành lập tức rút súng bắn vào thi thể Anh Cầu ba phát. Xác chết vẫn còn âm ỉm giật giật, máu chảy càng nhiều hơn.

Đám đàn em ngây người không hiểu đầu cua tai nheo, một thuốc hạ đột nhiên hét lên: “Đại ca đã giết chết Anh Cầu, đại ca trả thù cho Lữ lão đại”.

Những người khác anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó lần lượt rút súng nhắm đạn vào xác chết trong hai phòng.

Sau đó đoàn người vội vàng rời khỏi nhà hàng, nhảy lên xe phóng về thành phố Lâm.

Buổi tối ngày hôm sau, Đính Hành gặp cô em gái duy nhất của Lữ Triệu Ngôn.

Tin tức Đính Hành giết chết đám Hồ Nam để trả thù cho Lữ Triệu Ngôn nhanh chóng lan truyền trong giới hắc đạo ở thành phố Lâm. Hành động của anh khiến tất cả mọi người rất đổ máu. Một số nguyên lão của Lữ thị vốn coi thường Đính Hành bây giờ gặp anh ít nhiều cũng tỏ ra khách khí.

Đính Hành biết, bản thân anh đi đến nước cờ này lợi nhiều hơn hại. Nhưng anh không ngờ lại nhận được sự ủng hộ hoàn toàn của Lữ Hạ.

Đính Hành vừa ngồi trong thư phòng ở Lữ gia, cánh cửa liền mở ra, Lữ Hạ lặng lẽ đi vào.

Đính Hành mỉm cười.

Lữ Hạ là một cô gái bình thường, ngoại hình không có gì nổi trội, khí chất cũng không xuất chúng. Nếu đi lẫn vào giữa đám người, chắc khó có thể tìm ra cô. Nhưng Đính Hành nghe nói Lữ Hạ học rất giỏi, cô đang học năm thứ tư và từng đạt học bổng toàn phần Princeton.

Đính Hành phát giác, khi Lữ Hạ ngẩng đầu nhìn anh, gương mặt cô hơi đỏ ửng. Rất nhiều cô gái có phản ứng này ở lần đầu tiên gặp anh. Điều đó khiến Đính Hành càng có lòng tin anh sẽ giữ thế chủ động trong cuộc trò chuyện ngày hôm nay.

“Lữ tiểu thư, xin chia buồn cùng cô”. Đính Hành cất giọng dịu dàng.

Lữ Hạ gật đầu nói khẽ: “Thật ra em đã đoán trước sẽ có ngày hôm nay, chỉ là không ngờ nó đến nhanh như vậy”.

Đính Hành hơi sững người.

Câu nói tiếp theo của Lữ Hạ nằm ngoài dự kiến của Đính Hành: “Anh Đính, em có thể trao cho anh cả sản nghiệp của anh trai em, chỉ cần anh đồng ý với em một điều kiện”.

Nói đến đây, sắc mặt cô vẫn chân thành như lúc bình thường. Chỉ có đôi mắt sưng húp của cô ngân ngấn nước mắt đầy bi thương.

Thần sắc Đinh Hành hơi biến đổi: “Lữ tiểu thư, cô hiểu nhầm rồi, tôi không hề có ý nhòm ngó đến sản nghiệp của Lữ gia”.

Lữ Hạ nở nụ cười chua chát: “Anh Đinh, bây giờ anh trai em chết rồi. Các chú, cậu, anh họ và mấy người anh em kết nghĩa của anh trai em đều muốn tranh giành vị trí lão đại. Mấy ngày nay đã có tám người đến đây nói sẽ ủng hộ em lên làm lão đại. Chỉ có anh không đến kể công cũng không đỡ em làm lão đại. Trước đây anh trai em thường nói, anh là người trọng tình trọng nghĩa”.

Đinh Hành ngẩng người, rồi anh mỉm cười: “Cô có thể nói câu này chứng tỏ cô thích hợp làm lão đại, tôi cũng tình nguyện ủng hộ cô. Nhưng vì cô là một người phụ nữ nên tôi càng ủng hộ cô ra nước ngoài tiếp tục con đường học hành”.

Lữ Hạ gật đầu: “Vâng, việc làm ăn của các anh em không hề có hứng thú, nếu em lên làm lão đại, một là sẽ trở thành bù nhìn, hai là có kết cục như anh trai em. Em biết thế nào là đủ, anh Đinh, xin anh hãy giúp em. Anh chỉ cần để lại một khoản tiền cho em, mẹ và chị dâu em, những việc khác em sẽ hoàn toàn ủng hộ anh”.

Đinh Hành trầm mặc trong giây lát: “Dù có sự ủng hộ của cô, nếu người khác không phục cũng sẽ rất khó khăn”.

Lữ Hạ hơi đỏ mặt: “Anh Đinh, có lẽ anh cần... anh cần phải đính hôn với em”.

Đinh Hành mỉm cười, nhìn Lữ Hạ bằng ánh mắt thích thú.

Đề nghị bạo dạn của cô gái trước mặt khiến anh bỗng dung coi cô là đàn bà chứ không phải một cô bé.

“Được, tôi sẽ lấy em”. Đinh Hành nhìn cô chăm chú.

Lữ Hạ vội xua tay: “Không... chỉ là đính hôn mà thôi. Đợi đến khi nào anh ngồi vững chắc trên vị trí lão đại, chúng ta sẽ hủy bỏ hôn ước”. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đầy kinh ngạc của Đinh Hành: “Anh Đinh, em không muốn vì lợi ích mà hy sinh cả hôn nhân lẫn hạnh phúc của mình. Em tin anh cũng nghĩ vậy”.

Đinh Hành tắt nụ cười: “Lữ Hạ, sao em biết nếu kết hôn với tôi em sẽ không hạnh phúc?”

Lữ Hạ cười cười: “Em từng nghe anh trai em nhắc đến Mộ tiểu thư, em cũng biết trước đó anh đã từ chối đề nghị liên hôn của anh trai em. Điều này khiến em càng tin tưởng anh hơn, bởi vì em cảm thấy, con người không nên khiến bản thân chịu ủy khuất”.

Nếu nói trước đó Đinh Hành chỉ có mục đích dỗ ngọt Lữ Hạ để cô ủng hộ anh thì bây giờ anh hoàn toàn có cái nhìn khác về cô.

Thậm chí Đinh Hành còn cảm thấy, một cô gái thông tuệ thấu tình đạt lý như Lữ Hạ nhất định là một người vợ không tồi. Nhưng anh lập tức có ý nghĩ, cô gái này thuần khiết quá, không thích hợp dính đến xã hội đen.

Bất gặp ánh mắt chờ đợi của Lữ Hạ, Đinh Hành trịnh trọng gật đầu: “Được, tôi xin thề từ nay trở đi, tôi sẽ coi Lữ Hạ như em gái ruột”.

Lữ Hạ gật đầu, đôi mắt cô lấp lánh ánh cười.

Lúc tin tức Đinh Hành và Lữ Hạ đính hôn lan truyền khắp thành phố Lâm, Mộ Thiện đang dừng xe trong ngôi biệt thự của Trần Bắc Nghiêu.

Cô không hề bất ngờ trước thông tin này, bởi vì tình hình bây giờ không giống trước kia. Trước đây nếu Đinh Hành cưới em gái Lữ Hạ, anh cùng lắm cũng chỉ có thể trở thành cánh tay phải của Lữ Triệu Ngôn, còn bây giờ anh có thể đoạt được cả Lữ thị.

Đi đến cửa phòng ngủ, Mộ Thiện đột ngột dừng bước.

Cửa phòng ngủ mở toang, ánh mặt trời chiếu sáng căn phòng rộng hơn năm mươi mét vuông. Trần Bắc Nghiêu nửa nằm nửa ngồi trên giường, gương mặt anh vẫn trắng bệch nhưng ánh mắt không còn vẻ mệt mỏi và dịu dàng như tối qua.

Đôi mắt anh vô cùng lạnh lẽo. Thần sắc Trần Bắc Nghiêu vào lúc này Mộ Thiện mới chỉ chứng kiến một lần, đó là hôm Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thù bị giết, lúc Trần Bắc Nghiêu biến thành kẻ giết người lạnh lùng tàn nhẫn.

Hoặc giả, đây mới bộ dạng chân thực của anh?

Châu Á Trạch đứng ở cuối giường, tay anh ta cầm khẩu súng nhắm bóng, anh ta giờ khẩu súng làm động tác ngắm bắn, khóe miệng hơi nhếch lên. Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ theo dõi động tác của Châu Á Trạch, sau đó anh nở nụ cười lạnh lẽo vô tình.

Bọn họ nói chuyện gì mà cùng cười đầy hàm ý sâu xa như vậy? Nhìn bọn họ giống như có âm mưu từ trước.

Tìm Mộ Thiện đột nhiên buột giá. Thời gian qua do lo lắng căng thẳng nên cô không nghĩ ngợi nhiều, cũng không quan tâm ai sống ai chết, vì toàn bộ tâm trí của cô đặt cả vào Trần Bắc Nghiêu.

Nhưng khi Trần Bắc Nghiêu tỉnh lại, cô như bị một cây gậy đập mạnh vào đầu, làm cô tỉnh lại từ cơn hỗn độn mơ màng.

Lữ Triệu Ngôn bị giết chết, nghe nói Lữ thị và băng Hồ Nam trở mặt, Đinh Hành phải đích thân đi Hồ Nam đàm phán.

Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu tỉnh lại như một kỳ tích: kẻ thù đã chết, anh không bị tình nghi, việc làm ăn không còn gặp cản trở...

Tất cả diễn ra hoàn hảo như ông trời chiếu cố. Xâu chuỗi lại một số sự việc, Mộ Thiện không tin mọi chuyện ngẫu nhiên đến vậy, bởi vì cô đã tận mắt chứng kiến thủ đoạn của anh đối với cha con Đình thị tàn nhẫn đến mức nào.

Mộ Thiện không rời mắt khỏi Trần Bắc Nghiêu, lòng cô hỗn loạn vô cùng.

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt qua bên này, nhìn thấy Mộ Thiện, ánh mắt anh trở nên âm áp, khác hoàn toàn người đàn ông lạnh lùng vừa rồi.

Mộ Thiện nghĩ thầm, liệu có phải suốt thời gian qua, trong những đêm cô lòng đau như cắt, trong những ngày thành phố Lâm bảo tấp xoay vùn, người đàn ông này nhắm mắt nằm im trên giường, thờ ơ quan sát cảm xúc của cô, điều khiển từ xa kẻ hoạch trả thù và giết người hàng loạt?

Mộ Thiện hít một hơi sâu, có lẽ đã đến lúc cô nên rời khỏi nơi này.

Mộ Thiện đi vào phòng, Châu Á Trạch neho mắt cười cười gọi Mộ Thiện một tiếng “chị dâu” rồi rời khỏi phòng ngủ.

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt anh âm áp hơn cả ánh mặt trời, dường như nhìn ra sự xáo trộn trong nội tâm của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu cất giọng khàn khàn: “Thiện Thiện, tôi biết trong lòng em có tôi”.

Một câu trúng chỗ hiểm, tim Mộ Thiện đập nhanh một nhịp.

Đúng vậy, tình cảm của cô với anh thể hiện rõ trong những ngày cô chăm sóc anh, không ai không không biết, bao gồm cả anh.

Nhưng có tình cảm thì sao?

Không đợi Mộ Thiện cự tuyệt, Trần Bắc Nghiêu tiếp tục mở miệng, ngữ điệu vẫn còn yếu ớt nhưng vô cùng bình tĩnh: “Thiện Thiện, tôi yêu em, hãy ở bên cạnh tôi”.

Lòng Mộ Thiện lúc này như một hồ nước, lời nói của anh giống một tảng đá lớn bị ném xuống hồ, xuyên qua lòng hồ khiến mặt hồ gợn sóng dữ dội nhưng cuối cùng cũng mất hút.

Mộ Thiện ngẩng đầu.

“Trần Bắc Nghiêu, anh tỉnh lại từ hôm nào?”

Gương mặt anh không có phản ứng, chỉ duy nhất ánh mắt sâu thẳm.

“Lữ Triệu Ngôn và đại ca Hồ Nam do anh giết đúng không?”

Anh trầm mặc.

Mộ Thiện thờ một hơi dài. Biết rõ lúc này nên tỏ ra lạnh lùng nhưng cô chỉ có thể gắng sức nói chậm rãi từng từ một: “Tôi biết rõ hơn lúc nào hết...tôi nên ngừng yêu anh”.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu như bị đóng băng.

“Hy vọng chúng ta không bị phiền nhiễu bởi tình cảm của quá khứ. Chúng ta đừng gặp nhau nữa được không?”

Trần Bắc Nghiêu hơi nhíu mày, thần sắc anh vô cùng bình thản, cứ như anh không nghe thấy lời tuyệt tình của Mộ Thiện, anh cũng không hề tỏ ra bi thương. Trần Bắc Nghiêu chỉ nhìn lên khoảng không trên giường, Mộ Thiện không biết anh đang nghĩ gì.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm trầm như ngày hôm đó: “Được”.

Nói xong anh nhắm mắt, như vô cùng mệt mỏi, nhưng không muốn nhìn thấy cô.

Gương mặt cô độc lạnh nhạt của Trần Bắc Nghiêu khiến tim Mộ Thiện đau như bị cắt từng nhát dao. Đầu óc cô trống rỗng, gương mặt Trần Bắc Nghiêu dần trở nên mơ hồ, chỉ có đôi mắt lạnh lẽo nhìn lên không trung vừa rồi của anh ẩn hiện trong tâm trí cô.

Mộ Thiện nhìn Trần Bắc Nghiêu lần cuối rồi quay người rời khỏi biệt thự.

Một lúc sau Châu Á Trạch đi vào ngó nghiêng, anh ta định mở miệng trêu đùa nhưng thấy Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt khó coi hơn bất cứ lúc nào, Châu Á Trạch không dám ho he, lại lặng lẽ rút ra ngoài.

Trưa ngày hôm sau, Châu Á Trạch nhận được một cú điện thoại, anh ta vội lái xe đến biệt thự của Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu đang nằm trên giường đọc sách, Châu Á Trạch ngồi bên cạnh: “Chị dâu một mình đi sân bay, bây giờ chắc hạ cánh rồi”.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu hơi tối lại.

Châu Á Trạch nói tiếp: “Giang Na bắt tin từ lúc anh chưa gặp nạn, nói chị dâu muốn về Bắc Kinh. Trong thời gian anh bị thương, chị dâu tận tâm chăm sóc anh thế nào chắc anh cũng rõ. Em còn tưởng lần này hai người sẽ thành, kết quả chị dâu vẫn bỏ đi, phải làm thế nào bây giờ?”

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu dừng lại trên một trang sách, nơi đó có một vệt ố vàng rất nhỏ do Mộ Thiện để lại, hình như là một giọt lệ của cô.

Anh bất giác nhớ đến cảnh gặp cô ngày hôm qua, nhớ đến chuyện cô thông minh nhạy bén đoán ra cái bẫy giết người anh dày công sắp đặt, nhớ đến bộ dạng cố gắng tỏ ra xa cách của Mộ Thiện nhưng đôi mắt bị thương không thể che dấu tình ý sâu đậm.

Trần Bắc Nghiêu nhớ đến lời cô nói, cô nên ngừng yêu anh.

Trần Bắc Nghiêu vuốt ve vệt nước mắt trên trang giấy: “Tôi có sắp xếp riêng...Cô ấy sẽ quay về”.

Châu Á Trạch mỉm cười: “Anh chịu giờ thù đoạn rồi?”

Trần Bắc Nghiêu bỏ quyển sách sang một bên, khoe miệng anh cong lên: “Tôi đã dỗ ngọt lâu như vậy mà cô ấy vẫn không chịu cam tâm tình nguyện, vậy thì tôi cũng không đợi nữa”.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chị dâu

Buổi sáng sớm, bên ngoài chim hót líu lo, tiếng bước chân chạy bộ rầm rập đều đặn vọng tới, những người lính trẻ tuổi đồng thanh hô vang: “Một hai ba bốn...”.

Mộ Thiện đứng dậy kéo rèm cửa sổ, nhìn ra ngoài sân lớn tĩnh mịch.

Cô về Bắc Kinh đã nửa tháng, nhờ sự giúp đỡ của bạn bè, cô thuê một căn hộ nhỏ nằm trong Học viện chỉ huy quân sự lục quân. Nơi này nhà cho thuê vô cùng hiếm, ra ra vào vào đều phải qua một trạm gác.

Mộ Thiện muốn dọn vào nơi này là xuất phát từ việc cô vẫn tồn tại tâm lý đề phòng Trần Bắc Nghiêu. Tuy anh luôn đối xử với cô rất dịu dàng và lễ độ nhưng dù sao anh cũng không còn là cậu thiếu niên mà cô biết.

Có điều theo tình hình trước mắt, nỗi lo của Mộ Thiện hoàn toàn không cần thiết, bởi anh không một lần liên lạc với cô.

Nghĩ lại cũng đúng, người cao ngạo như Trần Bắc Nghiêu sao có thể cưỡng ép người khác về phương diện tình cảm. Anh chưa bao giờ gây khó dễ cho cô, bất kể năm đó cô chủ động chia tay hay hai lần từ chối vừa rồi, anh cũng chỉ lặng lẽ rời xa.

Dù mỗi lần đoạn tuyệt, có lẽ cô còn đau hơn anh.

Mộ Thiện pha một ly cà phê, chiếc cốc nóng sưởi ấm lòng bàn tay cô, khiến tâm tình cô tĩnh lại.

Chuông điện thoại vang lên, trợ lý công ty Giang Na gọi đến. Giang Na báo cáo tình hình công ty gần đây rất thuận lợi và hỏi cô lúc nào quay về thành phố Lâm.

Mộ Thiện trả lời, qua một thời gian nữa.

Công ty là tâm huyết của cô, cô đã không có Trần Bắc Nghiêu, càng không thể từ bỏ sự nghiệp.

Buổi tối, bạn sống chung phòng thời đại học mời Mộ Thiện ăn cơm. Ngồi trên tầng cao nhất của một khách sạn ở phía bắc thành phố, Mộ Thiện hơi ngần ngại.

Cảm giác về Bắc Kinh hoàn toàn khác thành phố Lâm.

Ở Bắc Kinh, những người trẻ tuổi lúc nào cũng bận rộn, bận làm việc, trả góp nhà cửa, nuôi ô tô. Trật tự trị an của thành phố rất tốt, ở đây không bao giờ nhìn thấy lưu manh, càng không thể gặp xã hội đen.

Đây là nơi rất quen thuộc với Mộ Thiện bảy năm trước đó. Trong khi một năm sống ở thành phố Lâm giống như một giấc mơ kỳ quái. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện càng cảm thấy quyết định trở về Bắc Kinh của cô là hoàn toàn đúng đắn.

Mộ Thiện và người bạn trò chuyện đến tận nửa đêm. Khi rời khỏi khách sạn, họ đợi mãi cũng không bắt được taxi. Người bạn thân cười nói bây giờ ở Bắc Kinh đi tàu điện ngầm cũng rất tiện lợi, người bạn vừa nói vừa kéo cô đi bộ ra bến tàu điện ngầm.

Bởi vì gần mười một giờ đêm, người đi bộ trên đường khá thưa thớt. Khi cùng bạn đi bộ lên cầu vượt, Mộ Thiện đột nhiên linh cảm thấy có gì đó bất ổn.

Mộ Thiện ngoảnh đầu, cô lập tức phát hiện có một người đàn ông đi theo cô ở khoảng cách không xa không gần. Người đàn ông đó gầy gò, không cao lắm, dáng đi hơi quái dị. Anh ta cúi thấp đầu, hai tay bỏ vào túi quần, nửa người trên như cố gắng thu nhỏ lại.

Mộ Thiện kéo tay người bạn, cô thì thầm vào tai bạn, ngữ điệu hơi khẩn trương: “Nghe nói khu vực này thời gian gần đây xuất hiện tên cướp...”.

Mộ Thiện chưa kịp dứt lời, người đàn ông phía sau đột nhiên lao vọt lên như bóng ma, hấn xông đến bên hai người. Mộ Thiện chỉ cảm thấy tay bị một lực kéo rất mạnh, người đàn ông đó túm cái túi xách của cô. Trong túi xách của cô có chìa khóa, ví tiền, chứng minh thư... thậm chí cả sợi dây chuyền bạc cũ kỹ, Mộ Thiện theo phản xạ căng giữ chặt túi xách.

Người bạn Mộ Thiện kêu thất thanh, Mộ Thiện thấy người đàn ông rút một con dao loang loáng. Cô kinh hãi liền buông tay, tên cướp lập tức giật cả túi xách của bạn Mộ Thiện rồi quay người chạy mất.

Hai cô gái bắt lực dồi theo bóng lưng tên cướp, họ vẫn chưa hết sợ hãi.

“Bịch...”. Tiếng một vật nặng đổ ụp xuống đất, Mộ Thiện và người bạn mở to mắt nhìn về hướng phát ra tiếng động.

Tiếp đó là tiếng đấm đá ầm ỹ. Một người đàn ông đội mũ lưỡi trai đứng dưới chân cầu vượt, hai tay anh ta cầm hai túi xách, dưới chân là tên cướp vừa rồi.

Mộ Thiện và người bạn chạy vội đến, nhận túi xách và nói lời cảm ơn. Người đàn ông vẫn cúi thấp đầu, anh ta mở miệng: “Tôi đưa tên này đến đồn cảnh sát”. Nói xong anh ta xách cổ áo tên cướp đi mất.

“May quá!” Người bạn tỏ ra vui mừng.

Mộ Thiện cầm túi xách, cô hơi phân tâm. Liệu có đúng là may mắn?

Lần trước khi bị cảnh sát bắt đi, Mộ Thiện mới biết Trần Bắc Nghiêu cử người đi theo bảo vệ cô. Trong khoảng thời gian Trần Bắc Nghiêu bị trúng đạn nằm nằm một chỗ, Châu Á Trạch sợ cô bị liên lụy nên cũng cử đàn em bảo vệ cô.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, trong hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, Châu Á Trạch không thể nào nghĩ đến sự an toàn của cô. Chắc chắn lúc đó Trần Bắc Nghiêu đã tỉnh lại, là anh bí mật ra lệnh Châu Á Trạch.

Người đàn ông ra tay khi gặp chuyện bất bình của ngày hôm nay xuất hiện quá đột ngột, lời nói cử chỉ của anh ta không giống người bình thường.

Lẽ nào... là anh cử người âm thầm bảo vệ cô?

Mộ Thiện cảm thấy trong lòng chua xót, nhưng đối diện với người bạn vẫn đang xúc động, cô cố gắng coi như không có gì.

Tuy nhiên Mộ Thiện không hề ngờ tới, vài ngày sau đó, cuộc sống bình lặng của cô kết thúc bằng một sự kiện hết sức chấn động.

Buổi chiều vừa về đến chỗ ở, Mộ Thiện nhận được điện thoại của mẹ cô.

Giọng bà Mộ vừa lo lắng vừa tuyệt vọng: “Thiện Thiện! Nhà có chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!”.

Mộ Thiện giật mình thon thót.

Giọng nói đau khổ của bà Mộ truyền tới: “Ba con bị huyện ủy bắt đi rồi, có người tố cáo ba con biến thù công quỹ, ông ấy bị dẫn đi hai ngày nay mà chưa thấy trở về”.

Mộ Thiện không tin vào tai mình: “Thật không mẹ? Con đã nói rồi, bảo ba đừng làm chuyện phạm pháp cơ mà?”

Mẹ Mộ Thiện cất cao giọng: “Phạm pháp? Thế nào gọi là phạm pháp? Thiện Thiện, có lãnh đạo đơn vị nào không lập quỹ đen quỹ đỏ, tổng cộng mấy chục vạn nhưng khoản về tay ba con đâu có đáng là bao, làm gì đến mức bị tố cáo? Bọn họ đều nói, nhất định có kẻ muốn hại ba con, nếu không một vụ không rõ ràng như vậy sẽ chẳng thể điều tra ra ông ấy. Thiện Thiện, con quen biết nhiều ở thành phố Lâm, con hãy mau nghĩ cách, nhất định phải nghĩ cách cứu ba con”.

Mộ Thiện trầm mặc.

Mẹ cô nói đúng, nơi quan trường có nếp sống của quan trường, ai cũng phải theo xu thế chung. Nhưng bố cô là một phó hiệu trưởng, không thể chỉ bo bo cho bản thân.

Hơn nữa từ trước đến nay bố cô đều là người sống có nguyên tắc, ai muốn hại ông chứ?

“Mẹ đừng lo, con nghĩ vụ của ba không phải quá nghiêm trọng, cùng lắm ba thôi chức hiệu phó. Con sẽ nghĩ cách cứu ba”. Mộ Thiện nói nhỏ.

Ở đầu kia điện thoại, bà Mộ cất giọng nghen ngào: “Thiện Thiện, đợi đến khi ba con thoát nạn, mẹ sẽ đi chết đây! Mẹ chơi hàng hóa kỳ hạn với người ta, lỗ hơn ba mươi triệu. . .Người của công ty đầu tư ngày nào cũng tìm đến nhà, họ nói trong ba ngày không thanh toán, họ sẽ đi đồn cảnh sát báo án, mẹ bị ép sắp chết đến nơi rồi. . .”

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng.

Hàng hóa kỳ hạn. . .ba mươi triệu?

Cô cố gắng định thần, tay nắm chặt điện thoại: “Mẹ. . .mẹ hãy bình tĩnh lại đi. Những chuyện này con sẽ xử lý, ba và mẹ sẽ không sao đâu. Mẹ đừng lo, giao tất cả cho con, không có chuyện gì đâu, mẹ đừng hốt hoảng như vậy”.

Bà Mộ khóc nức nở: “Con giải quyết? Con giải quyết thế nào? Những ba mươi triệu. . .”.

Tay Mộ Thiện run run, nhưng ngữ khí vẫn rất trấn tĩnh: “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Mẹ kể lại đầu đuôi cho con nghe xem nào”.

Bố Mộ Thiện là người thanh cao, mẹ cô là người thật thà, gia đình cô không phải thuộc hạng giàu có. Mộ Thiện biết mẹ cô từ trước đến nay rất cần kiệm, nhưng cũng vì tiết kiệm vất vả quá, lại thấy những người xung quanh đầu cơ kiếm tiền dễ dàng, khiến mẹ cô cảm thấy không cam tâm.

Vì vậy bà Mộ thỉnh thoảng đầu tư theo người ta, Mộ Thiện thông cảm với tâm trạng sốt ruột của mẹ cô nên cũng mặc kệ, nhưng lần này lỗ tới ba mươi triệu là chuyện quá kỳ lạ.

Phải tốn rất nhiều “nước bọt”, Mộ Thiện mới tìm hiểu rõ ngọn ngành từ mẹ cô.

Hóa ra một đồng nghiệp trong cơ quan nghe lời con trai mua “hàng hóa kỳ hạn” kiếm hơn hai triệu, tự nhiên nở mày nở mặt với bạn bè đồng nghiệp. Bà Mộ và một số hàng xóm cũng mua “hàng hóa kỳ hạn” dưới sự chỉ dẫn của người đồng nghiệp. Khi mới bắt đầu, những người khác đều bị lỗ, chỉ có bà Mộ kiếm một lúc hai trăm ngàn.

Trong năm mươi năm cuộc đời bình lặng của bà Mộ, bà chưa bao giờ một lúc kiếm nhiều tiền như vậy. Lần trước bà mượn tiền của Mộ Thiện cũng là muốn đầu tư thêm. Hai tháng qua bà lúc thắng lúc thua, hầu như thắng nhiều thua ít. Hàng xóm cảm thấy bà Mộ gặp may nên chung tiền mua theo bà.

Lần này rõ ràng là loại hàng hóa kỳ hạn công ty đầu tư dự đoán khả quan, còn khẳng định với bà sẽ kiếm được nhiều tiền, kết quả bà thua thảm hại. Trừ đi số tiền mấy triệu bà kiếm được từ những vụ lần trước và tiền vốn, sau khi cân bằng lại, bà lỗ những ba mươi triệu.

Nghe xong câu chuyện Mộ Thiện toát mồ hôi hột. Nghe qua có vẻ đây hoàn toàn là lỗi của mẹ cô, mẹ cô đã quá khinh suất trong việc đầu tư, lại không gặp may, nhưng mẹ cô sao có thể chơi lớn như vậy?

Mộ Thiện nhanh chóng nhắm tính trong đầu, nếu cô gom tất cả số tiền có trong tay và vay mượn thêm của bạn bè cùng lắm cũng chỉ được năm triệu.

Làm thế nào bây giờ?

Còn ba cô, đến nay vẫn bị giữ ở huyện ủy.

Mộ Thiện an ủi mẹ cô vài câu rồi cúp máy. Cô lập tức gọi điện cho Diệp Vi Nông, tuy nhiên Diệp Vi Nông tỏ ra tương đối khó xử.

“Mộ Thiện, tớ nhiều nhất gom được một triệu cho cậu. Về chuyện của ba cậu, Lão Tuần mới đến thành phố Lâm một năm, không tiện nhúng tay vào công việc ở huyện”.

Mộ Thiện hơi ủ rũ, cô lại gọi cho Đồng Tuyên Thành. Đồng Tuyên Thành nhận lời cho mượn tiền xong liền cất giọng nghi hoặc: “Mộ Thiện, huyện Thần không trực thuộc thành phố Lâm, thị trưởng Tuần mới về, nền móng còn chưa vững chắc, tất nhiên không thể giúp ba cậu. Trần Bắc Nghiêu chẳng phải đầu tư vào huyện Thần hay sao? Lời nói của anh ta sẽ có trọng lượng đấy, tại sao cậu không thử đi tìm anh ta?”

Trong lòng Mộ Thiện xuất hiện một tia hy vọng. Nhưng ngay sau đó cô liền cảm thấy có điểm gì không đúng, cụ thể không đúng ở chỗ nào cô nhất thời không nghĩ ra.

Tiền vẫn chưa gom đủ, còn lâu mới đủ.

Nhưng sau khi bình tĩnh suy nghĩ, Mộ Thiện cảm thấy không đến nỗi quá bi quan, cô định đến công ty đầu tư của đối phương để thương lượng. Mộ Thiện nghĩ, người làm ăn thường tính đến lợi ích đầu tiên, nếu họ tố cáo ra công an, cùng lắm mẹ cô ngồi tù, còn đối phương sẽ không nhận được một cắc. Cô sẽ đi đàm phán với đối phương, đề nghị họ phân kỳ bồi hoàn.

Sau khi tính xong đối sách, Mộ Thiện mới cảm thấy nhẹ nhõm một chút. Cô nhanh chóng thu dọn hành lý, bắt taxi đi sân bay. Sau khi mua vé về thành phố Lâm, Mộ Thiện gọi điện thoại cho mẹ cô.

“Đó là công ty đầu tư Gia Đạt, hình như do một doanh nghiệp ở thành phố Lâm mở”. Bà Mộ ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

“Công ty đầu tư Gia Đạt?” Mộ Thiện thấy cái tên này hơi quen tai.

“Đúng rồi”. Bà Mộ nói tiếp: “Giám đốc của công ty đó là một cậu thanh niên còn khá trẻ, hình như họ Châu”.

Mộ Thiện lập tức có phản ứng: “Họ Châu? Châu Á Trạch?”

Cô biết công ty đầu tư Trần thị của Trần Bắc Nghiêu có thành lập một công ty đầu tư hàng hóa kỳ hạn, tên công ty này chính là Gia Đạt.

“Đúng... đúng rồi! Hình như là tên đó”.

Cúp điện thoại, Mộ Thiện không dám tin vào cảnh ngộ hiện tại của cô.

Tại sao chỉ sau một đêm, bố mẹ cô đồng thời xảy ra chuyện? Cô đột nhiên cùng đường bí lối, mà con đường duy nhất đều hướng tới Trần Bắc Nghiêu?

Rốt cuộc chuyện này là thế nào? Đây chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên hay do con người làm ra?

Nếu đúng là do con người làm ra thì phải mất nhiều thời gian mới có thể sắp đặt cục diện này. Kẽ nào có lòng nhẫn nại cái bấy người nhà của cô lâu như vậy?

Lòng Mộ Thiện lạnh toát, cô không thể tin nổi suy đoán vừa vụt qua đầu.

Sao có thể? Sao anh có thể ép cô? Sao anh có thể ra tay với bố mẹ cô?

Chẳng phải anh luôn là người dịu dàng nhẫn nhịn, anh đồng ý để cô ra đi hay sao? Chẳng phải anh hứa sẽ không tìm cô nữa hay sao?

Ngồi ở phòng chờ lên máy bay, Mộ Thiện bấm số gọi cho Châu Á Trạch. Cô gọi tới ba lần nhưng không ai nghe máy.

Mộ Thiện lại gọi cho Trần Bắc Nghiêu, vẫn không có người bắt máy. Tiếng tút tút ở đầu kia điện thoại khiến cô đỏ mặt hời lạnh.

Mộ Thiện vốn đã chuẩn bị xong kế sách và lời nói thuyết phục công ty đầu tư. Sự việc diễn ra bất ngờ làm cô không biết đường nào mà lần. Ngồi trên máy bay, nhìn ra tầng tầng lớp lớp mây trắng ở bên ngoài, Mộ Thiện cảm thấy chuyến đi về thành phố Lâm lân này trở nên nguy hiểm, xa lạ và mất phương hướng.

Cô chỉ có thể an ủi bản thân: Nếu đúng là Trần Bắc Nghiêu gây ra, bố mẹ cô chắc chắn sẽ không sao.

Khi máy bay hạ cánh xuống đường băng, Mộ Thiện nghe thấy hành khách ở mấy hàng ghế trước xì xào bàn tán. Cô nhìn ra bên ngoài qua ô cửa nhỏ, thấy một chiếc xe BMW màu đen bóng loáng đỗ cạnh đường băng.

Nhân vật tai to mặt lớn cỡ nào mới có thể đỗ xe ở đây?

Mộ Thiện là người xuống máy bay cuối cùng. Khi cô đặt chân xuống đất, cửa xe BMW lập tức mở ra và một người đàn ông bước xuống. Người đàn ông mỉm cười với Mộ Thiện, cô nhận ra anh ta, chính là người cô gặp ở Bắc Kinh mấy hôm trước.

“Chị dâu!” Người đàn ông cung kính cúi chào: “Lão đại đang đợi chị ở biệt thự”.

Mộ Thiện gật đầu, cúi xuống ngồi vào xe ô tô.

Trên đường đi tới ngôi biệt thự trang nhã đẹp đẽ nằm ở khu vực yên tĩnh trong thành phố, Mộ Thiện cảm thấy lòng cô trống trải vô cùng. Người đàn ông đó biết rõ khi nào cô trở về, anh thậm chí không hề che dấu chuyện anh là người thao túng ở đằng sau.

Đôi bàn tay đang đặt trên đầu gối của Mộ Thiện run nhẹ.

Anh quả nhiên giữ lời hứa không đi tìm cô.

Anh quả nhiên không còn là cậu thiếu niên đơn thuần của năm nào.

Anh lạnh lẽo giăng bẫy, ép cô quay về tìm anh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Cách của Trần Bắc Nghiêu

Mộ Thiện dừng bước ở trước cửa thư phòng

Tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu đều ở trong phòng. Ánh hoàng hôn dịu dịu của đầu mùa thu hắt vào phòng, chiếu sáng gương mặt bọn họ, gương mặt của những người thuộc độ tuổi khác nhau nhưng ánh mắt đều lộ vẻ tinh anh lạnh lùng, giống như đều được đúc từ một khuôn mẫu.

Trần Bắc Nghiêu cũng từ khuôn mẫu đó?

“Chị dâu!” Lý Thành là người đầu tiên nhìn thấy Mộ Thiện, anh ta lập tức đứng dậy. Những người đàn ông khác lần lượt đứng lên chào “Chị dâu!”. Châu Á Trạch thậm chí còn cười hi hi: “Ôi, chị dâu nở bỏ cả Bắc Kinh để về đây à?”

Chỉ có Trần Bắc Nghiêu vẫn ngồi trên ghế sofa đơn không hề nhúc nhích. Anh mặc áo sơ mi màu xanh lam viền trắng, khiến bóng dáng anh càng lạnh lẽo hơn. Bởi vết thương chưa lành hẳn nên sắc mặt anh vẫn còn nhợt nhạt, nhưng ánh mắt anh bình thản, tạo nên vẻ đẹp khác với lúc bình thường.

Mộ Thiện đứng yên một chỗ, cô cảm thấy mười đầu ngón tay lạnh buốt.

Nhìn Trần Bắc Nghiêu không có vẻ gì là nguy hiểm, nhưng tại sao anh lại là kẻ tồi tệ nhất, tàn nhẫn nhất trong số những người có mặt ở đây?

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện, bầu không khí trầm mặc trong giây lát.

Ký ức cuối cùng của anh về cô dừng lại ở lúc cô bỏ đi ngày hôm đó. Do bận chăm sóc anh nhiều ngày liền nên cô lúc đó khá tiêu tụy, hai mắt thâm quầng giống con gấu trúc đáng thương.

Thế mà hơn nửa tháng rồi khỏi anh, người phụ trước mặt rõ ràng điều chỉnh bản thân rất tốt. Làn da mịn màng trắng ngần của cô đã khôi phục vẻ trơn láng. Đôi mắt đen của cô lấp lánh như hồ nước, chỉ cần nhìn vào mắt cô là anh có cảm giác thư thái dễ chịu. Dáng vẻ của cô khiến anh càng muốn chiếm hữu cô hơn.

Anh đã đợi quá lâu rồi.

Trong hai mươi sáu năm cuộc đời anh, năm mươi tám tuổi được cô yêu tha thiết là những ngày tháng vui vẻ nhất mà anh từng trải qua. Nhờ tình yêu của cô, anh đã quên mất nỗi buồn phiền của người mẹ, sự thờ ơ của người cha và những ngày tháng nom nớp lo sợ trên đầu sóng ngọn gió.

Chỉ có gương mặt diễm lệ mê đắm lòng người của cô, lời nói dịu dàng ngọt ngào của cô, sự e lệ rụt rè của cô mới giống một giấc mơ làm tan chảy trái tim anh, khiến anh dù bao năm xa cách cũng không thể dứt ra.

Vì vậy ngay hôm anh và cô gặp lại, anh ngồi trên xe ô tô nhìn cô yên lặng đứng giữa đám lưu manh ở Từ thị, anh gần như lập tức quyết định...

Anh phải giành cô bằng được. Anh muốn lại một lần nữa chìm đắm trong tình yêu cuồng nhiệt mà dịu dàng của cô.

Thật ra anh muốn cô cam tâm tình nguyện đến với anh.

Nhưng anh nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác, chờ đợi hết lần này đến lần khác.

Trăm ngàn thủ đoạn anh quyết không dùng, có lúc không thể chịu đựng hơn, anh mới lén lút ôm tấm thân ngà ngọc của cô trong lúc cô ngủ say, nhưng anh vẫn phải cố khắc chế bản thân.

Anh tự nhủ, một khi muốn thứ tốt nhất thì anh phải trả giá bằng sự nhẫn nại.

Thế nhưng cô rõ ràng nằm bên cạnh anh, gọi anh bằng một giọng cực kỳ dịu dàng “Anh Bắc Nghiêu”, rõ ràng cô hôn anh còn mãnh liệt hơn anh.

Rõ ràng cô vẫn yêu anh, vậy mà cô vẫn cố chấp đòi chấm dứt.

Cô muốn chấm dứt?

Có lẽ do anh nuông chiều cô quá, anh nhân nhượng cô quá lâu, nên cô mới cảm thấy, cô có thể quyết định tình yêu của hai người?

Được thôi, nếu người đàn bà của anh bướng bỉnh chính trực như vậy, anh chỉ có thể đổi cách khác, phương thức đúng sở trường của anh.

Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn Mộ Thiện, khóe miệng anh nhếch lên, ý cười nhạt như gợn sóng.

“Lại đây!”

Mộ Thiện chăm chú nhìn Trần Bắc Nghiêu, chân vẫn không nhúc nhích.

Lại đây? Hai từ ngắn gọn nhưng bộc lộ sự cứng rắn xa lạ.

Anh tưởng anh là ai?

Từ trước đến nay Mộ Thiện luôn bị lép vế trước mặt Trần Bắc Nghiêu. Nhưng lần này một sức mạnh kiên định bao trùm lên người cô, đó là một ý chí mãnh liệt xuất phát từ bản năng, bản năng bảo vệ bố mẹ cô, không cho bất cứ ai khiến họ bị tổn thương, dù người đó là Trần Bắc Nghiêu đi chăng nữa.

Mộ Thiện từ tốn đi đến, cô cúi đầu nhìn anh cười nhạt: “Trần Bắc Nghiêu, anh thâm hiểm thật đấy. Anh luôn miệng nói yêu tôi, vừa quay lưng đã ép bố mẹ tôi đến đường cùng. Họ năm sáu mươi tuổi rồi, thế mà anh cũng nỡ ra tay. Trong mắt anh, mạng sống của người nào cũng chỉ là một ngọn cỏ đúng không?”

Giọng nói đanh thép của cô vang lên phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Lý Thành đưa mắt nhìn Mộ Thiện mà không lên tiếng, Châu Á Trạch trái lại nhìn cô bằng ánh mắt thích thú. Những người đàn ông khác không biểu lộ bất cứ sắc thái biểu cảm nào. Mộ Thiện cố ý nói cho bọn họ nghe, cô đang nổi cơn điên nên bắt được cơ hội là muốn trả thù Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu không hề tức giận, anh mỉm cười nắm lấy cổ tay Mộ Thiện: “Em ngồi xuống đây!”

Mộ Thiện đưa mắt qua tay anh và dừng lại trên người anh.

Chiếc ghế sofa đơn bị thân hình cao lớn của anh chiếm quá nửa, chỉ để lại một khoảng trống bằng bàn tay.

Anh muốn cô ngồi vào lòng anh trước mặt mọi người?

Anh không nghe thấy câu nói châm biếm vừa rồi của cô hay sao?

Mộ Thiện cau mày, người vẫn chưa động dậy, cổ tay đột nhiên bị một lực lớn kéo mạnh.

Trong lúc còn ngẩn ngơ, Mộ Thiện dường như nhìn thấy ý cười vụt qua đáy mắt anh, tiếp đó cô ngồi phịch xuống đùi Trần Bắc Nghiêu.

Cảm giác vững chắc và ấm áp quen thuộc khiến tim Mộ Thiện rung động. Sự run rẩy đáng si nhục khiến cô càng giận anh hơn.

Mộ Thiện lập tức dịch người sang một bên, trượt khỏi đùi Trần Bắc Nghiêu và ngồi xuống ghế sofa.

Tất cả mọi người đều im lặng như tờ, Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu mất mặt trước đàn em, cô sa sầm mặt nhưng không vội vàng đứng dậy.

Trần Bắc Nghiêu không nhìn Mộ Thiện. Ánh mắt anh dời về phía trước, gương mặt anh tuấn vô cùng bình thản, chỉ có đôi mắt lấp lánh ý cười.

Eo Mộ Thiện đột nhiên tê tê. Trần Bắc Nghiêu đột ngột đặt tay lên thắt lưng cô và siết chặt bờ eo mềm mại của cô. Mộ Thiện chỉ thấy một cảm giác mát lạnh từ eo truyền đến lưng, khiến cô hơi run nhẹ.

Cô thật sự cảm thấy sợ Trần Bắc Nghiêu, khi anh cứ tỉnh rụi như không nhưng khí thế vẫn có thể đè chết người.

Nhớ đến bố mẹ, Mộ Thiện ép bản thân trấn tĩnh.

“Lão đại, lần sau chúng ta bàn tiếp được không ạ?” Lý Thành háng giọng và mở miệng trước tiên.

“Đã nói xong chưa?” Trần Bắc Nghiêu quay sang nhìn Mộ Thiện, ánh mắt anh hơi trầm xuống.

Lý Thành tiếp tục báo cáo: “Đám Kha Ngũ đã tới Thâm Quyển, tôi dặn bọn họ hãy trốn tầm nửa năm rồi mới quay về. Băng Hồ Nam tuyệt đối không điều tra ra đâu”.

Sống lưng Mộ Thiện lạnh buốt.

Châu Á Trạch cười cười: “Đinh Hành từ Hồ Nam về rồi, hình như anh ta đã đạt được thỏa thuận với băng Hồ Nam, có cần em giải quyết anh ta không ạ?”

“Không được, gần đây nhiều người chết quá”. Trần Bắc Nghiêu gạt đi ngay.

Lý Thành gật đầu tán đồng: “Tuần trước, thư ký của thị trưởng Tuần gọi điện cho tôi, anh ta nói làm ăn bình ổn là tốt nhất. Tình hình gần đây hơi căng, chúng ta im ắng một chút thì hay hơn”.

Trong lúc nghe bọn họ nói chuyện, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy đầu cô bị một thứ gì đó mềm mại đè xuống, nhẹ nhàng cọ xát.

Đó là một bên má Trần Bắc Nghiêu, áp sát vào tóc cô.

Mộ Thiện cảm thấy toàn thân hóa đá. Tiếp đó, một luồng khí nóng thổi qua tai cô. Mộ Thiện cảm nhận được Trần Bắc Nghiêu đang vùi mặt vào tóc cô và hít một hơi sâu.

Sau đó anh thở dài một hơi đầy thỏa mãn, như kiểu người đang khát khô cổ họng tìm được nguồn nước nên vừa hài lòng vừa thích thú.

Tiếng thở dài của Trần Bắc Nghiêu khiến Mộ Thiện sởn gai ốc, chân tay nổi da gà.

Mộ Thiện không hề hay biết, ngồi bên cạnh cô, Trần Bắc Nghiêu lập tức phát hiện ra phản ứng cứng nhắc của cô, nụ cười trên môi anh càng sâu hơn.

Mấy người đàn ông lại bàn luận thêm một lúc nữa, toàn những chuyện kinh thiên động địa, thậm chí cả một số việc giải quyết hậu sự của vụ sát hại Đinh Mặc Ngôn. Mộ Thiện hiểu rõ, Trần Bắc Nghiêu có ý để cô nghe những điều cơ mật này.

Cuối cùng đám đàn ông đứng dậy cáo từ, cửa thư phòng được Châu Á Trạch thuận tay khép lại.

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện vai kề vai, đồng thời trầm mặc.

Mộ Thiện do dự một hồi, cô vừa định mở miệng, anh đột nhiên cúi xuống, vùi đầu vào cổ cô.

Lại một cảm giác ươn ướt tê liệt truyền khắp người. Đó là nụ hôn của anh, anh cặm cùi hôn cô quên hết mọi thứ xung quanh.

Mộ Thiện lại một lần nữa sờn gai ốc: “Anh làm gì vậy?”

Trần Bắc Nghiêu hút một hơi rất mạnh, đến khi vai cô xuất hiện vết đỏ, anh mới từ từ ngẩng đầu. Gương mặt anh tuần của anh bừng sáng dưới ánh đèn điện, đôi mắt sâu thẳm tràn ngập ý cười. Mặc dù gương mặt anh không còn xa lạ với Mộ Thiện nhưng cô chưa bao giờ nhìn thấy anh nở nụ cười dễ chịu như vậy, điều đó khiến Mộ Thiện hơi thất thần.

Đúng vào lúc này!

Mộ Thiện cảm thấy một sức mạnh cực lớn đè vào đầu vai cô, lưng cô bị ép nằm xuống ghế sofa, trước mắt cô là trần nhà. Trong lúc cô còn nhìn không ra cử động của anh, anh đã nằm úp lên người cô.

Đến khi định thần, đôi mắt đen của Trần Bắc Nghiêu đã cận kề gương mặt cô.

Không... không chỉ có vậy. Chắc là do cử động vừa rồi chạm đến vết thương, làm Trần Bắc Nghiêu thờ hồn hển, hai tay anh ôm chặt cô, khóa cô giữa nửa thân trên của anh và ghế sofa. Hai chân anh quỳ bên cạnh Mộ Thiện, hai cơ thể dính sát.

Mặc dù trước đó đã có sự chuẩn bị nhưng vào lúc này, Mộ Thiện chỉ biết ngây người trước hành vi làm loạn của anh. Cô không thể động đậy, nói đúng hơn quên cả động đậy.

Trần Bắc Nghiêu chăm chú quan sát Mộ Thiện ở cự ly gần, ánh mắt anh lạnh lạnh, ung dung, ẩn chứa ý cười.

Sau đó anh nhắm mắt, cúi đầu, hôn mạnh lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Ước hẹn ba năm

Nụ hôn của anh không dịu dàng như trước mà vô cùng mãnh liệt. Đầu lưỡi anh bị thiêu đốt bởi một ngọn lửa mà chỉ có cô mới là dòng suối ngọt ngào dập tắt ngọn lửa, vì vậy anh tham lam cắn mút không bỏ qua bất cứ chỗ nào trên môi cô.

Đầu lưỡi của Trần Bắc Nghiêu thâm nhập vào miệng Mộ Thiện, cuốn lấy cô, nê hoặc cô, khiến cô không còn đường rút, làm tâm trí cô chán động.

Mộ Thiện ra sức giãy giụa, hai tay cô đẩy mạnh Trần Bắc Nghiêu nhưng anh không hề động đậy. Miệng lưỡi anh tấn công mỗi lúc một sâu hơn, như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Mộ Thiện cắn chặt răng ép Trần Bắc Nghiêu rút ra ngoài, anh giờ tay bóp cầm cô khiến cô bị đau, bất giác hơi há miệng, thế là anh được dịp tấn công ngày càng kịch liệt.

Thời gian trôi qua rất lâu, lâu đến mức Mộ Thiện hoa mắt chóng mặt, đến mức cô thôi không đắm vào ngực anh nữa, anh mới từ từ rời khỏi đôi môi cô, ánh mắt anh thăm lại cho thấy anh vẫn chưa thỏa mãn.

“Hãy bỏ qua cho bố mẹ tôi”. Mộ Thiện thở hồn hển, mặt cô đỏ bừng bừng, đôi mắt đầy phần nộ.

“Được”. Trần Bắc Nghiêu giờ tay vuốt nhẹ từ xương quai xanh của Mộ Thiện xuống dưới, giọng nói anh vô cùng dịu dàng: “Em biết tôi muốn gì?”

Mộ Thiện không lên tiếng.

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, gương mặt anh như bị một lớp sương mờ che phủ. Bàn tay anh dừng lại ở hàng cúc áo trên ngực Mộ Thiện, anh bắt đầu cời từng cúc một.

“Dừng tay lại!” Mộ Thiện hét lên.

Trần Bắc Nghiêu neho mắt nhìn cô, miệng cười ôn hòa: “Em không muốn? Vậy thì dựa vào cái gì tôi phải giúp em?”

Câu nói của Trần Bắc Nghiêu khiến lòng Mộ Thiện lạnh giá, toàn thân căng cứng, miệng khó mở lời.

Thấy cô không phản kháng cũng không có một động thái nào khác, chỉ có ánh mắt cô vụt qua tia chán ghét, Trần Bắc Nghiêu nhếch mép cười nhạt.

Bàn tay anh vòng ra đằng sau, cời khuy áo con của Mộ Thiện. Hai đinh tuyết trắng đầy đặn hiện ra ngay trước mặt Trần Bắc Nghiêu.

Không đợi cô phản kháng, anh há miệng ngậm một nụ hoa đang run rẩy, đồng thời giờ tay nắm gọn nụ hoa còn lại rồi bắt đầu ra sức nắn bóp.

Mộ Thiện không thể ngờ anh lại đối xử với cô như vậy? Anh giống như con mãnh thú đói khát từ lâu, đã nhẫn nhịn đến cực hạn, một khi không chịu nổi bực phát ra bên ngoài thì không ai có thể cản nổi.

Cơ thể Mộ Thiện một thời gian dài chưa từng đụng chạm thân mật với người khác giới nên nhạy cảm vô cùng. Cô như bó cỏ khô được tẩm dầu, mỗi lưỡi của anh chà sát nơi đỉnh nhọn mẫn cảm trên ngực cô, một cảm giác kích thích nhanh chóng lan ra toàn thân khiến mặt Mộ Thiện nóng bừng.

Nhưng Trần Bắc Nghiêu lúc này xa lạ vô cùng, từ người anh tỏa ra ngọn lửa dục vọng chỉ có ở người đàn ông trưởng thành.

Mộ Thiện không thể nhẫn nhịn.

“Bụp!” Một tiếng động giòn giã vang lên.

Trần Bắc Nghiêu cuối cùng cũng dừng động tác, anh rời khỏi đỉnh nhọn, trầm mặc ngẩng đầu, đôi mắt anh trong suốt giá lạnh kinh người.

Trên má anh xuất hiện dấu tay đỏ.

“Em đánh tôi?” Trần Bắc Nghiêu chậm rãi mở miệng, ngữ điệu vừa trầm khàn vừa nguy hiểm.

“Trần Bắc Nghiêu! Tôi về đây không phải là để bán thân cho anh! Tôi quay về là vì không tin anh đối xử với tôi như vậy! Sao anh có thể cài bẫy bố mẹ tôi?” Mộ Thiện cất giọng phản nộ.

Anh nhếch mép cười: “Bọn họ giết chết con của tôi. Đây mới chỉ là một lời cảnh cáo nhẹ nhàng”.

Mộ Thiện sững sờ, một lúc sau cô mới có phản ứng: “Trần Bắc Nghiêu! Bố mẹ tôi cũng chỉ muốn tốt cho tôi mà thôi, lúc đó chúng ta đã sai lầm!”.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu đột nhiên trở nên lạnh lẽo: “Tôi đã đến phòng khám bệnh đó. Em thông minh như vậy, em có biết lúc tôi đứng ở nơi đó, nghĩ đến em tám năm trước nằm trên bàn mổ, tâm trạng của tôi như thế nào không?”

Em có biết, đứng ngay tại nơi em chịu khổ, tâm trạng của tôi thế nào?

Tưởng tượng người phụ nữ tôi coi như báu vật bỏ đi giọt máu của tôi ở chính nơi này, tâm trạng của tôi như thế nào?

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng, cô chỉ cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn.

Bàn tay Trần Bắc Nghiêu vẫn không ngừng tàn phá trên ngực cô, cảm giác tê tê ngày càng kích thích khiến Mộ Thiện cảm thấy phần nộ, đau đớn và thẹn thùng.

“Trần Bắc Nghiêu...” Giọng Mộ Thiện nghèn nghẹn: “Trước khi đến đây tôi đã để lại tài liệu cho bạn tôi. Nếu anh không tha cho gia đình chúng tôi, ngày mai lời khai về việc anh giết chết Đinh Mặc Ngôn và Mạn Thủ sẽ được gửi đến công an tỉnh”.

“Người bạn nào cơ? Là bạn học của em ở Bắc Kinh hay Đồng Tuyên Thành?” Trần Bắc Nghiêu đến lông mày cũng không động đậy, khóe mắt anh lộ ý cười: “Em có muốn gọi điện cho họ ngay bây giờ không?”

Mộ Thiện cứng đờ. Người đàn ông trước mặt quả nhiên không còn là Trần Bắc Nghiêu của năm nào nào. Anh vừa thâm trầm, vừa nguy hiểm lại vừa xảo quyệt, giống một con sói lão luyện. Tình cảnh của cô hiện tại là ngoài vòng tay của anh, cô không còn con đường nào khác.

“Thật ra nếu em muốn tôi chết, em chỉ cần giao cho Diệp Vi Nông”. Trần Bắc Nghiêu dường như đọc được tâm tư của Mộ Thiện: “Nhưng tôi biết em không nỡ”.

Tim Mộ Thiện lại rung lên. Quả thật trước đó cô cũng từng nghĩ đến chuyện đưa tài liệu cho Diệp Vi Nông, nhưng cô phủ quyết ngay mà không hề do dự.

Cô hận anh vô cùng!

“Cút đi! Đồ điên!” Mộ Thiện hét lên rồi ra sức vùng vẫy. Cuối cùng cô cũng thoát khỏi vòng tay Trần Bắc Nghiêu. Cô giơ chân đạp mạnh vào ngực anh, anh cau mày muốn túm chân cô nhưng cô không cho anh cơ hội, lại bồi thêm một cú đấm vào ngực anh.

Trần Bắc Nghiêu không kịp phòng bị, người anh lắc lư, anh ho khan hai tiếng và quỳ thẳng người. Mộ Thiện lập tức đứng dậy chạy ra cửa phòng.

“Lần đầu là vì bố mẹ, vì tiền đồ...”. Giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu từ sau lưng vọng tới: “Lần thứ hai là vì cái gọi là đạo đức chính nghĩa... Người phụ nữ của tôi chưa bao giờ chịu thỏa hiệp vì tôi cả”.

Mộ Thiện dừng bước.

“Lần này, tôi sẽ thay em quyết định”. Ngực khí của anh ngày càng băng giá: “Trăm việc tốt hiếu thuận đứng đầu, em không muốn bố mẹ em chết thì không được ra khỏi cửa phòng này nửa bước”.

Lời lẽ bình thản nhưng mang sự uy hiếp rõ ràng.

“Trần Bắc Nghiêu, anh là tên khốn”. Mộ Thiện tức giận quay đầu, nhưng cô lập tức ngậm miệng khi nhìn thấy anh.

Trên tấm thân trần của Trần Bắc Nghiêu có hai vết máu đỏ, chảy từ vai và ngực anh xuống dưới. Vết thương của anh bị toạc ra, anh bắt đầu ho từng tiếng khàn khàn nặng nề.

Thế nhưng đôi mắt anh từ đầu đến cuối vẫn không rời khỏi Mộ Thiện, ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn khóa chặt người cô.

Nghe thấy tiếng ho không dứt của Trần Bắc Nghiêu, Lý Thành ở bên ngoài nói vọng vào, ngữ điệu đầy nghi hoặc: “Lão đại!”

“Từ từ!” Trần Bắc Nghiêu ra lệnh.

Mộ Thiện mở to mắt nhìn anh từng bước tiến về phía cô.

Cả người anh trông vừa yếu ớt vừa lãnh lẽo. Máu trên tay anh bắt đầu nhỏ từng giọt xuống đất, giống như rơi vào trái tim khô cằn của Mộ Thiện.

Trần Bắc Nghiêu đi đến trước mặt cô, anh cầm một chiếc áo khoác trên ghế sofa rồi khoác lên người Mộ Thiện.

Nước mắt Mộ Thiện đột nhiên trào ra. Lúc này cô không rõ cảm giác trong lòng là oán hận, uất ức hay thất vọng.

Cô chỉ thấy toàn thân mất hết sức lực: “Anh còn ép tôi nữa, tôi sẽ chết cho anh xem”.

Trần Bắc Nghiêu nhìn giọt lệ lăn trên gò má Mộ Thiện, từng giọt lóng lánh như trên châu.

Cô nói nếu anh ép cô nữa, cô sẽ đi chết.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu mới mở miệng: “Hãy ở bên tôi ba năm, sinh cho tôi một đứa con”.

“Không bao giờ”. Mộ Thiện đánh mặt.

Trần Bắc Nghiêu nở nụ cười lạnh lẽo: “Mộ Thiện, đây là giới hạn của tôi. Nếu em không đồng ý, tôi sẽ bắt bố mẹ em xuống mồ cùng tôi”.

Mộ Thiện nhìn anh, nước mắt rơi lã chã.

Thế nhưng nước mắt của cô không khiến anh mềm lòng hay thỏa hiệp. Anh quay về phía cửa phòng: “Lý Thành!”

Lý Thành đi vào, anh ta hốt hoảng kêu lên: “Tôi sẽ đi gọi bác sỹ ngay”.

Trần Bắc Nghiêu vẫy tay ra hiệu, mắt vẫn nhìn chăm chăm Mộ Thiện.

Sau đó anh cất giọng dịu dàng: “Nghĩ thông suốt rồi báo cho Lý Thành, để bố mẹ em sớm yên lòng”.

Nói xong không đợi Mộ Thiện trả lời, anh bám vào người Lý Thành rồi đi chậm chậm ra ngoài.

Lúc ngồi biệt thự bắt đầu bật hết đèn điện, Mộ Thiện an ủi mẹ cô đang khóc nức nở vì vui mừng, sau đó cô cúp điện thoại, đẩy cửa phòng ngủ và đi vào bên trong.

Trong phòng chỉ có một ngọn đèn ngủ mờ mờ, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ ngồi hút thuốc ở đầu giường.

Thân trên anh vẫn để trần, chỉ quấn mấy tấm vải băng trắng, khiến anh giống một con dã thú ẩn nấp. Gương mặt nghiêng của anh được bao trùm bởi ánh sáng dịu dịu, anh giống như chờ đợi từ rất lâu.

Chờ đợi con mồi cam tâm tình nguyện hiến dâng.

Nghe thấy tiếng động, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn về bên này, đồng thời tắt điều thuốc.

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh như có một thứ gì đó đang dâng trào.

Mộ Thiện cúi đầu đi đến bên giường ngủ.

Trần Bắc Nghiêu đột nhiên giơ tay kéo tay cô, cô không đứng vững ngã vào lòng anh.

Dưới ánh đèn điện, gương mặt anh nửa mờ nửa tỏ, thanh tú hơn bất cứ người nào, lạnh lẽo hơn bất cứ người nào. Bờ ngực anh không gầy gò mà là một tường thành vững chắc bao vây Mộ Thiện.

Trần Bắc Nghiêu nhìn chăm chăm Mộ Thiện, bàn tay mạnh mẽ của anh vuốt ve theo đường cong cơ thể cô từ phía sau.

Cả người Mộ Thiện ở trong lòng anh không thể động đậy, mặt cô dính chặt vào bờ ngực ấm nóng của anh.

Xung quanh vô cùng tĩnh lặng, Trần Bắc Nghiêu luồn tay vào áo Mộ Thiện khiến cô bất giác run rẩy, hơi thở cô trở nên gấp gáp.

“Trần Bắc Nghiêu, chúng ta coi như xong rồi”. Mộ Thiện thở hổn hển, thanh âm của cô đầy nộ khí.

“Không, chúng ta mới chỉ bắt đầu”. Ngực khí của Trần Bắc Nghiêu rất bình tĩnh, anh xoay người đặt cô nằm xuống giường rồi thân hình cao lớn của anh phủ xuống người cô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Sở thích

Ánh đèn mờ mờ, nhưng đôi mắt anh còn tối hơn cả ánh đèn. Ánh mắt không còn vẻ dịu dàng của ngày nào, chỉ còn dục vọng chiếm hữu đậm đặc.

Khác với thái độ gấp gáp và cứng rắn khi ở thư phòng, Trần Bắc Nghiêu lúc này trở nên vô cùng nhẫn nại và dịu dàng. Anh vuốt ve thân thể cương cứng của Mộ Thiện, anh dùng tay và đầu lưỡi hôn từng tấc da của cô, từ từ tiến xuống dưới.

Sắc mặt Mộ Thiện vẫn hết sức khó coi, nhưng cơ thể cô không chịu sự điều khiển của đại não đã mềm nhũn, gương mặt trắng ngần của cô đỏ ửng. Đến khi Trần Bắc Nghiêu hôn tới gót chân Mộ Thiện, quần áo của cô đã bị anh lột sạch sẽ. Thân thể trơn láng ngà ngọc của cô lộ ra trước mắt anh, không thể kiềm chế sự run rẩy.

Trần Bắc Nghiêu quỳn luyến hôn lên gót chân Mộ Thiện, như cố ý muốn cô nhớ lại nụ hôn trộm ở Dung Thái ngày nào. Mộ Thiện bị anh hôn đến mức đầu óc hỗn loạn, theo phản xạ cô giãy giụa muốn thoát khỏi sự khống chế của anh.

Trần Bắc Nghiêu cắn nhẹ lên đùi trắng nõn của Mộ Thiện, làm toàn thân cô tê tê, làm cô quên cả vùng vẫy, chỉ theo phản xạ khép chặt đùi.

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng đến lúc hai người đụng chạm thân mật, Mộ Thiện vẫn vô ý thức nắm chặt tấm ga trải giường ở dưới thân, cô muốn nhắm nghiền hai mắt nhưng không dám.

Trong khi đó Trần Bắc Nghiêu không vội tiến tới, trái lại anh xuống giường bật đèn.

Ánh sáng chói mắt, Mộ Thiện giơ tay che mắt. Cô cũng không biết cô sợ ánh sáng hay không muốn nhìn Trần Bắc Nghiêu.

“Em uống nước không?” Anh lấy một chai nước trên tủ đầu giường đưa cho cô.

“Không cần đâu”. Miệng nói vậy nhưng thật ra cổ họng Mộ Thiện đang khô rất.

Dường như nhận ra lời từ chối của Mộ Thiện chỉ là dối lòng, Trần Bắc Nghiêu cười cười, anh mở chai nước uống một ngụm rồi lại cúi xuống người cô.

Vai Mộ Thiện lại bị anh giữ chặt, mặt anh áp sát mặt cô, hơi thở nóng hôi phả lên mặt cô. Đôi môi của anh phủ lấy môi cô, một dòng nước mát lạnh chảy vào miệng cô.

Mộ Thiện bị sắc đến mức ho vài tiếng, Trần Bắc Nghiêu mới chịu rời khỏi đôi môi cô. Anh cất giọng dịu dàng: “Có cần tôi tiếp tục cho em uống nước?”

Mộ Thiện ngồi dậy, giật chai nước trong tay anh, cô uống nửa non chai nước, anh mới tỏ ra hài lòng.

“Nằm xuống”. Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu vẫn dính giọt nước, lấp lánh dưới ánh đèn.

Mộ Thiện cảm thấy vô cùng si nhục, cô nằm thẳng đơ, hai mắt nhắm nghiền: “Trần Bắc Nghiêu, làm vậy thú vị lắm sao?”

Anh không trả lời.

Thật ra Mộ Thiện không biết, Trần Bắc Nghiêu không còn là cậu thiếu niên không biết kìm chế bản thân của năm đó. Lúc này, anh chậm rãi nắm chặt gót chân cô đẩy lui lên trên, khiến hai chân cô chống lên thành hình chữ M.

Mộ Thiện cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, cô liền mở mắt, đập vào mắt cô là hình ảnh anh đang giữ chặt hai gót chân cô, gương mặt trắng trẻo của anh từ từ vùi xuống khu vườn bí mật giữa hai đùi cô.

Trần Bắc Nghiêu nhẫn nại dùng miệng và lưỡi khám phá nơi nhạy cảm của cô một cách si mê như cậu thiếu niên năm nào, nhưng khí thế càng bá đạo mạnh mẽ hơn.

Mộ Thiện cảm thấy dường như có trăm nghìn cánh tay từ huyết động ướt át, cào thẳng vào tim cô, khiến cô vừa thẹn thùng vừa lúng túng. Khoái cảm ngày càng rõ ràng, từ chậm đến nhanh chỉ trong giây lát. Mộ Thiện nhanh chóng thở hổn hển, cô có cảm giác cơ thể dâng cao mãi, cao mãi...

Cuối cùng ở thời khắc lên đỉnh, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó trong đầu cô vỡ tan theo từng cơn run rẩy của thân thể cô.

Đó là lý trí của cô. Mộ Thiện cứ tưởng cô cố gắng cứng đờ như một xác chết, mới là sự châm biếm về hành vi cưỡng ép của Trần Bắc Nghiêu.

Nhưng cô rõ hơn ai hết, bản thân cô cũng muốn có anh biết bao.

Từ nơi sâu thẳm trong lòng cô phát không ngừng kêu gào: Hãy yêu anh đi! Yêu anh đi! Đừng bận tâm đến việc anh phóng hỏa giết người, chẳng phải anh là người cô yêu nhất hay sao? Anh làm nhiều chuyện như vậy, dù tốt hay xấu cũng chỉ vì quá yêu cô!

Mộ Thiện thậm chí còn vượt qua ý nghĩ ích kỷ, hiện tại cô vẫn yêu anh, cứ tận hưởng ba năm tình nồng mật ý thì đã sao? Hơn nữa anh dùng bố mẹ cô uy hiếp cô, cô là con gái hiếu thảo nên phải nể nham. Cô là người con vĩ đại, ai dám chỉ trích cô dao động và truy lục?

Thế nhưng cô vẫn thấy không ổn, không ổn một chút nào.

Anh không thể coi sinh mạng vô tội như cỏ rác. Sao cô có thể ngủ cùng anh, mở to mắt nhìn anh không từ một thủ đoạn xấu xa nào, nhìn anh làm chuyện trái luân thường đạo lý, rồi một ngày nào đó trong tương lai, cô sẽ phải nhìn thi thể lạnh lùng của anh nằm trước mặt cô.

Nhưng cô không còn sức lực vùng vẫy.

Con khoái cảm đã đánh mạnh vào lý trí của Mộ Thiện, khiến tinh thần cô hỗn loạn. Cô không biết anh đang làm gì, cô chỉ biết toàn thân cô như một ngọn lửa bùng cháy, cô không thể khống chế cảm giác trống rỗng đang lan tỏa khắp người.

Trực giác của cơ thể thay thế tất cả, Mộ Thiện vừa bất lực vừa ngỡ ngàng nhận ra một sự thật: cô rất muốn có anh.

Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu rời khỏi huyết động của Mộ Thiện.

Cô cảm thấy không phải anh rời khỏi thân thể cô mà rút toàn bộ sinh khí của cô. Mộ Thiện bất giác mở mắt, cô bắt gặp cơ thể hoang dã như loài báo và gương mặt anh tuấn như một bức họa của Trần Bắc Nghiêu.

Nhận ra sự thất thần của Mộ Thiện, anh nhếch mép đồng thời kéo hai chân cô giăng sang hai bên. Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, đôi mắt đen lấp lánh đầy dục vọng.

Mộ Thiện nghe thấy anh thở hắt ra một tiếng đầy thỏa mãn, mặt cô càng nóng hơn. Tâm trạng phức tạp vừa nhục nhã vừa đau lòng vừa chờ đợi khiến đại não cô ngày càng quay cuồng. Cô không còn một chút sức lực, chỉ có thể để mặc anh chi phối.

Trần Bắc Nghiêu thẳng người trước cửa động của cô thăm dò một vài giây.

Cảm giác đau nhói khiến Mộ Thiện thở hắt ra, người cũng tỉnh táo thêm mấy phần, cô bắt đầu vùng vẫy kháng cự. Nhưng Trần Bắc Nghiêu dường như lường trước sự phản kháng của cô, hai tay anh khóa chặt thắt lưng cô, khiến cô không thể động đậy mà chỉ còn cách chịu đựng những đợt tấn công của anh. Động tác của Trần Bắc Nghiêu chậm lại nhưng anh không chịu lùi bước. Anh cúi người xuống cất giọng dịu dàng dỗ dành bên tai Mộ Thiện: “Nhìn anh...Thiện Thiện, sẽ đỡ nhanh thôi...nhìn anh đi...”.

Thanh âm của anh đầy mê hoặc, Mộ Thiện lập tức mở mắt nhìn anh. Gương mặt hoàn hảo và đôi mắt thâm trầm của anh phảng phất nhìn cô cả trăm năm, ngàn năm. Dục vọng dâng trào trong đáy mắt anh như muốn xé cô thành mảnh vụn và chiếm đoạt sạch sẽ.

Một chút lý trí còn sót lại trong đầu Mộ Thiện không biết trôi dạt về phương nào.

Cảm giác khó chịu cuối cùng cũng qua đi, Mộ Thiện vô ý thức nắm chặt hai cánh tay rắn chắc của Trần Bắc Nghiêu, toàn thân cô bắt đầu run lên từng cơn. Cô và anh tám năm trước mới chỉ qua loa một vài lần nhưng hai cơ thể vô cùng hòa hợp. Vào lúc này, Trần Bắc Nghiêu cũng phát hiện ra sự thay đổi của Mộ Thiện, anh không cần tiếp tục nhẫn nhịn, thắt lưng anh hơi nhích lên, tiến thẳng vào nơi sâu thẳm trong người Mộ Thiện.

Hơi thở của Mộ Thiện ngày càng gấp gáp, hai chân cô quặp chặt eo Trần Bắc Nghiêu. Động tác của anh càng nhanh, cơ thể cô ngày càng thiếu oxy, nhưng nơi sâu thẳm nhất trống rỗng khó chịu. Mỗi cú va chạm của Trần Bắc Nghiêu khiến cô đau khổ đến mức muốn chết, dễ chịu đến mức muốn chết.

Nỗi đau khô, thất vọng, nhớ nhung, ham muốn tích tụ ở trong lòng Mộ Thiện bấy lâu, cộng thêm cơ thể vô cùng nhạy cảm khiến cô có một cảm giác kích thích chưa từng có. Mộ Thiện kêu rên một tiếng mê người, hai đùi cô khép lại, thân thể mất kiểm soát run rẩy. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu ngày càng luật động mạnh hơn, khiến Mộ Thiện thật sự khó có thể chịu đựng dục vọng của anh, cô muốn đẩy anh ra, muốn trách móc anh, muốn kêu anh dừng lại nhưng Trần Bắc Nghiêu như mũi tên đã rời khỏi cánh cung, đầy mắt anh chỉ còn lại ngọn lửa đam mê hừng hực.

Sáng sớm ngày hôm sau, di động của Trần Bắc Nghiêu để trên đầu giường reo vang. Anh bắt điện thoại nói nhỏ: “Chờ đã”. Nói xong anh cúi đầu nhìn người phụ nữ ngủ say sưa trên cánh tay anh, rồi anh nhẹ nhàng đẩy cô dịch ra một chút.

Trần Bắc Nghiêu xuống giường đi sang thư phòng.

Là điện thoại của Châu Á Trạch, anh ta báo cáo tin tức mới nhất Sweet thu thập được. Sau đó anh ta hỏi với giọng tò mò: “Chị dâu ngày hôm qua sắc mặt không tốt lắm, chị ấy không làm mình làm mẩy với anh đấy chứ?”

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, ngữ điệu bình thản: “Không có gì, cô ấy đang ngủ”.

Châu Á Trạch kinh ngạc, anh ta trầm mặc vài giây mới mở miệng: “Không ngờ...chị ấy sẽ không quay về Bắc Kinh phải không?”

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía phòng ngủ: “Không”.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu quay về giường ngồi xuống, anh châm một điếu thuốc, cúi đầu nhìn người phụ nữ bình thản trong giấc ngủ say.

Mộ Thiện cảm thấy khô họng cô khô rát, đau đến mức cô mở to mắt, cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên mép giường, thân hình để trần của anh trông như tượng điêu khắc. Dưới lớp băng trắng cuốn trên ngực anh ẩn hiện vết máu đỏ thẫm ra ngoài.

Trần Bắc Nghiêu dường như không phát hiện vết thương của anh lại toạc ra, anh im lặng nhìn cô chăm chú qua làn khói thuốc dày đặc. Không biết anh đã ngồi đó bao lâu rồi.

Cuộc hoan ái ý loạn tình mê kịch liệt tối qua giống như một giấc mơ. Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Mộ Thiện theo bản năng kéo chăn trùm kín người, sắc mặt cô vô cùng lạnh lùng.

Động tác của Mộ Thiện khiến anh mỉm cười.

Cô không nhìn Trần Bắc Nghiêu, nhớ đến cổ họng khô rát, cô liền cầm chai nước trên đầu giường.

Trần Bắc Nghiêu ôm eo cô, cười khê: “Chai này mở từ hôm qua rồi, để anh đi lấy chai khác”.

Lúc Mộ Thiện tỉnh lại đã là buổi trưa. Bên ngoài trời u ám như chạng vạng tối, gió bão đập mạnh vào cửa sổ.

Sáng nay Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện ngủ tiếp, cả cô và anh đều mệt mỏi rã rời. Nhưng lúc này bên cạnh cô không một bóng người, Trần Bắc Nghiêu không biết đi khỏi từ lúc nào.

Cả người Mộ Thiện đau nhức, cô bỏ chăn ngồi dậy, từ cánh tay đến ngực, thắt lưng, đùi cô, chỗ nào cũng có dấu vết của cuộc hoan lạc do anh để lại, anh không hề che dấu sự cuồng nhiệt phải đè nén bao năm.

Trên thực tế, người được giải phóng cảm xúc không chỉ có một mình Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện thấy xương cốt cô mềm nhũn, cô chỉ muốn nằm yên một chỗ, không muốn động đậy.

Cô nghĩ, sao cô có thể bị anh giam giữ ở bên cạnh anh? Cô đâu phải là người ngốc nghếch, dù anh có cẩn thận đến mấy, nếu cô sớm có phòng bị thì cũng không đến mức như thế này, bị anh ép lên giường, lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, pháp phò lo sợ.

Ai cô cũng dè chừng, từ Châu Á Trạch, Đinh Hành, thậm chí cả Diệp Vi Nông. Chỉ duy nhất một mình Trần Bắc Nghiêu là cô không bao giờ đề phòng.

Mộ Thiện bất giác nhớ đến ngày gặp lại anh sau bao năm xa cách. Trần Bắc Nghiêu chơi bản nhạc “Castle in the Sky” cô yêu thích ở tầng tên cùng tòa nhà Dung Thái. Khi đó anh tỏ ra lạnh nhạt và xa lạ, anh có quan hệ mờ ám với Mạn Thù. Kể từ lúc bấy giờ, anh đã cho cô một tín hiệu sai lầm.

Cô nghĩ anh cố tình che dấu sự dịu dàng, cô cho rằng anh luôn thâm tình như trước kia. Dù sau đó tận mắt chứng kiến anh giết người, cô vẫn nghĩ cô là một người đặc biệt đối với anh, cô tưởng anh vẫn si tình như cậu thiếu niên năm đó.

Còn nữa, lúc ở trên ô tô anh nắm tay cô, nụ hôn nhẹ như lông hồng trên tàu casino, anh không hề gây khó dễ cho cô.

Anh còn tặng cô quà, đồ mặt nói với cô: “Tôi muốn một lần nữa theo đuổi em...”

Hai lần bị cô cự tuyệt, anh chỉ đứng yên một chỗ, không cưỡng ép cô cũng không hề tỏ ra tức giận. Chính vì vậy từ trong tiềm thức cô cho rằng anh luôn yêu thương và tôn trọng cô, giống như cô là thiếu nữ duy nhất ở trong tim anh tám năm trước.

Anh luôn dẫn dắt cô, muốn cô bắt chấp tất cả yêu anh như xưa, muốn cô cam tâm tình nguyện.

Vì vậy sau khi thất bại, anh quay ngoắt 180 độ, đột ngột giờ trò gây khó dễ, cô mới trở tay không kịp.

Hóa ra dưới vỏ bề ngoài nho nhã dịu dàng, anh rõ ràng là loài sói, lòng dạ hiểm độc, ra tay tàn nhẫn.

Cô nên làm thế nào bây giờ?

Cô phải ký giấy ghi nợ ba mươi triệu, cô và anh có hợp đồng làm “Trợ lý cá nhân” hợp pháp đảng hoàng. Trong ba năm tới cô sẽ ở bên anh một bước không rời, nếu không cô sẽ phải bồi thường một khoản tiền vô cùng lớn.

Có điều ba năm sau thì sao?

Mộ Thiện biết đây chỉ là kế hoãn binh của Trần Bắc Nghiêu, anh muốn cùng cô sớm tối có nhau. Anh muốn dùng khoảng thời gian ba năm làm hao mòn ý chí của cô, đến lúc đó cô sẽ không nữa rời xa anh.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện cảm thấy trong lòng vừa u ám vừa buốt giá.

Người đàn ông này đã dùng mọi thủ đoạn với cô, anh vừa đáng thương vừa đáng hận.

Mộ Thiện từng cho rằng ý chí của cô vững như bàn thạch. Thế nhưng tối qua, cơ thể cô khao khát anh nằm ngoài dự kiến của cô, cô tưởng bản thân của cô có thể kiềm chế trước sự bùng cháy của anh.

Cô vĩnh viễn không bao giờ tán đồng những việc anh làm. Nhưng một ngày nào đó, liệu cô có bị khuất phục trước tình yêu, tình thân và dục vọng, tự nguyện ở bên cạnh anh?

Giống như anh nói, cô không cần chọn lựa. “Vì cha mẹ”, “vì là một người con hiếu thảo”, lương tâm của cô đã có một cái cơ quang minh chính đại.

Sau đó thì sao?

Sau đó cả đời cô đứng sau lưng anh, giả vờ không thấy những cảnh đấm máu? Cô sẽ giống những người phụ nữ của các ông trùm xã hội đen khác, dù biết là vô dụng nhưng vẫn ngày ngày cầu nguyện, mong mỗi một cách đau khổ có thể chuộc tội thay người đàn ông.

Đây chính là tương lai của cô và anh?

Trên tầng hai có một phòng tiếp đón khách độc lập. Lúc Mộ Thiện đi vào, trong phòng không bật đèn sáng, ngoài trời mưa gió gầm gào, tivi bật tiếng rất nhỏ, hình ảnh nhấp nhòe.

Một bóng dáng cao ráo ngồi yên lặng trên ghế sofa. Nhờ ánh đèn tường mờ mờ chiếu xuống người Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện nhìn rõ gương mặt anh.

Gương mặt anh như được phủ một lớp băng, không có bất cứ biểu cảm nào. Đôi mắt đen của anh nhìn chăm chú vào màn hình tivi.

Bất cứ ai nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu lúc này cũng sẽ sồn da gà, cũng đều cảm thấy anh rất khó tiếp cận.

Đây mới là con người thật của Trần Bắc Nghiêu, cuối cùng anh đã để lộ bộ mặt thật trước cô?

Nghe tiếng bước chân, Trần Bắc Nghiêu quay đầu về phía cửa ra vào. Ánh mắt anh đột nhiên trở nên sâu thẳm khó đoán. Bàn tay anh đặt trên ghế sofa hơi động đậy, phảng phất chờ đợi Mộ Thiện lao vào vòng tay anh.

Mộ Thiện ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện Trần Bắc Nghiêu.

“Lại đây!” Trần Bắc Nghiêu ngồi thẳng, hơi nheo mắt nhìn Mộ Thiện.

Mộ Thiện vẫn giữ sắc mặt u ám, cô không hề nhúc nhích. Tuy biết làm gì cũng tốn công vô ích nhưng cô không muốn lại gần anh. Trong lòng cô thấy hận anh, hận anh khiến cô đau khổ và bối rối.

Trần Bắc Nghiêu im lặng nhìn Mộ Thiện. Bộ quần áo hôm qua đã nhàu nát nên cô mặc áo T-shirt của anh. Mái tóc dài đen nhánh của cô như dòng nước, đôi chân dài thon thả, gương mặt sạch sẽ thuần khiết, đôi mắt long lanh cuốn hút. Vậy mà người phụ nữ đẹp đẽ này không chịu mở rộng vòng tay với anh.

Trần Bắc Nghiêu đứng dậy đi đến bên Mộ Thiện ngồi xuống, anh giờ tay ôm eo cô.

“Trần Bắc Nghiêu, anh đừng quá đáng như vậy!”. Mộ Thiện gãy giữa hông thoát khỏi tay anh, nhưng khi chạm phải vết thương trên ngực Trần Bắc Nghiêu, cô lập tức đỡ người.

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra phản ứng của Mộ Thiện, khóe mắt anh để lộ ý cười. Anh cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, không đợi cô có phản ứng, anh kéo cô nằm xuống ghế sofa và nằm đè lên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tuần Vực

“Giám đốc Mộ, gần đây chị có chuyện vui gì mà khí sắc tốt thế”. Trợ lý Giang Na đặt tài liệu lên bàn, tươi cười hỏi Mộ Thiện.

Một cô gái trẻ tuổi ngồi bên cạnh mỉm cười: “Chắc chắn là chị... đang yêu đúng không ạ? Giám đốc Mộ, lúc nào chị bảo người bạn trai đi BMW của chị mời tụi em ăn cơm nhé”.

Nếu là trước kia, Mộ Thiện nhất định sẽ tán gẫu cùng đồng nghiệp, nhưng hôm nay cô chỉ mỉm cười: “Đừng nói linh tinh, các cô mau làm việc đi”.

Mộ Thiện vừa cầm tập tài liệu, chuông điện thoại reo vang. Giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu truyền đến: “Anh đang ở dưới tầng một”.

Mộ Thiện rời khỏi văn phòng trong ánh mắt ngưỡng mộ và tò mò của đồng nghiệp. Khi ra khỏi đại sảnh, cô nhìn thấy chiếc xe hơi quen thuộc đỗ ngoài cửa.

Ngày nào cũng như ngày nào. Năm trong tay hai giới hắc bạch đạo ở thành phố Lâm, đáng lẽ Trần Bắc Nghiêu phải bận tới mắt tới mũi mới đúng, vậy mà anh có thời gian rảnh rỗi đưa đón cô mỗi ngày.

Khi Mộ Thiện đi gần đến nơi, lái xe mở cửa cho cô. Mộ Thiện cúi đầu, thấy Trần Bắc Nghiêu mặc comple đen ngồi ở hàng ghế sau, tay anh đặt lên đầu gối. Anh nhìn cô bằng ánh mắt ấm áp.

Mộ Thiện coi anh như không khí, cô ngồi vào vị trí, giờ tập tài liệu trong tay ra xem.

Mấy giây sau, Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên vai Mộ Thiện: “Tươi tỉnh một chút đi em!”

Sắc mặt Mộ Thiện vẫn lạnh như băng.

Đã năm ngày trôi qua kể từ đêm cuồng loạn đó.

Tất cả hành lý của Mộ Thiện được chuyển đến nhà Trần Bắc Nghiêu, cô chính thức trở thành người đàn bà của anh. Trần Bắc Nghiêu dường như không bao giờ thỏa mãn nhu cầu, dù vết thương chưa lành hẳn nhưng tối nào anh cũng nhấn chìm cô trong hoan lạc, khiến cô thực sự nhận thức một người đàn ông kìm nén dục vọng nhiều năm đáng sợ như thế nào.

Ban ngày anh giữ lời hứa, không gây ảnh hưởng đến cuộc sống và công việc của cô. Chỉ có điều ngày nào anh cũng gửi hoa tươi đến văn phòng Mộ Thiện, thỉnh thoảng còn chuẩn bị hộp quà đặt ở ghế sau xe ô tô.

Giống như cô và anh đang yêu đương hẹn hò, anh rất dịu dàng và chiều chuộng cô.

Mộ Thiện không nhìn Trần Bắc Nghiêu, cô luôn giữ thái độ thờ ơ từ đầu đến cuối.

Chỉ có ở trên giường, thỉnh thoảng cô mới cắn xé anh, anh đáp lại bằng cách càng ra vào mạnh hơn, đưa cô đến hết đỉnh cao này đến đỉnh cao khác.

Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu đang từng bước mài mòn góc cạnh sắc nhọn của cô.

Trần Bắc Nghiêu dẫn Mộ Thiện tới một nhà hàng nằm ở con đường phía sau khách sạn nơi phồn hoa nhất thành phố. Mặc dù nằm ở khu phố sầm uất nhưng không gian nhà hàng rất yên tĩnh. Bức tường đá rêu phong mang đậm kiến trúc cổ xưa.

Ở bên trong nhà hàng, lối đi lại cũng rất tĩnh mịch. Ngoài nhân viên phục vụ dẫn đường, Mộ Thiện không nhìn thấy một người nào khác. Cô lặng lẽ đi theo Trần Bắc Nghiêu tới phòng riêng nằm ở góc trong cùng.

Khách vẫn chưa đến, căn phòng không một bóng người. Trên chiếc bàn gỗ đen thấp theo kiểu Nhật Bản bày mấy đĩa đồ ăn trông rất bắt mắt. Đằng sau có một bức bình phong thủy mặc.

Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi vòng ra sau tấm bình phong. Anh đẩy cánh cửa gỗ ở đằng sau, cánh cửa thông sang một gian phòng khác.

Hóa ra đó là một phòng tranh. Trên tường treo đầy những bức họa tinh tế, có tranh thủy mặc, tranh sơn dầu, giống như ở một nơi phong cảnh đẹp không có tị nạn.

Hai người đi đến bên cửa sổ. Bên ngoài cửa kính trồng đầy cây xanh. Ở góc phòng, một chiếc piano màu đen bóng nổi bật dưới ngọn đèn vàng.

Trần Bắc Nghiêu buông tay Mộ Thiện, anh đi tới chỗ cây đàn ngồi xuống.

Tiếng đàn du dương vang lên, bản nhạc anh chơi là bản “Canon” nổi tiếng.

Mộ Thiện vốn nhìn ra ngoài cửa sổ. Một lúc sau cô không nhìn được liền quay lại nhìn anh.

Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, anh chơi rất tập trung.

Mỉ mắt anh hơi khép lại, gương mặt trắng trẻo của anh lung linh dưới ánh đèn vàng, bất cứ ai liếc qua dáng vẻ của anh lúc này cũng không thể rời mắt.

Thần sắc anh khoan thai và thư thái hiếm thấy. Đôi bàn tay anh như có linh hồn, lướt nhanh trên phím đàn.

Hình ảnh Trần Bắc Nghiêu đang ngồi chơi đàn và người đàn ông thâm hiểm cường thủ hào đoạt những ngày qua như hai người hoàn toàn xa lạ.

Tiếng đàn réo rất bi thương, Mộ Thiện cảm thấy vạn vật đều biến mất, tầm mắt cô chỉ còn lại bóng dáng cô độc của anh ngồi ở đó.

Vào giây phút này, người đàn ông trước mặt Mộ Thiện vô cùng dịu dàng và tinh khiết.

Mộ Thiện thấy chua xót trong lòng, cô hận Trần Bắc Nghiêu, nhưng nghe tiếng đàn và nhìn gương mặt bình thản của anh, cô chỉ mong giây phút này có thể kéo dài mãi mãi.

Khi bản nhạc kết thúc, Trần Bắc Nghiêu ngừng đầu nhìn Mộ Thiện. Hai tay Mộ Thiện túm lấy gấu váy, cô nhìn vào mắt anh, nhất thời không nhúc nhích.

Hai người ngẩn ngơ trầm mặc mất đôi mắt, cho đến khi đằng sau vang lên tiếng vỗ tay tán thưởng.

“Mộ Thiện, Bắc Nghiêu”.

Diệp Vi Nông đứng dưới bức tranh cuộn tròn ở trên tường, đằng sau cô là một người đàn ông cao lớn. Anh ta mỉm cười gật đầu với Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện giật mình.

Người đàn ông khoảng ba lăm ba sáu tuổi, diện mạo sáng sủa. Đôi mắt sâu của anh ta rất ôn hòa, khiến ngũ quan vốn góc cạnh mềm mại hẳn. Chỉ đứng yên một chỗ nhưng người đàn ông tỏa ra một sức mạnh đáng tin cậy.

Trong lúc Mộ Thiện chưa định thần, vai cô bị một người ôm nhẹ, người đó đưa cô đi đến trước Diệp Vi Nông và người đàn ông mới xuất hiện.

“Đây là Lão Tuần nhà tớ”. Diệp Vi Nông mỉm cười: “Hai người gọi anh ấy Lão Tuần là được rồi”.

“Cậu chơi đàn hay thật”. Lão Tuần nhìn Trần Bắc Nghiêu: “Tuần Vực”.

Trần Bắc Nghiêu bắt tay anh ta: “Trần Bắc Nghiêu”.

Bốn người quay về phòng ăn ngồi xuống. Sau khi hàn huyên vài câu, Diệp Vi Nông quay sang Lão Tuần: “Anh nói những thứ thuộc về nghệ thuật như tiếng đàn và tranh vẽ có thể phản ánh tình cảm và lòng dạ con người. Hôm nay nghe Tiểu Bắc đánh đàn, anh có cảm nhận gì?”

Lão Tuần mỉm cười, thốt ra mấy từ đầy thâm ý nhưng lại khó nắm bắt: “Tiếng đàn như bản thân người đó”.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, kính rượu Lão Tuần.

Đặt ly rượu xuống bàn, Lão Tuần nhìn Mộ Thiện: “Nghe Vi Nông nói, Tiểu Mộ cũng tốt nghiệp đại học H?”

Mộ Thiện gật đầu: “Không ngờ trùng hợp như vậy”.

Lão Tuần cất giọng tán thưởng: “Bỏ qua nhiều doanh nghiệp nước ngoài với mức lương cao để về quê gian khổ lập nghiệp, người như Tiểu Mộ thật hiếm có. Sau này trong việc kinh doanh gặp khó khăn gì, cô hãy gọi điện cho thư ký của tôi, đừng ngại”.

Mộ Thiện tỏ ra cảm kích, cô nâng ly rượu nhưng bị Trần Bắc Nghiêu đoạt mất, anh cười tươi với cô: “Còn không mau gọi sư huynh? Anh thay em kính sư huynh một ly”.

Diệp Vi Nông cười cười: “Cậu ấy có uống ngàn chén cũng chẳng say đâu. Trần Bắc Nghiêu, anh bảo vệ cậu ấy kỹ quá đấy!”

Trần Bắc Nghiêu uống cạn ly rượu rồi cất giọng bình thản: “Chúng tôi dự định có con nên tôi mới không cho cô ấy uống rượu”.

Ngữ điệu của anh rất đúng mực và dịu dàng, người nào nghe thấy chắc cũng sẽ cảm động.

Mộ Thiện đang uống trà bị sặc trong cổ họng.

Diệp Vi Nông kinh ngạc nhìn Mộ Thiện. Ánh mắt Lão Tuần ôn hòa thêm mấy phần, anh ta gật đầu với Trần Bắc Nghiêu: “Cậu có phúc mới tìm được cô”.

bạn gái tốt như Tiểu Mộ”.

Mặc dù lời nhận xét “Tiếng đàn như bản thân người đó” mang tính khách sáo nhưng ấn tượng của Lão Tuần về Trần Bắc Nghiêu cũng không tồi. Hai người trò chuyện đến nửa đêm, phần lớn thời gian họ bàn luận về nền kinh tế của thành phố Lâm và những khó khăn các doanh nghiệp vừa nhỏ gặp phải khi chuyển đổi mô hình kinh tế. Có lúc Lão Tuần cau mày trầm ngâm, có lúc mỉm cười vui vẻ.

Diệp Vi Nông kéo Mộ Thiện ngồi xuống ghế sofa ở bên cạnh.

Trước đó Mộ Thiện đã thông báo với Diệp Vi Nông, cô thay đổi quyết định, cô muốn quay về với Trần Bắc Nghiêu. Diệp Vi Nông biết mối quan hệ giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu không phải nói bỏ là có thể bỏ nên cô cũng không có ý định khuyên nhủ bạn.

Lúc đó, Diệp Vi Nông chỉ thờ dài nói: “Cũng tốt thôi, thật ra tớ mong cậu quay về với anh ta, ít nhất cậu cũng không ngờ ngờ ngẩn ngẩn như mấy hôm trước”.

Lúc này, Diệp Vi Nông quan sát từ đầu đến chân Mộ Thiện rồi mỉm cười: “Quả nhiên khác hẳn”.

“Khác gì cơ?” Mộ Thiện giả bộ không hiểu.

Diệp Vi Nông véo má Mộ Thiện: “Trông cậu mềm mại tươi tắn hẳn ra”.

Mộ Thiện đỏ mặt, Diệp Vi Nông nói nhỏ: “Vừa rồi chứng kiến cảnh anh ta chơi đàn cho cậu nghe, tớ rất cảm động. Mộ Thiện, tớ biết bây giờ cậu vẫn chưa thoải mái lắm, nhưng mỗi người cả đời cũng chỉ yêu một người. Tuy công ty của Trần Bắc Nghiêu có dính dáng đến xã hội đen nhưng dù sao anh ta không làm ăn phi pháp quá đáng. Nếu không hôm nay Lão Tuần cũng chẳng đến gặp anh ta”.

Mộ Thiện không lên tiếng.

Diệp Vi Nông không nhìn Mộ Thiện, cô thờ dài: “Không ngờ một người đàn ông lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu mở miệng ra là nhắc đến con cái. Nếu cậu không tình nguyện ở bên cạnh anh ta, anh ta sẽ rất đáng thương”.

Mộ Thiện đánh trống lảng: “Còn cậu thì sao? Lúc nào mới định sinh con? Lúc gặp cậu, thị trường Tuần không phải độc thân đúng không?”

Diệp Vi Nông mỉm cười: “Bên Bắc Kinh ép anh ấy tái giá nhưng anh ấy không chịu. Tớ và anh ấy không thể kết hôn, nhưng sống như bây giờ tớ đã cảm thấy mãn nguyện rồi”.

Hon mười giờ đêm, Lão Tuần và Diệp Vi Nông ngồi xe ra về trước. Trần Bắc Nghiêu tặng Lão Tuần bức thư pháp do ông ngoại anh viết. Lão Tuần hơi bất ngờ nhưng vẫn vui vẻ nhận lấy.

Vừa ngồi lên xe, Trần Bắc Nghiêu lập tức áp sát, người anh toàn mùi rượu.

“Cám ơn em!” Đôi mắt anh sáng ngời.

Mộ Thiện nói lãnh đạm: “Không phải vì anh. Ba năm sau, công ty tôi vẫn tiếp tục làm ăn ở thành phố Lâm”.

Trần Bắc Nghiêu không đếm xỉa đến sự lạnh nhạt của Mộ Thiện, anh cười cười cầm tay cô đưa lên miệng hôn nhẹ. Mộ Thiện cảm thấy buồn buồn, vừa định gạt lại nhưng anh càng nắm chặt hơn.

Trần Bắc Nghiêu không còn vẻ dịu dàng, trầm mặc và ần ần của ngày nào. Bây giờ chỉ cần anh muốn, anh sẽ cướp đoạt một cách thẳng thắn và tàn nhẫn.

Có lẽ do cuộc gặp gỡ tối nay thuận lợi nên tâm trạng Trần Bắc Nghiêu rất tốt.

Tối nay, Mộ Thiện lại được chứng kiến một bộ mặt khác của Trần Bắc Nghiêu. Cô không thể không khâm phục thủ đoạn của anh.

Thị trường Tuần là người có gia thế lẫy lừng, anh ta không bận tâm đến tiền bạc cũng như phụ nữ, mấy năm nay bên cạnh anh ta chỉ có Diệp Vi Nông. Anh ta được điều từ Bắc Kinh về thành phố Lâm, không bao lâu sau chắc chắn sẽ được đề bạt vào vị trí cao hơn.

Làm thế nào mới có thể khiến thị trường Tuần trở thành bạn bè?

Đó là chiêu “quân tử kết giao”.

Bản nhạc “Canon” bị thương, ai nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu lúc đó cũng sẽ bị tư thế và dung mạo thanh tao cô độc của anh chinh phục.

Người phụ nữ của anh lại là sinh viên đại học H, là tiểu sư muội trong sạch chính trực. Điều này càng giúp Trần Bắc Nghiêu ghi điểm trong con mắt thị trường Tuần. Hon nữa anh dịu dàng chăm sóc bảo vệ người anh yêu thương, anh chung tình như thị trường Tuần đối với Diệp Vi Nông.

Anh có cách nhìn độc đáo về xu hướng phát triển kinh tế của thành phố Lâm, anh cho thấy anh là một nhà doanh nghiệp trẻ đầy tài năng.

Anh thể hiện tất cả nhiều điều đó một cách tự nhiên, khiến thị trường Tuần nhìn anh bằng con mắt khác hoàn toàn.

Mộ Thiện không hề cảm thấy bất ngờ khi chứng kiến Trần Bắc Nghiêu khéo léo dẫn dắt thị trường Tuần trở thành tri kỷ của anh. Người đàn ông này làm gì cũng mưu tính trước. Cô chỉ là không biết anh kết bạn với thị trường Tuần là để "thù thành" hay "tiến công"?

Đường như nhận ra sự ngờ vực của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nhếch mép: “Em muốn hỏi gì thì hỏi đi, em là người phụ nữ của anh, anh sẽ không giấu em”.

Mộ Thiện không muốn nhiều lời với Trần Bắc Nghiêu, nhưng chuyện này liên quan đến thị trường Tuần và Diệp Vi Nông, cô không thể không bận tâm, vì vậy cô hỏi: “Gần đây anh bận công việc gì?”

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, chỉ cười cười nhìn cô. Đáp án cô tự hiểu.

Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiện không chống đỡ nổi, cô quay sang chỗ khác rồi mở miệng hỏi thẳng: “Sau khi kết bạn với thị trường Tuần, kế hoạch tiếp theo của anh là gì?”

Trần Bắc Nghiêu tiếp tục cười cười, anh sờ bao thuốc, nhìn thấy cô lại rút tay về.

“Thiện Thiện, em đừng nghĩ ngợi nhiều. Chín mươi chín phần trăm thời gian, anh là một thương nhân làm ăn chân chính”.

Mộ Thiện im lặng.

Trần Bắc Nghiêu tiếp tục lên tiếng: “Phó tính trưởng họ Triệu vừa được đề bạt đi Bắc Kinh. Tỉnh ủy khuyết một vị trí, nghe nói sẽ tuyển người từ thành phố Lâm. Em càng đánh giá ai cao hơn?”

Mộ Thiện hiểu chữ “càng” anh nói ở đây là chỉ thị trường Tuần và phó thị trường Ôn Tệ Trân.

Cô trầm mặc vài giây rồi mở miệng: “Nghe nói Tuần Vực là con trai nhỏ không được trọng dụng của Tuần gia nên mới bị đẩy đến thành phố Lâm, bản thân anh ta cũng không tệ. Ôn Tệ Trân nhiều năm qua là chỗ dựa của Đinh Mặc Ngôn, tôi không nghĩ ông ta trong sạch. So với Ôn Tệ Trân, tôi thà bỏ một phiếu cho thị trường Tuần”.

Thấy Mộ Thiện không còn giữ thái độ xa cách, Trần Bắc Nghiêu cúi đầu, hai tay anh nâng mặt cô rồi dịu dàng liếm viền môi cô.

“Ừ, chúng ta cùng bỏ một phiếu cho thị trường Tuần”.

Hôm đó Trần Bắc Nghiêu và thị trường Tuần chỉ nói chuyện thuộc tầm vĩ mô, không hề nhắc đến vấn đề cá nhân. Vài ngày sau, Trần Bắc Nghiêu lại bảo Mộ Thiện cùng anh đi gặp thị trường Tuần. Lần này, hai người giống như bạn tâm giao thật sự.

Có một điều Mộ Thiện không ngờ tới, nửa tháng sau xuất hiện một vụ scandal long trời lở đất, khiến chốn quan trường từ trước đến nay vốn rất bình ổn của thành phố Lâm rung chuyển mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Điềm Điềm (*)

Hình ảnh và đoạn băng video được quay rất rõ. Dưới ánh đèn sáng trưng, cô gái trẻ có thân hình đầy đặn, trắng mịn, người bị gấp thành tư thế quái dị đang cùng một người đàn ông trung niên không rõ mặt ân ái kịch liệt.

Cô gái đã bị làm mờ gương mặt nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của cô mím chặt, khiến người xem không khỏi tưởng tượng lúc đó cô đau đớn và sung sướng như thế nào.

Ở mấy hình ảnh cuối cùng, người đàn ông trung niên còn đưa cả dụng cụ kích dục vào thân thể thuần khiết không tì vết của cô gái trẻ, liên tục hành hạ cô.

Bất cứ ai chứng kiến cảnh tượng ưót ắt khẩu vị nặng như thế này, nghe tiếng thờ gấp gấp của người đàn ông và tiếng rên rỉ của cô gái chắc cũng sẽ nổi da gà, đồng thời thảm khinh miệt họ.

Mộ Thiện tắt vi tính, uống một hớp nước, trầm tư suy nghĩ.

Mấy ngày trước, trên một diễn đàn đột nhiên xuất hiện tin tức một lãnh đạo cao cấp dụ dỗ cưỡng bức một nữ sinh viên đại học.

Người đưa tin còn ám chỉ vị quan chức cao cấp đó là phó thị trường Ôn, cô gái là một nữ sinh viên thuần khiết.

Quan chức, ngược đãi tình dục, nữ sinh viên xinh đẹp... Tất cả những nhân tố này liên quan đến nhau, kích thích trí tò mò của mỗi con người. Vì vậy tin

tức vừa được đưa ra đã lập tức lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt.

Chưa đến nửa ngày sau đó, toàn bộ hình ảnh và lời bàn tán của dân mạng đều bị xóa sạch, không còn một chút dấu vết nhưng vụ việc ảnh hưởng quá lớn. Nghe nói cô sinh viên đã xin thôi học, rất nhiều sinh viên trường đại học Lâm lên tiếng, tạo thành dư luận mạnh mẽ đòi thành ủy điều tra chân tướng sự việc và yêu cầu trừng phạt nghiêm khắc người đàn ông đòi bồi bại kia.

Khi đọc những dòng tin này, ý nghĩ đầu tiên của Mộ Thiện là: xảy ra chuyện lớn như vậy, Ôn Tệ Trân chắc không thể chuyển lên tỉnh ủy.

Cô cảm thấy nhất định có người đứng đằng sau bày trò, nhưng quan trọng hơn là không ai bắt ép Ôn Tệ Trân. Dù thế nào đi chăng nữa cũng do ông ta có hành vi bậy bạ, gieo nhân nào gặt quả đó. Nếu đúng là ông ta cưỡng bức nữ sinh viên, Mộ Thiện càng thấy ghê tởm ông ta.

Mộ Thiện đoán không sai. Mấy ngày sau, quả nhiên có người tự xưng là giáo sư đại học Lâm gửi tin nhắn lên mạng nói ông ta chịu trách nhiệm về thông tin nói trên. Ông ta cho biết có một cô sinh viên bị một quan chức cưỡng bức mà không biết câu cứu ai. Một dịp tình cờ, vị giáo sư này biết được chuyện của cô, ông ta vô cùng kinh ngạc và phẫn nộ, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, ông ta quyết định công khai trên mạng với mục đích đòi lại công bằng cho cô gái.

Sau đó cũng có các cơ quan hữu quan đến tìm giáo sư đại học Lâm để tiến hành điều tra, nhưng vì không có chứng cứ xác thực nên vụ việc đành gác lại.

Có một điều Mộ Thiện và nhiều người dân thành phố Lâm không ngờ tới, vận đen vẫn tiếp tục đeo bám Ôn Tệ Trân.

Vài ngày sau, Đồng Tuyên Thành nói cho Mộ Thiện biết, thành ủy vừa nhận được một đơn thư tố cáo hành vi tham ô hối lộ của Ôn Tệ Trân từ nhiều năm trước. Người gửi thư nêu cả tên thật, là một thư ký của Ôn Tệ Trân nhiều năm trước, anh ta vì phạm kỷ luật nên bị đẩy về nông thôn làm nhân viên văn thư.

Sự việc xảy ra quá trùng hợp. Thư ký dám đứng ra tố cáo còn nêu tên thật, thành ủy lại nhận thụ lý đơn kiện.

Quả nhiên vài ngày sau, Ôn Tệ Trân bị gọi đi điều tra. Chốn quan trường ở thành phố Lâm đột nhiên thay đổi hoàn toàn.

Buổi tối khi xem tin tức thời sự không còn thấy bóng dáng của Ôn Tệ Trân, Mộ Thiện bắt giắc thờ dài.

Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch cùng đi vào phòng khách. Châu Á Trạch dẫn theo một cô gái, anh ta cười hi hi với Mộ Thiện: "Chị dâu đang xem thời sự? Sweet, em cũng nên học tập chị dâu, phải nắm rõ tình hình mới có thể giúp đỡ đàn ông chúng tôi".

Hôm nay Châu Á Trạch có vẻ vô cùng hưng phấn, Mộ Thiện liếc qua anh ta. Cô bắt gặp một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp ở trong lòng anh ta, cô gái nhìn cô bằng to tròn đen lay láy, miệng xinh xinh của cô gái ngoan ngoãn gọi: "Chị dâu".

Mộ Thiện vừa nhìn đã có cảm tình với cô gái, cô liền mỉm cười gật đầu.

Sweet theo Châu Á Trạch lên tầng hai. Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiện, người anh phảng phất mùi rượu. Anh cúi sát vào người cô và hít hít, dường như anh rất thích mùi hương của cô.

Mộ Thiện không để ý đến Trần Bắc Nghiêu, cô tiếp tục đổi kênh. Một lúc sau, cô nghe thấy hơi thở đều đều của người ở bên cạnh.

Mộ Thiện quay sang nhìn, Trần Bắc Nghiêu giống như một đứa trẻ, anh ngẹo đầu trên thành ghế sofa, một tay buông thõng xuống ghế, một tay đặt bên cạnh đùi cô.

Thân hình cao lớn của anh yên lặng ở bên cạnh cô. Tim Mộ Thiện rung nhẹ. Gương mặt anh sát gần, mái tóc ngắn đen tuyền của anh như dòng nước mát chảy vào tim cô. Trong khi đó chỉ cần cô ngẩng đầu là chạm vào gương mặt nghiêng anh tuấn của anh.

Mộ Thiện quay ra chỗ khác, cô đứng dậy đi lên tầng hai.

Vừa đi vài bước, đằng sau có tiếng động. Mộ Thiện quay đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu từ từ mở mắt, lặng lẽ nhìn cô.

Anh cũng trầm mặc đứng lên. Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu kẻ trước người sau đi lên tầng hai. Mặc dù cô và anh đã đụng chạm thân mật nhưng việc anh đi theo cô mà không nói một lời nào như lúc này khiến cô cảm thấy bất an.

Mộ Thiện bỗng dưng rơi vào tình huống khó xử, đi nhanh cũng không xong, chậm cũng không ổn. Đến chiếu nghỉ ở cầu thang, Mộ Thiện quay đầu, thấy anh đang cười cười nhìn cô. Như muốn tuyên bố với cô, đêm nay cô vẫn thuộc về anh giống mọi ngày.

Đi qua căn phòng dành cho khách, Mộ Thiện cứng đờ người.

Mặc dù căn phòng có hiệu quả cách âm rất tốt nhưng vẫn vọng ra tiếng thở hổn hển và tiếng da thịt va chạm. Châu Á Trạch nhất định đang đè Sweet vào cánh cửa nên mới có tiếng động rõ mồn một như vậy.

Trong đầu Mộ Thiện tự nhiên xuất hiện cảnh nóng của cô sinh viên đại học. Hai má cô đỏ bừng, bước chân càng nhanh hơn.

Trần Bắc Nghiêu cũng nghe thấy tiếng động, khi đi ngang qua anh giơ tay gõ nhẹ lên cửa phòng, ở bên trong mới yên tĩnh trở lại.

Những tiếng động mờ ám này khiến Mộ Thiện rất ngượng ngùng. Cô vừa vào trong phòng, Trần Bắc Nghiêu vụt đến như một cái bóng và bế cô lên.

"Em muốn không?" Trần Bắc Nghiêu có thể nhìn ra phản ứng cơ thể Mộ Thiện tuy cô vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

"Không muốn". Mộ Thiện tỏ ra cương quyết.

Anh nheo mắt nhìn cô: "Nói một đằng nghĩ một nẻo".

Mộ Thiện nghiêng răng quay đi chỗ khác. Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng bế cô tới chiếc giường lớn.

Mộ Thiện gặp lại Đinh Hành sớm hơn cô tưởng. Chỉ là lần này, cô đã trở thành người đàn bà của Trần Bắc Nghiêu, còn anh là vị hôn phu của tiểu thư nhà họ Lữ.

Tối hôm đó, chính quyền thành phố tổ chức bữa tiệc từ thiện, mời tất cả các doanh nghiệp đóng góp cho công trình Hy vọng cùng tham gia. Do vụ scandal âm ỉ trước đó, thành ủy rất coi trọng hoạt động từ thiện lần này, chủ tịch Tuần thậm chí đích thân lên trao giải cho những đơn vị quyên góp nhiều nhất.

Mộ Thiện khoác tay Trần Bắc Nghiêu đi vào hội trường. Khi nhìn lên màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn treo ở trên sân khấu, Mộ Thiện hơi giật mình, Trần Bắc Nghiêu đóng góp khoản tiền lớn nhất, tên anh cũng đứng đầu trong danh sách.

Sau khi chủ tịch Tuần lên phát biểu và tuyên bố quyết định trao bằng khen cho doanh nghiệp tiêu biểu trong công tác từ thiện, Trần Bắc Nghiêu đứng dậy đi lên sân khấu dưới ánh đèn rực rỡ và tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người. Đáng người anh cao ráo, gương mặt tuấn tú nổi bật dưới ánh đèn, anh đi đến đâu là xuất hiện tiếng xì xầm bàn tán khen ngợi đến đó.

Sau đó, Trần Bắc Nghiêu và thị trưởng Tuần bắt tay và chụp ảnh lưu niệm. Hai người có thân phận khác nhau, khí chất khác nhau. Nhìn hình ảnh họ vai kề vai, Mộ Thiện cảm thấy cả thành phố Lâm dường như nằm dưới chân bọn họ.

Cô hơi ngây người.

Cũng đúng, bây giờ kẻ được lợi lớn nhất chẳng phải là hai người đàn ông ở trên sân khấu hay sao? Trần Bắc Nghiêu tuy thủ đoạn đầy mình nhưng cục diện chính trị ở thành phố Lâm một mình anh tuyệt đối không thể làm xáo trộn.

Có điều, mọi việc đã ngã ngũ, dù Trần Bắc Nghiêu và thị trưởng Tuần có bắt tay hát căng Ôn Tệ Trần hay không, điều đó không còn quan trọng nữa.

Mộ Thiện đang để đầu óc đi chỗ khác, một người ngồi cùng bàn hỏi cô và Trần Bắc Nghiêu lúc nào kết hôn. Việc cô sống chung với Trần Bắc Nghiêu không còn là bí mật ở thành phố Lâm. Mộ Thiện cười trừ cho qua chuyện.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu quay về bên Mộ Thiện ngồi xuống. Anh kéo tay Mộ Thiện, đưa tấm bằng khen cho cô.

Mộ Thiện cầm bằng khen lên đọc, cô sững sờ trong giây lát.

"...Cám ơn anh Trần Bắc Nghiêu, cô Mộ Thiện đã quyên góp năm mươi trường tiểu học Hy vọng Trần Mộ"

Dưới cùng tấm bằng khen có một hàng chữ nhỏ: Trường tiểu học Hy vọng Trần Mộ.

Tâm trạng Mộ Thiện vô cùng phức tạp. Nhưng dù anh xuất phát từ tấm chân tình hay chỉ là hành vi lấy lòng giới cầm quyền, anh cũng đã giúp rất nhiều gia đình và trẻ em.

Hơn nữa những trường tiểu học đó đều đã khánh thành, vì vậy từ mấy năm trước, từ trước khi gặp lại cô, anh đã đặt tên cho các trường học là "Trần Mộ"?

"Cám ơn". Mộ Thiện ngẩng đầu, nở nụ cười ôn hòa với Trần Bắc Nghiêu. Khóe miệng Trần Bắc Nghiêu hơi cong lên, anh vừa nhìn cô vừa cầm ly rượu lên uống cạn.

Đúng lúc này, tràng vỗ tay nổi lên. Mộ Thiện đưa mắt về phía sân khấu. Một người đàn ông cao lớn diện comple dẫn theo một cô gái nhỏ bé đi lên sân khấu.

Là Đinh Hành.

Khác với vẻ lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành tỏ ra ôn hòa đầy phong độ. Lữ Hạ vốn có diện mạo bình thường nhưng đứng bên cạnh anh lúc này, cô giống một viên ngọc phát sáng dưới ánh đèn.

Lữ Hạ nhận bằng khen từ tay thị trưởng Tuần thay người anh trai đã khuất của cô. Đinh Hành đứng bên cạnh Lữ Hạ, anh luôn nhìn cô mỉm cười dịu dàng, khiến các cô gái ở dưới hội trường không thể rời mắt khỏi anh. Lúc chụp ảnh lưu niệm, anh đảo mắt một vòng qua bên dưới hội trường rồi lại nở nụ cười quen thuộc.

Mộ Thiện nghĩ, cả thành phố Lâm này, chắc không có ai từng trải qua nhiều hoạn nạn như Đình Hành.

Anh vốn là công tử của một gia tộc lớn, vậy mà chỉ sau một đêm nhà tan cửa nát, bố ruột chết thảm. Anh ăn nhờ ở đậu nhà người khác và suýt bị mất mạng.

Người cậu đang hô phong hoán vũ bất ngờ bị hạ bệ. Trong lúc ai cũng nghĩ anh chàng công tử này không thể ngóc đầu lên nổi, anh đột nhiên biến thành con rết của Lữ gia, nắm trong tay các đầu mối làm ăn của Lữ gia. Bây giờ mới là lúc anh thật sự làm lại từ đầu.

Không ít người cho rằng Đình Hành gặp may, nhưng Mộ Thiện lại nghĩ, khi Lữ gia xảy ra biến cố, ai truy kích bằng Hồ Nam để trả thù ngay trong hôm đó, ai có thể đích thân đi Hồ Nam xoa dịu nổi ân oán lớn như vậy?

Mộ Thiện sớm biết Đình Hành không phải nhân vật tầm thường.

Nhìn Đình Hành đỡ Lữ Hạ đi xuống sân khấu, Mộ Thiện nghĩ, một người như anh liệu có thật lòng với cô gái đó?

Khi Mộ Thiện bị Trần Bắc Nghiêu đem bố mẹ cô ra uy hiếp, cô chưa từng nghĩ đến chuyện cầu cứu Đình Hành. Bởi vì cô luôn cảm thấy, nếu Trần Bắc Nghiêu là sói, lẽ nào Đình Hành không phải là hổ?

Nghĩ đến đây Mộ Thiện hơi đau lòng, tại sao cô có thể giữ khoảng cách với bất cứ người đàn ông nào, chỉ duy nhất một mình Trần Bắc Nghiêu, cô đánh mất chừng mực hết lần này đến lần khác. Trước kia cũng vậy, bây giờ vẫn thế.

Cô đã quyết tâm ba năm sau sẽ rời khỏi Trần Bắc Nghiêu. Nếu lúc đó tay anh vẫn nhúng bùn, cô chỉ còn cách tố cáo anh.

Cô không muốn sống dằn vặt đau khổ cả đời. Đây là quyết định chắc chắn của cô, cô sẽ không bao giờ do dự.

Trong ba năm tới thì sao? Tất nhiên cô sẽ không tha thứ cho anh, không chấp nhận anh. Nhưng đúng như anh nói, cô cũng muốn có anh. Đó là khát vọng từ đáy sâu linh hồn cô, là dục vọng của thân xác cô.

Cô cứ coi như cô buộc phải dùng rượu độc để giải khát, coi như đạt được chút ích lợi cho bản thân. Tất nhiên cô không thể để Trần Bắc Nghiêu biết suy nghĩ của cô.

Sau buổi tiệc là vũ hội, Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện nhảy hai điệu. Người đông nên không khí tương đối ngột ngạt. Sau khi bản nhạc kết thúc, Mộ Thiện một mình đi ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Mộ Thiện cúi đầu đi chậm từng bước trên tấm thảm đỏ. Trần Bắc Nghiêu muốn cô mang thai, bản thân cô cũng muốn có một đứa con với anh. Tuy nhiên Trần Bắc Nghiêu cho rằng, một khi có con cô sẽ không rời xa anh. Nhưng anh không biết, nếu có con, tình yêu của Mộ Thiện trở nên trọn vẹn, cô không còn cần gì nữa nên mới ra đi.

"Mộ Thiện!"

Một giọng nói quen thuộc đột ngột vang lên sau lưng Mộ Thiện.

Mộ Thiện dừng bước, quay đầu mỉm cười: "Đình Hành."

Dưới ánh đèn, người đàn ông được coi là truyền kỳ trong thời gian gần đây đứng bên cửa. Lữ Hạ đứng sau anh nửa bước, cô nở nụ cười hòa nhã với Mộ Thiện.

Đình Hành quay đầu nói nhỏ với vị hôn thê của anh điều gì đó, sau đó anh đi về phía Mộ Thiện.

Lữ Hạ đi vài bước tới cửa sổ đứng đợi một cách thoải mái. Thái độ của Lữ Hạ khiến Mộ Thiện lập tức thay đổi cách nhìn về cô.

Đình Hành dừng lại ở trước mặt Mộ Thiện, anh nhìn sâu vào mắt cô.

"Em cam tâm tình nguyện rồi?"

Mộ Thiện đương nhiên hiểu ý Đình Hành, cô không trả lời mà hỏi lại: "Còn anh thì sao?"

Đình Hành nhếch mép: "Mộ Thiện, sao chẳng lúc nào em tỏ ra thân thiện với tôi cả?"

Anh lại tiến thêm một bước nữa.

Khoảng cách này quá gần, người Đình Hành gần như dính vào thân thể Mộ Thiện. Mộ Thiện lập tức lùi lại phía sau, nhưng đằng sau là bờ tường lạnh lẽo, cô không còn đường rút.

Đình Hành như sớm có âm mưu, anh chống hai tay lên tường, khóa Mộ Thiện ở trong lòng.

Lữ tiểu thư đứng sau anh không xa coi như không có chuyện gì xảy ra.

Mộ Thiện không sợ Đình Hành, nhưng cách bức tường này là phòng yến tiệc, tư thế của hai người bây giờ lại rất mờ ám. Cô sa sầm mặt: "Tránh ra!"

"Em đừng cự tuyệt tôi". Đình Hành nhìn Mộ Thiện chăm chú. Từ đáy mắt sâu thẳm của anh, Mộ Thiện nhìn thấy một sự kiên định chưa từng có.

"Anh đã có vị hôn thê, tôi..." Mộ Thiện ngừng lại giây lát: "...cũng có bạn trai, tôi ghét nhất mấy trò mờ ám, anh mau tránh ra đi".

"Tôi chỉ muốn nói với em". Đình Hành nói chậm rãi: "Cuộc điện thoại đó...Bất kể em có ý tốt hay chỉ là sự trùng hợp, tôi cũng sẽ ghi nhớ".

Mộ Thiện ngậy người.

Người con gái ở trong lòng có dung nhan diễm lệ, đôi mắt long lanh như hồ nước, đôi môi đỏ mềm mại. Đình Hành vô ý thức cúi đầu áp sát, tư thế của anh như muốn cưỡng hôn Mộ Thiện.

"Dừng lại ngay!" Mộ Thiện giơ tay lên che miệng.

Nhưng Đình Hành chỉ ghé sát vào tai cô nói nhỏ: "Tôi không tin em cam tâm tình nguyện. Chỉ cần em nói một câu với tôi, tôi sẽ giúp em".

Đầu óc Mộ Thiện lướt qua một ý nghĩ, nhưng cô lập tức phủ nhận kiến nghị của Đình Hành.

"Đình Hành!". Giọng nói phụ nữ đầy lo lắng đột nhiên vang lên.

Nhưng không còn kịp nữa. Một tiếng đấm bụp bụp, người Đình Hành lắc lư và dạt sang một bên, cách Mộ Thiện vài bước.

Trước mặt Mộ Thiện xuất hiện hình bóng quen thuộc, tay cô bị người đó nắm chặt.

Mộ Thiện đưa mắt nhìn Đình Hành, anh đang đứng bên phải cô, một tay anh ôm mặt, khóe miệng rỉ máu.

Thế mới biết Đình Hành vừa phải chịu một cú đấm mạnh đến mức nào.

Bên trái Mộ Thiện là Trần Bắc Nghiêu, Lý Thành cùng vài vệ sỹ đứng sau lưng anh, gương mặt họ đầy vẻ tức giận.

Trần Bắc Nghiêu tỏ ra rất bình tĩnh. Anh nhìn Mộ Thiện rồi quay sang Đình Hành lúc này mặt mũi bầm tím sưng húp. Sau đó Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Tôi còn tưởng là ai, hóa ra là Đình thiếu. Thật ngại quá, tôi lo cô ấy bị quấy rối nên ra tay hơi nặng".

* Diễm Diễm (tên cô gái làm gia sư ở nhà phó thị trưởng Ôn Tệ Trân) có nghĩa là ngọt, ngọt ngào, dịch sang tiếng Anh là Sweet

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Tử nhục

Đình Hành lau khô vết máu trên khóe miệng, anh chăm chú nhìn Trần Bắc Nghiêu rồi cất giọng bình thản: "Trần tổng ra tay lúc nào chẳng nặng."

Trần Bắc Nghiêu không để ý đến Đình Hành, anh quay sang Mộ Thiện: "Em không bị hoảng sợ đấy chứ?"

Mộ Thiện chủ động nắm tay anh: "Không sao, chúng ta đi thôi".

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, anh ôm cô vào lòng nhưng không hề nhúc nhích.

Lữ Hạ vội bước tới đỡ Đình Hành. Hai ba người đàn ông trẻ tuổi từ phía xa đi đến và đứng sau Đình Hành.

Lữ Hạ cất giọng nhỏ nhẹ đủ để tất cả mọi người cùng nghe thấy: "Đình Hành, em hơi say rồi, anh có thể đưa em về nhà không?"

Mộ Thiện cho rằng Lữ Hạ mở miệng rất đúng lúc. Với thân phận của Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành, chắc chắn họ không muốn gây âm ỉ ở nơi công cộng. Nhưng Trần Bắc Nghiêu ra tay trước, Đình Hành không có phản ứng thì mặt thể diện của anh. Lúc này hai người phụ nữ cùng lên tiếng, hai người đàn ông có thể rút lui êm đẹp.

Không ngờ Trần Bắc Nghiêu đột ngột buông lỏng Mộ Thiện: "Đình thiếu, đi hút với tôi một điếu thuốc?"

Đình Hành nhướng mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, anh cũng nhẹ nhàng thả tay Lữ Hạ.

Các vệ sỹ ở sau lưng hai người tỏ ra căng thẳng, vẻ mặt họ đầy cảnh giác. Lý Thành đi đến bên Mộ Thiện nói nhỏ: "Chị dâu, đừng lo lắng".

Mộ Thiện không hề lo lắng, cô chỉ thấy hơi hiếu kỳ.

Trên hành lang dài hun hút phía trước, hai người đàn ông cao lớn đứng tì vào cửa sổ im lặng hút thuốc. Bọn họ tuy có khí chất khác nhau nhưng dưới ánh đèn dịu dịu, Mộ Thiện có cảm giác hình bóng của họ u tối như nhau.

Họ từng là anh em thân thiết nhất, bây giờ trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Họ có thể nói với nhau chuyện gì? Liệu họ có khả năng tạm gác mọi thù hận sang một bên vì lợi ích trước mắt?

Khoảng mười phút sau, trong khi hai bên chờ đợi với tâm trạng nôm nớp, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đeo kính trắng từ phòng tiệc đi tới.

"Thư ký Ngô." Lý Thành tiến lên nghênh đón. Mộ Thiện nhận ra anh ta, đó là thư ký của chủ tịch Tuần.

Thư ký Ngô gật đầu, anh ta đưa mắt nhìn hai người đàn ông trên hành lang rồi mở miệng: "Hóa ra mọi người đều ở đây. Giám đốc Lý, ông chủ sắp phải đi rồi, nói là muốn mời hai vị uống trà".

"Ông chủ" mà thư ký Ngô nhắc tới chính là thị trưởng Tuần, đây là cách gọi quen thuộc của các thư ký. Lý Thành nghe nói vậy liền ho khan hai tiếng rồi từ từ đi về phía Trần Bắc Nghiêu.

Buổi tối hôm đó, trong lúc Mộ Thiện ngủ chập chờn, đột nhiên có người hôn vào tai cô khiến cô buồn buồn. Cô biết Trần Bắc Nghiêu vừa trở về từ buổi "uống trà" cùng thị trưởng Tuần.

Mộ Thiện nhắm mắt không nhúc nhích. Trần Bắc Nghiêu hôn hít một lúc mới dừng lại và ôm eo cô từ phía sau.

"Em không muốn biết sao?" Anh cất giọng ôn hòa.

"Không cần nói cũng có thể đoán ra". Mộ Thiện lên tiếng.

"Em thử nói xem nào". Trần Bắc Nghiêu tì cằm vào hõm vai cô.

Mộ Thiện vùi đầu xuống gối: "Một khi thị trưởng Tuần nắm toàn cục diện ở thành phố Lâm, chắc chắn anh ta sẽ không để các anh tiếp tục đấu nhau".

Rất hiển nhiên, thành phố Lâm sẽ có một khoảng thời gian dài yên ổn.

"Em nhìn xuyên suốt vấn đề thật đấy". Trần Bắc Nghiêu đột nhiên kéo Mộ Thiện quay người đối diện với anh.

"Hãy về bên anh giúp anh quản lý việc làm ăn". Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú: "Công ty đầu tư, bất động sản, những thứ này đều sạch sẽ".

Mộ Thiện từ chối ngay: "Tôi không có hứng thú, hơn nữa công ty của tôi cũng rất bận".

"Em đưa cả người của công ty em sang bên anh". Trần Bắc Nghiêu không bận tâm đến lời cự tuyệt của cô: "Anh bây giờ còn thiếu một giám đốc nghiệp vụ, coi như anh mời công ty em làm cố vấn lâu dài cho công ty của anh".

Mộ Thiện hít một hơi sâu, công ty của anh mà thiếu giám đốc nghiệp vụ sao?

"Anh đang mưu tính điều gì hả?"

Thái độ của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu rất không vui, anh cau mày nhìn cô.

Mộ Thiện đi đến đâu, tự nhiên cũng sẽ có người của anh theo dõi. Chuyện xảy ra ở bữa tiệc tối nay, anh lập tức đi ra khỏi phòng tiệc khi vừa nhận được thông báo.

Không ngờ đập vào mắt anh lại là cảnh cô bị Đinh Hành khóa ở trong lồng, mặt cô đỏ bừng, đôi mắt đen tròn mờ lớn. Cho dù gương mặt cô thể hiện sự tức giận nhưng khi đối diện Đinh Hành, cô không hề có thái độ lạnh nhạt và đoạn tuyệt như đối với anh.

Dường như cô đã quyết tâm, ba năm sau sẽ rời khỏi anh.

Điều này khiến Trần Bắc Nghiêu không khỏi tức giận.

Lúc kéo Mộ Thiện vào lồng, anh đột nhiên nhớ đến cảnh tượng trên tầng cao nhất của tòa nhà Dung Thái ngày hôm đó, khi bị ngắt đi, khoe miệng Đinh Hành vẫn còn dính vết son mờ mờ. Anh nhớ đến hình ảnh cô trốn trong tủ quần áo, màu son rực rỡ trên môi.

Anh nhớ đến đoạn băng thuộc hạ thu được, dưới ánh đèn đường mờ mờ, cô bị Đinh Hành ôm chặt, hai người đung đưa theo điệu nhạc. Khi Đinh Hành hôn cô, cô hơi run rẩy ở trong lòng anh ta, họ giống một đôi giai tài tử đang chìm đắm trong biển tình.

Cô từng không dưới một lần cự tuyệt anh, trong khi cô để mặc Đinh Hành hôn cô.

Cô bị một người đàn ông khác hôn những hai lần ngay dưới tầm mắt anh.

Ngồi đến đây, Trần Bắc Nghiêu nhìn chăm chăm vào bờ môi mọng đỏ của Mộ Thiện.

"Em đừng nghĩ ngợi lung tung, anh chẳng mưu tính gì cả". Anh chỉ là muốn mọi thứ liên quan đến em đều nằm trong tầm khống chế của anh.

Mộ Thiện im lặng.

Ngữ khí của Trần Bắc Nghiêu rất dịu dàng, hoàn toàn khác vẻ bình thản thường ngày. Nhưng Mộ Thiện biết, một khi anh giờ giọng dịu dàng, có nghĩa anh đang tức giận, anh càng ra tay tàn nhẫn hơn.

Nhưng điều gì khiến anh tức giận, đến mức ngay cả công ty của cô anh cũng muốn khống chế?

Không cần nghĩ ngợi nhiều Mộ Thiện cũng biết là do Đinh Hành.

"Tôi và Đinh Hành không có gì". Cô nói nhỏ.

Cô không phải muốn giải thích với Trần Bắc Nghiêu, mà chỉ không muốn bị cuốn vào ân oán của hai người đàn ông.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, khoe mắt lộ ý cười.

Màn dạo đầu của buổi tối hôm đó lâu hơn bình thường rất nhiều.

Hay nói một cách khác, đối với Trần Bắc Nghiêu vẫn là khúc dạo đầu, còn Mộ Thiện đã đi vào màn chính. Anh dùng tay và miệng nhấn nạy khám phá cơ thể cô, khiến hai má cô nóng ran, ánh mắt mơ mơ màng màng. Nếu không phải cô dùng chút lý trí còn sót lại cố gắng kiềm chế, cô đã hét to từ lâu.

Thế nhưng sự kiềm chế của Mộ Thiện không thể qua mắt Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt anh càng thâm trầm. Anh lặng lẽ quan sát biểu hiện của cô và phản ứng nhạy cảm trên cơ thể cô. Anh nhẹ nhàng vuốt ve, dùng miệng liếm mát đỉnh nhọn cương cứng trên ngực cô. Đến khi một ngón tay của anh xâm nhập vào cơ thể Mộ Thiện và liên tục chà sát vào điểm mẫn cảm, người cô run lên từng cơn, cô hoàn toàn chìm đắm trong hoan lạc.

Lúc Mộ Thiện mềm nhũn nằm thẳng đơ trên ghế sofa, Trần Bắc Nghiêu mới tiến thẳng vào nơi bí ẩn ở thân dưới Mộ Thiện. Tuy nhiên anh không vội vàng, chỉ ra vào nhẹ nhàng, thỉnh thoảng anh mới đâm mạnh một nhát như muốn xuyên qua người Mộ Thiện. Trán anh rịn đầy mồ hôi, tóc cô cũng ướt mồ hôi dính chặt vào hai bên má đang đỏ ửng.

Cuối cùng, Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đứng dậy, khiến cô chỉ có thể quặp chặt hai đùi vào thắt lưng anh. Cô vòng tay qua cổ anh, hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt. Về mặt cô lúc này vừa căng thẳng, vừa đau khổ vừa sung sướng. Trần Bắc Nghiêu không cho cô ngay lập tức, anh chỉ lướt động vừa đủ khiến cô gần chạm đỉnh rồi anh lại hơi rút ra khiến Mộ Thiện càng cảm thấy khó chịu. Anh ghé sát vào tai cô đồ dảnh, thanh âm khàn khàn: "Thiện Thiện, gọi anh, mau gọi anh...".

"Anh...Trần Bắc Nghiêu..."

"Gọi anh đi!"

"Bắc...Anh Bắc Nghiêu, anh Bắc Nghiêu...uhm..."

Một lúc lâu sau, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện nằm xuống giường. Sau mỗi cuộc ái ân là thời khắc Mộ Thiện ngoan ngoãn hiếm thấy, cô mệt mỏi nằm yên trong lòng anh không động đậy.

Trần Bắc Nghiêu đột ngột mở miệng: "Em muốn về nhà không? Anh sẽ đi cùng em."

Mộ Thiện giật mình: "Anh muốn làm gì?"

Bắt gặp vẻ căng thẳng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nói hai từ ngắn gọn: "Gặp mặt".

"Không cần thiết". Mộ Thiện lắc đầu: "Dù sao ba năm sau chúng ta cũng chia tay, bố mẹ tôi không nên biết mối quan hệ của chúng ta".

Trần Bắc Nghiêu nhẹ nhàng vuốt lông mày cô: "Em sợ à?"

Trong lòng Mộ Thiện đúng là hơi sợ hãi, cô không lên tiếng.

Trong tám năm qua, Mộ Thiện không ít lần tưởng tượng cảnh gặp lại Trần Bắc Nghiêu và một lần nữa hai người yêu nhau. Nhưng trong mộng tưởng của cô không bao giờ có sự hiện diện của bố mẹ, bởi vì Trần Bắc Nghiêu luôn là nỗi đau cấm kỵ đối với bố mẹ Mộ Thiện.

Hơn nữa, cô không muốn Trần Bắc Nghiêu xuất hiện trước mặt bố mẹ cô.

Cho dù điều kiện của anh hiện nay hoàn toàn vượt quá yêu cầu chọn con rể của bố mẹ cô, thậm chí anh có thể được bố mẹ cô tha thứ.

Trần Bắc Nghiêu như nhìn thấu tâm tư Mộ Thiện, anh nói: "Anh sẽ không bao giờ để em phải chịu tội nhục nữa".

"Anh muốn làm gì?" Mộ Thiện nghiêm giọng: "Anh dám động đến cha mẹ tôi sao?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Em đừng suy nghĩ lung tung, anh chỉ muốn đi tạ tội với cha mẹ em".

Mặc dù Mộ Thiện không đồng ý nhưng bốn giờ chiều ngày hôm sau, cô vẫn bị đưa về nhà bố mẹ.

Trần Bắc Nghiêu bảo cô về nhà trước, còn anh bày tiệc ở khách sạn. Mộ Thiện không biết anh làm thế nào để đối mặt với bố mẹ cô, cũng không biết bố mẹ cô sẽ có phản ứng gì, cô chỉ còn cách đến đâu hay đến đó.

Lái xe mở cửa, Mộ Thiện vừa xuống xe liền nhìn thấy mẹ cô đứng ở cửa cầu thang khu chung cư.

"Mẹ!" Bà Mộ trông rất tiêu tụy, tim Mộ Thiện nhói đau.

"Thiện Thiện!" Bà Mộ ôm chầm con gái rồi nhìn cô từ đầu đến chân. Thấy khí sắc con gái không tồi, bà Mộ nở nụ cười rạng rỡ. Lúc này bà mới nhìn thấy chiếc xe Mercedes màu đen và người lái xe ở bên cạnh bồn hoa: "Đây là...bạn của con à?"

Mộ Thiện ngập ngừng: "Vâng...vào nhà rồi nói chuyện sau đi mẹ".

Có lẽ chiếc xe sang trọng mang biển số của thành phố Lâm quá nổi bật, hai mẹ con Mộ Thiện vừa đi lên tầng trên, hàng xóm liền mở cửa hàn huyên: "Tiểu Thiện về rồi à? Bà sướng nhé, sinh được cô con gái vừa xinh đẹp vừa giỏi giang".

Mẹ Mộ Thiện cười tươi: "Con bé nhà tôi được cái rất ngoan ngoãn".

Sau khi vào nhà, bà Mộ kéo tay con gái ngồi xuống ghế: "Ba con vẫn đang họp. Sao hôm nay con rảnh rồi về đây vậy?"

Mộ Thiện nhìn mẹ cô bằng ánh mắt xót xa. Bà Mộ dáng người không cao lại hơi gầy gò. Gương mặt dài của bà xuất hiện không ít nếp nhăn dù các đường nét vẫn khá thanh tú.

Gia đình Mộ Thiện không giàu có, trong ký ức của Mộ Thiện, về mặt của bà Mộ lúc nào cũng có nét rầu rĩ. Mộ Thiện có thể hiểu tâm trạng của bà. Theo đà kinh tế phát triển, ở huyện xuất hiện ngày càng nhiều nhà giàu, trong khi đó bố mẹ cô vẫn chỉ là người làm công ăn lương bình thường nên mẹ cô càng không cam tâm.

Mộ Thiện không cho rằng gia cảnh của cô có vấn đề, giàu nghèo là chuyện thường tình trong thiên hạ. Hơn nữa bố mẹ cô là người lương thiện, nếu lần trước không phải do Trần Bắc Nghiêu cài bẫy, cả đời này bố mẹ cô sống bình ổn, đối với Mộ Thiện đây là niềm hạnh phúc lớn nhất.

Thế nhưng hôm nay về rầu rĩ trên mặt mẹ cô đã biến mất. Nụ cười trên môi bà Mộ tươi roi rói, tâm trạng không cam lòng đè nén bao năm đã biến mất hoàn toàn.

"Có chuyện vui gì vậy mẹ?" Mộ Thiện lên tiếng.

Bà Mộ lườm cô: "Con bé này". Sau đó bà chạy vào phòng cầm ra một cái túi, bà cẩn thận mở túi lấy mấy quyển sổ bìa đỏ.

Là bìa đỏ sờ hữu vài gian hàng. Mộ Thiện giờ ra xem, các gian hàng đều do mẹ hoặc bố cô đứng tên. Cô lập tức hiểu ra, nhất định là trò của Trần Bắc Nghiêu.

Anh đã trực tiếp cho mẹ cô cửa hàng trên phố thương mại mà mẹ cô mơ ước từ đâu. Hành động này gọi là gì nhỉ? Cây gậy và củ cà rốt?

(Cây gậy và củ cà rốt là một loại chính sách ngoại giao trong quan hệ quốc tế, thường được dùng bởi các nước lớn mạnh nhằm thay đổi hành vi của các nước nhỏ hơn. 'Cây gậy' tượng trưng cho sự đe dọa trừng phạt, 'củ cà rốt' tượng trưng cho quyền lợi hay phần thưởng. Nguồn wiki)

Bà Mộ mỉm cười: "Sáng nay có người gọi bố và mẹ đi làm thủ tục nhận cửa hàng, họ nói là do con sắp xếp nên mẹ đi liền. Mẹ gọi điện cho con nhưng con tắt máy. Mẹ nghĩ đợi khi nào con về nhà thì hỏi con, có phải do bạn trai con tặng không?"

Mộ Thiện ngập ngừng trong giây lát. Tối qua Trần Bắc Nghiêu "hành hạ" cô đến rất khuya, làm cô ngủ tới trưa hôm nay mới tỉnh dậy. Khoảng thời gian đó cô không mở điện thoại, nào ngờ Trần Bắc Nghiêu đã sắp xếp mọi việc.

Mộ Thiện không thể khiến bố mẹ lo lắng. Sao cô có thể nói cho họ biết sự thật?

Cô là niềm hy vọng và niềm kiêu hãnh của bố mẹ. Nếu họ biết Trần Bắc Nghiêu dính dáng đến xã hội đen, nếu họ biết thỏa thuận ba năm, nếu họ biết anh dùng thủ đoạn cưỡng ép cô, làm sao họ có thể sống nổi?

Hơn nữa trong lòng cô thậm chí có một ý nghĩ kỳ lạ, dù sau này cô rời xa Trần Bắc Nghiêu, cô cũng không muốn bố mẹ cô ghét anh.

Mộ Thiện gạt đầu: "Mẹ thích là được rồi".

Bà Mộ lại cười tươi: "Cậu ta là người thế nào? Chắc chắn là một chàng trai tốt đúng không? Chuyện của mẹ lần trước, người ta chẳng nói chẳng rằng bỏ ba mươi triệu ra giúp con, lại còn huy động mối quan hệ giúp bố con, chứng tỏ cậu ta đối xử với con thật lòng. Cậu ta bao nhiêu tuổi? Không có tật gì đấy chứ?"

Nói đến đây, bà Mộ nghiêm mặt: "Nếu thằng đó nhân phẩm không tốt, chúng ta lập tức trả lại cửa hàng cửa hiệu cho nó, dù nó nhiều tiền đến mấy cũng không được".

Mộ Thiện lặng lẽ nhìn lên trần nhà, cô chậm rãi trả lời: "Mẹ, anh ấy không có tật gì cả, tốt nghiệp khoa tài chính trường đại học Hongkong, hiện tại anh ấy tự mở công ty. Năm nay anh ấy hai mươi sáu tuổi, chỉ hơn con một tuổi. Ngoài con ra, anh ấy chưa từng có người bạn gái nào khác".

Bà Mộ nghe xong cười ngoác miệng: "Thế thì tốt quá, cuối cùng con cũng tìm được một người bạn trai tử tế rồi!"

Mộ Thiện nhìn chăm chú mấy quyển sổ có bìa màu đỏ nhức mắt, cô cất giọng từ tốn: "Mẹ, anh ấy là Trần Bắc Nghiêu".

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Bảo bối

Nụ cười của bà Mộ cứng đờ trên khuôn mặt, bà không thể tin nổi vào tai mình: "Trần...Bắc Nghiêu? Trần Bắc Nghiêu nào cơ?"

Phản ứng của mẹ khiến Mộ Thiện giật mình. Cô vội kéo tay bà Mộ: "Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ nghe con nói đã. Những năm qua anh ấy học tập và làm ăn ở bên ngoài. Lần này...anh ấy muốn về đây tạ tội với bố mẹ, anh ấy muốn bù đắp những sai lầm trước kia".

Sắc mặt bà Mộ trở nên lạnh lùng: "Nó muốn gì hả?"

Nhìn bộ dạng của mẹ, Mộ Thiện cảm thấy đau lòng. Thật ra Trần Bắc Nghiêu có được bố mẹ cô tha thứ hay không, đối với cô không quan trọng. Nhưng chứng kiến phản ứng của bà Mộ, trong lòng Mộ Thiện dội lên cảm giác bất lực quen thuộc.

Giống như tám năm qua, mỗi khi nhắc đến Trần Bắc Nghiêu, thái độ của bố mẹ cô rất hằn học căm ghét. Tuy cô đã cố kiên nhẫn thanh minh cho anh nhưng vẫn không có tác dụng, cuối cùng cô chỉ có thể làm ngơ.

Mộ Thiện nói nhỏ: "Mẹ cứ gặp anh ấy trước đi, nếu mẹ không vừa ý, con sẽ chia tay anh ấy. Về khoản tiền ba mươi triệu, con sẽ từ từ trả lại cho anh ấy".

Nói ra câu này, tim Mộ Thiện nhói đau. Mẹ cô rất thương cô, làm sao bà có thể nhẫn tâm để cô gánh món nợ ba mươi triệu trên lưng?

Quả nhiên ánh mắt bà Mộ lóe lên một tia xót xa. Im lặng một lúc, bà đột nhiên nhớ ra điều gì liền mở miệng hỏi: "Trên truyền hình có nhắc đến một doanh nghiệp lớn ở thành phố Lâm là tập đoàn đầu tư Trần thị, tập đoàn này có liên quan gì đến nó không?"

"Có ạ, đó là công ty của anh ấy."

Sắc mặt bà Mộ vẫn u ám: "Con nói nó muốn tạ tội với bố mẹ?"

Mộ Thiện không trả lời thẳng câu hỏi của bà Mộ: "Mẹ, hôm nay anh ấy đến đây mời gia đình chúng ta ăn cơm. Mẹ có thể đi gặp anh ấy rồi tính sau được không ạ?"

Bà Mộ liếc qua cô: "Hừm, để mẹ xem thế nào".

Khi Mộ Thiện và mẹ cô ngồi vào chiếc Mercedes, vài người hàng xóm hiếu kỳ tiến lại gần chào hỏi, bà Mộ cười gượng gạo: "À, tôi cùng Thiện Thiện ra ngoài ăn cơm".

Ô tô dừng lại trước cửa một khách sạn sang trọng nhất trong huyện. Nhân viên phục vụ chạy ra mở cửa, hai mẹ con Mộ Thiện cùng lái xe đi qua đại sảnh rộng lớn bài trí khá sang trọng, cách vài bước lại có nhân viên phục vụ cung kính cúi chào: "Hoan nghênh quý khách".

Mộ Thiện để ý đến phản ứng của mẹ cô. Bà Mộ ngó trái ngó phải, thần sắc hơi căng thẳng, có lẽ do bà rất hiếm khi tới nơi cao cấp như thế này. Điều đó khiến lòng Mộ Thiện chùng xuống.

Mẹ cô vất vả cả đời vì gia đình, còn cô chỉ biết lao đầu vào học tập và công tác ở bên ngoài, hình như cô chưa bao giờ đáp gì cho mẹ cô.

Mộ Thiện nắm bàn tay lạnh lẽo của mẹ, cô cất giọng nhỏ nhẹ: "Mẹ, thức ăn ở bên ngoài không ngon bằng mẹ nấu. Ngày mai mẹ nấu nhiều món cho con ăn nhé!"

Đến lúc này bà Mộ mới thả lỏng tinh thần, bà cười nói: "Tất nhiên rồi, bên ngoài họ bỏ quá nhiều mì chính và dầu ăn".

Vệ sỹ của Trần Bắc Nghiêu mở cửa phòng ăn cho mẹ con Mộ Thiện, bên cạnh bàn có mấy người đứng dậy chào đón.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu không che dấu niềm vui, thanh âm của anh ôn hòa như nước: "Cháu chào cô, mời cô ngồi ạ".

Mộ Thiện thấy mẹ cô hơi sững người, dường như diện mạo và phong độ của Trần Bắc Nghiêu ngày hôm nay vượt qua tưởng tượng của bà.

Bà Mộ lạnh nhạt ngồi xuống ghế.

Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh định rót trà, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười ngăn lại, anh tự tay rót đầy chén trà cho hai mẹ con Mộ Thiện, sau đó anh mới ngồi xuống: "Hôm nay cô chịu đến đây, cháu rất cảm ơn cô. Cô, hay là chúng ta gọi món trước đi!"

Mộ Thiện phát hiện Trần Bắc Nghiêu luôn miệng gọi bà Mộ là "cô", gương mặt anh lộ rõ vẻ nhiệt tình chưa từng thấy. Những lúc ăn com với thị trưởng Tuấn, cô cũng không thấy anh niềm nở như vậy.

Trong lòng Mộ Thiện hơi phức tạp, cô nhìn anh bằng ánh mắt cảm kích. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười với cô.

Bà Mộ tuy ít ra ngoài ăn com nhưng bà không phải chậm hiểu. Mấy năm qua dù Mộ Thiện không bao giờ nhắc đến, nhưng bà biết con gái bà vẫn chưa quên người đó.

Bây giờ chỉ qua ánh mắt bọn trẻ nhìn nhau, bà Mộ cũng phần nào đoán ra tình cảm của hai người, bà thở dài rồi mở miệng nói với Trần Bắc Nghiêu: "Tiểu Trần, hôm nay cậu mời chúng tôi ăn com, tôi và bố Mộ Thiện đồng ý đến đây là vì không muốn con gái chúng tôi khó xử, chứ không phải chúng tôi tha thứ và chấp nhận cậu. Năm đó hai đứa phạm phải sai lầm nghiêm trọng. Tôi và Lão Mộ chỉ có một mình Thiện Thiện, đi đâu cũng chẳng thua kém ai. Thế mà cậu suýt nữa hủy hoại tương lai của con gái tôi, bất cứ người làm cha làm mẹ nào cũng sẽ xử sự như chúng tôi".

Sống mũi Mộ Thiện hơi cay cay. Vừa rồi khi bước vào khách sạn xa lạ, mẹ cô còn rất căng thẳng, bây giờ mẹ cô vì muốn bảo vệ con gái nên mới thay đổi thái độ.

Cô nắm chặt tay bà Mộ dưới gầm bàn.

Trần Bắc Nghiêu cất giọng thành khẩn: "Cô, cô nói rất đúng, Mộ Thiện là người con gái tốt nhất mà cháu từng gặp, cô ấy không đáng bị tổn thương và tui nhục. Trước kia là do cháu còn nhỏ tuổi không hiểu biết, may mà Mộ Thiện rất xuất sắc, nếu không cháu hối hận cũng chẳng kịp. Tự đáy lòng cháu muốn nói lời cảm ơn cô chú, nếu cô chú không phải đánh đòn cảnh tỉnh cháu, những năm qua cháu không nỗ lực làm việc như vậy. Bây giờ cháu cũng đạt được chút thành tựu, hy vọng cô chú cho cháu một cơ hội theo đuổi Mộ Thiện".

Mộ Thiện chưa bao giờ chứng kiến Trần Bắc Nghiêu cúi đầu khấn khoản trước người khác như lúc này.

Trên thực tế anh không cần thiết giờ trò với bố mẹ cô, lẽ nào anh thật sự muốn hóa giải khúc mắc giữa cô và bố mẹ trong vấn đề tình cảm của cô?

Sắc mặt bà Mộ dịu đi, nhưng giọng nói của bà vẫn lạnh nhạt: "Cậu biết lỗi là được rồi, đợi Lão Mộ đến rồi bàn sau".

Cuộc gặp gỡ với bố Mộ Thiện thoải mái hơn cô tưởng tượng.

Bởi vì biết trước đối tượng gặp mặt của buổi tối hôm nay là Trần Bắc Nghiêu, khi ông Mộ đi vào, gương mặt ông rất u ám. Trần Bắc Nghiêu không tỏ ra vồn vã như với bà Mộ, anh kính cẩn rót trà cho ông Mộ.

Trong suốt bữa ăn, Mộ Thiện và mẹ cô hầu như không mở miệng, chỉ có ông Mộ và Trần Bắc Nghiêu mỗi người một câu. Ông Mộ hỏi về chuyện làm ăn và quá trình học tập của Trần Bắc Nghiêu ở Hongkong.

Hai người còn bàn luận tình hình kinh tế và các doanh nghiệp ở địa phương. Trần Bắc Nghiêu không lả lẫm nên đưa ra nhiều ý kiến sắc bén, khiến ông Mộ có cái nhìn khác về anh.

Từ đầu đến cuối ông Mộ không hề nhắc đến chuyện trước kia, có lẽ đây cũng là điểm khác biệt giữa đàn ông và đàn bà.

Sau đó Trần Bắc Nghiêu lấy từ ngăn tủ ở bên cạnh hai cái hộp rồi lần lượt tặng bố mẹ Mộ Thiện, coi như chút quà gặp mặt.

Quà tặng ông Mộ là một bộ cờ, Mộ Thiện không hiểu mấy thứ này, cô chỉ cảm thấy bộ cờ rất đẹp. Ông Mộ đưa mắt nhìn qua rồi lên tiếng: "Cậu cũng có lòng đấy".

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Mộ Thiện nói với cháu, chú rất thích chơi cờ nên nhờ người mua từ Bắc Kinh về. Nghe nói chú là cao thủ, khi nào có dịp cháu muốn thọ giáo chú".

Gương mặt ông Mộ khẽ lộ ý cười.

Trần Bắc Nghiêu tặng bà Mộ một bộ trang sức bằng đá quý, kiểu dáng vừa đơn giản vừa phóng khoáng. Bà Mộ từ chối không nhận, Trần Bắc Nghiêu giải thích: "Đây là kiểu do Mộ Thiện chọn, cháu thấy cô còn trẻ, đeo cái này vừa vặn thích hợp đấy ạ".

Mộ Thiện không ngờ anh chuẩn bị nhiều như vậy, cô ngồi đờ ra đó chẳng nói được một lời nào.

Gần cuối bữa ăn, trên mặt bố mẹ Mộ Thiện điều hiện nụ cười hài lòng. Nhờ cách cư xử khéo léo và tài ăn nói của Trần Bắc Nghiêu, không khí bữa ăn

tương đối dễ chịu. Mộ Thiện cảm thấy bản thân cô trước mặt bố mẹ chưa bao giờ thoải mái như lúc này trong suốt tám năm qua.

Khi bữa cơm gần kết thúc, có người gõ cửa phòng ăn.

Một vệ sỹ từ bên ngoài đi vào gật đầu với Trần Bắc Nghiêu. Sau đó có mấy người đàn ông trung niên đi vào phòng, dẫn đầu là một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi diện mạo đôn hậu.

Ông ta bước tới bắt tay Trần Bắc Nghiêu: "Trần tổng! Cậu đến huyện Thần mà chẳng chịu thông báo gì cả, nếu không phải giám đốc khách sạn nói cho chúng tôi biết cậu ăn cơm ở đây thì làm sao gặp được cậu."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười bắt tay bọn họ: "Chỉ là cơm gia đình, tôi không dám làm phiền các vị."

Ông Mộ vừa kinh ngạc vừa vui mừng đứng dậy: "Huyện trưởng Triệu! Huyện phó Tô, đúng lúc quá." (Huyện trưởng tương đương chức chủ tịch huyện ở Việt Nam)

Mọi người chào hỏi hàn huyên.

Huyện trưởng Triệu nghe Trần Bắc Nghiêu nói đến "cơm gia đình", khi đưa mắt nhìn Mộ Thiện ông ta lập tức hiểu ra vấn đề. Ông ta tươi cười chào ông Mộ rồi quay sang Trần Bắc Nghiêu: "Trần tổng còn bận chuyện gia đình, chúng tôi không làm phiền nữa, khi nào rảnh rồi cậu nhớ sang chỗ chúng tôi uống trà".

Trần Bắc Nghiêu trả lời khách sáo: "Đâu có gì, lát nữa tôi sẽ đi kính rượu các vị. Lần sau huyện trưởng Triệu có dịp đến thành phố Lâm, nhất định phải liên lạc với tôi đây".

Cả đám người ồn ào đi ra ngoài. Bà Mộ nhìn Mộ Thiện, ánh mắt bà lộ vẻ vui mừng. Mộ Thiện hiểu suy nghĩ của mẹ cô, lần trước bố cô xảy ra chuyện, mọi người đều quay lưng. Hôm nay chứng kiến cảnh các lãnh đạo huyện Thần xum xoe quanh Trần Bắc Nghiêu, bố mẹ cô tự nhiên cảm thấy vận đen đã qua.

Ngồi thêm một lúc nữa, Trần Bắc Nghiêu cảm ly rượu đứng dậy, anh xin phép ra ngoài đi kính rượu các vị lãnh đạo.

Khi Trần Bắc Nghiêu rời khỏi phòng, bà Mộ vẫn dõi theo bóng lưng anh, bà cười tươi: "Thằng bé này thay đổi nhiều quá!". Ông Mộ gật đầu: "Thanh niên phải biết vươn lên mới có tiền đồ".

Mộ Thiện nhìn ra khung cửa trống không, trong lòng cô xuất hiện sự mong ngóng tràn trề.

Trần Bắc Nghiêu của ngày hôm nay là một người đàn ông xuất sắc áo gấm về quê, là một người có thể hóa giải thái độ căm ghét của bố mẹ cô, chuyện này từng là giấc mộng của cô trong bao nhiêu ngày tháng. Hôm nay giấc mộng cuối cùng cũng trở thành hiện thực.

Có lẽ việc anh về đây ngày hôm nay là đúng đắn. Anh dùng thực lực và thái độ khiêm tốn tháo bỏ nút thắt nhọc nhằn trong lòng bố mẹ cô. Sự phóng túng của cô và anh trước kia không còn là vết nhơ trong mắt bố mẹ cô nữa.

Dù sau này cô và anh chia tay, cuối cùng cô cũng đã vượt qua cửa ải bố mẹ. Đây là điều cô mong muốn trong suốt tám năm qua. Anh đã thật sự cho cô, như anh nói, anh sẽ không để cô phải chịu tội nhọc và tổn thương.

Buổi tối Trần Bắc Nghiêu nghỉ lại ở khách sạn.

Mộ Thiện tắm xong quay về phòng, cô thấy mẹ ngồi bất động ở đầu giường.

"Mẹ đang nghĩ gì vậy?" Mộ Thiện mỉm cười ngồi xuống cạnh bà Mộ.

Bà Mộ gơ tay vuốt tóc cô. Bàn tay trắng trẻo ngày nào bây giờ gầy guộc khô ráp, duy chỉ có sự dịu dàng và thương yêu là không thay đổi.

"Thiện Thiện, con nói thật cho mẹ biết, thằng đó đối xử với con có tốt không?" Bà Mộ hỏi.

Mộ Thiện gật đầu: "Rất tốt ạ. Nếu không con đã chẳng quay lại với anh ấy".

Bà Mộ nghe xong mỉm cười: "Cũng phải, ai có thể bắt nạt Thiện Thiện của mẹ". Bà thở dài: "Không ngờ thằng đó bây giờ khá như vậy, mẹ và bố đã thương lượng rồi, bố con cũng đồng ý. Không phải vì nó có nhiều tiền, bố con nói, thằng bé này đã thay đổi nhiều, bây giờ trở thành đối tượng chứng chạc, trầm ổn và đáng tin cậy. Mẹ thì không bận tâm đến điều đó, mẹ chỉ thấy nó rất có lòng với con, mẹ mong hai đứa hãy sống tử tế, con hiểu ý mẹ không?"

Mộ Thiện gật đầu, cô nắm tay mẹ và vùi mặt vào lòng bàn tay ấm áp của bà Mộ.

Ngày hôm sau, theo lời dặn của mẹ, Mộ Thiện đưa Trần Bắc Nghiêu đi gặp họ hàng và bạn bè thân thiết. Tất nhiên cô nhận được vô số lời tán thưởng và ngưỡng mộ của mọi người.

Điều này khiến bà Mộ càng vui mừng, đến buổi chiều, bà đã một điều "Tiểu Trần" hai điều "Tiểu Trần".

Đến buổi tối, mấy người bạn học hồi cấp ba sống ở huyện mời Mộ Thiện ăn cơm. Trần Bắc Nghiêu đương nhiên đi cùng cô.

Chuyện của Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu năm đó cả trường đều biết, có người nhận ra Trần Bắc Nghiêu, tất cả đều kinh ngạc. Bữa cơm diễn ra trong không khí náo nhiệt, mọi người nói Trần Bắc Nghiêu cuối cùng cũng có thể ôm mỹ nhân về nhà, chúc anh hết chén rượu này đến chén rượu khác. Trần Bắc Nghiêu không từ chối, ánh mắt nhìn Mộ Thiện càng dịu dàng.

Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiện hơi hoảng loạn. Cô đột nhiên có cảm giác, Trần Bắc Nghiêu của tám năm trước đã thật sự quay về, về với cuộc sống bình ổn của cô.

Gần cuối bữa cơm, có người hưng phấn đứng lên cung kính cúi xuống chúc rượu Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu: "Cám ơn hai bạn, hai bạn đã cho tôi thấy trên đời này quả nhiên tồn tại chuyện 'tay trong tay cùng sống với nhau đến trọn đời'".

Có lẽ người đó tự nhiên nghĩ đến câu danh ngôn quen thuộc này, cũng có thể anh ta nhân cơ hội muốn lấy lòng Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu nắm tay Mộ Thiện ở dưới gầm bàn, anh phả hơi rượu bên tai cô và cất giọng khàn khàn: "Tay trong tay cùng sống với nhau đến trọn đời" (Nguyên văn: "Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão", một câu trong "Kinh thi")

Lúc rời khỏi nhà hàng mới tám giờ tối, Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện tới tầng một khu chung cư: "Anh cùng em lên nhà".

Bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Mộ Thiện, anh mỉm cười: "Ngày mai chúng ta về thành phố Lâm rồi, anh muốn chào tạm biệt bố mẹ em".

Thời gian vẫn còn sớm, ông bà Mộ không hề ngạc nhiên khi mở cửa thấy Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu ngồi ở phòng khách trò chuyện với bố cô. Khi Mộ Thiện thay bộ quần áo đi ra ngoài, cô phát hiện hai người đang đánh cờ.

Đến mười giờ đêm, Mộ Thiện không nhận được giục anh: "Anh về ngủ đi, sáng mai chúng ta còn phải đi sớm"

Trần Bắc Nghiêu ý thức thời gian không còn sớm, anh gạt đầu định đứng dậy. Nào ngờ ông Mộ kéo tay anh, ông cau mày nói với Mộ Thiện: "Để bố chơi thêm ván nữa, con đừng có quấy rầy".

Đến khi Mộ Thiện bắt đầu ngủ gà gật, đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi. Ông Mộ thở một hơi dài rồi nhìn Trần Bắc Nghiêu: "Không tồi! Lâu lắm tôi mới gặp đối thủ, không ngờ cậu cũng cừ quá!"

Trần Bắc Nghiêu khiêm tốn đáp: "Cháu vẫn thua chú".

Ông Mộ gạt đầu: "Cậu là người làm ăn mà chơi cờ giỏi, quả thật hiếm có". Nói xong ông ngẩng đầu nhìn đồng hồ: "Muộn như vậy rồi à?"

Mộ Thiện tiếp lời: "Trần Bắc Nghiêu, anh mau về khách sạn đi!"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười rút đi động: "Để anh gọi điện thoại cho lái xe, chắc anh ta về khách sạn ngủ mất rồi, anh sẽ bảo anh ta đến ngay. Thưa chú, cháu làm phiền gia đình thêm một lát nữa, chú cứ nghỉ ngơi trước đi ạ".

Ông Mộ xua tay: "Bây giờ muộn quá rồi, sáu giờ sáng mai hai đứa đã lên đường... Cậu ở lại đây đi, để tôi bảo Mộ Thiện thu dọn phòng cho".

Trong phòng dành cho khách, một thân hình cao lớn ngồi bên cạnh giường. Mộ Thiện giải ga giường rồi kéo thẳng bốn góc. Cô quay đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú.

"Anh có ý định không?" Mộ Thiện hỏi nhỏ: "Anh có ý thua ba tôi? Có ý chơi muộn như thế này?"

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh bước lại gần và ôm eo cô.

Mộ Thiện cứng đờ người, anh lập tức đề cô xuống giường.

"Mau bỏ tôi ra!" Mộ Thiện rít lên: "Bố mẹ tôi nhìn thấy bây giờ".

"Bọn họ sẽ không vào đây đâu". Trần Bắc Nghiêu nói rồi cúi đầu định hôn cô.

Mộ Thiện ngoái đầu né tránh: "Anh không hận sao? Năm đó mẹ tôi mắng anh trước mặt bao nhiêu người, bố tôi còn sai người đánh anh..."

Hai ngày vừa qua biểu hiện của anh quá hoàn hảo, khiến cô đắm ra hoài nghi.

Trần Bắc Nghiêu áp sát vào mặt cô: "So với em, những chuyện đó không là gì cả".

Sau đó anh phủ xuống hôn cô. Lần này Mộ Thiện không cự tuyệt, hai người hôn nhau cuồng nhiệt một lúc lâu. Đến khi môi anh chuyển dịch xuống dưới, tay anh mở cúc áo ngủ của cô, Mộ Thiện mới đẩy người anh đứng dậy: "Tôi về phòng đây".

"Em ngủ ở đây đi". Trần Bắc Nghiêu kéo tay cô.

"Không được". Mộ Thiện trừng mắt: "Anh muốn ngày mai bị bố mẹ tôi đá ra khỏi cửa sao?"

Nửa đêm, Mộ Thiện đang ngủ ngon giấc, cô mơ hồ cảm thấy có người hôn cô, thân thể cô bị một thân hình cao lớn đè nặng.

Mộ Thiện vẫn ngủ say nên không hề có phản ứng. Cô thậm chí tưởng đang ở nhà Trần Bắc Nghiêu nên mở miệng lẩm bẩm, trong khi mắt vẫn nhắm nghiền: "Đừng mà! Ngày mai còn phải đi làm...".

Người đó ôm chặt thắt lưng cô rồi nằm nghiêng bên cạnh cô. Hơi thở nóng hổi của anh phả vào vai cô, giọng nói trầm ấm của anh thoảng qua tai cô: "Bảo bối, anh xin lỗi!"

Sáng sớm ngày hôm sau Mộ Thiện bị đánh thức bởi tiếng chuông đồng hồ, cô mơ hồ cảm thấy hình như đêm qua xảy ra chuyện gì nhưng lại không nhớ rõ. Khi Mộ Thiện đẩy cửa phòng đi ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu đã ngồi sẵn ở ghế salon.

Bà Mộ đang dọn đồ ăn sáng, bà mỉm cười giục Mộ Thiện: "Con mau đi đánh răng rửa mặt, Tiểu Trần dậy từ lâu rồi".

Mộ Thiện vâng dạ, cô đưa mắt qua Trần Bắc Nghiêu lúc này đang chăm chú xem thời sự buổi sáng.

Có lẽ chỉ là một giấc mơ, Mộ Thiện nghĩ. Nhưng cô không nhớ trong mơ Trần Bắc Nghiêu nói với cô điều gì, mặc dù vậy cô vẫn cảm thấy xót xa trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nhớ nhung

Giữa mùa thu, gió đêm hơi lạnh.

Mộ Thiện mở cửa liền nghe thấy giọng nói tức giận của Châu Á Trạch: "Em ra lá bài gì mà chán thế?"

Sweet không hề tỏ ra yếu thế: "Em đã nói là em không biết chơi rồi mà, tại anh cứ kéo em chơi cho đủ người, bây giờ lại trách em?"

Mộ Thiện đi vào phòng khách. Châu Á Trạch, Sweet, Lý Thành và một vệ sỹ đang ngồi chơi bài trên bộ bàn ghế salon.

Châu Á Trạch thấy Mộ Thiện như gặp cứu tinh, hai mắt anh ta sáng ngời: "Chị dâu! Chị dâu!" Anh ta đẩy Sweet sang một bên, chìa ra một chỗ trống cho Mộ Thiện.

Mộ Thiện vốn không muốn tiếp xúc thân mật với bọn họ, cô mỉm cười: "Tôi mệt rồi, lên gác nghỉ trước đây. Mọi người cứ chơi đi!"

Châu Á Trạch kêu to: "Đừng mà chị dâu! Ở lại đây chơi đi!" Vừa rồi anh ta vừa véo vào người Sweet.

Sweet hiểu ý lập tức đứng dậy kéo tay Mộ Thiện và cất giọng tội nghiệp: "Chị dâu, giúp em đi mà. Dù sao mai cũng là cuối tuần, lão đại lại không có ở nhà, một mình chị ở phòng thì buồn chán chết đi. Em đi chuẩn bị đồ ăn đêm cho chị". Nói xong không đợi Mộ Thiện từ chối, cô liền chạy một mạch vào nhà bếp.

Ba người đàn ông ngược nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt chờ đợi. Mộ Thiện lên gác cũng chỉ xem tivi để giết thời gian, cô lưỡng lự rồi cuối cùng cũng ngồi xuống chơi bài với bọn họ.

Đã mười ngày trôi qua kể từ lúc Mộ Thiện từ nhà bố mẹ quay về thành phố Lâm.

Buổi chiều khi đến thành phố Lâm, Mộ Thiện còn chưa kịp mở miệng nói chuyện với Trần Bắc Nghiêu, anh đã lên chuyến bay quốc tế bay đi Mỹ dự một cuộc tọa đàm về ngành đầu tư tài chính tiền tệ quốc tế. Đúng như anh nói, chín mươi chín phần trăm thời gian anh là người làm ăn đứng đắn, hơn nữa còn là thương nhân xuất sắc.

Những ngày này, cuộc sống của Mộ Thiện khá thoải mái tự do.

Có lẽ do thái độ chân thành của Trần Bắc Nghiêu với cha mẹ cô, hoặc giả cô vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn anh nên trong thời gian anh không ở nhà, cô thường nhớ đến anh, thậm chí nhớ nhiều nữa là khác.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện có một tâm trạng khó diễn tả thành lời. Cô mau chóng tập trung tinh thần vào việc chơi bài.

Bốn người đều chơi rất khá nên ván bài ngày càng kịch liệt.

Khi Trần Bắc Nghiêu đi vào phòng khách, anh nhìn thấy người phụ nữ của anh như một bông hoa tỏa sáng giữa ba người đàn ông.

Cô thậm chí còn chưa thay quần áo ở nhà, vẫn mặc bộ váy công sở bó sát, cho thấy đường cong ẩn hiện. Cặp lông mày thanh tú của cô hơi rướn lên,

một tay cô cầm lá bài, một tay gõ xuống mặt bàn. Cô nói với Châu Á Trạch: "Không còn lá bài chính là các anh chết chắc. Hãy suy nghĩ kỹ đi".

Thần sắc của cô rất tốt, trông cô rất thoải mái.

Đã bao lâu rồi anh chưa bắt gặp bộ dạng này của cô?

Hay là việc anh rời khỏi nhà khiến cô cảm thấy dễ chịu?

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ đi vào, mấy người đàn ông kinh ngạc kêu lên "ông chủ" hoặc "lão đại". Người vệ sỹ đang chơi bài vội đứng dậy đỡ lấy va li của Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu ngồi vào vị trí của anh ta, anh đưa mắt nhìn Mộ Thiện rồi tiện tay cầm mấy lá bài.

Anh ngồi máy bay suốt đêm trở về đây nhưng không hề có ý định nghỉ ngơi.

Châu Á Trạch lắc đầu, Lý Thành nở nụ cười bất lực.

Mười ngày không gặp, khi chạm phải ánh mắt trầm tĩnh như nước của anh, lòng Mộ Thiện hơi căng thẳng, cô vội cúi xuống giả bộ chuyên tâm chơi bài.

Ban đầu Mộ Thiện không hiểu tại sao Châu Á Trạch và Lý Thành có thái độ như nghênh đón kẻ địch nguy hiểm. Sau khi chơi vài ván, cô liền cảm thấy Trần Bắc Nghiêu có ý nhả bài cho cô, Mộ Thiện lập tức lĩnh hội, toàn lực phối hợp.

Chỉ trong chớp lát, Trần Bắc Nghiêu dẫn dắt Mộ Thiện tiêu diệt gọn, liên tiếp thắng Châu và Lý hơn mười ván. Cảm giác thắng cuộc khiến Mộ Thiện bất giác cười đắc ý.

Sweet ngồi bên cạnh theo dõi mọi người đánh bài, cô luôn miệng thần phục.

Đến mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu ném bộ bài xuống bàn: "Giải tán đi!" Châu Á Trạch và Lý Thành thở dài rút ra tờ chi phiếu, Trần Bắc Nghiêu xua tay: "Cô ấy không thích cờ bạc."

Hai người đàn ông ngó ra, Châu Á Trạch cười ha ha: "Cám ơn chị dâu!"

Mộ Thiện không nhịn được hỏi Trần Bắc Nghiêu: "Lần chơi bài ở hộp đêm, tại sao anh lại che giấu thực lực của mình?" Hôm đó anh thể hiện trình độ còn kém hơn cô, thỉnh thoảng tung một hai lá bài dở như người không biết chơi. Lúc đó anh và Mạn Thù bị cô đập cho tơi tả. Lẽ nào ngay cả việc chơi bài anh cũng giả bộ yếu kém trước mặt Đinh Hành?

Châu Á Trạch và Lý Thành yên lặng nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Hôm đó anh để em trút giận".

Mộ Thiện ngây người, cô ngượng ngùng cúi đầu. Anh đứng là...vô cùng thận trọng tỉ mỉ trong mọi chuyện liên quan đến cô.

Mặc dù Mộ Thiện không muốn thừa nhận, nhưng cảm giác trong lòng cô lúc này quá rõ rệt: khi anh tiến vào phòng khách, trái tim cô đang lơ lửng ở đâu đó hình như đã quay về vị trí cũ.

Châu Á Trạch ở bên cạnh tinh ý phát hiện: "Chị dâu đỏ mặt rồi kìa".

Lý Thành đứng dậy kéo Châu Á Trạch và Sweet ra về, trong phòng chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện ngồi đối diện nhau.

Mộ Thiện không nhúc nhích.

Sau khi xuống máy bay, Trần Bắc Nghiêu có cuộc hẹn ăn cơm với mấy lãnh đạo ngân hàng. Anh uống hơi say nên toàn thân nóng bức khó chịu.

Anh nhìn người phụ nữ của anh đang ngồi im lặng. Bờ môi mọng đỏ của cô hơi hé mở trông rất đáng yêu.

Cô vẫn chưa đi.

Có lẽ cảm nhận được nỗi nhớ nhung của anh trong mười ngày qua, lần đầu tiên cô chủ động ở lại bên cạnh anh.

Hay là...cô cũng nhớ anh?

Vì vậy bây giờ cô mới không nỡ rời xa anh?

Trần Bắc Nghiêu không kim nổi giờ ngón tay chạm nhẹ vào má Mộ Thiện, cô theo phản xạ nhích về phía sau.

Mộ Thiện không nhìn Trần Bắc Nghiêu, nhưng gương mặt cô đỏ bừng theo đầu ngón tay của anh, làm anh cũng cảm thấy hơi thờ ơ gấp gáp.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve lông mày, đôi mắt, bờ môi của cô rồi từ từ chuyển động xuống vùng cổ trắng ngần của Mộ Thiện. Gương mặt cô đỏ ửng như quả cà chua chín làm ngón tay của anh nóng như chạm vào ngọn lửa.

"Anh sờ đủ chưa?" Có lẽ phát giác ra sự trầm luân của bản thân, Mộ Thiện liền đứng dậy, giọng nói của cô hơi run run.

Trần Bắc Nghiêu làm sao có thể bỏ qua sự do dự hiếm có của Mộ Thiện. Anh kéo mạnh cô vào lòng rồi hôn lên làn da nóng bỏng của cô, theo đường ngón tay vừa lướt qua.

Trần Bắc Nghiêu hiểu rõ Mộ Thiện là người phụ nữ truyền thống. Sự ủng hộ của bố mẹ có ảnh hưởng rất lớn đối với cô. Vì vậy anh mới nỗ lực thể hiện một cách hoàn hảo nhất trước mặt bố mẹ cô. Quả nhiên lúc này Mộ Thiện bị anh bế lên, tuy phản ứng của cô vẫn ngượng ngập cứng nhắc nhưng ánh mắt cô không còn lẩn tránh như trước.

Khi Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện ra khỏi cầu thang lên tầng hai, anh đã dùng miệng cời toàn bộ hàng cúc trước ngực Mộ Thiện và cúi xuống liếm láp bờ ngực mềm mại trắng nõn.

Mộ Thiện thở gấp, toàn thân nóng ran. Cuối cùng cô không chịu nổi rên khẽ một tiếng rồi giờ tay ôm cổ Trần Bắc Nghiêu và đặt một nụ hôn nhẹ lên trán anh. Trần Bắc Nghiêu kinh ngạc ngẩng đầu, Mộ Thiện lập tức rướn người hôn lên môi anh. Cô thè đầu lưỡi mềm mại vào miệng anh, giống như cô bị kìm nén quá lâu nên bất chấp tất cả trong một giây mất lý trí.

Trần Bắc Nghiêu sững sờ.

Nhận ra sự ngập ngừng của anh, Mộ Thiện lập tức muốn rút lui. Nhưng Trần Bắc Nghiêu không cho cô cơ hội, anh cuốn chặt lấy đầu lưỡi của cô, không để cô trốn tránh. Khi bế cô đến cửa phòng ngủ, anh dùng chân đạp mạnh cửa, rồi hai người ngã xuống giường.

Sau khi tắm xong, Mộ Thiện lên giường nằm quay lưng về phía Trần Bắc Nghiêu mà không nói một lời. Nhìn bờ lưng thon thả của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu hiểu trong lòng cô chắc chắn đang ngượng ngập về thái độ tích cực của cô trong cuộc ái ân vừa rồi.

Trần Bắc Nghiêu biết rõ vướng mắc giữa anh và Mộ Thiện không thể giải quyết một sớm một chiều, ép quá chi e là cô sẽ càng tránh xa. Sau khi gặp bố mẹ cô, thái độ của cô có chuyển biến rõ rệt khiến anh nếm được cảm giác ngọt ngào.

Ngày tháng còn dài.

Trần Bắc Nghiêu ôm lưng Mộ Thiện nói nhỏ: "Em đừng nghĩ ngợi gì cả, mau ngủ đi".

Mộ Thiện "ừm" một tiếng rồi từ thả lỏng bản thân trên cánh tay anh và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua nhanh hơn sự tưởng tượng của Mộ Thiện, chớp mắt đã đến đầu tháng mười hai.

Có lẽ do mối quan hệ với Trần Bắc Nghiêu, khách hàng tìm đến công ty Mộ Thiện ngày càng đông. Cô hiểu rõ ngọn nguồn nhưng chẳng lẽ thắng thường từ chối bọn họ? Vì vậy cô chỉ có thể cố gắng làm tốt để không hổ thẹn với lương tâm. Mộ Thiện ngày càng bận rộn, tối nào cũng phải tắm chín giờ mới về đến nhà.

Trần Bắc Nghiêu sớm ra điều kiện, một khi Mộ Thiện mang thai, cô phải lập tức ngừng mọi công việc, ở nhà dưỡng thai, Mộ Thiện cũng đồng ý. Chỉ là vết thương của Trần Bắc Nghiêu mới lành hẳn không lâu, bác sĩ kiến nghị hai người nửa năm sau mới sinh con. Nhưng Mộ Thiện cảm thấy Trần Bắc Nghiêu không bận tâm đến ý kiến của bác sĩ, anh thậm chí càng tích cực hơn. Chỉ ông trời mới biết dự vọng anh phải đè nén suốt tám năm mãnh liệt đến mức nào.

Thế nhưng có nhiều lúc Trần Bắc Nghiêu cũng không thể làm theo ý nguyện, bởi vì thời gian này anh quá bận rộn, bận hơn cả Mộ Thiện. Do đó về khoản "chăn gối" anh buộc phải hạn chế, chỉ cuối tuần mới được thoải mái. Có những hôm anh bận làm đến khuya, về đến nhà ôm Mộ Thiện vào lòng không nhìn được, thế là ngày hôm sau anh thức dậy rất muộn, bị Châu Á Trạch cười nhạo "quân vương không thiết triều sớm".

Kể từ lần chủ động đáp lại, những lúc ở trên giường, Mộ Thiện khó có thể giữ bộ mặt lạnh lùng xa cách như trước. Trên thực tế có lẽ kể từ lần đầu tiên, cô đã không thể nào cưỡng lại trái tim và thân thể cô.

Trần Bắc Nghiêu vờ như không hề phát giác ra sự thay đổi của cô, anh không nói những lời thừa thãi, càng không ép Mộ Thiện có quyết định gì. Lúc ở trên giường hai người phối hợp ăn ý, anh không vạch trần còn cô giả bộ ngốc nghếch.

Chỉ những lúc hai người lên "đỉnh", khi hai thân thể hòa vào làm một, Trần Bắc Nghiêu thường ôm chặt lấy cô và cất giọng trầm khàn bên tai cô: "Anh yêu em". Còn Mộ Thiện trầm mặc cắn vai hoặc cánh tay anh, trong lòng cô thầm đáp lại, em cũng yêu anh.

Cuối tuần này, Trần Bắc Nghiêu trình trọng nói với Mộ Thiện, ngày mai một vị lão đại ở thành nam tổ chức tiệc sinh nhật, anh sẽ đưa cô cùng đi dự.

Lão đại thành nam? Mộ Thiện hơi hiếu kỳ, ở thành phố Lâm này ngoài Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành vẫn còn người có thể xưng là "lão đại"?

Mười hai giờ trưa, xe dừng lại trước một nhà hàng ở thành nam. Nhà hàng trông rất sơ sài và nhiều người ra vào, Mộ Thiện hơi nhú mày. Với vị trí của Trần Bắc Nghiêu hiện nay, anh rất ít khi đến nơi như thế này ăn cơm. Không biết nhân vật nào có thể khiến anh hạ thấp thân phận?

Một đám đàn ông mặc comple chỉnh tề đi qua đại sảnh đông người huyền ảo, thu hút mọi con mắt ở xung quanh. Bởi vì bọn họ quá nổi bật.

Đại sảnh của nhà hàng khá rộng rãi, ít nhất bảy ba mươi bàn tiệc, bàn nào cũng đầy ắp người. Bọn họ đa phần là thanh niên mười mấy hai mươi tuổi, có bảy tám bàn toàn là đàn ông trung niên tầm bốn năm mươi tuổi. Bất kể bọn họ cao thấp gầy béo, già hay trẻ, trên trán bọn họ đều viết hai chữ "Lưu manh".

Có người nhuộm tóc vàng hoe, có người đeo sợi dây chuyền vàng nặng chịch, có người mặc áo sơ mi hoa hòe hoa sói, có người diện quần bò thùng lố chỗ..nhưng trên người của bọn họ đều có một đặc trưng chung, cũng là đặc trưng của đám côn đồ nơi đầu đường xó chợ: thô lỗ, hung hãn và ngỗ nghịch.

Bọn họ không biết Trần Bắc Nghiêu nên ánh mắt nhìn anh vừa hiếu kỳ vừa cảnh giác.

Cũng không ít ánh mắt dừng trên người Mộ Thiên. Dù sao so với những cô gái nở nang son phấn lờ lợet bên cạnh đám lưu manh, Mộ Thiên trông quá khác biệt.

"Em đừng sợ". Trần Bắc Nghiêu cúi đầu nói giọng dịu dàng, bàn tay anh đang ôm eo cô càng siết chặt hơn.

Mộ Thiên không hề sợ hãi. Cô vừa định gật đầu đột ngột nghe thấy một giọng nói ngạc nhiên mừng rỡ: "Chị Mộ!"

Cả nhóm người đưa mắt về nơi có tiếng gọi, hóa ra là Đại Tiểu, người từng bắt tay hợp tác với Mộ Thiên trong vụ giải quyết Từ thị. Anh ta tươi cười đứng dậy, Mộ Thiên cũng mỉm cười với anh ta.

Bàn bên đó toàn là đàn em của Đại Tiểu. Bọn họ thấy vậy lập tức đứng dậy đồng thanh chào "Chị Mộ", làm tất cả mọi người trong đại sảnh đều quay đầu xem đại mỹ nữ "Chị Mộ" là nhân vật thể nào?

Trần Bắc Nghiêu cũng quay đầu, lúc này Đại Tiểu mới nhìn thấy anh. Anh ta cứng đờ người, vài giây sau mới bỏ điều thuốc ra khỏi miệng và hạ giọng: "Ông chủ...Lâm lão đại tổ chức sinh nhật. Anh em huyện Hường Xuyên chúng tôi cũng đến góp vui".

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, ánh mắt anh dừng ở Mộ Thiên, đáy mắt anh lóe lên một tia thích thú.

Mộ Thiên hiểu ý Trần Bắc Nghiêu, trước đó một giây anh còn lo cô bị khí thế của đám lưu manh làm cho sợ hãi, ai ngờ có không ít tên côn đồ gọi cô là "chị Mộ".

Quả nhiên Trần Bắc Nghiêu chậm rãi mở miệng: "Chị Mộ?"

Mộ Thiên đâu biết anh từng gặp gỡ Đại Tiểu trước đó, cô hàm hồ trả lời: "Tôi và bọn họ từng tiếp xúc trong công việc. Bọn họ cũng không tồi".

Trần Bắc Nghiêu cười cười.

Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiên đi tới phòng riêng ở trong cùng, nơi đó đã có bảy tám người ngồi. Người ở vị trí chính giữa lập tức đứng dậy khi nhìn thấy bọn họ: "Bác Nghiêu, đợi mỗi mình cậu thôi đấy. Vị này là?"

"Bác Lâm, cô ấy là Mộ Thiên". Trần Bắc Nghiêu cất giọng bình thản: "Vị hôn thê của tôi".

Mộ Thiên giật mình. Cố gắng đè nén sự chấn động trong lòng, cô quay sang nhìn người đàn ông được gọi là bác Lâm.

Người đó cao lớn, có bờ vai rộng, ông ta mặc một chiếc áo T-shirt giản dị màu xám để lộ cơ bắp săn chắc. Ông ta có gương mặt vuông chữ điền, lông mày rậm, đôi mắt sâu rất sáng.

Có lẽ không ai có thể đoán ra bác Lâm đã năm mươi tuổi, thân hình của ông ta như thanh niên ngoài hai mươi, tướng mạo cùng lắm cũng chỉ tầm bốn mươi tuổi.

Chạm phải ánh mắt dò xét của Mộ Thiên, đuôi mắt Lâm Ngự để lộ ý cười dịu dàng, ông ta nói liền ba từ "Tốt, tốt, tốt" rồi bảo Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiên ngồi xuống vị trí bên tay trái ông ta.

Mộ Thiên vừa ngồi xuống, cô đột nhiên cảm thấy một ánh mắt không kiêng dè chiếu thẳng vào mình.

Cô ngẩng đầu, người đó liền nhìn đi chỗ khác, như ánh mắt chăm chú vừa rồi chỉ là ảo giác của Mộ Thiên.

Mộ Thiên chỉ thấy gương mặt nghiêng của người đó.

Bên tay phải Lâm Ngự có hai người trẻ tuổi. Cô gái trẻ trung xinh đẹp, có đôi mắt và cặp lông mày rất giống Lâm Ngự, nhìn qua cũng biết là con gái độc nhất của Lâm Ngự, Lâm Dạ.

Còn một người đàn ông trẻ tuổi, anh ta là ai?

Lâm Ngự cười giới thiệu: "Bác Nghiêu, đây là bạn trai của Lâm Dạ, tên Tầm, cậu ấy là thương gia người Thái Lan, buôn bán đá quý. Hai cậu làm quen với nhau đi!".

Người đó mặc áo somi màu xanh quân đội, khiến thân hình của anh ta càng cao lớn hơn. Đến lúc này anh ta mới quay về phía Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện, đó là một gương mặt điển trai với làn da rám nắng khỏe khoắn. Anh ta có khí chất âm áp như ánh nắng mặt trời. Cặp lông mày đen nhánh nhướn lên, đôi mắt dài của anh ta như vì sao lấp lánh.

Anh ta cười tươi với Trần Bắc Nghiêu, để lộ răng khểnh vừa nhỏ vừa trắng.

"Anh Trần, nghe danh lâu rồi". Anh ta cất giọng lạnh lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Đồ tội

Nụ cười của Tầm khiến tất cả mọi người không chớp mắt.

Đến khi Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm trầm phá vỡ không khí yên lặng: "Anh khách sáo quá!", ánh mắt mọi người mới dồn về phía Trần Bắc Nghiêu. Lúc này mọi người mới phát hiện anh có gương mặt trầm tĩnh với nước da trắng nổi bật trong bộ comple màu đen vừa vặn.

Sự chấn động do Tầm mang lại vui đi ít nhiều.

Tầm nhú mày, con người màu hồ phách của anh ta sáng ngời. Anh ta nói nghiêm túc: "Tôi không phải khách sáo. Anh Trần là mảnh hồ uy danh lẫy lừng trên thị trường tài chính châu Á nói chung và Đông Nam Á nói riêng".

Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm ổn: "Mọi người quá lời rồi."

Mộ Thiện không khỏi kinh ngạc, cô không biết anh nổi tiếng ở hải ngoại đến như vậy.

Lâm Ngư cười: "Được rồi, chúng ta nhập tiệc thôi, có gì từ từ nói sau".

Hôm nay là sinh nhật của Lâm Ngư, đề tài trò chuyện của mọi người tất nhiên đều dính dáng đến ông ta.

Lâm Ngư là người coi mở, trong suốt bữa ăn ông ta nói rất nhiều, mọi người hầu như chỉ lắng nghe và phụ họa theo. Trần Bắc Nghiêu không nhiều lời, thỉnh thoảng lâm anh mới đáp một hai câu, thời gian còn lại anh lặng lẽ nắm tay Mộ Thiện, khẽ mắt tràn ngập ý cười.

Mộ Thiện im lặng lắng nghe, dần dần cô cũng có một sự hình dung khái quát về lão đại thành nam Lâm Ngư.

"Ông ấy giống Giang Minh". Trước khi đi dự tiệc, Trần Bắc Nghiêu nói cho cô biết: "Ông ấy rất xem trọng nghĩa khí, không mấy thức thời".

"Thế thì tại sao anh lại xem trọng ông ấy?" Mộ Thiện truy vấn.

Trần Bắc Nghiêu liếc Mộ Thiện, câu trả lời của anh trả lời tương đối khó hiểu: "Ông ấy thuần túy giống em. Nói chuyện vài lần thấy hợp, thế là bọn anh trở thành bạn bè".

Trong bữa tiệc sinh nhật xảy ra vài chuyện, khiến Mộ Thiện cuối cùng cũng hiểu ý Trần Bắc Nghiêu.

Chuyện thứ nhất xảy ra khi bữa tiệc mới bắt đầu.

Một đàn em đưa đi động cho Lâm Ngư. Ông ta đón nghe, chỉ hai ba câu, mọi người đều biết một cửa hàng mới khai trương trong địa bàn của ông ta bị đám côn đồ không rõ nguồn gốc đến quấy rối đập phá đồ đạc. Sắc mặt Lâm Ngư lập tức tối sầm, ông ta liền dặn dò thuộc hạ kêu người đi giải quyết.

"Ba!" Lâm Dạ ở bên cạnh có vẻ không vui: "Ai gọi điện thoại ba cũng giúp, ba giúp bọn họ nhiều như vậy, thế mà ngày sinh nhật của ba chẳng thấy bóng dáng bọn họ đâu cả."

Lâm Ngư cau mày: "Ba là lão đại thành nam, còn sống ngày nào ba phải chăm lo địa bàn của mình ngày đó. Con là con gái đừng can thiệp vào chuyện của đàn ông".

Lâm Dạ cắn môi không lên tiếng, Tầm cất giọng trong trẻo vỗ về cô: "Dạ, em không nên khiến ba em tức giận vào ngày này, đáng phạt rượu".

Lâm Dạ mỉm cười với anh ta, thần sắc nhẹ nhõm hơn một chút. Ấn tượng của mọi người về Tầm tăng thêm mấy phần.

Chuyện thứ hai là Lâm Ngư từ chối Trần Bắc Nghiêu.

Sau khi hai cha con Lâm Ngư căng thẳng, có lẽ thấy không khí giữa bố con họ không mấy vui vẻ, Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: "Bác Lâm, bác có hứng

qua qua giúp tôi không? Châu Á Trạch quản nhiều việc quá, bác giúp tôi trông chừng cậu ta."

Anh vừa dứt lời, tất cả mọi người đều im lặng. Lâm Dạ lộ rõ vẻ vui mừng, Tầm hơi nheo mắt.

Đám tâm phúc của Lâm Ngư ngồi xung quanh bàn tiệc hồi hộp chờ đợi.

Mộ Thiện nghe nói mấy năm gần đây trong tay Lâm Ngư chỉ có một xưởng sửa chữa ô tô. Ông ta có nhiều đàn em như vậy, chắc mọi người sống cũng không dễ dàng. Trần Bắc Nghiêu xem ra có ý giúp ông ta.

Nào ngờ Lâm Ngư trầm mặc trong giây lát rồi mỉm cười: "Bác Nghiêu, cảm ơn chú coi trọng ông anh này". Ngữ điệu của ông ta đầy cảm khái: "Nhưng tôi cả đời tự do tự tại quen rồi. Ngoài việc sửa xe và đánh nhau, tôi chẳng biết làm gì cả. Đi công ty của chú chẳng phải sẽ gây thêm phiền phức cho chú sao? Chúng ta đã là anh em thì đừng khách khí làm gì. Lần sau nếu chú cần chém thẳng nào, chú có thể gọi ông anh này dẫn người đi giúp chứ".

Lâm Dạ nghiêng răng: "Ba!"

"Con cảm niệm!" Lâm Ngư gất lên.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, không kiên trì thuyết phục.

Sau hai sự việc đó, chỉ một mình Lâm Dạ không vui, những người khác tiếp tục cầm đầu uống rượu.

Mộ Thiện bắt gặp đưa mắt nhìn Lâm Ngư. Ánh mắt của người đàn ông trung niên này rất bình thản và sáng ngời. Ở bên cạnh hai thanh niên có diện mạo xuất chúng là Trần Bắc Nghiêu và Tầm nhưng ông ta không hề thua kém. Ông ta vui vẻ kể chuyện một thời oanh liệt trong chốn giang hồ năm nào, giọng nói ông ta hào sảng tự đắc như một người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết.

Trần Bắc Nghiêu nói đúng, ông ta là người không thức thời.

Con người ông ta giống một tên lưu manh chém chém giết giết nơi đầu đường xó chợ ở thập niên chín mươi, đầy tình thân hiệp nghĩa không hổ thẹn với trời đất. Ông ta làm sao có thể thích ứng với xã hội ngày nay?

Vì vậy mặc cho những thế lực hắc bang mới như Trần Bắc Nghiêu nổi lên, Lâm Ngư vẫn ở trong vỏ ốc ở thành nam, sống cuộc sống giật gấu vá vai. Ông ta tự xưng là lão đại thành nam, còn sống ngày nào sẽ lo cho người dân thành nam ngày ấy. Thế nhưng Mộ Thiện đến thành phố Lâm lâu rồi cũng chưa từng nghe tiếng ông ta.

Còn nữa, trước đây Trần Bắc Nghiêu đánh giá Giang Minh mấy câu...rất giống hình tượng của Lâm Ngư.

Ông ta...giống bố của Trần Bắc Nghiêu? Trần Bắc Nghiêu chưa bao giờ gọi một tiếng cha, anh chỉ gọi tên Giang Minh. Việc anh xem trọng một người không liên quan như Lâm Ngư chứng tỏ trong lòng anh cũng tôn sùng cha anh, người anh hùng hiệp nghĩa bảo thủ của năm nào?"

Vì vậy khi bố anh bị chém chết trên đường phố, thật ra Trần Bắc Nghiêu không phải coi như không có chuyện gì xảy ra. Trong lòng anh vừa đau khổ vừa phẫn nộ đến mức anh thề độc, nhất định nợ máu trả bằng máu?

Mộ Thiện hơi cụp mi mắt, cô nắm chặt ly rượu. Cảm giác xót xa ngày càng rõ rệt.

Trần Bắc Nghiêu không chú ý đến vẻ mặt Mộ Thiện, anh đang bận chúc rượu Lâm Ngư, mấy thuộc hạ của Lâm Ngư cũng đi đến nâng cốc với anh. Anh vừa cầm ly rượu, đột nhiên ở bên cạnh vang lên giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rất kiên định: "Lâm tiên sinh, tôi kính ông."

Trần Bắc Nghiêu quay đầu, đập vào mắt anh là hình ảnh Mộ Thiện cầm chén rượu đứng dậy. Tất nhiên rượu trong cốc của cô bị anh đổi thành nước hoa quả từ lâu. Ánh mắt trong veo của cô không rời khỏi Lâm Ngư, gương mặt trắng ngần của cô lấp lánh dưới ánh đèn khiến người khác có cảm giác lóa mắt.

Lâm Ngư hơi bất ngờ, ông ta nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt tán thưởng: "Rượu của em đâu, nhất định phải uống".

Mộ Thiện đỏ mặt, cô uống một hớp nước hoa quả rồi ngồi xuống. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, cô đặt ly rượu rồi quay sang đối mắt anh.

Mộ Thiện lặng lẽ nhìn Trần Bắc Nghiêu, đáy mắt vừa sâu vừa thuần khiết như đại dương của cô ẩn hiện một tia thương xót.

Trần Bắc Nghiêu chỉ cảm thấy tất cả mọi người và cảnh vật đều biến mất, chỉ còn lại gương mặt Mộ Thiện ngày càng rõ ràng và sinh động.

"Bác Nghiêu! Bác Nghiêu!"

Đột nhiên có người vỗ vai anh, lúc này anh mới định thần, phát hiện Lâm Ngư đang gọi anh. Anh mỉm cười quay sang chạm cốc với ông ta.

Trần Bắc Nghiêu không biết, tim Mộ Thiện cũng vừa rung lên một nhịp.

Muôn vạn ý nghĩ vụt qua đầu cô, năm đó Trần Bắc Nghiêu thân cô thế cô làm thế nào để vượt qua? Anh rõ ràng là nhân tài trên thị trường tài chính của châu Á, vậy mà anh buộc phải sử dụng thủ đoạn đen tối để rửa mối thù nhà?

Mộ Thiện cảm thấy một nỗi xót xa dội vào lòng, cô vô ý ngẩng đầu, chạm phải đôi mắt màu hổ phách của người đàn ông xa lạ.

Đồng tử vô cùng thuần khiết vụt qua một tia rung động.

Mộ Thiện ngây người.

Từ trước đến nay Mộ Thiện không thiếu người theo đuổi, cũng có vài người vừa gặp đã tỏ ra cảm mến cô. Cô từng chứng kiến rất nhiều ánh mắt ái mộ tương tự.

Thế nhưng người đàn ông tên Tầm đã có bạn gái, vậy mà anh ta vẫn nhân lúc không ai để ý nhìn cô bằng ánh mắt đó. Về lý mà nói cô nên coi thường tức giận mới đúng.

Thế nhưng diện mạo của anh ta quá sáng sủa, nụ cười của anh ta quá trong trẻo khiến Mộ Thiện không ghét nổi.

Cô chỉ dùng ánh mắt lạnh nhạt đáp trả anh ta.

Tầm đương nhiên hiểu ý Mộ Thiện, anh ta rất phong độ làm động tác nâng cốc với cô rồi uống một hơi cạn ly rượu. Uống xong duỗi mắt anh ta cong lên, ánh mắt trong trẻo sáng ngời.

Như muốn thành khẩn với cô, cái nhìn vô lễ vừa rồi chỉ là bản năng của một người đàn ông trước một người phụ nữ đẹp. Anh ta sẽ không cảm thấy áy náy, càng không có ý mạo phạm cô.

Mộ Thiện nhún mày, cô quay đi chỗ khác tránh không nhìn anh ta.

Trần Bắc Nghiêu ngồi đến hơn một giờ chiều mới dẫn Mộ Thiện rời khỏi bữa tiệc. Hai người lên xe, Mộ Thiện ngập ngừng trong giây lát: "Có chuyện..."

Trần Bắc Nghiêu không nói không rằng lập tức xua tay ra hiệu Mộ Thiện chờ trong giây lát, đồng thời rút điện thoại: "Á Trạch, giúp tôi điều tra một người. Người Thái Lan, tên là Tầm, nghe nói kinh doanh đá quý".

Sau khi cúp điện thoại, anh quay sang Mộ Thiện: "Có chuyện gì vậy em?"

Mộ Thiện nhìn đi chỗ khác: "Không có gì".

Anh kéo mặt cô đối diện anh: "Nói đi!"

"Tôi muốn nhắc anh điều tra Tầm". Cô hận đến mức muốn cắn lưỡi mình, Trần Bắc Nghiêu là người thông minh như vậy, anh lại coi trọng Lâm Ngư nên làm sao có chuyện anh không điều tra con rể tương lai của ông ta?

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Mộ Thiện, anh biết em cũng có suy nghĩ giống anh".

Anh biết, em luôn nghĩ giống anh.

Mộ Thiện quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cô không nói thêm một lời nào.

Vài ngày sau, Trần Bắc Nghiêu nhận được thông tin về Tầm.

Tầm đúng là người Thái Lan, tổ tiên từng là nhà giàu có nhất trong vùng, lúc anh ta sinh ra, gia đình lâm vào cảnh sa sút. Năm nay anh ta hai mươi tư tuổi, tuổi trẻ tài cao, hai tay trắng lập nghiệp bằng nghề buôn bán châu báu đá quý và tương đối thành đạt.

Trần Bắc Nghiêu thông báo với Lâm Ngư, ông ta vui đến nỗi không thể ngậm miệng. Mộ Thiện ở bên cạnh lắng nghe, cô bỗng dưng có cái nhìn khác về Tầm.

Nhưng Mộ Thiện không ngờ cô gặp lại Tầm nhanh như vậy.

Đầu mùa đông là lúc thị trường bất động sản ảm đạm, thị trường tài chính bấp bênh. Trần Bắc Nghiêu không phải là siêu nhân, anh cũng phải kiếm cơm dựa vào thị trường, ngày ngày anh đi sớm về muộn, dồn mọi tinh lực vào việc làm ăn.

Cuộc sống giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu khá êm ả. Cô thích Trần Bắc Nghiêu hiện nay, một thương nhân đơn thuần không hề dính đến bùn đen.

Cùng lúc này, Đình Hành tiễn Lữ Hạ lên máy bay sang Mỹ học tập.

Ngồi trong văn phòng rộng rãi trên tầng cao nhất của Lữ thị, Đình Hành nói lòng cà vạt, anh châm một điếu thuốc, im lặng trầm tư.

Anh không gặp Mộ Thiện kể từ buổi tối hôm đó.

Cô giống như công chúa trong giấc mộng, được Trần Bắc Nghiêu bảo vệ kỹ lưỡng.

Anh không chỉ một lần ngờ vực, cô có tự nguyện không?

Buổi tối hôm đó khi anh đề xuất giúp đỡ, ánh mắt cô lộ rõ vẻ do dự và cảm động.

Đình Hành tưởng rằng, anh chỉ có cảm tình với Mộ Thiện, theo mỗi lần tiếp xúc với cô, cảm tình lại càng sâu thêm. Nếu coi thành phố Lâm là chiến trường giữa anh và Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện là một tượng trưng và tặng vật của sự thắng thua, là tôn nghiêm của người đàn ông khiến anh nhớ mãi không quên.

Nhưng những ngày này thỉnh thoảng nhớ đến cô, anh càng phát hiện hình như không phải vậy. Cô không phải là tặng vật hay đối tượng tranh đoạt.

Cô chỉ là Mộ Thiện, người đàn bà khiến anh rung động.

Nếu trận chiến kẻ còn người mất khiến anh chìm trong băng giá và máu tanh, vậy thì nụ cười bình thản, dung mạo trong sáng đẹp đẽ và lòng chính trực của cô chính là tia ấm áp duy nhất của cuộc đời anh.

Vì vậy dù anh và Trần Bắc Nghiêu tranh đấu dữ dội như thế nào, từ trong tiềm thức, cả hai đều không muốn ra tay với cô.

Còn cô thì sao?

Đình Hành nhắm mắt, liệu trong lòng cô có anh không?

Lúc anh hôn cô, ánh mắt cô thất thần; lúc anh sắp chết, là cô gọi điện thoại cứu anh; khi anh sa cơ lỡ vận, chỉ có cô là người phụ nữ duy nhất không xa lánh anh.

Vì vậy...anh mới nhớ nhưng người phụ nữ bây giờ thuộc về Trần Bắc Nghiêu?

Khỏe miệng trúng cú đấm của Trần Bắc Nghiêu phảng phất vẫn còn đau rất.

Đình Hành từ từ nhếch mép cười.

Được thôi, vậy thì cứ coi cô như tặng vật đi.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, Đình Hành định thần đưa mắt về phía cửa, mấy đại ca xã hội đen dưới trướng Lữ thị lần lượt đi vào.

Bất gặp ánh mắt sắc bén và kiên nghị của Đình Hành, đám đại ca xã hội đen liền tỏ thái độ cung kính. Trong thời gian Đình Hành gia nhập Lữ thị, tuy về bề ngoài của anh ung dung tự tại nhưng nhất cử nhất động đều có mưu tính rõ ràng. Dưới sự ủng hộ của Lữ Hạ, Đình Hành lặng lẽ thu tóm quyền lực của Lữ thị.

Mấy người họ hàng của Lữ Hạ bày trò lật đổ Đình Hành nhưng bị anh phát hiện và đuổi khỏi Lữ thị, kết cục tương đối thảm. Đồng thời, Đình Hành bắt tay triển khai vài dự án bất động sản kiếm không ít tiền, khiến người của Lữ thị không còn ai dám lên tiếng phản đối anh.

Thậm chí mấy đại ca xã hội đen này đều kính nể thủ đoạn của Đình Hành. Cũng có người nghe tiếng Đình Hành tài giỏi từ lúc còn ở Dung Thái nhưng chưa được chứng kiến sự tàn nhẫn và quyết đoán của anh.

Nghe bọn họ báo cáo về hoạt động buôn bán ma túy, thần sắc Đình Hành trở nên khó đoán.

Bọn họ không biết, thật ra anh không muốn dính dáng đến ma túy. Lúc đầu nhúng tay vào ma túy cũng chỉ là thuận theo ý Lữ Triệu Ngôn. Theo quan điểm của anh, buôn bán ma túy mạo hiểm quá lớn mà chưa chắc kiếm nhiều tiền hơn lĩnh vực đầu tư khác.

Có điều...

Đình Hành nhướng mày, lặp lại câu nói: "Đường thủy?"

Một người đàn ông gật đầu: "Nghe nói bọn họ định vận chuyển lên khu vực Hoa Đông theo đường thủy."

(Hoa Đông là khu vực nằm phía đông Trung Quốc, gồm các tỉnh thành kinh tế phát triển như Thượng Hải, Triết Giang, Giang Tô, An Huy, Phúc Kiến, Sơn Đông)

Đình Hành trầm mặc trong giây lát, sau đó anh mỉm cười: "Tôi biết rồi". Anh quay đầu nói với người trợ lý: "Hãy nhớ vài ngày nữa gọi cuộc điện thoại nặc danh cho đội truy quét ma túy của thành phố".

Cả đám người kinh ngạc.

Đình Hành uống một ngụm trà, cất giọng từ tốn: "Trước khi cậu tôi xảy ra chuyện, ông ấy từng báo cho tôi biết, bên công an có lẽ đang để ý đến Lữ thị. Nhân dịp này, chúng ta bắn tin cho đội truy quét ma túy nhằm đánh lạc hướng sự chú ý của họ".

Tất cả đều gật đầu tán đồng.

Có người hỏi: "Nhưng chúng ta chỉ biết ngày mai hàng lên tàu chứ không biết đám Vân Nam vận chuyển theo tuyến đường cụ thể nào?"

Đinh Hành chỉ cười không trả lời nhưng ánh mắt anh trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Cả thành phố Lâm có tám con đường thủy. Có người đã mua cả những con đường đó, có thể vận chuyển ma túy một cách dễ dàng mà không bị cản trở.

Không nhân cơ hội này đổ tội oan cho người đó thì quả có lỗi với thủ đoạn ác độc của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Gặp lại Tầm

Châu Á Trạch nằm thẳng người, bên trên anh ta là thân hình phụ nữ lác qua lác lại lên xuống nhấp nhô.

Anh ta không thấy rõ động tác của Sweet, nhưng có thể cảm nhận đầu lưỡi mềm mại lướt nhẹ trên da thịt anh ta. Anh ta dễ chịu khép mi mắt. Sau đó đề thưởng cho sự nhiệt tình của cô, Châu Á Trạch ngậm lấy nụ hoa non tơ trên ngực Sweet, cô như một con rắn trơn ướt cuộn chặt người anh, muốn hai thân hình hòa vào làm một.

Châu Á Trạch miệng thỏa mãn, tên ở trên cung không thể không bắn ra, anh lật người đè Sweet xuống dưới giường.

Đúng lúc này điện thoại di động trên đầu giường reo vang, Châu Á Trạch dừng mọi động tác.

Sweet túm cái gối đập mạnh vào người anh ta, Châu Á Trạch lạnh lùng nhìn cô, giờ tay giữ chiếc gối lại.

Sau đó anh ta một tay nghe điện thoại, một tay vuốt ve thân thể cô như muốn an ủi.

"Tôi đây." Sắc mặt Châu Á Trạch đột nhiên đen kịt: "Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh".

Anh ta rời khỏi thân thể Sweet quay người xuống giường, rồi đi nhanh ra cửa.

"Chuyện gì vậy?" Sweet tức giận ném cái quần của Châu Á Trạch về phía anh. Đến lúc này anh mới phát hiện mình vẫn còn khóa thân.

Ngoài cửa là một lối đi hẹp. Bên ngoài du thuyền, ánh nắng mặt trời chiếu xuống nước sông xanh biếc khiến mặt sông lấp lánh.

Châu Á Trạch im lặng suy nghĩ vài giây, trong đầu anh ta đã có đối sách.

Vừa rồi một người ở Cục cảnh sát gọi điện báo tin, có một cú điện thoại nặc danh tố cáo du thuyền tàng trữ ma túy. Đội cảnh sát truy quét ma túy liên kết với cảnh sát đường thủy vừa mới xuất phát.

Châu Á Trạch vô cùng tức giận, anh không hề dính đến ma túy, cũng chưa kiếm nổi một đồng từ ma túy, thế mà bây giờ lại bị nghi ngờ tàng trữ độc phẩm này.

Nghĩ đi nghĩ lại, Châu Á Trạch cảm thấy có gì đó bất ổn. Khách trên du thuyền toàn người giàu có nên công tác kiểm tra không mấy triệt để. Ngộ nhờ tên Đinh Hành sai người đem ma túy lên tàu...

Châu Á Trạch nhanh chóng gọi các vệ sỹ và thủy thủ trên tàu, bí mật dặn dò mọi người hành động.

Lúc này bên trong du thuyền tương đối náo nhiệt, khoảng hơn hai mươi du khách giàu có hoặc là đang tập trung vào các bàn cờ bạc chơi rất hưng phấn, hoặc là ngồi ở quầy bar uống rượu cùng những cô gái xinh đẹp mặc bikini.

Châu Á Trạch đi vào trong và ngồi xuống một góc. Anh quan sát tỉ mỉ nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều bất thường.

Đúng lúc này, con tàu đột nhiên dừng lại, sau đó là một hồi còi đình tai nhức óc.

"A..." Tất cả mọi người lác lác, có tiếng la hét thất thanh. Châu Á Trạch lạnh lùng quan sát bọn họ, không bỏ qua biểu hiện của bất cứ người nào.

"Chuyện gì vậy?" Có người cất giọng đầy tức giận.

"Không có gì đâu ạ!" Giám đốc lập tức đi vào giải thích: "Là cảnh sát đường thủy đi tuần tra, một lát là xong ngay!"

Lời nói vừa dứt, từ cửa khoang tàu có mấy người đàn ông đi vào. Người dẫn đầu tỏ ra nghiêm nghị: "Mọi người đứng yên! Chúng tôi là cảnh sát! Bây

giờ chúng tôi nghỉ ngơi có người vận chuyển ma túy! Chúng tôi nhận được lệnh khám xét con tàu này!"

Cà đăm du khách sững sờ.

Phần lớn du khách là không phải là nhân vật tầm thường nên có người chẳng coi cảnh sát ra gì, ông ta quay ra mắng giám đốc: "Chuyện này là thế nào? Các người còn muốn làm ăn không đấy?"

"Chúng tôi xin lỗi, xin lỗi..." Giám đốc xin lỗi rồi rút.

Mấy người cảnh sát mặc thường phục không hề nề nhẽ mặt, bọ bắt đàn ông và đàn bà đứng thành hai hàng và bắt đầu lục soát.

Châu Á Trạch để ý thấy hai người đàn ông có nước da ngăm đen từ từ lùi về phía cuối hàng người. Anh ta cười nhạt một tiếng, ngẩng đầu đưa mắt ra hiệu cho một người cảnh sát. Sau đó anh ta lặng lẽ tiến về hai kẻ khả nghi kia.

"Không được động đây!"

Khi cảnh sát đi về cuối hàng, một trong hai người đàn ông vừa găm lên vừa rút khẩu súng từ thắt lưng nhằm thẳng vào cảnh sát, người còn lại ôm chặt cái va li vào lòng, đứng sát người đàn ông kia.

Đám du khách hốt hoảng, mấy người cảnh sát sững sờ.

"Mẹ nó!" Châu Á Trạch làm gì biết sợ, anh ta từ phía sau tung một cú đá rất mạnh vào đầu gối người đàn ông cầm súng. Hấn đau quá ngã xuống đất, khẩu súng rơi khỏi tay. Cảnh sát lập tức bao vây, chế ngự hai người đàn ông đó.

"Dám giờ trò trên tàu của ông chúng mày". Châu Á Trạch điên tiết giật va li khỏi tay một người, đồng thời đập vai phát lên hai người đàn ông, khiến chúng đau tím tái mặt.

Anh dừng lại đưa mắt ra hiệu cho giám đốc con tàu. Giám đốc vội cười nói với đám du khách: "Chúng tôi xin lỗi đã làm kinh động đến các vị. Buổi tối hôm nay các vị sẽ được miễn phí hoàn toàn, mọi người tiếp tục vui chơi đi, mọi việc kết thúc rồi!"

Mấy người "cảnh sát" giải hai người đàn ông đi theo Châu Á Trạch vào kho hàng. Vừa khuất bóng, người đứng đầu trong số bọn họ mở miệng hỏi: "Đại ca, làm thế nào bây giờ?"

Châu Á Trạch đứng ở cửa nhà kho, anh ta quay đầu nhìn ra mặt sông. Từ xa xa thấp thoáng bóng dáng một xuồng máy đang phóng nhanh về hướng này, đó mới là đội truy quét ma túy thật sự.

Anh ta rút điện thoại.

"Lão đại, xảy ra chuyện lớn rồi." Anh ta kể lại ngắn gọn tình hình với Trần Bắc Nghiêu.

"Mười mấy ki lô gam heroin..." Châu Á Trạch liếm môi.

Trần Bắc Nghiêu ở đầu kia điện thoại trầm mặc một giây: "Đưa người về đây, còn hàng đồ hết xuống sông".

Châu Á Trạch giật mình: "Số hàng này ít nhất trị giá vài chục triệu..."

"Bỏ hết đi!"

Sau khi cúp điện thoại, Châu Á Trạch rạch va li. Nhìn chiếc va li chứa đầy bột trắng, anh ta nghiêng răng ném hết xuống sông.

Đội truy quét ma túy đến nhanh, đi cũng rất nhanh.

Du khách đều là người có địa vị, bọn họ không lên tiếng, cảnh sát cũng không hỏi han nhiều. Trước khi đội cảnh sát rời khỏi du thuyền, giám đốc đi theo nhét thứ gì đó vào tay bọn họ.

Giải quyết xong tất cả, Châu Á Trạch đứng ở boong tàu lặng lẽ hút thuốc.

Đang sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc: "Anh Á Trạch!"

Anh quay đầu nhìn, miệng mỉm cười: "Tiểu Dạ! Hôm nay em chơi có vui không?" Đưa mắt qua người đàn ông bên cạnh Lâm Dạ, Châu Á Trạch giả bộ ngạc nhiên: "Đây là..."

Lâm Dạ khoác tay người đàn ông: "Tầm, bạn trai của em".

Tầm mỉm cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

Châu Á Trạch gật đầu, không lên tiếng.

Lâm Dạ rất tự nhiên khoác vai Châu Á Trạch: "Anh Á Trạch, những người đó đến đây điều tra ma túy thật sao? Chẳng phải anh không động vào thứ đó?"

Châu Á Trạch hừ một tiếng: "Anh không động..." Bất gặp ánh mắt hiếu kỳ của Tầm, anh ta lập tức ngậm miệng rồi mỉm cười: "Hai người cứ chơi vui về đi, chi phí tính hết lên đầu anh"

"Anh vội đi đâu thế?" Lâm Dạ giờ tay định kéo Châu Á Trạch.

"Anh đi tìm bà, em đừng có đi theo anh".

Sau khi Châu Á Trạch khuất bóng, Lâm Dạ quay sang Tầm: "Anh thấy chưa? Em đã nói Châu Á Trạch và Trần Bắc Nghiêu rất chính trực, bọn họ không bao giờ động đến ma túy".

Tầm cười cười để lộ hai răng khểnh trắng lóa. Anh ta giờ tay vuốt tóc Lâm Dạ: "Dạ, em đáng yêu thật".

Buổi tối hôm đó Châu Á Trạch giải hai người đàn ông từ du thuyền xuống ca-nô.

Khi Trần Bắc Nghiêu đến nơi, Châu Á Trạch vừa vặn đóng cửa nhà xe nhưng vẫn nghe rõ tiếng đàn ông kêu rên ở bên trong. Trần Bắc Nghiêu cũng chẳng thêm vào, anh hỏi luôn: "Người Vân Nam?"

Châu Á Trạch mở to mắt: "Lão đại tài quá, em phải mất nửa tiếng đồng hồ mới hỏi ra".

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: "Chú quên mất nửa tháng trước, chúng ta từng từ chối hợp đồng hợp tác với tập đoàn Đạt Lịch của Vân Nam?"

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ, đúng là có chuyện như vậy.

Đạt Lịch Vân Nam là một tập đoàn chuyên về bất động sản. Tháng trước họ cử người đến thành phố Lâm tìm Trần Bắc Nghiêu thương lượng. Họ muốn mượn hệ thống đường sông của tỉnh để vận chuyển hàng hóa. Bọn họ trả thù lao rất hậu, đồng thời còn hy vọng Trần Bắc Nghiêu có thể trông nom việc làm ăn của họ tại thành phố Lâm trong tương lai.

Châu Á Trạch liên lạc với người quen ở Vân Nam tìm hiểu tình hình, nghe nói Đạt Lịch có nhiều khả năng liên quan đến băng nhóm ma túy lớn nhất ở biên giới Tây Nam. Chính vì vậy Trần Bắc Nghiêu đã từ chối lời đề nghị hợp tác ngay trong buổi tối ngày hôm đó.

Lẽ nào bọn họ không tạo được mối quan hệ nên tự mình vận chuyển ma túy?

Bọn họ không biết đạo lý "phép vua thua lệ làng"?

Châu Á Trạch ném đầu thuốc xuống đất, anh ta cuộn tay thành nắm đấm định đi vào nhà kho. Trần Bắc Nghiêu ngăn anh ta lại: "Hàng đã bỏ đi rồi, bọn họ cũng bị tổn thất lớn. Chú hãy trả người về cho bọn họ, bảo bọn họ từ nay về sau đừng có vượt qua ranh giới".

Châu Á Trạch gạt đầu không mấy tình nguyện. Anh ta hỏi tiếp: "Anh có biết ai gọi điện báo cảnh sát không?"

Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc: "Nếu không phải là đối thủ của đám Vân Nam thì là đối thủ của chúng ta".

Mộ Thiện không hề biết Trần Bắc Nghiêu gặp phiền phức. Ngày hôm nay vừa vặn là cuối tuần, cô đứng ở khu bán quần áo trẻ em ở tầng cao nhất của trung tâm thương mại. Đây là hoạt động cuối tuần Trần Bắc Nghiêu tự sắp xếp cho cô.

Trước mặt Mộ Thiện là tám em nhỏ, các em đều ngẩng lên nhìn cô chăm chú.

Đứa trẻ lớn nhất cũng chỉ hơn mười tuổi, nhỏ nhất tầm sáu bảy tuổi. Các em cao đến thắt lưng cô, chúng mặc đồng phục cũ kỹ, ai nấy đều gầy gò rụt rè, không dám lên tiếng.

Đây là nhóm học sinh xuất sắc của trường tiểu học Hy vọng dành cho người nghèo mà Trần Bắc Nghiêu tài trợ. Đến giờ Mộ Thiện mới biết, mỗi năm công ty của Trần Bắc Nghiêu đều tổ chức hoạt động đi chơi trong cả nước cho những học sinh xuất sắc nhất để động viên các em.

Năm nay địa điểm du lịch là thành phố Lâm, Trần Bắc Nghiêu bảo Mộ Thiện dẫn bọn trẻ đi dạo và mua quần áo cho chúng.

Trước đây Mộ Thiện từng thấy ảnh tuyên truyền của dự án Hy vọng. Lúc đó ánh mắt và động tác của các em nhỏ đã để lại ấn tượng sâu sắc cho cô.

Các em hoàn toàn khác với những đứa trẻ thành phố no đủ. Ánh mắt các em rất thuần khiết, nhưng không hề yếu ớt và xốc nổi. Chỉ có điều thần sắc các em có một sự cứng chặc và rụt rè mà trẻ thành phố không có.

Tuy Mộ Thiện không rành việc chăm sóc trẻ con nhưng khi nhìn các em, cô không thể nào không thương xót.

"Cô tên là Mộ Thiện". Cô ngồi xổm xuống trước mặt một em bé và cất giọng dịu dàng: "Cháu tên là gì?"

Mộ Thiện hỏi tên một lượt rồi nói cho các em biết lịch trình ngày hôm nay. Đứa bé nhỏ nhất tiến lại gần cô, bàn tay nhỏ bé nắm lấy gấu váy cô giật giật. Khi cô cúi đầu, đứa bé nở nụ cười ngọt ngào với cô.

Mộ Thiện mềm lòng, cô liền bế đứa bé lên.

Trung tâm thương mại khá đông người, Trần Bắc Nghiêu cử hai vệ sỹ đi theo cô, cửa cầu thang còn có hai vệ sỹ khác canh chừng. Mộ Thiện tay bế một em bé, một tay dắt em bé khác đi tới khu vực vui chơi cho trẻ em.

Vừa qua mấy gian hàng, trên lối đi chật hẹp xuất hiện một đoàn người đội mười mấy cái mũ giống nhau, nghe khẩu âm có vẻ là khách du lịch.

Mộ Thiện bảo bọn trẻ đứng tránh sang một bên, chờ đoàn người đi qua. Ai ngờ trong đám du khách có hai thiếu niên cao lớn lao về phía Mộ Thiện.

Mộ Thiện né tránh không kịp, cô vội bảo vệ em bé trong lòng. Một vệ sỹ ở đằng sau lập tức xông lên nhưng vẫn chậm một bước, cánh tay Mộ Thiện bị đập mạnh vào mép kính ở quầy thu ngân ở bên cạnh làm cô đau điếng.

Hai vệ sỹ nghiêm mặt bắt hai thiếu niên đó. Hướng dẫn viên của đoàn du khách thấy không xong vội vàng xin lỗi. Trong đám du khách cũng có người to tiếng với vệ sỹ. Mộ Thiện thả đứa bé trên tay xuống đất, cô cúi xuống nhìn vết xước trên khuỷu tay, vết thương không lớn nhưng vẫn đang chảy máu. Mộ Thiện ngẩng đầu thấy hai thiếu niên chỉ là những đứa trẻ mập mạp tầm mười mấy tuổi, cô liền quay sang vệ sỹ: "Thôi bỏ đi!"

Đoàn du khách cuối cùng cũng đi mất, một vệ sỹ xuống dưới mua thuốc cho Mộ Thiện. Mộ Thiện thở dài một hơi nhẹ nhõm, cô đưa mắt qua bọn trẻ đang hoảng sợ và lên tiếng an ủi chúng: "Không sao đâu...".

Cô đột nhiên á khẩu.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy...thiếu mất một đứa trẻ.

"Tiểu Khố Sát đâu rồi?" Mộ Thiện nhớ tên bé trai bảy tuổi đó.

Một đứa trẻ đứng bên cạnh kéo tay cô: "Cô Mộ Thiện, vừa rồi có một bà bế anh Khố Sát đi mất".

Mộ Thiện tái mặt. Cô quay đầu nói với một vệ sỹ: "Anh bảo một người tới phòng bảo vệ của trung tâm thương mại xem băng ghi hình, những người khác tìm quanh tầng này hộ tôi".

Người vệ sỹ gật đầu, lập tức rút điện thoại bấm số.

Gọi xong điện thoại, lái xe lên đón những đứa trẻ khác xuống dưới. Mộ Thiện và các vệ sỹ tìm từ trên xuống dưới nhưng hơn mười phút trôi qua vẫn không thấy bóng dáng cậu bé bảy tuổi.

Trong lúc lo âu, một vệ sỹ hỏi Mộ Thiện: "Tôi gọi điện cho ông chủ để ông chủ nghĩ cách?"

Mộ Thiện gạt đầu, trong lòng an tâm một chút. Trần Bắc Nghiêu thần thông quảng đại, cô tin anh có thể tìm thấy người.

Vệ sỹ vừa định bấm số điện thoại, Mộ Thiện đột nhiên giơ tay ngăn lại.

Cô hình như nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

"Ồ bên này!" Cô chạy như bay về một góc. Vừa qua ngã rẽ, phía trước là hành lang trống không, Mộ Thiện và vệ sỹ đồng thời ngây người.

Ánh đèn điện âm áp, nền đá sáng bóng. Trên hành lang có một bé trai đáng người gầy gò nhỏ bé, mặc bộ đồng phục cũ, đôi mắt em ngân ngấn nước, em khóc nức nở đến mức đầu mũi đỏ ửng, gương mặt em vừa tủi thân vừa đáng thương vô hạn.

Một người đàn ông cao lớn đang ngồi xổm trước mặt cậu bé.

Người đó mặc áo sơ mi màu xanh lục bộ đội, anh ta có vẻ đẹp ôn hòa như ánh nắng mặt trời, lông mi dài nhếch lên, đuôi mắt cong cong đầy ý cười. Ngón tay dài của anh ta cầm chiếc khăn tay trắng muốt nhẹ nhàng lau nước mắt cho cậu bé.

Anh ta cất giọng nói dịu dàng: "Anh tên là Tầm Boy, nhà em ở đâu? Mẹ em đâu rồi? Anh sẽ đưa em về nhà."

Tiểu Khố Sát nhìn anh ta chăm chú. Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng cậu bé vẫn có thể cảm nhận thấy ý tốt của người đàn ông. Cậu lập tức ôm chân người đàn ông và nở nụ cười trong sáng.

Người đàn ông trầm mặc trong giây lát, dường như anh ta thất thần vì sự tin tưởng của cậu bé.

Sau đó, anh ta tươi cười rạng rỡ, đồng thời vác Tiểu Khố Sát lên vai: "Đi thôi, Tầm sẽ đưa em đi tìm mẹ".

Anh ta vừa quay người liền nhìn thấy Mộ Thiện.

"Hi, Mộ tiểu thư!" Tầm cười.

Mộ Thiện ngẩng đầu hỏi Tiểu Khố Sát đang được Tầm bế lên cao: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu Khố Sát cắn môi không mở miệng.

Tầm chợt hiểu ra vấn đề: "Hóa ra cô để lạc mất cậu bé này? Vừa rồi có một người phụ nữ bế cậu bé đi, cậu bé vừa giẫy giụa vừa gào khóc. Tôi hỏi bà ta có chuyện gì, bà ta liền bỏ cậu bé ở lại đây rồi bỏ đi mất."

Mộ Thiện rất áy náy, cô giơ tay đỡ cậu bé rồi nói với Tầm: "Cảm ơn anh, tôi đưa cháu bé về".

"Đưa nó đi rửa tay trước đã." Tầm vẫn ôm ngang lưng Tiểu Khố Sát không buông tay: "Vừa rồi tôi thấy nó ngã dúi dụi xuống đất, thằng bé đáng thương."

Mộ Thiện cúi xuống nhìn, quả nhiên hai tay Tiểu Khố Sát đen sì.

Góc trong cùng của hành lang có một nhà vệ sinh, bởi vì chỗ này hơi khuất nên không một bóng người.

Nơi này chỉ có một lối vào duy nhất, người vệ sỹ ngó nghiêng xem xét tình hình rồi đứng ngoài hành lang đợi.

Tiểu Khố Sát tin tưởng Tầm, cậu bé không chịu buông tay anh ta. Tầm cũng không bận tâm, anh ta dụi đầu vào bụng cậu bé, khiến cậu bé cười khanh khách.

Sau đó Tầm bế Tiểu Khố Sát đặt lên bồn rửa tay.

Mở vòi nước, Tầm cầm tay Tiểu Khố Sát rửa từng ly từng tý. Đến khi tay sạch, cậu bé cười tươi với Tầm "Cháu muốn đi vệ sinh".

Lần này cậu bé không kéo tay Tầm mà tự mình chạy vào phòng vệ sinh.

Mộ Thiện đứng bên cạnh, cô cảm thấy hình ảnh Tầm và đứa bé rất ấm áp. Cô mỉm cười: "Hôm nay cảm ơn anh nhiều".

Tầm tỏ ra nghiêm túc: "Cô nên cẩn thận, đừng để trẻ nhỏ bị tổn thương."

Mộ Thiện trịnh trọng gật đầu.

Tầm đột nhiên nắm cánh tay cô: "Cô bị thương rồi?"

"Không sao đâu." Mộ Thiện giặt tay lại.

"Ít nhất cũng phải rửa sạch, nếu không sẽ bị nhiễm trùng đó, cô gái của tôi!". Anh ta càng túm chặt tay cô kéo đến vòi nước.

Dưới làn nước lạnh, vết thương càng xót hơn. Năm ngón tay Tầm giữ chắc khuỷu tay Mộ Thiện khiến cô hơi lúng túng.

"Anh mau bỏ tay ra đi, để tôi tự làm"

Tầm như không nghe thấy, thậm chí anh ta còn siết chặt hơn.

Mộ Thiện ngẩng đầu, qua cái gương treo trên bồn rửa tay, cô thấy gương mặt nghiêng của anh ta nhìn cô chăm chăm. Không gian trong nhà vệ sinh không lớn, chỉ cần anh ta kéo mạnh thêm một chút, cô sẽ ở trong lòng anh ta.

Đôi mắt Tầm sáng lên khi thấy Mộ Thiện nhìn mình.

"Cô xinh đẹp thật đấy."

"Cảm ơn anh, phiền anh tránh ra." Mộ Thiện cau mày.

"Cô có muốn thử hôn tôi không? Kỹ thuật của tôi rất tốt". Anh ta buông tay Mộ Thiện, ngữ khí rất nghiêm túc. Mộ Thiện lập tức lùi lại phía sau trong khi Tầm cũng nhanh chóng áp sát.

Trên người anh ta có một mùi hương xa lạ.

"Không". Mộ Thiện lạnh mặt.

Anh ta hơi tức giận: "Ồ Thái Lan có rất nhiều phụ nữ thích được tôi hôn."

Mộ Thiện cảm thấy đầu óc của anh chàng người nước ngoài này có vấn đề: "Tôi không có hứng thú".

"Hôn một cái không chết được đâu". Anh ta thè lưỡi liếm môi như động vật nhỏ, động tác đầy mê hoặc.

"Hôn một cái anh sẽ chết chắc". Mộ Thiện không thể nào nói chuyện tử tế với người đàn ông này, cô đẩy mạnh anh ta.

Tầm bị đẩy lùi về phía sau, anh ta thuận thế đứng tựa vào bờ tường.

"Được rồi". Anh ta giờ tay sờ đầu, bộ dạng hơi ngượng ngập: "Tôi tưởng cô sẽ thích, tôi xin lỗi."

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Mộ Thiện vang lên. Cô cúi xuống nhìn, là Trần Bắc Nghiêu.

Cô nổi máy ngay lập tức.

"Em có sao không?" Giọng nói sắc lạnh của Trần Bắc Nghiêu vọng tới.

"Không sao." Mộ Thiện cảm thấy nhẹ nhõm: "Vừa rồi có một đứa trẻ bị lạc mắt, em đã tìm thấy rồi."

Anh im lặng trong giây lát: "Em vất vả nhiều."

Tim Mộ Thiện rung lên, cô hạ thấp giọng: "Lát nữa em sẽ về."

Cánh tay Mộ Thiện đột nhiên bị giật mạnh, khuỷu tay tê tê. Cô quay đầu nhìn.

Hóa ra Tầm đang nắm tay cô, anh cúi xuống...liếm láp!

Mộ Thiện cứng đờ người. Tầm thè lưỡi liếm nhẹ quanh vết thương của cô. Chỉ một vài giây, vết máu khô bị anh ta liếm sạch. Thấy Mộ Thiện quay sang nhìn, anh ta ngẩng đầu, đuôi mắt cong lên, đồng tử màu hổ phách sáng lấp lánh.

Sao anh ta có thể làm vậy?

Mộ Thiện tức giận, cô giật mạnh tay nhưng không thành công.

Trần Bắc Nghiêu ở đầu bên kia cũng phát hiện ra điều bất thường: "Có chuyện gì thế?"

Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu vì tên vô lại này gây thù chuốc oán với người Thái Lan, cô cố tỏ ra bình thản: "Không có chuyện gì đâu, em sẽ đưa bọn trẻ về ngay".

Tầm cũng nhận ra Mộ Thiện sẽ không lật tẩy anh ta. Anh ta dùng đầu lưỡi vừa trơn vừa nóng như đầu lưỡi chó con của mình liếm khuỷu tay cô một cách thích thú.

Mộ Thiện không thể nhẫn nhịn thêm, sau khi cúp điện thoại cô liền đập mạnh vào đầu anh ta.

Đúng lúc này khuỷu tay đau nhói. Tầm dấm cán cô.

Đôi mắt anh ta nhướn lên đầy ý cười, hàm răng trắng bóng vẫn ngoạm vào da thịt cô, đáy mắt lộ rõ vẻ nhờn nhờn đắc ý.

Đến lúc này Mộ Thiện hết chịu nổi, cô cầm cả cái túi xách đập bôm bốp lên đầu anh ta.

Trong túi xách có hai quyển sách Mộ Thiện vừa mua, làm Tầm cuối cùng cũng nhả tay cô.

Mộ Thiện giờ khuỷu tay lên xem, khuỷu tay cô không bị chảy máu, chỉ lưu lại những vết răng sâu màu đỏ tươi.

"Anh điên à? Sao có thể cắn người?" Mộ Thiện rít lên.

Tầm giờ ngón tay cái lau mép, mặt bầy ra vẻ vô tội: "Nước bọt có thể khử trùng. Nhưng da thịt cô mềm quá..." Anh ta nhếch mép cười xấu xa: "Làm tôi không nhịn được."

Mộ Thiện không thèm nói thêm một lời nào với Tầm.

Đúng lúc này Tiểu Khố Sát mở cửa phòng vệ sinh đi ra ngoài. Mộ Thiện kéo tay cậu bé quay người đi mất, từ đầu đến cuối cô không để ý đến Tầm vẫn đứng nguyên một chỗ tươi cười hớn hờ.

Buổi tối khi về đến nhà, Mộ Thiện kỳ cọ vài lần mới cảm thấy không còn nước bọt và mùi hương đặc biệt của Tầm. Khi cô thay bộ đồ ở nhà và đi vào phòng ngủ, đã thấy Trần Bắc Nghiêu ngồi chờ sẵn ở cạnh giường.

Mộ Thiện biết anh đang chờ cô đích thân báo cáo. Hôm nay suýt nữa để lạc mất một đứa trẻ, trong lòng cô cũng rất phập phồng lo sợ. Đợi Mộ Thiện tới gần giường, Trần Bắc Nghiêu kéo cô vào lòng rồi tỉ mỉ cầm xuống vai cô.

Thế là Mộ Thiện bắt đầu kể tỉ mỉ chuyện xảy ra ngày hôm nay, khi nhắc đến tên Tầm, người Trần Bắc Nghiêu hơi cứng lại.

Mộ Thiện biết sự xuất hiện của Tầm ngày hôm nay tương đối kỳ lạ. Cô cũng biết một khi cô nhắc đến Tầm, Trần Bắc Nghiêu tự nhiên sẽ cho người điều

tra, cô không cần phải nhiều lời.

Còn về chuyện Tầm cần cô, Mộ Thiện nghĩ không nên kể ra thì hơn.

Cổ tay đột nhiên bị siết chặt, giọng nói trầm trầm của Trần Bắc Nghiêu vang lên bên tai: "Ai cần đây?"

Mộ Thiện ngó người, cô quay đầu bắt gặp gương mặt trầm tĩnh như hồ nước, nhìn không ra bất cứ biểu cảm gì của Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện biết, đây là dáng vẻ đáng sợ nhất của anh.

Cô cúi đầu tránh ánh mắt Trần Bắc Nghiêu, trên cánh tay cô vẫn còn vết răng mờ mờ.

Anh càng bóp tay cô mạnh hơn.

"Trẻ con". Mộ Thiện ngẩng lên đối mắt anh: "Một đứa trẻ cần em."

Trần Bắc Nghiêu buông lỏng tay, thần sắc nhẹ nhõm hẳn. Anh cau mày hỏi: "Có đau không?"

Mộ Thiện thật thà trả lời: "Không."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Em cần anh còn nặng hơn vết này nhiều."

Mộ Thiện vừa tức vừa ngượng ngùng, nhưng bị anh xoay người ôm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Tại sao?

"Thời tiết Hongkong thế nào?" Giọng nói trầm ấm ôn hòa, như cơn gió mát thoảng qua tai Mộ Thiện.

"Không tồi". Mộ Thiện nhìn những tòa nhà cao tầng bên ngoài cửa sổ, cô đột nhiên cảm thấy, thành phố này hình như không còn khô cằn như trước kia.

"Tối mai em có lịch trình gì không?" Anh hỏi giọng bình thản.

Mộ Thiện có thể tưởng tượng bộ dạng của anh lúc này, anh cũng cảm di động đứng nhìn ra ngoài cửa sổ giống cô.

"Có lẽ em đi dạo phố". Cô trả lời.

"Anh đến đón em, khoảng tám giờ máy bay hạ cánh, hãy chờ anh".

"Được ạ."

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện rời khỏi cửa sổ quay lại phòng hội nghị.

Phòng hội nghị chứa khoảng ba trăm chỗ ngồi gần chật ních. Ở vị trí chủ tọa trên sân khấu có một người Mỹ cao lớn đang diễn thuyết bằng tiếng Anh. Ông ta nói chuyện rất thoải mái và hài hước nên bên dưới rộ lên tràng cười vui vẻ.

Mộ Thiện quay về chỗ ngồi, cô nhanh chóng bị bầu không khí náo nhiệt thu hút.

Đây là một buổi tọa đàm nghiệp vụ ở Hongkong do một hiệp hội quản lý quốc tế tổ chức. Các công ty hàng đầu trên thế giới đều cử đại diện tham gia. Công ty của Mộ Thiện là công ty bán xư duy nhất thành lập chưa đến hai năm cũng được mời tham dự.

Đối với Mộ Thiện, đây là sự khẳng định rất lớn.

Hội nghị kéo dài trong hai ngày, hôm qua có hai công ty danh tiếng ở châu Âu diễn thuyết. Mộ Thiện chăm chú lắng nghe, trong bữa cơm trưa và cơm tối cô còn tích cực thảo luận với các đồng nghiệp. Đã lâu rồi tinh thần của cô mới sáng khoái như vậy.

Hôm nay là buổi giao lưu chuyên đề, Mộ Thiện cảm thấy hơi căng thẳng.

Vài phút sau, cô nghe người chủ trì giới thiệu bằng tiếng Anh: "Tiếp theo, tôi xin vinh hạnh mời cô Mộ Thiện, đại diện thanh niên lập nghiệp của Trung Quốc đại lục giới thiệu về dự án khu vực Tây Nam Trung Quốc!"

Mộ Thiện đứng dậy, chậm rãi đi lên sân khấu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Dưới ánh đèn chói mắt, gương mặt tất cả mọi người ở bên dưới đều biến thành những chấm trắng. Hội trường yên tĩnh trở lại, bên tai Mộ Thiện đột nhiên phảng phất giọng nói trầm ấm của Trần Bắc Nghiêu: "Anh đến đón em, đợi anh."

Mộ Thiện ngẩng đầu hít một hơi sâu để lấy lại tinh thần, sau đó cô mỉm cười bắt đầu diễn thuyết.

Bữa tối là tiệc buffet ở ngay trong khách sạn. Khi Mộ Thiện cầm đĩa thức ăn đi qua, không ít người chào hỏi cô: "Hi, Mộ."

Mộ Thiện lịch sự mỉm cười, đến khi cô tìm được một vị trí trống trong góc và ngồi xuống, hai chân cô mõi nhừ.

Các đồng nghiệp lại bắt đầu tích cực thảo luận những vấn đề liên quan đến hội nghị. Mộ Thiện nghiêm túc lắng nghe, thỉnh thoảng góp một hai câu. Trong lòng cô không khỏi buồn cười, ở đây có nhiều người còn kính nghiệp hơn cô, mấy tháng nay phần lớn thời gian cô bị Trần Bắc Nghiêu chiếm hết, cô phải nỗ lực hơn mới được.

Mộ Thiện vốn có kế hoạch ở lại Hongkong thêm một ngày, sáng sớm ngày kia mới bay về thành phố Lâm. Anh bận rộn như vậy mà tối mai vẫn đến Hongkong đón cô.

Kể từ lúc nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, trong lòng cô bắt đầu chờ mong.

Mộ Thiện vô tình ngẩng đầu, bất gặp một hình bóng vụt qua cửa phòng ăn. Hình bóng đó có vẻ quen mắt nhưng do đi rất nhanh nên cô không nhận ra là ai.

Buổi tối Mộ Thiện và đồng nghiệp dạo phố đến hơn chín giờ. Sau đó rất nhiều người đi Lan Kwai Fong, còn cô quay về khách sạn. (Lan Kwai Fong- Lan Quê Phường: nơi vui chơi giải trí về đêm nổi tiếng ở Hongkong)

Mộ Thiện ở phòng theo dạng căn hộ nhỏ, hai vệ sỹ ngủ ở phòng ngoài. Sau khi tắm xong, cô đi đến trước cửa sổ lau đầu.

Ngay bên dưới là một bể bơi, ánh trăng chiếu xuống bể bơi khiến mặt nước màu đen thẫm yên tĩnh lạ lùng. Do thời tiết lạnh nên xung quanh bể bơi không có mấy người, chỉ có hàng ghế nằm bên cạnh bể bơi ẩn hiện một hai bóng người.

Mộ Thiện thu lại ánh mắt, cô vừa định quay người đột nhiên hóa đá.

Ở một góc bể bơi có một người đàn ông cao lớn đứng yên lặng như một pho tượng. Từ chỗ cô đến nơi người đàn ông đang đứng cách một khoảng khá xa, anh ta lại cúi đầu nên cô không nhìn rõ diện mạo.

Nhưng người đàn ông đó tạo nên cảm giác tồn tại rõ ràng. Trời lạnh như vậy mà anh ta ở trần, chỉ mặc quần đùi, để lộ thân hình cơ bắp rắn chắc.

Như cảm nhận được ánh mắt nhìn trộm của Mộ Thiện, người đàn ông ngẩng mặt, quay về bên này.

Mộ Thiện ngây người.

Mặc dù các đường nét ngũ quan của anh ta không rõ ràng nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy khí chất mặt trời đậm đặc tỏa ra từ người anh ta.

Tầm?

Người đàn ông đó tiến lại gần hai bước. Nhờ ánh đèn, lần này Mộ Thiện có thể nhìn rõ ràng, quả nhiên là Tầm.

Cô lập tức lùi lại phía sau, tựa hồ muốn ra khỏi phạm vi tầm nhìn của anh ta.

Ngồi trên giường, tâm trạng Mộ Thiện rất nặng nề.

Lần trước bị Tầm cản, tuy cô không nói cho Trần Bắc Nghiêu biết nhưng vài ngày sau, cô cũng nhắc khéo anh về Tầm. Cô cảm thấy con người của Tầm có gì đó không bình thường.

Sau đó cô nhận được tin, Tầm đã rời khỏi Trung Quốc quay về Thái Lan.

Sao anh ta lại xuất hiện ở đây? Lần đầu có thể nói là ngẫu nhiên, lẽ nào lần thứ hai cũng trùng hợp?

Mộ Thiện lập tức bấm số điện thoại.

"Tầm đang ở đây." Cô nói nhỏ.

Ở đầu bên kia, Trần Bắc Nghiêu hỏi gấp: "Em đang ở đâu?"

"Khách sạn."

"Em hãy ở trong khách sạn đừng ra ngoài, anh sẽ nhờ thêm người bên Hongkong đến đó". Giọng anh trầm xuống: "Anh sẽ đáp chuyến bay đầu tiên."

"Vâng, có lẽ không sao đâu, anh đừng căng thẳng quá."

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc rồi cất giọng dịu dàng: "Chờ anh."

"...Vâng"

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện nghĩ, thật ra ngoài chuyện cần cô một phát, Tầm không có điểm nào khả nghi. Có lẽ, việc cô thông báo với Trần Bắc Nghiêu chỉ khiến anh vất vả một phen.

Nhưng không hiểu tại sao, người đàn ông tuần tú, thậm chí nên gọi là cậu thanh niên này khiến cô cảm thấy một mối nguy hiểm rình rập.

Cô lại đứng sát vào bờ tường, lén lút thò đầu ra cửa sổ nhìn xuống dưới. Nhưng bên cạnh bể bơi không còn hình bóng cao lớn đó.

Vài phút sau, Mộ Thiện nghe thấy vệ sỹ ở phòng ngoài nói chuyện điện thoại, chắc là người của Trần Bắc Nghiêu dặn dò họ cảnh giác. Mộ Thiện cảm thấy yên lòng một chút, cô mở tivi ra xem.

Khoảng nửa tiếng sau, Mộ Thiện đứng dậy uống nước. Cô đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường.

Yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Mộ Thiện tắt tiếng tivi, bên ngoài quả nhiên không một tiếng động. Lẽ nào hai người vệ sỹ đã đi ngủ sớm?

Mộ Thiện đi về phía cửa vài bước, cô bỗng ngửi thấy một mùi kỳ lạ.

Giống mùi tanh của máu, pha trộn mùi thơm thoang thoảng.

Đó là...Tầm!

Giống như chứng thực suy đoán của Mộ Thiện, cánh cửa phòng rõ ràng đã được cô khóa chặt đột ngột mở ra.

Dưới ánh đèn, Tầm đứng ở cửa phòng. Anh ta vẫn cời trăn, cánh tay dài buông thõng, hai tay cầm hai con dao mỏng, trên lưỡi dao dính vết máu đỏ.

"Hi, Mộ tiểu thư."

Mộ Thiện nhìn qua người Tầm ra bên ngoài, đập vào mắt cô là hình ảnh một vệ sỹ nằm úp mặt trên tấm thảm cạnh ghế salon. Máu từ cổ anh ta tuôn ra như suối.

"Anh đã giết bọn họ?" Mộ Thiện không thể chấp nhận sự thật trước mắt, hai người vệ sỹ đi theo cô mấy tháng nay. Tuy họ kiêu lời nhưng rất chu đáo tỉ mỉ. Hơn nữa thân thủ của bọn họ rất tốt, sao có thể chết dễ dàng dưới mũi dao của Tầm?

Tên Tầm này quả nhiên thâm sâu khó lường, hẳn có đúng là thương gia Thái Lan?

Hay là...một sát thủ?

Như đoán ra sự phần nộ và nghi hoặc của Mộ Thiện, Tầm cười ngoác miệng. Hắn lắc tay như diễn trò ảo thuật, hai con dao lập tức biến mất. Sau đó hắn tiến lên một bước, ôm Mộ Thiện vác lên vai.

Mộ Thiện không vùng vẫy vì cô biết tốn công vô ích, cô yên lặng nằm trên vai Tầm khiến hắn đâm ra ngỡ vực. Hắn cười nói: "Ngoan quá!"

"Tại sao?" Mộ Thiện bình tĩnh hỏi: "Tôi sẽ không phản kháng, nhưng ít nhất anh phải cho tôi biết lý do tại sao?"

Tầm vác cô trên vai đi qua vũng máu tanh, hắn cười hi hi: "Cho tôi hôn một cái rồi tôi nói cho cô biết."

Mộ Thiện nhanh tay nhanh mắt trong đầu đã có mưu tính, khi ngang qua chỗ đặt bình hoa ở gần cửa, cô liền túm lấy cái bình đập mạnh vào đầu Tầm...nhưng không trúng.

Cổ tay cô đau buốt.

Sau gáy Tầm như có mắt, hắn ngoái đầu né tránh, đồng thời nắm ngón tay cứng như sắt thép siết chặt tay cô, đau đến mức cô không thờ nổi.

Sau đó người Mộ Thiện trượt xuống, mất đi trọng lực, hai cánh tay mạnh mẽ kéo cô vai lên, cô bị Tầm ôm vào lòng.

Hắn cúi xuống nhìn cô bằng ánh mắt lạnh giá.

"Phiền phức thật!" Tầm quăng người Mộ Thiện vào tường một cách thô lỗ, hắn không hề thương hoa tiếc ngọc, khiến lưng Mộ Thiện đau đến mức như bị gãy rời.

Không đợi cô kịp phản ứng, một bàn tay lớn kẹp chặt cổ cô, bàn tay còn lại buông thõng, làm cả người Mộ Thiện lơ lửng trên không trung. Hấn siết cổ cô khiến cô không thở nổi.

Tầm rút từ túi áo một cái lọ thủy tinh nhỏ. Hấn uống một ngụm lớn. Đuôi mắt dài của hấn neho neho đầy nguy hiểm, sau đó hấn cúi xuống cắn môi Mộ Thiện.

Hấn buông tay khỏi cổ Mộ Thiện, chuyển xuống khóa chặt thắt lưng cô. Mộ Thiện được tự do, liền há to miệng hít lấy hít để không khí. Đầu lưỡi nóng hôi của Tầm nhân cơ hội trườn vào miệng cô, mang theo dòng dung dịch mát lạnh hơi ngòn ngọt. Mộ Thiện không kịp phòng bị, cũng không thể đề phòng, cô liền nuốt một hớp vào họng.

Đầu lưỡi Tầm liếm môi cô một lượt, đẩy mắt hấn để lộ ý cười, hấn lại vác Mộ Thiện lên vai.

Dòng dung dịch đó tất nhiên có vấn đề, Mộ Thiện chỉ cảm thấy đầu cô ngày càng nặng trĩu, cảnh vật xung quanh mờ dần, thân hình của Tầm chạy rất nhanh như một ngọn gió.

"Tại sao..." Mộ Thiện cố hỏi trong cơn mơ màng.

Tầm không trả lời.

Một lúc sau, cô cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, chút ý thức còn sót lại giúp cô tiếp tục cố chấp: "Tại sao?"

Tầm cuối cùng cũng mất hết kiên nhẫn, hấn nghiêng rằng: "Ồn chết đi được. Bởi vì Trần Bắc Nghiêu ngáng đường, cô còn không ngậm miệng tôi sẽ cưỡng bức cô ngay tại chỗ."

Sở dĩ Mộ Thiện kiên trì truy hỏi là vì cô muốn có nhận thức rõ ràng về tình cảnh của bản thân, chỉ như vậy cô mới có thể tìm cách trốn thoát. Khi đạt được mục đích, cô lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

Không biết bao lâu sau, Mộ Thiện cảm thấy người lắc đi lắc lại. Cô mơ màng mở mắt, bên ngoài là ánh đèn đêm. Cô ngửi thấy mùi xăng, hình như cô đang ở trên ô tô.

Mộ Thiện không nhớ chuyện xảy ra trước đó, cô cảm thấy đầu vô cùng đau nhức.

Vừa quay lại, Mộ Thiện liền nhìn thấy bộ dạng không rõ ràng của Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh cô. Hóa ra đầu cô đang tựa vào vai anh. Biết cô đã tỉnh, anh quay sang nhìn cô, gương mặt nghiêng tuấn tú hiện lên nụ cười dịu dàng.

Giống như trước đây.

"Bắc...Anh Bắc Nghiêu..." Cô không chịu nổi túm lấy cổ áo anh, dúi đầu vào ngực anh. Anh không hề động đậy, cũng không ôm cô như thường ngày. Cô không hài lòng, chủ động giơ tay ôm thắt lưng của anh rồi lại dúi đầu vào lòng anh.

Cuối cùng anh cũng có phản ứng, anh nói câu gì đó rồi nhấc người cô đặt lên đùi anh.

Cô đặc ý nghĩ thầm, cô mặc kệ giá trị đạo đức gì đó, cô mặc kệ anh phóng hỏa giết người.

Sau đó đầu óc cô lại mơ mơ hồ hồ, cô chìm vào giấc ngủ ngọt ngào.

Khi Trần Bắc Nghiêu đến khách sạn, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường. Từ bên ngoài nhìn vào, anh chỉ thấy hai xác chết đầy máu, còn Mộ Thiện mất hút.

Một vị lão đại ở Hongkong gọi điện xin lỗi anh: "Bắc Nghiêu, lúc đàn em của tôi tới nơi, người đã chết rồi..."

Trần Bắc Nghiêu cúp điện thoại, hai tay anh bỏ vào túi quần, anh đứng ngoài cửa phòng bất động hồi lâu. Châu Á Trạch chạy đến cất giọng nghi hoặc: "Camera giám sát bị phá hỏng, cũng không có nhân chứng. Người Thái Lan từ trước đến nay luôn âm thầm, không giống thủ pháp của bọn họ."

Trần Bắc Nghiêu đứng im lặng một lúc, sau đó anh giơ tay nhấc sợi dây phong tỏa của cảnh sát rồi đi vào phòng. Người cảnh sát trực ở hiện trường thấy vậy vội quát lớn, anh như không hề nghe thấy tiếp tục đi vào bên trong. Châu Á Trạch liền ngăn người cảnh sát giải thích: "Xin lỗi, anh trai tôi lo lắng cho chị dâu..."

Trần Bắc Nghiêu nhìn quanh phòng, bộ váy công sở của Mộ Thiện vẫn đặt trên ghế sofa, dép lê chiếc trước chiếc sau rơi cả trên giường, cho thấy tình thế lúc đó hỗn loạn như thế nào. Anh thậm chí còn tưởng tượng ra cô chỉ mặc váy ngủ, giầy giữa trước sự tấn công của đối phương, cuối cùng cô cũng bị khống chế.

"Em đến chỗ Đạt Lịch ở Vân Nam đòi người". Châu Á Trạch đi theo vào sau khi giải quyết người cảnh sát ở bên ngoài.

"Không chỉ có Đạt Lịch". Giọng nói của Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lẽo.

Châu Á Trạch cảm thấy Trần Bắc Nghiêu nói đúng, nếu là tập đoàn ma túy ở trong nước đặc biệt khu vực Tây Nam, bọn chúng ít nhiều cũng nghe nói đến danh tiếng Trần Bắc Nghiêu, tuyệt đối không dám trở mặt động thủ...

Vì vậy đằng sau Đạt Lịch còn có một thế lực khác? Châu Á Trạch liếm môi: "Chúng ngang nhiên như vậy, không phải là..."

Đúng lúc này chuông điện thoại của Trần Bắc Nghiêu vang lên. Anh cầm lên xem, là một số lạ.

"Nói đi!". Anh cất giọng lạnh lùng.

Đối phương cười khê nhưng không lên tiếng. Trần Bắc Nghiêu cầm điện thoại chờ đợi.

Sau đó anh nghe thấy một tiếng động, hơi thở có phần gấp gáp.

Cuối cùng, một giọng nói vô cùng quen thuộc, đầy dịu dàng, mơ màng và si mê truyền qua điện thoại: "Bác...Anh Bắc Nghiêu..."

Tìm Trần Bắc Nghiêu như bị đập một nhát thật mạnh, hô hấp ngưng trệ.

Anh nhắm mắt rồi lại mở mắt, thân hình mềm mại của Mộ Thiện như hiện ra trước mắt anh.

Vậy mà giọng nói của cô lại rất xa xôi.

Tiếp đó, Trần Bắc Nghiêu nghe thấy thanh âm của Tầm. Hắn thở dốc như đang hưởng thụ rồi cười nói: "Mr Trần, hoan nghênh anh đến Tam giác vàng."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tam giác vàng

Xung quanh im lặng như tờ.

Đó là một không gian tĩnh mịch vô cùng, con người có thể lắng nghe tiếng động từ rất xa. Phân biệt tỉ mỉ, có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, tiếng gió thổi rì rào và tiếng chim hót líu lo, tất cả hòa thành một bản nhạc đặc trưng của miền sơn cước.

Mộ Thiện tỉnh dậy trong không khí yên tĩnh đó.

Đập vào mắt cô là ngôi nhà gỗ xa lạ. Mộ Thiện ngồi dậy, phát hiện cô đang nằm trên một chiếc giường gỗ khá lớn. Hai mặt của gian phòng đều có cửa sổ mở toang, làn gió mát lạnh từ ngoài thổi vào. Ngoài cửa sổ, một bên là màu xanh lục của cây cối um tùm, một bên có tầm mắt rất rộng, có thể nhìn thấy dải núi thấp nhấp nhô ở phía xa xa.

Đồ gia dụng trong nhà đều làm bằng gỗ, ngay ngắn ngăn nắp, phảng phất mùi thơm của thảo mộc. Trong phòng có cả tivi và tủ lạnh.

Quần áo của Mộ Thiện đã bị thay, cô bây giờ cuốn một tấm xà rồng màu đỏ, để lộ bờ vai trắng nõn. Lốp vải mỏng cọ nhẹ vào da, khiến cô lạnh buốt sống lưng.

Ai đã thay quần áo giúp cô?

Mộ Thiện nhớ lại tình cảnh trước khi cô hôn mê bất tỉnh, hình ảnh người vệ sỹ bị giết chết máu chảy lênh láng như hiện ra trước mắt. Không còn nghi ngờ gì nữa, cô đã bị Tầm bắt cóc.

Điều duy nhất Mộ Thiện cảm thấy an ủi là cơ thể cô không có cảm giác ẩm ướt đau nhức sau cuộc giao hoan.

Chỉ có điều...cô đang ở đâu?

Mộ Thiện xuống giường, không có giày dép, cô chỉ có thể đi chân trần trên nền nhà làm bằng gỗ cũ kỹ. Vừa ra đến cửa, Mộ Thiện liền thấy một người phụ nữ già nua có nước da ngăm đen, thân hình gầy gò nhỏ bé, tóc bạc trắng đi lên cầu thang.

Bà ta mặc váy xà rồng màu tím đỏ. Thấy Mộ Thiện, bà ta chấp hai tay trước ngực, nói giọng dịu dàng.

"Sawatdee." (สวัสดี tiếng Thái có nghĩa là "Xin chào")

Mộ Thiện hiểu ý câu này, cô cũng chấp tay trước ngực đáp lại: "Chào bà!". Bà lão đi đến trước mặt cô, mỉm cười nói thêm vài câu gì đó, lần này Mộ

Thiện chịu chết, không hiểu một từ.

Bà lão kéo tay Mộ Thiện, cô theo phản xạ rút tay lại. Bà lão lắc đầu buông tay tự mình đi vào nhà. Một lát sau bà đi ra, một tay bà cầm cốc sứ màu xanh, bên trong đồ đầy nước, tay kia kéo một cái mâm, trên có bát cơm, vài miếng thịt gà, tương ớt đỏ đỏ vàng vàng và vài lá húng quế.

Mộ Thiện không biết cô ngủ bao nhiêu ngày, đến lúc này cô mới cảm thấy bụng đói rã rời. Cô cảm ơn bà lão và bắt đầu cầm cúi ăn như hổ đói.

Đợi cô ăn xong, bà lão thu bát và cốc, bà ta chỉ tay ra ngoài cửa: "Tâm."

Mộ Thiện ngơ ngời, bà lão sợ cô không hiểu, liền lặp lại câu nói: "Tâm."

Mộ Thiện gật đầu, bà lão lặng lẽ rời khỏi phòng.

Về thân phận của Tâm, Mộ Thiện đã chắc chắn đến bảy tám mươi phần trăm, hẳn nhất định là sát thủ. Một thương nhân, thậm chí một tên xã hội đen bình thường không thể nào có thân thủ khoa trương như hắn.

Nếu bây giờ cô đang ở Thái Lan, Tâm lại nói Trần Bắc Nghiêu ngang đường thì không khó suy đoán, nhất định đó là vì ma túy. Nơi cô đang ở có khả năng là mảnh đất sản sinh ma túy nổi tiếng thế giới: Tam giác vàng.

Phương hướng bà lão vừa chỉ là phía trước ngôi nhà, Mộ Thiện xuống cầu thang gỗ, đi bộ về khoảng trống phía trước ngôi nhà. Hai bên đều là rừng rậm, toàn những cây cổ thụ cao lớn và đám cỏ dại tạp loạn, giống một bức bình phong màu xanh vững chắc.

Ông mặt trời từ từ lộ diện trên không trung, đất ở dưới chân cũng bắt đầu ấm dần.

P phía trước có một con đường nhỏ chạy thẳng lên khe núi phía xa. Lối rẽ vào đường nhỏ đậu một chiếc xe Jeep dính đầy bùn đất. Khi Mộ Thiện đi vài bước liền lờ mờ nhìn thấy một người đàn ông đang nằm trên bãi cỏ bên cạnh chiếc xe.

Là Tâm.

Hắn chỉ mặc quần đùi ngắn, thân trên còi trần để lộ làn da rám nắng. Tựa hồ phát giác ra tiếng bước chân của Mộ Thiện, Tâm lật người đứng dậy. Hắn đi hai ba bước đến trước mặt Mộ Thiện, cười hi hi cúi đầu nhìn cô, bộ dạng tràn đầy sức sống.

"Theo tôi đi gặp Thủ lĩnh."

Thủ lĩnh?

Chiếc xe Jeep tiến sâu vào núi theo con đường nhỏ.

Tâm dường như rất quen thuộc với địa bàn ở đây, hắn vừa hút thuốc vừa nghe nhạc. Mộ Thiện phải nghiêng răng nắm chắc cửa xe và ghé ngồi mới không bị bắn ra ngoài. Thành thoáng gặp phải chỗ xóc, người cô nảy lên cao nhưng bị dây an toàn kéo về chỗ cũ, làm cô hoảng hồn đến mức hét lên một tiếng. Tâm ở bên cạnh bật cười ha hả.

Đúng là thằng điên! Mộ Thiện chửi thầm trong lòng.

Xe đi thêm một đoạn nữa, đường bắt đầu bằng phẳng dần. Cách mấy chục mét là có thể nhìn thấy những người đàn ông tay cầm súng nhàn hạ đứng bên đường canh gác.

Hai bên đường là cánh đồng hoa anh túc rộng mênh mông, rộng đến mức có cảm giác nối liền đường chân trời. Màu hoa đỏ rực như biển máu.

Mùi thơm nhẹ nhàng cuối cùng giúp Mộ Thiện nhận ra, đó chính là mùi hương đặc trưng trên người Tâm.

Bản thân hắn chẳng phải cũng giống một đóa Anh túc?

Lúc này, Tâm dừng xe lại, hắn đẩy cửa xe Jeep.

Bên ngoài có tiếng trẻ con reo hò, hai cái đầu nhỏ thập thò bên cửa. Tâm ngậm điếu xì gà, miệng nở nụ cười rạng rỡ vui vẻ. Hắn nói câu gì đó rồi giơ tay bế một đứa bé đặt lên đùi hắn.

"Tâm, Tâm." Đứa bé khoảng bảy tám tuổi mặt da đen sì, trên người khoác chiếc áo quân đội cũ kỹ to đùng. Cậu bé cười khanh khách lao vào lòng Tâm.

Tâm tỏ ra vô cùng dịu dàng, hoàn toàn khác kẻ cầm dao giết người không chớp mắt của ngày hôm trước. Mộ Thiện quay đi chỗ khác, cô không muốn thấy bộ mặt giả dối của hắn.

Không ngờ cửa bên chỗ ngồi của cô vừa mở ra, hai đứa trẻ từ bên ngoài trèo qua cửa xe leo lên người Mộ Thiện.

Toàn thân chúng bần thiêu, gương mặt nhỏ đen đen, đôi mắt vô cùng sáng. Một trong hai đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện và nói một câu tiếng Thái. Mộ Thiện không hiểu, miễn cưỡng mỉm cười với chúng. Hai đứa trẻ hoan hô một tiếng rồi lao vào lòng Mộ Thiện.

Nước bọt.

Trên mặt và vai Mộ Thiện chỗ nào cũng dính nước bọt. Hai đứa trẻ có vẻ rất thích cô, chúng ôm cô hôn khắp nơi. Mộ Thiện chỉ còn cách ngồi bất động và than thầm trong lòng.

Cho đến khi hai đứa trẻ ôm chặt eo Mộ Thiện không chịu ra ngoài, Tầm mới mỗi tay xách một đứa thả chúng ra ngoài cửa xe. Sau đó hắn lấy từ hộp đồ vài cái kẹo mút bỏ vào tay bọn trẻ rồi vỗ vai chúng.

Bọn trẻ hò reo ầm ĩ và tản đi chỗ khác. Tầm đóng cửa, cười ngoác miệng: "Chúng nó thích cô, cô giống một cái bánh ga tô kem ngon lành."

Mộ Thiện không thêm để ý đến hắn, cô chúi thân trong lòng, còn anh là bánh ga tô có độc đã hết hạn sử dụng.

Tầm hừ một tiếng, hắn giơ cánh tay dài túm lấy vai Mộ Thiện rồi cúi xuống hôn chụt lên má cô.

Nước bọt hắn và nước bọt của bọn trẻ hòa trộn, khiến Mộ Thiện cảm thấy buồn nôn. Cô cầm đầu xà rồng lau sạch mặt rồi quay sang trừng mắt với hắn.

Tâm trạng của Tầm có vẻ rất tốt, đuôi mắt dài của hắn tràn ngập ý cười. Hắn giơ ngón tay dài chỉ lên vai mình, nơi đó có vết răng vẫn còn tươi mới: "Cô có biết ai cắn đây không?"

Mộ Thiện đột nhiên có cảm giác chằng lành.

Tầm dường như cố ý khiến cô khó xử, hắn chỉ những vết răng khác trên đầu vai: "Hôm qua cô nhất định đòi ôm tôi rồi cắn tôi bao nhiêu phát như vậy. Cô khoi mào rồi lăn ra ngủ say như chết, đá thế nào cũng không tỉnh. Nửa đêm nửa hôm tôi đi đâu tìm đàn bà? Đành phải giải quyết nhu cầu với con bé nữ nô. Bây giờ tôi hôn cô một cái thì sao nào?"

"Sao tôi không cắn chết anh cho rồi." Mộ Thiện lạnh lùng trả lời.

Đổi lại là tràng cười sảng khoái của Tầm.

Xe lại đi thêm mười phút nữa, tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn, phía trước là một dãy nhà gỗ và nhà làm bằng tre nứa, có lẽ là nơi ở của Thủ lĩnh.

Mùi hương của Anh túc và mùi thuốc súng hòa quện vào nhau, cho thấy không khí tanh máu, căng thẳng ở nơi này.

Đường đi cứ cách vài bước lại có người đứng gác, đều là thanh niên tráng kiện mang súng thật. Thỉnh thoảng lại có xe tải chở đầy binh sỹ súng ống đầy mình đi ngang qua. Những con người trẻ tuổi đó đều có bộ mặt lạnh lẽo như được đúc ra từ một khuôn. Mộ Thiện nghĩ, chắc trong mắt bọn chúng chỉ có tiền bạc và vũ lực, không có nhân tính.

Thế mà cô bị lưu lạc đến nơi này, rơi vào bước đường cùng.

Trần Bắc Nghiêu bây giờ có lẽ đang nổi điên, muốn giết người ấy chứ.

Nếu anh từ chối dính đến ma túy, chỉ e tình cảnh của cô sẽ rất tệ; nếu anh thỏa hiệp, cô càng sống không bằng chết. Vì vậy cô chỉ có thể tin tưởng anh, tin anh sẽ có cách giải quyết ổn thỏa. Bản thân cô cũng sẽ không khoanh tay chờ chết mà bình tĩnh chờ xem tình hình thế nào rồi tính sau.

Mộ Thiện và Tầm bỏ lại giày dép rồi đi lên cầu thang gỗ. Đây là một ngôi nhà gỗ rất đẹp, từng mảnh gỗ như có màu sắc và hoa văn khác nhau, khi dẫm chân lên, mặt gỗ trơn bóng và mát lạnh.

Hai người đàn ông cao to lưng đeo súng đứng ở cửa ra vào, họ kiểm tra Mộ Thiện và Tầm từ đầu đến chân. Thậm chí Tầm phải chủ động nộp hai con dao mỏng trong túi áo, họ mới cho vào nhà.

Trong phòng đặt một cái bàn tròn và mấy cái ghế làm bằng gỗ trắc, một người đàn ông ngồi quỳ, nghe tiếng động liền ngẩng mặt lên nhìn hai người.

Ông ta mặc áo sơ mi trắng, quần rộng màu xám, thân hình cao lớn gầy gò. Ông ta tầm ba bảy ba tám tuổi, diện mạo nho nhã chứ không có vẻ gì là dữ tợn.

Đây là Thủ lĩnh của Tầm?

Thấy Mộ Thiện, người đàn ông mỉm cười, ánh mắt lóe lên tia dịu dàng.

Ông ta giơ tay làm động tác mời Mộ Thiện ngồi xuống.

Mộ Thiện ngồi đối diện người đàn ông, Tầm ngồi bên tay trái ông ta.

Người đàn ông nhắc ấm trà rót đầy ba chén. Ông ta đặt một chén trà trước mặt Mộ Thiện. Mộ Thiện giữ vẻ mặt bình thản, cô cầm chén trà uống một ngụm.

Người đàn ông nhếch miệng cười, ông ta nói câu đầu tiên bằng thứ tiếng Trung ngưng nghịu: "Tôi xin lỗi."

Mộ Thiện giật mình. Cô biết bọn họ bắt cô đến đây vì mục đích muốn Trần Bắc Nghiêu hợp tác với bọn họ. Nhưng câu nói xin lỗi đầy thành ý của người đàn ông trước mặt khiến cô hơi kinh ngạc.

Thủ lĩnh lại nói vài câu tiếng Thái, Tầm nhún vai rồi dịch cho cô nghe: "Thủ lĩnh nói...rất xin lỗi đã đối xử với cô như vậy. Thủ lĩnh chỉ muốn bàn chuyện với Trần Bắc Nghiêu. Dù hai bên có thể hợp tác hay không, thủ lĩnh cũng sẽ thả cô về. Cô yên tâm đi, ở đây cô sẽ được an toàn, như một người khách quý."

Đánh kẻ chạy đi không ai đánh người chạy lại, Mộ Thiện cũng nở nụ cười lịch sự với Thủ lĩnh: "Trần Bắc Nghiêu lúc nào mới đến đây?"

"Ngày mai." Tầm nhếch môi, hần lại bổ sung thêm một câu: "Đàn ông Trung Quốc thú vị thật đấy. Trước đó một trăm triệu cũng không mua nổi anh ta, bây giờ vì một người đàn bà tự dâng mình đến cửa."

Mộ Thiện lạnh lùng nhìn hần. Trong lòng cô thầm nghĩ, loại người như anh làm sao hiểu nổi? Các anh chỉ biết "bắt ma thả ma" thôi.

("Bắt ma thả ma" là thành ngữ chỉ kẻ làm chuyện xấu xa còn bề ngoài đóng giả người tốt)

Thủ lĩnh chuyển sang đề tài khác, hỏi Mộ Thiện quê ở đâu, học tập ở trường nào, thậm chí còn khen ngợi trường đại học H của Mộ Thiện. Cuối cùng, Thủ lĩnh bảo Tầm dịch lại, trong hai ngày này cô có thể tùy ý đi dạo ở khu vực xung quanh, Tầm sẽ là hướng dẫn viên của cô.

"Cứ coi như cô đến đây du lịch". Thủ lĩnh nói.

Khi ngồi lên xe của Tầm, do thái độ hòa nhã của Thủ lĩnh, sự căng thẳng trước đó của Mộ Thiện đã vơi đi ít nhiều. Lẽ nào Thủ lĩnh là người thấu tình đạt lý? Thật khó có thể phán đoán.

Mặc dù Thủ lĩnh dặn Tầm đưa Mộ Thiện đi chơi nhưng hần làm gì có lòng nhàn nhai. Hần lại lái xe đưa cô về ngôi nhà gỗ lúc sáng.

Xe vừa dừng bánh, từ phía xa xa đột nhiên vọng đến tiếng nhạc. Mộ Thiện nhảy xuống nghe đồng thời dỏng tai lên nghe, cô mơ hồ nhận ra là lời bài hát tiếng trung: "Phong vân nổi lên...son hà chuyển động...tur thể hào hùng bách chiến sa trường..."

Đây là bài hát gì? Tại sao ở Tam giác vàng lại có người phát nhạc tiếng Trung? Thậm chí Mộ Thiện còn lơ mơ nghe thấy tiếng người hát phụ họa.

"Cô có phải người Trung Quốc không?" Tầm vẫn ngồi trên xe, hỏi cô bằng giọng khinh thường: "Cô chưa từng nghe quân ca bao giờ sao?"

"Ai hát vậy?" Mộ Thiện không thể không thừa nhận, ở một nơi xa lạ và nguy hiểm như nơi này, việc nghe thấy ca khúc bi tráng bằng tiếng mẹ đẻ khiến lòng cô cảm thấy ấm áp.

"Đó là quân đội của Quốc dân đảng, của tướng quân Quân Mộc Lăng, người Đài Loan." Tầm có lòng tốt giải thích, nhưng hần chuyển đề tài ngay: "Cô đừng chạy lung tung, giẫm phải mìn bị nổ banh xác, anh Bắc Nghiêu của cô lại mất công đi một chuyến đấy."

Nói xong hần không nhìn cô, khởi động máy lái xe đi mất.

Bốn bề đều là rừng rậm lại canh phòng cẩn mật, Mộ Thiện ngốc nghếch đến mức có ý định tìm cách bỏ trốn. Cô quay về ngôi nhà gỗ, bà lão nói gì cô cũng không hiểu nên chỉ có thể chờ đợi.

Đến tầm chạng vạng tối, Mộ Thiện đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Cô đi ra ngoài cửa, Tầm dừng xe, thò đầu ra ngoài.

Tim Mộ Thiện đập nhanh.

"Người đẹp, tôi vừa nhận được thông báo của Thủ lĩnh, người ở thành phố Lâm đã đến rồi." Tầm cười hi hi.

Xe Jeep lại dừng ở lối vào doanh trại, người lính gác báo cáo với Tầm, đoàn xe đón khách Trung Quốc còn cách doanh trại năm phút chạy xe.

Mộ Thiện nhìn ra cuối con đường qua lớp kính cửa xe, tim cô đập thình thịch.

Dù thế nào, chỉ cần gặp Trần Bắc Nghiêu, cô nhất định sẽ đến bên anh. Cho dù mưa bom bão đạn, cô cũng không rời xa anh.

Vài phút sau, trên đường quả nhiên xuất hiện mấy chiếc xe Jeep. Đoàn xe dừng ở vị trí cách cổng doanh trại khoảng năm mươi mét. Vài người lính nhảy xuống trước, tiếp đó có mấy người đàn ông lần lượt xuống xe.

Còn cách một khoảng khá xa, bụi cát bay mù mịt nên Mộ Thiện không nhìn rõ ai là Trần Bắc Nghiêu. Cô chỉ biết căng mắt theo dõi, tim cô ngày càng đập nhanh hơn.

Cuối cùng, đoàn người cũng tiến về cổng doanh trại dưới sự hộ tống của đám binh lính.

Tim Mộ Thiện sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bọn họ đi mỗi lúc một gần. Mộ Thiện cuối cùng cũng nhìn rõ dung mạo của người đi đầu, tim cô rung lên. Tầm ngồi bên cạnh "phì" một tiếng.

Người đó mặc áo sơ mi màu đen, nổi bật nhất trong đám đàn ông. Gương mặt anh đẹp như một bức họa, tỏa ra sự trầm tĩnh đáng tin cậy.

Ánh mắt vốn bình thản của anh vô tình liếc qua Mộ Thiện, bước chân anh lập tức dừng lại. Sau đó anh quay đầu nói với thuộc hạ và đám binh lính câu gì đó, rồi anh đi đến trước mặt cô.

Anh nhìn cô chăm chú, ánh mắt như không thể tin nổi: "Sao em lại ở đây?"

"...Đình Hành." Mộ Thiện nói khẽ.

Đáy mắt anh lóe lên một tia thương xót quen thuộc.

Thần sắc Đình Hành trở nên rất khó coi. Sau đó anh giơ tay ôm Mộ Thiện vào lòng, bắt chấp thân thể cứng đờ của cô, bắt chấp ánh mắt ngạc nhiên của những người xung quanh, anh dịu dàng siết chặt vòng tay của mình.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Ngọt ngào

Đình Hành buông người Mộ Thiện không phải do tiếng xì xầm của đám binh lính, mà do từ đằng sau truyền đến tiếng huýt sáo châm chọc.

Mộ Thiện và Đình Hành đều quay đầu, bắt gặp Tầm đang đứng tựa người vào xe Jeep, đuôi mắt dài của hắn nhướn lên.

Mộ Thiện hiểu ánh mắt của Tầm: trước đó cô luôn tỏ ra một lòng một dạ với Trần Bắc Nghiêu, loáng một cái đã ôm người đàn ông khác.

Đình Hành chỉ liếc qua Tầm rồi nắm chặt tay Mộ Thiện: "Em sẽ không sao đâu."

Mộ Thiện cũng nắm tay anh: "Đừng để tôi ở đây một mình, hãy cho tôi đi cùng các anh."

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện chủ động thân mật với Đình Hành, anh mỉm cười: "Tôi đi gặp Thủ lĩnh rồi quay về tìm em."

Nói xong anh siết chặt tay cô rồi mới buông ra. Mộ Thiện lặng lẽ dõi theo đoàn người dần khuất bóng trong doanh trại.

Thần sắc cô ngày càng trầm tĩnh.

Dù trước đó Đình Hành không biết cô bị bắt cóc, nhưng nhìn thấy cô ở đây, chắc chắn anh cũng hiểu rõ ngọn nguồn. Lúc này anh đi gặp thủ lĩnh, tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp đối với Trần Bắc Nghiêu. Nơi đất khách quê người là một cơ hội tốt để thủ tiêu Trần Bắc Nghiêu.

Nếu Đình Hành và Thủ lĩnh liên kết, Trần Bắc Nghiêu nhiều khả năng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Vừa rồi Mộ Thiện đề xuất đi cùng Đình Hành là muốn xem rốt cuộc anh có ý đồ gì? Nắm được suy nghĩ của anh, cô mới có thể tính toán bước tiếp theo.

Đình Hành tuy tỏ ra nặng tình với cô nhưng lại không đồng ý để cô đi cùng. Không hiểu trong lòng anh đề phòng cô hay là đến anh cũng chịu bó tay?

Bờ vai đột nhiên bị đè nặng, bàn tay đàn ông to lớn vuốt ve da cô, giọng nói như cười như không của Tầm vọng đến: "Trùm hắc đạo của thành phố Lâm có trò "cộng sản cộng thể" sao? (Cộng sản cộng thể: chung tài sản, lấy chung vợ)"

Mộ Thiện vờ như không nghe thấy câu nói khiêu khích của Tầm, ngữ khí của cô mềm mỏng: "Anh có thể đưa tôi đi gặp Thủ lĩnh?"

Cô không thể khoanh tay chờ chết, chỉ cần một tia hy vọng, cô cũng muốn giúp Trần Bắc Nghiêu.

Thế nhưng Tầm lên tiếng: "Cô trông tôi ngốc hơn Đình Hành sao?" Nói xong hắn bảo một binh lính đưa Mộ Thiện về ngôi nhà gỗ, còn hắn đi vào doanh trại.

Trong lúc Mộ Thiện lo lắng tìm đối sách ở ngôi nhà gỗ, Đình Hành bước vào phòng khách của Thủ lĩnh.

Sau sự kiện người Vân Nam gặp sự cố trên du thuyền của Trần Bắc Nghiêu, Đình Hành cũng cho người tìm hiểu ngọn nguồn. Gần đây anh điều tra ra, tập đoàn Đạt Lịch có mối quan hệ mật thiết với băng nhóm buôn bán ma túy ở Tam giác vàng.

Đối với anh, đối với Lữ thị, đây là một sự thật rất tế nhị.

Những năm gần đây, ma túy tổng hợp gồm bột K và Amphetamine là vật phẩm kiếm nhiều tiền nhất ở trong nước. Ma túy tự nhiên như heroin do giá cả đắt đỏ nên dần bị đẩy ra khỏi thị trường.

(Ma túy tổng hợp là Là chất ma túy được điều chế bằng phương pháp tổng hợp hoá học toàn phần từ các hoá chất. Các chất ma túy tổng hợp có tác dụng kích thích mạnh và nhanh hơn các chất ma túy tự nhiên và bán tổng hợp. Chúng có tác dụng kích thích nhất thời hệ thống thần kinh trung ương gây hưng phấn và ảo giác hoang tưởng, được coi là những chất ma túy nguy hiểm nhất)

Heroin và Amphetamine có thể cùng song song tồn tại, hoặc có thể thay thế nhau. Nếu Đạt Lịch quyết tâm mở rộng thị trường ở thành phố Lâm, họ sẽ trở thành đối thủ cạnh tranh của Lữ gia.

Đình Hành tin rằng, Đạt Lịch Vân Nam là người hợp tác trực tiếp, thậm chí có thể là một nhánh của tập đoàn ma túy Thái Lan do vị thủ lĩnh này đứng đầu. Nếu không, Tam giác vàng làm sao có thể nhúng tay vào thị trường trong nước?

Mục đích chuyến đi lần này của Đình Hành là biến đổi đối thủ cạnh tranh trở thành đối tượng hợp tác.

Trước đó anh nghe nói Đạt Lịch Vân Nam từng tìm đến Trần Bắc Nghiêu. Đình Hành không cảm thấy bất ngờ, vì dù sao Trần Bắc Nghiêu cũng là nhân vật hàng đầu của thành phố Lâm hiện nay. Hơn nữa, Trần Bắc Nghiêu nhờ các dự án đầu tư nên có mối quan hệ rộng rãi với các huyện thị xung quanh. Đạt Lịch Vân Nam chắc chắn coi trọng điểm này.

Trần Bắc Nghiêu từ trước đến nay không buôn bán ma túy. Nhưng nếu anh ta bắt tay với Tam giác vàng, nhất định sẽ là một đòn đả kích nặng nề đối với Lữ thị, do đó anh mới đích thân đến đây đàm phán.

Có điều Đình Hành không ngờ, Trần Bắc Nghiêu cũng có lúc sơ suất, khiến Mộ Thiện bị bắt cóc đến nơi này.

Vừa nhìn thấy cô, anh lập tức hạ quyết tâm: cô là người vô tội, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, bất kể ai sống ai chết, anh nhất định sẽ đưa cô rời khỏi Tam giác vàng.

Khi Đình Hành đi vào phòng, Thủ lĩnh đang chấp hai tay sau lưng đứng trước cửa sổ. Nghe tiếng động, ông ta quay lại mỉm cười với anh.

Cuộc đàm phán diễn ra thuận lợi.

Đình Hành đưa ra hình thức hợp tác, Lữ thị đã có sẵn mạng lưới thị trường, sẽ giúp phía Thái Lan tiêu thụ heroin ở Trung Quốc. Thủ lĩnh làm sao có thể từ chối miếng mồi ngon dâng tận miệng? Hai người định ra điều kiện hợp tác cơ bản, một số tiểu tiết khác Đình Hành sẽ tiếp tục thương lượng với phía Đạt Lịch. Hóa ra tổng giám đốc của Đạt Lịch là người anh em cùng cha khác mẹ của Thủ lĩnh ở Trung Quốc, thảo nào ông ta có ý định thò tay vào thị trường Trung Quốc.

Cuối buổi đàm phán, Đình Hành chuyển đề tài: "Nghe nói Thủ lĩnh có ý định hợp tác với Trần Bắc Nghiêu? Người này tôi biết rõ, hẳn không đáng tin cậy một chút nào."

Anh không nói rõ ràng, nhưng Thủ lĩnh nghe phiên dịch dịch xong lập tức chặn lời anh: "Đình tiên sinh, việc làm ăn là quan trọng nhất". Ánh mắt ông ta rất ôn hòa: "Cậu và Trần Bắc Nghiêu mỗi người có sở trường riêng, nếu cậu ta cũng có thể trở thành đối tác, mọi người bỏ gác bỏ ân oán, cùng kiếm tiền chẳng phải tốt hơn sao?"

Đình Hành chỉ là thăm dò, anh cũng đoán Thủ lĩnh sẽ ở vị trí trung lập, anh không miễn cưỡng: "Được. Thủ lĩnh, tôi đồng ý dĩ hòa vi quý. Nhưng tôi còn có một thỉnh cầu."

Màn đêm buông xuống, Mộ Thiện tưởng cô được ở lại đây đến ngày mai, chờ Trần Bắc Nghiêu tới rồi tính sau. Nào ngờ vào lúc tối muộn, có hai binh sỹ đến đưa cô đi doanh trại.

Đây là lần thứ ba Mộ Thiện đặt chân vào doanh trại, nhưng trời tối mịt như thế này, cô khó tránh khỏi tâm trạng bất an.

Từ xa xa có thể nghe thấy một ca khúc Thái có giai điệu vui vẻ, cả doanh trại đèn đóm sáng trưng.

Khi Mộ Thiện được đưa tới lầu bạt dựng ở giữa doanh trại, cô hơi ngây ngời. Cảnh tượng trước mắt làm cô không mấy thích ứng.

Thủ lĩnh ngồi ở vị trí trang trọng nhất, khác với vẻ nho nhã lúc ban sáng, ông ta mặc áo ngắn tay bằng len, trông rất thoải mái. Bên cạnh ông ta là một cặp chị em sinh đôi. Hai cô gái tuổi đôi mươi mặt hoa da phấn rất xinh đẹp. Một cô ngồi trong lòng ông ta, bàn tay to lớn của ông ta tùy tiện nắm bóp bộ ngực trắng ngần của cô gái, cô thứ hai ngồi bên chân rót trà rót rượu cho ông ta.

Bọn họ đều là nữ nô, hay nói cách khác là một loại hàng hóa, một công cụ thỏa mãn nhu cầu tình dục thường thấy trong các hang ổ ma túy ở Tam giác vàng.

Tầm ngồi bên tay trái thủ lĩnh, Đình Hành ngồi bên tay phải ông ta. Bên cạnh mỗi người đàn ông đều có một người đàn bà, thậm chí Mộ Thiện còn nhìn thấy một vài mỹ nữ mất xanh tóc vàng và các cô gái Nhật Bản nhỏ bé.

Bên chân Đình Hành có một cô gái Thái Lan, người cô chỉ quấn một tấm xà rồng, bộ ngực đầy đặn ép chặt vào đùi Đình Hành. Nhìn thấy Mộ Thiện, Đình Hành liền đẩy cô gái đang đưa chén rượu lên miệng anh đồng thời chăm chú nhìn Mộ Thiện.

Ánh mắt của anh khiến Mộ Thiện hơi bất an.

Thủ lĩnh cũng nhìn thấy Mộ Thiện, ông ta nói câu gì đó, có người dịch lại: "Thủ lĩnh nói, Mộ tiểu thư và Đình tiên sinh là chỗ quen biết, vậy thì cô hãy ngồi bên cạnh Đình tiên sinh đi."

Cô gái hầu rượu Đình Hành lặng lẽ rút lui.

Đình Hành ngồi tựa vào một cây cột, ánh mắt anh sâu thẳm như có ý tứ gì đó. Gương mặt điển trai với đường nét hoàn hảo dưới ánh đèn điện trở nên rất cuốn hút.

Mộ Thiện trầm mặc trong giây lát rồi tiến lại gần ngồi xuống bên cạnh Đình Hành. Cô tuyệt đối không chịu ngồi dưới chân đàn ông như những cô gái khác.

Có lẽ cả lều bạt chỉ một mình Mộ Thiện ngồi ngang hàng đám đàn ông. Vì vậy tất cả mọi người đều dồn ánh mắt hứng thú về phía cô.

Thân hình Đình Hành động đậy, anh ghé sát vào tai Mộ Thiện, nơi thờ nóng hổi mang theo mùi rượu phả vào má cô: "Hãy tin tôi, lại đây đi."

Mộ Thiện ngẩn người, cô liền cup mi mắt. Cô không biết tại sao họ lại đón cô tham dự buổi tiệc, nhưng cô rõ ràng cảm nhận thấy ánh mắt như có như không của Thủ lĩnh.

Trực giác bảo cô nên tin Đình Hành.

Những người đàn ông khác lại quay sang thân mật với người đàn bà của họ. Mộ Thiện đành phải cầm chén rượu đưa đến trước mặt Đình Hành.

Đình Hành vẫn không rời mắt khỏi Mộ Thiện, anh hé môi ngậm miệng cốc, một hơi uống cạn. Mộ Thiện thấy yết hầu của anh chuyển động, ánh mắt chiếu tướng của anh khiến cô không thoải mái.

Đình Hành...muốn làm gì?

Thức ăn không ngừng được đưa lên, đều là các món đặc trưng và hải sản của Thái Lan. Những người nữ nô bận rộn dùng tay bốc thức ăn đưa vào miệng người đàn ông mà họ cần phục vụ.

Mộ Thiện không thể chấp nhận hành động đó, cô ngồi bất động tại chỗ. Tầm ở bên cạnh dường như không sợ thiên hạ đại loạn còn đổ thêm dầu vào lửa: "Anh Đình, đồ ăn không vừa miệng sao?"

Đình Hành nói: "Đâu có". Mộ Thiện đành phải cầm miếng cơm nắm đưa lên miệng Đình Hành.

Bất gặp gương mặt ủng đỏ của Mộ Thiện, Đình Hành vốn không muốn khiến cô ngượng ngùng nhưng anh không kiềm chế nổi, há to miệng cắn ngón tay cô.

Mộ Thiện giật mình, vội rút tay lại. Đình Hành cười khê.

Thế nhưng cảnh tượng Mộ Thiện không thể chịu nổi vẫn còn ở phía sau.

Đám buôn lậu ma túy ở Tam giác vàng từ trước đến nay sống xa hoa phóng túng, chúng rượu vào lại có mỹ nữ ở trong lòng thì chẳng cần kiêng dè ai. Đến tuần rượu thứ ba, Thủ lĩnh ôm hai cô gái xinh đẹp đi vào phòng trước tiên.

Hành động của ông ta giống một tín hiệu, đám đàn ông Thái Lan kéo tấm vải xà rồng trên người các cô gái và hưởng thụ ngay tại chỗ.

Có lẽ đây là phương thức giải phóng tinh thần cực đoan quen thuộc của bọn họ. Có kẻ đổ rượu lên người cô gái rồi từ từ dùng miệng thương thức, có kẻ sát ruột đẩy người phụ nữ nằm xuống bàn, thậm chí có kẻ nhất thời hưng phấn, đẩy người phụ nữ của mình cho đám lính canh gác ngoài lều. Đám lính bên ngoài không có phụ nữ hầu hạ, lập tức thay nhau chia sẻ một nữ nô...

Bầu không khí hoan lạc nhanh chóng lan tỏa khắp khu lều bạt.

Người của Lữ thị vốn ngồi yên một chỗ, nhưng bọn họ uống phải rượu nặng, lại chứng kiến cảnh tượng "trào máu", ai nấy đều đỏ mặt tía tai. Cuối cùng bọn họ không chịu nổi, bắt đầu ôm các cô gái bên cạnh sờ soạng.

Cả lều bạt biến hành biến dục vọng.

Mộ Thiện thấy đám đàn ông ở đây không khác gì động vật. Cô quay đi chỗ khác liền đụng phải ánh mắt bồn chồn của Tầm.

Tầm không giao hoan như động vật trước công chúng, đôi mắt của hắn vẫn rất tinh anh, nhưng tư thế hắn ôm người phụ nữ lại vô cùng phóng dăng.

Người phụ nữ trong lòng Tầm chính là cô gái Thái Lan có nước da ngăm đen, tên Lampo mà Mộ Thiện gặp hồi sáng. Lampo dạng hai chân ngồi trên người hắn, tấm xà rồng trên thân đã bị kéo xuống, để lộ bộ ngực nở nang. Tầm vui mặt xuống ngực Lampo và ngậm lấy nụ hoa của cô, nhưng hắn lại liếc mắt về phía Mộ Thiện. Ánh mắt suông sã của hắn khiến Mộ Thiện bức mình, cô trừng mắt mới hắn.

Bắp chân Mộ Thiện đột nhiên bị nắm chặt. Cô giật mình, từ từ quay đầu.

Đình Hành uống vài chén rượu, gương mặt tuần tú của anh hơi ửng hồng, ánh mắt có phần khác lạ.

Trong khi đó, tay anh hấn chặt bắp chân cô không rời.

"Anh làm sao vậy?" Mộ Thiện hỏi nhỏ.

Đình Hành đột nhiên giơ tay túm lấy eo cô rồi bế cô đặt lên đùi anh.

Mộ Thiện lập tức bị hơi thở nóng bỏng của anh bao vây, cặp đùi rắn chắc của anh khiến cô căng thẳng. Tuy từ trước đến nay cô luôn tin tưởng vào nhân cách của anh nhưng lúc này, Mộ Thiện cũng phải phòng lo sợ anh biến thành sói.

Cô vừa giãy giụa, Đình Hành ghé sát tai cô nói nhỏ: "Em có biết tôi đưa ra yêu cầu gì với Thủ lĩnh không?"

"Yêu cầu gì?"

"Nếu Trần Bắc Nghiêu không đến, tôi sẽ đưa em đi. Dù xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ được an toàn."

"Cám ơn anh." Mộ Thiện hơi cảm động.

"Không cần cảm ơn tôi." Ánh mắt anh trầm lại.

Việc anh nhìn cô chằm chằm khiến Mộ Thiện nín thở. Bên tai đều là tiếng va chạm xác thịt kịch liệt và những tiếng rên rỉ đầy khoái lạc. Trong khu lều bạt chỉ còn duy nhất hai người là Đình Hành và Mộ Thiện vẫn giữ lý trí.

Tuy nhiên Mộ Thiện không biết, lúc này người Đình Hành cũng nóng rùng rục. Vừa rồi khi rượu trôi vào ruột, anh đã cảm nhận thấy điều bất thường. Đại khái là để thêm phần hưng phấn, bọn họ đã bỏ chất kích thích vào rượu, do đó đám thuộc hạ của anh bình thường rất lão luyện cẩn trọng, tối nay mới bất chấp tất cả buông thả bản thân như vậy.

Thân dưới Đình Hành nóng ran khó chịu, cơ thể mềm mại của Mộ Thiện ở trong lòng anh, xung quanh đều là cảnh tượng kích thích cảm quan. Anh cảm thấy chỉ riêng hơi thở thơm tho mát rượi của cô cũng đủ khiến anh phiêu diêu.

"Tôi..." Mộ Thiện không kịp nói hết câu. Lời nói của cô bị anh nuốt vào miệng.

Đây là một nụ hôn bá đạo, anh chưa từng hôn mạnh mẽ như vậy với cô bao giờ, một bàn tay lớn của anh giữ chặt gáy cô, không cho cô động đậy. Anh giống như kẻ lữ hành bị khát lâu ngày, anh mút chặt môi cô, đầu lưỡi của anh liếm láp môi cô. Phảng phất như chỉ có vậy, anh mới có thể thổ lộ tâm trạng phức tạp của anh.

Trong đầu Mộ Thiện đột nhiên xuất hiện nhận xét của Đồng Tuyên Thành về Đình Hành, cô cảm thấy sợ hãi nên ra sức vùng vẫy. Đình Hành liền rời khỏi bờ môi cô và cười khò: "Mộ Thiện, đến lúc này rồi tôi vẫn không muốn cưỡng ép em."

Mộ Thiện ngây người. Anh nói đúng, nếu anh có ý định ra tay với cô, chỉ e là cô đi đời từ lâu. Thế nhưng anh không hề động đến cô.

Nhận ra sự dao động của Mộ Thiện, Đình Hành lại cúi xuống ngậm môi cô, anh thở dài: "Mộ Thiện, rượu bị bỏ thuốc, tôi có thể khống chế. Nhưng ít nhất...em hãy cho tôi hưởng chút ngọt ngào."

Nhìn bộ dạng khản trương của Mộ Thiện, ánh mắt Đình Hành càng u tối, tay anh thò vào trong tấm xà rồng vuốt ve làn da cô. Sau khi ngừng một giây, anh lại tiếp tục lần vào áo lót Mộ Thiện và nắn bóp bộ ngực đầy đặn của cô.

Mộ Thiện không còn cách nào khác.

Cô biết rõ, nếu đêm nay anh muốn có cô, Thủ lĩnh nhất định không từ chối. Gọi cô đến hầu rượu, không biết chừng chính là ý của Thủ lĩnh.

Thủ lĩnh chắc chắn muốn khoét sâu mâu thuẫn giữa Đình Hành và Trần Bắc Nghiêu, để càng dễ bề khống chế cả hai người. Hơn nữa, Đình Hành tự tìm đến ông ta, Thủ lĩnh chưa chắc đã tin tưởng anh hoàn toàn. Nhưng nếu Đình Hành động đến cô, có nghĩa anh và Trần Bắc Nghiêu không thể đứng cùng một trận tuyến, Thủ lĩnh sẽ càng yên tâm hơn.

Đêm nay, Đình Hành nắm trong tay quyền sinh sát đối với cô.

Mộ Thiện không dám phản kháng quá dữ dội vì cô sợ thuốc kích thích phát tác khiến anh càng mất lý trí, cô sẽ bị "ăn" sạch sẽ trong sự nhục nhã ê chề.

Vì vậy, điều duy nhất cô có thể tin tưởng trong lúc này chính là ý chí của anh.

Dưới ngọn đèn vàng ảm áp, Mộ Thiện bị Đình Hành đặt ngồi lên bàn, toàn thân cô cứng đờ. Đình Hành đứng đối diện cô, thân hình cao lớn của anh che khuất tầm nhìn của những người đàn ông khác ở xung quanh.

Đầu lưỡi anh như ngọn lửa lướt nhẹ trên mặt, cổ và bộ ngực mềm mại của cô. Mấy lần liền, Mộ Thiện có cảm giác tay anh muốn lần xuống dưới nhưng cuối cùng chỉ dừng lại trên thắt lưng cô.

Trán anh nổi rõ đường gân, đôi mắt vẫn tia máu, mồ hôi rịn ra, chứng tỏ anh nhẫn nhịn khổ sở đến mức nào.

"Chỉ là...một chút ngọt ngào..." Đinh Hành cắn nhẹ cổ Mộ Thiện. Cuối cùng khi không thể chịu đựng hơn, anh áp sát người Mộ Thiện và giữ chặt không cho cô cơ hội rút lui.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Đấu trí

Những tia nắng đầu tiên của ngày mới chiếu qua cửa sổ, xung quanh yên tĩnh không một tiếng động. Có lẽ đây là một buổi sáng bình thường ở Tam giác vàng.

Mộ Thiện mở mắt, cô giơ hai tay lên cao và xòe mười đầu ngón tay thon dài trắng muốt. Đầu ngón tay phảng phất còn lưu lại hơi ấm nào đó.

Đinh Hành...

Trước mắt Mộ Thiện tái hiện hình ảnh đêm qua. Cô bị đặt ngồi lên bàn, Đinh Hành quỳ trước bàn, anh chỉ nhìn cô chăm chăm mà không nói một lời nào. Đáng người cao lớn vai rộng chân dài của anh làm anh giống một bóng đen bao phủ lấy cô.

Sau đó Đinh Hành thờ dốc như những người đàn ông khác. Anh nắm chặt tay Mộ Thiện đặt lên chỗ căng cứng của anh, không cho cô giật ra và bắt đầu lật động với tốc độ nhanh nhất. Cuối cùng, anh co rút một cơn và gục đầu xuống vai cô.

Giống một cơn mãnh thú sau khi thỏa mãn.

Mộ Thiện vừa thẹn thùng vừa tức giận vô cùng. Cô và Trần Bắc Nghiêu chưa từng thân mật bằng phương thức này.

Nhưng cô không hận Đinh Hành, thậm chí cô nên cảm ơn sự kiềm chế của anh, giúp cô không rơi vào cảnh nhục nhã.

Mộ Thiện giơ tay che mặt, cô gắng gạt hình ảnh đáng xấu hổ đó ra khỏi đầu óc.

Khi trời sáng hẳn, Mộ Thiện sốt ruột đi đi lại lại trong ngôi nhà gỗ chờ đợi. Cuối cùng cô cũng nhìn thấy một chiếc xe Jeep từ từ tiến lại gần. Tim cô đập thình thịch, cô nhảy hai bước xuống cầu thang và xông ra đón chiếc xe.

"Chị dâu." Một vệ sỹ Mộ Thiện biết mặt xuống xe và đỡ cô lên xe dưới con mắt quan sát của hai người lính.

"Trần Bắc Nghiêu đâu rồi?" Mộ Thiện hỏi ngay.

"Ông chủ đang ở doanh trại". Người vệ sỹ nói nhỏ: "Ông chủ nói khi nào gặp được chị dâu mới tiến hành đàm phán với Thủ lĩnh."

Mộ Thiện gật đầu, trong lòng cô vừa mừng vừa lo. Mừng ở điểm anh đã không quản ngại đến đây, lo ở chỗ không biết anh làm thế nào để thoát khỏi tình cảnh này? Lẽ nào đồng ý buôn mại tủy?

Ban ngày doanh trại rất yên tĩnh và có trật tự, khác hoàn toàn không khí hỗn loạn điên cuồng của buổi đêm. Không biết có phải là ảo giác của cô, số binh lính đi tuần quanh doanh trại tăng lên rất nhiều. Thủ lĩnh rõ ràng có ý đề phòng Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện được đưa đến trước một ngôi nhà gỗ nằm bên cạnh nhà của Thủ lĩnh. Người vệ sỹ gõ cửa rồi cùng hai tên lính đứng gác ở bên ngoài.

Mộ Thiện đi vào trong, người đàn ông đứng trước cửa sổ gần như lập tức quay lại.

Bốn mắt nhìn nhau trầm mặc.

Một cảm giác vừa chất vừa ngọt từ tim Mộ Thiện trào ra, giống mạch nước ngầm sâu thẳm len lỏi khắp người cô. Mọi cảnh vật mờ dần, chỉ còn lại thân hình cao lớn của anh.

Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng bình thường, tay áo xắn lên cao. Hai cánh tay buông thõng, hơi giang ra như chỉ một giây sau sẽ ôm cô vào lòng.

Mới ba bốn ngày không gặp, gương mặt anh vô cùng tiêu tụy. Viền mắt thâm quầng, dưới cằm còn có vết râu chưa cạo sạch, rõ ràng anh một thời gian dài không chợp mắt.

Sau giây phút im lặng ngắn ngủi, gương mặt tuấn tú như ngọc của Trần Bắc Nghiêu hiện lên ý cười. Rồi anh sải bước rộng, gấp gáp tiến lại gần.

Thậm chí Mộ Thiện còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo của anh, đã bị anh ôm chặt vào lòng.

Khóe mắt Mộ Thiện cay cay.

Mấy chục giây sau, Trần Bắc Nghiêu mới buông lỏng người cô, nhưng hai tay anh vẫn ôm eo cô, không cho cô rời khỏi vòng tay của anh.

Mộ Thiện ngẩng mặt nhìn anh, mỉm cười.

Khóe mắt Trần Bắc Nghiêu cũng lộ ra ý cười, anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Mộ Thiện.

Không cần bất cứ lời nói nào, anh nắm chặt tay cô, đưa cô ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện xuất hiện ý nghĩ, ở Tam giác vàng đáng sợ này, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, dù sống hay chết, cô cũng sẽ tin tưởng anh, đi theo anh, thậm chí cố gắng bảo vệ anh trong khả năng của cô.

Bởi vì con đường phía trước mờ mịt nên một bước cũng không xa rời.

Lần thứ hai đặt chân vào phòng khách của Thủ lĩnh, Mộ Thiện nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc. Đó là hai tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu, mấy tay sát thủ có thân thủ rất tốt. Nhưng nhóm người này đối diện với đội quân vũ trang cả ngàn người của tập đoàn ma túy thì chẳng khác nào muối bỏ bể.

Mộ Thiện phát hiện Châu Á Trạch và Lý Thành không có mặt ở đây. Điều đó khiến cô càng có lòng tin vào Trần Bắc Nghiêu, anh nhất định có kế hoạch riêng đối với bọn họ, vì vậy anh mới tỏ ra hết sức bình thản.

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện đợi mấy phút, Thủ lĩnh cùng một số thuộc hạ của ông ta đi vào phòng. Tầm không xuất hiện, Đinh Hành cũng biến mất.

Vừa nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, gương mặt Thủ lĩnh hiện lên nụ cười vui vẻ. Phiên dịch ở bên cạnh cũng mỉm cười: "Thủ lĩnh nói rất vui khi Trần tiên sinh hạ cố đến đây. Trần tiên sinh là người bạn Trung Quốc mà Thủ lĩnh tán thưởng nhất."

"Thủ lĩnh quá lời rồi". Trần Bắc Nghiêu đáp lại.

Hai bên ngồi vào vị trí. Trần Bắc Nghiêu lấy một tập tài liệu từ tay tâm phúc đưa cho phiên dịch ngồi bên cạnh Thủ lĩnh.

Người phiên dịch giờ ra xem rồi đưa cho Thủ lĩnh, anh ta ghé tai Thủ lĩnh nói thì thầm điều gì đó. Thủ lĩnh lặng lẽ nhìn Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt đầy ý cười nhưng thần sắc không thay đổi.

"Đây là giấy phép kinh doanh tàu bè trên tám tuyến đường thủy của thành phố Lâm, và quyền sử dụng ba mươi con tàu". Trần Bắc Nghiêu cất giọng bình thản.

Thủ lĩnh trầm mặc trong giây lát rồi mở miệng: "Trần tiên sinh, thứ lỗi tôi nói thẳng, cậu đưa cho tôi những thứ này là muốn từ chối hợp tác với chúng tôi sao?"

"Không, hoàn toàn ngược lại. Đây là quà gặp mặt, là thành ý của tôi đối với việc hợp tác trong tương lai". Trần Bắc Nghiêu nói.

Mộ Thiện giật mình, nhìn gương mặt nghiêng trầm tĩnh của Trần Bắc Nghiêu lúc này, cô nhất thời không đoán ra ý đồ của anh.

Thủ lĩnh có vẻ bất ngờ trước món quà gặp mặt lớn như vậy, ông ta im lặng trong giây lát rồi mỉm cười: "Vậy tôi nên tặng lại Trần tiên sinh quà gặp gì bây giờ?"

Trần Bắc Nghiêu ôm vai Mộ Thiện: "Bạn gái tôi bị bắt cóc ở Hongkong, may có Thủ lĩnh ra tay cứu giúp, đến hôm nay cô ấy vẫn an toàn, để cô ấy về bên tôi coi như quà gặp mặt của Thủ lĩnh."

Thủ lĩnh đưa mắt nhìn Mộ Thiện: "Trần tiên sinh khách sáo quá. Vậy chúng ta bàn chuyện làm ăn nhé. Tổng giám đốc của Đạt Lịch có mối quan hệ gần gũi với tôi, anh ta rất muốn hợp tác với Trần tiên sinh. Không hiểu tại sao cậu lại từ chối món lợi nhuận lớn mà bao người mơ cũng không được?"

Thủ lĩnh nhấn mạnh câu cuối cùng, dù ông ta nói bằng tiếng Thái nhưng cũng khiến người khác cảm thấy một sự uy hiếp từ ngữ điệu nhẹ nhàng đó.

Trần Bắc Nghiêu không né tránh ánh mắt sắc bén của Thủ lĩnh, anh cười cười: "Lợi nhuận sớm muộn gì cũng kiếm được. Tôi không buồn bán ma túy, chẳng phải vì tôi là người tốt, mà có vụ làm ăn càng đáng đầu tư hơn."

Thủ lĩnh trầm mặc một vài giây, ông ta nhếch mép cười: "Tôi biết cậu là mãnh hổ trên thị trường tài chính. Tôi cũng có tài sản ủy thác đầu tư bên Thụy Sĩ. Tuy nhiên, tôi vẫn thích kinh doanh truyền thống hơn."

"Xin Thủ lĩnh đừng vội kết luận. Tôi muốn hỏi, một năm Thủ lĩnh kiếm được bao nhiêu lợi nhuận?" Trần Bắc Nghiêu cất giọng bình thản.

Thủ lĩnh ngẫm nghĩ rồi gờ tay. Trần Bắc Nghiêu cũng gờ tay, Thủ lĩnh viết ra một con số trong lòng bàn tay anh. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Ai cũng nói heroin là nghề hết thời. Thủ lĩnh đã giúp tôi mở rộng tầm mắt."

Thủ lĩnh bật cười ha hả.

Trần Bắc Nghiêu đột ngột chuyển đề tài: "Nếu tôi có thể kiếm con số này trong ba ngày cho Thủ lĩnh, không biết Thủ lĩnh có đồng ý thay đổi phương thức hợp tác, mọi người cùng nhau kiếm tiền?"

Lời nói vừa dứt, tất cả mọi người, bao gồm cả Thủ lĩnh đều sững sờ. Bầu không khí trở nên yên tĩnh vô cùng.

Khi màn đêm buông xuống, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện về căn phòng Thủ lĩnh sắp xếp cho bọn họ. Mấy người vệ sỹ kiểm tra lý lưỡng khắp phòng, họ lác đác với Trần Bắc Nghiêu và lui ra ngoài.

Trần Bắc Nghiêu bật đèn, ôm Mộ Thiện ngồi xuống giường. Thần sắc của anh rất mệt mỏi nhưng đôi đồng tử đen lạ thường không rời khỏi cô.

Mấy ngày vừa qua như sinh tử ly biệt, Mộ Thiện có nhiều lời muốn hỏi anh nhưng cô chỉ thờ dài một tiếng: "Kiếm hai trăm triệu đô la Mỹ trong ba ngày, kỳ thực anh cũng không chắc chắn đúng không?"

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh gờ tay kéo mặt cô lại gần và hôn cô ngấu nghiến.

Đến khi Mộ Thiện không thờ nổi đắm vào ngực anh, anh mới chịu buông tha, nhìn cô mỉm cười: "Năm mươi phần trăm."

Mộ Thiện im lặng.

Sáng hôm nay, tuy Thủ lĩnh nửa tin nửa ngờ lời nói của Trần Bắc Nghiêu, nhưng ông ta cuối cùng vẫn đồng ý với đề nghị của anh, lấy ba trăm triệu đô la tiền vốn, ủy thác Trần Bắc Nghiêu đầu tư. Hai bên cam kết, nếu bị lỗ, Trần Bắc Nghiêu phải chịu trách nhiệm bồi thường cho ông ta.

Có lẽ do Trần Bắc Nghiêu tỏ ra rất tự tin nên Thủ lĩnh mới không cảm thấy lo ngại.

Mặc dù Trần Bắc Nghiêu nói với Thủ lĩnh, sở dĩ anh dám đánh cược là vì anh nắm trong tay tin tức nội bộ của thị trường chứng khoán Hongkong, nhưng Mộ Thiện ở bên anh mấy tháng qua, cô biết rõ thị trường tài chính lên xuống thất thường. Ba ngày kiếm 60%, chẳng ai dám tuyên bố chắc chắn làm được.

Vậy mà anh lại nói, nắm chắc năm mươi phần trăm.

Vậy thì chỉ có một khả năng, anh sẽ bỏ toàn bộ tài sản của mình để thao túng thị trường. Nếu thị trường không khởi sắc, có lẽ anh âm thầm mất đi con số tiền tỷ để đổi lấy 60% khoản lãi cho Thủ lĩnh.

Trần Bắc Nghiêu thậm chí còn hứa với Thủ lĩnh, nếu lần này thành công, từ nay về sau mỗi năm anh sẽ kiếm không dưới 30% lợi nhuận cho ông ta, một khi không đạt được con số đó anh sẽ bù lỗ.

Tỷ lệ lãi suất này quả thực là một con số rất khoa trương. Mộ Thiện suy đoán, Trần Bắc Nghiêu có lẽ chỉ hứa miệng như vậy để vượt qua khó khăn trước mắt. Sau khi về nước anh mới tính kế lâu dài.

Đây đúng là một hành động liều mạng.

Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, hình như không có cách nào tốt hơn.

Chỉ là Thủ lĩnh không phải nhân vật dễ đối phó. Một khi cô có thể nghĩ tới, Thủ lĩnh chắc cũng sẽ nghĩ ra.

Khi Mộ Thiện đưa ra nghi vấn của cô, Trần Bắc Nghiêu cười cười: "Ông ta nhất định sẽ nghi ngờ."

"Thế thì tại sao anh còn..."

"Ông ta bất chấp mạng sống buôn bán ma túy, cũng chỉ vì đồng tiền. Người càng tinh ranh sẽ càng tham lam. Dù có nghi ngờ anh đi chăng nữa, ông ta cũng không chống nổi sức hấp dẫn của khoản tiền hai trăm triệu đô la trước mắt."

Mộ Thiện không thể không khâm phục Trần Bắc Nghiêu như đi guốc trong bụng Thủ lĩnh. Thậm chí mỗi câu nói, mỗi cử chỉ của anh ngày hôm nay đều có mưu tính từ trước.

Cô không muốn hỏi anh nếu thất bại sẽ thế nào? Cô biết ngành tài chính tiền tệ cũng cần đến vận may.

Nhưng Trần Bắc Nghiêu không hề kị huy, anh hỏi thẳng cô: "Nếu anh thất bại, buộc phải dính đến ma túy, liệu em có rời xa anh không?"

Mộ Thiện ngẩng người, đây là vấn đề nhạy cảm...

Những ngày vừa qua xảy ra quá nhiều chuyện, cô không dưới một lần tự hỏi bản thân, ba năm sau liệu cô có thể rời xa anh? Trước tình ý của anh, trước hiện thực tàn khốc, cô thật sự không muốn nghĩ tới vấn đề này.

"Em không biết." Mộ Thiện lặp lại: "Em thật sự không biết."

Mộ Thiện không hiểu, câu trả lời của cô đủ khiến Trần Bắc Nghiêu hài lòng.

Anh ôm nhẹ cô vào lòng và nằm xuống giường. Không bao lâu sau, Mộ Thiện nghe thấy hơi thở đều đều của anh.

Anh nhất định vô cùng mệt mỏi nên vừa nằm xuống đã ngủ say. Anh đến Thái Lan chậm một ngày, chắc chắn để bài binh bố trận. Một ngày là khoảng thời gian ngắn, vì vậy anh mới tiêu tụy như vậy.

Mộ Thiện xót xa nằm sát vào lòng Trần Bắc Nghiêu, vòng ngực ấm áp của anh khiến cô chỉ muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi mãi.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi thị trường chứng khoán mở cửa không bao lâu, tài khoản của Thủ lĩnh ở Hongkong tăng thêm năm mươi triệu đô la. Đám tâm phúc của Thủ lĩnh reo hò ầm ĩ, sắc mặt Thủ lĩnh lộ rõ vẻ vui mừng. Bởi vì theo quy định pháp luật, khoản tiền đầu tư của người ở nước ngoài bị giới hạn ở mức nhất định nên Trần Bắc Nghiêu yêu cầu Thủ lĩnh làm một văn bản ủy thác đầu tư đối với khoản tiền đó. Đồng thời, anh đề nghị Thủ lĩnh cung cấp giấy phép và giấy chứng minh nguồn vốn để làm thủ tục đầu tư. Thủ lĩnh hỏi ý kiến cố vấn của ông ta bên Thụy Sĩ rồi đồng ý làm theo các yêu cầu của Trần Bắc Nghiêu.

Trong khoảng thời gian Trần Bắc Nghiêu ở đây, Tâm không hề xuất hiện. Mộ Thiện hỏi qua phiên dịch của đối phương nhưng anh ta nói Tâm ra ngoài giải quyết công việc.

Mộ Thiện cũng không thấy Đinh Hành. Có lẽ đề xuất đầu tư của Trần Bắc Nghiêu kích thích hứng thú của Thủ lĩnh nên ông ta cố ý sắp xếp Đinh Hành đi chỗ khác. Do đó ba ngày liên cô không hề gặp anh một lần nào.

Bốn giờ chiều ngày thứ ba.

Đây là thời khắc vui vẻ hiếm có. Người của Trần Bắc Nghiêu sắc mặt lộ vẻ tự hào, đám thuộc hạ của Thủ lĩnh mặt mày hơn hớn. Thậm chí ngay cả khốe mắt Thủ lĩnh cũng ngập tràn ý cười.

Chỉ có Mộ Thiện, trong lòng cô không biết có mùi vị gì.

Hơn một tỷ đô la.

Để có thể giúp Thủ lĩnh kiếm hai trăm triệu, Trần Bắc Nghiêu đã bỏ hơn một tỷ đô la của anh vào trong đó, coi như công ty đầu tư Trần thị làm một năm không công ở "Bull market". Vậy mà lúc này, Trần Bắc Nghiêu ngồi ở đó với bộ dạng vô cùng thoải mái, giống như anh còn kiếm nhiều hơn Thủ lĩnh. (Bull market: thuật ngữ chỉ thị trường theo chiều lên Giá lên của chứng khoán, trái phiếu hay hàng hoá kéo dài nhiều ngày. Thị trường theo chiều lên thường kéo dài ít nhất một vài tháng và có đặc tính là số lượng mua bán cao.)

Vấn đề tiếp theo quá đơn giản. Trần Bắc Nghiêu không thèm chớp mắt, ký hợp đồng ủy thác đầu tư với Thủ lĩnh. Theo bản hợp đồng, kể từ tháng sau, anh sẽ quản lý tài sản giúp Thủ lĩnh.

Trần Bắc Nghiêu cũng đưa ra điều kiện khắt khe, như phân hoa hồng khi đạt lợi nhuận cao, lúc cần thiết có thể sử dụng quân đội của Thủ lĩnh. Anh thậm chí yêu cầu Thủ lĩnh giết Đinh Hành nhưng Thủ lĩnh không đồng ý, cuối cùng ông ta miễn cưỡng nhận lời, Trần Bắc Nghiêu sau khi về nước cần giải quyết Đinh Hành, người của Đạt Lịch có thể ra tay giúp đỡ.

Cuối cùng, hai người chạm nhẹ ly rượu, tuyên bố vụ hợp tác thành công.

Trong buổi tiệc rượu, Trần Bắc Nghiêu khéo léo cho biết sức khỏe Mộ Thiện không tốt, muốn sớm về nước. Thủ lĩnh lúc này hoàn toàn coi anh là đối tác, vỗ vai anh: "Sáng sớm mai hãy lên đường."

Trần Bắc Nghiêu cười cười, không nói gì thêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu dẫn Mộ Thiện và thuộc hạ ngồi xe rời khỏi doanh trại. Thủ lĩnh thậm chí còn cử một đội binh lính tiễn anh một đoạn.

Đoàn người ra khỏi khu vực thuộc phạm vi thế lực của Thủ lĩnh vào lúc tám giờ sáng. Khi đám binh lính vừa quay đầu trở về doanh trại, Trần Bắc Nghiêu lập tức ra lệnh tài xế lái xe hết tốc độ, để có thể đến một trạm lính đánh thuê gần nhất trong vòng một tiếng đồng hồ.

Mộ Thiện rất kinh ngạc, nhưng bất gặp thần sắc nghiêm túc của Trần Bắc Nghiêu và gương mặt căng thẳng của những người ở trên xe, cô biết điều giữ im lặng.

Cô miên man suy nghĩ, tại sao anh phải đi gấp như vậy? Hôm qua còn lấy lý do sức khỏe của cô không tốt nên muốn sớm về nước?

Giống như...đi chậm một chút sẽ bị lộ tẩy?

Sau khi Trần Bắc Nghiêu rời khỏi doanh trại, Thủ lĩnh chấp hai tay sau lưng đứng trước cánh đồng hoa anh túc trầm tư.

Ông ta biết Trần Bắc Nghiêu là nhân vật lợi hại, cần phải đề cao cảnh giác, nhưng tài khoản của ông ta rõ ràng có hai trăm triệu đô la, một con số khiến bất cứ người nào cũng động lòng.

Ông ta nghĩ, có lẽ Trần Bắc Nghiêu đúng là thiên tài trong giới tài chính như thiên hạ đồn, hoặc giả hẳn dùng thủ đoạn nào đó tạm thời đối phó, sau này

hắn sẽ lật lọng. Nhưng Thủ lĩnh không hề cảm thấy bất cứ sự uy hiếp nào, chẳng lẽ ông ta không đối phó nổi một tên oắt con như Trần Bắc Nghiêu?

Sau một hồi suy ngẫm, ông ta càng tin chắc Trần Bắc Nghiêu là người ngông cuồng và tham lam. Từ chuyện hắn yêu cầu giải quyết Đình Hành là có thể nhìn ra bản tính của hắn.

Nghĩ đến đây, Thủ lĩnh đưa mắt nhìn cánh đồng hoa anh túc rộng mênh mông. Tuy Trần Bắc Nghiêu không có hứng thú với ma túy nhưng hắn đồng ý sẽ ủng hộ Đạt Lịch mở rộng thị trường.

Đây là cục diện mà Thủ lĩnh thích nhất.

Đúng lúc này, một thuộc hạ cầm di động đến đưa cho Thủ lĩnh. Thủ lĩnh mỉm cười đón nghe.

Một hai phút sau, sắc mặt ông ta thay đổi hoàn toàn.

Ông ta không dám tin vào những điều vừa nghe thấy. Gương mặt vốn nhợt nhạt của ông ta đỏ bừng trong giây lát.

"Hả? Anh nói gì?" Ông ta lặp lại từng chữ một: "Giao dịch chỉ số cổ phiếu tương lai của tôi lỗ mười tỷ?" Thủ lĩnh gầm lên: "Tôi chưa bao giờ đầu tư chỉ số cổ phiếu tương lai... Có giấy ủy quyền do tôi ký tên?"

Thủ lĩnh lập tức cúp điện thoại và gọi cho cố vấn đầu tư của ông ta ở Thụy Sĩ, nhưng đầu bên kia chỉ có một tràng dài tút tút.

Ông ta ném mạnh di động xuống đất, hét lên với tâm phúc đứng bên cạnh: "Lập tức đi bắt Trần Bắc Nghiêu về đây cho tôi."

Tâm phúc nhìn ông ta bằng ánh mắt kinh ngạc, ánh mắt của hắn khiến ông ta càng phẫn nộ hơn. Mười tỷ đô la! Toàn bộ tài sản của ông ta cũng không nhiều đến mức đó, ông ta sẽ trở thành kẻ trắng tay!

Nhìn tâm phúc vội vàng gọi điện thoại, lòng ông ta lạnh ngắt. Trần Bắc Nghiêu đã rời khỏi doanh trại hai tiếng đồng hồ. Nếu hắn có mưu tính từ trước, chắc chắn bây giờ hắn đã sắp xếp đường rút lui, chỉ e khó có thể đuổi kịp.

Thủ lĩnh cất cao giọng: "Đường bộ, đường thủy, đường hàng không, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt thằng đó về đây!"

Thủ lĩnh phán đoán không sai, Trần Bắc Nghiêu quả thật sớm tính toán đường rút lui. Tuy nhiên ngay bản thân anh cũng không ngờ, anh không thể rời khỏi Tam giác vàng.

Lúc chín giờ ba mươi phút sáng, ba chiếc xe Jeep chờ Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện và một số thuộc hạ dừng lại ở một trạm lính đánh thuê cách doanh trại của Thủ lĩnh chưa đến một tiếng đồng hồ chạy xe.

Trong khu vực Tam giác vàng, ngoài những doanh trại có đội quân vũ trang quy mô lớn, còn tồn tại không ít nhóm lính đánh thuê, nhận công việc thời vụ. Lúc này Trần Bắc Nghiêu đang đứng trong sân bay nhỏ đằng sau trạm lính đánh thuê, sắc mặt anh khó coi đến cực điểm.

Mộ Thiện đứng bên cạnh anh, cô lơ mơ cảm nhận có chuyện không hay xảy ra.

Vừa rời ở trên đường đi, Trần Bắc Nghiêu đã kể cho cô nghe toàn bộ kế hoạch của anh. Anh lợi dụng sự ủy thác của Thủ lĩnh, bỏ ra nhiều tiền mua chỉ số cổ phiếu tương lai.

Lúc thị trường cổ phiếu tăng đột biến, anh dùng tài khoản của Thủ lĩnh tiến hành giao dịch đảo ngược trên thị trường chỉ số cổ phiếu tương lai, còn tài khoản của anh tiến hành đối xung. Thủ lĩnh càng kiếm nhiều tiền trên thị trường cổ phiếu sẽ càng bị lỗ nặng trên thị trường hàng hóa chỉ số cổ phiếu tương lai, còn anh cũng sẽ kiếm càng nhiều. Khoản lỗ của Thủ lĩnh, anh dự tính Sở giao dịch sẽ thông báo cho ông ta muộn nhất vào sáng ngày hôm sau, khi thị trường mở cửa. Anh chỉ có rất ít thời gian nên mới vội lên đường. Con số mười tỷ bị lỗ của Thủ lĩnh tất nhiên chui vào túi Trần Bắc Nghiêu.

Kế hoạch này hai ba câu là kể hết, nhưng Mộ Thiện biết, đằng sau đó có vô số động thái, ví dụ bỏ nhiều tiền mua chuộc cố vấn đầu tư của Thủ lĩnh ở Thụy Sĩ, ví dụ phải thao tác một cách ăn khớp và chuẩn xác nhất, ví dụ phải thông đồng với nhân viên giao dịch chứng khoán, trì hoãn việc thông báo đến Thủ lĩnh khi tài khoản giao dịch của ông ta bị thâm hụt nặng...

Có lẽ cũng chỉ Trần Bắc Nghiêu mới có thể giăng cái bẫy tinh vi này.

Nhưng cho tới bây giờ...Châu Á Trạch, người theo kế hoạch thuê máy bay đến đây đón anh và cô vẫn không thấy bóng dáng.

Mười giờ sáng, một tiếng đồng hồ sau thời gian đã định, điện thoại di động của Châu Á Trạch vẫn không có tín hiệu.

Lúc này, người lính tiền tiêu của trạm lính đánh thuê quay về báo cáo, một tiểu đội của Thủ lĩnh đang tiến về nơi này, chúng chỉ còn cách trạm tầm mười ki lô mét. Những con đường xung quanh nhiều khả năng đã bị phong tỏa.

Sau khi nghe tin, Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát. Anh không do dự rút súng, đưa Mộ Thiện và tất cả mọi người lên ô tô rồi tiến sâu vào khu vực rừng rậm bên ngoài trạm lính đánh thuê.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 35: Giao chiến

Ánh nắng mặt trời bị lớp cành lá dày đặc chặn lại, chỉ có thể lọt qua kẽ lá chiếu những tia sáng màu vàng lấp lánh.

Trong rừng vô cùng yên tĩnh, chỉ duy nhất tiếng xe Jeep chạy trên con đường mòn. Không khí ẩm ướt và mùi lá cây khiến Mộ Thiện chóng mặt.

Nhóm của Trần Bắc Nghiêu tổng cộng có ba chiếc xe Jeep, Mộ Thiện và anh ngồi ở hàng ghế sau chiếc xe thứ hai. Trên đường đi, Trần Bắc Nghiêu cũng giống người đàn ông khác cảnh giác quan sát động tĩnh xung quanh.

Mộ Thiện lặng lẽ nhìn gương mặt nghiêng trầm tĩnh của Trần Bắc Nghiêu.

Từ đầu đến cuối anh ngồi thẳng lưng bên cạnh cô, giống như trời có sập xuống, anh cũng sẽ lấy thân mình che mưa chắn gió cho cô. Mộ Thiện vô ý thức nắm chặt tay anh. Trần Bắc Nghiêu không quay đầu, anh cầm tay cô đưa lên môi hôn nhẹ, như muốn nói với cô, tất cả đã có anh.

Lúc ở trạm lính đánh thuê, Trần Bắc Nghiêu đã liên lạc với Lý Thành. Nhưng Lý Thành ở lại thành phố Lâm lo việc của công ty, dù anh ta có nhanh chóng vận động mối quan hệ hay cử người tiếp ứng cũng khó có thể phá vỡ tuyến phòng tỏa của quân đội ở Tam giác vàng. Lý Thành nói sẽ liên hệ với chính phủ Thái Lan ngay lập tức, nhưng không xác định liệu họ có thể kịp thời đến cứu.

Như vậy có nghĩa là, bọn họ phải tự đột phá vòng vây, mới có thể tụ hội với người ở bên ngoài.

Châu Á Trạch giống như bị bốc hơi, không hề có tin tức.

Con đường rừng nhóm Trần Bắc Nghiêu đang đi là khu vực nằm giữa địa bàn của Thủ lĩnh Thái Lan và tướng quân Quân Mộc Lăng. Nơi này địa hình phức tạp, quân đội của hai bên đều đóng ở thung lũng bên ngoài khu rừng nên bọn họ có nhiều cơ hội thoát thân.

Đường đi ngày càng khúc khuỷu. Gần đến buổi trưa, xung quanh vẫn không một tiếng động.

Có lẽ do quá căng thẳng, người lái xe lâm bầm: "Nơi này ghê ghê thế nào..."

"Pằng!" Một tiếng súng phá vỡ không khí yên lặng, thanh âm của người lái xe cũng dừng lại ở đây. Đúng vào giây phút đó, Trần Bắc Nghiêu phản ứng nhanh ấn lưng Mộ Thiện và đè lên người cô.

Trước mắt Mộ Thiện tối sầm, nhưng cô vẫn kịp nhìn thấy thân hình người tài xế như hóa đá, sau đó anh ta nằm gục xuống tay lái bất động.

Chiếc xe Jeep mất sự điều khiển lao đi ngoằn ngoèo, khiến những người ở trên xe suýt bắn ra ngoài. Mộ Thiện nằm dưới thân Trần Bắc Nghiêu, cô chỉ nghe thấy tiếng đầu và người anh đập mạnh vào thành xe. Anh vẫn ôm cô rất chặt, đến mức cô không thở nổi.

Xe Jeep may mắn đâm phải cây cổ thụ ở bên đường và dừng lại. Trần Bắc Nghiêu cùng hai vệ sỹ lập tức ngồi thẳng người. Một người vệ sỹ cất giọng khẩn trương: "Ông chủ, làm thế nào bây giờ?"

Viên đạn xuyên qua óc người tài xế được bắn từ bên phải phía trước mặt, thần sắc Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lẽo, anh nói nhỏ vào máy bộ đàm: "Xuống xe!"

Sau đó Trần Bắc Nghiêu đẩy cửa xe nhảy xuống rồi quay người đỡ Mộ Thiện.

Những người ở hai chiếc xe khác tụ tập về chỗ Trần Bắc Nghiêu. Mặc dù tình hình nghiêm trọng nhưng bọn họ đều được huấn luyện kỹ càng, tất cả trầm mặc cùng Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ tiến vào rừng rậm.

Nếu chạy trên đường bằng, Mộ Thiện chắc chắn sẽ không theo kịp đám đàn ông. Nhưng cô lớn lên ở huyện miền núi, từ nhỏ thường xuyên leo đồi núi như những đứa trẻ khác. Bây giờ di chuyển trong rừng, cô tỏ ra khá nhanh nhẹn, tốc độ không chậm hơn đám đàn ông là bao. Lại được Trần Bắc Nghiêu nắm tay tiếp sức nên cô không cảm thấy quá mệt mỏi.

Đoàn người mới đi vài trăm mét, phía sau bỗng truyền đến tiếng nổ cực lớn.

Tất cả mọi người không hẹn đều nằm rạp xuống đất, một luồng khí nóng cuộn cuộn bốc tới, đất đá bay mù mịt khiến mặt mũi họ lấm lem trong giầy lát.

Mộ Thiện bị con chấn động đến mức đầu óc choáng váng. Cô quay đầu, chỉ thấy khói lửa bốc mù mịt từ phương hướng ba chiếc xe Jeep vừa bỏ lại.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là sự đe dọa bằng vũ lực của đối phương.

Đến lúc này, Mộ Thiện có cảm nhận rõ ràng, bọn họ đang phải đối mặt với một đội quân vũ trang tinh nhuệ, giết người không chớp mắt.

Bọn họ liệu có thể thoát thân?

Tiếng nổ vừa dứt, nhóm Trần Bắc Nghiêu lấy hết tốc lực tiến về phía trước.

Tuy nhiên, sát thủ ở trong nước dù có lợi hại đến mấy cũng không thể bằng binh lính Thái Lan trưởng thành nơi rừng núi. Khoảng hơn hai mươi phút sau, động tĩnh từ khu rừng rậm phía sau và tiếng bước chân nhón nháo mỗi lúc một gần.

Cuối cùng một tiếng súng giòn giã vang lên, người vệ sỹ chạy cuối cùng "hự" một tiếng rồi ngã vật xuống đất!

Trần Bắc Nghiêu và một tâm phúc đưa mắt nhìn nhau, tâm phúc đó gật đầu rồi cất giọng nghiêm nghị: "Dừng lại!"

Đoàn người dừng bước. Tim Mộ Thiện đập mạnh, đến lúc giao chiến rồi.

Nhưng trong bất hạnh cũng có may mắn, vùng đất này địa hình phức tạp hiểm trở. Mười mấy người tản ra, nấp đằng sau những tảng đá lớn. Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện và hai người vệ sỹ nằm trên triền núi, nơi có địa thế cao nhất.

Xung quanh yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Tất cả mọi người nín thở, chờ đợi đối phương rơi vào vòng hỏa lực.

Bọn chúng có bao nhiêu người? Không biết. Bọn chúng mang theo loại vũ khí nào? Chịu chết.

Khoảng nửa phút sau, cây cối cách chỗ ẩn nấp ba bốn mươi mét đột nhiên động nhẹ. Sau đó, mấy hình bóng mặc quân phục màu xanh lá cây lặng lẽ tiến lên.

Đó là những người lính tiền trạm. Loạt đạn làm người vệ sỹ bị thương lúc này chắc chắn do chúng bắn.

Trần Bắc Nghiêu giờ tay ra hiệu, rồi anh từ từ nâng khẩu súng lục ngắm chuẩn...

Pằng! Pằng! Pằng! Ba tiếng súng đánh sắc vang lên, mỗi phát đạn bắn trúng mí tâm một người. Ba tên lính tiền trạm Thái Lan vừa lộ diện liền đổ ụp xuống đất. Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu thạo về súng ống nhưng cô không ngờ anh bắn giỏi như vậy.

Tuy nhiên Mộ Thiện không phải là người duy nhất kinh hãi. Tiếng động ở khu rừng phía trước trở nên tạp loạn, nhưng nhất thời không thấy xuất hiện thêm một bóng lính nào.

Trong giây lát, Mộ Thiện hiểu ý Trần Bắc Nghiêu. Đám binh lính Thái Lan tuy đông mạnh nhưng chúng có tiền nên hưởng lạc quen rồi, ai mà không sợ chết? Chúng đuổi theo Trần Bắc Nghiêu với niềm tin nhất định sẽ bắt được anh, do chúng người đồng lại thông thạo địa hình. Nào ngờ chưa chính thức giao chiến đã bị Trần Bắc Nghiêu dùng súng lục hạ gục ba người.

Trong cuộc chiến ai cũng biết, mưa bom đạn nổ không đáng sợ bằng kẻ địch giấu mình nơi góc tối. Vì vậy nhất thời đám binh lính Thái Lan không người nào mạo hiểm xông lên.

Nhân cơ hội này, Trần Bắc Nghiêu quay đầu nói với một vệ sỹ và một lính đánh thuê ở phía sau: "Đưa chị dâu đi trước, chúng tôi ở đây chặn hậu."

Đầu óc Mộ Thiện trống rỗng trong giây lát.

Anh bảo cô đi trước?

Hóa ra đây mới là mục đích anh dừng lại phục kích đối phương? Anh muốn cầm chân kẻ địch để cô trốn thoát?

Mộ Thiện không lên tiếng, cô càng nắm chặt tay Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú, gương mặt trắng ngần của anh lạnh lẽo như bị một lớp băng bao phủ. Anh kiên định gỡ tay cô bằng một lực vừa chậm vừa mạnh mẽ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu dùng sức hất tay cô, anh đặt khẩu súng lục của anh vào lòng bàn tay cô. Cô ném khẩu súng xuống đất, anh nhặt lên lại đặt vào tay cô và bóp mạnh đầu ngón tay cô để giữ chặt khẩu súng.

Mộ Thiện lập tức hóa đá, anh đưa súng cho cô? Anh quyết định liều mình để bảo vệ cô? Từ trước đến nay lòng chiếm hữu của anh luôn luôn mạnh mẽ, vậy mà vào lúc này, anh nỡ đẩy cô đi?

"Anh sẽ đi tìm em." Trần Bắc Nghiêu vờ như không thấy nỗi đau trên gương mặt Mộ Thiện, anh mỉm cười: "Em ở đây cũng chẳng giúp được gì. Dù anh có bị bắt, Thủ lĩnh cũng sẽ không giết anh, mười tỷ của ông ta còn nằm trong tài khoản của em. Em thoát ra ngoài rồi dùng số tiền đó chuộc anh về."

Vào thời khắc nguy nan này, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nói nhiều điều, nhưng chung quy lại đều ép cô bỏ đi. Tuy nhiên ai cũng biết, nếu anh rơi vào tay Thủ lĩnh, dù có trả lại tiền cho ông ta, ông ta cũng sẽ không thả người, nhất định anh sẽ bị hành hạ đến chết.

Thần sắc Mộ Thiện đột nhiên trở nên kiên nghị. Cô quyết định làm theo lời Trần Bắc Nghiêu.

"Được, em đi." Mộ Thiện nhướn mắt nhìn anh, nói chậm rãi từng từ một: "Anh sẽ không sao đâu."

Ngữ khí cố chấp của cô khiến Trần Bắc Nghiêu hơi ngây người. Đáy mắt anh lóe lên tia cảm động, nhưng cuối cùng anh vẫn im lặng vẫy tay.

Tất cả mọi người đều nổ súng về nơi có kẻ địch. Dưới sự yểm hộ của làn đạn, một vệ sỹ và người lính đánh thuê lạng lẽ đưa Mộ Thiện quay người tiến về khu rừng rậm ở phía sau.

Mộ Thiện chân thấp chân cao, phóng như bay bắt chấp cành lá tua tủa đâm vào da thịt cô.

Trong đầu cô hiện lên đôi mắt của Trần Bắc Nghiêu, ánh mắt ảm đạm đó, sự cảm động rõ ràng đó...

Vừa rồi anh muốn cúi đầu hôn cô? Nhưng anh đã nhẫn nhịn.

Anh yêu cô, không nỡ rời xa cô, muốn hôn cô, nhưng anh nhẫn nhịn.

Cô hiểu tiếng lòng anh, bởi vì cô cũng vậy.

Mộ Thiện cảm thấy thời gian dường như qua đi rất lâu, cô cúi đầu nhìn đồng hồ, mới chỉ hai mươi phút.

Hai mươi phút thôi sao? Muốn một người chết chỉ cần một viên đạn, trong một giây.

Nhìn hình bóng trầm mặc của người vệ sỹ ở phía trước, trong đầu Mộ Thiện lại hiện lên bóng dáng Trần Bắc Nghiêu.

Giống cậu thiếu niên mồ côi cô gặp năm mười bảy tuổi, giống người đàn ông ngồi trước cây đàn dương cầm độc tấu bản nhạc "Castle in the Sky" trên tầng cao nhất tòa nhà Dung Thái, bóng dáng anh lúc nào cũng lạnh lẽo, cô độc như vậy.

Hóa ra dù anh thâm hiểm cỡ nào, cô vẫn là người duy nhất anh thương yêu trên cõi đời này.

Mộ Thiện ngẩng đầu, phía trước là một dòng suối, nước chảy róc rách, cảnh tượng êm ả yên lành, phẳng phất như hình ảnh đầm máu vừa rồi đã cách rất xa, như anh và cô cách hai thế kỷ.

Mộ Thiện đột nhiên dừng bước

Khu rừng rậm yên tĩnh lạ thường, tiếng súng không biết im bật từ lúc nào.

Cuộc chiến đã kết thúc?

Trần Bắc Nghiêu bảo cô trốn thoát, sau đó cầm tiền chuộc anh về. Nhưng nếu anh có thể sống sót, Lý Thành cũng làm được việc đó chứ chẳng cần đến cô.

Người vệ sỹ và tay lính đánh thuê nghi hoặc dừng bước. Bọn họ đều ngây người khi bắt gặp bộ mặt lạnh lẽo đến đáng sợ của Mộ Thiện.

"Quay về chỗ cũ!" Mộ Thiện từ từ mở miệng, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cùng chết

Khu vực giao chiến mỗi lúc một gần, người lính đánh thuê kiến nghị Mộ Thiện leo lên sườn núi, từ địa thế cao tiếp cận khu rừng đó.

Cách khoảng hai trăm mét, do ở trên cao nên Mộ Thiện có thể nhìn thấy những tảng đá lớn vừa rồi, chỉ là nơi đó không còn một bóng người.

Đúng lúc này, một loạt đạn vang lên, Mộ Thiện và hai người đàn ông giật mình vội nằm phủ phục xuống đất.

Sau đó, bọn họ nghe thấy có người hét lên một câu bằng tiếng Thái.

Tay lính đánh thuê thì thầm giải thích: "Chúng tôi, vừa nhận được lệnh của Thủ lĩnh, phải bắt sống bằng được người đàn ông đó."

Tìm Mộ Thiện đập mạnh.

Tốt quá! Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa chết!

Nhưng điều này vẫn không đủ khiến cô an lòng. Người lính đánh thuê đưa cho cô cái ống nhòm, cô liền cầm lên xem.

Mộ Thiện cũng chờ người trong giây lát.

Xung quanh một tảng đá lớn đều là xác chết.

Máu tươi nhuộm đỏ tảng đá và đất ở xung quanh. Xác chết nằm rải rác trên mặt đất, từ tảng đá đến rừng cây nơi có mấy binh lính bị Trần Bắc Nghiêu bắn trúng.

Hầu hết đám thuộc hạ trung thành bảo vệ Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện trong mấy ngày qua đều nằm ở đó. Nhưng nhiều gấp đôi bọn họ là thi thể binh sỹ Thái Lan.

Thậm chí trên sườn núi phía xa cũng lác đác xuất hiện xác chết mặc quân phục màu xanh lá cây.

Đây là lần đầu tiên trong đời Mộ Thiện chứng kiến nhiều người chết như vậy, một cơn buồn nôn dội lên cổ họng cô.

Trần Bắc Nghiêu đang ở đâu?

Mộ Thiện tiếp tục dùng ống nhòm tìm kiếm Trần Bắc Nghiêu, cô căng thẳng đến mức hô hấp khó khăn.

Cô lia ống nhòm hết chỗ này đến chỗ khác nhưng không hề thấy bóng dáng Trần Bắc Nghiêu.

Anh đang ở đâu?

Anh ở đằng kia!

Đó là hai tảng đá lớn tựa vào nhau tạo thành một góc chéo, Trần Bắc Nghiêu ẩn nấp ở một góc. Qua ống nhòm, Mộ Thiện thấy gương mặt anh tái mét, vai áo anh nhuộm thành màu đỏ tươi, bãi cỏ xung quanh cũng toàn máu là máu.

Anh bị trúng đạn rồi!

Trần Bắc Nghiêu đang tựa người vào tảng đá. Anh ngẩng đầu, hơi thở có vẻ nặng nhọc. Sau một khoảnh khắc nghỉ ngơi ngắn ngủi, anh hít một hơi sâu rồi đột ngột xoay người, giờ súng nhắm đạn về phía khu rừng rậm.

"A..." Một tiếng thét thảm thiết vang lên, lá cây lay động, một tên lính từ lùm cây ngã xuống đất bất động.

Anh lại giải quyết thêm một tên nữa.

"Tôi qua bên đó giúp ông chủ." Người vệ sỹ bên cạnh Mộ Thiện nói nhỏ.

Mộ Thiện buông ống nhòm, lắc đầu.

Mộ Thiện dõi theo phương hướng của Trần Bắc Nghiêu, giọng nói của cô hơi run run: "Xung quanh đây có nhiều xác chết như vậy, đối phương chắc chắn cũng bị tiêu diệt gần hết. Nếu không, một mình anh ấy chẳng thể cầm cự đến bây giờ. Bây giờ các anh mà chạy qua bên đó sẽ dễ rơi vào tầm ngắm của đối phương. Một khi viện binh của đối phương tới nơi, các anh sẽ không thoát nổi đâu."

Hai người đàn ông im lặng.

Giọng nói lạnh lẽo của Mộ Thiện tiếp tục vang lên: "Bọn chúng không biết đến sự tồn tại của chúng ta. Các anh hãy vòng lên núi ra đằng sau đối phương và ...giải quyết bọn chúng".

"Chỉ dẫu! Một mình chị ở lại đây..." Người vệ sỹ lưỡng lự.

"Đi nhanh lên!". Mộ Thiện cất cao giọng.

Hai người đàn ông nhìn cô chằm chằm, gương mặt cô như phủ một lớp băng, nghiêm nghị đến mức không thể mạo phạm. Họ nhìn nhau rồi lom khom trèo lên núi.

Năm phút sau.

Mộ Thiện hồi hộp nắm chặt ống nhòm, cô thấy Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt tựa vào tảng đá, sắc mặt anh ngày càng khó coi.

Lúc này, tiếng súng chấm dứt hoàn toàn. Cả khu rừng trở lại bầu không khí yên tĩnh chết chóc, Mộ Thiện có thể nghe thấy tiếng thở của cô.

Người vệ sỹ và tay lính đánh thuê đã giải quyết đám binh sỹ chưa? Cô không biết. Đối phương chết hết chưa? Cô cũng không rõ.

Phía trước không có bất cứ động tĩnh nào. Mộ Thiện suy đoán chỉ có hai khả năng: hoặc là hai bên đều mất mạng, hoặc là vệ sỹ và người lính đánh thuê

đã bị tiêu diệt, còn đối phương bị thương nặng, chúng đang chờ viện binh tới.

Bất kể rơi vào tình thế nào, Mộ Thiện biết cô không thể tiếp tục chờ đợi.

Mộ Thiện nắm chặt khẩu súng, đây là lần đầu tiên trong đời cô đụng đến súng. Cô cúi thấp người, giẫm chân xuống lá cây và cỏ ướt, từng bước tiến lại gần Trần Bắc Nghiêu.

Khoảng cách giữa cô và anh ngày càng rút ngắn.

Mộ Thiện thậm chí có thể nhìn rõ gương mặt trắng bệch của anh, anh đang nhắm mắt, không biết là hôn mê bất tỉnh hay chỉ tạm thời nghỉ ngơi.

Khi còn cách Trần Bắc Nghiêu mười mấy mét, Mộ Thiện phát hiện cây cối xung quanh cô thưa thớt, cô dễ trở thành mục tiêu của đối phương, vì vậy cô nằm dãn mình xuống đất, từ từ bò qua chỗ anh.

Phát giác ra tiếng động bất thường, Trần Bắc Nghiêu vội mở mắt, nhìn thấy Mộ Thiện, ánh mắt anh vô cùng kinh ngạc.

Mấy bước cuối cùng, Mộ Thiện gần như lao đến trước mặt anh. Anh cúi đầu nhìn cô, khóe mắt ẩn hiện ý cười bất lực.

"Đi thôi!" Mộ Thiện bỏ súng vào túi áo, giờ tay đỡ anh.

Trọng lượng một nửa cơ thể Trần Bắc Nghiêu đè xuống người Mộ Thiện, nhưng anh vẫn có thể gắng gượng đứng dậy. Mộ Thiện cảm thấy yên tâm một chút. Cô phát hiện anh bị trúng hai phát đạn nhưng may không vào chỗ hiểm, chỉ là vết thương ở đùi khiến anh đi lại bất tiện.

Mộ Thiện dìu Trần Bắc Nghiêu tiến vào rừng núi, nơi có địa thế cao hơn. Đằng sau vẫn không có bất cứ một động tĩnh, Mộ Thiện cảm thấy đau lòng, vệ sỹ và người lính đánh thuê đi theo cô chắc không còn sống.

Chân cô bước qua mấy xác chết, có thuộc hạ của Trần Bắc Nghiêu, có cả mấy binh sỹ Thái Lan. Có kẻ mặt úp xuống đất, có kẻ tay vẫn cầm súng mắt trợn trừng. Nhất định chúng có ý đồ tấn công Trần Bắc Nghiêu ở cự ly gần nên mới bị anh giết chết.

Pằng! Một tiếng nổ giòn giã vang lên.

Mộ Thiện cảm thấy Trần Bắc Nghiêu ở trên vai cô giật giật. Cô liền dừng bước, quay đầu nhìn, trên lưng anh có một lỗ nhỏ, máu từ đó tuôn ra xối xả.

Người Trần Bắc Nghiêu lao đảo, Mộ Thiện không đủ lực đỡ anh, cô mất đà khiến anh ngã xuống đất.

Trần Bắc Nghiêu hít một hơi sâu, anh dường như cố gắng đứng dậy nhưng lại ngã nhào xuống đất.

Thế nhưng đôi mắt anh vẫn rất trấn tĩnh, anh ngẩng đầu nhìn Mộ Thiện và cất giọng khàn đặc: "Khiến em bị liên lụy rồi."

Nước mắt Mộ Thiện trào ra khóe mi. Cô quay người nhìn về phương hướng đạn vừa bay tới.

Bên dưới dốc núi xuất hiện hình bóng một toán binh lính.

Viện binh của đối phương cuối cùng đã tới nơi.

Bọn chúng chĩa súng về phía Mộ Thiện. Một tên hét lên câu gì đó, đám binh sỹ liền hạ súng xuống.

Chúng coi như Mộ Thiện như không tồn tại, chỉ nhìn Trần Bắc Nghiêu đang nằm bất động trên mặt đất. Chúng nhếch miệng cười nham hiểm rồi từ từ tiến lại gần.

Cả người Mộ Thiện như hóa đá. Cô vẫn ngồi dưới đất, mặt mũi tái mét. Cô giờ hai tay đồng thời dịch người sang một bên, như biểu lộ cho đám binh lính biết, cô muốn vạch rõ ranh giới với người đàn ông này.

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ nhìn cô, thần sắc bất động.

Khi đám binh sỹ còn cách Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu chưa đầy hai mươi mét, chúng nhìn thấy cử chỉ của Mộ Thiện, một tên nói tiếng Trung gượng gạo: "Cô, lại đây! Tên kia, bắt đi!"

Trong lúc di chuyển, tay Mộ Thiện chạm phải khẩu súng tiểu liên bên cạnh một xác chết ở dưới đất. Cô lập tức cầm lên, nhắm về phía toán binh sỹ và dùng toàn lực bóp cò.

Làn lửa đạn bay thẳng về đám lính dưới ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng. Cùng lúc này, Mộ Thiện chỉ cảm thấy báng súng thúc mạnh vào bụng cô đau điếng, khẩu súng tiểu liên như mất sự khống chế, cứ thế nhả đạn về phía trước.

Mộ Thiện sợ đến mức hai tay run lẩy bẩy, nhưng cô vẫn cố gắng nắm chặt khẩu súng. Sự việc xảy ra trong khoảng thời gian ngắn ngủi, cô chỉ nhìn thấy ánh lửa chớp lòa từ nòng súng phụt ra.

Trên thực tế, người còn hoảng loạn hơn Mộ Thiện chính là đám binh lính trước mặt. Một người phụ nữ tay cầm khẩu tiểu liên rất đáng sợ, nhưng người

phụ nữ có trong tay súng tiểu liên mà không thể không chế càn đáng sợ hơn.

Chỉ trong giây lát có hai tên bị bắn thành tổ ong vò vẽ, người giật đùng đùng ở dưới đất, một tên bị bắn xuyên qua đầu, một tên khác bị bắn tung gót chân, máu văng tung tóe.

Thậm chí đến bùn đất ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu cũng tạo thành một loạt hố nhỏ. Nếu không phải Mộ Thiện trong giây phút cuối cùng giữ chắc khẩu súng, Trần Bắc Nghiêu bây giờ cũng mất mạng.

Khi tiếng súng tắt hẳn, Mộ Thiện và đám binh sỹ đều không kịp hoàn hồn. Trên đời có đạo lý, gặp nhau nơi ngõ hẹp, ai dừng cầm kẻ đó sẽ thắng. Đối diện với người phụ nữ điên cuồng không sợ chết, những tên lính còn lại lập tức lao vào lùm cây bên cạnh, không kẻ nào dám thò đầu để làm bia đỡ đạn.

Mộ Thiện một tay miễn cưỡng chìa súng về đám binh lính, một tay cô đỡ Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu hít một hơi sâu, cố gắng đứng dậy tựa vào vai cô.

"Đi thôi!" Mộ Thiện dịu anh, từ từ đi về phía sau.

Vừa rời trên đường trở lại nơi này, cô phát hiện có một hang động nằm khuất trong lùm cây. Chỉ cần đưa Trần Bắc Nghiêu tới đó, cô và anh nhiều khả năng có thể cầm cự cho đến lúc viện binh của Lý Thành tới nơi.

Trên đầu đột nhiên có tiếng động nhẹ.

Không đợi Mộ Thiện ngẩng đầu hay giờ súng, một hình bóng từ trên cành cây nhẹ nhàng đáp xuống bãi cỏ trước mặt Mộ Thiện.

Hắn mặc áo may ô màu xanh bộ đội và quần dài rộng. Thân hình cao lớn từ từ đứng dậy, hắn nở nụ cười rạng rỡ với Mộ Thiện: "Mộ tiểu thư, Sawatdee."

Hắn vừa dứt lời, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên ngẩng đầu, giờ súng, động tác nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Pằng!

Tầm ở phía trước lác người né tránh, thân hình hắn lùi về phía sau hai mét. Khi hắn quay mặt lại, trên mặt có vết máu do đầu đạn trượt qua.

Có lẽ không ngờ Trần Bắc Nghiêu đã bị trúng ba phát đạn vẫn có thể suýt lấy mạng hắn, gương mặt Tầm vô cùng tức giận.

Không đợi Trần Bắc Nghiêu có cơ hội bắn phát thứ hai, Tầm lao người với tốc độ kinh hồn, ra tay nhanh như tia chớp, bỏ mạnh vào đầu Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu lập tức ngã sòng soài xuống đất. Mộ Thiện vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy một bên thân nhẹ bẫng, chớp mắt đã thấy anh nằm dưới đất, hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết.

Mộ Thiện liền chìa mũi súng về phía Tầm. Nhưng cô đâu phải là đối thủ của hắn. Tầm chỉ bằng một động tác đã có thể cướp súng trong tay Mộ Thiện. Sau đó hắn giờ súng nhắm thẳng vào hai người.

Toàn thân Mộ Thiện cứng đờ.

Tầm ném khẩu súng sang một bên, hắn sải bước dài đến bên cô. Gương mặt rạng ngời của hắn như cười như không, hắn giơ cánh tay rần rần túm lấy eo Mộ Thiện rồi vác cô lên vai.

Không đợi Mộ Thiện phản kháng, hắn vỗ nhẹ lên người Mộ Thiện, đồng thời cất giọng lạnh lùng: "Cô cần tôi một miếng, tôi sẽ cho người đàn ông của cô một chưởng."

Mộ Thiện không nhúc nhích.

Tầm tỏ ra hài lòng với phản ứng của Mộ Thiện, hắn lại vỗ lưng cô hai phát. Sau đó hắn nhìn Trần Bắc Nghiêu nằm bất động dưới đất rồi ra lệnh: "Đưa tên đó đi, đừng làm anh ta chết, Thủ lĩnh muốn gặp anh ta."

Đoàn người nhanh chóng rời khỏi khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Biến cố bất ngờ

Trên đường quay về doanh trại, Tầm tỏ ra rất thoải mái. Thịnh thoảng hần còn đưa mắt nhìn Mộ Thiện ngồi trên ghế lái phụ và nhếch mép cười với cô.

Mộ Thiện ép bản thân bình tĩnh, cô mở miệng: "Anh hãy thả chúng tôi đi, chúng tôi có thể cho anh rất nhiều...rất nhiều tiền."

Nụ cười trên môi Tầm càng rộng hơn: "Cô muốn mua chuộc tôi? Cô không biết tôi là người trung thành với Thủ lĩnh nhất trên đời này hay sao?"

"Tại sao?"

Tầm cười mà không trả lời.

Một lát sau, hần hỏi: "Tôi mới rời doanh trại vài ngày, anh ta đã làm gì mà Thủ lĩnh ra lệnh bắt anh ta bằng được?"

Mộ Thiện quay sang nhìn Tầm: "Đã xảy ra chuyện rất nghiêm trọng, ông ta không nói cho anh biết ư? Cũng phải, nếu bị thuộc hạ biết ông ta sắp phá sản, ông ta còn mặt mũi nào làm Thủ lĩnh?"

Tầm nhú mày: "Phá sản?"

"Không chỉ có vậy thôi đâu." Trong lòng Mộ Thiện lóe lên tia hy vọng, cô chăm chú quan sát vẻ mặt của Tầm: "Ông ta hiện mang món nợ vài tỷ. Người của ngân hàng tư nhân ở châu Âu chắc đang đang trên đường đến đây đòi nợ rồi."

Tầm cười: "Tôi không tin."

"Anh có thể gọi điện thoại cho Sở giao dịch ở Hongkong, hoặc tìm hiểu tình hình ở ngân hàng tư nhân châu Âu, anh sẽ biết sự thật ngay thôi. Thủ lĩnh của các anh đi đời rồi, anh còn theo ông ta cũng sẽ trắng tay. Anh hãy tha cho chúng tôi, chúng tôi sẽ ủng hộ anh lên làm Thủ lĩnh mới. Nếu anh giao chúng tôi cho ông ta, chúng tôi chết, anh sẽ chẳng khá khẩm hơn đâu."

"Mộ, cô nên biết, lòng trung thành là vô giá." Tầm quả quyết cắt ngang lời cô. Nỗ lực cuối cùng của Mộ Thiện tan thành bong bóng, nỗi thất vọng hiện rõ trên gương mặt cô.

Lúc xe dừng lại trong doanh trại, Mộ Thiện có thể cảm nhận thấy bầu không khí thù địch cực kỳ đậm đặc, cô càng lo lắng cho sự an nguy của Trần Bắc Nghiêu. Dù cô có thể tưởng tượng ra thủ đoạn của kẻ buôn bán ma túy nhưng cô nghĩ, bản thân cô bị hành hạ kiểu gì cũng chẳng sao.

Cô thật sự khó chấp nhận việc Trần Bắc Nghiêu sẽ bị Thủ lĩnh tra tấn khi trên người anh trúng ba phát đạn.

Tầm kéo Mộ Thiện xuống xe, hai người lính tập tức tiến lên túm lấy cô. Mộ Thiện quay đầu, nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang nằm trên một cái cang đặt dưới đất. Người anh được phủ một tấm vải trắng dính đầy máu. Anh nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt trắng bệch đến mức đáng sợ.

Thủ lĩnh từ trong phòng đi ra ngoài. Gương mặt ông ta có vẻ thâm trầm chứ không tỏ ra giận dữ, ông ta nói vài câu lạnh nhạt với Tầm. Vẻ mặt Tầm hơi kỳ lạ, hần gật đầu quay sang nhìn Mộ Thiện rồi bỏ đi mất.

Mộ Thiện bị áp giải vào một căn phòng. Căn phòng này có vẻ sang trọng hơn những căn phòng khác trong doanh trại, nền đất ở gần chân tường còn trải một tấm thảm nhung trắng muốt.

Mộ Thiện không ngờ cô lại bị đối xử như vậy.

Nếu không quan sát kỹ sẽ không phát hiện trên trên tường treo mấy sợi dây xích nhỏ. Mộ Thiện bị hai tên lính ném xuống đất rồi dùng dây xích trói hai chân hai tay cô.

Độ dài của sợi dây xích khiến cô chỉ có thể quỳ trên mặt đất, giống loài động vật.

Khi Thủ lĩnh bước vào phòng, Mộ Thiện giật bản mình. Nhưng thần sắc ông ta lạnh nhạt, ông ta không nhìn cô mà đi thẳng đến bên bàn, cầm khăn mặt lau tay.

Mộ Thiện sợ hãi đến cực điểm, cô không rời mắt khỏi cái khăn loang lổ vết máu.

Đó là máu của Trần Bắc Nghiêu? Tim cô nhói đau.

Thủ lĩnh ngồi xuống giường, cầm tách trà uống một cách từ tốn. Mộ Thiện rơi vào tình cảnh trốn chạy từ sáng đến giờ, cô vừa mệt vừa khát khô cổ họng, cô không nhận được cú thập đầu liêm đối môi khô nứt của mình.

Đúng lúc này, Thủ lĩnh đột ngột hất cả chén trà nóng vào mặt Mộ Thiện. Mộ Thiện theo phản xạ nghiêng đầu né tránh, nhưng cằm và cổ cô vẫn bị bỏng rất.

Thủ lĩnh đứng dậy tiến lại gần, đập mạnh vào bụng Mộ Thiện. Kẻ buôn lậu ma túy đánh đấm hành hạ người là chuyện thường ngày, chúng biết rõ nên hạ thủ như thế nào để đối phương đau đến mức chết đi sống lại. Mộ Thiện chưa bao giờ bị một cú đánh mạnh như vậy, cô chỉ cảm thấy đau không chịu nổi, lực phủ ngũ tạng phảng phất rời khỏi vị trí.

Thủ lĩnh đứng nhìn Mộ Thiện từ trên cao, sau đó ông ta cúi xuống giơ tay giật tóc cô. Mộ Thiện buộc phải ngẩng đầu theo động tác của ông ta.

Khi gương mặt trắng ngần của cô lộ ra, Thủ lĩnh trầm mặc trong giây lát rồi tát mạnh vào mặt cô.

Cái bạt tai khiến Mộ Thiện nổ đom đóm, vừa đau vừa rát. Miệng cô có vị vừa mặn vừa tanh, máu tươi từ khóe miệng rỉ xuống.

Thất lung Mộ Thiện bị bàn tay lớn túm lấy, sau đó cô bị lật người nằm xuống đất. Sợi dây xích nối với bờ tường thắt chặt khiến cổ chân và cổ tay cô đau buốt. Mộ Thiện ngẩng đầu, bất gặp Thủ lĩnh nhìn cô chăm chú, ánh mắt ông ta phẳng phất ý cười thâm hiểm và lạnh lẽo.

Ông ta nói câu tiếng Thái gì đó, mặc kệ cô có nghe hiểu hay không. Sau đó, ông ta giơ tay tháo đầu sợi dây xích treo trên tường, đến lúc này chân tay Mộ Thiện mới được thả lỏng một chút. Nhưng không đợi Mộ Thiện kịp lấy lại sức lực, Thủ lĩnh túm tóc cô, lôi xềnh xệch đến tẩm tắm nhưng trắng muốt.

Mộ Thiện cảm thấy da đầu như bị mất đi một mảng, nỗi hoảng sợ ở trong lòng lên đến cực điểm. Thủ lĩnh quả nhiên không bỏ qua cho cô và Trần Bắc Nghiêu. Cô và anh hết hy vọng rồi thật sao?

Chỉ cần Trần Bắc Nghiêu ngày nào không trả tiền cho ông ta, ông ta sẽ không giết anh ngày đó.

Cô chỉ có thể tự an ủi bản thân như vậy.

Nhưng còn cô thì sao? Lẽ nào...cô đã đến đường cùng?

Đúng lúc này, Thủ lĩnh đứng dậy mở ngăn kéo lấy một con dao găm sắc mỏng rồi quay về bên Mộ Thiện.

Ông ta không nhìn vào mặt cô, lưỡi dao sắc chạm nhẹ vào cổ cô rồi từ từ kéo xuống dưới. Ngực Mộ Thiện đột nhiên lạnh toát, cô cúi xuống nhìn, áo sơ mi đã bị cắt rách trong khi con dao vẫn tiếp tục di chuyển xuống dưới.

Đến khi cả bộ quần áo đều trở thành vải vụn, Thủ lĩnh vơ quần áo đã bị cắt nát ném vào thùng rác ở bên cạnh. Đến lúc này ông ta mới nhìn Mộ Thiện, một tay ông ta vẫn cầm con dao, tay kia vuốt ve người Mộ Thiện.

Ông ta lại nói câu gì đó bằng ngữ khí khinh miệt, sắc mặt ông ta vẫn lạnh lùng vô cảm như thường.

Đúng vậy, còn sự hành hạ nào đáng sợ hơn việc từ từ cưỡng bức người phụ nữ, để cô ta đau khổ tột cùng.

Thủ lĩnh vừa nắn bóp ngực Mộ Thiện vừa đưa con dao vào cổ cô. Có lẽ thân thể Mộ Thiện mềm mại hơn sự tưởng tượng của ông ta, nên ông ta tiếp tục sờ soạng xuống bên dưới, đến vùng bí ẩn giữa hai đùi cô, ánh mắt của ông ta trở nên rất chuyên tâm, ngón tay thô lỗ của ông ta bắt đầu tiến vào cơ thể cô.

Về mặt luôn tỏ ra bình tĩnh của Thủ lĩnh hơi biến đổi, ánh mắt ông ta thăm lại, thân thể Mộ Thiện ngày càng cứng đờ. Trong khi đó, con dao sắc mỏng của ông ta vẫn kề sát cổ Mộ Thiện, như thể chỉ cần cô giật gựa hay khiến ông ta không vui, ông ta sẽ cắt đứt cổ cô.

Thủ lĩnh rút ngón tay ra khỏi người Mộ Thiện đưa lên miệng liếm láp. Mùi vị đàn bà hấp dẫn khiến ông ta lập tức thay đổi ý định, ông ta ném con dao sang một bên, tách hai đùi Mộ Thiện và cúi đầu xuống.

Mộ Thiện đau khổ nghĩ, tại sao lại đến nông nỗi này? Cô luôn cho rằng gặp gỡ Trần Bắc Nghiêu là khoảng thời gian u ám nhất trong cuộc đời. Nhưng bây giờ cô mới biết thế nào gọi là đen tối thật sự.

Cô nhắm mắt, niệm thầm trong lòng: Trần Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu...

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng nói vọng vào.

Thủ lĩnh ngẩng lên trả lời một câu.

Người ở bên ngoài lại nói điều gì đó, Mộ Thiện mơ hồ nghe thấy hai từ quan trọng: "Đinh Hành"

Thủ lĩnh vốn đang quỳ giữa hai chân Mộ Thiện. Ông ta trầm tư một vài giây rồi quay lưng về phía Mộ Thiện nói liền mấy câu.

Mộ Thiện vừa mở mắt liền nhìn thấy sợi dây xích trói tay phải, bị Thủ lĩnh ném ở góc tường.

Cô từ từ đưa tay qua bên đó.

Khi túm được sợi dây xích, cô liền ngồi bật dậy vòng qua cổ Thủ lĩnh rồi siết chặt. Hành động này hoàn toàn xuất phát từ bản năng. Mộ thiện không biết việc cô làm liệu có đạt hết quả, cũng không biết cô tấn công ông ta có khiến bản thân rơi vào tình thế càng thê thảm hơn, cô chỉ biết cô thả chết cũng không muốn bị người đàn ông này làm nhục.

Thủ lĩnh há miệng hít thở, ông ta giơ tay nắm chặt sợi dây xích trên cổ. Chân tay Mộ Thiện đau đến mức gãy rời, nhưng cô bất chấp, dùng toàn lực kéo sợi dây xích trên về phía sau.

Thế nhưng một người chưa từng đánh nhau như Mộ Thiện làm sao có thể là đối thủ của Thủ lĩnh tam giác vàng. Sau vài giây nghệt thở, Thủ lĩnh giật mạnh

sợi dây xích về đằng trước, làm nó tuột khỏi tay Mộ Thiên, thậm chí cả người cô đập mạnh vào lưng ông ta.

Thủ lĩnh lập tức xoay người, một tay ông ta vẫn ôm cổ của mình, trên đó xuất hiện một vết bầm đỏ. Lần này Thủ lĩnh thật sự nổi giận, hai đồng tử của ông ta long lên.

Thủ lĩnh túm đầu Mộ Thiên quăng mạnh vào tường. Một tiếng "cộc" vang lên, Mộ Thiên đau đến mức có cảm giác đầu cô vỡ làm đôi.

Ông ta gầm lên chửi mắng hai câu gì đó. Trước đó Thủ lĩnh lúc nào cũng bình tĩnh nho nhã, đây là lần đầu tiên Mộ Thiên chứng kiến ông ta cao giọng mắng người.

Máu từ lông mày chảy xuống, làm mờ mắt Mộ Thiên. Cô mơ hồ thấy Thủ lĩnh đứng dậy, đi tới gần kéo ở bên cạnh và rút ra một khẩu súng.

Ông ta quay lại, nhìn cô bằng ánh mắt thù hận. Có lẽ gương mặt cứng đờ và lạnh lùng của Mộ Thiên khiến ông ta không hài lòng, vì ông ta nghĩ cô nên hoảng sợ, nên khóc lóc cầu xin ông ta. Ông ta không vội giết Mộ Thiên, ông ta giữ nòng súng lạnh lẽo xuống bàn tay trái, bàn tay phải, đùi trái, đùi phải và nơi non mềm nhất ông ta vừa dùng ngón tay xâm lược ở thân dưới Mộ Thiên.

Ông ta muốn ám chỉ, ông ta sẽ hủy hoại những bộ phận đó của cô.

Mộ Thiên nắm chặt tấm thảm nhưng ở bên dưới, tim cô như ngừng đập.

Đúng lúc này, cửa phòng ngoài bật mở, sau đó là tiếng bước chân thình thịch chạy vào.

Thủ lĩnh quay về hướng đó, Mộ Thiên mơ hồ ngẩng đầu.

Một người đàn ông đứng ngược ánh sáng ở cửa phòng. Anh còn đang thở hổn hển, bất gặp cảnh tượng trong phòng, cả người anh hóa đá.

Anh và Thủ lĩnh mất đối mắt.

Hai bên trầm mặc trong giây lát. Đây là phòng riêng của Thủ lĩnh, Đình Hành tự tiện đột nhập vào bên trong. Hai bên không cần bất cứ lời nói nào, đều có thể nhìn ra thái độ thù địch trong mắt đối phương.

Mãi tới sau này, Mộ Thiên vẫn thường nghĩ, tại sao Đình Hành lại vì cô trở mặt với Thủ lĩnh. Cô nghĩ, có lẽ do nhận được tin Thủ lĩnh lỗ nặng nề trên thị trường chỉ số cổ phiếu tương lai, anh không còn cần đến đồng minh này; hoặc giả quan hệ giữa ba bên vốn phức tạp, kẻ thù của kẻ thù là bạn; hoặc giả Đình Hành thật sự là người lương thiện, anh không nhẫn tâm chứng kiến một cô gái vô tội bị làm nhục.

Sự thật là khi Đình Hành nghe thấy tiếng hét phẫn nộ của Thủ lĩnh, anh liền ra lệnh thuộc hạ khống chế lính gác và chặn ở cửa ra vào, còn anh lao vào phòng. Lúc này, anh không hề nghĩ tới việc đâm thuộc hạ có khả năng bị người của Thủ lĩnh giết sạch, cũng không hề bận tâm đến chuyện tự ý xông vào phòng Thủ lĩnh sẽ khiến anh mất mạng.

Khi Đình Hành vào trong, đập vào mắt anh là hình ảnh thân thể trần truồng của cô bị xích dưới đất như một nô lệ. Trong khi đó mũi súng của Thủ lĩnh đang chĩa vào Mộ Thiên.

Anh liền lao vào Thủ lĩnh.

Hai bên quần thảo như hai con dã thú. Đình Hành bất chấp tất cả, còn Thủ lĩnh cũng không phải tay vừa. Đình Hành tung một nắm đấm cực mạnh vào ngực Thủ lĩnh. Thủ lĩnh lập tức giờ súng, "pằng" một phát bắn trúng vai Đình Hành.

Cùng lúc đó, Đình Hành tung nắm đấm thứ hai, Thủ lĩnh không ngờ anh bị trúng đạn vẫn không ngừng tấn công. Ông ta không kịp né tránh nên bị đánh trúng xương sườn, khẩu súng tuột khỏi tay rơi xuống đất.

Đình Hành vừa rồi chỉ có ý định đi gặp Thủ lĩnh nên không mang theo súng. Thấy Thủ lĩnh cố nhặt khẩu súng, anh không để ý đến vết thương trên vai, túm chặt đùi Thủ lĩnh và ngoạm vào người ông ta.

Thủ lĩnh đau đến mức tím tái mặt. Đình Hành dùng toàn lực cắn mạnh, máu loang lổ trên miệng anh.

Nghe tiếng súng và tiếng ầu ẩu ở trong phòng, người bên ngoài cửa lập tức có phản ứng. Từ bên ngoài truyền vào tiếng súng nổ, tiếng vật nặng đổ xuống đất, sau đó là tiếng người nói lao xao.

Đình Hành và Thủ lĩnh đều sững sờ một hai giây. Tình hình bên ngoài rất rõ ràng. Đình Hành đưa người đến đột nhập vào phòng Thủ lĩnh, thuộc hạ của anh và đám binh lính nổ súng vào nhau, chỉ e là bây giờ đám thuộc hạ lành ít dữ nhiều.

Đình Hành cảm thấy tình hình không ổn, anh hơi há miệng. Thủ lĩnh nhân cơ hội lật người đập một phát vào ngực Đình Hành. Cú đập của Thủ lĩnh không ngờ đụng trúng vết thương của Đình Hành, khiến anh gục xuống.

Đúng lúc này, một bàn tay run rẩy nhặt khẩu súng ở dưới đất.

Một tiếng nói phụ nữ lạnh lẽo vang lên, tựa hồ vọng đến từ thế giới khác: "Chết đi!"

Mộ Thiện hoàn toàn mất lý trí, cô giờ súng nhắm thẳng vào tim Thủ lĩnh, không hề nghĩ đến hậu quả nếu Thủ lĩnh chết, cả cô, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành sẽ không có cơ hội thoát thân.

Thế nhưng cô không bắn trúng, phát đạn chỉ trúng bả vai Thủ lĩnh. Ông ta lập tức nhào người về phía cô.

Thêm một phát đạn nữa, trúng bụng Thủ lĩnh. Lần này ông ta hết động đậy, chỉ mở trừng mắt nhìn Mộ Thiện, hô hấp khó nhọc.

Ông ta hét lên một câu tiếng Thái, nhưng có lẽ do vết thương quá đau, thanh âm của ông ta không lớn lắm.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Đinh Hành thờ đốc, anh giơ tay với con dao găm Thủ lĩnh vừa ném sang một bên rồi tung về phía Mộ Thiện.

"Hãy bắt ông ta làm con tin để thoát khỏi nơi này". Đinh Hành khó nhọc thốt ra vài từ.

Mộ Thiện buông súng cầm con dao cắt đứt sợi dây xích trói chân tay cô. Sau đó cô dùng tấm thảm nhung trắng cuộn quanh người rồi lại cầm súng chĩa vào đầu Thủ lĩnh.

Cô nghĩ đến tình huống cô từng đọc trên sách vở, bị ép vào con đường giết người để giành sự sống. Bởi vì lúc này cô cũng muốn giết người.

Người ở bên ngoài xông vào phòng.

Mười mấy người, mười mấy khẩu súng.

Tầm đứng ở phía trước tiên, hấn sa sầm mặt: "Mộ, mau thả Thủ lĩnh ra. Nếu không tôi sẽ chém cô thành trăm mảnh."

Phát đạn trúng bụng đại khái xuyên qua nội tạng của Thủ lĩnh. Người đàn ông nho nhã ngày nào giờ đây co giật ở dưới đất. Mộ Thiện chĩa súng vào đầu ông ta, cô cất giọng nghiêm nghị: "Các anh lui ra ngoài hết cho tôi, hãy chuẩn bị một chiếc xe ô tô và để Trần Bắc Nghiêu lên xe. Mau cho thuộc hạ của Đinh Hành qua bên này, nếu không chúng ta cùng chết."

Tầm còn chưa lên tiếng, một thuộc hạ của Thủ lĩnh biết tiếng Trung tức giận hét lên: "Thủ lĩnh bị trúng đạn, cần phải cấp cứu gấp."

"Khi chúng tôi rời khỏi doanh trại sẽ trả Thủ lĩnh về cho các anh." Đinh Hành ráng mở miệng.

Thủ lĩnh cao giọng nói vài câu, đại khái là thả bọn họ đi. Tầm và những người khác cung kính gật đầu, tất cả lừ mắt nhìn Mộ Thiện rồi lui ra ngoài.

Một lát sau, thuộc hạ của Đinh Hành đi vào đỡ anh.

"Chúng ta còn lại mấy người?"

"Vừa rồi nhóm chúng tôi bị bắt chết năm người. Bây giờ chỉ còn lại bốn người, gồm cả tôi". Thuộc hạ buồn bã trả lời.

Đinh Hành gật đầu nhìn Mộ Thiện. Thuộc hạ rút súng rồi xốc nách Thủ lĩnh lôi ra ngoài. Mộ Thiện đi đến dìu Đinh Hành. Khi tay anh đặt lên bờ vai lạnh toát của cô, trái tim đang tê liệt của cô phảng phất được hồi sinh.

"Cám ơn anh."

Gương mặt trắng bệch của anh cười cười. Anh dường như rất đau đớn, mí mắt anh hơi khép lại, hơi thở gấp gáp.

Dù mấy người thuộc hạ còn lại của Đinh Hành vô cùng cảnh giác, nhưng khi nhóm của Mộ Thiện đưa Thủ lĩnh ra ngoài, một tiếng súng đánh sắc vang lên, thuộc hạ đang xốc nách Thủ lĩnh bị bắn trúng đầu, đổ gục xuống đất.

Đám binh lính Thái Lan tay cầm súng đứng vây xung quanh, phát đạn vừa rồi rõ ràng xuất phát từ một tên bắn tia đang mai phục ở đâu đó. Nhóm của Mộ Thiện lập tức tránh về một bên thân xe.

Ở đây đường đường là đại bản doanh của tập đoàn ma túy, vừa rồi bọn chúng nhất thời lơ là để Đinh Hành xông vào bởi vì anh là đối tác. Bây giờ chúng làm sao có thể để anh và Mộ Thiện bắt Thủ lĩnh làm con tin nhằm thoát thân?

Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn vào hàng ghế sau xe Jeep. Cô thấy một bóng hình nằm bất động. Trong lòng cô vừa đau xót vừa tuyệt vọng. Trên tay cô vẫn còn khẩu súng của Thủ lĩnh, cô đưa mắt qua người đàn ông bị trúng đạn nằm dưới chân. Sau đó Mộ Thiện giờ súng nhắm thẳng vào chân trái ông ta. "Pằng" lại một phát đạn bắn ra.

Thân thể Thủ lĩnh co giật.

"Ông có muốn chúng ta cùng chết không?" Mộ Thiện cất giọng lạnh lùng.

Một thuộc hạ của Đinh Hành biết tiếng Thái phiên dịch cho Thủ lĩnh.

Thủ lĩnh cố gắng hét câu gì đó. Lần này xung quanh không còn bất cứ động tĩnh nào khác.

Mấy người nhảy lên xe Jeep. Khi cửa xe vừa mở, Mộ Thiện gần như lập tức lao lên hàng ghế sau. Trần Bắc Nghiêu vẫn bất tỉnh, thân hình cao lớn của anh nằm thẳng trên ghế, gương mặt anh trắng bệch.

Một người đàn ông lái xe, hai người khác đỡ Đinh Hành ngồi vào hàng ghế giữa, Thủ lĩnh bị ném dưới chân hai người đó. Vừa rồi khi Mộ Thiện mở miệng, thuộc hạ của Đinh Hành nhanh nhẹn yêu cầu đối phương chuẩn bị hộp thuốc và đồ ăn. Khi lên xe, bọn lập tức xử lý vết thương cho Đinh Hành.

Một người đàn ông cởi áo khoác ném cho Mộ Thiện. Mộ Thiện nói cảm ơn rồi mặc vào người, cô lấy tấm thảm đắp cho Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện quan sát tỉ mỉ vết thương của Trần Bắc Nghiêu. Có lẽ Thủ lĩnh sợ anh chết không lấy được tiền nên cho người xử lý vết thương của anh. Thế nhưng máu vẫn thấm đỏ cả tấm băng trắng, trên người anh vẫn còn đầy vết máu khô, bùn đất, thậm chí cả vết xước do cây cối để lại. Trông anh lúc này chẳng khác gì xác chết sắp thối rữa.

Chiếc xe Jeep nhanh chóng rời khỏi doanh trại, lao nhanh trên đường núi. Đằng sau có năm chiếc xe trang bị súng ống bám theo bọn họ. Mộ Thiện quỳ bên cạnh ghế sau, cô nhẹ nhàng ôm cổ Trần Bắc Nghiêu. Cô uống ngụm nước khoáng, mồm từng giọt từng giọt xuống bờ môi khô nứt của anh. Vô tình ngẩng lên, Mộ Thiện bắt gặp người đàn ông ngồi hàng ghế trước đang quay đầu nhìn cô, gương mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào. Chạm phải ánh mắt của Mộ Thiện, anh liền quay đầu về phía trước.

Mộ Thiện trầm mặc hồi lâu. Cô nhặt khẩu súng bỏ vào túi áo.

Trong lòng cô thì thầm với Trần Bắc Nghiêu: Anh mau tỉnh lại đi, em thật sự rất sợ, sợ đến mức sắp phát điên lên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chạy trốn

Xe vừa rời khỏi doanh trại không bao lâu, Đinh Hành ra lệnh một thuộc hạ: "Gọi người đến tiếp ứng."

Người thuộc hạ gật đầu rồi rút đi động thông báo: "Chúng tôi khoảng một tiếng sau sẽ đến nơi...Ừ, có năm xe bám theo, hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Mộ Thiện còn đang đờ đẫn nhìn Trần Bắc Nghiêu, nghe bọn họ nói chuyện điện thoại, cô lập tức nhồm đậy.

"Có thể cho tôi mượn máy di động một lúc không?" Mộ Thiện nghĩ, có lẽ Lý Thành đã tới nơi, đợi ở ngoài vòng vây, cách khu vực của Thủ lĩnh không xa.

Đinh Hành không quay đầu cũng không lên tiếng. Hai thuộc hạ của anh ở hàng ghế trước đưa mắt nhìn nhau rồi quay lại nhòm Trần Bắc Nghiêu, một người mở miệng: "Mộ tiểu thư, bây giờ tình hình hơi phức tạp. Đợi đến địa giới an toàn rồi tính sau."

Giọng nói của họ rất thân nhiên, Mộ Thiện im lặng, nét mặt cô lộ vẻ thất vọng. Không khí trong xe đột nhiên trở nên kỳ lạ.

Đúng lúc này, Thủ lĩnh nằm dưới sàn xe bỗng kêu rên một tiếng, người ông ta co giật vài cái, đầu ông ta ngoẹo sang một bên, sau đó ông ta bất động.

Thuộc hạ vừa trả lời Mộ Thiện giờ tay sờ vào mũi Thủ lĩnh rồi bắt mạch của ông ta. Sắc mặt anh ta liền thay đổi, anh ngẩng lên nói với Đinh Hành: "Chết rồi."

Đây là tình huống tất cả mọi người không mong muốn xảy ra nhất. Mộ Thiện bắn đứng một phát vào chỗ hiểm ở bụng ông ta, vết thương lại không được xử lý kịp thời. Đinh Hành và thuộc hạ của anh cũng biết Thủ lĩnh khó qua khỏi, nhưng bọn họ hy vọng ông ta có thể gắng gượng đến biên giới, tới khi bọn họ thoát thân. Vậy mà ông ta vẫn bỏ mạng trên đường đi.

Đinh Hành nhìn thi thể Thủ lĩnh, anh thở hắt ra một hơi: "Cứ tới điểm hẹn rồi tính sau."

Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bây giờ không còn con tin, bọn họ chỉ có cách đến đâu hay đến đó.

Mộ Thiện nghe thấy hết nội dung cuộc trò chuyện của đám đàn ông. Cô nắm chặt tay Trần Bắc Nghiêu, bàn tay to lớn của anh trắng toát, trên mu bàn tay còn vài vết máu khô, như những cánh hoa đỏ có độc găm nhâm lên da và sinh mạng của anh.

Xe đi khoảng nửa tiếng, tình hình đột nhiên có chuyển biến bất ngờ.

Năm chiếc xe Jeep bám theo bọn họ thiếu đi ba chiếc từ lúc nào. Bọn họ không rõ nguyên nhân vì sao đối phương lại rút về ba xe. Vài phút sau đó, từ xa xa vọng đến tiếng súng đạn nổ, bọn họ mới lờ mờ suy đoán sự việc đang diễn ra.

Lúc này trời đã tối mịt. Tiếng súng nổ lúc thưa thớt lúc dày đặc, không trung ở phía doanh trại nhuộm thành một màu đỏ của ngọn lửa rực cháy.

"Không biết có chuyện gì xảy ra?" Một thuộc hạ lên tiếng.

"Có lẽ là nội loạn." Người đàn ông lái xe trả lời, anh ta liếc mắt qua gương chiếu hậu: "Tốt nhất chúng quay về hết, chúng ta sẽ được an toàn."

Tuy nói vậy nhưng bọn họ đều biết không có khả năng đó. Hai chiếc xe đằng sau vẫn lặng lẽ bám theo với một khoảng cách cố định. Chỉ sợ doanh trại xảy ra biến cố lớn đến mấy đi chăng nữa, chúng cũng không bỏ mặc Thủ lĩnh của chúng.

Mộ Thiện lặng lẽ quan sát bầu trời đỏ rực, tâm trạng cô rất bất an. Như có cảm ứng, cô cúi đầu, liền nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang từ từ mở mắt.

Mộ Thiện ngậy người, cô và Trần Bắc Nghiêu mới xa nhau vài tiếng đồng hồ nhưng cô cảm thấy như vừa từ địa ngục trở về. Thậm chí cô còn cho rằng sẽ không bao giờ gặp lại anh.

Ngay cả lúc cứu anh ra ngoài, nhìn anh nằm bất động trên xe, cô vẫn nom nớp lo sợ. Bây giờ anh mở mắt, đối với cô, giống như nhìn thấy anh sống lại, tất cả bỗng dưng đẩy áp hy vọng.

Trần Bắc Nghiêu trước đó luôn ở trạng thái choáng váng mơ hồ, giống như bị đốt cháy trên ngọn lửa, toàn thân chỗ nào cũng đau đớn. Nhưng dù anh đau đến mức mất đi ý thức, trái tim anh vẫn nhớ đến Mộ Thiện. Hình ảnh cuối cùng của cô là bị một người đàn ông vác lên vai, điều đó khiến anh nóng ruột không yên. Bây giờ vừa mở mắt đã nhìn thấy cô, anh đột nhiên có cảm giác như trong giấc mộng.

Trần Bắc Nghiêu chớp mắt vài lần, anh không dám xác định người trước mặt anh có đúng là Mộ Thiện? Lần này tầm mắt anh đã trở nên rõ ràng, quả nhiên là cô. Sắc mặt Mộ Thiện xanh xao nhưng đôi mắt cô sáng như sao, đó là vẻ xúc động đến mức không biết nên phản ứng thế nào. Trần Bắc Nghiêu đột ngột cảm thấy bản thân anh càng khát khao có cô hơn trước đây, anh muốn chiếm hữu cô hoàn toàn, không cho bất cứ người đàn ông nào động đến cô.

Trần Bắc Nghiêu chống tay xuống ghế, cố gắng ngồi dậy. Cũ chi này động đến vết thương của anh, khiến ngực vai anh đau buốt, đến mức anh suýt nữa ngã xuống. Anh bất giác nhíu mày, trán rịn đầy mồ hôi.

Đến lúc này Mộ Thiện mới có phản ứng, cô vội đỡ anh: "Anh nằm xuống đi!"

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh ngẩng đầu.

Động tĩnh ở hàng ghế sau cùng làm mấy người đàn ông ngồi ở hàng ghế trước đồng loạt quay đầu. Ánh mắt họ giao nhau, nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không ai lên tiếng.

"Bọn em bắt Thủ lĩnh làm con tin mới có thể thoát ra ngoài." Mộ Thiện đột ngột mở miệng phá vỡ không khí yên lặng: "Là Đinh Hành cứu em và anh, nếu không bây giờ có lẽ em chết rồi."

Lời nói của cô khiến đám đàn ông càng trầm mặc.

Đinh Hành lại quay đầu ra đằng trước, Trần Bắc Nghiêu cũng thu hồi ánh mắt. Anh đặt tay lên vai Mộ Thiện, miễn cưỡng ngồi thẳng người. Sau đó, anh tựa vào thành ghế phía sau và thở hổn hển.

"Cám ơn anh."

"Khỏi cần." Thanh âm của Đinh Hành khàn đặc: "Tôi chỉ quan tâm Mộ Thiện, có cứu cũng chỉ cứu mình cô ấy."

Không khí trong xe lạnh đi mấy độ.

Mộ Thiện nói với giọng không tán đồng: "Anh nằm xuống đi!"

Trần Bắc Nghiêu không nhúc nhích, anh quay sang nhìn cô mỉm cười, nhưng nụ cười của anh rất lạnh lẽo, đôi mắt anh dần trở nên u tối lạnh lùng.

Mộ Thiện tất nhiên hiểu suy nghĩ của Trần Bắc Nghiêu. Anh bị thiệt hại lớn, chỉ e là bây giờ anh hận đến mức muốn xé xác Thủ lĩnh thành trăm mảnh. Thế nhưng tình hình bây giờ vẫn rất tệ, anh bị thương nặng, mọi người có thể thoát thân hay không còn chưa rõ; hơn nữa anh còn nằm trong tay Đinh Hành?

Trần Bắc Nghiêu như đoán ra ưu tư của cô, anh cất giọng khàn khàn: "Chuyện xảy ra như thế nào?"

Mộ Thiện kể từ đầu đến cuối, tất nhiên cô lược bỏ đoạn Thủ lĩnh suýt cường bức cô. Trần Bắc Nghiêu nghe xong không lên tiếng, anh chỉ trầm mặc nhìn cô.

"Sao vậy?" Mộ Thiện hỏi.

Anh lắc đầu, môi mấp máy nói từ gì đó. Mộ Thiện nhìn ra hai chữ "Lý Thành", ý anh bảo cô tìm cách liên lạc với Lý Thành. Thế nhưng cô không có điện thoại, thuộc hạ của Đinh Hành lại không chịu cho cô gọi nhờ. Mộ Thiện lắc đầu.

Bất giác vẻ lo lắng trong mắt Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Đỡ anh nằm xuống." Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, cô đỡ anh nằm xuống ghế rồi lấy đồ ăn vặt cho anh từng miếng một.

Dù trước đó đầu đạn đã được lấy ra nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn rất suy nhược. Vài giây sau, anh nhắm mắt, hơi thở đều đều.

Mộ Thiện lặng lẽ ngắm Trần Bắc Nghiêu, cô sờ trán anh thấy hơi nóng. Mộ Thiện vừa định quay người với hộp thuốc để tìm thuốc hạ sốt, ai ngờ tay cô bị anh nắm chặt. Theo tình trạng sức khỏe của Trần Bắc Nghiêu hiện tại, anh không còn sức lực, thậm chí đi lại cũng cần người dìu. Vậy mà khi nắm tay cô, lực đạo tay anh không yếu hơn bình thường là bao.

Mộ Thiện đành phải để yên cho anh nắm, cô nhào người với hộp thuốc. Vừa ngẩng đầu, cô liền bắt gặp ánh mắt của Đinh Hành.

Trong lòng Mộ Thiện rất áy náy. Đinh Hành xả thân cứu cô, khi thoát ra ngoài, cô chỉ lo cho Trần Bắc Nghiêu. Tuy anh được thuốc hạ chăm sóc nhưng từ đầu đến cuối, cô chưa hề hỏi han đến anh.

"Vết thương của anh thế nào rồi?" Mộ Thiện cất giọng dịu dàng.

Vết thương của Đinh Hành đã được băng bó nhưng đầu đạn vẫn chưa lấy ra nên rất đau. Khi nghe giọng nói vừa biết ơn vừa có lỗi của Mộ Thiện, lòng anh có một cảm giác khó nói thành lời. Bề ngoài anh vẫn tỏ ra bình thản: "Không sao đâu."

Thái độ của anh khiến Mộ Thiện hơi xót xa, cô nói nhỏ: "Cảm ơn anh."

Đinh Hành cười cười, quay đầu về đằng trước.

Khi xe Jeep đi đến một ngã rẽ. Người lái xe đột nhiên kêu lên "ồ!", phá vỡ không khí yên lặng.

Trên con đường phía trước xuất hiện một bóng đen khá lớn đang tiến về chiếc xe Jeep.

"Là người đến tiếp ứng." Một thuốc hạ mừng rỡ reo lên.

Giống như để phản bác lời của anh ta, hai luồng đèn sáng rực đột nhiên chiếu thẳng vào chiếc xe Jeep, khiến mọi người trên xe bắt gặp nhắm mắt.

Chỉ có đèn chiếu sáng dùng trong quân đội mới lóa mắt đến chừng đó.

Không đợi mọi người hiểu rõ tình hình. "Àm!", một miếng nổ cực lớn vang lên, một luồng sáng đỏ rực bắn về phía bọn họ. Nhờ ánh sáng của ngọn lửa, bọn họ nhìn thấy hai chiếc xe thiết giáp đang đi theo chiều ngược lại. Trên nóc xe có binh sỹ vai vác quả đạn pháo.

Trần Bắc Nghiêu giật mình mở mắt, nhìn chăm chăm về phía trước. Mộ Thiện theo phản xạ ôm chặt người anh. Thật ra cô không biết, nếu bị đạn pháo bắn trúng, hành động của cô lúc này cũng bằng thừa.

May mà người tài xế phản ứng cực nhanh, trước khi đạn pháo bắn ra, anh ta đã lập tức quay đầu, rẽ về một lối khác, né tránh nguy hiểm trong giây lát.

Hai xe Jeep bám theo sau không được may mắn như vậy. Quả đạn pháo sượt qua đầu xe, mang theo sức ép cực lớn khiến chiếc xe suýt lật nhào.

Pằng, pằng, pằng! Người của Thủ lĩnh trên hai chiếc xe Jeep lập tức bắn trả. Chiếc xe thiết giáp tiếp tục nhả thêm một quả đạn pháo. Hai bên trực tiếp giao chiến trên đường núi.

Ở ngã rẽ bên này, mọi người trên chiếc xe vừa thoát chết vẫn còn toát mồ hôi lạnh, Đinh Hành nói giọng khàn đặc: "Đi thôi!"

Chiếc xe Jeep phóng với tốc độ nhanh nhất lao vào đêm tối trên con đường mịt mù không rõ phương hướng.

Một thuốc hạ lại rút điện thoại gọi người tiếp ứng, nhưng phát hiện di động không có sóng. Tín hiệu di động trong khu vực của tập đoàn ma túy có được là nhờ trạm phủ phát do bọn chúng tự bỏ tiền xây dựng. Bây giờ có nhiều khả năng trạm thông tin đã bị phá hủy.

Mọi người chỉ còn cách tiếp tục tiến về phía trước.

Thế nhưng cục diện hỗn loạn đã bắt đầu hình thành. Tuy kẻ địch nguy hiểm đã bị bỏ lại đằng sau lưng bọn họ, bọn họ không còn gặp phải xe thiết giáp trang bị súng ống đáng sợ nhưng trên con đường núi vẫn xuất hiện một nhóm thổ phi tập kích xe Jeep. Lái xe đánh tay lái sang bên trái lượn sang bên phải mới tránh được làn đạn. Mộ Thiện úp mặt lên người Trần Bắc Nghiêu không dám ngẩng đầu.

Bởi vì sợ đối phương bắn trúng lớp xe, hai người đàn ông ở hàng ghế trước buộc phải nổ súng bắn trả, để hạn chế hòa lực của đối phương. Không ngờ bọn họ bị trúng đạn đồ gục xuống ghế.

Những người còn sống sót ở trên xe đều trầm mặc, bầu không khí ngột ngạt dần lan tỏa. Thế nhưng tiếng đạn nổ mỗi lúc một xa, chiếc xe Jeep tiến tục lao nhanh trong màn đêm đen.

Do trời tối nên bọn họ không biết xe đi tới đâu. Mãi đến khi bánh xe sa xuống bùn lầy không chuyển động nổi, Mộ Thiện và tài xế xuống xe quan sát, họ mới phát hiện họ đang ở giữa một cánh đồng anh túc mệnh mông.

Từng bông hoa anh túc nổi bật trong đêm đen. Phóng tầm mắt về phía xa xa, hoa anh túc như vô số bàn tay xé toạc màn đêm. Mộ Thiện và người tài xế kéo mấy xác chết xuống dưới, bỏ lại trên cánh đồng hoa anh túc. Mặc dù tài xế cố gắng nổ máy, xe vẫn không nhúc nhích.

Hai người hết cách, chỉ có thể đi hỏi ý kiến hai vị lão đại. Mộ Thiện vừa lên xe liền bắt gặp Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều quay sang nhìn cô chăm

chú.

Cô thông báo tình hình rồi hỏi: "Làm thế nào bây giờ?"

"Chúng ta tìm một nơi trốn trước đã."

"Tìm một nơi lánh nạn."

Cả hai đồng thanh trả lời, sau đó lại đồng thời trầm mặc.

Mộ Thiện gật đầu: "Vâng."

Mộ Thiện lên xe trông chừng hai người. Khoảng nửa tiếng sau, người lái xe đi dò la tình hình quay về.

"Chúng ta gặp may, đằng sau có mấy nhà dân."

Anh ta kiểm được một cái cang. Mộ Thiện kiến nghị đưa Trần Bắc Nghiêu qua bên đó trước. Người tài xế hơi do dự nhưng cũng đồng ý. Mộ Thiện tất nhiên nhận ra sự thay đổi thái độ của anh ta. Trước đó bên anh ta người đồng, lại có tiếp ứng, chỉ cần đợi đến khi thoát thân là có thể đối phó Trần Bắc Nghiêu. Bây giờ bốn người còn sống sót, chỉ anh ta và Mộ Thiện có súng. Khi thế lực mỏng phải bắt tay hợp tác mới có con đường sống.

Đình Hành một mình ở lại trên xe, ít nhiều cũng nguy hiểm. Mộ Thiện cảm thấy rất áy náy, cô nói dịu dàng với anh: "Chúng tôi sẽ quay lại ngay."

Sau đó cô đặt khẩu súng của cô vào tay anh.

Đây coi như một cử chỉ thể hiện sự tin tưởng, bây giờ hai khẩu súng đều nằm trong tay Đình Hành và người của anh. Năm ngón tay Đình Hành từ từ bóp chặt nòng súng, giọng nói khàn khàn của anh vang lên: "Cẩn thận."

Mộ Thiện gật đầu, cô cùng người tài xế bé Trần Bắc Nghiêu xuống ô tô. Dưới ánh trắng, ánh mắt đen nhánh của Trần Bắc Nghiêu không rời khỏi cô. Nhưng sắc mặt anh không có bất cứ biểu cảm nào.

"Các anh không được chết." Mộ Thiện nói nhỏ.

Đi bộ khoảng hai mươi phút, Mộ Thiện quả nhiên nhìn thấy một thôn làng nhỏ chỉ có tầm mười hộ, mấy ngôi nhà bật đèn sáng, trên đường đi không một bóng người. Người sống ở đây có lẽ là nông dân trồng hoa anh túc. Bọn họ không dám sơ ý, đi thẳng về một ngôi nhà nằm ở góc khuất nhất.

Cửa nhà mở ra, đằng sau cánh cửa là gương mặt đầy kinh ngạc của một người phụ nữ. Tài xế cúi tởm đồ la Mỹ vào tay bà ta đồng thời giơ súng đe dọa. Người phụ nữ sợ hãi gật đầu, để bọn họ vào nhà.

Một tiếng đồng hồ sau đó.

Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành được bố trí vào một phòng. Hai người cách nhau khoảng một mét rưỡi. Thần sắc của họ đều lộ vẻ mệt mỏi nhưng họ vẫn gắng gượng để không bị lịm đi.

Tài xế cầm hộp thuốc và một số đồ cần thiết. Viên đạn trên vai Đình Hành phải lấy ra ngay lập tức. May mà đạn không bắn trúng tim phổi, nếu không bây giờ anh đã châu trời.

"Cô giúp tôi." Tài xế nói với Mộ Thiện.

Mộ Thiện gật đầu, nắm tay Trần Bắc Nghiêu: "Anh nghỉ ngơi trước đi." Trần Bắc Nghiêu nhìn cô không lên tiếng.

Mộ Thiện đi đến bên Đình Hành ngồi xuống, tài xế bày dụng cụ đầu ra đẩy rồi mở miệng: "Cởi áo lão đại."

Mộ Thiện nhìn Đình Hành, anh mỉm cười với cô. Cô thận trọng cởi áo sơ mi của anh, anh hít một hơi dài.

Dù dính đầy máu nhưng thân hình tám múi cho thấy sức mạnh nam tính của anh vẫn rất bắt mắt. Khi ngón tay của Mộ Thiện lướt qua làn da anh, cô cảm nhận được độ nóng dưới tay mình.

Thế nhưng đối với Đình Hành, cử chỉ của cô vô cùng dịu dàng. Vết thương rất đau nhưng ngón tay cô vừa mát lạnh vừa mềm mại, khiến anh cảm thấy dễ chịu.

Anh từ từ giơ tay nắm chặt tay cô.

Mộ Thiện bị Đình Hành nắm tay, nhưng cô không nhả tâm gắng ra. Tài xế thấy vậy lên tiếng: "Mộ tiểu thư, cô hãy giúp tôi giữ chặt lão đại. Lát nữa khi tôi lấy viên đạn, cô đừng cho lão đại động đậy."

Mộ Thiện gật đầu, thân hình anh cao lớn như vậy, cô làm thế nào để giữ chặt. Cô chỉ còn cách nằm đè lên người anh, hai tay cô nắm tay anh.

Đình Hành đan mười đầu ngón tay vào tay cô, trước mắt anh là vùng eo của Mộ Thiện, để lộ làn da trắng ngần. Khi hơi thở nóng hổi của anh phả vào da

cô, Mộ Thiện bắt giác sờn gai ốc.

Khi lưỡi dao cứa vào da thịt, Đinh Hành rên một tiếng, anh giãy giụa theo phản xạ có điều kiện. Nhưng vừa ngẩng cổ, môi anh liền chạm vào làn da mát rượi của Mộ Thiện. Sự tiếp xúc khiến anh lập tức trấn tĩnh lại, anh há miệng cắn vào eo cô. Mộ Thiện nhói đau nhưng vẫn không động đậy.

Đinh Hành dù đau đến mấy cũng không nỡ cắn mạnh. Anh chỉ ngâm da thịt cô để vượt qua quá trình lấy đầu đạn.

Khi kết thúc người tài xế mở ô tô ướt đầm, anh ta cầm viên đạn dính đầy máu đi ra ngoài. Mộ Thiện vừa định nhô dậy, bờ eo cô bị giữ chặt,, cô nằm trong vòng tay Đinh Hành.

Ở cự ly rất gần, bốn mắt nhìn nhau, hơi thở hòa quyện.

Mộ Thiện vô cùng ngượng ngùng, cô vùng vẫy định ngồi dậy, chợt nghe Đinh Hành nói: "Tôi không ngờ có ngày tôi xả thân vì một người phụ nữ."

Mặt anh đầy mồ hôi, thần sắc mệt mỏi nhưng thanh âm lại mang ý cười.

Mộ Thiện ngây người, cảnh tượng trong phòng của Thủ lĩnh ngày hôm nay lại hiện về trong trí óc cô. Lúc đó anh thở hổn hển, đứng ngược sáng ở cửa phòng, khiến cô đang rơi xuống đáy sâu tuyệt vọng bỗng nhìn thấy một tia hy vọng kỳ diệu.

"Cám ơn anh, nếu không có anh, chúng tôi đều chết rồi."

Đinh Hành vẫn nhìn cô chăm chú, anh đột nhiên nhắm mắt, đầu nhích lại gần, bộ dạng như muốn hôn cô.

Mộ Thiện lập tức chống tay xuống đất đứng dậy.

"Đừng chạm vào cô ấy."

Mộ Thiện quay đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đang nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt u tối.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Ác mộng

"Trần Bắc Nghiêu, chú có tư cách gì mở miệng?" Đinh Hành nhìn lên trần nhà: "Cô ấy gặp phải chuyện lớn như vậy ngay trước mắt chú, liệu chú có xứng với cô ấy?"

Đinh Hành muốn nhắc đến toàn bộ sự kiện Mộ Thiện bị bắt cóc, nhưng Trần Bắc Nghiêu lại hiểu theo ý khác, anh nhất thời không thể đáp lời.

Mộ Thiện bị bắt, dù rất sốt ruột nhưng anh vẫn bình tĩnh sắp đặt kế hoạch và đã thành công trong việc cứu thoát cô. Nhưng không ai biết trước khi gặp lại cô, anh đã hút hết liều thuốc này đến liều thuốc khác không ngừng nghỉ.

Vào lúc này thấy cô mặc đồ của người khác, quần áo xộc xệch, trán và cổ tay đều xuất hiện vết thương, anh muốn dùng thuốc lá để giải tỏa tinh thần nhưng túi áo không có lấy một điếu. May mà vết thương trên người đau nhức mới làm dịu đi sự dè dặt và tức giận trong anh. Anh lạnh lùng tự nhủ: ngày tháng còn dài.

Những kẻ động đến cô, anh còn nhiều thời gian tính sổ với chúng.

Anh sẽ không hỏi cô thời gian qua xảy ra chuyện gì. Nếu cô không nói, anh sẽ không bao giờ nhắc đến.

Thế nhưng câu nói của Đinh Hành vẫn khiến lòng anh đau đớn. Anh nhìn Mộ Thiện, thần sắc của cô ngược lại rất bình thản: "Ngủ đi." Không biết cô nói với anh hay nói với Đinh Hành.

Đúng lúc này, người lái xe đi vào: "Tôi ngủ ở phòng khách, tiện thể trông chừng người đàn bà đó, có chuyện gì hãy gọi tôi."

Mộ Thiện gạt đầu, cô nằm xuống bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Anh không thể ôm cô vào lòng như mọi bữa mà chỉ có thể giang tay để cô trong phạm vi của anh.

Ở góc bên này Đinh Hành nhắm nghiền hai mắt, anh không lên tiếng cũng không ngó qua chỗ Trần Bắc Nghiêu. Trải qua một ngày căng thẳng, ba người nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Lúc đầu Mộ Thiện ngủ rất say, nhưng sau đó cô bắt đầu nằm mơ. Giấc mơ vừa khoa trương vừa ly kỳ, Mộ Thiện nhìn thấy vô số bàn tay ra sức túm lấy cô từ phía sau, những bàn tay đó đều be bét máu.

Tiếp đó, Trần Bắc Nghiêu mặc bộ quân phục Thái Lan, ngực anh trúng nhiều vết đạn, máu tuôn ra xối xả. Anh nói với cô bằng một giọng lạnh lùng vô cảm "Là cô đã giết tôi, Mộ Thiện."

Cô cuồng quýt hét to: "Không...không phải em! Em muốn cứu người, muốn thoát chết mới nổ súng!"

"Cô đã giết những ai?"

Một giọng nói khác vang lên chất vấn cô. Mộ Thiện quay đầu, bắt gặp bà lão ở ngôi nhà gỗ Tầm đưa đến để chăm sóc cô. Bà lão bị mất đầu, chỉ còn cái cổ đầy máu. Vậy mà bà ta liên tục hỏi cô: "Cô đã giết những ai?"

Mộ Thiện cảm thấy tất cả mọi thứ ở xung quanh đè nặng xuống người cô, khiến cô không thở nổi. Cô vô cùng sợ hãi, nhắm tịt mắt và hét lên cứu mạng.

"A....."

Cô nghe thấy một tiếng thét lớn dội ra từ lồng ngực, đó là thanh âm của cô.

Mộ Thiện mở mắt, trán đổ đầy mồ hôi.

"Thiện Thiện, Thiện Thiện..."

Đến khi Mộ Thiện hoàn hồn, cô phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang ôm cô vào lòng. Anh bắt chập vết thương, quay người ôm cô, để mặt cô áp vào ngực anh.

"Em nằm mơ thấy ác mộng à?" Trần Bắc Nghiêu cúi xuống hôn lên má cô. Lúc này Mộ Thiện mới biết mặt cô đầy nước mắt.

"Em có sao không?" Giọng nói của Đinh Hành vang lên.

Mộ Thiện đẩy nhẹ người Trần Bắc Nghiêu và lau sạch nước mắt. Cô cất giọng khàn khàn: "Em không sao."

Hôm nay cả ngày chạy trốn và gặp những chuyện kinh thiên động địa, Mộ Thiện căng thẳng đến mức không có tinh lực nghĩ đến bất cứ điều gì. Bây giờ bình tĩnh lại, cô mới có cảm giác những tên lính và cả Thủ lĩnh bị cô cầm súng bắn chết lúc ban ngày đều sống lại xông tới đòi nợ máu cô.

"Em nằm mơ thấy gì vậy?" Trần Bắc Nghiêu nhìn cô chăm chú.

Trái tim Mộ Thiện như bị ngàn cân đè nặng. Cô nhướng mắt nhìn quanh căn phòng tối, nỗi hoảng sợ bao phủ lên toàn thân. Cô ghen ngào: "Trần Bắc Nghiêu, hôm nay em đã giết người..."

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành lặng người.

Một lúc sau, Đinh Hành mở miệng trước: "Mộ Thiện, hôm nay em đã cứu tôi."

Trần Bắc Nghiêu tiếp lời: "Em cũng cứu anh. Em không phải giết chết bọn chúng, là em cứu người. Em đã cứu bọn chúng, em hiểu chưa? Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chúng ta sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi này về nhà."

"Về nhà?" Mộ Thiện nghi hoặc.

"Ừ, bảo bối. Anh đưa em về nhà". Trần Bắc Nghiêu nghiêng đầu hôn lên tóc cô: "Anh sẽ đưa em về nhà, bảo bối..."

Anh nhẹ nhàng vỗ về Mộ Thiện, cô mê mê man man thiếp đi. Anh cũng vô cùng mệt mỏi, anh đưa mắt qua góc bên kia thấy Đinh Hành nhìn Mộ Thiện chăm chú. Ánh mắt hai người đàn ông giao nhau, không ai lên tiếng.

Sáng hôm sau khi Mộ Thiện thức giấc, trời đã sáng hẳn. Hai người đàn ông có lẽ do ảnh hưởng của vết thương nên vẫn chưa tỉnh dậy.

Cô nhớ đến cơn ác mộng đêm qua, một ý nghĩ cuồn trào trong trí óc cô, cô đã giết người. Điều này khiến Mộ Thiện cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nhưng có lẽ sự an ủi của Trần Bắc Nghiêu phát huy tác dụng, trong đầu cô lặp đi lặp lại ngữ khí dịu dàng của anh: "Bảo bối...bảo bối..."

Anh gọi cô là bảo bối, cách xưng hô này hoàn toàn không phù hợp với tính cách lạnh lùng của anh, nhưng nó cũng giúp cô giảm nhẹ sự đè nén trong lòng.

Khi Mộ Thiện đi ra phòng khách, bà chủ nhà người Thái Lan đang ngồi quỳ trên nền đất nhặt rau. Nhìn thấy Mộ Thiện, bà ta vội vàng đứng dậy làm động tác tay, sau đó bà ta chỉ vào mâm cơm trên bàn.

Mộ Thiện nở nụ cười cảm kích, cô cảm thấy có lỗi với người phụ nữ này. Cô cũng giơ tay ra hiệu, may mà bà chủ nhà biết một ít tiếng Trung và tiếng Anh nên hai bên có thể giao lưu vài câu đơn giản.

Mộ Thiện nói với bà ta, cô cùng chồng và anh trai đến đây du lịch. Hôm qua trên đường tình cờ đụng phải một vụ độ súng, bọn cô lánh nạn nên mới lạc đến đây. Bây giờ cô đang nghĩ cách liên lạc với bạn bè Trung Quốc để họ đến ứng cứu.

Bà chủ nhà gạt đầu lia lia, bà ta cảm tò một trăm đô la Mỹ tới qua người tài xế đưa cho bà ta trả lại Mộ Thiện. Mộ Thiện từ chối, nói sẽ ở lại đây vài ngày, hy vọng bà đừng khách sáo. Trong lòng cô thầm nghĩ, một nơi bản thủ như Tam giác vàng, không ngờ người dân lại lương thiện như vậy.

Mộ Thiện ăn cơm xong, người phụ nữ ra hiệu cô đi theo bà ta đến đầu nhà. Hóa ra ở đây có một con sông rộng khoảng mười mét chảy qua. Thỉnh thoảng trên sông có thuyền của ngư dân đi lại.

Sau nhà có một lầu tắm, bên trong để vại nước, trên giá còn có tắm xà rồng sạch sẽ. Mộ Thiện biết bà chủ nhà chuẩn bị sẵn để cô đi tắm, trong lòng cô rất cảm kích bà ta.

Thời tiết ở Thái Lan tương đối nóng bức, sau khi tắm xong, Mộ Thiện sáng khoái vô cùng. Trở về phòng, cô hỏi người phụ nữ gần đây chỗ nào có điện thoại. Bà ta nói lên thị trấn mới có, thị trấn cách làng khoảng một ngày đi bộ. Mộ Thiện hỏi bà ta nơi này là địa bàn của ai, bà ta trả lời bằng tiếng Trung rất rõ ràng: "Tướng quân."

Tướng quân Quân Mộc Lăng, trùm quân phiệt ma túy duy nhất ở Tam giác vàng có thể lực ngang ngửa Thủ lĩnh vừa bị giết chết.

Mộ Thiện để ý đến một di ảnh của người đàn ông treo trên tường. Ông ta mặc quân phục Quốc dân đảng, dưới đề tên bằng tiếng Trung. Cô đoán người phụ nữ chủ nhà là quả phụ của vị quân nhân, nên bà ta mới được phép trồng hoa anh túc ở đây.

(Quốc dân đảng do Tôn Trung Sơn thành lập, sau do Tưởng Giới Thạch nắm quyền. Trong cuộc nội chiến Quốc-Cộng, Quốc dân đảng thua trận buộc phải chạy sang Đài Loan năm 1949. Tàn dư của Quốc dân đảng ở bên giới Tây Nam dạt sang khu vực Tam giác vàng)

Thế nhưng nơi này không có điện thoại, coi như cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, có thể thấy tướng quân Quân Mộc Lăng quản lý chặt chẽ đến mức nào. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn chín giờ sáng. Cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, cô liền hỏi bà chủ nhà người tài xế đi đâu. Bà chủ nhà lắc đầu, biểu thị không rõ.

Mộ Thiện hơi bất an, người tài xế cảm phần lớn số tiền của bọn họ, cả súng lục và điện thoại di động. Đúng rồi, còn xe Jeep nữa. Nếu anh ta bỏ trốn, chắc sẽ không ai để ý.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện đứng bật dậy xông ra cửa. Bên ngoài trời nắng chói chang, trên con đường nhỏ thông ra đường lớn trong làng chỉ có hai ba người dân đi bộ về phía cánh đồng hoa anh túc. Người tài xế và chiếc xe Jeep mất dạng.

Mộ Thiện ủ rũ quay về phòng. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đã tỉnh dậy. Hai người ngơ ngẩn nhìn cô.

Mộ Thiện quần một tắm xà rồng nhiều màu sắc. Cô vừa mới tắm gội, mái tóc dài còn ướt xõa xuống bờ vai trắng ngần, làn da trơn láng, gương mặt cô sinh động đến nỗi Đinh Hành không thể rời mắt, mà anh cũng không muốn rời mắt.

Về phần Trần Bắc Nghiêu, đây là lần đầu tiên anh thấy cô mặc đồ kiểu này. Cô giống như vừa từ dưới nước đi lên, lung linh không thể tả, mỗi bước đi duyên dáng của cô đều khiến anh tim anh đập nhanh hơn.

Dưới ánh mắt nóng bỏng của hai người đàn ông, Mộ Thiện vô ý thức gãi tay vuốt tóc. Bất giác về không tự nhiên của cô, Trần Bắc Nghiêu mới có phản ứng, trong khi Đinh Hành vẫn không rời mắt khỏi cô.

Trần Bắc Nghiêu cố gắng ngồi dậy, Mộ Thiện lập tức quỳ xuống bên cạnh đỡ anh: "Anh ngồi dậy làm gì?" Anh thuận thế ôm eo cô rồi kéo cô vào lòng. Anh hít hít mùi nước sông trên tóc cô đồng thời cất giọng dịu dàng: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Chứng kiến cảnh tượng như thế, Đinh Hành gãi tay với bình nước và uống một ngụm.

Mộ Thiện kể chuyện người tài xế bỏ trốn, sắc mặt hai người đàn ông trở nên u ám. Đinh Hành nói với Mộ Thiện: "Nếu là địa bàn của Quân Mộc Lăng, chúng ta tạm thời được an toàn."

Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu lúc bị bắt đầu bị tịch thu di động, Đinh Hành sau khi bị thương giao hết vật tùy thân cho thuộc hạ nên hiện tại ba người không thể liên lạc với thế giới bên ngoài.

Trần Bắc Nghiêu an ủi Mộ Thiện: "Chúng ta không cần gấp lắm. Anh đoán Tầm cũng phải mất ít nhất bảy tám ngày mới mò ra chúng ta. Trong khoảng thời gian đó, chúng ta sẽ nghĩ cách thoát thân."

Nói đến đây, anh quay sang Đinh Hành: "Đinh thiếu thấy thế nào?"

Mộ Thiện và Đinh Hành hơi bất ngờ.

"Tôi đồng ý". Đinh Hành trả lời: "Vết thương của tôi và chú chưa lành hẳn, chúng ta chạy lung tung sẽ càng nguy hiểm hơn."

"Bà chủ nhà Thái Lan có đáng tin cậy không em?" Trần Bắc Nghiêu hỏi Mộ Thiện.

Mộ Thiện gạt đầu: "Em cảm thấy bà ấy không tồi. Đúng rồi, các anh đói chưa? Ăn cơm trước đi đã."

Khi cô rời khỏi phòng, Đinh Hành đột nhiên hỏi: "Chú tin tôi?"

Trần Bắc Nghiêu nói lãnh đạm: "Tôi tin cô ấy."

Đình Hành trầm mặc vài giây rồi gật đầu: "Tôi cũng vậy."

Trong lòng hai người đàn ông biết rõ, từ hôm qua đến giờ, Mộ Thiện đều tỏ thái độ trung lập, như ngầm thông báo với bọn họ, hai người bất cứ ai nhân cơ hội động đến đối phương, cô đều không đồng ý.

Đối với Đình Hành, mối thù giết cha không thể không báo, anh tất nhiên sẽ không tha cho Trần Bắc Nghiêu. Nhưng thời gian trước, việc điều tra ra quá khứ bí ẩn của Trần Bắc Nghiêu đã ít nhiều ảnh hưởng đến anh. Không phải Đình Hành bỏ qua thù hận, chỉ là nghĩ đến chuyện hạ sát Trần Bắc Nghiêu, trong lòng anh hơi phức tạp. Hơn nữa giờ đây anh vẫn ở hoàn cảnh nguy hiểm, Mộ Thiện lại kẹp ở giữa, một hành động thiếu suy nghĩ có khả năng liên lụy đến cả ba người, cũng có thể khiến Trần Bắc Nghiêu phản đòn. Suy đi tính lại, anh thấy nên về thành phố Lâm mới động thủ. Chỉ có điều, Trần Bắc Nghiêu có đáng tin cậy, anh phải lưu ý mới được.

Tâm tư của Trần Bắc Nghiêu cũng tương tự Đình Hành. Điểm khác biệt duy nhất là anh nghĩ đến chiêu "lạt mềm buộc chặt". Mộ Thiện được Đình Hành cứu thoát, chỉ e là cả đời này cô sẽ cảm kích anh ta. Thậm chí cô nảy sinh tình cảm với anh ta, thứ tình cảm này dù không phải là tình cảm nam nữ, dù chỉ một chút xíu cũng khiến anh không thoải mái. Vì vậy muốn cô toàn tâm toàn ý yêu anh, anh cần phải tỏ ra độ lượng.

Hai người đàn ông đều có suy tính riêng, nhưng về cơ bản họ đạt được thỏa thuận hòa bình.

Đồ ăn Thái Lan rất cay. Bà chủ nhà tất nhiên không chuẩn bị thức ăn riêng cho bọn họ. Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành cố gắng mãi mới nuốt trôi một ít cơm. Mộ Thiện đành mượn nồi của bà chủ nhà, đi nấu cháo thịt cho bọn họ.

Đến tầm trưa ngoài trời vô cùng nóng bức. Mộ Thiện về phòng, thấy hai người đàn ông mình đắm mồ hôi. Khí hậu ở đây vừa nóng vừa ẩm ướt, buổi sáng cô đã tắm qua. Còn bọn họ trốn chạy từ hôm qua đến giờ vẫn mặc bộ quần áo dính đầy máu, toàn thân nhớp nháp khó chịu.

Mộ Thiện đi lấy chậu một chậu nước rồi ngồi xuống bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Cô ngó nghiêng, cảm thấy hơi kỳ kỳ, thế là cô mượn bà chủ nhà một tấm vải giăng ở giữa hai người đàn ông.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, hành động của Mộ Thiện rất hợp ý anh. Anh không muốn Đình Hành nhìn thấy tướng ngủ của cô, dáng vẻ của cô trong bộ xà rồng hở vai này.

Mộ Thiện đâu có nghĩ xa xôi, cô chỉ thấy không được tự nhiên khi lau rửa thân thể một người đàn ông ngay trước mặt người đàn ông khác.

Toàn thân Trần Bắc Nghiêu không còn xa lạ với Mộ Thiện, cô cẩn thận cởi áo sơ mi của anh, đổi chiếu tre ướt mồ hôi dưới thân anh rồi lau từng chút một.

Mộ Thiện nhẹ nhàng tháo vải băng, dùng nước đun sôi rửa sạch. Bà chủ nhà cho cô một ít thảo dược, nói là có ích cho vết thương bị đạn bắn. Cô đắp thuốc lên vết thương của anh, sau đó thay tấm vải băng sạch sẽ khác.

Mặc dù cô băng bó không chuyên nghiệp nhưng làn nước và thảo dược mát rượi khiến Trần Bắc Nghiêu rất dễ chịu. Anh ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt nghiêm túc của Mộ Thiện, bộ dạng cô rất chuyên tâm, khiến anh cảm thấy cô vô cùng đáng yêu.

Nửa người trên lau xong, đến lượt thân dưới. Mộ Thiện lau sạch hai chân Trần Bắc Nghiêu, rửa ráy và thay thuốc vết thương ở đùi. Sau đó cô nhìn anh, hai má hơi ửng đỏ: "Chỗ đó có cần không?"

Cô thật sự không rõ, cô không hiểu biết nhiều về thân thể đàn ông. Cô chỉ cho rằng thời tiết nóng bức như vậy, chắc anh không mấy dễ chịu.

"Cần." Trần Bắc Nghiêu đáp.

Mộ Thiện thận trọng cởi quần lót của Trần Bắc Nghiêu. Dù hai người từng gần gũi thân mật nhiều lần nhưng cô chưa bao giờ hầu hạ anh như lúc này. Cô đỏ mặt, trong lòng không hề có tạp niệm, cô vắt khô khăn mặt nhẹ nhàng lau cho anh.

Trần Bắc Nghiêu bị thương nặng nhưng bản năng vẫn còn. Trước mắt là gương mặt hồng hào xinh đẹp của người phụ nữ anh yêu, làn da trắng ngần của cô lộ ra ngoài tấm xà rồng, bàn tay mềm mại của cô chạm vào chỗ đó của anh.

Tìm Mộ Thiện đập thình thịch khi chứng kiến bộ phận đàn ông của anh từ từ thức tỉnh. Khó khăn lắm cô mới lau xong, vừa định bụng chậu nước ra ngoài, tay cô đột nhiên bị anh nắm chặt. Anh cảm tay cô đưa lên môi hôn nhẹ.

"Em thật không thể hiểu nổi đàn ông các anh." Mộ Thiện nói nhỏ: "Lúc này vẫn còn..."

Trần Bắc Nghiêu tất nhiên không có dục niệm. Phản ứng của anh chỉ là phản xạ có điều kiện, anh cười cười: "Em không hiểu đâu."

Mộ Thiện không nghĩ ngợi sâu hơn. Cô giặt tay về, giúp anh mặc quần lót mới bà chủ nhà vừa mua về. Trần Bắc Nghiêu toàn thân thoải mái dễ chịu, anh cất giọng trầm ấm: "Cảm ơn em."

Mộ Thiện thấy sắc mặt anh vẫn trắng bệch, cả người đầy vết thương, nhưng ánh mắt anh rất dịu dàng. Cô đột nhiên muốn hôn anh.

Nghĩ là làm ngay, Mộ Thiện cúi xuống đặt nụ hôn lên môi Trần Bắc Nghiêu.

Tay cô chống hai bên hông anh, không dám đề xuống cũng không dám chạm vào. Lần đầu tiên trong đời Trần Bắc Nghiêu không giơ tay ôm cô vào lòng. Đây là nụ hôn đầu của Mộ Thiện và anh sau nhiều ngày xa cách, hơn nữa lại là cô chủ động. Trần Bắc Nghiêu gần như lập tức đổi thành thể tiến công, dục vọng vừa được cô khơi gợi bùng phát mãnh liệt, đầu lưỡi của anh vô cùng mạnh mẽ, như muốn nuốt cô vào bụng.

Mộ Thiện chiều theo ý anh, một lúc lâu sau cô mới rời khỏi môi anh. Bốn mắt nhìn nhau, cô phát hiện gương mặt Trần Bắc Nghiêu hơi ửng đỏ, khóe mắt anh tràn ngập ý cười. Điều này khiến trong lòng Mộ Thiện vô cùng dễ chịu.

Cô bê chậu nước đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu như nghĩ ra điều gì đó, anh đột ngột lên tiếng: "Em còn làm gì nữa?"

Mộ Thiện ngó người, ngập ngừng nói: "Em nhờ Buma, tức bà chủ nhà Thái Lan giúp đỡ, nhưng bà ấy không chịu, cho bao nhiêu tiền cũng không chịu."

"...Để anh ta tự giải quyết."

"Anh thử tự mình lau xem có được không?" Mộ Thiện nói nhẹ.

Trần Bắc Nghiêu á khẩu, hoàn toàn không thể phản bác. Anh chỉ có thể nằm im nhìn cô đi ra ngoài, nhìn bắp chân trắng muốt của cô xuất hiện ở phía bên kia tấm vải.

Hình bóng trên tấm vải lay động.

Trước đó, từ đầu đến cuối cuộc trò chuyện giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành không bỏ sót một từ, anh không hề mở miệng. Lúc này khi cô bình thân cởi áo lau người cho anh, anh mới mỉm cười: "Thiện Thiện, em đúng là thiên thần."

Mộ Thiện cảm thấy lời nói của Đinh Hành có ý gì đó nhưng cô nhất thời không nghĩ ra.

Mộ Thiện rất nhanh lau sạch người Đinh Hành. Tuy cô không hầu hạ triệt để như Trần Bắc Nghiêu, chỉ lau qua hai chân anh nhưng Đinh Hành cũng có phản ứng.

Cũng khó trách Đinh Hành. Khi cô gái bản thân cảm mến chạm vào từng tắc da của mình, thử hỏi có người đàn ông nào nhịn được?

Mộ Thiện lặng lẽ tiếp tục công việc, Đinh Hành không rời mắt khỏi cô. Ở một bên tấm vải chỉ có hơi thở nặng nề của hai người.

Đúng lúc này, tấm vải được vén lên, Trần Bắc Nghiêu nhìn qua bằng ánh mắt bình tĩnh.

"Thiện Thiện, lấy cho anh chai nước."

Đinh Hành không để ý đến Trần Bắc Nghiêu, anh gối hai tay vào sau gáy, hai chân duỗi thẳng, như thưởng thức từng động tác, từng biểu hiện của Mộ Thiện, đồng thời không che giấu phản ứng trung thực của bản thân.

"Vâng." Mộ Thiện đáp lời, cô vừa vận vệ sinh xong người Đinh Hành nên đứng dậy bưng chậu nước đi ra ngoài cửa.

Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng lưng cô, anh thả tay, tấm vải lại buông xuống.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Lãnh địa

Một ngày "trời yên biển lặng" cuối cùng cũng trôi qua. Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Thiện có gặt hái bất ngờ.

Bởi vì ít nhiều vẫn còn dè chừng bà chủ nhà Buma nên ban đêm, Mộ Thiện ngủ không sâu lắm. Hôm sau khi trời mới tờ mờ sáng, phòng khách có tiếng động lịch kịch, cô liền thức dậy đi ra ngoài. Buma đun một cái sọt lớn, chuẩn bị rời khỏi nhà.

Sau một hồi hỏi thăm, Mộ Thiện nghe nói một sơn cốc cách ngôi làng này chừng hai cây số hôm nay có buổi chợ phiên. Những người buôn bán trên thị trấn sẽ đổ về chợ phiên bán đồ dùng thiết yếu. Trong lòng Mộ Thiện dấy lên tia hy vọng, có lẽ cô sẽ tìm ra cách liên lạc với Lý Thành.

Hai người đàn ông vẫn chưa tỉnh, Mộ Thiện không yên tâm khi để họ ở cùng nhau. Mang súng theo người sẽ không an toàn, để lại nhà cho bất cứ người nào càng không an toàn. Ngấm đi nghĩ lại, cô giấu khẩu súng vào đồng quần áo, để lại tờ giấy nhắn tin cho Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành rồi cùng Buma lên đường.

Hôm chạy trốn đến đây là vào buổi tối, Mộ Thiện không nhìn rõ đường đi nước bước. Hôm nay giữa ban ngày trời sáng, Mộ Thiện đi theo Buma xuống

đốc núi, men theo cánh đồng hoa anh túc tiến về phía trước. Cô gặp một trạm gác cách nhà Burma khoảng một trăm mét, trên có một người lính cầm súng đứng canh.

Mộ Thiện suy đoán, có lẽ cuộc động loạn xảy ra sau khi Thủ lĩnh bị bọn cô bắt làm con tin có liên quan đến tướng quân Quân Mục Lãng. Nếu lúc đó ở đây có trạm lính gác như bình thường, bọn cô làm sao có thể trốn đến nhà Burma?

Mộ Thiện không hiểu tình hình này có nghĩa là gì, chỉ có thể quay về chờ hai vị lão đại phân tích.

Đột nhiên ai đó hét một câu bằng tiếng Thái. Tất cả mọi người trên đường đều dừng lại. Burma cũng dừng bước, bà đưa mắt nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện hiểu ý, trong lòng rất hồi hộp.

Một binh sỹ từ trạm gác đi tới. Anh ta cầm khẩu súng chĩa thẳng vào Mộ Thiện.

Burma hình như quen biết anh ta, bà dùng tiếng Thái nói với anh ta vài câu rồi cúi đầu chào. Mộ Thiện đưa vào tay anh ta. Người lính xoa tay không nhận, anh ta quay sang hỏi Mộ Thiện: "Người Trung Quốc?"

Anh ta nói bằng tiếng Trung khá rõ. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh ta, trông anh ta rất trẻ, chỉ tầm hai mươi tuổi, ngũ quan của người Trung Quốc, chỉ có làn da ngăm đen.

Cô trả lời: "Ừ, tôi đi theo đoàn tới sông Mekong du lịch, tôi hôm trước không hiểu vì nguyên nhân gì chỗ nào cũng có tiếng súng nổ. Có kẻ tấn công cả vào khách sạn, tôi sợ quá bỏ chạy ra ngoài, liền bị hai binh lính đuổi theo. Tôi chạy đến đây, được Burma cứu giúp."

Người lính trầm mặc vài giây: "Bọn họ mặc quần áo như thế nào?"

Mộ Thiện mô tả quần phục đám lính trong doanh trại của Thủ lĩnh.

Người lính gật đầu, anh ta lại hỏi tỉ mỉ thông tin về Mộ Thiện, như tên tuổi, quê quán. Mộ Thiện bịa một cái tên giả, nói là người Bắc Kinh. Người lính hỏi xong thu khẩu súng lại: "Bây giờ các ngã đường bị phong tỏa rồi, chị đừng đi lung tung. Vài ngày nữa đường xá thông rồi chị đến chỗ tôi đăng ký, tôi sẽ đưa chị rời khỏi đây."

Mộ Thiện thấy anh ta còn trẻ nên mới bịa chuyện, không ngờ anh ta tin ngay, còn hứa sẽ đưa cô đi khỏi nơi này. Cô cất giọng cảm kích: "Cám ơn cậu." Mộ Thiện lại một lần nữa có cảm nhận sâu sắc, trong khu vực các băng nhóm ma túy cát cứ vẫn tồn tại những người dân tốt bụng.

Người lính cười cười, để lộ hàm răng trắng xóa. Anh ta lại hỏi: "Tôi nghe nói con gái đại lục rất hung dữ, nhìn chị có thấy gì đâu?" Anh ta lớn lên ở Thái Lan, từ "hung dữ" tất nhiên là so với phụ nữ Thái Lan.

Nhìn gương mặt chắc phác của người lính, Mộ Thiện đột nhiên nhớ tới những binh sỹ gục ngã trước mũi súng của cô hôm nào. Liệu có một ngày trong tương lai, chàng trai trẻ này cũng chết ở đâu đó như đám binh sỹ kia?

Đây là rốt cuộc là thế đạo gì?

Cô lên tiếng: "Hôm nào rảnh rồi hoan nghênh cậu đến Trung Quốc chơi, tôi sẽ làm hướng dẫn miễn phí."

"Thật không?"

Mộ Thiện gật đầu và cho người lính số điện thoại của cô ở Trung Quốc. Cô nghĩ cho anh ta số điện thoại chắc sẽ không nguy hiểm. Có lẽ bị cảm động bởi sự chân thành của Mộ Thiện, người lính tháo trên cổ áo tấm huy hiệu hình ngôi sao nền trắng viền đỏ, trình trọng đặt vào tay Mộ Thiện.

"Nếu có người hỏi, chị hãy cho họ xem cái này."

"Cám ơn cậu, rất cảm ơn cậu."

Khi Mộ Thiện nghĩ muốn gọi nhờ điện thoại, người lính nói anh ta không có điện thoại, chỉ có máy bộ đàm nội bộ. Anh ta cho biết chỉ đội trưởng mới được dùng điện thoại. Mộ Thiện cười nói không cần làm phiền, cô sẽ đi đến thị trấn gọi điện thoại sau.

Khi Mộ Thiện lên đường, người lính lại chạy về trạm gác. Mộ Thiện quay đầu bắt gặp hình ảnh người lính mặc quần phục màu xanh đứng cô độc dưới ánh nắng mặt trời. Trong lòng cô thầm nghĩ: bản tính của con người vốn lương thiện, nếu có thể phục thiện, ngay từ đầu ai muốn làm điều ác?

Còn Trần Bắc Nghiêu thì sao? Mộ Thiện nhớ ông ngoại anh từng nói, tuy anh có tính cách lạnh lùng nhưng bản chất là người hiền lành. Lúc đó trong lòng cô, anh là người thuần khiết nhất. Bao nhiêu năm sau, hai tay anh dính đầy máu, thiện tâm vốn có của anh bị chôn sâu dưới lợi ích và thù hận, hay là được che giấu ở một nơi cô không nhìn thấy?

Cô và anh đi tới đâu mới là tận cùng?

Khoảng mười mấy phút sau, Mộ Thiện và Burma đi đến một khu đất bằng ở đầu sơn cốc. Trên đường đi thỉnh thoảng có binh sỹ xét hỏi, Mộ Thiện liền lấy ra tấm huy hiệu, đám lính đều phát tay để cô đi qua.

Chợ phiên chỉ là một nơi người bán đồ hàng tiêu dùng xuống đất hoặc bày bán ngay trên xe công nông. Bởi vì đường đi bị phong tỏa nên hôm nay người

bán từ thị trấn xuống rất ít. Cũng có một số người dân địa phương mang đồ của nhà đi bán như cá tươi, gia cầm...

Buma đem theo mười tấm khăn sợi do bà tự đan, đổi lấy gạo vào rau xanh. Mộ Thiện nhờ bà mua mấy con cá và một con gà. Ở đây không bán thuốc và băng y tế, cô chỉ có thể mua ít vải trắng sạch sẽ và thảo dược.

Mộ Thiện mượn máy di động của một người bán hàng nhưng vùng rừng núi này không hề có sóng. Xem ra cô phải đi ra thị trấn mới có thể liên lạc với Lý Thành.

Quy mô của chợ phiên khá nhỏ, Mộ Thiện và Buma dạo một vòng, mua hết vật phẩm cần thiết mới chỉ mất hơn nửa tiếng đồng hồ. Lúc này mặt trời lên đến đỉnh đầu, hai người phụ nữ tay xách nách mang, người đầm mồ hôi.

Hai người cuối cùng cũng về đến nhà, Mộ Thiện cùng Buma đem đồ cất vào bếp. Có lẽ bị lây nhiễm không khí yên bình của người dân bình thường, tâm trạng cô nhẹ nhõm hơn nhiều. Cô nghĩ, bọn họ ở Tam giác vàng vẫn có thể sống bình ổn, trong khi đó cô và Trần Bắc Nghiêu ở một nơi trị an khá tốt như thành phố Lâm lại suốt ngày mặt nặng mày nhẹ.

Mộ Thiện không vội vào phòng xem tình hình của hai người đàn ông. Cô đi tắm rửa rồi mới qua bên đó. Bọn họ đã tỉnh dậy từ lâu, hai người ăn sạch bát cháo cô để sẵn trên đất. Mộ Thiện không biết sau khi cô rời khỏi phòng, hai người có nói chuyện với nhau? Nhưng nhìn vẻ mặt của bọn họ, tình hình không đến nỗi tệ lắm.

Nghĩ đến câu Mộ Thiện viết trên tờ giấy "Ki sớ bất dục, vật thi ư nhân", Trần Bắc Nghiêu hơi điên tiết. Anh vốn không cảm thấy gì, nhưng khi Đinh Hành cầm tờ giấy Mộ Thiện để lại cho anh ta và lầm nhảm đúng câu này, anh mới biết cô coi anh và Đinh Hành cùng một loại người.

("Ki sớ bất dục, vật thi ư nhân" là câu trong Luận ngữ của Khổng tử, có nghĩa "Điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác")

Nhưng khi bắt gặp gương mặt đỏ ửng rưng rờ của Mộ Thiện, khí sắc tốt hơn ngày hôm qua, nỗi bức tức của Trần Bắc Nghiêu bay biến hoàn toàn.

Đinh Hành tất nhiên cũng chú ý đến sự thay đổi của cô, anh cất giọng dịu dàng: "Có tin vui sao?"

Mộ Thiện lắc đầu: "Là tin xấu, chắc sẽ làm các anh thất vọng." Cô kể chuyện đường đi bị phong tỏa và việc khu vực này không có tín hiệu điện thoại. Sau đó cô rút huy hiệu: "Dù có cái huy hiệu cũng chỉ có thể dùng cho một mình em. Hơn nữa, một khi ra khỏi khu vực này, không biết nó còn có tác dụng?"

Trần Bắc Nghiêu cầm cái huy hiệu lên xem, anh mỉm cười: "Em giỏi thật đấy, huy hiệu của Quốc dân đảng em cũng kiếm được?"

"Tên lính đó có đáng tin không?" Đinh Hành hỏi.

Mộ Thiện cầm lại tấm huy hiệu: "Đối xử với người bằng lòng chân thành cũng không phức tạp như các anh tưởng đâu."

Hai người đàn ông im lặng.

Mộ Thiện ngẩng đầu cười: "Chúng ta làm thế nào để đi vào thị trấn, hai anh tìm ra cách chưa?" Cô biết rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và tài trí của hai người đàn ông trước mặt.

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu dừng lại trên mặt cô: "Sáng nay anh và Đinh thiếu đã thương lượng, khoảng bốn năm ngày nữa, chúng ta sẽ đi bằng đường thủy."

"Đường thủy?"

Đinh Hành tiếp lời: "Chúng ta sẽ xuất phát lúc nửa đêm."

Mộ Thiện bất giác nhìn ra ngoài cửa sổ, dòng sông nhỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời. Thuyền rất dễ kiếm, ngay sau nhà Buma cũng có một con thuyền. Nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều bị thương nặng, cho dù nghỉ ngơi thêm bốn năm ngày đi chăng nữa, liệu họ có thể ngồi thuyền?

Quả nhiên Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: "Em bảo Buma kiếm một ít thuốc phiện, lúc lên đường bọn anh có thể dùng tới."

"...Được. Em đi nấu com đây." Bọn họ đã quyết định, đương nhiên sẽ là cách tốt nhất. Cô chỉ có thể cố gắng giúp bọn họ hồi phục sức khỏe một cách nhanh nhất, để bọn họ đỡ phải miễn cưỡng giảm cơn đau bằng thuốc phiện.

Nhắc đến nấu com, cả Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều nhìn Mộ Thiện.

Sau một ngày khủng khiếp, ba người cuối cùng tạm lánh nạn ở thôn làng nhỏ này. Bọn họ đã bàn bạc xong phương thức chạy trốn, tuy con đường phía trước vô cùng gian nan nhưng cả ba đều là người thông tuệ, họ không lo nghĩ vô dụng. Bây giờ nghe Mộ Thiện nói đi nấu com, cả Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đều tỏ ra hứng thú, chỉ là xuất phát điểm của họ không giống nhau.

"Em nấu?" Trần Bắc Nghiêu nghi hoặc. Anh không ngờ Mộ Thiện biết nấu ăn, thời niên thiếu cô nói ở nhà cô không bao giờ phải xuống bếp; thời gian sống cùng nhau, tất nhiên anh không để tay cô dính dầu mỡ.

Mộ Thiện bật cười: "Anh ngạc nhiên lắm sao? Mấy năm nay em sống một mình toàn tự nấu ăn, ít nhất không đến nỗi khó nuốt lắm."

Đinh Hành mỉm cười: "Không khó nuốt một chút nào? Tay nghề của em rất ổn, tôi đã cảm thấy đói rồi."

Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu thăm lại, vài giây sau anh mới lên tiếng: "...Được, anh chờ em trở tài."

Buma đã đi ngủ trưa. Mộ Thiện nấu canh gà và hấp cá. Trong thời gian chờ đợi, cô lại lau người cho Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành, cô kéo tấm màn che sang một bên, bỏ hết quần áo vào chậu giặt rồi dặn dò: "Em đi giặt quần áo, các anh nếu không ngủ thì để ý nhà bếp giúp em. Nhờ canh tràn ra ngoài nhớ gọi em một tiếng."

Trần Bắc Nghiêu nhìn hai quần lót đàn ông vừa thay ra trong chậu giặt, anh không thay đổi sắc mặt vỗ vỗ chiếu cỏi bên cạnh mình: "Em bận rộn cả ngày rồi, lại đây ngủ một lát đi. Quần áo để Buma giặt."

Đinh Hành cũng để ý Mộ Thiện đi giặt cả quần áo của mình, anh cảm thấy vô cùng dễ chịu: "Em nghỉ ngơi một lát đi."

Mộ Thiện không thể mở miệng nói Buma quan niệm bảo thủ, bà không chịu giặt quần áo đàn ông. Cô cũng không thể ném quần lót vào thùng rác rồi nhờ Buma đi mua quần mới. Một quả phụ sống một mình suốt ngày đi mua quần lót đàn ông, người khác biết được sẽ nghĩ gì?

Cô cười cười: "Em xong nhanh thôi". Nói rồi không đợi Trần Bắc Nghiêu lên tiếng, cô liền đi ra ngoài.

Mộ Thiện giặt xong quần áo trở về phòng, cô quả thật rất mệt mỏi. Cô lại kéo tấm màn che hai bên và nằm xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu: "Em ngủ nửa tiếng."

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu. Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Trần Bắc Nghiêu nhìn thấy giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cô, anh giơ tay nhẹ nhàng lau sạch. Anh muốn hôn cô nhưng lại sợ làm cô tỉnh giấc. Anh từ từ nắm chặt tay cô, bàn tay cô mềm mại như không xương, chỉ là do thường đánh chữ nên lòng bàn tay xuất hiện vết chai. Trần Bắc Nghiêu nhớ lại câu nói của cô vừa rồi, mấy năm nay cô toàn tự nấu cơm. Anh sờ lên vết chai, cảm thấy trong tâm năm xa cách, cô đã tôi luyện được một sự kiên cường hiếm thấy.

Anh muốn nâng niu người phụ nữ nằm bên cạnh trong lòng bàn tay, như một viên ngọc quý.

Trần Bắc Nghiêu không nhịn được đưa tay cô lên miệng, anh muốn hôn lên những vết tích của năm tháng trong lòng bàn tay cô. Vừa chạm vào làn da cô, anh liền ngửi thấy mùi nước sông thoang thoảng. Anh đột nhiên nhớ đến Đinh Hành nằm ở phía đối diện, nhớ đến đồng quần áo của anh ta ở trong chậu. Trần Bắc Nghiêu lập tức dừng lại.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu đưa những ngón tay thon dài của Mộ Thiện vào miệng nhẹ nhàng ngậm lấy. Nhìn gương mặt bình thản trong giấc ngủ say của cô, một cảm giác che chở mãnh liệt dội vào lòng anh. Anh như chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào, đầu óc anh chỉ có một ý nghĩ: cô tốt đẹp như vậy, cô tốt đẹp như vậy.

Dù phía trước mặt là vực sâu không đáy, dù có phải xoay chuyển càn khôn, anh cũng sẽ đưa cô rời khỏi Tam giác vàng.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Quyến luyến

Mộ Thiện ngủ khoảng một tiếng đồng hồ mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô trông thấy Trần Bắc Nghiêu đang ngắm nhìn cô. Không đợi cô định thần, anh giơ tay giữ gáy cô và cúi xuống hôn cô.

Trần Bắc Nghiêu không nhịn được, muốn hôn là hôn. Mộ Thiện hôn bay phách lạc trong nụ hôn cuồng nhiệt của anh. Đầu cô lại một lần nữa xuất hiện câu hỏi, cô và Trần Bắc Nghiêu đi đến đâu mới là tận cùng? Vào thời khắc này, cô không muốn rời xa anh hơn bất cứ lúc nào. Nhưng đến khi trở về và phải đối mặt với hiện thực thì sao?

Nghĩ đến đây, đầu lưỡi Mộ Thiện hơi cứng lại, cô thở dài một hơi. Trần Bắc Nghiêu nhạy bén phát hiện ra sự thay đổi của cô, anh rời khỏi môi Mộ Thiện, cô cười nói: "Em..em đi xem nồi canh."

Trần Bắc Nghiêu dõi theo dáng đi vội vã của cô, anh không kiềm chế nổi thề lưỡi liếm môi.

Ở góc bên này, Đinh Hành nghe thấy hết tiếng động mờ ám của hai người? Anh quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhưng bên ngoài bầu trời trong vắt, không một vầng mây, tầm nhìn hạn hẹp khiến anh không thể dừng mắt ở một nơi nào đó để phân tán sự chú ý.

Vài phút sau, Mộ Thiện và Buma lần lượt mang com lên nhà. Buma tuy bảo thủ nhưng những việc chăm sóc bệnh nhân như đút com bà không hề quản ngại.

Trần Bắc Nghiêu vốn đang mải suy nghĩ nên không để ý đến Mộ Thiện. Đến lúc ngẩng đầu, anh mới nhìn thấy cô ngồi xuống cạnh anh, trước mặt là khay

com canh thơm phức. Do bị thương, Trần Bắc Nghiêu không có khẩu vị, nhưng trước bát canh gà vàng óng ánh và đĩa cá hấp ngon mắt, anh liền động đậy ngón tay cái tỏ ý tán thưởng.

Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nghĩ tới một vấn đề: "Đình Hành ăn kiểu gì?"

"Buma dứt cho anh ấy." Mộ Thiện múc một thìa canh đưa lên miệng thổi, cô sợ còn nóng nên thè lưỡi liếm thử mới đưa vào miệng anh.

Trần Bắc Nghiêu há mồm uống hết, anh cảm thấy mùi vị hấp dẫn vô cùng.

Mộ Thiện gỡ hết xương cá từ lúc ở dưới bếp, cô gạt miếng cá, miệng lẩm bẩm: "Hình như vẫn gỡ hết xương nhỏ."

"Thiện Thiện, miệng anh không bị thương đâu."

Mộ Thiện phì cười: "Em quên mất."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười nhìn Mộ Thiện, như muốn nói với cô, miệng anh không bị thương, chẳng phải vừa rồi cô mới thường thức hay sao? Mộ Thiện đỏ mặt, Trần Bắc Nghiêu lại nói nhỏ: "Quan tâm quá sẽ loạn đó."

Mộ Thiện vừa định đáp lời, phía bên kia tấm màn che đột nhiên vang lên tiếng ho của Đình Hành. Mộ Thiện đặt bát com xuống khay, đứng dậy vén màn đi qua bên đó. Đình Hành đang ngồi thẳng, tay anh ôm cổ ho sặc sụa.

Mộ Thiện vội kêu Buma đi lấy dấm. Đình Hành ngừng thấy mùi dấm liền cau mày: "Tôi không cần...một lát sẽ đỡ ngay."

"Bị hóc xương cá không phải chuyện nhỏ đâu". Mộ Thiện vỗ lưng Đình Hành, nói giọng dịu dàng.

Đình Hành nhìn nửa bát dấm trong tay Mộ Thiện, anh mỉm cười rồi uống sạch.

"Cả đời này chắc tôi chưa bao giờ uống nhiều dấm như vậy". Anh nhăn nhó.

"Anh thấy đỡ hơn chưa?"

Đình Hành gật đầu.

"Anh ăn từ từ thôi". Mộ Thiện nói, cô không yên tâm, đón cái bát và thìa trong tay Buma rồi tỉ mỉ gỡ hết xương nhỏ.

Đình Hành không rời mắt khỏi Mộ Thiện: "Là tôi ăn vội quá."

Mộ Thiện mỉm cười: "Trong nồi vẫn còn nhiều, anh cứ ăn từ từ đi." Nói xong cô đứng dậy đi sang bên kia tấm màn che. Đình Hành nhìn đồng thịt cá trong bát, anh đột nhiên thấy cổ họng vẫn còn đau buốt.

Dưới sự chăm sóc chu đáo của Mộ Thiện, vết thương của hai người dần hồi phục, khí sắc của họ mỗi ngày một tốt hơn. Mộ Thiện dò hỏi ra, đi thuyền một đêm là có thể đến thị trấn gần nhất. Chỉ là trên sông thường có binh lính tuần tra, có thể lọt qua tầm mắt của bọn họ hay không cần đến yếu tố may mắn.

Nhưng cũng chỉ còn cách đó.

Vào ngày thứ tư, thời tiết nóng bức hơn bình thường. Buổi tối khi Mộ Thiện lau người cho Đình Hành, cô cảm thấy thân thể anh hơi nóng. Lúc đầu cô không để ý, nhưng sau đó khi lau người Trần Bắc Nghiêu, cô mới cảm thấy nhiệt độ cách biệt khá lớn.

Mộ Thiện lập tức đi lấy cặp nhiệt độ đưa cho Đình Hành. Bộ dạng Đình Hành tương đối uể oải, anh cau mày nói không cần. Mộ Thiện bắt anh giờ tay rồi kẹp nhiệt độ vào nách anh.

Vài phút sau Mộ Thiện rút cặp nhiệt độ ra kiểm tra, là 39 độ 2. Cô hơi hốt hoảng, mở vết thương của anh ra xem, quả nhiên vết thương mưng mủ, biểu hiện của sự nhiễm trùng.

Mặt Đình Hành đỏ một cách không bình thường, ánh mắt đờ đẫn. Bất gặp vẻ căng thẳng của Mộ Thiện, anh mở miệng an ủi: "Em đừng lo, tôi có thể chịu đựng."

Mộ Thiện tuy không phải là người làm nghề y, nhưng cô cũng từng nghe nói đến hậu quả nghiêm trọng của việc vết thương dạn bắn bị nhiễm trùng. "Không được!" Cô cất giọng kiên quyết: "Tôi sẽ đi tìm bác sỹ."

Cô lại bước qua tấm vải về bên Trần Bắc Nghiêu: "Vết thương của Đình Hành hình như bị nhiễm trùng rồi. Em phải đi tìm bác sỹ." Nói thì nói vậy nhưng cả ba người đều biết, đã mấy ngày trôi qua, tình hình bên ngoài chắc chắn vẫn còn căng thẳng. Lúc này đi tìm bác sỹ khám cho bệnh nhân bị dạn bắn là một việc làm rất mạo hiểm. Vì vậy Đình Hành mới nói anh có thể chịu đựng.

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía Đình Hành: "Đi anh qua bên đó xem thế nào."

Mộ Thiện không lên tiếng, anh và Đình Hành cùng một loại người, đối với vết thương kiểu này chắc chắn có kinh nghiệm hơn cô. Trần Bắc Nghiêu tựa

vào Mộ Thiện, khó nhọc tiến lại gần Đình Hành.

"Đúng là bị nhiễm trùng rồi." Ánh mắt anh tối lại: "Liệu có thể tìm được một bác sỹ đáng tin cậy không?"

Mộ Thiện đáp: "Buma nói, trong thôn có ông bác sỹ già sống một mình. Ông ta từng là bác sỹ quân y, em bảo Buma đi mời ông ấy đến đây rồi tính sau."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, Đình Hành nói nhỏ với Mộ Thiện: "Em hãy cẩn thận, đừng miễn cưỡng quá."

Mộ Thiện nghĩ, cũng lắm là nhét cho ông bác sỹ nhiều tiền để ông ta ngậm miệng. Hơn nữa cô nghĩ, ông ta hành nghề y nhiều năm, chắc cũng có lòng trắc ẩn. Còn Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành lại có chung ý nghĩ: nếu ông bác sỹ không nghe lời, họ sẽ giết người diệt khẩu.

Mộ Thiện kể tình hình với Buma, Buma tưởng Đình Hành là anh trai Mộ Thiện, không nói không rằng lập tức đi tìm ông bác sỹ. Một lúc sau, bà một mình quay về, nói với Mộ Thiện, ông bác sỹ muốn nhận tiền trước mới chịu đến đây. Trên người Mộ Thiện chỉ còn lại hơn một trăm đô la Mỹ. Cô vốn có ý định đưa tờ một trăm cho ông bác sỹ, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, cô chỉ đưa cho Buma tờ hai mươi đô la.

Khoảng mười phút sau, ông bác sỹ đến nơi. Ông ta không cao lắm, tầm năm mươi tuổi, hai mắt ti hí trông không mấy có thiện cảm.

Bác sỹ vào nhà, vừa nhìn thấy Mộ Thiện liền cau mày: "Người đại lục?"

Ông ta sử dụng tiếng Trung. Mộ Thiện nghĩ thầm, hóa ra là bác sỹ của Quốc dân đảng. Nhưng người đại lục thì có gì đáng nhấn mặt nhú mày?

"Vâng, tôi từ Bắc Kinh đến đây du lịch. Vài ngày trước anh trai tôi bị trúng đạn." Mộ Thiện trả lời.

Ông bác sỹ gật đầu đi vào phòng trong. Ông ta hơi sững người khi thấy tám vải treo giữa phòng. Mộ Thiện đưa ông ta đến chỗ Đình Hành. Ông ta kiểm tra vết thương, sờ trán Đình Hành rồi lắc đầu: "Nhiễm trùng nặng quá, không dễ chữa trị."

Mộ Thiện hiểu ý, rút tờ một trăm đô la dúi vào tay ông ta: "Bác sỹ, xin hãy cứu anh trai tôi."

Ông bác sỹ bỏ tờ tiền vào túi áo, chỉ tay vào vết thương của Đình Hành: "Ai xử lý vết thương này, không nhiễm trùng mới lạ. Tình hình bây giờ rất nghiêm trọng, thuốc cũng không dễ kiếm."

"Bác sỹ, tôi chỉ có từng đó tiền." Mộ Thiện lên tiếng.

Ông bác sỹ đưa mắt nhìn cô rồi quay sang nói với Buma vài câu tiếng Thái. Buma đi ra ngoài, một lát sau bà cầm tờ một trăm đô la đưa cho bác sỹ. Bác sỹ nhận tiền mới bắt đầu mở hộp thuốc ông ta mang theo xử lý vết thương của Đình Hành.

Mộ Thiện cảm thấy rất khó chịu, Buma giúp bọn cô nhiều như vậy, bây giờ bà lại phải lấy số tiền bọn cô ban đầu đưa cho bà làm tiền thuốc. Ông bác sỹ này rõ ràng thừa nước đục thả câu, ức hiếp người lương thiện.

Nhưng Mộ Thiện cố gắng nhẫn nhịn. Khoảng một tiếng đồng hồ sau, bác sỹ cuối cùng cũng xử lý xong vết thương. Ông ta đưa cho Mộ Thiện một số thảo dược, dặn cô cách sử dụng. Sau đó ông ta nói: "Đây là lượng thuốc dùng trong ba ngày. Ba ngày sau hết thuốc cô hãy đến chỗ tôi lấy thêm."

Mộ Thiện tất nhiên hiểu ý, ba ngày sau lại phải bỏ tiền mua thuốc. Bất gặp về ngáp ngừng của Mộ Thiện, ông bác sỹ đột ngột chuyển đề tài: "Tôi nghe nói mấy ngày trước có tàn binh của Thủ lĩnh Khunda trốn đến nơi này. Bây giờ tướng quân thưởng một trăm đô la cho một đầu người, cậu này không phải lính đào ngũ đấy chứ?"

Mộ Thiện trầm mặc trong giây lát, sau đó cô cười cười: "Ông đợi một lát, tôi nhớ còn một cái đồng hồ có thể đưa cho ông. Xin ông hãy cho tôi lượng thuốc đủ dùng."

"Cho tôi xem trước đã." Bác sỹ ra ngoài đợi ở phòng khách.

Mộ Thiện đóng cửa phòng rồi đi về chỗ của Trần Bắc Nghiêu, cô bắt đầu lục tung đồng quần áo. Ở phía bên kia, Đình Hành vừa thở nặng nhọc vừa đưa mắt ra hiệu Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện cuối cùng cũng mò thấy khẩu súng, cô cầm đi ra cửa. Ngoảnh đầu bắt gặp hai người đàn ông đang chăm chú nhìn mình, Mộ Thiện nói nhỏ: "Em đi dọa ông ta...Loại người tham lam như vậy, không cho ông ta biết thế nào là sợ hãi, chỉ e vừa nhận tiền của chúng ta xong, quay lưng là đi lính thường ngay."

Cô nắm chặt khẩu súng, người không nhúc nhích. Lòng bàn tay cô đỏ đẫm mồ hôi từ bao giờ. Cô đặt ngón tay lên nòng súng, giữ chặt rồi lại thả lỏng.

"Không thể để người này sống sót." Đình Hành lên tiếng.

"Không được." Mộ Thiện đặt tay lên chốt cửa. Cô cảm thấy ông bác sỹ tuy đáng ghét nhưng không đến nỗi phải chết. Nếu bắt cô giết người vô tội vì sự an nguy của mình, cô không làm được điều đó. Cô chỉ muốn hù dọa ông ta, cô biết loại người như ông ta nhất gan sợ chết, sẽ không dám làm ầm lên.

Thế nhưng chuyện này hoàn toàn khác vụ cầm súng giết người trong mấy ngày trước. Bây giờ bảo Mộ Thiện ra ngoài, cầm súng uy hiếp một ông già tay không tác sát, cô cảm thấy vô cùng căng thẳng. Cô không bao giờ có thể ngờ, cuộc đời này cô cũng có lúc cầm súng đe dọa người khác.

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra sự do dự của Mộ Thiện, anh chống tay xuống thành ghế, từ từ đứng dậy.

"Anh định làm gì vậy?" Mộ Thiện nghe thấy tiếng động liền quay lại đỡ anh. Cùng lúc đó, anh vươn tay nhanh như tia chớp giật khẩu súng trong tay cô.

"Đề anh". Trần Bắc Nghiêu chậm rãi mở miệng: "Em yên tâm, anh sẽ không giết ông ta."

"Nhưng anh không thể đứng..."

"Mặc quần áo cho anh, gọi ông ta vào đây."

Chỉ mặc áo sơ mi ngắn tay và quần ngắn cũng mất tầm mười phút. Trần Trần Bắc Nghiêu chảy đầy mồ hôi.

Anh tỏ ra kiên quyết, Mộ Thiện đành phải làm theo ý anh. Cô ra ngoài gọi ông bác sỹ. Khi cô và bác sỹ đi vào phòng, cả hai đều ngây người.

Trần Bắc Nghiêu đứng trước cửa sổ, anh đứng thẳng chứ không tựa vào đâu, cứ như người không hề hấn gì. Trong bộ quần áo màu xanh bộ đội, thân hình anh càng cao lớn hơn. Thần sắc của anh rất lạnh lùng, ánh mắt sắc bén sát khí đằng đằng. Chỉ nhìn anh từ xa cũng có cảm giác ngột ngạt và sợ hãi.

"Thiện Thiện, em ra ngoài trước đi." Trần Bắc Nghiêu từ từ ngồi xuống ghế, tiện tay đặt khẩu súng lên bàn.

Mộ Thiện đứng ngay ngoài cửa phòng, cô cảm thấy hơi bất an. Một lúc sau, trong phòng truyền ra tiếng kêu thảm thiết của ông bác sỹ, vài giây sau lại im bật. Mộ Thiện vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc, Trần Bắc Nghiêu nói không giết ông ta, anh chắc chắn sẽ không hạ sát. Lẽ nào anh làm ông bác sỹ tàn phế, nhưng cô không hề nghe thấy tiếng súng nổ? Hơn nữa với tình trạng sức khỏe của anh bây giờ, dù có đánh nhau cũng chưa chắc đánh lại ông bác sỹ.

Mộ Thiện còn đang sốt ruột, cửa phòng đột ngột mở toang. Ông bác sỹ lão đạo xông ra ngoài, ông ta nhét tờ một trăm đô la Mỹ vào tay Mộ Thiện, miệng lắp bắp: "Tôi xin lỗi...hai mươi...hai mươi đô là đủ rồi." Nói xong không đợi Mộ Thiện mở miệng, ông ta cuống cuống chạy khỏi nhà.

Burma cũng nghi hoặc, bà giải thích với Mộ Thiện, ông bác sỹ này rất khó tính, đây là lần đầu tiên thấy ông ta để ăn nói như vậy. Mộ Thiện chạy vào phòng, Trần Bắc Nghiêu đang tựa vào thành ghế thờ hờ hững. Nhìn thấy cô, anh ngồi thẳng người: "Em yên tâm đi, ông ta sẽ không dám nói lung tung."

Mộ Thiện vô cùng xót xa vội đến đỡ anh nằm xuống: "Anh đã như vậy rồi còn cố làm gì?"

Trần Bắc Nghiêu nằm một lúc rồi nhẹ nhàng cầm tay cô.

Anh chưa bao giờ có một cảm giác mãnh liệt như lúc này, mấy thứ như súng ống không nên xuất hiện trong tay cô. Vừa rồi nhìn cô nắm chặt khẩu súng đứng bất động ở đó, anh có thể nhận ra tâm trạng mâu thuẫn của cô.

Điều đó khiến anh tự nhiên có cảm giác chán ghét bản thân đã đẩy cô vào hoàn cảnh buộc phải cầm súng giết người.

Trần Bắc Nghiêu bỏ khẩu súng xuống dưới gối, anh nói nhẹ nhàng: "Sau này em đừng động đến súng nữa. Những chuyện tương tự, để anh làm là được rồi."

Mộ Thiện lặng người, khóe mắt hơi cay cay.

Đình Hành nằm bất động ở góc bên kia, anh chứng kiến từ đầu đến cuối sự việc, từ cảnh Trần Bắc Nghiêu mặt trắng bệch cố gắng đứng dậy; cảnh anh bóp cổ ông bác sỹ, ánh mắt anh đầy sát khí; cảnh sau khi ông bác sỹ ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu suyết nữa ngã xuống nền nhà, nhưng khi Mộ Thiện đi vào, thần sắc anh như không có chuyện gì xảy ra.

Vào giây phút này, Đình Hành còn phải chứng kiến cảnh Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu quyến luyến ôm chặt nhau, quên cả sự tồn tại của anh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Lên đường

Có lẽ ông bác sỹ quân y đúng là người có kinh nghiệm chữa trị vết thương đạn bắn, đến sáng ngày hôm sau, Đình Hành hạ sốt hoàn toàn. Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, ba người quyết định lên đường ngay buổi tối hôm đó.

Lúc mười một giờ đêm, Mộ Thiện thay quần áo trong phòng của Burma rồi đi ra phòng khách. Burma ôm miệng cười, ánh mắt hiền hòa. Mộ Thiện nhìn qua gương, không khỏi phì cười. Cô mặc bộ đồ bà thím thùng thình của Burma không khác gì trẻ con diện đồ người lớn. Khi cô ra khỏi phòng, Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành đều mỉm cười khi thấy bộ dạng của cô.

Khởi thuốc phiện ở trong phòng vẫn chưa bay hết, bọn họ mặc bộ quần áo cũ kỹ, tuy ngồi yên một chỗ nhưng đáng người bọn họ vẫn cao lớn nổi bật. Trên tay Trần Bắc Nghiêu còn cầm điều thuốc phiện, anh hơi nheo mắt, hai đồng tử sáng lấp lánh. Đình Hành cũng có có tinh thần hơn mấy ngày trước,

anh nói với Mộ Thiện: "Đáng yêu quá."

Mộ Thiện rất hiếm khi được người khác khen là đáng yêu nên cô không mấy lưu tâm. Cô tiến lên đỡ Đình Hành đứng dậy rồi lấy cây gậy đã chuẩn bị từ trước đưa cho anh. Sau đó cô lại dịu Trần Bắc Nghiêu. Khi Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, môi anh vô tình lướt qua tai cô, anh nói nhỏ: "Em rất gọi cảm."

Mộ Thiện vốn càng gần tới giờ xuất phát trong lòng càng hồi hộp khẩn trương. Nhưng hai người đàn ông sau khi hút thuốc phiện tỏ ra rất thoải mái, thậm chí còn trêu chọc cô. Cô không biết bọn họ thật sự không biết sợ hãi hay bị thuốc phiện làm cho hưng phấn lạ thường.

Khi ba người đi ra phòng khách, Buma đột nhiên thay đổi sắc mặt khi thấy Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành, bà đưa tay chấm nước mắt. Có lẽ bà nhớ đến ông chồng đã khuất qua bóng dáng của hai người đàn ông. Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành lên tiếng cảm ơn sự giúp đỡ của Buma trong những ngày qua.

Bốn người đi ra đằng sau ngôi nhà, nơi có con sông nhỏ chảy qua. Lúc này mặt sông tối đen, chỉ có thấp thoáng ánh đèn của nhà dân phía xa xa và những vì sao trên bầu trời.

Một con thuyền dài khoảng năm mét, rộng một mét giống một chiếc lá lạng lẽ đậu ở bờ sông. Khoang thuyền hiện lên dưới ánh đèn lò mờ, bên trong trống không. Ba người đứng ở mạn thuyền chào tạm biệt Buma. Buma chấp hai tay trước ngực, bà nói một câu tiếng Trung: "Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành, tạm biệt."

(*Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành: một câu trong Kinh Phật, có nghĩa "Mọi điều ác đừng làm, hãy làm những điều thiện")

Hai người đàn ông không lên tiếng. Mộ Thiện mấy ngày qua trở nên thân thiết với Buma, khúc mắt cô cay cay, cô cũng chấp hai tay trước ngực cung kính cúi chào Buma.

Ba người lên thuyền, con thuyền thuận theo dòng nước trôi đi rất nhanh, thôn làng và hình bóng nhỏ bé của Buma từ từ biến mất, chỉ có nước sông đen tối và cây cỏ đại ở hai bờ sông quệt qua. Mộ Thiện sờ túi đồ ăn khô Buma chuẩn bị ở bên cạnh, cô nghĩ, Buma là người phụ nữ nghèo khổ ở Tam giác vàng, chồng bà qua đời khi bà còn trẻ, lại không có con cái. Vậy mà tấm lòng của bà còn rộng hơn trời đất, bà còn biết sống hơn cả ba người bọn cô. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện cảm thấy bình tĩnh hẳn. "Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành", cô niệm thầm ở trong lòng, lời Phật dạy cô sẽ không bao giờ quên, không thể nào quên.

Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành ngồi đối diện nhau. Không có ánh sáng, hình bóng của hai người ẩn hiện trong đêm tối. Sợ bị binh lính trên bờ phát hiện, ba người hạn chế nói chuyện. Con thuyền lạng lẽ trôi khoảng nửa tiếng đồng hồ, tốc độ đột nhiên chậm hẳn. Mộ Thiện cảm tay chèo đi xuống cuối thuyền lạng lẽ khua nước. Mấy ngày qua cô bỏ nhiều thời gian cùng Buma học chèo thuyền. May mà động tác của cô khéo léo, nắm kỹ thuật rất tốt nên con thuyền nhỏ tiếp tục lướt đi khá nhanh.

Đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời hai người đàn ông để phụ nữ lao động khổ cực, còn họ ngồi yên ở đó. Nhưng bọn họ đều biết bây giờ không phải lúc làm tàng, họ không thể làm gì hơn. Hai người cầm hai cái ống nhôm, quan sát động tĩnh trước và sau con thuyền. Chỉ đến khi Mộ Thiện mệt đến mức thở hổn hển, Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành mới buông ống nhôm và quay đầu nhìn cô. Sau đó họ đưa mắt về đối phương, trầm mặc không lên tiếng.

Hai bên bờ thấp thoáng bóng nhà dân, thậm chí phía xa xa còn có nhà cao năm sáu tầng, đèn điện bật sáng. Trên bờ thỉnh thoảng có hai ba người đi lại, nhìn thấy con thuyền nhỏ, họ cũng chỉ coi là ngư dân về muộn, không phát giác ra điều bất thường. Con thuyền nhỏ lạng lẽ tiến về phía trước, không kinh động đến bất cứ người nào. Đi thêm một đoạn, họ nhìn thấy bên bờ xuất hiện một luồng sáng chói mắt lia đi lia lại trên mặt sông, đó là đèn pha dùng trong quân đội.

Một khối kiến trúc không lớn lắm hình tròn sừng sững và kiên cố trong bóng đêm, đó là boong ke canh gác bên bờ sông, luồng sáng xuất phát từ nơi đó. Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: "Áp vào bờ!". Mộ Thiện lập tức điều chỉnh phương hướng, con thuyền nhỏ áp vào một bên bờ con sông rộng hơn hai mươi mét. Sau đó con thuyền tiếp tục trôi đi với tốc độ chậm hơn hẳn.

"Dừng lại." Đình Hành đột ngột lên tiếng. Mộ Thiện lập tức rút tay chèo. Ngọn đèn pha quét qua mặt sông trước mũi con thuyền chưa đến mười mét. Mộ Thiện sợ đến mức toát mồ hôi lạnh. Luồng sáng lại chiếu về bờ bên kia con sông, Đình Hành và Trần Bắc Nghiêu đồng thời thì thầm: "Đi!". Mộ Thiện tiếp tục chèo thuyền, con thuyền lướt qua cây cầu nhỏ, rồi khỏi phạm vi luồng sáng.

Boong ke biến mất trong đêm đen, luồng sáng đáng sợ đó mỗi lúc một xa, tay Mộ Thiện đổ đầy mồ hôi, tay chèo ngày càng trơn tuột. Cô nghĩ, quả nhiên muôn sự tại người, trước đó Buma nói với cô, trên sông có hai trạm gác, cô cảm thấy phía trước mù mịt. Nhưng trạm gác đầu tiên vượt qua tương đối dễ dàng, không đến mức đáng sợ như cô tưởng tượng. Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn hai người đàn ông, có lẽ họ cũng không thể dự tính trước con đường này nguy hiểm đến mức nào, nhưng họ dám dùng mạng sống đánh cược một phen. Nhờ phẩm chất này, họ mới kiếm được nhiều tiền, mới vươn tới vị trí cao nhất? Cũng có thể khi sinh ra, họ đã thuộc về thế giới cá lớn nuốt cá bé.

Lại đi tiếp hai tiếng đồng hồ, đến gần ba giờ sáng, bọn họ không gặp bất cứ trở ngại nào. Chỉ hai tiếng sau là trời tờ mờ sáng, ba người ngày càng cảnh giác. Mộ Thiện môi tay đến mức tê liệt, động tác chèo thuyền không còn chuẩn như trước. Nước sông đột ngột đẩy con thuyền xoay tròn, Mộ Thiện ráng hết sức mới giữ con thuyền đứng lại, điều chỉnh mũi thuyền tiến lên. Đúng lúc này, hai người đàn ông trong khoang thuyền đồng thời nhom dậy.

"Em nghỉ đi."

"Đề tôi."

Hai người đàn ông cùng lên tiếng.

Mộ Thiện đoán sắp đến trạm gác tiếp theo, miễn cưỡng quá sẽ ảnh hưởng đến tất cả mọi người. Cô nói dứt khoát: "Đình Hành chèo thuyền mười lăm phút rồi lại đổi cho tôi." Trần Bắc Nghiêu dừng lại, Đình Hành đứng dậy từ từ đi xuống đuôi thuyền, nhận tay chèo từ Mộ Thiện.

Mộ Thiện để Đình Hành chèo thuyền là xuất phát từ đại cục. Tuy trước đó vết thương của Đình Hành bị nhiễm trùng nhưng anh chỉ bị trúng một phát đạn, tình trạng thương tích nhẹ hơn Trần Bắc Nghiêu. Hơn nữa đôi chân anh vẫn hoạt động bình thường, nhờ xảy ra chuyện cũng có thể kịp thời ứng phó.

Thật ra Mộ Thiện không để ý, đây chính là phương thức chung sống của ba người trong những ngày qua. Hai người đàn ông đều là nhân vật hô phong hoán vũ của giới hắc đạo, vậy mà bây giờ mọi việc đều do cô quyết định. Cô bất giác trở thành đầu bếp trong của hai người đàn ông. Bọn họ đều là người thông minh nên trong lòng hiểu rõ điều này, chỉ có điều cả hai tự nguyện mặc nhận.

Mộ Thiện bò về khoang thuyền, cô cảm thấy hai cánh tay rời khỏi cơ thể, đôi chân cũng tê liệt. Trần Bắc Nghiêu ngồi đối diện cô, một tay anh cầm ống nhòm, tay kia nhẹ nhàng xoa bóp cánh tay Mộ Thiện. Mộ Thiện để chịu đến mức muốn kêu lên, nhưng không dám to tiếng, cô chỉ có thể thở hắt ra tựa người vào mạn thuyền. Trần Bắc Nghiêu quen nhìn cô quật cường độc lập, hiếm có dịp thấy cô mệt mỏi rã rời, lại nghĩ đến chuyện một người phụ nữ trôi gâ không chặt như cô liên tục chèo thuyền suốt mấy tiếng đồng hồ, tim anh như bị cửa vài nhát.

Ánh trăng chiếu sáng, mặt sông im lìm. Khoảng mười phút sau, chân tay Mộ Thiện dần dần có cảm giác trở lại, cô nói nhỏ với Trần Bắc Nghiêu: "Cảm ơn anh." Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô đưa lên môi hôn, mắt anh vẫn không rời khỏi chiếc ống nhòm. Mộ Thiện cầm ống nhòm nhìn về đằng sau. Đình Hành cúi đầu chèo thuyền, anh thở hắt ra nhưng con thuyền vẫn bình ổn lướt đi trên mặt nước.

Vài phút sau, bọn họ gặp trạm gác thứ hai. Vẫn là cây cầu nhỏ, boongke sừng sững và đèn pha chiếu sáng như trạm đầu tiên. Chỉ là lần này, trên sông còn đậu một con thuyền nhỏ, mũi thuyền có ngọn đèn sáng trắng, hai tên lính không gác trên boongke mà ở trong khoang thuyền tu bìa ừng ực.

Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu giật mình, họ tưởng có thể lặng lẽ vượt qua trạm gác như lần trước, nhưng lần này không xong. Nếu họ quay đầu ở đây, chắc chắn sẽ có động tĩnh và sẽ thu hút sự chú ý của đám lính trên thuyền. Ba người im lặng vài giây, sau đó Đình Hành tiếp tục chèo thuyền về phía cây cầu, cho tới khi đối diện với con thuyền của đối phương. Quả nhiên một tên lính đứng dậy hỏi: "Người ở đâu?" Hấn nói bằng tiếng Trung.

Đình Hành dừng tay, con thuyền nhỏ đứng lại. Anh hơi ngẩng đầu, cất giọng đầy cung kính, như biến thành người hoàn toàn khác: "Trưởng quan, chúng tôi là người của thôn Mẫn Á, chúng tôi vừa đi thôn Trường Thủy thăm người thân trở về. Đường bộ bị phong tỏa nên chúng tôi chỉ còn cách đi đường thủy." Thôn Mẫn Á là thôn làng gần thị trấn nhất, còn thôn Trường Thủy là thôn của nhà Burma. Đây là lý do bọn họ đã chuẩn bị sẵn từ trước. Đường bộ bị phong tỏa mấy ngày, bọn họ chỉ có thể viện cớ trong nhà có người ốm cấp cứu, phải nhanh chóng quay về nhà.

"Thôn Mẫn Á? Không được, bây giờ mọi tuyến đường đều bị phong tỏa rồi, các anh hãy quay lại thôn Trường Thủy đi!". Tên lính trả lời, một tên lính khác cũng buông chài bìa đứng dậy.

"Trưởng quan, xin hãy châm chước cho hoàn cảnh của tôi. Mẹ già hơn bảy mươi tuổi bị bệnh nặng, bây giờ về may ra tôi mới gặp mặt bà lần cuối, xin các anh thông cảm." Đình Hành nghẹn ngào. Mộ Thiện ngồi trong khoang thuyền nhìn anh, tim cô sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt tay Mộ Thiện, anh không rời mắt khỏi hai tên lính ở phía đối diện.

"...Vậy các anh lại gần đây, để chúng tôi kiểm tra."

Mộ Thiện liền đưa một tập đồng bạc cho Đình Hành. Số tiền đứt lót không quá nhiều cũng không thể quá ít. (Đồng bạc: tiền Thái)

Con thuyền từ từ áp sát thuyền của binh sỹ. Một tên lính nhảy sang thuyền bên này, thò đầu vào trong khoang nhìn một lượt. Đình Hành cười: "Đây là anh trai và em gái tôi." Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện nhom dậy, cung kính cúi chào: "Chào trưởng quan."

Khoang thuyền rất nhỏ, bọn họ đứng thẳng người nên càng chật hẹp hơn. Tên lính xua tay: "Ngồi xuống." Hấn ngẩng đầu, đứng lúc luồng sáng trên con thuyền đối diện quét qua mặt Đình Hành. Hấn hơi ngáy người khi nhìn thấy diện mạo xuất chúng của Đình Hành.

Đình Hành cũng phát hiện ra tia bất thường trong mắt hấn, anh vội rút tiền nhét vào tay hấn. Hấn nhìn tập tiền khá dày trong tay rồi quay đầu nói với tên lính kia: "Người Trung Quốc chúng ta có câu tục ngữ 'Bách thiện hiếu vi tiên'. Cho bọn họ đi qua đi."

(*Bách thiện hiếu vi tiên: Trong một trăm điều thiện, chữ hiếu đứng đầu)

Tên lính đó không lên tiếng, cúi người chui vào khoang thuyền của hấn. Tên lính ở thuyền bên này mở miệng: "Các anh đợi một lát, chúng tôi đi báo với thiếu úy một tiếng."

Khoang thuyền bên kia vọng đến giọng đàn ông ồm ồm: "Hai ngàn? Được, cho qua. Chỉ cần không phải hai người đàn ông và một người đàn bà là được. Đứng rồi, bọn chúng đều rất đẹp trai xinh gái. Hôm nay tao vừa nhận được lệnh truy nã từ bên trên, ngày mai quân bộ sẽ cử đội lùng bắt tới đây."

Hai tên lính khựng lại, đến lúc này Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện mới biết trong khoang thuyền còn có cấp trên của chúng. Đình Hành phản ứng vô cùng nhanh, anh giơ tay kẹp cổ tên lính đứng bên cạnh anh, tay kia đánh mạnh vào tay cầm súng của hấn. Hấn đau đớn thả lỏng bàn tay, khẩu súng rơi vào tay Đình Hành. Tuy nhiên đối phương là lính đã chiến từng được huấn luyện, khẩu súng vừa tuột khỏi tay, hấn vùng mạnh về phía sau, đập trúng ngực Đình Hành.

Đình Hành không kịp né tránh, anh hự một tiếng, thân hình lao đảo, nhưng anh không ngã xuống mà giơ tay bóp cò, viên đạn bay trúng đầu tên lính. Hai tên ở thuyền đối diện biết xảy ra chuyện lập tức xông tới bóp cò. Đình Hành cũng đồng thời giơ súng, nhưng tên lính ở trước mặt anh đổ xuống khiến đạn bắn ra chậm hơn đối phương nửa nhịp. Tên thiếu úy ở thuyền bên kia chửi thề một tiếng, chìa mũi súng đen ngòm về bên này.

Pằng, pằng, pằng, pằng! Bón phát đạn bắn ra, ba bóng hình từ từ ngã xuống.

Đình Hành cố nhịn đau ôm chặt thân thể mềm mại ở trong lòng. Mộ Thiện cắn môi để không thét lên. Trần Bắc Nghiêu lập tức lao đến, giật người Mộ Thiện từ tay Đình Hành. Đình Hành không kịp phòng bị, đến khi vòng tay trống không mới có phản ứng. Anh giữ vết thương trên bụng Mộ Thiện, máu đỏ từ từ thấm qua kẽ tay anh.

"Đi nhanh lên!" Trần Bắc Nghiêu tập trung mọi sự chú ý vào Mộ Thiện, giọng nói của anh vô cùng lạnh lùng. Đình Hành nắm bàn tay giá lạnh của Mộ Thiện một hai giây mới buông ra, quay về cuối con thuyền, cầm tay chèo ra sức chèo thuyền khỏi khu vực nguy hiểm.

Ở con thuyền đối diện, tên thiếu úy nằm gục gần cửa khoang, tên lính còn lại nằm nghiêng trên mũi thuyền, chúng đều bị bắn trúng mi tâm. Hai viên đạn đều xuất phát từ khẩu súng trong tay Trần Bắc Nghiêu. Lúc đó tên lính giờ súng bắn Đình Hành, Mộ Thiện nhìn thấy rõ, theo phản xạ cô vơ tay chèo ở bên cạnh ném mạnh vào người tên lính, hắn bị chệch tay, viên đạn đáng lẽ hướng về Đình Hành bắn trúng mạn thuyền. Tên thiếu úy thấy vậy liền quay mũi súng, bắn một phát vào bụng Mộ Thiện.

Cả quá trình xảy ra trong nháy mắt, bọn họ giải quyết gọn ba tên lính gác, nhưng tiếng súng đã kinh động đến doanh trại cách đó không xa, tòa nhà trong doanh trại bật đèn sáng trưng. Bây giờ chậm trễ một giây là thêm một phần nguy hiểm, Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành chỉ còn cách ra sức chèo thuyền, hy vọng thoát khỏi địa giới và sự truy bắt của đối phương. Ở đoạn tiếp theo nước sông cuộn cuộn chảy, thuyền của bọn họ thuận theo dòng nước nên trôi đi rất nhanh, cơ hội thoát thân ngày một lớn.

Chỉ có điều bọn họ không ngờ tới, cái giá của cuộc đào thoát lần này lại là Mộ Thiện.

Khi tia sáng đầu tiên của buổi bình minh lộ ra trên bầu trời, con thuyền nhỏ đã hòa vào dòng sông lớn. Hai bên bờ ẩn hiện bóng dáng thành phố đang trong giấc ngủ say. Phía sau không còn tiếng súng của đám lính đuổi bắt.

Bọn họ đã may mắn thành công.

Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện ngồi ở mũi thuyền. Vì có ít thuốc phiện vào người, cô đã thiếp đi. Trần Bắc Nghiêu băng bó vết thương cho cô, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng bụng Mộ Thiện và nhuộm đỏ hai bàn tay anh. Trần Bắc Nghiêu đỡ đầu khi nhìn gương mặt trắng bệch của cô. Anh biết cô không bị nguy hiểm đến tính mạng, biết hiện tại cô chỉ hôn mê, chỉ là ngủ một giấc. Nhưng khi ôm thân thể lạnh toát của cô, cả người anh vẫn ớn lạnh, trái tim anh như bị một lớp băng bao phủ, tê liệt đến mức không còn cảm giác.

Đình Hành nửa nằm nửa ngồi ở đuôi thuyền, anh nhìn hai người ở phía trước qua khoang thuyền trống không. Bây giờ anh không còn chút sức lực nào, vết thương lại bị vỡ ra, thuốc phiện cũng đã hết tác dụng. Ý thức của anh bắt đầu mơ hồ, lúc này bất cứ người nào cũng có thể giết chết anh, nhưng sau một đêm căng thẳng mệt mỏi, anh không muốn động dậy. Anh dán mắt vào hai thân hình ở mũi thuyền. Ánh trăng như muốn rọi chiếu tia cuối cùng trước khi mặt trời mọc nên vô cùng sáng. Mặt nước lấp lánh như có vô số mảnh ngọc vỡ nổi bông bênh. Đình Hành cảm thấy con thuyền giống một giấc mơ, hình bóng Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện là điểm sáng duy nhất trong giấc mơ đó. Gương mặt anh ta lạnh lẽo như tuyết, còn cô trắng đến mức đáng sợ. Bọn họ là đôi tình nhân sống chết không xa rời, bọn họ chìm trong thế giới của bọn họ không màng đến cảnh vật xung quanh.

Còn anh chỉ có thể ngồi ở đây, chống mắt nhìn kẻ thù giết cha ôm người phụ nữ anh yêu mà không thể động dậy. Trong lúc thần trí mơ hồ, Đình Hành nhặt khẩu súng, anh vấp ngã mấy lần mới có thể bò lên mũi thuyền. Đúng lúc Trần Bắc Nghiêu quay sang bên này, anh bò đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu, cầm súng chìa vào anh ta. Trần Bắc Nghiêu cũng giờ súng nhắm thẳng vào trán Đình Hành.

Không biết bao lâu sau, Trần Bắc Nghiêu chậm rãi buông tay xuống. Anh không còn nhìn Đình Hành mà nhắm mắt, dịu dàng áp mặt vào đầu Mộ Thiện. Đình Hành thống tay, khẩu súng rơi xuống sàn, anh tựa người vào khoang thuyền, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Cái giá

Phòng tổng thống, khách sạn năm sao Hoa sen, Bangkok.

Ngoài cửa sổ sặc trời u ám, mưa tuôn xối xả. Trần Bắc Nghiêu nằm trên chiếc giường rộng rãi để chịu, tay anh cầm điện thoại. Đầu kia truyền đến giọng nói trầm ổn của Lý Thành: "Lão đại, chị dâu thế nào rồi?"

Trần Bắc Nghiêu đưa mắt qua cánh cửa thông sang căn phòng bên cạnh, cất giọng lãnh đạm: "Bác sỹ vừa mổ xong, cô ấy vẫn chưa tỉnh."

Khi anh nói câu này, cách một bức tường, trong căn phòng khách sang trọng, một bác sỹ trung niên và các trợ lý của ông ngồi bất động trên ghế sofa, họ thậm chí không dám thở mạnh. Mấy người đàn ông mặc áo đen cầm súng đứng sau lưng bọn họ. Chỉ cần bọn họ có bất cứ động thái nào, dù chỉ cúi xuống uống nước, lập tức có mũi súng chìa thẳng vào đầu bọn họ.

Ở đầu bên kia điện thoại, Lý Thành nói: "Chị dâu là người có phúc đức, chắc chắn sẽ qua khỏi. Lão đại, đó là bác sỹ giỏi nhất của Học viện y học quốc gia, dù thế nào anh cũng không thể giết ông ta."

"Tôi biết có chừng mực."

"...Những chuyện khác, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa. Tôi lên đó bây giờ được không ạ? Bước tiếp theo nên làm thế nào?"

"Nửa tiếng nữa chú hãy lên đây." Trần Bắc Nghiêu bình thản trả lời.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu với cây gậy gỗ ở đầu giường, anh hít một hơi sâu rồi đứng dậy. Anh vịn vào bờ tường, chậm rãi đi sang phòng bên cạnh. Đây là căn phòng ở trong cùng, chỉ bật ngọn đèn tường có ánh sáng màu vàng ấm áp.

Mộ Thiện nằm im trên giường, một tấm chăn mỏng đắp từ cổ cô xuống dưới. Trần Bắc Nghiêu tiến lại gần, ngồi xuống ghế tựa bên cạnh giường. Anh lặng lẽ ngắm cô từ khoảng cách nửa mét.

Đầu tóc mặt mũi và thân thể Mộ Thiện đã được vệ sinh sạch sẽ, trong phòng không còn mùi máu tanh mà chỉ có mùi thơm thảo mộc dịu dịu. Mộ Thiện nhắm chặt hai mắt, cặp lông mi dài cô không động đậy, gương mặt cô vẫn trắng bệch.

Trần Bắc Nghiêu ngắm Mộ Thiện một lúc, anh thò tay vào túi áo, chạm phải đầu đạn trơn nhẵn. Anh cảm thấy viên đạn vẫn còn lưu lại hơi ấm của cơ thể cô, thậm chí đầu ngón tay của anh còn lạnh giá hơn cả viên đạn.

Anh chống tay vào thành giường từ từ đứng dậy. Sau đó anh kéo nhẹ mép chăn của cô và nhẹ nhàng nằm xuống giường. Anh giơ tay sờ trán cô, vuốt tóc cô, nắm đầu vai bên kia của cô. Bàn tay còn lại không thể ôm eo cô như trước, chỉ có thể nắm chặt tay cô. Tay cô rất lạnh, khiến anh hơi cau mày. Anh không đi tắt, bàn chân hơi chống lên cuộn lấy chân cô.

Dù rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh sợ chạm đến vết thương của cô nên không dám động mạnh. Anh chỉ có thể vai kề vai, đầu sát đầu, tay nắm tay, chân dính vào nhau như thế này.

Nằm khoảng mười mấy phút, Trần Bắc Nghiêu mới cảm nhận dịch người ra khỏi chăn. Anh đắp chăn cho cô và từ từ đứng dậy.

Vừa chống gậy đi vài bước ra cửa, anh đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn. Trần Bắc Nghiêu quay đầu nhìn, hóa ra chăn hơi lộn xộn, một bàn chân của Mộ Thiện thò ra bên ngoài. Anh tiến lại gần, nhấn chân định đắp tử tế cho cô thì đột nhiên phát hiện trên ngón chân cô có vết máu khô.

Có lẽ người phục vụ bỏ sót hay không lau sạch. Trần Bắc Nghiêu cau mày, anh cầm khăn mặt ướt ở bên cạnh, hơi cúi người lau sạch vết máu, bàn chân cô trong tay anh vẫn mềm mại, hồng hào xinh xắn như trong trí nhớ của anh.

Trần Bắc Nghiêu ngắm một lúc rồi ném chiếc khăn mặt sang một bên. Anh từ từ ngồi xuống, hôn nhẹ lên từng ngón chân của cô. Sau đó anh đắp chăn cẩn thận, tay thò vào trong chăn, nắm lấy bàn chân kia của cô, lặp lại động tác vừa rồi, anh mới hài lòng đứng dậy.

Trần Bắc Nghiêu đi ra cửa, khóa trái cửa phòng, sau đó anh bỏ chìa khóa vào túi quần mới quay lại giường của mình nằm xuống. Vừa rồi liên tục vận động nên anh thờ hồn hể, anh cầm chai nước uống vài ngụm rồi nhắm mắt trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau, Lý Thành gõ cửa đi vào.

Vụ Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện gặp nguy hiểm hoàn toàn nằm ngoài dự liệu. Hôm đó Lý Thành đợi ở bên ngoài địa giới đã bị phong tỏa mấy tiếng đồng hồ. Không nhận được tin tức của Trần Bắc Nghiêu, anh ta biết đã xảy ra vấn đề. Anh ta bỏ tiền mướn lính đánh thuê bản xứ đột phá vòng vây. Nhưng đám lính đánh thuê nhận được tin tức khá động trời: Thủ lĩnh bị bắn chết, Tầm trở thành thủ lĩnh mới, hẳn đã đầu hàng tướng quân Quân Mục Lăng. Bây giờ cả khu vực Bắc bộ đều là địa bàn của tướng quân Quân Mục lăng.

Hai bên đụng độ làm chết rất nhiều người, đám lính đánh thuê không dám nhận nhiệm vụ xông vào vùng chiến loạn. Lý Thành chỉ đem theo mười mấy thuộc hạ đến Tam giác vàng, tìm Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện không nghĩ ngờ gì là việc mò kim dưới đáy biển.

Lý Thành thông qua quan chức chính phủ Thái Lan gây áp lực cho tướng quân Quân Mục Lăng, câu trả lời của anh ta là nhất định sẽ giúp đỡ tìm người. Nhưng Lý Thành nhận được tin tức nội bộ từ đám lính đánh thuê, Quân Mục Lăng đã phát lệnh truy nã đối với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Không khó suy đoán, Quân Mục Lăng thôn tính địa bàn của Thủ lĩnh không phải nhất thời nảy lòng tham. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nằng đi mười tỷ từ túi Thủ lĩnh, Quân Mục Lăng dù lật đổ Thủ lĩnh cũng chỉ đoạt được cái vỏ trống rỗng, anh ta làm sao có thể tha cho Trần Bắc Nghiêu?

Đúng lúc Lý Thành cảm thấy tuyệt vọng khi đọc lệnh truy nã, anh ta bất ngờ nhận được điện thoại từ một số lạ. Trần Bắc Nghiêu đã trốn thoát khỏi lãnh địa của Quân Mục Lăng ngay trước khi lệnh truy nã được triển khai. Chỉ chậm trễ một hai ngày nữa, dù anh mọc cánh cũng khó bay khỏi Tam giác vàng.

Lý Thành còn nhớ hôm qua khi anh ta tới thị trấn nhỏ tìm Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu đang ở trong một nhà dân, cả gia đình nhà đó gồm ba người run rẩy ở góc nhà. Trần Bắc Nghiêu ngồi ở phòng khách, tay ôm Mộ Thiện, tay cầm súng chĩa vào họ. Nhìn thấy Lý Thành, anh chỉ nói đúng một câu "Hãy cứu cô ấy" rồi gục xuống. Lý Thành giật mình chạy tới, Trần Bắc Nghiêu vẫn còn hơi thở yếu ớt, anh ta mới yên tâm một chút. Sau đó anh ta nghe nói, Trần Bắc Nghiêu bị thương nặng, lại không chớp mắt suốt ba mươi tiếng đồng hồ nên mới bị ngắt đi.

Khi mọi người an toàn trở về Bangkok, tướng quân Quân Mục Lăng cũng nắm được điều đó, anh ta liền báo tin cho Trần Bắc Nghiêu.

"Á Trạch đang ở trong tay bọn họ." Lý Thành nói: "Họ bảo chúng ta hoàn trả toàn bộ số tiền của Thủ lĩnh, họ mới thả người. Tôi đã tính qua, Thủ lĩnh nợ ngân hàng gần mấy tỷ, trị giá tài sản của ông ta chỉ còn bốn tỷ sáu."

"Bốn tỷ sáu đôi lấy Châu Á Trạch?" Trần Bắc Nghiêu lặp lại, sau đó anh hỏi tiếp: "Chú thấy thế nào?"

"Tôi nghe theo lão đại."

"Bất cứ người nào cũng có cái giá nhất định." Trần Bắc Nghiêu nhìn vào mắt anh ta, cất giọng bình thản: "Trừ Mộ Thiện và các chú."

Lý Thành lặng thinh.

Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: "Có điều...dùng tiền không phải cách tốt nhất."

Lý Thành gật đầu. Anh ta đi theo Trần Bắc Nghiêu khoảng thời gian không phải ngắn, tuy không gần gũi với anh bằng Châu Á Trạch nhưng cũng coi như anh em đôi xử côi mờ. Thế nhưng không ngờ hôm nay Trần Bắc Nghiêu lại thốt ra câu đó, khoản tiền bốn tỷ sáu cũng không sánh bằng anh ta và Châu Á Trạch, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của Lý Thành.

Người trầm ổn như anh ta cũng khó tránh khỏi tâm tư xao động. Ngẫm nghĩ một hồi, Lý Thành cảm thấy Trần Bắc Nghiêu nói đúng, nuốt trọn mớ tiền rồi lại nhả ra, chi e từ nay về sau giới hắc bang ở Đông Nam Á sẽ cho rằng Trần thị của thành phố Lâm là kẻ hèn nhất.

Tất nhiên bọn họ không phải những người yếu bóng vía.

Lý Thành cười nói: "Bây giờ tôi mới hiểu, tại sao anh lại bảo tôi đi Đài Loan một chuyến trước khi anh đến Thái Lan?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười.

CHECK THIS OUT

Giảm 15kg trong vòng 3 tuần như thế nào ?

Trở thành Soái Ca sau khi giúp vợ giảm 12kg

Phương thuốc này tiêu diệt con đau khớp một cách dễ dàng! readersdigest.me

Đặc hiệu trong việc đốt cháy mỡ một cách tự nhiên

Làm thế nào mà mình đã giảm được 31 kg

Gây ngạc nhiên cho chồng sau khi giảm được 43 kg

Lý Thành nói tiếp: "Suy cho cùng Quân Mục Lăng cũng không thoát khỏi mối quan hệ với Đài Loan. Tôi đã điều tra kỹ càng, anh ta có tính cách thanh cao, ở chính đàn Đài Loan tuy lời nói không có trọng lượng nhưng cũng có tên tuổi nhất định. Ở Đài Loan trước đây xảy ra mấy vụ án không tìm ra thủ phạm, đều liên quan đến các sát thủ dưới trướng anh ta. Không ít người muốn loại bỏ anh ta, chỉ là "tay ngắn không với tới trời". Vị chính khách đứng sau lưng ủng hộ Quân Mục Lăng, không biết chừng cũng đang muốn "bỏ xe giữ tướng". Chúng ta lại vừa tạo được mối quan hệ với một số quan chức chính phủ Thái Lan. Chỉ cần vài mấy tháng nữa, tôi tin Quân Mục Lăng sẽ chẳng thể làm gì. Chỉ là Châu Á Trạch chịu khổ một chút, nhưng quyền chủ động trong tay chúng ta, cậu ấy sẽ không đến nỗi bị mất mạng."

Câu nói đúng ý của Trần Bắc Nghiêu, anh gật đầu: "Người đứng đầu bang Thanh Liên Đài Loan là bạn của chú tôi. Tôi sẽ gọi điện sang Hongkong cho chú, cộng thêm đám xã hội đen bán xứ có mâu thuẫn với Quân Mục Lang, chỉ một tháng nữa thôi, anh ta sẽ phải nếm mùi đau khổ."

"Vậy tôi nên trả lời Quân Mục Lăng thế nào?"

Trần Bắc Nghiêu trầm tư: "Để tôi cân nhắc đã."

Lý Thành ngồi một lát, báo cáo với Trần Bắc Nghiêu tình hình tài vụ, tình hình sắp xếp nhân lực rồi rời khỏi khách sạn. Trần Bắc Nghiêu rút chìa khóa, mở cửa phòng bên cạnh, nằm xuống giường.

Lúc này trời đã tối hẳn, Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Sáng ngày hôm sau, khi ánh nắng từ cửa sổ lọt vào, Trần Bắc Nghiêu mới tỉnh giấc. Vừa mở mắt, anh liền nhìn thấy đầu Mộ Thiện hơi động đậy.

Anh không rời mắt khỏi cô, phảng phất sợ làm phiền đến cô. Cặp lông mi của cô động nhẹ, cuối cùng cô cũng mở mắt. Ánh mắt cô nhìn Trần Bắc Nghiêu vẫn hơi đờ đẫn. Có lẽ thuốc tê hết tác dụng, vết thương rất đau nên cô lập tức cau mày, đồng thời nhớ lại toàn bộ sự việc.

Trần Bắc Nghiêu cảm bộ đàm gọi bác sỹ, sau đó anh cất giọng dịu dàng: "Chúng ta đang ở Bangkok, rất an toàn. Em bị trúng đạn nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Đợi em khỏe hẳn, chúng ta sẽ trở về thành phố Lâm."

Anh biết cô muốn hỏi điều gì nên báo với cô thông tin quan trọng nhất, để cô đỡ phải mở miệng. Mộ Thiện gật đầu, mấp máy môi: "Đinh...Hành?"

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát: "Có lẽ người của anh ta cứu thoát rồi. Em yên tâm đi, anh đã hứa với em thì sẽ không nuốt lời."

Mộ Thiện nhìn anh, khóe mắt hơi cong lên.

Bác sỹ đi vào phòng, Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế tựa ở bên cạnh. Hai mươi phút sau, bác sỹ vô cùng xúc động khi được thả ra về. Người phục vụ đút cho Mộ Thiện ít cháo loãng rồi lui ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu lại ngồi lên giường nắm tay Mộ Thiện.

Mộ Thiện nở nụ cười yếu ớt: "Anh đừng ngồi lâu quá."

Trần Bắc Nghiêu lại nằm xuống bên cạnh cô, cẩn thận ôm cô vào lòng. Mộ Thiện ngửi thấy trên người anh có mùi thuốc lẫn mùi thuốc lá, cô nghi hoặc hỏi anh: "...Thuốc lá?" Vết thương của anh vẫn chưa lành hẳn, chắc không thể nào hút thuốc.

Trần Bắc Nghiêu im lặng một vài giây rồi mở miệng: "Để giảm bớt áp lực, sau này anh sẽ không hút nữa." Lúc Mộ Thiện làm phẫu thuật, quả thực anh hơi căng thẳng nên hút hai điếu.

Áp lực? Mộ Thiện cảm thấy đau lòng, cô nghĩ cả cô và anh đều rất ngốc nghếch. Thật ra đêm hôm đó, không phải cô dùng cảm đỡ đạn cho Đình Hành. Tuy Đình Hành là ân nhân cứu mạng của cô, nhưng cô chỉ là người phụ nữ trời gả không chặt, xả thân cứu anh là một việc làm không tự lượng sức. Phản ứng của cô lúc đó hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, cô chỉ muốn giúp Đình Hành thoát khỏi làn đạn, ai ngờ bản thân cô lại bị trúng đạn, đau đến chết đi sống lại.

Mộ Thiện hơi sợ hãi, cô ngập ngừng: "Liệu...có để lại di chứng không?"

Trần Bắc Nghiêu hôn trán cô: "Em đừng nghĩ ngợi lung tung, em sẽ không sao đâu. Đợi em khỏi hẳn, chúng ta sẽ có con. Em vừa tỉnh lại, hãy nghỉ ngơi tử tế, đừng lo lắng đến bất cứ điều gì."

Mộ Thiện gật đầu. Cô đã ngủ quá nhiều nên lúc này không buồn ngủ. Mộ Thiện tựa vào vai anh, nhìn lên trần nhà. Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt, mặt anh chạm vào mái tóc mượt mà của cô, lòng anh cảm thấy rất dễ chịu.

"Em...yêu anh." Một câu nói như cơn gió thoảng qua tai.

Trần Bắc Nghiêu lập tức mở mắt, quay đầu về phía Mộ Thiện, anh chạm phải đôi mắt thông minh kiên cường của cô, lúc này rất bình thản, giống như câu nói vừa rồi không thể bình thường và tự nhiên hơn.

Lời thổ lộ hoàn toàn bất ngờ đối với Trần Bắc Nghiêu. Anh lặng lẽ quan sát kỹ nét mặt Mộ Thiện, không bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của cô. Mộ Thiện khép mi mắt, khóe miệng cô hơi cong lên, như báo cho anh biết, chuyện thừa nhận sự thật cô yêu anh khiến cô thỏa mãn, không đòi hỏi gì hơn.

Trần Bắc Nghiêu nói chậm rãi từng từ một: "Em có biết câu nói vừa rồi của em, có ý nghĩa như thế nào không?"

Mộ Thiện mở mắt nhìn anh, chỉ là lần này, đáy mắt cô lóe lên một tia thương xót.

Trần Bắc Nghiêu dường như nắm bắt được suy nghĩ của cô, nhưng lại không rõ ràng.

Đôi môi không chút sắc hồng của Mộ Thiện lại một lần nữa run nhẹ: "Chư ác...mặc tác..." Sau đó cô xòe năm ngón tay cái chờ đợi.

(*Chư ác mạc tác, chúng thiện phụng hành: một câu trong Kinh Phật, có nghĩa "Mọi điều ác đừng làm, hãy làm những điều thiện". Đây cũng là câu Buma nói trước khi chia tay)

Lòng Trần Bắc Nghiêu chấn động, cảnh tượng này rất quen thuộc. Chỉ là lần này, cô mở rộng bàn tay với anh.

Trần Bắc Nghiêu lập tức nắm chặt tay Mộ Thiện. Anh cẩn thận ôm cô, đôi mắt ra ngoài cửa sổ về một nơi rất xa.

Buổi chiều, Mộ Thiện ăn chút đồ rồi đi ngủ. Trần Bắc Nghiêu được chăm sóc chu đáo nên cơ thể hồi phục rất nhanh, anh chống gậy đi ra phòng ngoài, trầm mặc vài giây rồi bấm số gọi cho Lý Thành.

"Nói với Quân Mục Lăng, tôi đồng ý đưa tiền cho anh ta."

"Lão đại..."

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố Bangkok đang chìm trong mưa gió mịt mù. Anh cất giọng từ tốn: "Ngoài tiền ra, tôi không muốn trả bất cứ cái giá nào khác với những tên trùm ma túy này."

Lý Thành im lặng.

Thật ra quyết định của Trần Bắc Nghiêu cũng là điều anh ta mong muốn. Đối đầu với trùm ma túy Tam giác vàng, tuy nắm chắc phần thắng đi chăng nữa cũng là một con đường máu đổ và chết chóc. Lần này suýt nữa Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện không thể trở về, ai biết lần sau sẽ xảy ra chuyện gì?

Nhưng một khoản tiền cực lớn nói buông là buông, mấy người có thể làm được?

Ngẫm đến mọi việc có thể dừng lại ở đây, tinh thần của Lý Thành trở nên nhẹ nhõm hẳn. Anh ta hồi phục ngữ khí bình tĩnh: "Tôi biết rồi, tôi sẽ đi thu xếp."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 44: Đàm phán

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện vẫn còn ở lại Thái Lan, Đình Hành đã nằm trong nhà anh tại thành phố Lâm. Anh chỉ bị trúng một phát đạn, không vào nơi nguy hiểm, coi như bị thương nhẹ nhất trong ba người. Hơn nữa anh phải quay về thành phố Lâm lo cho đại cục, vì vậy bất chấp đau đớn mệt mỏi, anh về nước ngay trong buổi tối hôm đó.

Buổi sáng hôm thoát nạn khi thuyền vừa cập bến, Trần Bắc Nghiêu liền bế Mộ Thiện đi mất. Tuy Đình Hành lo lắng cho Mộ Thiện nhưng anh không thể đi cùng đường với Trần Bắc Nghiêu. Anh biết trong những ngày qua, hai người không ai động đến ai cũng chỉ vì Mộ Thiện, còn trên thực tế trở mặt là chuyện xảy ra trong chốc lát. Hơn nữa Trần Bắc Nghiêu bất chấp tất cả để cứu Mộ Thiện, anh ở lại cũng vô tác dụng. Nhờ người của Trần Bắc Nghiêu tìm đến trước người của Lữ thị, anh sẽ lâm vào tình cảnh không hay.

Nguyên nhân quan trọng hơn, trong mấy ngày lánh nạn, dù Mộ Thiện cố gắng không thiên vị, nhưng bên nặng bên nhẹ lòng cô đã xác định rõ ràng. Đình Hành dù thời gian qua xảy ra nhiều biến cố, tính cách anh trở nên trầm ổn hơn, nhưng ngao khí vẫn còn. Mỗi khi chứng kiến thái độ dịu dàng của Mộ Thiện đối với Trần Bắc Nghiêu, tim anh đều nhói đau. Mặc dù anh cũng thích ở bên Mộ Thiện, thích được cô chăm sóc, mặc dù anh không muốn thua Trần Bắc Nghiêu nhưng có nhiều lúc, anh trông mong giai đoạn này nhanh chóng kết thúc.

Tuy nhiên lý trí là một nhẽ, tình cảm lại là lẽ khác. Nhìn Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi xa, Đình Hành mới đi vài bước theo hướng khác liền dừng lại, anh quay người lặng lẽ đi theo Trần Bắc Nghiêu. Lúc đó, Trần Bắc Nghiêu có lẽ cũng rơi vào trạng thái mê man nên không phát hiện ra hành tung của anh. Anh nhìn Trần Bắc Nghiêu vào một ngôi nhà dân, đặt Mộ Thiện xuống ghế rồi dùng súng cướp điện thoại của chủ nhà, gọi cho Lý Thành.

Đến lúc này Đình Hành mới yên tâm bỏ đi. Anh sẽ không bao giờ quên cảm giác của ngày hôm đó. Anh lao đảo đi giữa dòng người, ánh nắng chói chang trên đỉnh đầu làm anh hoa mắt. Anh nhớ đến dáng vẻ Trần Bắc Nghiêu ngồi ôm Mộ Thiện ở mũi thuyền. Hình ảnh đó nhắc nhở anh, cho dù đồng sinh cộng tử, từ đầu đến cuối anh cũng chỉ là người ngoài cuộc.

Từ lúc gia đình xảy ra chuyện, anh trải qua vô vàn trắc trở, nhưng vào thời khắc này, trong lòng anh xuất hiện một cảm giác chưa từng có, đó là sự cô độc.

Đình Hành về thành phố Lâm, cũng may Lữ thị vẫn bình ổn, không xảy ra đại loạn. Anh mới nắm quyền ở Lữ thị không bao lâu, trong gia tộc ít nhiều vẫn còn di nghị. Nhưng uy danh của tập đoàn ma túy Tam giác vàng quá lớn, nên anh mất tích vài ngày, cũng chẳng ai dám giờ trò. Có điều, nếu anh về muộn thêm một thời gian thì cũng rất khó nói.

Đình Hành không công khai chuyện anh bị trúng đạn. Anh cử một số tâm phúc bình ổn cục diện, nhân cơ hội thôn tính địa bàn của Đạt Lịch Vân Nam, chớp thời cơ địch yếu ta mạnh. Chỉ trong thời gian ngắn, thị trường ma túy của Lữ thị càng trở nên lớn mạnh.

Bây giờ vết thương của anh đã gần hồi phục, thanh thể của Lữ thị mỗi lúc một lớn. Anh nhận được tin Trần Bắc Nghiêu vẫn ở Thái Lan, đến khi nào Mộ Thiện khỏe hẳn mới về nước, anh còn nghe tin Trần Bắc Nghiêu chủ động hạ mình, trao cho Quân Mục Lãng khoản tiền lớn. Tuy không khỏi kinh ngạc nhưng Đình Hành cảm thấy hợp tình hợp lý.

Những ngày qua bận rộn công chuyện làm ăn, cộng thêm việc cố ý đè nén tình cảm, nên Đình Hành cảm thấy tâm tư của anh đối với Mộ Thiện nhạt đi không ít. Xấu chuối những sự kiện trên, Đình Hành đoán Trần Bắc Nghiêu có ý định "rửa tay gác kiếm" một cách triệt để. Điều này khiến anh hơi bức tức, anh nghi ngờ, liệu bọn họ có thể sống bên nhau trọn đời?

Đình Hành không hối hận đã xả thân cứu Mộ Thiện, anh chỉ hối hận không giết chết Trần Bắc Nghiêu ở trên con thuyền vào buổi tối hôm đó.

Thời tiết chuyển sang mùa đông, thành phố Lâm se se lạnh. Trong khi Bangkok vẫn rất nóng bức, thỉnh thoảng còn có trận mưa rào.

Mộ Thiện đã có thể thỉnh thoảng ngồi dậy, Cô chỉ vẫn chưa thể bước xuống giường. Trần Bắc Nghiêu ngày nào cũng ở bên cạnh cô, vết thương của anh khá hơn nhiều. Anh không cho cô biết vụ tương quân Quân Mục Lãng, anh chỉ nói đợi khi nào cô khỏe hẳn mới quay về thành phố Lâm.

Hôm nay là ngày thứ bảy, Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện anh đến phủ phó thủ tướng Thái Lan ăn cơm. Trên thực tế đúng là như vậy.

Buổi gặp mặt được sắp xếp ở tầng cao nhất một khách sạn sang trọng. Ngoài đảm vệ sỹ bảo vệ phó thủ tướng, Trần Bắc Nghiêu và Quân Mục lãng chỉ dẫn theo một thuộc hạ đi vào khách sạn.

Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành đi lên bằng thang máy riêng. Vừa lên đến đại sảnh của tầng trên cùng, anh liền nhìn thấy cửa thang máy đối diện mở ra, hai người đàn ông mặc quân phục lần lượt ra khỏi thang máy.

Người đàn ông đi sau dù có hóa thành tro bụi Trần Bắc Nghiêu cũng nhận ra, đó chính là Tầm. Hắn đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu, khóe mắt lộ ý cười khinh bạc.

Người đàn ông đi trước Tầm khoảng hai bảy hai tám tuổi. Anh ta mặc comple màu xám mờ, dáng người cao lớn nổi bật, dưới hàng lông mày rất đậm là

đôi mắt vô cùng sắc bén. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, anh ta dừng bước và hơi gật đầu.

Mặc dù biết Quân Mục Lăng còn trẻ, nhưng thấy anh ta đường hoàng đĩnh đạc, khác hẳn về giáo hoạt thâm hiểm của Tầm. Trần Bắc Nghiêu cũng hơi thay đổi cách nhìn về anh ta dù trước đó anh không hề bận tâm đến anh ta.

Ông ngoại Trần Bắc Nghiêu hỏi trước tốt nghiệp trường Hoàng Phố, từng đánh người Nhật Bản, lòng bàn chân ông vẫn còn mảnh đạn chưa lấy ra. Lúc này bất gặp tướng quân Quân Mục Lăng trong bộ quân phục Quốc dân đảng, anh bất giác nhớ đến tấm hình ông ngoại mặc quân trang.

"Nghe uy danh của Trần tổng từ lâu. Tháng trước, khi Trương Ngân Thiên uống trà với tôi, ông ta còn nói danh hiệu Bồ già đại lục trong tương lai chắc chắn thuộc về Trần tổng". Quân Mục Lăng khoe mặt cười cười nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng vô cảm: "Lần này Quân Mục Lăng vì sinh kế ở Tam giác vàng nên bất đắc dĩ mới gây khó dễ, hy vọng Trần tổng không để bụng."

Trương Ngân Thiên mà Quân Mục Lăng vừa nhắc tới chính là nhân vật duy nhất xứng với danh hiệu Bồ già ở Trung Quốc hiện nay. Nghe nói ông ta có cổ phần hoặc là chủ sở hữu nhiều doanh nghiệp lớn ở Trung Quốc, là trùm hắc đạo toàn bộ khu vực Hoa Bắc và Hoa Trung.

(Khu vực Hoa Bắc gồm các tỉnh thành: Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Tây, Nội Mong, Hoa Trung gồm các tỉnh Hà Nam, Hồ Nam, Hồ Bắc)

Quân Mục Lăng cố tình nhắc đến Trương Ngân Thiên, ngầm ám chỉ anh ta có mối quan hệ rộng rãi ở đại lục. Hơn nữa, anh ta trực tiếp đề cập đến chuyện "gây khó dễ", càng thể hiện anh ta là người thẳng thắn vô tư.

Trần Bắc Nghiêu cười cười, anh không nói tiếp đề tài của anh ta mà chỉ nói: "Gặp nhau là có duyên phận, tướng quân, mời!"

Quân Mục Lăng cười ha hả, cùng anh đi vào phòng tiệc. Trong lòng anh ta nghĩ, Trần Bắc Nghiêu tuy trẻ tuổi nhưng là người kiên nghị thâm trầm, không bị ảnh hưởng bởi câu nói khích tướng của anh ta. Người này đồng ý nhà bốn tỷ sáu không biết là thật lòng hay giả bộ.

Phòng tiệc rất rộng, trang trí xa hoa lộng lẫy như hoàng cung. Nhưng cả căn phòng rộng chỉ kê một chiếc bàn gỗ hương hình tròn ở vị trí trung tâm, ngay dưới ngọn đèn chùm. Bàn chỉ có ba người ngồi, một số vệ sỹ của phó thủ tướng, Lý Thành và Tầm đứng phía sau.

Tuy buổi gặp mặt do phó thủ tướng Thái Lan tổ chức nhưng vị chính khách ngoài năm mươi tuổi này chỉ ngồi khoảng nửa tiếng đồng hồ. Trong thời gian đó, ông ta hỏi Trần Bắc Nghiêu liệu có dự định đầu tư sang Đông Nam Á, cảm ơn anh đóng góp ý kiến quý báu giúp cho chính phủ trong tình hình tài chính tiền tệ ảm đạm hiện nay. Ông ta lại hỏi thăm tình hình sức khỏe của một chính khách ở Đài Loan và tình hình quân đội của Quân Mục Lăng. Sau đó, phó thủ tướng lấy lý do không khỏe, đi xuống tầng dưới nghỉ ngơi trước.

Phó thủ tướng vừa khuất bóng, Quân Mục Lăng mỉm cười: "Tôi nghe tin đồn Trần tổng thủ đoạn độc ác. Không ngờ Trần tổng có thể hoàn trả một khoản tiền lớn để đổi lấy một thuộc hạ, thật sự khiến người khác không thể không khâm phục, tôi kính Trần tổng một ly."

Trần Bắc Nghiêu cất giọng từ tốn: "Châu Á Trạch là người anh em của tôi. Hơn nữa khoản tiền này là do tôi đầu tư đạt được, sao tướng quân có thể nói 'hoàn trả'?"

Lông mày rậm rạp của Quân Mục Lăng nhíu lên: "Lời nói của Trần tổng hợp ý tôi. Không giấu gì Trần tổng, tôi chuẩn bị nhiều năm, vì một mục đích trừ khử Thủ lĩnh. Chuyện sắp thành công lại bị Trần tổng xen vào. Tâm huyết của tôi mười năm không bằng một kế sách của Trần tổng. Thật ra tôi cũng không muốn dùng thủ đoạn đối phó Trần tổng, nhưng còn tám ngàn binh sỹ vô quốc vô đảng. Người làm tướng như tôi phải chịu hoàn toàn trách nhiệm, chỉ là bất đắc dĩ, hy vọng Trần tổng đừng để bụng."

Trần Bắc Nghiêu đặt ly rượu xuống bàn: "Á Trạch thất thủ lọt vào tay các anh, tôi bỏ tiền chuộc về, đây chẳng phải là chuyện không công bằng mà tướng quân khách sáo. Nhưng tôi có vài điều kiện."

"Trần tổng nói đi."

"Thứ nhất, người và ma túy của Tam giác vàng không được vào thành phố Lâm."

"Điều kiện này hơi quá. Mạng lưới ma túy ở đại lục rộng khắp, tôi làm sao có thể bảo đảm?"

"Tướng quân có thể bảo đảm." Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: "Hàng của Tam giác vàng chẳng phải cũng không thể lọt vào Đài Loan hay sao? Lúc tôi ăn cơm cùng nghị sỹ Tô, ông ấy còn không tin điều đó."

Nghe câu này, thần sắc Quân Mục Lăng hơi trầm xuống. Anh ta đương nhiên biết nghị sỹ Tô mà Trần Bắc Nghiêu vừa nói đến là ai. Nghị sỹ Tô là thế lực đối địch với nhân vật đứng đằng sau anh ta, mấy năm gần đây rất hung hăng. Đài Loan diện tích không lớn, thế lực hắc bang địa phương lại rất mạnh nên Tam giác vàng cũng phải chịu bó tay.

Nghĩ đến đây, Quân Mục Lăng giật mình. Lời của Trần Bắc Nghiêu có ý ngầm thông báo, anh và giới chính khách cũng như giới hắc đạo Đài Loan có mối quan hệ thân thiết. Nếu đúng như vậy, Trần Bắc Nghiêu có thể dễ dàng đối phó anh ta, tại sao Trần Bắc Nghiêu lại đồng ý nhà khoản tiền lớn đó?

Trong lòng nghi hoặc nhưng về mặt Quân Mục Lăng vẫn không thay đổi: "Được, tôi đồng ý với yêu cầu của Trần tổng, tôi sẽ ra lệnh cho thuộc hạ. Trần tổng tiếp tục ra điều kiện đi."

Trần Bắc Nghiêu cười cười: "Nếu chẳng may người và hàng của bên tướng quân xuất hiện ở thành phố Lâm, đến lúc đó sống chết không rõ, tôi sẽ không chịu trách nhiệm." Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: "Thứ hai, tôi muốn mạng sống của Tầm."

Quân Mục Lăng sa sầm mặt: "Không được."

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: "Bốn tỷ sáu không phải cái giá của một mình Châu Á Trạch mà cả hai người?"

Quân Mục Lăng lập tức chuyển đề tài: "Trong lòng tôi có một nghi vấn. Trần tổng thả rơi vào tình thế nguy hiểm cũng không chịu cúi đầu hợp tác với Thủ lĩnh, có thể thấy Trần tổng là người cao ngạo. Lần này Trần tổng thỏa hiệp rất nhanh gọn và dứt khoát, Trần tổng có thể cho tôi biết lý do vì sao?"

"Không liên quan đến tướng quân." Trần Bắc Nghiêu nói bình thản.

Thật ra trong lòng Quân Mục Lăng đã lờ mờ phỏng đoán, nhưng anh ta cảm thấy hơi hoang đường. Bấy giờ nghe Trần Bắc Nghiêu khẳng khái đòi mạng Tầm, anh ta càng khẳng định suy đoán của anh ta.

Quân Mục Lăng cười nói: "Trần tổng, Trần tổng không cần thiết ép Tầm vào chỗ chết. Tôi đã hỏi rõ ràng rồi, Tầm không hề động đến người phụ nữ của Trần tổng. Trong mấy ngày ở Tam giác vàng, cậu ấy đối xử lịch sự với vị tiểu thư đó. Bất cớ tiểu thư tới Tam giác vàng cũng là ý của Thủ lĩnh, mong Trần tổng đừng giận cá chém thớt. Tôi tuyệt đối không để Trần tổng giết Tầm, cậu ấy cũng là người anh em của tôi."

Trần Bắc Nghiêu chậm nhẹ ngón tay lên chén rượu, trầm tư suy nghĩ.

Nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành rời khỏi khách sạn. Vừa lên xe, anh liền nhìn thấy một người đàn ông ngồi ở ghế trước, hình bóng vô cùng quen thuộc, đó là Châu Á Trạch, người mất tích nhiều ngày qua.

Lý Thành mở cửa xe, lắc mạnh vai Châu Á Trạch: "Anh vẫn ổn đấy chứ?"

Châu Á Trạch xem ra không bị đánh đập hành hạ, chỉ là mắt anh ta có vết bầm tím, cổ áo sơ mi để lộ ra tẩm băng trắng, có lẽ từng bị thương.

Anh ta quay đầu về phía Trần Bắc Nghiêu, Trần Bắc Nghiêu vừa vặn nhướn mắt nhìn anh ta. Châu Á Trạch cất giọng nghi hoặc: "Lão đại, anh đem bốn tỷ sáu đi đổi lấy em thật sao?"

Trần Bắc Nghiêu bình thản đáp: "Coi như chú nợ tôi." Ánh mắt anh lấp lánh ý cười.

Châu Á Trạch biết anh nói đùa, anh ta thở dài: "Lần này em đúng là đen đủi không kể đầu cho hết."

Hóa ra hôm đó anh ta đợi ở trạm lính đánh thuê từ sớm, vô tình gặp Tầm đi ngang qua. Lúc đó anh ta dẫn theo mười mấy người, Tầm chỉ có một mình. Anh ta cũng bố trí đám lính đánh thuê đầu vào đây, anh ta làm sao có thể tha cho Tầm?

Nhưng Tầm quá lợi hại. Sau một hồi giao đấu, Châu Á Trạch và đám thuộc hạ của anh ta đều bị Tầm đánh bại. Thật ra hôm đó Tầm có cuộc gặp gỡ bí mật với tướng quân Quân Mục Lăng, bắt gặp Châu Á Trạch, hẳn cũng rất kinh ngạc. Cuối cùng Tầm sợ bị lộ hành tung nên bắt Châu Á Trạch đi.

Chỉ không ngờ việc Châu Á Trạch mất tích làm đảo lộn hoàn toàn kế hoạch của Trần Bắc Nghiêu, mới dẫn đến chuyện Thủ lĩnh bị bắn chết, khiến tướng quân Quân Mục Lăng được lợi. Sau đó Quân Mục Lăng còn dùng Châu Á Trạch uy hiếp đòi tiền Trần Bắc Nghiêu. Cả đời này Châu Á Trạch chưa bao giờ bị tổn thất lớn như vậy, anh ta hận đến mức chỉ muốn lột da uống máu Tầm ngay lập tức.

Việc Trần Bắc Nghiêu quyết định dừng tay và chuộc Châu Á Trạch về khiến anh ta vừa cảm động vừa thất vọng. Một lúc sau, nghe Trần Bắc Nghiêu nói tha cho Tầm, Châu Á Trạch thâm thê độc, nhất định anh ta sẽ tìm cơ hội giết Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chiếm hữu triệt để

Xe của Trần Bắc Nghiêu vừa rời khỏi khách sạn Hoa sen, bờ tường bên ngoài phòng VIP có một bóng đen lặng lẽ bám vào cửa sổ.

Trần Bắc Nghiêu đặt phòng ở tầng thứ hai mươi cho Mộ Thiện, tầng trên dưới anh bao trọn, cửa sổ kính như vách núi thẳng đứng, để ngăn chặn người khác tiếp cận. Tất nhiên trong số đó không bao gồm Tầm.

Mộ Thiện vẫn chưa thể đi lại, cô nằm trên giường đọc sách, đột nhiên cửa kính bên cạnh giường có tiếng động nhẹ, sau đó một làn gió lạnh thổi vào.

Mộ Thiện biết bên ngoài cửa sổ có tấm lưới sắt bảo vệ, hơn nữa trước khi đi ngủ cô đã đóng cửa sổ. Động tĩnh này khiến cô sững người trong giây lát. Vừa quay đầu nhìn, cô liền bắt gặp một bóng đen cao lớn ngồi trên cửa sổ, hẳn cười ngoác miệng với cô.

Bên tay Mộ Thiện có máy báo động Trần Bắc Nghiêu chuẩn bị sẵn cho cô. Chỉ cần bấm nút, vệ sỹ ngoài cửa sẽ xông vào phòng. Tay cô vừa chuẩn bị động đây, cô lập tức nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Tầm: "Muốn bọn họ chết hả?"

Mộ Thiện đành phải ngồi im. Trong đầu cô vụt qua hàng loạt suy nghĩ, tuy cô không rõ tình tiết cụ thể nhưng nghe Trần Bắc Nghiêu nói đã đàm phán ổn thỏa với Quân Mộc Lăng, lẽ nào tối nay Tầm lại muốn bắt cóc cô? Nổi nhục nhã và nguy hiểm cô gặp phải những ngày qua đều do Tầm mà ra, trong lòng cô không khỏi oán hận hân. Lúc này, hân lặng lẽ nhảy xuống đất, ngồi trên ghế sofa một cách thoải mái, cô nói lạnh nhạt: "Bây giờ tôi không thể đi chuyển, nếu anh muốn bắt cóc tôi, anh chỉ có thể lượm một xác chết."

Tầm tỏ ra kinh ngạc: "Sao cô đến nông nổi này, bị thương rồi à?"

Thấy Tầm không động thủ, Mộ Thiện thờ phào nhẹ nhõm: "Rốt cuộc anh có chuyện gì?"

Tầm cười: "Cô có biết Trần Bắc Nghiêu đưa ra yêu cầu gì với Tướng quân không? Anh ta muốn lấy mạng tôi?"

Mộ Thiện không lên tiếng, trong lòng cô nghĩ thầm: hóa ra Trần Bắc Nghiêu đã gặp mặt Quân Mộc Lăng, Tầm quả nhiên là người của Quân Mộc Lăng. Trần Bắc Nghiêu đòi mạng Tầm cũng chẳng có gì là lạ, hân vốn không phải là người tốt.

Nghĩ đến đây cô chợt hiểu ra, chắc Trần Bắc Nghiêu hiểu nhầm Tầm đã làm gì cô. Tuy Tầm đáng ghét, nhưng Trần Bắc Nghiêu khó khăn lắm mới bắt tay với thế lực ở Tam giác vàng, nếu chỉ vì Tầm mà gây hân với bọn họ thì không đáng một chút nào.

Tầm thăm dò nét mặt cô, hân đột nhiên cười lớn: "Tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp. Trần Bắc Nghiêu muốn tôi chết, tôi sẽ giết người phụ nữ anh ta yêu thương."

Ngữ điệu vừa lạnh lùng vừa đanh thép, khiến tim Mộ Thiện hơi chấn động. Nhưng cô lại nghĩ: tên này từ trước đến nay giết người rất dứt khoát, nếu hân muốn giết mình, thì hân động thủ ngay sau khi vào phòng, làm gì có chuyện nhiều lời như vậy? Không biết rốt cuộc hân muốn làm gì? Kể từ ngày đầu tiên biết Tầm, cô đã không thể nào đọc được tâm tư của hân.

"Cô không sợ sao?" Tầm cảm thấy hơi buồn cười, hân nhìn Mộ Thiện chăm chú. Thật ra hôm nay hân đến đây không phải có ý giết Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu tuy muốn lấy mạng hân nhưng cũng do hân bắt cóc cô trước. Nếu người đàn bà của hân bị bắt đi, hân cũng muốn băm vằm đối phương, vì vậy hân không cảm thấy tức giận. Hơn nữa hân sẽ không vì khúc mắc với Trần Bắc Nghiêu mà làm hỏng việc đại sự của Tướng quân. Chỉ là trong lòng hân bức dọc, hân muốn tìm Mộ Thiện để chọc tức Trần Bắc Nghiêu.

Con người Tầm vốn vô pháp vô thiên, chẳng sợ một ai. Thật ra trên đường đến đây hân cũng có ý định "xử lý" Mộ Thiện. Nhưng nhìn thấy cô bị trúng đạn nằm bẹp gì trên giường, hân hết cả hứng thú. Hơn nữa, nghĩ đến chuyện bản thân mưu tính suốt mười năm cũng không dám hạ sát Thủ lĩnh, vậy mà người đàn bà trông có vẻ mềm yếu này nỡ sủng giết chết Thủ lĩnh, hân hoàn toàn thay đổi cách nhìn về cô, hân cảm thấy cô rất đặc biệt, từ cốt tủy rất giống hân.

Có điều Tầm vẫn không thay đổi sắc mặt, hân đứng dậy từ từ đi đến bên giường: "Cô thích tư thế nào?"

Mộ Thiện nhất thời không hiểu ý: "Anh nói gì cơ?"

"Làm tình." Tầm bắt đầu cười áo: "Trần Bắc Nghiêu còn nửa tiếng nữa mới về đến đây. Nếu cô không tình nguyện, có thể coi là bị cưỡng hiếp."

Ngữ khí của hân lơ lửng nhưng vẻ mặt rất nghiêm túc. Từ trước đến nay Mộ Thiện đều cảm thấy tính cách của Tầm kỳ quái, lúc này cô hơi sợ hân. Cô nghĩ, dù vệ sỹ xông vào đánh không lại hân nhưng bên cô người đồng, chắc không đến nỗi bị hân giết chết.

"Anh còn tiến lên tôi sẽ gọi bảo vệ." Mặt Mộ Thiện tối sầm.

Tầm ném chiếc áo sơ mi vào ghế sofa, để lộ thân trên vô cùng rắn chắc. Hân chỉ tay vào vai mình: "Lại đây cắn tôi một miếng đi."

Mộ Thiện rơi vào tình huống dở khóc dở cười. Cô đột nhiên cảm thấy Tầm giống một đứa trẻ, lại giống kẻ điên. Bờ vai của hân rắn chắc thế kia, bảo cô cắn thế nào chứ?

"Cô không cắn tôi thì tôi cắn cô." Tầm giống một con báo to lớn, hân đột ngột nhanh như tia chớp giơ tay kẹp cổ Mộ Thiện. Mộ Thiện không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy cổ họng bị thắt chặt.

Tầm dạn chân quỳ trên giường rồi đẩy Mộ Thiện nằm xuống. Ánh mắt hân đầy vẻ trêu chọc, khi mặt hân áp sát mặt Mộ Thiện, ý cười bỗng dưng biến mất, thần sắc hân trở nên u ám.

"Cô vẫn xinh đẹp như ngày nào." Tầm cúi sát xuống Mộ Thiện.

Mộ Thiện đau nhói nhưng bị hân bịt miệng, không thể kêu thành tiếng. Hân quả nhiên cắn mạnh vào cổ Mộ Thiện rồi thoát một cái nhảy xuống giường.

Mộ Thiện không nhìn thấy vết cắn trên cổ, nhưng bắt gặp vẻ hài lòng trên mặt hân, cô biết vết răng chắc chắn rất sâu. Cô vô cùng tức giận nhưng không thể nhúc nhích. Lúc này, Tầm nhặt áo somi trên ghế sofa vắt lên vai.

"Trần Bắc Nghiêu quá thâm hiểm, cô nên đá anh ta thì hơn." Tầm đột nhiên lên tiếng.

"Chẳng liên quan gì đến anh."

Hắn nhìn cô từ trên cao: "Thật ra Tướng quân của chúng tôi không tồi. Một ngày nào đó Trần Bắc Nghiêu bỏ mạng, cô có thể đi theo Tướng quân."

Mộ Thiện không thèm đáp lời hắn.

Tầm thấy Mộ Thiện trước sau chỉ biết đến Trần Bắc Nghiêu, trong lòng hắn bỗng dưng rất bức tức. Hắn nghĩ, cần một miếng không đủ hạ giận, phải khiến Trần Bắc Nghiêu điên tiết mới được. Nghĩ đến đây, hắn liền tháo sợi dây xích trông rất bình thường trên tay hắn rồi đi đến trước mặt Mộ Thiện.

Tầm hành động rất nhanh, túm tay Mộ Thiện, đeo sợi dây xích, khóa chặt, thả tay xuống. Khi Mộ Thiện định thần, cô nhìn thấy một sợi dây xích màu bạc nằm trên cổ tay cô, sợi dây không rộng không chật, không hiểu làm bằng chất gì, trên có nhiều hoa văn họa tiết lạ mắt.

"Đây là đồ tốt đấy." Tầm cười: "Có thể giết người."

Mộ Thiện nhú mày: "Anh muốn làm gì?" Cô ra sức giật sợi dây xích nhưng không có kết quả.

"Cô không tháo được đâu. Cắt cũng không được, đốt không cháy". Nụ cười trên môi Tầm càng rộng hơn: "Chỉ có tôi mới biết cách mở."

"Anh..." Mộ Thiện hết nói nổi.

Tầm thu lại nụ cười: "Được rồi, Mộ Thiện, đây là món quà tôi tặng cô, coi như tôi nhận lỗi đã bắt cóc cô tới Tam giác vàng. Có thứ này, 100 sát thủ hàng đầu trên toàn thế giới nhìn thấy đều không dám động đến cô, cô có tin không?"

"Tôi không tin". Mộ Thiện tức giận nghĩ thầm, 100 sát thủ hàng đầu thế giới thì liên quan gì đến cô? Cô và hắn cùng những tên sát thủ kia không cùng một thế giới.

Tầm tặng Mộ Thiện thứ hắn cho là quý giá, nhưng lại bị cô coi chẳng ra gì. Ánh mắt hắn lóe lên tia kinh ngạc và tức giận. Thế nhưng hắn đột nhiên bật cười ha hả, dù căn phòng cách âm khá tốt nhưng tiếng cười rất lớn, bên ngoài lập tức có động tĩnh. Tầm không hề hốt hoảng, hắn leo lên cửa sổ, từ góc độ của Mộ Thiện, cô thấy hắn nhẹ nhàng nhảy xuống dưới.

Vệ sỹ xông vào phòng, bọn họ trợn mắt khi thấy tám lưới sắt bị dỡ ra từ lúc nào. Trong màn đêm đen tối làm gì còn hình bóng của Tầm?

Dưới ánh mắt dò hỏi của vệ sỹ, Mộ Thiện vô ý thức đưa hai tay che vết cắn trên cổ, ngón cô chạm phải chiếc lắc tay lạnh lẽo. Cô nghĩ một lát nữa Trần Bắc Nghiêu trở về, không biết anh có phản ứng như thế nào.

Tầm nhảy xuống dưới là nhờ một sợi dây buộc trên nóc tòa nhà, đây là cách làm quen thuộc của hắn. Vài phút sau, hắn đã ngồi vào chiếc xe con đậu dưới tầng một. Nơi này dù sao cũng là Thái Lan, hắn chẳng sợ người của Trần Bắc Nghiêu đuổi bắt. Nghĩ vậy, Tầm lại ra ngoài đi ăn tối rồi mới rời khỏi khách sạn.

Chiếc xe con hòa vào bóng đêm, Tầm nhếch mép mỉm cười.

Mấy ngày này tâm trạng của hắn rất tốt. Đầu tiên, Tướng quân chiếm lĩnh hoàn toàn địa bàn của Thủ lĩnh, kế hoạch chuẩn bị nhiều năm đạt thành công rực rỡ. Tiếp theo, hắn không cần phải che giấu thân phận, nhiều năm qua, việc làm nội gián khiến thần kinh hắn lúc nào cũng căng thẳng, bây giờ hắn có thể sống thoải mái hơn, điều này khiến hắn cảm thấy mới mẻ nhưng cũng chưa quen.

Khi phong hắn làm thiếu hiệu quân hành, Tướng quân có nói một câu: "Tầm, từ nay về sau cậu không cần phải giết người nữa."

Không cần phải giết người sao? Tầm thò đầu ra ngoài cửa xe nhìn lên bầu trời đầy sao. Hắn nhớ đến sự tàn nhẫn và khắc nghiệt của Thủ lĩnh, nhớ đến lời hứa cải thiện cuộc sống người dân ở Tam giác vàng của Tướng quân, nhớ đến người cha chết vì lao động quá sức, nhớ đến người chị gái bị đám lính của Thủ lĩnh bắt đi năm mười sáu tuổi không bao giờ trở về.

Cuối cùng, hắn nhớ đến Mộ Thiện, người phụ nữ hắn vừa tặng tin vật đại diện cho "sát thủ Tầm".

Có lẽ trong tương lai Mộ Thiện sẽ có lúc dùng đến tin vật đó, như vậy hắn cũng được coi là cứu người?

Tầm cười nhạt, lẽ nào hắn là người tốt?

Tầm đi chưa đến mười lăm phút, Trần Bắc Nghiêu vội vàng trở về khách sạn. Các vệ sỹ ngoài cửa ngượng ngập nhìn anh, anh mỉm cười, vỗ vai một người trong số bọn họ và bảo bọn họ đi nghỉ sớm.

Khi Trần Bắc Nghiêu vào phòng, Mộ Thiện đang bình thản đọc sách. Anh lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế tựa ở bên cạnh giường, mở miệng hỏi cô: "Em không sao đấy chứ?"

Mộ Thiện giơ tay đưa cho anh xem sợi dây xích, cô lại kéo cổ áo chỉ vào vết cắn. Sau đó cô nói: "Anh đừng bận tâm, trong thời gian ở Tam giác vàng, em chỉ chịu ít tù nhục, nhưng không có người nào..."

Mộ Thiện chưa nói hết câu, Trần Bắc Nghiêu dùng miệng chặn lời nói của cô. Những ngày qua do kiêng dè vết thương của cô nên anh chỉ hôn nhẹ nhàng. Lần này anh hôn cô ngẫu nhiên, đến khi toàn thân cô mềm nhũn, anh mới dừng lại và vuốt tóc cô: "Ngày mai về thành phố Lâm."

Thấy Trần Bắc Nghiêu không có biểu hiện khác thường, nhưng Mộ Thiện biết anh đang tức giận, sau này không biết chừng sẽ tìm cách trừng trị Tầm.

Cô không quan tâm đến Tầm, cô chỉ sợ anh bại dưới bàn tay Tầm. Cô lên tiếng "Thật ra nói một cách khách quan, Tầm không hề làm tổn thương em"

Trần Bắc Nghiêu cười cười: "Em đừng nghĩ ngợi nhiều, nghĩ ngợi sớm đi, anh đi tắm đã."

Trong phòng tắm vọng ra tiếng nước chảy ào ào, Mộ Thiện nghĩ: mình chẳng thể thay đổi quyết định của anh ấy, nói nữa cũng vô dụng, chỉ bằng chuyện đề tài khác.

Trần Bắc Nghiêu tắm xong lên giường, hai người đều không buồn ngủ. Mộ Thiện lên tiếng: "Hãy kể cho em nghe chuyện anh ở Hongkong."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, hồi tưởng lại chuyện đã qua. Hóa ra lúc đó anh tới tá túc nhà người cô ở Hongkong. Trong lòng nặng trĩu nên anh tìm đến bang hội bản xứ. Nào ngờ khó khăn lắm mới tìm thấy một vị đại ca trong truyền thuyết, anh mới phát hiện đại ca này đã hoàn lương, đại bản doanh đổi thành quán trà. Anh tưởng đại ca không tin tưởng anh nên xin làm thuê ở quán trà ba tháng liền. Cuối cùng vị đại ca thấy ái ngại, mời anh uống trà và tiết lộ cho anh biết, anh ta không sống nổi bằng nghề lưu manh nên mới mở quán trà.

"Vậy Hongkong còn xã hội đen không?" Mộ Thiện cất giọng hiếu kỳ.

"Tất nhiên còn." Trần Bắc Nghiêu cười: "Nhưng nghe nói phần lớn cổ hoặc từ đều hoàn lương, ai có thể chém giết cả đời chứ?"

Nghe câu chuyện của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện nghĩ thầm: có phải anh đang nói bóng gió, anh sẽ vì cô từ bỏ việc phạm pháp? Anh nói chín mười chín phần trăm thời gian anh là thương nhân bình thường, cô thấy cũng đúng. Mộ Thiện phát hiện, gần đây nghĩ đến chuyện anh giết người, cô không thấy phản cảm như trước. Có lẽ những ngày vừa qua cô nhìn thấy quá nhiều người chết, hay bản tính của cô cũng là ích kỷ. Hoặc giả cô bắt đầu cảm thông, anh cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi.

Mộ Thiện nhớ đến lần cô chủ động bày tỏ tình cảm với anh. Lúc đó ánh mắt Trần Bắc Nghiêu hơi dờ dẩn, anh hỏi: "Em có biết đối với anh, câu nói của em có ý nghĩa như thế nào không?". Làm sao cô không hiểu ý anh, cô nói cô yêu anh, lẽ nào anh chịu để cô ra đi, lẽ nào cô có thể giữ khư khư ước hẹn ba năm? Cô biết rõ cô yêu anh hơn trước kia, giả bộ này nọ chẳng có ý nghĩa gì, nhưng nứt thủng thân phận anh phải tháo gỡ thế nào?

Trần Bắc Nghiêu dường như đoán ra suy nghĩ của cô. Anh cũng đang thận trọng đi từng nước cờ một, không để cô có áp lực quá lớn. Anh chuyển đề tài khác: "Những năm qua em sống thế nào?"

Mộ Thiện nằm trong lòng anh, cô cất giọng khê khàng, kể chuyện năm lớp mười hai bị bố mẹ đưa đến nhà chú ở huyện bên cạnh học và ôn thi ở đó. Trần Bắc Nghiêu nghĩ, thảo nào mấy lần anh quay về chốn cũ, dạo dưới nhà cô nửa ngày cũng không thấy bóng dáng cô.

Mộ Thiện nói cô là học sinh chuyển trường nên bị mọi người coi thường, cô thề trong cuộc thi cuối tháng đầu tiên phải đứng nhất trường, để những người xem thường cô trắng mắt ra. Trần Bắc Nghiêu xoa mặt cô: "Em luôn là cô bé thông minh." Mộ Thiện cười đắc ý. Sau đó có người biết chuyện trước kia của cô lo lắng đồn cô yêu đương sớm, nhiều nam sinh gửi thư tình cho cô, hại cô bị thầy giáo chủ nhiệm gọi đi cho một trận. Thời gian đó, các bạn học đều nhìn cô bằng ánh mắt không bình thường.

Mộ Thiện kể thời đại học cô không mấy chăm chỉ, thường trốn ở ký túc xá xem phim TVB; cô kể chuyện đến kỳ thi bọn cô đua nhau học thông đêm, cô còn kể lúc học quân sự, một nữ sinh khoa Triết có thói quen chỉ mặc nội y đứng ở cửa sổ ngắm phong cảnh, khiến sỹ quan huấn luyện đỏ mặt chạy mất... Trần Bắc Nghiêu bắt gặp nghĩ thầm, thời đại học của cô vui vẻ hơn quãng thời gian học cấp ba nhiều.

Sau đó nhắc đến công việc. Mộ Thiện không chịu học lên cao học theo ý bố mẹ, cô cũng không chịu thi công vụ viên mà cố tình ra ngoài tìm việc. Lúc đó cô cảm thấy thế giới rất rộng lớn, cô muốn đi nhiều nơi, gặp gỡ nhiều người khác nhau. Trải qua nhiều vòng thi khắc nghiệt, cuối cùng cô được nhận vào một doanh nghiệp nước ngoài có tiếng.

"Thế là từ đó em bắt đầu cuộc sống làm trâu làm ngựa..." Mộ Thiện than thở: "Thời gian đó em vô cùng bận rộn, còn bận hơn cả lúc về thành phố Lâm lập nghiệp. Cuối tuần không bao giờ biết đến nghỉ ngơi. Người mới mà, cả ngày luôn ở trong trạng thái căng thẳng, chỉ nghĩ công việc đã làm tốt hay chưa, có hoàn thành kế hoạch hay không? Em và đồng nghiệp luôn làm thêm giờ dù chẳng ai bắt ép, tuy rất mệt mỏi nhưng cũng cảm thấy thỏa mãn. Thật ra chuyện này cũng ít nhiều liên quan đến anh, em nghĩ cả đời này không thể ở bên anh nên dù mệt dù bận cũng chẳng sao cả."

Trần Bắc Nghiêu lặng người.

Anh luôn cho rằng bản thân có thể cho cô mọi thứ tốt nhất. Bây giờ nghe cô kể lại, anh đột nhiên cảm thấy tám năm của cô sinh động và ngoạn mục hơn anh rất nhiều.

Anh bắt đầu ý thức được, nếu ở bên anh, cô phải hy sinh rất nhiều thứ. Cô không thể đi đây đi đó như trước, không thể làm người phụ nữ xuất sắc, từng bước vươn tới đỉnh cao sự nghiệp. Làm người phụ nữ của anh, người phụ nữ của một thương nhân dính đến hắc đạo bắt buộc phải lấy anh làm trung tâm, phải lấy gia đình làm trung tâm. Cô phải đứng đằng sau anh, để anh che chở bảo vệ chứ không được tự do bay cao.

Mộ Thiện thấy Trần Bắc Nghiêu trầm mặc, cô nghĩ chuyện anh bắt đầu lên kế hoạch trả thù từ năm mười tám tuổi, sau khi tốt nghiệp gia nhập Dung Thái, không cần nói cũng biết anh phải vượt qua nhiều khó khăn thử thách, cô đột nhiên cảm thấy xót xa trong lòng, cô lầm bầm: "Thật ra em cũng như các bạn học khác, một là nỗ lực leo lên vị trí cao hơn, hay là tự mở công ty, nếu gặp may, công ty làm ăn tốt, cả đời này sẽ trôi qua như vậy, thật ra cũng vô vị đúng không?"

Trần Bắc Nghiêu xoa đầu cô: "Sao lại nói là vô vị? Sau đó em làm thế nào để leo lên vị trí giám đốc dự án?"

Mộ Thiện kể một hồi, thanh âm cô nhỏ dần, cô mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô, anh cảm thấy rất hồ thẹn, nhưng sự hồ

thẹn này không khiến anh nghĩ đến chuyện buông tay, mà chỉ làm anh càng muốn yêu thương chiều chuộng cô hơn.

Gương mặt bình thản của cô như bông hoa dưới ánh đèn, từng đường nét trên khuôn mặt cô trong mắt anh đều hoàn hảo đến mức không thể tưởng tượng nổi. Mỗi lần nhìn cô là trái tim anh rung động, anh càng muốn tiến lại gần, càng muốn chiếm hữu cô, muốn cô thuộc về anh một cách triệt để.

Anh nghĩ, thế nào mới gọi là triệt để? Kết hôn, sinh con? Có được thể xác và trái tim cô?

Không, mãi mãi không đủ.

Chỉ có là người phụ nữ của anh, sống với anh đến già đến chết, một ngày cũng không được thiếu, đó mới là sự chiếm hữu triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Không đủ

Đối với Mộ Thiện, trở về thành phố Lâm như quay về chốn nhân gian.

Máy bay hạ cánh xuống đường băng quen thuộc, hành khách ở bên ngoài vội vàng đi lại, sắc trời thành phố Lâm lạnh lẽo, không ẩm ướt nóng bức như vùng nhiệt đới, cũng không còn xuất hiện biển hoa anh túc đỏ rực mệnh mông, Mộ Thiện thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Mộ Thiện vẫn chưa thể ngồi lâu, xe vừa đến nhà, Trần Bắc Nghiêu liền bế cô lên gác đặt xuống giường. Việc đầu tiên cô cần làm là gọi điện cho bố mẹ.

Cuộc điện thoại về nhà không mấy vui vẻ. Dù Trần Bắc Nghiêu rất chu đáo, trước khi đi Tam giác vàng anh đã gọi cho bố mẹ cô, thông báo cô phải đi Mỹ giao lưu học tập, nhưng ai ngờ chớp mắt đã hai tháng trôi qua.

Ở đầu kia điện thoại bà Mộ tỏ ra không hài lòng, bà thậm chí còn úp mở phê bình Trần Bắc Nghiêu, vì ông bà cũng không thể liên với anh. Mộ Thiện chẳng dám nói thật, chỉ biết cười trừ nhận lỗi và nói vài câu trêu chọc bà Mộ để bà hết giận. Con gái rượu cuối cùng vẫn cứ là con gái rượu, bà Mộ nhanh chóng thay đổi thái độ, bà vui vẻ dặn dò Mộ Thiện chú ý sức khỏe.

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh nghe hai mẹ con Mộ Thiện nói chuyện điện thoại, khoảng nửa tiếng sau, anh đột ngột giờ tay đòi lấy máy di động của Mộ Thiện. Mộ Thiện chỉ kịp nói: "Tiểu Trần muốn nói chuyện với mẹ", điện thoại bị anh giật lấy. Anh mỉm cười cảm điện thoại đi ra ngoài phòng khách. Một lúc sau anh quay về phòng ngủ: "Em vẫn còn chưa khỏe hẳn, sau này đừng nói chuyện quá lâu."

Mộ Thiện cảm thấy buồn cười. Tối qua hai người tâm sự đến nửa đêm không thấy anh nhắc nhở. Hôm nay anh lại bắt đầu quản chuyện này?

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra vẻ chế nhạo trong mắt cô, nhưng chỉ mỉm cười nói nhỏ: "Anh đi tắm, em nghỉ ngơi trước đi."

Mộ Thiện giờ tay: "Điện thoại."

Trần Bắc Nghiêu không nhúc nhích: "Em muốn gọi cho ai?"

"Đồng nghiệp trong công ty. Em biến mất lâu như vậy, không biết bây giờ công ty loạn đến mức nào?"

"Không loạn đâu." Trần Bắc Nghiêu xoa đầu Mộ Thiện: "Anh đã bảo Lưu Minh Dương điều hành công ty giúp em. Hôm nay em nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai hãy gọi."

Mộ Thiện hơi kinh ngạc, đến việc này anh cũng sắp xếp đầu vào đấy. Lưu Minh Dương là giám đốc chuyên nghiệp, anh ta giúp cô quản lý công ty chắc không có vấn đề gì.

Sáng ngày hôm sau, vừa tỉnh giấc Mộ Thiện liền gọi điện đến công ty. Nghe giọng cô, mọi người đều vui mừng, hỏi cô có phải đi hưởng tuần trăng mật hay đang mang thai? Mộ Thiện hỏi thăm tình hình công ty, Lưu Minh Dương quả nhiên ngày nào cũng đến văn phòng, giúp cô giải quyết từ việc nhỏ đến lớn. Mộ Thiện mỉm cười: "Mọi người yên tâm nghe lời anh ta sao?"

Người nhân viên ở đầu kia tỏ ra kinh ngạc: "Giám đốc Mộ, thư ký của Trần tổng đi cùng anh ta đến công ty. Hơn nữa Trần tổng còn mở cuộc họp qua điện thoại với bọn em, anh ấy nói công ty gặp bất cứ chuyện gì, Trần thị đều tương trợ. Anh ấy còn nói sức khỏe chị không tốt, bảo chúng em yên tâm làm việc. Chúng em nghĩ Trần thị là công ty lớn, anh ấy lại là vị hôn phu của chị, anh ấy đã nói như vậy, chúng em làm sao dám nghi ngờ? Giám đốc Mộ, chị không có bầu thật đấy chứ? Mọi người còn nói Trần tổng giấu chị đi..."

Mộ Thiện im lặng trong giây lát, cô giải thích chỉ là bị ốm phải nằm viện. Cô tập họp toàn bộ nhân viên, mở cuộc họp đơn giản qua điện thoại. Cô xin lỗi tất cả mọi người, nói đợi khỏe hẳn sẽ quay lại công ty làm việc. Mọi người đều quan tâm, cho biết sẽ đến thăm Mộ Thiện.

Cúp điện thoại, trong lòng Mộ Thiện rất cảm động. Cô nghĩ thầm, tình hình lúc đó vô cùng nguy cấp, vậy mà Trần Bắc Nghiêu vẫn chú ý đến những việc

còn con này. Cô thật sự thấy mệt mỏi thay anh.

Vết thương của Trần Bắc Nghiêu hồi phục nhanh, tuy anh chưa đến công ty làm việc nhưng ban ngày hầu như anh không rời khỏi thư phòng. Lúc ăn trưa, Mộ Thiện không nhìn được nhìn anh chăm chú, từ khi về đây anh vô cùng bận rộn, điện thoại không ngớt, đến ăn cơm cũng không được yên thân. Khó khăn lắm mới buông điện thoại, bắt gặp ánh mắt quan tâm của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Sao lại nhìn anh?"

"Anh vẫn chưa lành hẳn, đừng để mệt mỏi quá."

Kể từ lúc hai người gặp lại, trừ quãng thời gian ở Tam giác vàng, cô chưa bao giờ dụi dằm, ân cần như vậy. Tim Trần Bắc Nghiêu rung lên, anh bất giác nghĩ thầm, cô thể hiện thái độ quan tâm đến anh, chắc cô sẽ không rời xa anh.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: "Đều là những cuộc điện thoại buộc phải nghe. Buổi chiều bác sỹ đến tháo chỉ cho em, anh sẽ tắt điện thoại."

Mộ Thiện nghỉ ngơi điều trị ở Bangkok một thời gian, vết thương hồi phục không tồi. Buổi chiều bác sỹ đến kiểm tra cho cô ti mi và tháo băng. Vết thương đã khép miệng, trên bụng cô lưu lại vết sẹo vĩnh viễn không thể xóa mờ.

Bác sỹ dặn Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện, vết thương của cô cần quan sát thêm một thời gian, không thể vận động kịch liệt, ăn uống cần chú ý một số thứ. Trần Bắc Nghiêu tiễn bác sỹ ra cửa, anh trò chuyện với bác sỹ khoảng mười phút mới quay về phòng.

Đúng lúc anh vào phòng, Mộ Thiện đang vén váy ngủ, nhìn chăm chăm vào vết sẹo hồng hồng trên bụng cô, cô cười: "Em chưa bao giờ nghĩ, trong cuộc đời này lại có lần bị trúng đạn." Sau khi thốt ra câu này, cô hơi sững người, hình như trước đây cô từng nói một câu tương tự. Đúng rồi, cô đã nhớ ra, cô từng nói với Diệp Vi Nông, cô không bao giờ có thể tưởng tượng cô đã phá thai ở tuổi vị thành niên.

Hình như trong cuộc đời này, mọi hành vi "chệch đường ray" của cô đều liên quan đến anh. Hơn thế nữa đều do cô cam tâm tình nguyện, không một lời oán trách.

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống giường. Anh luôn cảm thấy từng tác da thịt trên thân thể cô đều đẹp mê hồn. Bây giờ trên vùng bụng phẳng lì với làn da trơn láng của cô, vết sẹo nhỏ rõ ràng phá hỏng hình ảnh hoàn hảo như ngọc đỏ. Nhưng nghĩ đến chuyện cô bị thương là vì anh, vết thương mãi mãi lưu lại trên cơ thể của cô. Anh rất đau lòng, đồng thời cảm thấy vết sẹo đó cũng rất đẹp để.

Anh cố nhẫn nhịn nhưng không kiềm chế nổi, anh gơ tay vuốt ve vết sẹo. Lúc ngón tay lạnh lẽo của anh chạm vào da Mộ Thiện, cô hơi run rẩy. Trần Bắc Nghiêu nheo mắt nhìn cô, một tay anh nắm tay cô, bàn tay còn lại đỡ đùi cô, rồi anh cúi đầu.

Bờ môi ấm áp của Trần Bắc Nghiêu chậm chậm lướt qua vết sẹo trên bụng Mộ Thiện. Anh muốn thè lưỡi liếm nhưng lại sợ không vệ sinh. Anh vừa hôn vừa hít hà, đôi mắt đen của anh ngược lên nhìn cô chăm chú, đáy mắt tràn ngập sự mê luyến.

Mộ Thiện chưa bao giờ nhìn thấy dáng điệu này của anh, anh khác hoàn toàn về dịu dàng và mạnh mẽ lúc bình thường. Bây giờ anh có một chút si mê, một chút dục vọng bị kìm nén. Đúng rồi, là dục vọng, nhưng không liên quan đến xác thịt, mà là một dục vọng chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ và nguy hiểm. Mộ Thiện có cảm nhận kỳ lạ, hình như động tác của anh lúc này càng nhẹ nhàng và dè dặt, dục niệm của anh càng khắc sâu hơn.

Cảm giác này khiến cô hơi bất an và xót xa.

Vài phút sau, khi cơ thể Mộ Thiện bắt đầu có phản ứng, Trần Bắc Nghiêu đã hôn đủ. Anh kéo váy ngủ của cô xuống, sau đó anh sờ mặt cô và cất giọng khàn khàn: "Em đẹp quá."

Ngực khí tán dương bộc lộ sự mê đắm khiến Mộ Thiện tim đập thình thịch. Cô bỗng thấy tình cảm của Trần Bắc Nghiêu đối với cô hình như không giống như cô nghĩ, nhưng cô nhất thời không rõ khác ở điểm nào.

Mộ Thiện nhanh chóng chẳng còn tinh lực chú ý đến điều đó, bởi vì Trần Bắc Nghiêu nằm nghiêng bên cạnh cô, bộ phận đàn ông cương cứng và nóng hổi của anh chọc và eo cô. Mộ Thiện phát hiện suy nghĩ của cô trước đó hoàn toàn sai lầm, dục niệm của đàn ông đối với đàn bà làm sao có thể tách rời ham muốn thể xác?

Trần Bắc Nghiêu tựa đầu vào vai Mộ Thiện. Vài giây sau anh đột nhiên thò tay xuống dưới, Mộ Thiện khép chặt hai đùi cũng không thể ngăn cản sự xâm nhập của anh. Trần Bắc Nghiêu hơi bất ngờ khi sờ vào đũng quần ướt rượt của cô, tay anh dừng lại ở đó không động đậy. Sau đó anh xòe năm ngón tay xoa nhẹ nơi mềm mại của cô, như một hình thức chiếm hữu khác.

Trần Bắc Nghiêu cúi đầu ngậm vành tai Mộ Thiện. Mộ Thiện không quay lại cũng có thể đoán anh đang cười.

"Em muốn?" Trần Bắc Nghiêu hít mùi hương trên cơ thể cô: "Có cần anh dùng tay..."

"Không cần!" Mộ Thiện đỏ mặt ngượng ngùng. Rõ ràng anh hôn cơ thể cô trước nên cô mới có phản ứng. Bây giờ anh lại nói cứ như cô không được thỏa mãn nhu cầu.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh chỉ vuốt nhẹ bề ngoài nơi mềm mại của cô. Một lúc sau, Mộ Thiện nghe thấy anh cười khê: "Thật sự muốn nghiền em vào người anh."

Từ trước đến nay Trần Bắc Nghiêu rất hiếm khi nói những lời ngọt ngào. Vào lúc này, trước câu nói hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng anh, Mộ Thiện chỉ cảm thấy trái tim rung động, mỗi lời nói mỗi cử chỉ của anh khiến cô càng lún sâu hơn.

Buổi tối hôm đó hai người cuối cùng ôm nhau ngủ say. Những ngày tiếp theo Trần Bắc Nghiêu thỉnh thoảng mới đi công ty, phần lớn thời gian anh xử lý công việc ở nhà. Mộ Thiện đã có thể ngồi lâu, cô thường vào thư phòng cùng anh giải quyết việc của công ty.

Kể từ năm mười tám tuổi, Trần Bắc Nghiêu luôn bận tối mắt tối mũi, trước đó anh cưỡng ép Mộ Thiện ở bên cạnh, cô luôn mệt nặng mảy nhẹ với anh. Bây giờ cô đối xử với anh rất dịu dàng, khi nào khát có trà cô pha, đổi lại cùng cô ăn đồ nhẹ, anh cảm thấy cuộc sống mãi nguyên vô cùng.

Có lúc vô tình ngẩng đầu, anh liền nhìn thấy cô cuộn người ngủ say trên chiếc ghế tựa trong thư phòng. Tắm tắm lòng cừu đáp cả người cô, để lộ gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu. Anh lặng lẽ ngắm cô rất lâu, nhất thời quên cả công việc.

Hai người không ai nhắc đến giao ước ba năm, cũng không bàn chuyện sau này sẽ thế nào. Trần Bắc Nghiêu từng bước chuẩn bị và chờ đợi, còn Mộ Thiện bắt đầu xem xét lại tương lai của cô và anh.

Chớp mắt nửa tháng trôi qua, Tết âm lịch sắp đến.

Lý Thành về quê ăn Tết, Châu Á Trạch đưa Sweet về Hongkong. Mộ Thiện hơi do dự, vết thương của cô chưa khỏi hoàn toàn, đi bộ chỉ có thể đi chuyển từng bước, về nhà chắc chắn không thể qua mắt bố mẹ cô. Cô thương lượng với Trần Bắc Nghiêu, nói dối bố mẹ dự án với bên Mỹ vẫn chưa kết thúc, hết tháng giêng mới có thể về nhà. Ông bà Mộ tuy muốn con gái về ăn Tết nhưng biết sự nghiệp rất quan trọng đối với cô nên không phản nản trách móc.

Ba mươi Tết, thành phố Lâm đổ một trận tuyết nhỏ, cả thành phố như được trang trí một màu tươi mới. Trần Bắc Nghiêu chỉ để lại vệ sỹ và một đầu bếp người bản địa. Đến trưa anh cũng cho bọn họ về nhà ăn cơm tất niên. Ngôi biệt thự rộng lớn chỉ còn lại mình anh và Mộ Thiện.

Ngôi biệt thự nằm ở khu vực dân cư thưa thớt, nhưng truyền thống của người Trung Quốc vẫn rất nồng đậm. Mới sáng sớm, xung quanh đã nổi lên tiếng pháo lác đác, làm ngôi nhà của hai người không đến nỗi quá trống vắng, thậm chí có vẻ náo nhiệt.

Trần Bắc Nghiêu trải một tờ giấy đỏ trên bàn gỗ trong thư phòng, anh cầm bút lông hỏi Mộ Thiện: "Em muốn viết gì?"

Mộ Thiện nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ nghĩ ra một câu tầm thường: "Từ cự tuế tống xuân lai" (Tiễn tuổi cũ đón xuân mới). Cô bèn mở miệng: "Tùy anh."

Trần Bắc Nghiêu cầm cúi viết, thái độ rất chuyên tâm. Mộ Thiện sáp đến nhìn, câu của anh càng tầm thường hơn: "Tại thiên nguyện tác tỷ dục điều, tại địa nguyện vi liên lý chí"

("Tại thiên nguyện tác tỷ dục điều, tại địa nguyện vi liên lý chí": một câu thơ của Bạch Cư Dị, ý nói hay người yêu nhau nguyện làm một đôi chim bay trên bầu trời, dưới đất nguyện làm cây liên cành)

Mộ Thiện bật cười: "Đầu phải là kết hôn, năm mới ai lại viết câu này."

Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: "Nghĩ đến thì viết."

Mộ Thiện đỏ mặt.

Trần Bắc Nghiêu một tay kéo cô vào lòng, trong đầu anh đột nhiên bật ra câu bối, anh liền đưa ngọn bút lông: "Tiễn tuổi cũ trong tiếng pháo nổ, ngắm người mới dưới ngọn hoa đăng."

Sau khi dán câu đối, hai người ăn tối rồi ngồi ngoài phòng khách xem chương trình đón giao thừa trên truyền hình. Mặc dù vô vị nhưng cũng có thể giết thời gian. Xem một lúc, Trần Bắc Nghiêu bắt đầu hôn Mộ Thiện, hôn đến mức đầu óc cô ngất ngây, làm gì còn tâm trí xem tivi. Trần Bắc Nghiêu ôm chặt Mộ Thiện trong lòng, từng tác da thịt cô anh đều hôn một lượt. Chỉ là điều kiện sức khỏe không cho phép nên anh buộc phải dừng lại. Mộ Thiện có cảm giác toàn thân cô bốc cháy, người nóng đến mức đổ đầy mồ hôi giữa mùa đông giá rét.

Đêm mỗi lúc một khuya, tiếng pháo ngày càng một dồn dập. Trần Bắc Nghiêu áo xống lộn xộn tựa người vào thành ghế sofa. Mộ Thiện ngồi trong lòng anh, váy ngủ của cô bị kéo xuống tận đùi. Bên ngoài cửa sổ, pháo hoa đủ loại màu sắc thấp sáng bầu trời. Mộ Thiện đứng lên đi đến bên cửa sổ, cô cảm thấy cảnh tượng trước mắt đẹp không thể tả.

Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: "Chúng ta cũng đi đốt."

Trong nhà xe có rất nhiều pháo hoa. Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi vào nhà xe lấy pháo, anh chọn mấy thùng lớn nhất bê ra ngoài. Trước cổng biệt thự có bãi đất rộng trống không. Trần Bắc Nghiêu đặt thùng pháo hoa xuống nền đá, Mộ Thiện trốn dưới mái hiên. Sau khi anh châm lửa, một tiếng "phụt" lớn vang lên, quả pháo bay vút lên bầu trời rồi nổ tung như một bông hoa.

Trần Bắc Nghiêu lại đốt thêm hai quả khác, hình dạng khác nhau. Khi pháo bắn lên trời, nó nở bung thành đóa hoa nhiều tầng lớp với đủ loại màu sắc xanh đỏ tím vàng.

Trong đêm tối lạnh lẽo, Trần Bắc Nghiêu như một cậu bé. Anh châm lửa rồi lập tức chạy đến bên Mộ Thiện. Cảnh tượng này khiến cô cảm thấy trong lòng rất ấm áp.

Anh ôm vai cô ngồi trên bậc thang cùng ngắm pháo hoa trên trời. Mộ Thiện cầm chiếc bật lửa trên tay anh: "Em cũng muốn đốt."

Khi nói câu này, ngữ khí của cô ngọt ngào, lộ vẻ nũng nịu. Trần Bắc Nghiêu ngẩng người nhìn cô, anh mỉm cười: "Em vẫn không thể chạy, anh không yên tâm."

"Một lần thôi mà, chẳng sao đâu. Bác sỹ dặn em phải vận động mới có lợi cho việc hồi phục."

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu đứng dậy, anh lấy một thùng pháo đặt ở giữa bãi đất, sau đó anh quay về bên Mộ Thiện. Mộ Thiện hưng phấn đứng dậy, cô vừa định bước đi, đột nhiên bị anh bế lên.

"Anh..."

"Chúng ta cùng đốt."

"Làm gì có ai như vậy?" Mộ Thiện khóc dờ mếu dờ. Không đợi cô phản kháng, Trần Bắc Nghiêu đi hai ba bước tới nơi đặt thùng pháo. Anh từ từ ngồi xuống, Mộ Thiện quay đầu nhìn thùng pháo, tìm thấy ngòi nổ, cô cẩn thận để bật lửa lại gần. Sau khi châm ngòi nổ, Mộ Thiện lập tức ôm chặt cổ Trần Bắc Nghiêu, anh chạy nhanh về dưới mái hiên nhưng không chịu thả cô xuống đất.

Một bông hoa cúc lớn màu đỏ rực nở rộ trên bầu trời, nhưng Mộ Thiện không có cơ hội xem pháo hoa do chính tay cô đốt, bởi vì Trần Bắc Nghiêu cúi đầu đặt một nụ hôn mãnh liệt lên môi cô.

Xung quanh tiếng pháo ngày càng rộn rã, từ trong nhà vọng ra giọng nói đầy xúc động của người chủ trì chương trình đón giao thừa trên truyền hình: "Năm bốn ba hai một! Chúc mừng năm mới!"

Trần Bắc Nghiêu rời khỏi môi Mộ Thiện, anh nhìn sâu vào mắt cô, giọng nói khàn khàn của anh vang lên bên tai cô: "Thiện Thiện, ba năm không đủ, vĩnh viễn không đủ."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Quyết định

Nhiều lúc Mộ Thiện nghĩ, thật ra Trần Bắc Nghiêu luôn nhân nhượng chiều ý cô. Ví dụ như đêm giao thừa, anh rõ ràng muốn một lời hứa của cô, nhưng cô chỉ đáp: "Để em suy nghĩ." Anh cũng không tức giận mà càng ôm cô chặt hơn.

Trong suốt kỳ nghỉ Tết, hai người dính chặt lấy nhau, ngọt ngào như thừa mới biết yêu.

Thế nhưng lúc nửa đêm, Mộ Thiện thỉnh thoảng vẫn mơ thấy những tên lính bị cô giết chết, thậm chí cô còn mơ thấy cảnh Đình Mặc Ngôn gục xuống vũng máu. Cô không còn giật mình kinh hãi, nhưng khi tỉnh lại, cô vẫn có cảm giác tê liệt, đau đớn và chán ghét.

Mộ Thiện nghĩ, rõ ràng cô có thể vì anh bất chấp cả mạng sống, câu "em yêu anh" cô chỉ nói ra miệng một lần nhưng trong lòng nhắm hàng trăm hàng ngàn lần. Vậy mà tại sao khi anh muốn một lời hẹn ước trọn đời trọn kiếp, cô vẫn còn do dự? Rốt cuộc cô muốn gì?

Nhiều ngày tiếp theo, Trần Bắc Nghiêu không nhắc tới đề tài đó. Kỳ nghỉ Tết kết thúc, anh bắt đầu đến công ty làm việc, Mộ Thiện thỉnh thoảng tới công ty của cô, tất cả lại đi vào nề nếp, ngoài việc tương lai của bọn họ vẫn chưa xác định.

Hết tháng giêng, bác sỹ tuyên bố vết thương của Mộ Thiện về cơ bản hồi phục, nhưng phải đợi ít nhất nửa năm mới có thể mang thai. Ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu cùng Mộ Thiện về quê thăm bố mẹ cô.

Khác với lần trước vẫn còn e dè, lần này hai thế hệ cùng tụ tập dưới một mái nhà, không khí rất hòa thuận. Bà Mộ chuẩn bị một bàn đầy thức ăn, coi như bù vào ngày Tết. Mộ Thiện vừa cầm đĩa liền gấp miếng thịt thỏ vị cay, món cô yêu thích. Trần Bắc Nghiêu đang nói chuyện với ông Mộ, thế mà đôi đĩa anh như có mắt, lập tức ngăn cô lại.

"Mấy hôm trước em còn kêu da dẻ dạo này không tốt, ăn ít đồ cay thôi." Anh cất giọng nhẹ nhàng.

Mộ Thiện tất nhiên biết anh nhắc đến vết thương của cô, chỉ là vừa rồi cô nhất thời quên mất. Cô rụt đôi đĩa lại và trừng mắt với anh. Ông Mộ ở bên cạnh không có bất cứ biểu hiện gì, bà Mộ cười cười: "Cũng phải để Tiểu Trần quán con mới được."

Trần Bắc Nghiêu cùng ông Mộ uống rượu và trò chuyện, Mộ Thiện thỉnh thoảng góp lời. Ba người đang rôm rả, bà Mộ đột ngột lên tiếng: "Triều Trần, hai đứa cũng không còn nhỏ tuổi, cháu có kế hoạch gì không?"

Câu hỏi khá thẳng thắn làm Mộ Thiện giật mình. Thật ra mẹ cô trong điện thoại cũng từng nhắc khéo cô vài lần, đều bị cô hàm hồ ứng phó. Bây giờ bà Mộ đặt thẳng vấn đề, chỉ e là đúng ý Trần Bắc Nghiêu.

Quả nhiên, Trần Bắc Nghiêu tỏ ra rất nghiêm túc: "Thưa cô chú, cháu chỉ đợi Mộ Thiện gạt đầu thôi ạ."

Sắc mặt bà Mộ lộ vẻ vui mừng, thật ra bà không sót ruột gả con gái. Chỉ là bà nghe nói hai người đã sống chung, điều kiện của Trần Bắc Nghiêu lại rất tốt, anh phải bày tỏ thái độ, người làm mẹ như bà mới yên lòng. Về chuyện con gái bà lúc nào kết hôn không phải quá quan trọng.

Mộ Thiện lập tức lên tiếng: "Công ty con mới vừa khởi sắc, con muốn chờ hai năm nữa rồi mới tính."

Ông Mộ gật đầu, ông vừa định mở miệng, Trần Bắc Nghiêu quay sang nói với bà Mộ: "Thưa cô chú, nếu cô chú đồng ý, cháu muốn đính hôn với Thiện Thiện trước."

Nghe câu này, cả nhà đều trầm mặc. Bà Mộ lên tiếng phá vỡ không khí im lặng: "Cũng phải, hai đứa đã sống cùng nhau rồi, đính hôn chỉ là hình thức. Lão Mộ, anh nói có đúng không?"

Ông Mộ là người bảo thủ hơn bà Mộ, trước đó nghe nói Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu sống chung, ông không vui lắm. Bây giờ thấy Trần Bắc Nghiêu tỏ ý muốn chịu trách nhiệm, ông mừng rỡ gật đầu: "Ừ"

Mộ Thiện mỉm cười: "Chuyện này có gì bàn sau, không cần gấp lắm. Đúng rồi, Tiểu Trần đặt tour du lịch cho bố mẹ, tháng sau bố mẹ có thời gian đi không?" Ông bà Mộ nói cần gì tốn kém, chủ đề đính hôn không ai nhắc tới nữa.

Trong lúc bố mẹ xem tài liệu tour du lịch, Mộ Thiện véo Trần Bắc Nghiêu một cái rồi đau dưới gằm bàn, anh cầm chén trà đưa lên miệng, chỉ mỉm cười nhìn cô. Mộ Thiện biết anh lại ép cô tỏ thái độ rõ ràng.

Việc Trần Bắc Nghiêu đã quyết định quả nhiên không thể xoay chuyển, hơn nữa còn nhanh hơn sự tưởng tượng của Mộ Thiện.

Sau bữa trưa, ông Mộ vào phòng chợp mắt một lúc, bà Mộ xem tivi. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện xem quyển ảnh lúc cô còn nhỏ, anh rất tự nhiên rút bảy tám tấm ảnh Mộ Thiện ở các độ tuổi khác nhau bỏ vào túi áo comple. Sau đó anh kéo cô đứng dậy: "Chúng ta ra ngoài đi dạo."

Bên ngoài tuyết đã tan, nhà cửa cây cối như được tắm rửa sạch sẽ. Xuống dưới tầng một, Mộ Thiện phát hiện tài xế đã đợi từ lâu. Cô và Trần Bắc Nghiêu ngồi lên xe, tài xế lập tức nổ máy.

"Chúng ta đi đâu vậy?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, tay anh đặt sau lưng cô, đôi mắt anh thâm trầm. Mộ Thiện đã lờ mờ đoán ra nên cô không hỏi gì thêm.

Đầu xuân vùng núi vẫn còn giá lạnh nên người đi ngoài đường thưa thớt. Thỉnh thoảng có vài đứa trẻ bất chấp thời tiết lạnh buốt chạy nô đùa trên đường núi. Lối lên núi có tấm đá lớn khắc bốn chữ "Công viên Bắc Thiện". Tài xế và vệ sỹ đứng đợi ngoài cửa công viên, Trần Bắc Nghiêu giống thời niên thiếu, dắt tay Mộ Thiện đi men theo con đường ngoằn ngoèo lên sườn núi.

Con đường nhỏ đã được tu bổ, dễ đi hơn trước đây rất nhiều. Hai bên đường trồng cây cối xanh mướt. Đây đúng là phong cảnh quê nhà trong ký ức Mộ Thiện. Ở đây hoàn toàn khác miền Bắc, nơi cô sống một mình suốt bảy năm, nơi này mùa đông vẫn một màu xanh tươi, phẳng phất đầy ắp tia hy vọng.

Hai người một trước một sau lặng lẽ bước đi, không ai mở miệng. Vượt qua quả đồi, vào bên trong sơn cốc có một con suối nhỏ chảy ngang qua đường. Mặc dù nước suối không bị đóng băng nhưng nhìn qua cũng biết rất lạnh. Mộ Thiện còn đang chần chừ, Trần Bắc Nghiêu cúi xuống trước mặt cô: "Lên đi."

"Quần và giày anh sẽ bị ướt hết." Mộ Thiện bất động.

"Phía trước có nơi để thay." Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm ấm

"Em nặng lắm đấy." Mộ Thiện leo lên lưng anh. Lời cô nói đều là sự thật, tuy cô không béo nhưng tuyệt đối không nhẹ cân.

Trần Bắc Nghiêu coi như không, anh đứng thẳng dậy bước xuống dòng suối. Giọng nói trầm ấm của anh thoảng qua tai Mộ Thiện: "Cổng bà xã còn sợ nặng sao?"

Tim Mộ Thiện đập mạnh. Mười đầu ngón tay cô túm chặt lưng áo anh, cảm giác hơi ẩm tỏa ra từ cơ thể anh. Trần Bắc Nghiêu siết chặt tay, làm cô càng áp sát vào người anh.

Đi qua con suối, anh không thả cô xuống, cứ tiếp tục tiến về phía trước. Mộ Thiện lo lắng sức khỏe anh vừa bình phục, cô dịu dàng mở miệng: "Bỏ em xuống đi, đừng mệt quá."

Trần Bắc Nghiêu không buông tay, anh cười khê: "Em phải có lòng tin vào thể lực của anh."

Tim Mộ Thiện mềm hẳn, cô vòng hai tay qua cổ anh, vùi mặt vào lưng anh: "Lâu lắm rồi anh không công em. Lần trước..." Lần gần đây nhất là tám năm trước.

Trần Bắc Nghiêu im lặng một vài giây, sau đó anh nói nhỏ: "Vậy để anh công em cả đời được không?"

Lòng Mộ Thiện vừa ngọt ngào vừa nhói đau, cô không trả lời câu hỏi của anh. Trần Bắc Nghiêu thả cô xuống đất, chân Mộ Thiện dẫm lên lớp cành lá

rất dày, phát tiếng kêu loạt xoạt. Trần Bắc Nghiêu đặt hai tay lên vai Mộ Thiện, từ từ xoay người cô. Cô sững sờ khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Trên dốc núi xanh rì là một ngôi nhà nhỏ màu trắng lộng lẫy đứng ở đó. Mộ Thiện chưa bao giờ gặp một ngôi nhà đẹp đến như vậy, từng đường nét tinh tế vô cùng.

Cảnh đẹp ở xung quanh càng khiến ngôi nhà nổi bật hơn. Đằng trước ngôi nhà là hàng cây cao, bên cạnh là hồ nước nhỏ, lúc này mặt hồ yên lặng không gợn sóng, giống một tấm gương trong suốt. Đằng sau ngôi nhà là ngọn núi một màu xanh murót.

"Vào nhà xem đi." Trần Bắc Nghiêu kéo tay Mộ Thiện đi đến gần ngôi nhà, anh móc chìa khóa mở cửa.

Trong nhà trang trí đơn giản mà ấm áp. Mặc dù căn phòng rộng không có người ở cũng không hề có cảm giác trống vắng. Chỉ cần có người đứng trong nhà, chỗ nào cũng tràn ngập sinh khí.

Trần Bắc Nghiêu đưa cô đi thăm quan cả ngôi nhà, tầng hai ngoài phòng chính còn có phòng dành cho trẻ sơ sinh, bên trong thậm chí đặt một chiếc giường gỗ dành cho em bé, đồ chơi xếp đầy trên mặt đất. Cuối cùng tới ban công trong phòng chính, Mộ Thiện không khỏi cảm thán khi cô phóng tầm mắt ra hồ nước nhỏ tĩnh mịch.

"Anh còn nhớ không? Trước đây chúng ta nhìn thấy có người xây nhà trên sườn núi, anh còn nói họ khoe mẽ." Mộ Thiện mỉm cười: "Bây giờ anh chiếm cả khoảng đất rộng như thế này..."

"Mộ Thiện, hãy gả cho anh..." Giọng nói anh từ đằng sau truyền tới, cắt ngang lời cô.

Mộ Thiện cứng đờ người, đầu óc trống rỗng, cô từ từ quay lại.

Trần Bắc Nghiêu đứng cách cô nửa mét, anh nhìn cô chăm chú, ánh nắng chiếu vào mái tóc đen của anh, khiến cả người anh tỏa không khí ấm áp. Anh giờ tay rút từ túi áo một cái hộp nhỏ màu đen, anh mở hộp, bên trong là chiếc nhẫn kim cương lấp lánh. Trần Bắc Nghiêu tiến lên một bước, hôn phớt lên môi Mộ Thiện, sau đó anh nắm khuỷu tay cô và cất giọng dịu dàng: "Đưa tay cho anh."

Tay Mộ Thiện run nhẹ, cô vô ý thức khép chặt bàn tay. Trần Bắc Nghiêu buông khuỷu tay cô và từ từ trượt xuống dưới. Mộ Thiện ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt trầm tĩnh, dịu dàng, chờ đợi, không để cự tuyệt của anh. Ánh mắt anh như hố đen sâu thẳm, muốn hút cô vào trong đó.

Mộ Thiện vội đưa tay ra đằng sau, cô nói dứt khoát: "Để em suy nghĩ thêm." Lời nói vừa thốt ra cô đã hơi hối hận, trên thực tế cô đâu cần suy nghĩ, cô chỉ là...chỉ là không hạ nổi quyết tâm.

Trần Bắc Nghiêu không ngờ cô từ chối thẳng thừng như vậy, anh nhất thời ngẩn người. Sau đó anh cúi xuống nghịch chiếc nhẫn trong tay rồi lại bỏ vào hộp, anh nói nhỏ: "Được."

Không khí giữa hai người trên đường về rõ ràng lạnh nhạt hơn. Mộ Thiện cảm thấy hối hận, trong lòng cô hỗn loạn vô cùng. Trần Bắc Nghiêu tuy đoán ra cô có thể cự tuyệt, anh không đến nỗi quá thất vọng nhưng ít nhiều cũng không vui.

Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện tới nhà, anh hôn lên má cô và nói dịu dàng: "Em đừng nghĩ ngợi nhiều, anh đợi em."

Mộ Thiện gật đầu, xuống xe. Xe của Trần Bắc Nghiêu lập tức quay về khách sạn.

Đêm hôm đó Mộ Thiện gần như thức trắng, cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến chuyện hai người cách xa bao nhiêu năm, nghĩ đến chuyện đồng sinh cộng tử ở Tam giác vàng, cô cũng nghĩ đến dáng vẻ si mê của anh khi hôn cô. Cô đột nhiên cảm thấy, thật ra anh mới là một đóa anh túc khiến cô không thể dứt ra.

Sáng hôm sau khi tỉnh giấc tinh thần của Mộ Thiện khá uể oải, cô bất ngờ nhận được điện thoại của Diệp Vi Nông. Hóa ra Diệp Vi Nông cũng vừa về huyện Thần thăm họ hàng. Trước đó khi Mộ Thiện trở lại thành phố Lâm, Diệp Vi Nông lại đi Bắc Kinh nên hai người chưa gặp mặt. Thế là Mộ Thiện và Diệp Vi Nông hẹn gặp nhau vào buổi sáng.

Buổi chiều cùng ngày Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu sẽ về thành phố Lâm, vì vậy cô gọi điện cho anh. Giọng Trần Bắc Nghiêu vẫn bình thản như không: "Được, em cứ đi gặp cô ấy đi, xong việc anh sẽ đến đón em."

Cúp điện thoại, Mộ Thiện gọi taxi đi đến điểm hẹn, đó là một ngôi chùa nhỏ. Diệp Vi Nông mấy năm nay chùa chiền ở trời nam biển bắc có nơi nào cô chưa từng đi qua? Về quê nghe nói ngôi chùa nhỏ này quê xăm rất chuẩn, cô bắt Mộ Thiện cùng cô đi rút quẻ.

Ngôi chùa rất nhỏ, vừa vào cửa là có thể nhìn thấy hết đại điện ở bên trong. Trong chùa cũng không một bóng người, chỉ có một hòa thượng ngồi đốt lửa trong sân, hòa thượng ngoài bốn mươi tuổi, người gầy gò ốm yếu, dưới chân đi đôi giày thể thao cũ, trông không hề giống một cao tăng.

Diệp Vi Nông cầm tay Mộ Thiện đi vào. Hai người chấp tay lễ vị hòa thượng rồi quỳ xuống đệm cỏ trong đại điện. Diệp Vi Nông tỏ ra rất thành kính, cô nhắm mắt niệm một hồi rồi cúi lạy ba lần. Mộ Thiện không tin vào mấy trò này nhưng trong lòng cô có tâm sự, cô muốn tìm nơi ký thác nên cũng làm như Diệp Vi Nông. Trong lúc cúi lạy, đầu cô bật lên ý nghĩ: con muốn cùng Trần Bắc Nghiêu sống đến đầu bạc răng long.

Diệp Vi Nông rút quẻ, bỏ ra mười đồng để giải mã nội dung. Hòa thượng không nói nhiều, chỉ cho biết đại khái đường công danh của người bạn mà cô cầu rất tốt, nhất định thăng quan tiến chức vùn vụt. Về đường tình duyên, vị hòa thượng nói một câu hừ hừ thực thực "Liều ám hoa minh hựu nhất thôn", khiến Diệp Vi Nông chẳng biết nói gì hơn.

("Liều ám hoa minh hựu nhất thôn": Nguyên văn câu thơ của Lục Du là Sơn cùng "Thủy tận nghi vô lộ, liều ám hoa minh hựu nhất thôn"- "Sơn cùng thủy tận ngờ hết lối, liều rù hoa cười lại gặp làng", có nghĩa mọi việc còn có hy vọng)

Mộ Thiện không rút quẻ, cô biết mấy quẻ này giải thích thế nào cũng có nghĩa tốt đẹp. Diệp Vi Nông gần đây chắc có phiền não nên mới gửi gắm vào những thứ này. Hai người quỳn góp cho nhà chùa rồi đi theo một tiểu hòa thượng xuống nhà ăn dùng cơm chay.

Nhà ăn không có người, tiểu hòa thượng dọn lên vài món rau rồi biến mất. Diệp Vi Nông hỏi tình hình gần đây của Mộ Thiện, Mộ Thiện không giấu diếm, kể đại khái chuyện xảy ra ở Tam giác vàng, khiến Diệp Vi Nông vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Mộ Thiện hỏi chuyện Diệp Vi Nông, tuy lúc rút quẻ cô còn nhăn mặt nhủ mảy nhưng bây giờ đã tươi cười rạng rỡ: "Có một ít trở lực nhưng không sao cả, tất cả có Lão Tuấn." Nói xong cô chuyển đề tài: "Cậu và Trần Bắc Nghiêu cãi nhau à?"

Mộ Thiện im lặng vài giây, cô chậm rãi mở miệng: "Anh ấy cầu hôn tớ, nhưng tớ bảo để tớ suy nghĩ."

Diệp Vi Nông cảm thấy hơi kỳ lạ. Tuy Mộ Thiện chơi với cô rất thân nhưng chưa bao giờ Mộ Thiện bày tỏ hết nỗi lòng. Hôm nay, trông Mộ Thiện ngờ ngợ ngẩn ngẩn, Diệp Vi Nông ngẫm nghĩ rồi lên tiếng: "Mộ Thiện, thật ra cậu là người rất mâu thuẫn."

Mộ Thiện mở to mắt.

Diệp Vi Nông nói tiếp: "Trước năm học lớp 11, cậu luôn là học sinh gương mẫu, đám nam sinh có điều kiện tốt đến mức nào theo đuổi cậu, cậu cũng chẳng thèm để ý đến người ta. Cậu không biết đâu, bọn con trai trong trường đều nhận xét cậu là người tình trong mộng thuần khiết nhất, bởi vì cậu không nhiễm bụi trần. Thế mà một người không nhiễm bụi trần như cậu lại vì Trần Bắc Nghiêu phá thai chẳng khác gì một thiếu nữ hư hỏng. Cũng chính cậu tám năm trời không đón nhận tình cảm của người đàn ông khác, chỉ biết chờ đợi vô vọng. Cậu cũng lúc nào cũng mẫu thuẫn như vậy. Nhìn bề ngoài, cậu có vẻ đơn giản, nhưng bất cứ điều gì, chỉ cần cậu đã nhận định thì chẳng ai có thể thay đổi. Cũng chính vì lẽ đó, cậu mới tiến thoái lưỡng nan."

Mộ Thiện trầm tư suy nghĩ, cô chợt nhớ ra mối quan hệ giữa Diệp Vi Nông và thị trường Tuấn càng khó khăn hơn cô. Cô bất giác hỏi: "Có phải tình yêu của tớ không đủ?"

Diệp Vi Nông thở dài: "Không, tớ cho rằng không phải không đủ. Có lẽ do cậu luôn theo đuổi một thứ sai lầm nên mới cảm thấy đau khổ. Mộ Thiện, rốt cuộc cậu muốn điều gì trên người Trần Bắc Nghiêu? Một người tình hoàn hảo không khiếm khuyết? Vì anh ấy không hoàn hảo nên trong lòng cậu mới không cam tâm? Nhưng khi cậu yêu một người, lẽ nào không phải trả một cái giá nào đó?"

Mộ Thiện cảm thấy có một ý nghĩ vụt qua đầu cô nhưng cô không nắm bắt được, cô lặp lại: "Trả giá?"

Ánh mắt Diệp Vi Nông xa xăm, nghĩ đến tình cảnh của mình, cô bất giác lẩm bẩm: "Ai muốn chịu tội thân chứ? Nhưng nếu phải chịu tội thân ám ức cả đời, cả đời trong tim có gai nhọn không thể rút ra, thì đây cũng chính là cái giá của việc yêu anh ấy. Mộ Thiện, cậu là người lương thiện, nhưng nhiều lúc cái Tội của cậu lớn quá. Thỉnh thoảng, cậu cũng nên nghĩ cho anh ấy, nên đứng ở lập trường của anh ấy nhìn nhận vấn đề."

Tìm Mộ Thiện chấn động mạnh.

Cô nghĩ, Diệp Vi Nông nói đúng, cô luôn theo đuổi thứ sai lầm. Mục đích của cô khi rời xa anh là hy vọng ngừng yêu anh, nhưng cô không thể làm được điều đó, đây là một sai lầm.

Cô còn một sai lầm nữa là cô luôn nghĩ, "Tội" muốn gì? "Tội" muốn làm một người chính trực, "Tội" muốn lấy một người đàn ông chính trực. Điều đó đều xuất phát từ góc độ của cô. Nói một cách khác, cô không chịu thỏa hiệp vì Trần Bắc Nghiêu, không chịu trả giá vì anh.

Ám ức cả đời, đau khổ cả đời, thậm chí lương tâm dần vật suốt đời, đó chính là cái giá của việc cô yêu anh. Tại sao trước đây cô không nhận ra điều này mà nhất nhất làm theo ý mình.

Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy mọi khúc mắc trước đó trở nên rõ ràng, cô đã biết mình nên làm gì.

Diệp Vi Nông thấy bộ dạng thất thần của cô liền lên tiếng an ủi: "Đừng buồn phiền nữa, trước đó chẳng phải cậu định có em bé hay sao? Lẽ nào hai cậu còn có thể xa nhau?"

Mộ Thiện gấp miếng rau xanh bỏ vào miệng. Rau rừng ngon ngọt ngoài sự tưởng tượng của cô, cô cười cười: "Ừ, cậu nói đúng lắm."

Ăn cơm xong, xe đón Diệp Vi Nông đã đến cổng chùa. Mộ Thiện có một quyết định quan trọng, tuy không có gì bất ngờ nhưng trong lòng cô vẫn rất xúc động. Cô bảo Diệp Vi Nông về trước, cô ở lại chùa một lát rồi đi sau.

Ngôi chùa rất nhỏ, Mộ Thiện đảo một vòng, xuống nhà bếp xin một ít rau rừng rồi lững thững xách túi ra ngoài cửa chùa.

Ngoài cửa chùa có một bức tường đá rất lớn, trên khắc nhiều tác phẩm của thi nhân người bản xứ, có bài từ thời Minh Thanh, có bài thời cận hiện đại. Mộ Thiện ngẩng đầu liền thấy hai câu: "Nhất khúc thanh Khê nhất khúc sơn, điều phi ngư được bạch vân gian" (Một khúc suối trong một khúc núi, chim bay cá lượn giữa mây trắng). Mộ Thiện cười thầm, hình như sau khi trút gánh nặng trong lòng, cô nhìn gì cũng tươi đẹp hơn.

Mộ Thiện tiếp tục dõi theo hàng chữ trên tường, cô đột nhiên bắt gặp một hình bóng quen thuộc. Cô liền ngoảnh đầu, Trần Bắc Nghiêu một tay chống vào bờ tường, anh ngẩng lên xem bài thơ ở bên trên. Anh mặc áo khoác đen dài, khiến thân hình càng cao lớn, nước da anh càng trắng hơn. Anh chưa

nhìn thấy Mộ Thiện, thần sắc anh rất bình thản. Một lúc sau, anh rút bao thuốc từ túi áo, châm một điếu rồi đưa lên miệng hít một hơi dài. Anh vô tình quay đầu liền nhìn thấy Mộ Thiện.

Mộ Thiện tiến lại gần Trần Bắc Nghiêu, bởi vì ánh mắt dõi theo của anh nên cô không tự nhiên. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện thuận tay rút điếu thuốc trên môi anh đi thêm vài bước vô vào thùng rác. Không đợi cô quay lại, anh tiến lên ôm vai cô.

"Vi Nông đâu rồi?"

"Cậu ấy về trước rồi. Anh đến sao không gọi điện thoại cho em?"

"Anh muốn một mình yên tĩnh một lát."

Mộ Thiện phì cười: "Sao em nghe có vị đáng thương thế?" Khi cô nói câu này, lông mày cô giãn ra, khóe mắt đầy ý cười, ngữ khí có vẻ trêu chọc. Trần Bắc Nghiêu vốn thu lại tâm tình, dự định bày kế khác để chinh phục cô. Nhưng thái độ của cô khác hoàn toàn thái độ từ chối của ngày hôm qua và thái độ né tránh của những ngày trước, tim Trần Bắc Nghiêu rung nhẹ.

Cho đến khi lên xe, Trần Bắc Nghiêu vẫn trầm mặc quan sát tình hình. Mộ Thiện không biết mở lời thế nào, cô giờ túi rau rừng cho anh xem: "Ngon lắm đây."

Trần Bắc Nghiêu "ừ" một tiếng, hai người lại im lặng.

Xe đi xuống núi, trời đột nhiên đổ mưa, mưa mỗi lúc một nặng hạt, nhiệt độ giảm xuống không ít. Mộ Thiện hơi rung mình, Trần Bắc Nghiêu liền cởi áo khoác khoác lên vai cô, sau đó anh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Nơi này gần khách sạn của anh, đợi hết mưa rồi về nhà em lấy hành lý, sau đó chúng ta quay về thành phố Lâm."

Mộ Thiện gật đầu.

Khách sạn ở huyện nhỏ chỉ có tiêu chuẩn ba sao. Trần Bắc Nghiêu ở phòng chuyên phục vụ lãnh đạo, điều kiện cũng tạm ổn. Hai người vừa vào phòng, Trần Bắc Nghiêu hỏi: "Em có đói không? Mộ Thiện lắc đầu.

Mộ Thiện ngồi xuống giường, Trần Bắc Nghiêu rót cho cô một cốc nước nóng, anh đứng một lúc rồi ngồi xuống bên cạnh cô.

"Thiện Thiện, chuyện ngày hôm qua em không cần..."

"Bác Nghiêu!" Mộ Thiện hai tay ôm cốc nước nóng, cô trực tiếp cắt ngang lời anh: "Anh có biết tại sao em không nhận lời anh ngay?"

Trần Bắc Nghiêu cup mi mắt, nhìn mười đầu ngón tay thon dài của cô đang cầm cốc nước: "Anh biết, thỏa thuận ba năm..."

"Là anh không đúng". Mộ Thiện lại một lần nữa cắt lời Trần Bắc Nghiêu, cốc nước trong tay cô hơi run run: "Người khác cầu hôn đều quỳ xuống, sao anh chỉ bảo em đưa tay cho anh..."

Trần Bắc Nghiêu ngược mắt nhìn Mộ Thiện, lần đầu tiên trong đời phản ứng của anh vô cùng chậm chạp.

Một niềm vui to lớn ủa vào tim anh, khiến anh chénh choáng. Nhưng sắc mặt anh vẫn rất trầm tĩnh, anh đưa tay vào túi áo sờ hộp nhẫn.

Hai má Mộ Thiện đỏ ửng, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, anh từ từ quỳ một chân xuống.

"Mộ Thiện, hãy lấy anh em nhé." Anh cầm bàn tay phải cô, cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út của cô. Sau đó anh nắm chặt tay cô, ngẩng lên nhìn sâu vào đáy mắt cô.

"Thiện Thiện, em có yêu cầu gì với anh?" Thanh âm của anh trở nên khàn đặc.

Mộ Thiện lắc đầu, như muốn cho anh biết, cô không có đòi hỏi gì hơn.

Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa hết kinh ngạc. Đúng lúc này, Mộ Thiện giờ hai tay ôm cổ anh, cô nhắm mắt cúi đầu đặt bờ môi mọng đỏ lên môi anh.

Một động tác đơn giản nhưng đủ khiến Trần Bắc Nghiêu ý loạn tình mê. Anh thở hắt ra đầy thỏa mãn, ôm thắt lưng cô cùng ngã xuống giường.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Cập bến (18+)

Ngoài trời mưa tầm tã, khiến buổi chiều mùa đông chỉ còn một màu trắng xóa mịt mù. Dưới đường, mỗi khi ô tô qua lại là nước bắn tung tóe.

Nhưng tất cả những điều này đều không can hệ đến Mộ Thiện. Cô nằm trên giường nhìn Trần Bắc Nghiêu. Anh vẫn chưa có bất cứ động tác nào, vậy mà cô đã cảm thấy toàn thân nóng rực.

Hai người cách xa nhiều năm, trước đó từng nhiều lần ân ái, nhưng đều là Trần Bắc Nghiêu ép buộc và giữ thế chủ đạo. Tính ra đây là lần đầu tiên cả hai tình đầu ý hợp sau tám năm. Trong lòng hai người vừa ngọt ngào vừa xúc động. Trần Bắc Nghiêu nhìn Mộ Thiện chăm chú. Hôm nay cô đột ngột thay đổi thái độ, chấp nhận lời cầu hôn của anh, khiến anh không khỏi kinh ngạc. Nhưng anh làm gì có thời gian đi nghiên cứu nguyên nhân sâu sa vào thời khắc tiêu hồn này. Đầu óc anh đã hồi phục sự bình tĩnh, anh chẳng cần nghĩ ngợi nhiều, chỉ biết đón nhận sự thật cô đã đồng ý lấy anh, sáng sớm mai anh sẽ đưa cô đi đăng ký kết hôn, những chuyện khác tính sau, dù sao ngày tháng cũng còn dài.

Dưới ánh mắt thẹn thùng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu từ từ cởi cúc áo cô, anh nhanh chóng lột cô sạch sẽ. Trong phòng mở điều hòa, khí nóng tỏa ra rất dễ chịu. Anh cầm tay Mộ Thiện đưa lên miệng hôn từng ngón tay cô rồi cất giọng trầm khàn: "Lại đây cởi giúp anh."

Quần áo Trần Bắc Nghiêu vẫn chỉnh đề, trong khi Mộ Thiện không còn mảnh vải che thân, điều này khiến cô hơi mất tự nhiên. Nhưng nghĩ đến chuyện cô và anh sớm muộn cũng trở thành vợ chồng, có gì phải ngại ngùng? Cô liền ngồi dậy cởi áo sơ mi của anh.

Trong mắt Trần Bắc Nghiêu lúc này chỉ có thân hình đầy đặn, trắng nõn của người phụ nữ anh yêu. Hai má cô đỏ ửng, đôi mắt đen long lanh như hồ nước, đôi cánh tay nuột nà di chuyển trên bờ ngực anh. Cảnh tượng đẹp đẽ mê hồn khiến đầu óc anh chệnh choáng, anh nghĩ thầm, cuối cùng cô cũng cam tâm tình nguyện thuộc về anh.

Mộ Thiện cởi xong áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu, tay cô di chuyển xuống dưới tháo thắt lưng cho anh. Quần dài tụt xuống để lộ thân hình cao gầy, còn nữa...

"Tiếp tục." Trần Bắc Nghiêu thổi một luồng khí nóng vào tai cô, Mộ Thiện cúi đầu, chân tay lỏng ngóng vụng về. Dù cô là người sớm trưởng thành nhưng nghĩ đến chuyện sắp diễn ra, cô vẫn thấy hồi hộp khản trương.

Nhưng từ trước đến nay tính cách của Mộ Thiện luôn thẳng thắn vô tư, cô và anh đã hứa hẹn bên nhau trọn đời nên cô nghĩ chẳng có lý nào rút lui. Cô nhanh chóng tụt cả quần trong của anh, sắc mặt cô ngày càng đỏ ửng. Sau đó, cô nhắm mắt nhìn anh, như muốn hỏi anh: tiếp theo nên làm thế nào?

Trần Bắc Nghiêu hôm nay được Mộ Thiện gạt đầu đồng ý, tuy bề ngoài anh vẫn tỏ ra bình thản nhưng trong lòng anh vui sướng tột độ. Bây giờ cô chủ động, khiến anh có cảm giác cô lại một lần nữa bày tỏ tình cảm với anh, một lần nữa khẳng định cô chịu buông hết mọi thứ để đến với anh. Anh càng nghĩ càng hạnh phúc, càng xúc động.

Đến bước này, anh đã thấy vô cùng thỏa mãn. Anh ôm eo cô, bờ ngực rắn chắc nhẹ nhàng tiến gần cô. Anh cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Cả hai đều động tình, không biết nằm xuống giường từ lúc nào. Thân dưới của Trần Bắc Nghiêu cương cứng đến mức khó chịu nhưng anh vẫn cố nhẫn nại. Nghĩ đến vết thương của Mộ Thiện, anh phải kiềm chế hành động thô lỗ, anh dịu dàng hôn môi Mộ Thiện.

Trong đời Trần Bắc Nghiêu chỉ một người đàn bà là Mộ Thiện, kỹ thuật hôn của anh thật ra rất bình thường, nhưng do anh có tình cảm nồng đậm mãnh liệt, khi anh làm theo bản năng, đầu lưỡi nóng hôi của anh cuốn lấy cô vẫn khiến cô hoàn toàn chìm đắm.

Thật ra anh không cần bất cứ một động tác nào, toàn thân Mộ Thiện đã mềm nhũn. Trong nụ hôn sâu cuồng nhiệt của anh, cô chỉ cảm thấy cơ thể ngày càng nóng ran, nơi bí ẩn ở thân dưới đã ướt đầm, chỉ muốn anh lấp đầy ngay lập tức.

Nhưng Trần Bắc Nghiêu hôm nay cố ý cho cô một kỷ niệm khó quên. Vì vậy dù hai bộ phận nhạy cảm cọ xát, nhưng anh vẫn không chịu tiến vào mà chỉ tập trung hôn từng tấc da thịt của cô.

Trong mắt Trần Bắc Nghiêu, thân thể của Mộ Thiện là tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ nhất. Thân thể cô là nơi gửi gắm dục vọng và nỗi đau cảm ký thời niên thiếu của anh, cũng là nơi gửi gắm yêu hận và nỗi nhớ nhưng lúc anh trưởng thành.

Lúc đầu anh còn có tâm trí thương thức thân thể cô, dần dần anh bắt đầu trầm luân, ánh mắt ngày càng đắm lại, động tác vẫn dịu dàng nhưng lực đạo ngày càng lớn. Anh vừa hôn vừa liếm láp làn da cô, có lúc anh cắn mạnh để lại vết đỏ trên da Mộ Thiện.

"Đau em!" Mộ Thiện rên khẽ, anh mới quyến luyến tách môi khỏi da cô và thở một hơi dễ chịu.

Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu vẫn trầm tĩnh như nước, phảng phất anh khống chế bản thân rất tốt, chỉ có ánh mắt tối sẫm tố cáo anh đã ý loạn tình mê đến mức nào. Khi anh ngậm hai đỉnh đồi quyến rũ trên ngực Mộ Thiện hay vùi mặt vào khu vườn bí ẩn giữa hai đùi cô, anh không hề ngẩng lên nhìn cô, đầu lưỡi của anh lướt động ngày càng mạnh. Cô rên rỉ gọi tên anh, còn anh tỏ ra như không hề nghe thấy.

Mộ Thiện hơi sợ bộ dạng của Trần Bắc Nghiêu lúc này. Bình thường anh là người khống chế rất giỏi, nhưng bây giờ anh rõ ràng mê luyện không thể kiềm chế bản thân. Sự mê luyện như cơn lốc cuốn phăng ý chí của anh, đồng thời thôn tính cả cô. Cô cảm nhận một nỗi nguy hiểm cận kề nhưng trái tim và thân thể vẫn hướng về anh, muốn bị anh chiếm đoạt và hủy diệt.

Trần Bắc Nghiêu thưởng thức vị ngọt trên cơ thể cô một lúc mới chịu ngừng đầu. Anh cất giọng khàn đặc: "Nếu đau thì cho anh biết."

Mộ Thiện đỏ mặt gật đầu. Anh với tay lấy bao cao su trên đầu giường, một tay đỡ eo Mộ Thiện từ từ tiến vào nơi mềm mại của cô. Mặc dù nơi đó đã ướt đầm nhưng Mộ Thiện vẫn cảm thấy hơi nhói đau. Bất gặp cô cau mày, Trần Bắc Nghiêu liền dùng đầu ngón tay ma sát nhẹ nhàng. Mộ Thiện rên một tiếng, mặt hoa từ cửa động chảy ra nhiều hơn, khiến bộ phận đàn ông của anh dễ dàng tiến vào. Trần Bắc Nghiêu lại cúi xuống ngậm nụ hoa đã nở rộ trên ngực Mộ Thiện mát lạnh. Nhờ sự kích thích trên dưới mạnh mẽ, nơi bí ẩn của cô dần thích hợp với kích thích của anh, anh cuối cùng cũng tiến vào nơi sâu nhất.

Hai thân thể hòa làm một, giống như tám năm trước. Một cảm giác mãnh liệt từ cơ thể lan tỏa đến trái tim Mộ Thiện, cô nhắm mắt, để mặc anh đưa cô lên thiên đường. Nhưng vừa nhắm mắt, cô lại mở mắt ngắm anh, ngắm gương mặt tuấn tú và thân hình mạnh mẽ của anh. Một cảm giác yêu thương mãnh liệt dội vào lòng, hòa lẫn với kích thích của thân thể, khiến người cô dâng cao mãi, một cơn khoái cảm cực đại chôn vùi cô trong giây lát.

Việc Mộ Thiện buông áo giáp đầu hàng quá sớm càng kích thích Trần Bắc Nghiêu. Nhìn bộ dạng mê hồn của cô trong cơn hoan lạc, Trần Bắc Nghiêu làm gì chịu buông tay, càng không muốn rút lui. Trong ánh mắt có chút hoảng loạn của cô, anh đỡ bờ eo cô tiếp tục chạy nước rút ở nơi tiêu hồn.

Mộ Thiện không thể tin nổi, khoái cảm cũng có thể đến như sóng lũ, cơn trước chưa rút hết, cơn sau đã dâng tràn. Thật ra cô không biết, Trần Bắc Nghiêu nhẫn nhịn đến mức đau khổ, chỉ với mục đích cho cô một thể nghiệm cảm quan tuyệt vời nhất. Tuy anh không phải là cao thủ ở trên giường, nhưng khiến cô thần hồn điên đảo vẫn là chuyện dễ dàng như trước kia. Một lúc sau, dưới thể tấn công vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ của anh, Mộ Thiện lại không chịu nổi, cô nhắm mắt rên khẽ một tiếng: "Em, em..."

Trần Bắc Nghiêu dừng lại.

Mộ Thiện mở mắt, cô cảm thấy toàn thân như trên ngọn lửa. Cô tưởng anh hiểu nhầm ý cô nên mới dừng lại, cô vừa nhướn mày liền bắt gặp ý cười trong khóe mắt anh. Không đợi cô mở miệng kháng nghị, anh lại bắt đầu đâm sâu vào, Mộ Thiện lại bị một cơn kích thích đưa lên cao. Khi cô sắp chạm đỉnh, anh đột nhiên dừng lại.

Mộ Thiện cuồng quýt túm lấy cánh tay anh, giọng nói cô nức nghẹn: "Em...em sắp...sắp rồi...anh đừng ngừng..."

Trần Bắc Nghiêu vốn có ý không chế, để giúp cô càng tăng thêm cảm giác khi ở trên đỉnh cao khoái lạc. Nhưng khi nghe giọng nói yếu ớt của cô, anh liền buông cò trắng đầu hàng. Anh nghĩ thầm, cô mới chính là người không chế toàn cục, anh dốc sức như vậy, nhưng chỉ một câu nói của cô khiến anh suyt...anh không nhẫn tâm hành hạ cô thêm, tiến vào nơi sâu thẳm trong cơ thể cô bằng tốc độ nhanh nhất.

Lần này anh không hề ngừng nghỉ. Mộ Thiện mở to mắt rồi lại nhắm mắt. Theo sự xâm nhập như phong ba bão táp của anh, cô không nhận được hết lên một tiếng. Cô không biết tiếng hét của cô khiến Trần Bắc Nghiêu lại một lần nữa suyt phóng ra trước khi cô lên đỉnh lần thứ hai.

Dưới những cú đâm như vũ bão của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện có cảm giác toàn thân tan ra. Trần Bắc Nghiêu thở dốc, anh cũng đạt cực khoái trong cơn co rút của Mộ Thiện. Hai người ôm chặt nhau, lòng đầy thỏa mãn, không muốn động đậy.

Một lúc sau Trần Bắc Nghiêu mới rút khỏi người Mộ Thiện. Mộ Thiện tuy đã qua cao trào nhưng trong đời cô chưa bao giờ trải qua trận ái ân kịch liệt như vậy, thân thể cô vẫn run nhẹ. Cô tưởng hôm nay thế là kết thúc, tựa đầu vào ngực anh hỏi nhỏ: "Chúng ta về thành phố Lâm bây giờ?"

Trần Bắc Nghiêu nhìn quanh phòng, anh quyết định rất nhanh: "Chúng ta đi tắm trước đã." Mộ Thiện gật đầu, Trần Bắc Nghiêu ngồi dậy cầm quần áo đưa cho cô. Mộ Thiện hơi ngạc nhiên, đi tắm sao phải mặc quần áo? Trần Bắc Nghiêu cúi đầu hôn cô: "Chúng ta không tắm ở đây."

Hai người mặc đồ chỉnh tề, Trần Bắc Nghiêu không gọi tài xế và vệ sỹ. Anh lấy chìa khóa rồi dắt tay Mộ Thiện xuống lầu. Hai người lên ô tô, Trần Bắc Nghiêu tự mình lái xe. Tinh thần của anh rất tốt, tuy vẫn chăm chú nhìn đường nhưng thỉnh thoảng anh cầm tay Mộ Thiện bóp nhẹ.

Mộ Thiện lập tức hiểu ra anh muốn đưa cô đi đâu, đó là ngôi biệt thự ở trên núi. Trong lòng cô rất cảm động, đó là căn nhà mơ ước của cô từ thời niên thiếu, anh đã tạo ra cho cô.

Khi hai người tới ngôi biệt thự, trời đã tờ mờ tối. Bởi vì đây đất tư nhân, Trần Bắc Nghiêu đều bố trí bảo vệ ở vòng ngoài, bản thân ngôi nhà lắp đặt thiết bị chống trộm tiên tiến nhất nên không cần lo lắng đến vấn đề an toàn.

Hai người vào phòng khách, bật đèn sáng. Tâm trạng Mộ Thiện hoàn toàn khác ngày hôm qua, ngày hôm qua cô bồn chồn không yên, còn bây giờ cô mang tâm lý "bà chủ nhà" nên thoải mái hẳn. Mộ Thiện bắt đầu quan sát nội thất một cách kỹ lưỡng.

Trần Bắc Nghiêu bảo Mộ Thiện đi pha ấm trà, còn anh vào nhà tắm mở nước nóng. Trước hôm hai người về huyện Thần, Trần Bắc Nghiêu đã kêu người đến dọn dẹp và chuẩn bị đầy đủ nên đồ ăn đồ uống rất tươi mới. Mộ Thiện xuống bếp pha trà rồi lấy rau thịt từ tủ lạnh. Nghĩ đến chuyện tự tay nấu cơm cho anh, trong lòng cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Mộ Thiện đang chăm chú thái thức ăn, thân sau đột nhiên bị Trần Bắc Nghiêu ôm trọn. Mộ Thiện bật cười một tiếng, cô bỏ hết đồ trong tay, quay người hôn anh. Lại là một nụ hôn đến ngạt thở, anh mới lưu luyến rồi khỏi đôi môi cô.

"Anh đi tắm trước đi." Mộ Thiện nói dịu dàng: "Em chuẩn bị đồ ăn."

Nào ngờ Trần Bắc Nghiêu chẳng nói chẳng rằng bế cô đi vào nhà tắm: "Bà xã tắm trước."

"Bà xã" là câu xưng hô rất bình thường trong cuộc sống nhưng từ miệng Trần Bắc Nghiêu thốt ra có vị ngọt ngào không thể tả. Tim Mộ Thiện rung lên một nhịp, tay vẫn còn dính hành nhưng cô không nhận được vòng lên ôm cô anh: "Vâng, ông xã."

Trần Bắc Nghiêu dừng bước, nhìn sâu vào mắt cô: "Gọi lại một lần nữa."

"...Ông xã."

Khỏe miệng Trần Bắc Nghiêu cong lên thành nụ cười cuốn hút, anh thì thầm vào tai cô: "Chúng ta cùng tắm?"

Mộ Thiện đỏ mặt, tắm uyên ương đối với cô vẫn là một thử thách, cô lắc đầu, giẫy khỏi tay anh. Trần Bắc Nghiêu thả Mộ Thiện xuống đất, cô liền quay người đi vào phòng tắm, khóa trái cửa: "Anh ra ngoài uống trà trước đi."

Bồn tắm trắng tinh đã đổ đầy nước nóng. Mộ Thiện cởi quần áo từ từ ngồi vào trong, toàn thân cô thư thái dễ chịu. Cô nghĩ, bây giờ cô không thể rời xa anh, vì vậy cô dừng nghĩ đến chuyện anh giết người không chớp mắt, anh là chồng cô, là người đàn ông của cô. Cô cũng không nên lo xa liệu sau này anh có gục ngã, nếu thật sự có ngày đó, cô sẽ cùng ngã với anh.

Nghĩ như vậy, lòng Mộ Thiện càng thanh thản hơn.

Phòng tắm nhanh chóng được bao phủ bởi một lớp khí nóng mờ mờ. Đối diện bồn tắm là một cái gương lớn, Mộ Thiện vốn không thoải mái khi thấy thân hình trần truồng cô trong gương, nhưng gương từ từ bị hơi nước làm mờ.

Đang ngâm mình trong bồn tắm, Mộ Thiện đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch mở cửa. Cô vội mở mắt, cánh cửa cô vừa khóa trái từ từ mở ra, thân hình cao lớn của Trần Bắc Nghiêu từng bước tiến lại gần trong hơi nước mờ mờ.

"Anh..." Mộ Thiện đột nhiên hơi căng thẳng và hưng phấn.

Trần Bắc Nghiêu dùng một ngữ điệu rất tự nhiên và bình thản giải thích: "Mỗi cánh cửa của ngôi nhà này đều có thể mở được từ bên ngoài." Rõ ràng là câu nói bình thường nhưng tim Mộ Thiện đập thình thịch. Hóa ra cô khóa trái cửa cũng chẳng ăn thua, vì anh có chìa khóa tất cả cửa phòng. Trong ngôi nhà này, cô không thể thoát khỏi tầm mắt của anh.

Mộ Thiện phảng phất cảm nhận thấy sự chiếm hữu mãnh liệt của anh, giống như các đồng nghiệp nói, anh xây ngôi nhà này để giấu cô đi.

Cô giơ tay về phía anh: "Sau này đưa hết chìa khóa cho em giữ." Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh thò thân bước vào bồn tắm.

Thêm một người, không khí trong phòng tắm dường như càng nóng thêm. Trần Bắc Nghiêu từ từ áp sát, một tay ôm eo cô. Anh cúi đầu, hai đồng tử sáng như sao trời: "Em tắm xong rồi?"

Mộ Thiện "ừ" một tiếng, anh cười khê: "Vậy thì giúp anh tắm." Anh quay lưng về phía cô. Mộ Thiện nhìn tấm lưng trần nhẵn nhụi của anh, thân dưới của cô đột nhiên lâm râm khó chịu, chỉ muốn dính chặt vào người anh. Từ trước đến nay Trần Bắc Nghiêu luôn giữ thế chủ đạo, đây là lần đầu tiên Mộ Thiện có cảm nhận rõ ràng, cô cũng khát khao thân thể của người đàn ông trước mặt biết bao.

Mộ Thiện cố gắng kiềm chế, cô cầm khăn mặt chậm rãi kỳ lưng cho anh. Tuy thân hình Trần Bắc Nghiêu cao gầy nhưng bắp thịt rất rắn chắc, từng tấc da ẩn hiện sự hoang dã nguyên thủy, khác hẳn bề ngoài nho nhã của anh khi mặc quần áo. Mộ Thiện nghĩ thầm, phán đoán của cô trước đây không sai một chút nào, anh quả thực là một con sói.

Con sói của cô.

Cuối cùng Mộ Thiện không nhịn được, cô ôm anh từ phía sau và hôn lên vai anh. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt hai bàn tay cô. Mộ Thiện hôn lưng anh một hồi, đến khi cảm thấy thỏa mãn cô liền rút hai tay về lấy khăn tắm ở bên cạnh. Trần Bắc Nghiêu lập tức quay người: "Đề anh." Nói xong anh liền cầm chiếc khăn tắm.

Hai người đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu cuộn khăn tắm vào người Mộ Thiện và bế cô lên. Mộ Thiện tuy thích gần gũi anh nhưng cô không quen lúc nào cũng được anh bế. Cô nói nhỏ: "Thả em xuống."

Trần Bắc Nghiêu đặt cô ngồi xuống bệ ở đầu bồn tắm, để cô dựa vào bờ tường, hai chân cô vẫn ngâm trong nước bồn tắm. Mộ Thiện còn chưa hiểu anh định làm gì, anh đã giơ tay tháo khăn tắm trên người cô.

Trần Bắc Nghiêu quỳ xuống, mắt anh không rời khỏi khu vườn bí ẩn giữa hai đùi cô. Mộ Thiện đỏ mặt, nhưng bị tay anh ấn chặt vào tường, không thể động đậy.

"Đừng như vậy mà..." Mộ Thiện nói khê: "Chúng ta còn phải quay về thành phố Lâm nữa."

"Tính sau đi." Anh cất giọng trầm khàn, ánh mắt vẫn rất tập trung, rõ ràng không nghe lời cô nói. Sau đó hai anh tay vịn về nụ hoa trên ngực cô, anh đồng thời cúi đầu áp sát vào thân dưới cô.

Nơi nhạy cảm nhất trên người Mộ Thiện đều bị anh khống chế. Bàn tay lớn của anh xoa bóp hai núm vú cô, mang theo dục vọng mãnh liệt. Miệng lưỡi anh cũng không ngừng nghỉ, ra sức liếm mát ở bên dưới.

Mộ Thiện cúi xuống, liền nhìn thấy thân hình cao lớn của Trần Bắc Nghiêu quỳ trước mặt cô. Anh cúi thấp mặt nên cô chỉ nhìn thấy mái tóc đen ướt đẫm của anh. Đầu lưỡi của anh triền miên trong nơi bí ẩn của cô, kích thích cô đến mức phát điên.

Hình như lúc ở trên giường, đàn ông thường gọi không chế hơn phụ nữ. Trần Bắc Nghiêu liếm mát một hồi, đúng lúc cô máu huyết sục sôi, anh đột ngột dừng lại, di chuyển xuống dưới hôn lên đùi cô rồi cất giọng dịu dàng: "Ở đây phải không em?"

Mộ Thiện đỏ mặt, thanh âm như muỗi kêu: "Lên trên...một tý nữa."

Câu trả lời thẳng thắn khiến Trần Bắc Nghiêu thích thú vô cùng. Anh cho rằng lúc này cô không còn ngượng ngùng, chứng tỏ cô đã hoàn toàn mở lòng chấp nhận anh. Anh lập tức làm theo lời cô, miệng lưỡi ngày càng bận rộn.

Thân thể Mộ Thiện tan chảy dưới đầu lưỡi của anh. Một luồng khí nóng không biết ở đâu ra thổi vào tận góc sâu nhất trong cơ thể cô, một cơn khoái cảm đột ngột xuất hiện đẩy cô lên cao mãi. Ở bên dưới, Trần Bắc Nghiêu thưởng thức mật ngọt không ngừng từ động hoa chảy ra, bộ phận đàn ông của anh càng cứng đến mức đau nhức.

Mộ Thiện không chống đỡ nổi cực khoái tấn công dồn dập, cô đá mạnh hai chân, muốn anh dừng mọi động tác. Nhưng Trần Bắc Nghiêu giữ chặt hai đùi cô, đầu lưỡi anh càng tiến vào sâu hơn.

Cuối cùng toàn thân Mộ Thiện mềm nhũn, cặp đùi trắng muốt của cô vòng qua cổ Trần Bắc Nghiêu, như không muốn rời xa anh. Trần Bắc Nghiêu lúc này mới ngừng đầu, ánh mắt anh tối sầm hơn cả trời đêm ngoài cửa sổ. Anh đứng dậy nhắc người Mộ Thiện, để chân cô quặp chặt hai bên hông anh. Bộ phận đàn ông của anh như thanh sắt nóng bỏng xuyên vào cửa động ướt át, sau đó anh bế cô ra ngoài, vẫn giữ nguyên tư thế đi vào phòng ngủ.

Khi Mộ Thiện tỉnh dậy đã là nửa đêm. Cô hơi động dậy, Trần Bắc Nghiêu lập tức mở mắt. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều nhận ra ý cười trong khóe mắt đối phương.

"Ngày mai đi đăng ký." Trần Bắc Nghiêu thì thầm.

"Vâng."

Ngắm gương mặt xinh đẹp, nhìn ánh mắt tình nồng ý đượm của Mộ Thiện, nghe giọng nói dịu dàng của cô, Trần Bắc Nghiêu lại có phản ứng. Nhưng tối nay anh đã làm rất nhiều lần, anh sợ cô không chịu nổi nên bây giờ chỉ có thể kìm nén. Bộ phận đàn ông chạm vào eo Mộ Thiện, cô lập tức hiểu sự tình. Tuy cô hơi áy náy nhưng cô thật sự không thể làm thêm một lần nữa, chỗ đó vẫn còn đau nhức khó chịu. Cô đành phải giả bộ không biết gì, nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhìn gương mặt dần đỏ ửng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu cười thầm trong lòng. Anh kéo tay cô đặt lên bộ phận đàn ông căng cứng của mình, đồng thời nhẹ nhàng massage khu vườn bí ẩn của cô.

Người Mộ Thiện lại nóng ran, nhưng cô lực bất tòng tâm. Thật ra cô không biết, chỉ cần như thế này, Trần Bắc Nghiêu đã thấy vô cùng thỏa mãn.

Anh nhắm mắt, cảm nhận bàn tay nhỏ nhắn của cô run rẩy lên xuống, khiến anh rất dễ chịu. Anh đồng thời dùng ngón tay vuốt ve nơi mềm mại trơn ướt của cô. Đêm mỗi lúc một khuya, Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ trong khi tay cô vẫn đặt trên vật đàn ông của Trần Bắc Nghiêu. Anh vui đùa vào vai cô, hít mùi hương trên cơ thể cô và nói nhỏ: "Bảo bối...ngủ ngon..."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: An An

Mộ Thiện không ngờ gặp lại Đinh Hành nhanh như vậy, hơn nữa còn ở cổng Cục dân chính. Anh mặc áo khoác đen đứng trước ô tô, như đã chờ đợi từ lâu.

Thật ra Mộ Thiện không biết, Đinh Hành cử người theo dõi hành tung của cô. Khi cô và Trần Bắc Nghiêu về huyện Thần, trong con mắt người khác chính là con rể đến nhà ra mắt bố mẹ vợ. Đinh Hành không ngờ, có thể đoán ra dự định của bọn họ. Vì vậy sáng sớm vừa nhận được tin, anh lập tức đến Cục dân chính.

Đinh Hành nhìn Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện xuống xe, hai người đều là nam thanh nữ tú, hiển nhiên là một cặp tình nhân xứng đôi. Tim Đinh Hành nhói đau, anh thích Mộ Thiện, trải qua biến cố ở Tam giác vàng, dù biết rõ trong lòng cô không có anh nhưng anh vẫn thích cô như ngày nào, thậm chí còn thích hơn. Đinh Hành nghĩ, có lẽ đây là một người ông liều mạng vì một người đàn bà nên mãi mãi không quên cô ấy.

Hôm nay, anh đến Cục dân chính cũng không phải làm trò "cướp dâu" vô ích. Chỉ là trong lòng anh có một cảm giác khó chịu không nói thành lời, anh cảm thấy tức giận, không muốn bọn họ thuận lợi nên mới vô ý thức tới nơi này.

Trần Bắc Nghiêu cau mày, thể hiện thái độ không hoan nghênh Đinh Hành. Nhưng nghĩ đến tình cảm chân thành của Đinh Hành dành cho Mộ Thiện, anh lại thấy đồng tình với anh ta.

Mộ Thiện quyết tâm ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu nên cô đã quên những những lời bày tỏ mờ ám trước đó của Đình Hành. Bây giờ bắt gặp anh ở đây, tuy hơi kinh ngạc nhưng cô vẫn bước tới. Trần Bắc Nghiêu lập tức ôm eo cô, cùng cô đi về phía Đình Hành.

"Đình Hành." Mộ Thiện mỉm cười. Cô biết sự xuất hiện của Đình Hành tuyệt đối không phải ngẫu nhiên nhưng cô vẫn thẳng thắn vô tư, kỳ thực cô không bận tâm anh sẽ làm gì.

Đình Hành ném mẩu thuốc lá, đưa mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu. Sau đó ánh mắt anh lại dừng ở Mộ Thiện: "Hai người đến đăng ký?"

"Vâng."

Đình Hành trầm mặc trong giây lát, anh đột nhiên muốn moi tìm cho cô xem, để cô biết anh không thua kém Trần Bắc Nghiêu. Muốn thì muốn vậy, anh thích cô đến mấy cũng biết lực bất tòng tâm.

Nghĩ đến đây, Đình Hành bật cười. Anh đột nhiên tiến lên một bước, gờ tay như định vuốt tóc Mộ Thiện. Mộ Thiện theo phản xạ né tránh, Trần Bắc Nghiêu nhủ mảy: "Đình thiếu, hôm nay là ngày vui của chúng tôi, anh không chúc mừng chúng tôi sao?"

Đình Hành chẳng thèm đến ý đến Trần Bắc Nghiêu, chỉ nhìn Mộ Thiện chăm chú: "Thiện Thiện, có những chuyện tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên."

Mộ Thiện im lặng một vài giây rồi đáp lời: "Đình Hành anh về trước đi. Tôi vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của anh. Tôi coi anh như người bạn tốt của tôi, vĩnh viễn không quên."

Đình Hành cười nhạt, ngữ khí có vẻ nặng nề: "Chỉ là mạng đổi mạng, em không cần bận tâm. Hôm nay tôi đến đây với mục đích cho em biết, bất cứ lúc nào, em muốn rời xa người đàn ông này, em hãy nhớ có một "người bạn tốt" là tôi. Tôi nghĩ, em cũng không phải thiếu anh ta là không sống nổi."

Câu nói hơi quá đáng, Trần Bắc Nghiêu đang ôm eo Mộ Thiện lập tức buông tay, nhưng bị cô giữ chặt làm anh không thể tung nắm đấm. Đình Hành cười cười, quay người bước lên ô tô nổ máy đi mất.

Hôm nay là ngày vui của hai người lại xảy ra chuyện này, Mộ Thiện cảm thấy rất áy náy. Trần Bắc Nghiêu biết Đình Hành đã thua anh trong chuyện tình yêu nên mới cố ý đến quấy nhiễu. Lòng dạ anh thâm sâu, tất nhiên anh không tỏ ra tức giận. Nhớ đến lời nói vừa rồi của Đình Hành, anh hỏi Mộ Thiện: "Sao gọi là mạng đổi mạng?"

Mộ Thiện trầm mặc trong giây lát, cô nhớ lại: "Chiều ngày 7 tháng 9, em ngủ quên ở cạnh giường bệnh của anh. Có lẽ em nằm đè lên bàn phím điện thoại nên gọi nhầm cho anh ấy. Anh ấy nói cuộc điện thoại đó đã cứu mạng anh ấy." Lúc ở Tam giác vàng, Đình Hành từng kể qua chuyện đó với Mộ Thiện. Vì vậy bây giờ anh nhắc đến, cô liền hiểu ý anh. Sờ dĩ cô nhớ rõ ngày tháng, là vì Lữ Triệu Ngôn lưng lẩy của Lữ thị bị sát hại vào đúng ngày hôm đó.

Trần Bắc Nghiêu đương nhiên cũng có ấn tượng sâu sắc về ngày này. Nghe Mộ Thiện nói vậy, anh chỉ "ừm" một tiếng, không nói gì thêm.

Hai người đi đến bàn đăng ký kết hôn, Mộ Thiện hơi căng thẳng. Trần Bắc Nghiêu đột nhiên dừng bước kéo tay cô. Mộ Thiện nhìn anh nghi hoặc, gương mặt anh vô cùng nghiêm túc.

"Thiện Thiện." Anh gọi tên cô.

Tìm Mộ Thiện đập mạnh, cô biết anh sắp nói những lời quan trọng. Quả nhiên, Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô đưa lên miệng hôn: "Cảm ơn bà xã."

Hai má Mộ Thiện nóng ran, anh đột nhiên nói tiếp: "Kể từ ngày hôm nay, đứng trước mặt em là một thương nhân chân chính một trăm phần trăm."

Mộ Thiện giật mình, tuy trước đó cô đã đoán ra phần nào, nhưng cô không ngờ lời cam kết của anh lại đến nhanh như vậy. Khi chấp nhận lời cầu hôn của anh, cô không đưa ra bất cứ yêu cầu nào, chính là cô muốn tỏ thái độ cô tự nguyện chờ đợi anh quay đầu.

Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng: "Em nhận lời cầu hôn của anh, trong khi chẳng có bất cứ điều kiện gì. Nhưng Thiện Thiện à, em là vợ anh, anh biết em phải khó khăn lắm mới có quyết định đó, anh sẽ cho em thứ em cần nhất. Chuyện xảy ra trong quá khứ, anh không thể nào thay đổi chỉ còn cách bù đắp. Từ nay về sau, anh chỉ là một thương nhân bình thường, là chồng em và bố của con chúng ta."

Mộ Thiện vô cùng xúc động, cô lao vào vòng tay anh. Hai người lặng lẽ ôm nhau một lúc lâu.

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện về đến ngôi biệt thự ở thành phố Lâm, đã là tầm trưa. Châu Á Trạch và Lý Thành nghe tin đợi sẵn ở nhà. Vừa thấy hai người đi vào, Châu Á Trạch vỗ vai Lý Thành: "Người anh em, không ngờ lão đại của chúng ta cấm dục những tám năm, vừa được giải thoát đã cưới vợ về rồi."

Sweet đang ngồi ăn hạt dưa bên cạnh anh ta cũng vui mừng đứng dậy: "Chị dâu, cho em xem giấy đăng ký kết hôn đi!" Mộ Thiện thoải mái rút tờ đăng ký kết hôn từ trong túi đưa cho Sweet, Châu Á Trạch và Lý Thành cũng châu đầu lại xem, tất cả khen Mộ Thiện ăn ảnh, ảnh chụp rất đẹp.

"Lão đại, của anh đâu rồi?" Châu Á Trạch gờ tay về phía Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu coi như không nghe thấy, đi thẳng lên tầng trên. Sau khi vào phòng ngủ, anh cầm tờ đăng ký kết hôn ngắm kỹ lưỡng, rồi anh mỉm cười và bỏ vào ngăn kéo.

Dưới tầng một, Châu Á Trạch và Lý Thành sao không nhìn ra tâm trạng của Trần Bắc Nghiêu? Châu Á Trạch ghé sát Mộ Thiện nói nhỏ: "Chị dâu, chỉ vì chị, lão đại bắt cả tôi rửa tay gác kiếm. Chị mau sinh con trai cho lão đại, tôi sẽ không so đo tính toán với chị."

Mộ Thiện cảm động, nhất thời không biết nói gì. Lý Thành ở bên cạnh mỉm cười: "Chị dâu đừng nghe chú ấy nói bậy. Thật ra việc làm ăn của chúng tôi chín mươi phần trăm là đứng đắn, lão đại có ý định bán hết mấy hộp đêm và tàu casino từ lâu."

"Anh nói rất hay. Nhưng mấy trăm người dưới trướng tôi thì phải làm thế nào?" Châu Á Trạch cao giọng: "Bọn họ chỉ biết chém người, trông coi hộp đêm, thu tiền bảo kê."

"Chuyện gì cũng đều có quá trình." Giọng nói lãnh đạm của Trần Bắc Nghiêu vọng tới. Anh vừa xuất hiện, Châu Á Trạch lập tức im bặt, chỉ gật đầu, giống như anh nói câu nào cũng là chân lý.

Mộ Thiện hơi buồn cười, kể từ lúc từ Tam giác vàng trở về, một đại ca xã hội đen trời đất không sợ như Châu Á Trạch càng nể phục Trần Bắc Nghiêu. Có lẽ anh ta cảm thấy áy náy vì Trần Bắc Nghiêu đã bỏ số tiền lớn chuộc anh ta, mặt khác anh ta cảm kích Trần Bắc Nghiêu đã trọng dụng anh ta.

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiện. Chuông điện thoại của Lý Thành đột nhiên reo vang, anh ta đứng dậy, cầm di động sang phòng bên cạnh. Vài phút sau, anh ta quay lại cười nói: "Có một người bạn gọi cho tôi. Lão đại, tôi ra ngoài một lát."

Trần Bắc Nghiêu nói: "Tôi có việc muốn thương lượng với hai chú."

Châu Á Trạch quay sang Lý Thành: "Đừng có lằng nhằng, anh vừa nói trưa hôm nay uống rượu với tôi. Gọi cả bạn anh đến đây cùng ăn cơm đi."

Lý Thành ngẫm nghĩ rồi gật đầu: "Được."

Thức ăn dọn lên bàn, Mộ Thiện đích thân nấu món canh rau rừng cô mang từ huyện Thần về. Lúc này, Lý Thành đi ra ngoài cổng biệt thự đón người. Khi anh ta quay lại, tất cả đều ngạc nhiên.

Người đi cùng Lý Thành là một cô gái trẻ.

Cô gái tầm hai ba hai tư tuổi, thân hình không cao lắm nhưng rất xinh đẹp, đó là một vẻ đẹp hoạt bát phóng khoáng. Nhìn thấy mọi người, cô nở nụ cười lễ độ.

Lý Thành đứng bên cạnh cô gái, anh ta đặt tay lên vai cô một cách tự nhiên và giới thiệu: "Đây là Bạch An An, bạn gái tôi."

Mọi người giật mình kinh ngạc, Lý Thành vốn trầm tính, bao nhiêu năm nay không thấy anh ta gần gũi nữ sắc, bây giờ đột nhiên xuất hiện bạn gái, quan hệ có vẻ không tồi. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch nhếch mép cười, Mộ Thiện mở miệng trước tiên: "Hoan nghênh cô, mời ngồi."

Bạch An An nhìn Mộ Thiện bằng ánh mắt cảm kích, Lý Thành thả tay xuống, nắm chặt tay cô: "Gọi chị dâu."

"Chị dâu." Bạch An An ngoan ngoãn gọi Mộ Thiện. Lý Thành kéo cô đến bên bàn ăn ngồi xuống.

Quan hệ giữa Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch, Lý Thành là quan hệ cấp trên cấp dưới, cũng thân thiết như anh em. Thế nhưng mấy năm nay chưa từng xuất hiện cảnh tượng này, mỗi người đàn ông đều mang theo một người phụ nữ, cùng tụ tập ăn cơm. Điều này khiến trong lòng ba người đàn ông cảm thấy rất ảm áp.

Sau khi trò chuyện, mọi người mới biết, hóa ra Bạch An An là bạn học của Lý Thành từ thời đại học. Lúc đó, hai người hẹn hò một thời gian, sau này do nhiều nguyên nhân nên họ chia tay. Bây giờ Bạch An An rời xa bạn trai trước, quay lại tìm Lý Thành, hai người quyết định nối lại tình xưa.

Nghe xong câu chuyện, mọi người vỡ lẽ, thảo nào Lý Thành và Bạch An An vừa có vẻ thân thiết lại vừa xa cách. Mộ Thiện cảm thấy bọn họ giống cô và Trần Bắc Nghiêu. Có điều trong thời gian xa nhau, Bạch An An có bạn trai mới, còn Lý Thành vẫn cô đơn một mình. Vì vậy tâm trạng của anh ta đối với Bạch An An bây giờ chắc là rất phức tạp?

Trên thực tế, tâm tình của Lý Thành đúng là phức tạp. Mấy ngày trước, người yêu cũ đột ngột xuất hiện trước mặt anh ta, cô vẫn xinh đẹp như ngày nào, thậm chí còn trưởng thành yêu mị nên càng thu hút hơn. Chỉ là trong ánh mắt cô ẩn hiện nét ưu sầu mà anh ta không thể chạm tới. Lý Thành nhận thấy anh ta vẫn còn tình cảm với cô, anh ta hận cô, nhưng thương xót càng nhiều hơn.

Ăn cơm xong, ba người đàn ông lên tầng trên bàn công việc, phụ nữ ở lại phòng khách trò chuyện. Nhắc đến chuyện Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu hôm nay đi đăng ký kết hôn, Bạch An An tỏ ra kinh ngạc và ngưỡng mộ, cô chân thành: "Chúc mừng chị." Mộ Thiện mỉm cười đáp: "Lý Thành là người đàn ông tốt, cô hãy trân trọng anh ta."

Bạch An An gật đầu: "Vâng ạ, anh ấy rất tốt."

Sweet ở bên cạnh không lên tiếng, Mộ Thiện quay sang hỏi: "Cô và Á Trạch thì sao?" Sweet lắc đầu: "Chị dâu, từ kết hôn hình như không thích hợp với chúng em."

Mộ Thiện không biết nói thế nào, Sweet tuổi còn nhỏ nhưng là người có tư tưởng rất thoáng, tuy cô thích tính cách của Sweet nhưng suy nghĩ và lối sống của hai người hoàn toàn khác biệt.

Mộ Thiện và Bạch An An tiếp tục trò chuyện ăn ý. Mộ Thiện và Bạch An An đều có tính cách thẳng thắn thoải mái, suy nghĩ chín chắn lại không giả tạo, thậm chí sở thích của hai người cũng có nhiều điểm tương đồng. Kể từ khi Mộ Thiện đến thành phố Lâm lập nghiệp, ngoài Diệp Vi Nông, cô không có người bạn tâm giao nào khác, Bạch An An tạo cho cô cảm giác như một người bạn thân thiết từ lâu.

Khi ba người đàn ông xuống phòng khách, Mộ Thiện đang cùng Bạch An An bàn về âm nhạc của Robin Williams và kể những câu chuyện thú vị khi cô làm dự án cho các doanh nghiệp. Sweet ngồi bên cạnh không biết nói gì, đành cắm cúi vào máy chơi game của Châu Á Trạch.

Ba người đàn ông hơi ngạc nhiên, Châu Á Trạch cười ha ha: "Lý Thành, bạn gái anh còn thân với chị dâu hơn cả với anh nữa." Lý Thành mỉm cười, đi đến bên Bạch An An ngồi xuống. Châu Á Trạch nói tiếp: "Được rồi, bây giờ ai về nhà nấy. Tối nay lão đại động phòng hoa chúc, chúng em không làm phiền hai người."

Hai đôi tình nhân khoác tay nhau ra về, trong phòng chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu ôm vai cô: "Nói chuyện gì mà vui thế?"

"Con mắt của Lý Thành không tồi". Mộ Thiện đáp lời.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Lý Thành nói cậu ta hận đến mức muốn giết chết bạn trai trước của Bạch An An". Mộ Thiện giật mình, không ngờ người trầm tính như Lý Thành cũng có thể nói ra câu đó.

"Không phải anh ta..."

"Không đâu." Trần Bắc Nghiêu lắc đầu: "Chỉ là lời nói trong lúc bức tức. Cậu ta bảo bạn trai trước của Bạch An An là vô danh tiểu tốt, không đáng bận tâm."

"Ồ." Mộ Thiện cảm thấy Bạch An An làm một người phụ nữ cũng không dễ dàng.

Trần Bắc Nghiêu nhìn sâu vào mắt Mộ Thiện, anh đột nhiên mở miệng: "May quá." Anh nghĩ thầm: may mà em không có người đàn ông khác, nếu không anh cũng muốn giết người.

Mộ Thiện nhũn mày. Khi hiểu ý Trần Bắc Nghiêu, cô liền đánh vào vai anh: "Anh toàn nghĩ ngợi linh tinh."

"Ừ, anh gặp may hơn Lý Thành."

Chuyện hai người đăng ký kết hôn đã báo cáo với bố mẹ Mộ Thiện. Vài ngày sau cô gọi điện thoại về nhà, ông bà Mộ muốn tổ chức đám cưới vào ngày một tháng năm, Mộ Thiện không phản đối. Trần Bắc Nghiêu cử một thư ký lo những chuyện liên quan, Mộ Thiện quay về công ty của cô làm việc, mỗi ngày chỉ cần theo dõi tiến độ chuẩn bị hôn lễ, cuộc sống vô cùng miễn nguyện.

Chớp mắt đã đến tháng ba. Thời gian qua Mộ Thiện và Bạch An An thường xuyên gặp mặt. Thông qua Mộ Thiện, Bạch An An làm quen với Diệp Vi Nông, ba người phụ nữ nói chuyện ăn ý, thường hẹn nhau dạo phố uống trà.

Ngày hôm nay là cuối tuần, Trần Bắc Nghiêu buổi trưa ăn cơm với quan chức chính phủ. Mộ Thiện và Bạch An An hẹn nhau đi mua quần áo tại một trung tâm thương mại mới mở ở thành nam. Bốn vệ sỹ đi cùng họ.

Bây giờ là thời kỳ sóng yên biển lặng. Đình Hành động đến Mộ Thiện nên thật ra cô đi lại rất an toàn. Nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn kiên quyết cử người đi theo bảo vệ, khiến hai người phụ nữ đi shopping cũng không được tự nhiên. Lý Thành vừa cùng Bạch An An đoàn tụ, anh ta cũng quan tâm đến sự an toàn của cô, hai trong bốn vệ sỹ là do Lý Thành bố trí.

Hai cô gái đều rất xinh đẹp, đi đến đâu nổi bật đến đó. Bạch An An tuy có diện mạo xinh xắn nhưng không biết phối đồ. Mộ Thiện chọn cho cô một bộ quần áo, mặc vào người quả nhiên khí chất càng xuất chúng. Bạch An An vừa cảm kích vừa ngưỡng mộ, nói muốn mời Mộ Thiện ăn cơm. Hai người lại đi dạo một vòng, Mộ Thiện mua cho Trần Bắc Nghiêu hai cái áo sơ mi. Nghĩ đến bộ dạng của anh lúc nhận quà, Mộ Thiện mỉm cười, trong lòng rất ngọt ngào. Cô quay sang hỏi Bạch An An: "Cô có chọn cho Lý Thành không?"

Bạch An An ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Một lúc sau cô đột nhiên hỏi: "Chị Mộ, thật ra em muốn hỏi chị từ lâu. Chị là người tốt, lão đại cũng rất tốt...nhưng dù sao anh ấy cũng là trùm xã hội đen có tiếng, chị..."

Bạch An An không nói hết câu, nhưng Mộ Thiện hiểu ý cô. Hai người kết giao một thời gian, Mộ Thiện có thể cảm thấy cô là một cô gái chính trực thẳng thắn. Ý của Bạch An An là: chị là người có nguyên tắc, tại sao chị lại chịu ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu, trở thành người đàn bà của lão đại hắc đạo?

Câu hỏi của Bạch An An khiến Mộ Thiện càng tán thưởng cô. Mộ Thiện ngẫm nghĩ rồi thở dài: "Cuộc đời không phải chuyện gì cũng được như ý."

"Chỉ cần không hổ thẹn với lương tâm." Bạch An An tiếp lời. Hai người phụ nữ đều nhìn ra tia bất lực trong mắt đối phương mà không cần bất cứ lời nói nào.

Sau khi nhắc đến đề tài này, Mộ Thiện và Bạch An An cảm thấy càng thân thiết hơn. Hai người mua quần áo rồi đi thang máy xuống tầng một. Bốn vệ sỹ chia nhau đi trước và sau bọn họ một theo khoảng cách nhất định.

Mộ Thiện nghĩ đến một việc, cô quay sang hỏi Bạch An An: "Cô nói đến giờ vẫn chưa tìm được việc, hay là đến công ty tôi làm đi!"

Bạch An An đang nhìn chăm chú thang máy ở bên trên, ánh mắt cô đờ đẫn, rõ ràng không nghe thấy câu nói của Mộ Thiện. Mộ Thiện vỗ vai Bạch An An, cô giật mình, lúc này mới quay đầu về phía Mộ Thiện.

"Chị Mộ..." Bạch An An cất giọng vừa cảnh giác vừa hoảng sợ: "Có người theo dõi chúng ta."

Tìm Mộ Thiện đập mạnh, cô hỏi nhỏ: "Ài?" Bạch An An không trả lời, Mộ Thiện quay đầu định gọi vệ sỹ nhưng bị Bạch An An túm chặt khuỷu tay: "Vô dụng thôi, bọn họ không phải là đối thủ của chúng."

Bạch An An dùng sức nên Mộ Thiện hơi đau, cô giật tay khỏi Bạch An An: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Bạch An An tỏ ra áy náy, nhưng cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: "Chị Mộ, chúng nhắm vào em, chị sẽ không sao đâu. Khi xuống hết thang máy, bắt kẻ xảy ra chuyện gì, chị cũng mặc kệ em. Phiên chị nhắn với Lý Thành giúp em, em xin lỗi anh ấy."

Mộ Thiện ngó người, nhưng cô biết nói nhiều cũng vô dụng nên chỉ có thể gật đầu. Đúng lúc này, hai hồi chuông điện thoại đồng thời reo vang, Mộ Thiện và Bạch An An cùng bắt máy.

"Em đang ở đâu? Anh sẽ đến ngay. Anh vừa nhận được tin...người của ông ta đến nơi rồi." Giọng nói lo lắng của Lý Thành vang lên. Bạch An An nắm chặt điện thoại: "Lý Thành, chuyện này không liên quan gì đến anh, anh đừng can thiệp vào."

Ở bên cạnh, Mộ Thiện nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu: "Em đang ở đâu?"

"Trung tâm thương mại New World ở thành nam". Mộ Thiện trả lời: "Ông xã, An An nói có người đi theo bọn em.."

Trần Bắc Nghiêu cướp lời Mộ Thiện: "Bất kể xảy ra chuyện gì, em cũng đừng bận tâm đến Bạch An An, hãy bảo vệ bản thân. Anh đã cử người đến đó rồi, mau rời khỏi trung tâm thương mại, đó là địa bàn của Lâm Ngư, xe của ông ấy ở dưới đón em."

Mộ Thiện cúp điện thoại rồi ngẩng đầu. Không hiểu là ảo giác hay sự nhạy cảm, cô nhìn thấy năm người đàn ông đứng dưới chân thang máy. Trông bọn họ như khách mua sắm bình thường, hình như bọn họ đang theo dõi cô và Bạch An An, nhưng cũng không giống lắm. Mộ Thiện có một cảm giác bất ổn, cô ngẩng lên ngó thang máy phía trên nhưng không thấy gì cả.

"Bên trên cũng có người." Bạch An An nói nhỏ.

Mộ Thiện không hiểu xảy ra chuyện gì, cô không nhấc tâm để Bạch An An một mình đối mặt với nguy hiểm. Nhưng Trần Bắc Nghiêu dặn cô kỹ như vậy, cô biết vụ này rất nghiêm trọng nên chỉ có thể trầm mặc.

Hai vệ sỹ ở phía trước tất nhiên cũng phát giác ra điều bất thường. Họ quay đầu nhìn Mộ Thiện và Bạch An An. Dù họ vẫn không nhúc nhích nhưng đứng giữa thang máy đông người, từ họ tỏa ra một sức mạnh đáng tin cậy.

Thang máy tiếp tục đi xuống dưới.

Mộ Thiện và Bạch An An đồng thời bước xuống đất.

Đúng lúc này, mấy người đàn ông tản mát dưới chân thang máy lập tức tụ tập về một chỗ, vây quanh hai cô gái. Bốn vệ sỹ của Mộ Thiện xông lên: "Các anh định làm gì?". Một vệ sỹ xông vào giữa đám người, bị hai người đàn ông bẻ quặt cánh tay. Anh chàng vệ sỹ đó thân thủ không tồi, lộn một vòng đập một người đàn ông ngã xuống đất. Thế nhưng địch đông ta ít, lại có hai tên xông vào khống chế anh ta.

Cuộc ẩu đả diễn ra bất ngờ khiến chân thang máy tắc nghẽn. Đám đàn ông áo đen mãi đánh nhau, Bạch An An nghiêng răng kéo tay Mộ Thiện chạy mất. Cô chạy rất nhanh, Mộ Thiện gần như không thể theo kịp.

Hai cô gái chạy khỏi đám đông hỗn loạn trong chớp mắt.

Vừa đến một ngã rẽ, Bạch An An đột nhiên dừng lại làm Mộ Thiện suýt nữa đâm vào người cô. Sắc mặt Bạch An An trở nên trắng bệch, cô đứng bất động.

Phía trước có một người đàn ông trẻ tuổi đứng cách họ khoảng hai mét. Anh ta mặc bộ comple màu đen, ngữ khí rất cung kính nhưng sắc mặt lạnh lùng vô cảm.

Đằng sau anh ta có ba người đàn ông bộ dạng cũng vô cùng nghiêm trang.

"Chị dâu." Anh ta nhìn Bạch An An: "Ông chủ bảo tôi đến đón chị."

Cũng vào lúc này, Trần Bắc Nghiêu đang ngồi trên ghế sau xe ô tô. Tuy lo lắng đến sự an nguy của Mộ Thiện nhưng anh vẫn tự nhủ, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Người đó tuy có thể lực rất lớn nhưng ông ta không thù không oán với anh. Bất cứ người làm ăn nào cũng đều coi trọng lợi ích, ông ta chỉ nhắm vào Bạch An An, tất nhiên sẽ không động đến người phụ nữ của anh, ngay trên địa bàn của anh.

Hơn nữa lão đại thành nam Lâm Ngư vừa gọi điện thoại, cho biết người của ông ta đã chặn tất cả lối vào trung tâm thương mại. Trần Bắc Nghiêu biết, câu nói của Lâm Ngư đáng tin cậy hơn bất cứ người nào.

Cửa trước ô tô mở ra, Châu Á Trạch khom lưng ngồi vào xe. Trần Bắc Nghiêu mệnh lệnh tài xế lập tức lái xe đến thành nam, sau đó anh cất giọng lãnh đạm: "Á Trạch, bên cạnh tôi có nội gián."

Chương 50: Nội gián

Bên trong trung tâm thương mại náo nhiệt, người đi qua lại tấp nập. Bạch An An, Mộ Thiện và mấy người đàn ông đối mặt, tạm thời không thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

"Chị mau đi đi." Bạch An An tiến một bước đứng chắn trước mặt Mộ Thiện, cô nói nhỏ với Mộ Thiện.

Bạch An An lúc này khiến Mộ Thiện cảm thấy rất xa lạ. Hình ảnh cô gái nhỏ biến mất, thay vào đó là dáng vẻ bình tĩnh và lạnh lùng, từ người cô tỏa ra sức mạnh không thua kém đàn ông.

Mộ Thiện thật bụng không muốn để Bạch An An một mình, nhưng cô gần như lập tức quyết định, cô liền quay người bước đi. Mộ Thiện đi không nhanh, bởi cô biết nếu mấy người đàn ông đó không tha cho cô, cô có chạy thực mạng cũng khó thoát khỏi tay bọn họ. Vừa đi vài bước, Mộ Thiện chợt nghe thấy đằng sau có tiếng huỳnh huých. Cô quay đầu nhìn, một trong ba người đàn ông ôm bụng khụy xuống, hai người còn lại bắn sang hai bên.

"Đứng lại!" Một tên hét lên, cách chúng khoảng mười mấy mét, thân hình nhỏ bé của Bạch An An biến mất trong đám khách mua sắm.

Mộ Thiện không ngờ Bạch An An lại giỏi võ như vậy.

Lúc này, hai người vệ sỹ của Trần Bắc Nghiêu xông tới bảo vệ Mộ Thiện, hai vệ sỹ còn lại lập tức đuổi theo Bạch An An. Cảnh đuổi bắt náo loạn thu hút sự chú ý của nhiều người. Mấy hình bóng lao vụt về phía trước, nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của Mộ Thiện.

Mộ Thiện cùng vệ sỹ xuống tầng một. Vừa ra đến cửa trung tâm thương mại, cô liền bắt gặp một đoàn xe đỗ ở đó. Lâm Ngư đứng trước chiếc xe Buick, đằng sau ông ta là khoảng hai mươi thanh niên mặt mũi bặm trợn. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch cũng có mặt, sau lưng anh là mấy người đàn ông mặc comple chỉnh tề, khác hẳn đám người của Lâm Ngư.

Giữa ban ngày ban mặt, cảnh tượng này tương đối hiếm gặp. Bảo vệ của trung tâm thương mại không dám tiến lại gần, chỉ thận trọng đứng ở phía xa xa, rất nhiều khách mua sắm tụ tập ở trong cửa. Thậm chí có người giờ đi động chụp ảnh, thuộc hạ của Châu Á Trạch lập tức đi tới gạt điện thoại, khiến đối phương sợ hãi chạy mất.

Mộ Thiện đi tới, Trần Bắc Nghiêu lập tức tiến lên ôm cô vào lòng. Sau khi đưa Mộ Thiện ngồi vào xe, anh gạt đầu với Lâm Ngư rồi chui vào trong ô tô.

Đám đông ở cửa trung tâm thương mại nhanh chóng tản mát, mấy chiếc xe con đi về các hướng khác nhau. Trần Bắc Nghiêu một tay ôm eo Mộ Thiện, bàn tay còn lại nắm chặt tay cô, anh hôn lên tóc cô an ủi: "Không sao rồi."

Mộ Thiện không hoảng hốt, so với những ngày tháng kinh thiên động địa ở Tam giác vàng, chuyện xảy ra ngày hôm nay chẳng là gì cả. Cô nghi hoặc hỏi Trần Bắc Nghiêu: "Rốt cuộc vụ này là thế nào?"

Châu Á Trạch ngồi ở ghế trước quay đầu nói: "Chị dâu, chúng ta bị Lý Thành chơi một ván." "

Mộ Thiện đã lờ mờ đoán ra, vừa rồi mấy người đàn ông gọi Bạch An An là "chị dâu", trong khi đó Trần Bắc Nghiêu thậm chí không cử người đi bảo vệ Bạch An An dù cô là bạn gái của Lý Thành, dù chuyện xảy ra ngay trên địa bàn của anh. Có thể thấy "bạn trai trước" của Bạch An An không phải nhân vật đơn giản.

"Người đó là ai?" Mộ Thiện hỏi.

Châu Á Trạch lại quay xuống nhìn Mộ Thiện, anh ta rất bất ngờ trước sự nhạy bén của cô, ánh mắt anh ta lộ vẻ tán thưởng.

"Trương Ngân Thiên." Trần Bắc Nghiêu cất giọng trầm trầm.

"...Là nhân vật thế nào?" Mộ Thiện không biết nhiều về giới hắc đạo, từ trước đến nay cô cũng chẳng quan tâm tìm hiểu.

"Một vị tiền bối". Châu Á Trạch thờ dài.

Trần Bắc Nghiêu lấy chai nước mở nắp rồi đưa cho Mộ Thiện, anh giải thích: "Ông ta được coi là Bó già ở Đại lục. Người này rất lạnh lẽ, thế lực của ông ta chủ yếu ở khu vực Hoa Bắc, Hoa Trung, Hoa Đông nên em không biết cũng chẳng có gì lạ."

Châu Á Trạch nói chen ngang: "Bạch An An là người đàn bà của ông ta. Cô ta bỏ trốn, người của ông ta mới truy đuổi đến tận thành phố Lâm. Vừa rồi chúng tôi nhận được điện thoại, người của ông ta báo cho chúng tôi biết. Chị dâu rất bất ngờ đúng không?"

"Bất ngờ thật." Mộ Thiện vô cùng kinh ngạc, hóa ra Bạch An An có vẻ mặt đó, còn hỏi tại sao cô chịu ở bên cạnh Trần Bắc Nghiêu. Hóa ra cô và Bạch An An cùng một loại người. Mộ Thiện cảm thấy rất đáng tiếc, nhưng cô đột nhiên nghĩ đến một điểm không ổn, Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành như chân với tay, Bạch An An xem ra cũng có tình cảm với Lý Thành. Dù Trần Bắc Nghiêu không muốn động chạm đến Trương Ngân Thiên, cũng không đến nỗi bỏ mặc Bạch An An. Ngoài ra, tại sao hôm nay không thấy bóng dáng Lý Thành?

"Nếu cô ấy bị Trương Ngân Thiên bắt về, Lý Thành sẽ ra sao?" Mộ Thiện hỏi.

Châu Á Trạch cười: "Chị dâu đúng là chị dâu, hỏi câu nào trúng chỗ hiểm câu đó. Anh Thành...chúng tôi không gọi anh ta."

Trần Bắc Nghiêu không cười, ánh mắt anh lạnh hẳn. Anh lên tiếng: "Về nhà nói sau".

Về đến nhà, Mộ Thiện đi tắm trước. Khi cô quấn khăn tắm đi ra ngoài, Trần Bắc Nghiêu đang đứng bên cửa sổ hút thuốc. Gương mặt anh u ám, bộ dạng cô độc và lạnh lẽo rất khó tiếp cận.

Sau khi từ Tam giác vàng trở về, anh rất hiếm khi hút thuốc. Nhưng hôm nay trong khoảng thời gian mười phút Mộ Thiện đi tắm, gạt tàn trên bàn đã đầy tàn thuốc. Mộ Thiện biết anh có tâm sự, cô tiến lại gần, định lấy điều thuốc trên tay anh. Nào ngờ anh nghiêng đầu né tránh, sau đó gạt tàn thuốc và tiếp tục kẹp điều thuốc trong tay. Trần Bắc Nghiêu nhìn cô bằng ánh mắt áy náy: "Để anh hút thêm một lúc."

"Vâng." Mộ Thiện định đi mặc quần áo, cô biết anh gặp phải vấn đề nghiêm trọng, cần thời gian bình tĩnh. Nhưng vừa quay người, cô bị anh ôm chặt vào lòng. Cô quay đầu, gương mặt anh đã áp sát, anh dề xuống môi cô, mang theo cả mùi thuốc lá thoang thoảng.

Vòng tay anh vẫn dịu dàng, gương mặt anh rất bình tĩnh, nhưng từ trong nụ hôn nóng bỏng của anh, Mộ Thiện cảm nhận được tâm trạng đè nén cần được phát tiết của anh.

"Anh sao thế?" Mộ Thiện vuốt ve khuôn mặt Trần Bắc Nghiêu. Anh đứng trước cửa sổ một lúc lâu nên da mặt anh lạnh lạnh.

Sự dịu dàng của cô khiến Trần Bắc Nghiêu nhanh chóng bình tâm trở lại. Anh ngồi xuống giường, kéo cô ngồi lên đùi anh. Anh ôm chặt lấy cô và hít mùi hương trên thân thể cô một lúc mới chịu mở miệng: "Lý Thành là nội gián."

Mộ Thiện giật mình kinh ngạc, cô quay lại nhìn vào mắt Trần Bắc Nghiêu. Thần sắc của anh rất bình tĩnh, chứng tỏ anh đã chắc chắn sự thật này.

Cô nắm tay anh: "Nhưng anh ta...anh ta chẳng phải..."

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu: "Cậu ta từng cứu mạng anh, lần trước khi anh bị Lữ Triệu Ngôn và Đinh Hành liên kết hãm hại, nếu không phải cậu ta đỡ hộ anh một phát đạn, anh đã chết rồi. Cậu ta từng giúp anh giết người, đồng thời mỗi khi anh ra tay giết người, cậu ta đều biết rõ. Tài sản sổ sách của anh nhiều lần qua tay cậu ta, dù lên đến con số trăm triệu nhưng cậu ta cũng không sơ mui một đồng." Anh cười nhạt: "Cậu ta có thể vì anh đến mức sống cũng không cần. Một người như vậy...hóa ra lại là nội gián."

Mộ Thiện toát mồ hôi lạnh, đầu óc cô trống rỗng.

"Anh chắc chứ?" Giọng cô run run.

Trần Bắc Nghiêu phảng phất như phóng tầm mắt đi rất xa: "Trước đây, anh luôn có cảm giác một điểm nào đó bất ổn, nhưng anh không thể xác định rõ ràng. Hôm chúng ta đi đăng ký kết hôn, em nói em gọi nhầm cuộc điện thoại cứu mạng Đinh Hành, điều đó đã giúp anh vỡ lẽ một số chuyện. Thiện Thiện, không thể nào xảy ra chuyện trùng hợp như vậy. Đinh Hành vốn phải chết. Phòng bệnh của anh chỉ có em, Châu Á Trạch và Lý Thành được tự do ra vào. Lúc đó Lý Thành nằm ở phòng bệnh kế bên."

"Anh nghi ngờ anh ta gọi cuộc điện thoại đó?" Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên, nhưng cô lại cảm thấy hợp lý. Lý Thành chắc cũng biết, chỉ điện thoại của Mộ Thiện mới có thể thu hút sự chú ý của Đinh Hành. Về việc thời gian có thể tính toán chuẩn xác như vậy, cô đoán nông trang nơi Đinh Hành bị tấn công cũng có người của Lý Thành.

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu: "Không chỉ vụ đó. Lần trước đánh sập Dung Thái, anh giao việc xử lý Đinh Hành cho Lý Thành. Đinh Hành bị uống heroin, vậy mà anh ta được cảnh sát phát hiện cứu thoát kịp thời. Liên hệ hai chuyện này với nhau, có thể đoán đều do Lý Thành nhúng tay vào."

Mộ Thiện ngây người. Cô biết hai lần đó là anh giăng bẫy giết người, bây giờ cuối cùng anh cũng thẳng thắn nói cho cô biết. Mộ Thiện cảm thấy không mấy dễ chịu, nhưng cô có thể nói gì hơn? Cô đã quyết định chấp nhận con người anh. Chỉ là bất cô nghe chuyện giết người một cách thân nhiên, cô khó có thể làm được.

Thần sắc Mộ Thiện hơi u ám. Trần Bắc Nghiêu nhìn ra tâm tư của cô, anh trầm mặc trong giây lát rồi cất giọng dịu dàng: "Bà xã, những chuyện đó đã qua rồi. Từ nay về sau anh sẽ không bao giờ vi phạm pháp luật."

Trong một giây phút, đầu Mộ Thiện vang lên câu hỏi: Quá khứ thì sao? Quá khứ liệu có thể xóa bỏ? Cô dường như nhìn thấy một đám mây mờ bao phủ trái tim mình. Cô lập tức định thần, cố gắng không nghĩ đến điều đó mà tập trung mọi sự chú ý vào Lý Thành.

"Lý Thành là người của Đinh Hành?" Mộ Thiện hỏi, nhưng cô liền cảm thấy vô lý. Hôm Đinh Mặc Ngôn bị giết chết, Lý Thành cũng có mặt ở hiện trường. Nếu anh ta là người của Đinh gia, anh ta đã báo tin cho Đinh Hành từ lâu, như vậy Trần Bắc Nghiêu cũng chẳng có ngày hôm nay.

Ở thành phố Lâm không có thế lực khác đối đầu với Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành cũng không thể là người của Trương Ngân Thiên, dựa vào mối quan hệ

giữa anh ta và Bạch An An có thể khẳng định điều đó.

Nếu không phải là người của giới hắc đạo, vậy thì chỉ có một khả năng...

Trần Bắc Nghiêu cười khế, nụ cười như chế nhạo bản thân. Anh nói: "Bà xã, không ngờ anh lại nuôi một cảnh sát ở ngay bên cạnh mình."

"Nhưng..." Mộ Thiện ngập ngừng. Trần Bắc Nghiêu không buồn bán ma túy, hộp đêm và sòng bạc cũng chỉ dành cho những người nhiều tiền lắm của, mức độ ảnh hưởng không lớn. Hơn nữa anh có mối quan hệ rất tốt với giới cảnh sát ở thành phố Lâm. Sao anh có thể thu hút sự chú ý của cảnh sát từ mấy năm trước? Là cảnh sát thuộc bộ phận nào?"

"Có lẽ là người của công an tỉnh." Ngữ khí của Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lẽo: "Một tổ chuyên án đặc biệt chịu sự chỉ đạo trực tiếp từ trung ương. Anh bỏ ra nhiều công sức mới thu thập được thông tin, tổ chuyên án này cái người sâu trong nội bộ không ít tổ chức xã hội đen."

Mộ Thiện túm tay Trần Bắc Nghiêu: "Anh...anh phải làm sao bây giờ?" Nếu Lý Thành đúng là cảnh sát, chỉ e là mọi chứng cứ phạm tội của Trần Bắc Nghiêu đều nằm trong tay anh ta.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Em đừng lo, anh rất hiểu Lý Thành, anh sẽ có cách."

Đúng lúc này, điện thoại của Trần Bắc Nghiêu đổ chuông. Anh nghe điện thoại, vài phút sau mới nói đúng một câu: "Tôi biết rồi." Sau đó anh đứng dậy: "Bạch An An đã trốn thoát, người của Trương Ngân Thiên không bắt được cô ấy."

Lòng Mộ Thiện rối như tơ vò: Bạch An An là người thế nào? Cũng là cảnh sát sao? Cô ấy rõ ràng có mối quan hệ gần gũi với Trương Ngân Thiên. Trần Bắc Nghiêu định giải quyết Lý Thành thế nào? Anh sẽ giết anh ta? Cô thật sự không muốn anh lại giết người, đặc biệt đối phương là cảnh sát. Nhưng người này liên quan đến tương lai và tính mạng của anh.

Cô đứng dậy, nói chậm rãi từng từ một: "Anh...hãy bảo vệ tốt bản thân."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười xoa mặt Mộ Thiện rồi hôn nhẹ lên trán cô: "Em yên tâm, chuyện anh đã hứa với em, anh sẽ không nuốt lời."

Lúc này anh còn nhớ đến lời hứa, chứng tỏ anh luôn ghi nhớ trong lòng. Mộ Thiện cảm động gật đầu.

Trần Bắc Nghiêu rời khỏi ngôi biệt thự, nhanh chóng tụ họp cùng Châu Á Trạch. Lúc này đêm đã về khuya, hai người dẫn theo một số thuộc hạ tinh nhuệ nhất lái xe ra vùng ngoại ô. Đoàn xe dừng lại gần một trạm thu phí ở ngoại ô, xe tắt hết đèn pha, lặng lẽ chờ đợi trên con đường nhỏ tối om rẽ ra đường cao tốc.

Châu Á Trạch nhìn quanh bằng ánh mắt cảnh giác, ngón tay anh ta gõ gõ lên vô lăng. Trần Bắc Nghiêu ở ghế sau lên tiếng: "Sợ rồi à?" Châu Á Trạch "hừ" một tiếng rồi mở miệng hỏi: "Tại sao anh không trực tiếp loại bỏ hẳn?"

Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: "Cậu ta theo tôi nhiều năm như vậy, nếu muốn hại chúng ta thì đã ra tay từ lâu, cần gì đợi đến bây giờ? Có lẽ cậu ta đã nộp chứng cứ lên Sở công an. Giết cậu ta cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì?"

Trần Bắc Nghiêu đã suy nghĩ kỹ. Trước đây anh luôn để các tâm phúc làm việc độc lập, đôi khi ngay cả Châu Á Trạch và Lý Thành cũng không biết công việc của đối phương. Nhưng sau khi Lý Thành cứu mạng anh, anh đã trao nhiều quyền hạn cho anh ta. Đặc biệt là một số vụ quan trọng, Lý Thành đều nắm rất rõ. Lý Thành là cảnh sát, lại dốc lòng vì anh. Điều này khiến Trần Bắc Nghiêu cảm thấy phức tạp, đồng thời anh nhận ra có thể lợi dụng điểm này.

"Ý anh là Lý Thành sẽ nể tình xưa nghĩa cũ?"

"Đúng." Trần Bắc Nghiêu khép hờ mi mắt, cất giọng lãnh đạm: "Lý Thành là người trọng tình cảm. Tôi sẽ khiến cậu ta càng khó xử."

Như hưởng ứng lời anh nói, trên đường quốc lộ xuất hiện một chiếc xe con màu đen, lặng lẽ lăn bánh trong đêm tối. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đưa mắt nhìn nhau. Một lúc sau, khi chiếc xe lái vào làn đường của trạm thu phí, hai người xuống xe đi ra ngoài.

Cùng lúc đó, bảy tám chiếc xe ở bên ngoài trạm thu phí do thuộc hạ Trần Bắc Nghiêu điều khiển đồng thời nổ máy, bao vây chiếc xe con màu đen. Chiếc xe con màu đen thấy vậy định quay đầu nhưng mọi ngã đường đều bị bịt kín.

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không vội vàng, hai người đứng tựa vào cửa xe hút thuốc, im lặng chờ đợi. Một lúc sau, chiếc xe con màu đen mở cửa, người xuống xe chính là Lý Thành.

Anh ta bước đến trước mặt Trần Bắc Nghiêu: "Lão đại, sao mọi người lại ở đây?"

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, Châu Á Trạch mở miệng trước tiên: "Chẳng phải anh đang trên đường về quê hay sao? Chúng tôi đến tiễn anh."

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu nhìn Lý Thành. Sự trầm mặc của anh khiến Lý Thành toát mồ hôi lạnh, anh ta nhạy cảm nhận ra điều bất thường.

"Tôi biết cả rồi." Trần Bắc Nghiêu lúc này mới lên tiếng, anh vỗ vai Châu Á Trạch. Châu Á Trạch mặt nặng mày nhẹ đi ra đằng sau cốp xe, lấy một cái va ly đưa cho Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu để va ly lên đầu xe và mở ra, bên trong chứa đầy những xấp tiền. Anh đóng nắp va ly rồi quăng cho Lý Thành. Lý Thành hai tay ôm chặt cái va ly, về mặt anh ta vô cùng kinh ngạc.

Trần Bắc Nghiêu nói từ tốn: "Số tiền này chú hãy giữ lấy, để lo cho chú và Bạch An An. Trương Ngân Thiên có bất cứ động tĩnh gì, tôi sẽ thay chú giải quyết."

Lý Thành vẫn há hốc miệng, Trần Bắc Nghiêu cười khê: "Tôi luôn coi chú là anh em, mạng sống của tôi cũng do chú cứu. Bất cứ lúc nào chú muốn lấy mạng tôi cũng được. Nhưng chú nhớ hãy báo cho tôi biết trước, để tôi thu xếp cho chị dâu của chú. Chú cũng biết cô ấy là người vô tội."

Lý Thành đỏ mặt, vừa ngượng ngùng vừa cảm động. Anh ta trầm mặc một lát, rồi gật đầu lia lịa: "Lão đại...anh bảo trọng." Nói xong Lý Thành quay người đi về xe ô tô của anh ta.

Châu Á Trạch vẫy tay, mấy chiếc xe ở xung quanh lập tức tản ra nhường đường. Nhìn chiếc xe con biến mất trong bóng đêm, Châu Á Trạch thở dài: "Không phải anh thật sự đợi hán quay về bắt anh đây chứ?"

Trần Bắc Nghiêu dõi theo hướng chiếc xe con, anh không trả lời.

Khi Trần Bắc Nghiêu về đến nhà, Mộ Thiện vẫn chưa ngủ. Cô nằm trên giường, mở to hai mắt, lo lắng nhìn anh. Trần Bắc Nghiêu ôm cô hôn hít một hồi mới chịu đi tắm.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, Mộ Thiện tự chế giễu bản thân, bây giờ cô thật sự giống người đàn bà của trùm xã hội đen, bắt đầu hoảng hốt lo sợ vì anh. Sự việc lần này tương đối nghiêm trọng, cô chỉ sợ một ngày nào đó tỉnh giấc, anh đã bị cảnh sát bắt đi mất.

Trần Bắc Nghiêu tắm xong đi ra ngoài, Mộ Thiện vẫn chưa ngủ, anh biết rõ cô đang nghĩ gì nên hơi đau lòng. Anh trèo lên giường, ôm cô từ phía sau và cất giọng dịu dàng: "Em đừng lo, anh sẽ xử lý ổn thỏa."

Mộ Thiện không hiểu tại sao đến lúc này anh vẫn có thể trấn tĩnh như vậy. Trần Bắc Nghiêu cố tình khiến cô không còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác, anh thò tay vào váy ngủ của Mộ Thiện và đè cô xuống dưới thân.

Một lúc lâu sau, Mộ Thiện mềm nhũn người nằm úp trên ngực Trần Bắc Nghiêu. Cô nói nhỏ: "Bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn thành thói hường thụ?"

Trần Bắc Nghiêu gồng hai tay ra sau gáy, anh mỉm cười: "Bà xã, đã đến lúc chúng ta có con rồi."

Hai má Mộ Thiện nóng ran, trong lòng cô tràn ngập sự ngọt ngào. Nhưng ngay lập tức cô đột nhiên cảm thấy bất an, có phải tương lai mờ mịt nên anh mới muốn có con, để đề phòng bất trắc? Nghĩ đến đây, cô gờ tay nâng mặt anh: "Hứa với em, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, anh cũng không được giấu em."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu. Hai người ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Nhưng không bao lâu sau, di động của Trần Bắc Nghiêu réo liên hồi. Trần Bắc Nghiêu một tay ôm Mộ Thiện, tay kia với điện thoại trên đầu giường.

Đầu bên kia là Châu Á Trạch, thanh âm của anh ta hơi kỳ lạ.

"Lão đại, Lý Thành chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Trương Ngân Thiên

Trần Bắc Nghiêu im lặng một vài giây, sau đó anh ngồi dậy và cất giọng nghiêm nghị: "Trương Ngân Thiên?"

Châu Á Trạch đáp: "Chắc là ông ta. Em vừa nhận được tin, xe ô tô của bọn họ rơi xuống vực, bây giờ cảnh sát đã phong tỏa toàn bộ hiện trường. Vương đội trưởng ở thành đông nói hiện trường có dấu vết đạn bắn, khi cảnh sát đến nơi phát hiện thi thể một người đàn ông. Bạch An An chắc là bị Trương Ngân Thiên bắt đi rồi."

Cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu mới để ý Mộ Thiện cũng đã ngồi dậy, hai tay cô bó gối, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. Đêm tối tĩnh mịch, lời nói của Châu Á Trạch cô đã nghe thấy bảy tám phần.

Phản ứng đầu tiên của Trần Bắc Nghiêu là lên tiếng giải thích: "Không phải anh làm, anh cho cậu ta một khoản tiền để cậu ta đi. Anh đã hứa với em không giết người, hơn nữa giết cậu ta cũng chẳng có ích lợi đối với anh."

Mộ Thiện đương nhiên hiểu đạo lý này. Đằng sau Lý Thành chắc chắn còn có cấp trên, nếu bọn họ muốn đối phó Trần Bắc Nghiêu, một khi Lý Thành

mất mạng, đối phương càng có động cơ hơn. Trần Bắc Nghiêu có ý vờ về Lý Thành, thật ra cũng là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng bây giờ Lý Thành bị Trương Ngân Thiên giết hại, sự kiện này đối với Trần Bắc Nghiêu rốt cuộc là tốt hay xấu? Không biết chừng Trần Bắc Nghiêu gặp may, Lý Thành vẫn chưa giao chứng cứ cho người khác, vậy thì anh có thể thoát tội. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thấy yên lòng hơn một chút.

"Anh có dự định gì không?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc: "Xem tình hình thế nào rồi tính sau."

Nghĩ đến Bạch An An, tim Mộ Thiện nhói đau. Không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy thương xót Bạch An An. "Bạch An An sẽ không có chuyện gì phải không anh?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi trả lời: "Nếu Trương Ngân Thiên muốn giết cô ấy, ông ta sẽ không để cô ấy sống đến ngày hôm nay. Em đừng lo lắng quá."

Bạch An An và Lý Thành có mối quan hệ thân thiết, nhiều khả năng cô cũng là cảnh sát. Nhưng cô lại được thuộc hạ của Trương Ngân Thiên gọi là "chị dâu", chứng tỏ quan hệ giữa cô và ông ta không bình thường. Bây giờ cô bị bắt về, chỉ e là sống không bằng chết.

Khoảng thời gian sau đó, Mộ Thiện luôn phập phồng lo sợ, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đề cao cảnh giác, thế nhưng tất cả đều bình an vô sự. Không có cảnh sát tìm đến cửa, người của Trương Ngân Thiên cũng mất dạng. Tuy nhiên Trần Bắc Nghiêu hiểu rõ, trước mỗi biến cố lớn đều là khoảng khắc yên bình tạm thời. Anh giấu Mộ Thiện, bảo Châu Á Trạch lo visa đi nước ngoài cho cả ba người. Anh cũng tìm lý do nói với ông bà Mộ, để đám cưới của anh và Mộ Thiện hoãn đến nửa cuối năm.

Loáng một cái đã đến tháng năm, bụng Mộ Thiện vẫn không có động tĩnh. Ngày hôm nay, Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện ra ngoài ăn cơm. Bữa cơm này do chủ tịch Thương hội của thành phố Lâm sắp xếp. Phó thị trưởng chuyên phụ trách lĩnh vực tài chính cũng có mặt, Trần Bắc Nghiêu tất nhiên được mời tham gia.

Thời tiết rất đẹp, Trần Bắc Nghiêu ôm eo Mộ Thiện đi lên bậc thang của khách sạn. Sau nhiều ngày không có biến động, hai người dần lấy lại tâm trạng ngọt ngào như một đôi vợ chồng mới cưới.

Chân cầu thang có một bể cá trong suốt. Trong bể cá, từng đàn cá đủ màu sắc bơi lội tung tăng. Mộ Thiện đứng lại ngắm nhìn, Trần Bắc Nghiêu vẫn khoác eo cô, anh không xem cá mà dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt nghiêng thanh tú của Mộ Thiện. Cảm nhận được ánh mắt si mê của Trần Bắc Nghiêu, hai má Mộ Thiện ửng đỏ, cô quay sang trừng mắt với anh. Anh không nén được cảm xúc, kéo cô vào lòng và đặt lên môi cô một nụ hôn bất chấp đang đứng giữa nơi công cộng.

"Tình cảm giữa Trần tổng và phu nhân thật đáng ngưỡng mộ." Một giọng nói trầm thấp nồng đậm vang lên.

Mộ Thiện giật mình, Trần Bắc Nghiêu siết chặt vòng tay ôm Mộ Thiện đồng thời ngẩng đầu. Trên cầu thang, một người đàn ông trung niên mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn đứng ở dưới từ bao giờ. Ông ta có thân hình cao lớn, tầm bốn mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, trán rộng mũi cao, đôi mắt hai mí sâu thẳm, trông rất tinh anh. Đồng tử của ông ta phảng phất có ý cười, nhưng lại toát ra tia sắc bén.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Trương tiên sinh, nghe danh lâu rồi."

Trương tiên sinh? Tim Mộ Thiện đập mạnh, cô lặng lẽ quan sát người đàn ông tiếng tăm lẫy lừng ở đại lục, người từng đánh giá Trần Bắc Nghiêu là Bô già thế hệ tiếp theo. Chẳng phải ông ta sống ở Bắc Kinh hay sao? Tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây?

Trương Ngân Thiên không lên tiếng, ông ta đút hai tay vào túi quần, quay người đi vào phòng riêng ở tầng trên.

Trần Bắc Nghiêu thấy vậy liền kéo tay Mộ Thiện đi lên lầu.

"Chuyện gì đến cũng đã đến, cứ bình tĩnh ứng phó." Thanh âm dịu dàng của anh vang lên bên tai Mộ Thiện. Mộ Thiện mim môi nói nhỏ: "Em ghét con người này." Trần Bắc Nghiêu đã quyết tâm hoàn lương, cô không muốn anh tiếp xúc với loại người đó một chút nào.

Trần Bắc Nghiêu lập tức hiểu ý cô, anh phì cười: "Được, nghe em". Ngữ khí của anh tràn ngập sự yêu thương chiều chuộng khiến Mộ Thiện cảm thấy rất hạnh phúc. Cô thì thầm: "Chúng ta mặc kệ ông ta, cũng không sợ ông ta."

"Được, chúng ta không sợ ông ta." Trần Bắc Nghiêu cầm ngón tay cô đưa lên môi hôn. Bây giờ có Mộ Thiện bên cạnh, anh chẳng sợ bất cứ một ai, dù phải xuống âm phủ, anh cũng cam tâm tình nguyện.

Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện vào phòng. Phòng ăn rất rộng, nội thất trang hoàng lộng lẫy. Bàn ăn ở một bên, vẫn chưa có ai ngồi. Trên bộ bàn ghế salon sang trọng có mấy người đang ngồi trò chuyện. Bất gặp người phụ nữ bên cạnh Trương Ngân Thiên, Mộ Thiện hơi giật mình. Cô gái xinh đẹp im lìm như một pho tượng đó chẳng phải Bạch An An hay sao?

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười lên tiếng: "Phó thị trưởng Chu, Hội trưởng Tô!" Sau đó anh quay sang Trương Ngân Thiên: "Trương tiên sinh!"

Mọi người lịch sự chào hỏi. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện ngồi vào vị trí. Trương Ngân Thiên ngồi bên tay phải phó thị trưởng Chu, thể hiện là người có địa vị cao, một thương gia nổi tiếng cả nước đến từ Bắc Kinh. Ông ta ôm eo Bạch An An cười nói: "Trần tổng, Trần phu nhân, thời gian An An ở thành phố Lâm được hai vị quan tâm chăm sóc, lát nữa tôi sẽ kính hai vị ba chén, để bày tỏ lòng biết ơn của tôi."

Những người còn lại không biết có chuyện đó, liền hiếu kỳ hỏi thăm. Trương Ngân Thiên giải thích trôi chảy, từ đầu đến cuối ông ta giữ ánh mắt ôn hòa, không hề giống một Bố già khét tiếng, người truy sát tinh nhân của Bạch An An và cướp cô về.

Trên thực tế đúng như Trần Bắc Nghiêu nói, trước công chúng, Trương Ngân Thiên giống anh, cũng chỉ là một thương gia bình thường.

Mấy người đàn ông như bạn bè lâu năm không gặp, cười cười nói nói vui vẻ. Trần Bắc Nghiêu và Trương Ngân Thiên trò chuyện rất khách sáo. Mộ Thiện ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng cô đưa mắt qua Bạch An An ở phía đối diện. Nhiều ngày không gặp, dung mạo Bạch An An vẫn xinh đẹp như trước, cô trang điểm nhẹ trông càng rực rỡ hơn. Chỉ có điều sắc mặt của cô hơi trắng bệch, ánh mắt cô lạnh lẽo. Có người mời rượu, Trương Ngân Thiên bảo Bạch An An cụng ly, cô lặng lẽ cầm cốc rượu uống cạn.

Chỉ khi nào vô tình chạm phải ánh mắt của Mộ Thiện, cô mới lộ vẻ xúc động, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục thần sắc băng giá.

Bạch An An hoàn toàn không ăn nhập với những người có mặt, từ đầu đến cuối cô đều giữ im lặng. Có người cố tình lấy lòng Trương Ngân Thiên, nở nụ cười nịnh nọt: "Bạch tiểu thư vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, cô ấy và Trương tiên sinh đúng là một đôi trai tài gái sắc."

Bạch An An vờ như không nghe thấy, cô cũng chẳng mở miệng. Trương Ngân Thiên mỉm cười khoác vai cô, cất giọng vô cùng nghiêm túc: "Tiểu An An là tâm can của tôi." Mọi người cười ha ha, Bạch An An bĩu môi, ánh mắt lóe lên một tia mỉa mai.

Ăn cơm xong, đám đàn ông hẹn tuần sau cùng nhau đi chơi golf. Sau đó phó thị trưởng Châu lấy cớ bận việc đi trước. Nhân cơ hội đó, Trần Bắc Nghiêu xin cáo từ, Trương Ngân Thiên cười cười: "Trần tổng đi gấp như vậy sao? Tôi có việc cần bàn với Trần tổng, không biết Trần tổng có nề mặt?"

Những người đàn ông ngồi cùng bàn hôm nay chỉ là nhân vật phụ. Nghe Trương Ngân Thiên nói vậy, họ liền biết ý cáo từ. Trương Ngân Thiên gọi vệ sỹ của ông ta ở ngoài cửa: "Đưa An An xuống dưới nhà." Bạch An An lập tức đứng dậy, không nhìn bất cứ người nào, đi thẳng ra cửa.

Trần Bắc Nghiêu quay sang Mộ Thiện: "Em ra xe trước đợi anh." Mộ Thiện gật đầu. Hai người mất đối mắt rồi Mộ Thiện đứng dậy đi ra ngoài.

Mộ Thiện quay về xe ô tô ngồi một lúc. Cô chú ý đến mấy chiếc xe con sang trọng đỗ ở phía đối diện. Tuy không nhìn rõ cảnh bên trong xe, nhưng cô có thể đoán ra, Bạch An An lúc này cũng ngồi trong xe chờ đợi giống như cô. Hôm nay gặp lại Bạch An An, Mộ Thiện đột nhiên nhớ tới khoảng thời gian trước đây, khi cô bị Trần Bắc Nghiêu giam cầm. Bây giờ cô đã mở lòng, quyết định ở bên cạnh anh mà không tính toán được mất. Mọi quan hệ giữa Bạch An An và Trương Ngân Thiên dường như phức tạp hơn nhiều. Chỉ là việc ai người ấy lo, trong thế giới của những người đàn ông như Trương Ngân Thiên hay Trần Bắc Nghiêu, chẳng phải cô cũng vô năng bất lực như Bạch An An? Chỉ có thể đứng sau người đàn ông, chịu chấp nhận cảnh nước chảy bèo trôi.

Nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu mới rời khỏi khách sạn. Thần sắc anh không có gì đặc biệt, anh vừa lên xe liền mở miệng ra lệnh tài xế: "Xuất phát."

Về đến nhà, Trần Bắc Nghiêu gọi điện thoại cho Châu Á Trạch và một số tâm phúc khác rồi mới đi vào thư phòng. Mộ Thiện lặng lẽ nhìn anh, chờ anh lên tiếng.

Anh ôm cô ngồi xuống ghế sofa: "Trương Ngân Thiên muốn hợp tác với anh, nhưng anh đã từ chối."

"Hợp tác?" Mộ Thiện nghi hoặc.

"Ừ." Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu hơi trầm lại: "Ông ta dù xét về thế lực hay tài lực đều là Bố già ở đại lục, không ai bì kịp. Nhưng ông ta còn muốn làm lớn hơn nữa."

"Ông ta muốn anh làm gì?" Mộ Thiện bức dọc hỏi.

Trần Bắc Nghiêu nhún mày: "Cùng hợp tác làm ăn. Ông ta cho rằng những kẻ mạnh bắt tay sẽ càng dễ kiếm tiền hơn."

"Ông ta muốn anh đi theo ông ta?" Mộ Thiện nói lạnh lùng: "Con người này chẳng biết đủ là gì."

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc vài giây rồi lên tiếng: "Em nói đúng, tại sao ông ta không thỏa mãn? Anh có nghe phong thanh, trước đó ông ta đã thu phục một số lão đại ở khu vực Hoa Nam và Hoa Trung. Ông ta có dã tâm rất lớn, không biết để làm gì?"

Hai người im lặng nhìn nhau, đoán không ra động cơ của Trương Ngân Thiên. Mộ Thiện hết sức lo lắng: "Anh từ chối ông ta, liệu ông ta có đối phó anh không?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Ông ta muốn động đến anh cũng không phải dễ dàng. Hơn nữa anh cho ông ta biết, anh sắp 'rửa tay gác kiếm'. Một khi anh không còn liên quan đến giới hắc đạo, chẳng ảnh hưởng đến lợi ích của ông ta, ông ta đâu cần thiết phải ra tay với anh?"

Mộ Thiện gật đầu.

Nói thì nói vậy, Trần Bắc Nghiêu vẫn gọi điện dặn dò vệ sỹ, tăng cường cảnh giác, đặc biệt phải bảo vệ tốt Mộ Thiện.

Ở bên này vợ chồng Trần Bắc Nghiêu tâm linh tương thông, tình cảm mặn nồng. Trong khi đó tại một nơi khác, Trương Ngân Thiên vừa bị từ chối, ông ta hăm hăm ngồi vào chiếc xe con sang trọng.

Bạch An An thu mình ở một góc, cố tránh ông ta càng xa càng tốt. Trương Ngân Thiên không bận tâm, ông ta trầm tư suy nghĩ. Xe đi một đoạn, người trợ lý ngồi ghế trước quay đầu báo cáo: "Ông chủ, tôi đã hẹn với Đinh Hành ba giờ chiều mai gặp cậu ta."

Trương Ngân Thiên gật đầu: "Một núi không thể có hai con hổ, Trần Bắc Nghiêu không muốn thi để Đinh Hành đi." Trong lòng đã có quyết định, ông ta không cần suy nghĩ thêm. Lúc này, ông ta mới quay sang nhìn Bạch An An.

"Ngồi gần lại đây". Giọng nói ông ta vô cùng lạnh lẽo.

Bạch An An nhìn ông ta bằng ánh mắt oán hận: "Trương Ngân Thiên, ông giết tôi đi."

Trương Ngân Thiên nhếch mép: "Em là tâm can của tôi, là người đàn bà của tôi, tôi làm sao nỡ giết em?"

"Ông đúng là tên cầm thú, loài súc sinh." Bạch An An nhanh như tia chớp tung một nắm đấm về phía ông ta. Trương Ngân Thiên không kịp đề phòng, bị đánh trúng vào mặt.

Sau khi đánh ông ta, Bạch An An vừa tức giận vừa sợ hãi. Cô nói: "Ông hãy tha cho người nhà của tôi."

Trương Ngân Thiên từ từ quay đầu, má ông ta hơi sưng lên: "Người nhà của em chính là người nhà của tôi. Bố mẹ và em trai em là người thân của tôi. Em sợ gì chứ? Mau lại đây."

Bạch An An cắn môi không nhúc nhích. Trương Ngân Thiên liền nói với người trợ lý ở ghế trước, ngữ khí của ông ta thân nhiên như không: "Chặt đứt một bàn tay của em trai cô ta." Người trợ lý bấm điện thoại, Bạch An An tức đến mức toàn thân run lên, cô nhào người giật điện thoại trên tay trợ lý. Trương Ngân Thiên liền kéo cô vào lòng.

"Hãy thành thật trả lời một câu hỏi của tôi, tôi sẽ không động đến em trai em." Ông ta nhìn vào mắt Bạch An An, trong đôi mắt to tròn của cô chỉ động lại nỗi oán hận, khiến ông ta không khỏi tức giận.

"Thằng oắt con cảnh sát đó có lên giường với em không?" Trương Ngân Thiên dè Bạch An An vào thành ghế phía sau.

Bạch An An đột nhiên bật cười.

Giọng nói cô như cơn gió thoảng qua: "Rất nhiều lần, anh ấy mạnh hơn ông nhiều."

Trương Ngân Thiên sa sầm mặt, ông ta ngẩng đầu quát lớn: "Dừng xe, cuốn xéo hết đi."

Lúc này, xe đã dừng lại trước ngôi biệt thự Trương Ngân Thiên vừa mua ở thành phố Lâm. Hoa viên rộng lớn không một bóng người. Người trợ lý và tài xế lặng lẽ xuống xe. Mấy chiếc xe ở phía sau cũng dừng lại, người trợ lý vẫy tay ra hiệu, tất cả đứng quanh chiếc xe của Trương Ngân Thiên, cách mười mấy bước, lặng lẽ chờ đợi.

Ở trên xe, Trương Ngân Thiên với dây an toàn ở bên cạnh trói chân tay Bạch An An. Bạch An An tuy biết võ nghệ nhưng khi thật sự động thủ, cô đâu phải là đối thủ của Trương Ngân Thiên. Trong chớp mắt cô đã bị trói chặt. Trương Ngân Thiên xé toạc áo sơ mi và lột váy cô. Áo xống ông ta vẫn chỉnh tề, ông ta chỉ kéo khóa quần, lôi bộ phận đàn ông, đâm thẳng vào người Bạch An An mà không hề có sự chuẩn bị trước.

Người trợ lý và đám vệ sỹ của Trương Ngân Thiên không dám đứng quá gần, cũng không dám cách quá xa. Họ có thể thấy rõ chiếc xe rung nhẹ. Bởi vì trước đó Bạch An An mở cửa sổ cho thoáng khí, nên lúc này họ nghe thấy tiếng xác thịt va chạm, tiếng kêu không rõ là đau khổ hay hoan lạc của Bạch An An.

Cả quá trình, Trương Ngân Thiên không phát ra bất cứ thanh âm nào, thể hiện rõ ông ta là người nắm quyền chủ đạo, có một năng lực khống chế mạnh mẽ. Đám đàn ông đứng ngoài không bỏ sót một tiếng động, có kẻ to gan quay đầu nhìn, chỉ thấy thân hình trắng kiện của người đàn ông lên xuống nhấp nhô, đôi chân trắng nõn của cô gái bị ông ta vác lên vai.

Một lúc lâu sau, động tĩnh trên xe mới ngừng lại.

Trong ô tô, Bạch An An nằm bẹp dúi ở ghế sau, trên người cô có dòng dịch trắng và mồ hôi hòa trộn, trước ngực và trên đùi chỗ nào cũng xuất hiện vết cắn nát. Trương Ngân Thiên ép cô liếm sạch vật đàn ông của ông ta, ông ta mới nhồm dẫy kéo khóa quần. Sau đó ông ta nhấc cầm cô, hôn mạnh vài cái rồi cất giọng lạnh nhạt: "Tập tài liệu đó có truyền ra bên ngoài hay không, em không nói tôi cũng có cách điều tra ra."

Bạch An An ngồi dậy, cô nhặt tấm áo đã bị xé rách ở dưới sàn xe và khoác lên người như con rối. Trương Ngân Thiên không rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của cô, thân hình mềm mại đầy những dấu vết ông ta để lại sau cuộc hoan ái. Ông ta đột nhiên thở dài, mỉm cười nói: "Thật không ngờ tôi lại chết mê chết mệt một hình cảnh quốc tế." (Hình cảnh quốc tế tức Cảnh sát Hình sự Quốc tế, gọi tắt tiếng Anh là Interpol)

Câu nói khiến trái tim Bạch An An như bị bóp nghẹt, vừa uất hận vừa đau đớn. Hai tay cô nắm chặt gấu váy, chặt đến mức các khớp nổi rõ. Trương Ngân Thiên có vẻ thích thú khi chứng kiến bộ dạng thê thảm và bị động của cô. Sau đó ông ta mỉm cười, đẩy cửa rời khỏi ô tô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Thật giả

Kể từ lúc gặp Mộ Thiện ở Cục dân chính, Đinh Hành không nghĩ đến chuyện tình cảm, tập anh trung hết tinh thần vào việc làm ăn. Tuy anh không phải là thiên tài trong lĩnh vực tài chính như Trần Bắc Nghiêu nhưng cũng thông thạo và có nhiều kinh nghiệm vận hành kinh tế thực tế, đặc biệt là ngành bất động sản. Thêm vào đó, tình cảm thất bại khiến lòng tự trọng của Đinh Hành bị tổn thương, càng khiến anh làm việc càng quyết đoán mạnh mẽ hơn.

Chỉ sau mấy tháng, Đinh Hành đã thành công trong việc tách rời hoạt động kinh doanh chính đáng của Lữ thị và hoạt động buôn bán ma túy. Anh lợi dụng dã tâm của một số nguyên lão, để bọn họ độc lập kinh doanh ma túy, anh chỉ cần giám sát tổng thể, bọn họ mỗi năm nộp một tỷ lệ lợi nhuận nhất định là được.

Động thái này lập tức có hiệu quả, một số thành viên cũ của Lữ thị như cá gặp nước, tận lực phát triển thị trường ma túy. Đinh Hành một mặt là người chỉ đạo ở phía sau, mặt khác trực tiếp tham gia những vụ làm ăn chính đáng quy mô lớn. Anh còn khống chế phần lớn thế lực hắc đạo của Lữ thị và Dung Thái trước kia. Đến tháng năm, Đinh Hành chính thức thành lập tập đoàn Dung Hành, hoạt động độc lập với Lữ thị.

Lữ Hạ vẫn đang du học ở Mỹ, Đinh Hành mỗi tháng đều gọi một cuộc điện thoại cho cô. Nghe Đinh Hành nói anh tặng 20% cổ phần của tập đoàn Dung Hành cho cô, ở đầu kia điện thoại, Lữ Hạ trầm mặc trong giây lát rồi cất giọng xúc động: "Anh đúng là người tốt."

Nhận được lời mời gặp gỡ của Trương Ngân Thiên, Đinh Hành không mấy bận tâm. Tất nhiên anh từng nghe qua danh tiếng lẫy lừng của ông ta ở đại lục, nhưng suy nghĩ của anh cũng giống Trần Bắc Nghiêu, anh không cho rằng mình phải nung nấu nhờ bóng cây cô thụ là Trương Ngân Thiên, anh cũng không muốn sản nghiệp do một tay anh gây dựng bị ông ta nuốt mất. Đây là thành phố Lâm, anh cũng không sợ Trương Ngân Thiên làm gì anh. Nhận lời hội kiến, chỉ vì anh nể mặt người được gọi là Bố già mà thôi.

Thế nhưng Đinh Hành không ngờ, cuộc gặp gỡ với Trương Ngân Thiên có nhiều gặt hái hơn anh tưởng tượng.

Trương Ngân Thiên hẹn gặp Đinh Hành tại một quán trà có tiếng. Khi Đinh Hành tới nơi, trong ngoài quán trà trừ đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên không một bóng người. Đinh Hành để người của anh ở bên ngoài, một mình anh đi vào phòng riêng.

Ánh nắng đầu hạ nhàn nhạt, Trương Ngân Thiên mặc áo sơ mi ngắn tay màu xanh kiểu Tôn Trung Sơn, ông ta ngồi trên một chiếc ghế tre đơn giản. Ông ta hơi mỉm cười khi nhìn thấy Đinh Hành. Diện mạo nho nhã của ông ta lập tức chiếm được cảm tình của Đinh Hành. Đồng thời, Đinh Hành cũng chú ý đến một cô gái trẻ ngồi cách bộ bàn ghế làm bằng tre khoảng bốn năm mét, cô gái ngồi bên cửa sổ lặng lẽ nhìn ra bên ngoài.

Đinh Hành ngồi vào vị trí, Trương Ngân Thiên nhắc ấm trà ông ta vừa pha rót đầy chén cho Đinh Hành: "Nghe danh Đinh thiếu đã lâu, quả nhiên là một nhân tài hiếm thấy."

Đinh Hành khách sáo đáp lời, sau đó anh đi thẳng vào vấn đề: "Trương tiên sinh hôm nay hẹn tôi đến đây, không biết muốn bàn chuyện gì?"

Trương Ngân Thiên lộ vẻ tán thưởng: "Đinh thiếu là người thẳng thắn, tôi cũng không vòng vo tam quốc. Tôi nghe nói ở thành phố Lâm hiện nay, Đinh thiếu và Trần Bắc Nghiêu kẻ tám lạng người nửa cân, cạnh tranh gay gắt trên thị trường bất động sản ở toàn bộ khu vực Tây Nam. Tôi đang muốn tìm một đối tác ở khu vực này, không biết Đinh thiếu có hứng thú không?"

Đinh Hành im lặng một vài giây, anh đột nhiên bật cười: "Trần Bắc Nghiêu đã từ chối tiên sinh?"

Trương Ngân Thiên gật đầu: "Đúng vậy, vào ngày hôm qua."

Ông ta là Bố già, vừa "xuất binh đã gặp bất lợi" nhưng ông ta không hề giấu giếm, thậm chí còn thẳng thắn thừa nhận. Điều này khiến Đinh Hành có cái nhìn khác về Trương Ngân Thiên. Có điều, Đinh Hành cũng biết trên đời này không có chuyện há miệng chờ sung, anh mỉm cười: "Trần Bắc Nghiêu là người tinh tường như vậy, cậu ta đã từ chối tiên sinh, tại sao tiên sinh nghĩ tôi sẽ nhận lời?"

Ngữ khí của anh không mấy khách khí, Trương Ngân Thiên hơi bực mình nhưng ông ta không để lộ ra bên ngoài. Ông ta từ tốn cầm ly trà đưa lên miệng uống một ngụm rồi mỉm cười: "Ban đầu tôi cũng không tin, nhưng Trần Bắc Nghiêu nói thẳng sẽ rửa tay gác kiếm, không muốn dính vào mấy vụ này. Tôi nghe nói, cậu ta muốn một cuộc sống ổn định cùng cô Mộ Thiện". Bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Đinh Hành, ông ta biết mình đã chọc đúng nỗi đau của anh, ông ta tiếp tục lên tiếng: "Sức hút của cô Mộ Thiện phải nói là quá lớn, nếu không một mảnh hồ của khu vực Tây Nam như Trần Bắc Nghiêu sao có thể cự tuyệt miếng mồi ngon dâng đến tận miệng."

Đinh Hành nheo mắt, đồng tử của anh chuyển động, như chế nhạo, như suy ngẫm. Tất nhiên phản ứng của anh không lọt qua con mắt tinh tường của Trương Ngân Thiên, ông ta nói tiếp: "So đi tính lại, tôi vẫn muốn hợp tác với Đinh thiếu hơn. Trần Bắc Nghiêu đã mất hết ý chí chiến đấu, nhưng Đinh thiếu thì khác. Đinh thiếu vẫn còn mối thù giết cha, mối hận cướp vợ. Tôi thích những người trong lòng mang nặng nỗi thù hận, bởi chỉ những người đó mới làm được việc lớn. Đinh thiếu hợp tác với tôi, có sự ủng hộ của tôi, vị trí lão đại của thành phố Lâm tự nhiên sẽ thuộc về Đinh thiếu. Một khi giết chết Trần Bắc Nghiêu, Đinh thiếu vừa trả được thù nhà, Mộ Thiện cũng sẽ trở thành người của Đinh Thiếu, Đinh thiếu thấy thế nào?"

Mỗi câu nói của Trương Ngân Thiên đều trúng chỗ hiểm của Đinh Hành. Ông ta tưởng Đinh Hành sẽ bị kích động, nào ngờ sắc mặt anh vẫn bình thản như nghe chuyện không liên quan đến bản thân.

Điều này khiến Trương Ngân Thiên tán thưởng Đinh Hành. Trước đó, ông ta nghe nói Đinh Hành bị Trần Bắc Nghiêu chơi vài vố. Hôm nay gặp mặt, ông

ta cảm thấy Đinh Hành không thua kém Trần Bắc Nghiêu. Ý định hợp tác với Đinh Hành càng mãnh liệt hơn.

"Tiên sinh muốn gì?" Đinh Hành cất giọng lãnh đạm.

Trương Ngân Thiên mỉm cười: "Tôi không thiếu tiền nên sản nghiệp của Đinh thiếu tôi sẽ không động đến. Tôi còn có thể trợ giúp Đinh thiếu mở rộng thị trường ma túy ở những khu vực khác trong cả nước. Tôi lớn hơn Đinh thiếu vài tuổi, nếu Đinh thiếu không chê, có thể gọi tôi một tiếng đại ca. Từ nay về sau, việc làm ăn ở khu vực Tây Nam, phiền chú lưu ý giúp tôi. Tất nhiên, nếu đại ca tôi xảy ra chuyện gì, cũng cần người của chú tương trợ."

Lời nói kín kẽ đầu vào đây, Đinh Hành trầm tư suy nghĩ rồi lên tiếng: "Tiên sinh nói giúp tôi lật đổ Trần Bắc Nghiêu, vậy tiên sinh định hạ thủ thế nào?"

Khi anh hỏi câu này, Bạch An An ngồi bên cửa sổ đột nhiên quay đầu, mắng nhỏ một tiếng: "Vô liêm sỉ!"

Đinh Hành đưa mắt nhìn Bạch An An, Trương Ngân Thiên không hề tỏ ra tức giận, ông ta quay sang cô rồi cười với anh: "Cô bé hơi nóng tính, chú đừng để ý. Tôi làm việc thích đơn giản gọn nhẹ, đánh giặc phải bắt vua giặc trước, Trần Bắc Nghiêu chủ cứ yên tâm giao cho tôi xử lý là được."

Đinh Hành im lặng vài giây rồi gật đầu: "Tôi cần suy nghĩ vài ngày."

Việc Trương Ngân Thiên lưu lại thành phố Lâm thu hút sự chú ý của cả hai giới hắc bạch đạo, mọi người đều thận trọng quan sát nhất cử nhất động của ông ta.

Trong những ngày này, thị trường cổ phiếu sôi động, Trần Bắc Nghiêu kiếm không ít tiền. Châu Á Trạch không hiểu về cổ phiếu, bị Trần Bắc Nghiêu điều đến bộ phận bất động sản làm việc. Anh ta quả nhiên không phụ lòng mong đợi của mọi người, kiếm được vài miếng đất ngon ở những khu vực lân cận. Châu Á Trạch rất vui mừng, đi đâu cũng khoe anh ta tìm thấy mùa xuân thứ hai trong sự nghiệp, anh ta còn bắt đám đàn em cùng anh ta học tập kiến thức nhà đất. Chỉ có điều trong quá trình đó, Châu Á Trạch thỉnh thoảng vẫn sử dụng bạo lực. Trần Bắc Nghiêu biết anh ta bản tính khó đối, phanh xe cũng cần thời gian hòa hoãn, chỉ dặn dò anh ta đừng làm quá đáng.

Một ngày, Châu Á Trạch nhận được nguồn tin có vài nhân vật lạ mặt trong giới giang hồ đến thành phố Lâm, anh ta lập tức gọi điện thông báo với Trần Bắc Nghiêu.

"Nghe nói là sát thủ do Đinh Hành thuê." Châu Á Trạch nghiêng răng ken két: "Chắc là gần đây mấy miếng đất bị thua về tay em nên thằng đó nuốt không trôi cục tức. Lão đại, ở Tam giác vàng có cơ hội tốt như thế mà sao anh không giải quyết hẳn?"

Lúc nhận điện thoại của Châu Á Trạch, Trần Bắc Nghiêu đang đứng ở cửa phòng tắm, ngắm nhìn tấm thân mềm mại hấp dẫn và gương mặt vừa then thừng vừa tức giận của Mộ Thiên. Nghe câu chất vấn của Châu Á Trạch, anh trầm nghĩ, mạng sống của Đinh Hành làm sao sánh bằng một nụ cười của Mộ Thiên, tuy nhiên câu này không thể nói thẳng với Châu Á Trạch. Anh rời khỏi phòng tắm đi đến bên cửa sổ: "Cũng không nhất định là Đinh Hành". Do có sự tồn tại của Mộ Thiên, anh nghĩ Đinh Hành cũng giống anh, sẽ không động thủ một cách trắng trợn lộ liễu.

Châu Á Trạch không hiểu ý, nhưng Trần Bắc Nghiêu nói thì anh ta tin, anh ta phỏng đoán: "Chắc là Trương Ngân Thiên."

Trần Bắc Nghiêu dặn dò: "Mấy ngày này phải theo dõi chặt chẽ, đừng để xảy ra chuyện."

Vài ngày sau, quả nhiên như Châu Á Trạch nói, Trần Bắc Nghiêu gặp hai vụ ám sát. Lần thứ nhất có người nhân lúc xe Trần Bắc Nghiêu dừng lại trước đèn đỏ liền rút súng bắn tia. Trải qua vô số lần gặp nguy hiểm, đám vệ sỹ Trần Bắc Nghiêu thuê đều có thân thù hàng đầu trong nước. Bọn họ phản ứng nhanh, bắn trúng tay kẻ đó và bắt trói vào cốp sau xe. Còn một lần xe của Trần Bắc Nghiêu phát hiện bị gài bom. Trước khi xuất phát, vệ sỹ đều kiểm tra xe kỹ càng nên mới kịp thời phát hiện.

Tên sát thủ âm mưu ám sát Trần Bắc Nghiêu bị Châu Á Trạch cho người chặt đứt gân tay rồi ném khỏi thành phố Lâm. Châu Á Trạch cẩn thận, thả hồ về núi sẽ dễ lại hậu hoạn, nhưng Trần Bắc Nghiêu chỉ giải thích: "Tôi đã hứa với chị dâu chú sẽ không giết người." Đến lúc này, Châu Á Trạch mới thật sự tin Trần Bắc Nghiêu quyết tâm hoàn lương. Nếu là trước đây, người có tính cách lạnh lùng, có thù tất báo như Trần Bắc Nghiêu chắc phải bóc từng miếng thịt của tên sát thủ đó.

Sau mấy sự kiện bị tấn công liên tiếp, Trần Bắc Nghiêu tạm thời trải qua những ngày bình an. Tuy anh muốn rửa tay gác kiếm, nhưng không có nghĩa anh chịu ngồi im chờ chết. Anh và một số tâm phúc thương lượng, quyết định tung đòn trả đũa, để đối thủ biết khó mà tự rút lui trước khi hai bên trở mặt.

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ thu mua cổ cổ phiếu của tập đoàn lớn nhất do Trương Ngân Thiên làm chủ, sau đó tung ra ồ ạt khiến cổ phiếu của ông ta rớt giá ba ngày liền. Bước tiếp theo, anh gọi điện cho Trương Ngân Thiên, nói thuộc hạ không hiểu biết nên mới chơi cổ phiếu của Trương thị. Trương Ngân Thiên cười cười, cho biết khoản tiền bị thiệt hại chẳng thấm vào đâu. Ông ta còn khen Trần Bắc Nghiêu "anh hùng xuất thiếu niên", một lần nữa biểu thị thái độ muốn hợp tác với anh, dường như mấy vụ ám sát anh không hề liên quan đến ông ta.

Bên cạnh đó, Trần Bắc Nghiêu liên lạc với tướng quân Quân Mục Lăng ở Thái Lan. Kể từ vụ nhà tiền lần trước, Trần Bắc Nghiêu vẫn giữ liên lạc với Quân Mục Lăng. Hơn nữa chủ của Trần Bắc Nghiêu ở Hongkong cũng có mối quan hệ với Quân Mục Lăng nên Trần Bắc Nghiêu vừa mở miệng, Quân Mục Lăng lập tức nhận lời. Vài ngày sau, việc kinh doanh ma túy của Lữ thị ở trong nước liên tiếp xảy ra vấn đề, thiệt hại một món tiền lớn. Trần Bắc Nghiêu tất nhiên không trực tiếp gọi điện cho Đinh Hành, anh chỉ thông qua người của Quân Mục Lăng gián tiếp cảnh cáo Đinh Hành.

Có lẽ không ngờ hành động trả đũa của Trần Bắc Nghiêu lại vừa nhanh chóng vừa thâm độc như vậy, anh không dùng thủ đoạn ám sát hay bạo lực, mà chỉ dùng các biện pháp trừng phạt kinh tế, mấy tuần sau đó, Trương Ngân Thiên và Đinh Hành đều im hơi lặng tiếng. Trương Ngân Thiên thậm chí còn đề cử Trần Bắc Nghiêu làm phó chủ tịch Thương hội toàn quốc, nhưng Trần Bắc Nghiêu viện cớ chối từ. Hai bên gần như đạt được thỏa thuận ngầm, nước sông không phạm nước giếng.

Những cuộc độ sức này, Mộ Thiện không hề hay biết. Trần Bắc Nghiêu có chủ ý riêng nên giữ bí mật với cô. Mộ Thiện ngày ngày vẫn đi làm bình thường, tối về cùng Trần Bắc Nghiêu trải qua những giây phút ngọt ngào. Cô không hề hay biết, chỉ trong một thời gian ngắn, Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ đẩy lùi kẻ địch nguy hiểm.

Nhiều năm sau khi nhớ lại khoảng thời gian này, Mộ Thiện thường đặt ra giả thiết, nếu lúc đó cô biết tình hình nguy hiểm đến mức nào, nếu cô có thể dự đoán tương lai, liệu cô có đề nghị Trần Bắc Nghiêu ra nước ngoài lánh nạn một thời gian, hay cô vẫn không lên tiếng, để tất cả đi đến kết cục vốn có của nó?

Vào một buổi chiều, Mộ Thiện mới nhận ra bầu không khí khác thường xung quanh Trần Bắc Nghiêu. Nhưng Trần Bắc Nghiêu đã không thể quay đầu.

Hôm đó, Mộ Thiện từ công ty về nhà lúc ba giờ chiều, cô ngồi trong phòng ngủ đọc sách. Gần đây Mộ Thiện toàn tâm toàn ý chuẩn bị sinh con, công ty của cô có người của Trần Bắc Nghiêu trông coi nên cô không cần phải đến công ty cả ngày như trước mà chỉ quyết định những hạng mục quan trọng.

Mộ Thiện đang đọc say mê, dưới lầu thấp thoáng có tiếng gọi "Chị dâu". Thanh âm rất quen thuộc, chắc là của một vệ sỹ trông nhà. Nhưng Mộ Thiện cảm thấy hơi kỳ lạ, nếu vệ sỹ tìm cô, họ sẽ gọi điện thoại nội bộ hoặc đứng ở chân cầu thang gọi toáng lên, chứ không phải tiếng gọi vọng từ nơi nào đó rất xa như vừa rồi.

Mộ Thiện buông quyển sách, nhìn ra cửa.

Một người phụ nữ không biết đứng ở cửa từ bao giờ.

Đó là một cô gái trẻ, thân hình mảnh mai, diện mạo xinh đẹp. Một cô gái đột ngột xuất hiện trong nhà khiến Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên. Nhìn diện mạo của cô ta, tìm Mộ Thiện đập mạnh. Cô gái này rất xinh đẹp nhưng cũng rất quen thuộc, rất kỳ quái.

"Cô là ai?" Mộ Thiện hỏi, cô đoán có lẽ là Châu Á Trạch dẫn về.

Cô gái vẫn đứng ở cửa phòng mỉm cười với Mộ Thiện. Sau đó không đợi Mộ Thiện có hành động khác, cô ta lập tức tiến vào phòng, động tác của cô ta rất nhanh nhẹn.

Đến lúc này Mộ Thiện mới có phản ứng, cô quay đầu nhìn hình ảnh của mình ở trong gương.

Người phụ nữ trong gương da trắng môi đỏ, mắt đen lay láy, diện mạo xinh đẹp.

Giống hệt cô gái vừa xuất hiện.

Cô gái đó có gương mặt rất giống Mộ Thiện, tại sao lại như vậy?

Trên đời này liệu có chuyện đáng sợ hơn gặp người phụ nữ giống hệt mình ngay trong ngôi nhà của mình? Mộ Thiện nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, khóe mắt cô ta đầy ý cười, nhưng gương mặt lạnh lẽo vô cùng. Mộ Thiện quay người cảm thấy bộ đàm hết lớn: "Người đâu..."

Miệng cô lập tức bị bịt chặt.

Người phụ nữ đó có tốc độ nhanh như gió, rõ ràng vừa rồi cô ta đứng cách Mộ Thiện hai mét, vậy mà chỉ một giây sau cô ta đã áp sát lưng cô, một tay bịt chặt miệng cô, một tay tóm hai tay cô và quăng mạnh người cô vào tủ quần áo ở bên cạnh.

Đầu Mộ Thiện đập vào cạnh tủ, đau đến mức choáng váng. Đến khi cô định thần, hai chân hai tay cô đã trói chặt, người phụ nữ kia đồng thời xé băng dính dán vào miệng cô. Mộ Thiện sợ đến mức hồn bay phách tán, cô chỉ có thể mở to mắt nhìn người phụ nữ khoanh tay trước ngực, đưa mắt dò xét cô từ trên cao.

Cộc, cộc. Có người gõ cửa phòng, tiếng một vệ sỹ vọng vào: "Chị dâu, có chuyện gì không ạ?"

Người phụ nữ đi ra phía cửa, cô ta chỉ mở hé cánh cửa, mỉm cười và hạ thấp giọng nói với vệ sỹ, thanh âm của cô ta tương đối giống Mộ Thiện: "Không có gì." Nói xong cô ta lập tức đóng cửa. Bước chân của người vệ sỹ ở bên ngoài mỗi lúc một xa dần.

Trong phòng chỉ còn lại hai người phụ nữ.

Cô gái đó lại đi đến trước mặt Mộ Thiện, cô ta cất giọng ôn hòa trong khi ánh mắt hết sức lạnh lẽo: "Yên tâm đi, tôi sẽ không giết cô, tôi đến đây để giết Trần Bắc Nghiêu."

Mộ Thiện kinh hãi, tuy cô không biết người phụ nữ này làm thế nào để có gương mặt giống cô, nhưng cô không khó đoán ra ý đồ của cô ta. Cô ta dựa vào gương mặt này mới thuận lợi lọt vào trong ngôi biệt thự, đến khi Trần Bắc Nghiêu trở về... Tìm Mộ Thiện thất lại.

"Sao cô có sợi dây đeo tay này?" Người phụ nữ túm tay Mộ Thiện, giọng cô ta trầm xuống.

Trên tay là sợi dây Tằm ép cô đeo. Mộ Thiện không lên tiếng, chỉ nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt sọi hãi. Người phụ nữ "hừ" một tiếng, ném tay cô xuống rồi mắng một câu: "Phiền phức quá."

Ở cự ly gần, Mộ Thiện mới có dịp quan sát kỹ nữ sát thủ, cô phát hiện cô ta không giống cô hoàn toàn. Nữ sát thủ có vẻ thấp hơn Mộ Thiện một chút, gương mặt tuy giống nhưng nhìn kỹ vẫn có điểm khác biệt. Nếu cô ta đóng giả cô để ám sát Trần Bắc Nghiêu, liệu anh có phát hiện ra không?

Mộ Thiện không biết, người phụ nữ này tên Tô Ân Hạ, là một sát thủ nổi tiếng trong và ngoài nước. Cô ta có biệt tài hóa trang thành người phụ nữ khác. Cô ta chuyên ra tay trong lúc giao hoan với đàn ông, khi đối phương đạt đến đỉnh cao khoái lạc nên không hề phòng bị. Vì vậy, cô ta đạt tỷ lệ giết người thành công rất cao.

Lần này, có người bỏ số tiền lớn mời cô ta từ Malaysia tới Trung Quốc. Cô ta chỉ biết đó là một vụ ám sát bình thường, nhưng bây giờ lại dính dáng đến Tầm. Nghĩ đến danh tiếng của Tầm trên trường quốc tế, nghĩ đến tin đồn sợi dây đeo tay này không bao giờ rời khỏi Tầm, người đắc tội Tầm sẽ có kết cục bi thảm, cô ta không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Tô Ân Hạ đột nhiên nảy ra ý định giết người diệt khẩu. Nếu Mộ Thiện còn sống, sau này Tầm biết chuyện cô ta hôm nay động thủ, như vậy cô ta cũng khó thoát chết. Nghĩ đến đây, cô ta trùng mắt với Mộ Thiện, ánh mắt lộ vẻ hung dữ.

Mộ Thiện giật mình khi bắt gặp ánh mắt của nữ sát thủ. Cô đoán cô ta và Tầm có mối ân oán nào đó nên cô ta mới có ý định giết cô khi nhìn thấy sợi dây đeo tay của Tầm. Mộ Thiện thăm rủa Tầm. Thấy nữ sát thủ thò tay vào túi quần, Mộ Thiện giật mình hoảng hốt. Trong lúc không biết làm thế nào, cô đột nhiên bật cười.

Tô Ân Hạ vốn có tính cảnh giác cao độ, cô ta nghi hoặc nhìn Mộ Thiện: "Sao cô lại cười?"

Mộ Thiện lắc đầu, biểu thị cô không thể mở miệng. Tô Ân Hạ rút một con dao găm kè vào cổ Mộ Thiện, đồng thời cô ta kéo miếng băng dán trên miệng Mộ Thiện.

"Tầm cứ cô đến đây? Sao anh ta không tự mình đến?" Mộ Thiện vờ như không để ý đến sát khí trong mắt cô ta.

Tô Ân Hạ nhìn cô không lên tiếng.

"Dù anh ta giết chết Trần Bắc Nghiêu, tôi cũng không đi theo anh ta, bảo anh ta đừng hy vọng viễn vông." Mộ Thiện nói: "Anh ta cho cô bao nhiêu tiền? Cô tha cho chúng tôi, chúng tôi sẽ cho cô gấp mười lần."

Tô Ân Hạ mỉm cười: "Tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp." Nói đến đây, cô ta chợt nhớ ra người thuê cô ta đã dẫn đi dẫn lại, không được động đến Mộ Thiện. Trong lúc nóng ruột cô ta suýt hủy hoại danh tiếng của mình. Nghe Mộ Thiện nói, Tô Ân Hạ đoán Mộ Thiện và Tầm có mối quan hệ không bình thường, nếu không tại sao Tầm lại tặng Mộ Thiện sợi dây đeo tay? Bây giờ cô ta giết Trần Bắc Nghiêu, có lẽ Tầm sẽ cảm ơn cô ta nữa chẳng khác.

Nghĩ đến đây, Tô Ân Hạ như trút gánh nặng trong lòng. Cô ta lại dán miệng Mộ Thiện và bỏ cô vào trong tủ quần áo. Mộ Thiện không biết bản thân thoát chết trong gang tấc, cô tưởng nữ sát thủ giết chết Trần Bắc Nghiêu rồi quay lại giết cô, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Thật ra Mộ Thiện không sợ chết, nhưng nghĩ đến chuyện lát nữa Trần Bắc Nghiêu trở về, anh coi nữ sát thủ là cô...sau đó chết trong tay cô ta, Mộ Thiện không dám nghĩ tiếp.

Tô Ân Hạ là sát thủ chuyên nghiệp, cô ta dùng băng dính cuộn quanh người Mộ Thiện vài vòng, khiến cô không thể động đậy, không thể dùng lưng hay chân đập vào thành tủ để phát ra tiếng động. Làm xong những việc này, Tô Ân Hạ cười cười, đóng cửa tủ và ngồi xuống giường.

Toàn thân Mộ Thiện bất động, may mà tầm mắt của cô ở đúng khe tủ, có thể miễn cưỡng theo dõi động tĩnh trong phòng. Tô Ân Hạ ngồi xuống giường một lúc, cảm quyền sách của Mộ Thiện lật vài trang rồi lại cau mày ném sang một bên. Sau đó cô ta đứng dậy đi sang tủ quần áo ở bên cạnh. Một lúc sau, Tô Ân Hạ lại xuất hiện trong tầm nhìn của Mộ Thiện. Lần này cô ta thay bộ váy ngủ của Mộ Thiện, đứng kiểu hai dây để lộ bộ ngực trắng ngần mà Trần Bắc Nghiêu yêu thích.

Mộ Thiện cảm thấy tức ngực.

Chiều mỗi lúc một muộn, người Mộ Thiện ở trạng thái co quắp nên cô vừa đau nhức vừa mệt mỏi. Đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua, toàn thân Mộ Thiện bải hoải rã rời. Khi cô nhìn ra bên ngoài, Tô Ân Hạ đã tắt hết đèn trong phòng, cô ta chỉ bật ngọn đèn ở đầu giường, làm cả căn phòng trở nên u tối. Mộ Thiện càng cảm thấy lo lắng, cô chỉ sợ Trần Bắc Nghiêu không nhận ra sự khác biệt giữa hai người.

Dường như phát giác ánh mắt của Mộ Thiện ở trong tủ, Tô Ân Hạ đột nhiên quay đầu nhìn về bên này, cô ta nhếch miệng cười rồi nằm xuống giường. Cô ta gio tay kéo dây áo xuống, để lộ đỉnh đồi đầy đặn trắng ngần. Sau đó Tô Ân Hạ cảm quyền sách của Mộ Thiện, nhưng cô ta không đọc sách mà nhìn lên trần nhà, ánh mắt vô cùng phấn khích.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng bước chân vô cùng quen thuộc đối với Mộ Thiện. Trong lòng Mộ Thiện vừa đau đớn vừa sợ hãi, nhưng cô chỉ có thể mở to mắt nhìn cánh cửa phòng nhẹ nhàng đẩy ra, Trần Bắc Nghiêu đi vào.

Tay anh vẫn cầm điện thoại, thần sắc bình thản như thường lệ. Anh nói nhỏ một câu: "Tôi biết rồi, cảm ơn" rồi cúp điện thoại. Sau đó anh ngẩng đầu nhìn người phụ nữ nằm trên giường rồi tiến lại gần cô ta.

Nước mắt Mộ Thiện trào ra, tầm nhìn trở nên mơ hồ. Cô thấy Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống giường, Tô Ân Hạ như con rắn cuộn lấy người anh, cô ta ôm chặt thắt lưng anh, đặt môi lên cổ anh. Trần Bắc Nghiêu giang hai tay ôm eo cô ta, vùi mặt vào mái tóc dài của cô ta hít một hơi sâu như mọi ngày.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Khác biệt

Mộ Thiện ra sức giãy giụa mà không thể nhúc nhích. Cô muốn đập đầu vào thành tù nhưng bị sợi băng dính dán chặt, đau đến mức chết đi sống lại. Cô muốn nhắm mắt để khỏi chứng kiến cảnh tượng trong phòng nhưng Trần Bắc Nghiêu chỉ cách cô vài mét, anh đang ôm một người phụ nữ khác và đối mặt với nguy hiểm nên cô không cam tâm. Đang lúc bị phần, cô đột nhiên nghe thấy giọng nói bình thản của Trần Bắc Nghiêu: "Trên người em hình như có mùi gì?"

Mộ Thiện thờ phào, trong lòng dấy lên một tia hy vọng, cô lại nhìn qua khe tù. Lúc này, Trần Bắc Nghiêu buông người Tô Ân Hạ và đứng dậy. Tô Ân Hạ hàm hồ hỏi nhỏ: "Sao cơ?"

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô ta mỉm cười: "Trên người em có mùi mồ hôi, em đi tắm trước đi." Tô Ân Hạ vốn rất cảnh giác, nhưng nghe giọng nói dịu dàng của anh, cô ta nhẹ nhõm hẳn. Hôm nay cô ta đột nhập vào nhà của Trần Bắc Nghiêu, tuy khá bình tĩnh nhưng cô ta cũng không dám lơ là. Tất nhiên cô ta đến đây với mục đích giết người nhưng thấy khí chất và dung mạo Trần Bắc Nghiêu xuất sắc hơn bất cứ người đàn ông cô ta từng gặp, lại nghe nói Trần Bắc Nghiêu có thân thủ rất tốt, cô ta quyết định quyến rũ anh và sẽ ra tay trong lúc hai người mặn nồng. Làm vậy cô ta vừa có thể hoàn thành công việc, lại vừa có thể tận hưởng khoái lạc với trùm xã hội đen nổi tiếng.

Tô Ân Hạ nở nụ cười ngọt ngào với Trần Bắc Nghiêu rồi giơ tay cời váy ngủ. Dưới ánh đèn mờ mờ, thân hình cô ta đầy đặn hấp dẫn không thua kém Mộ Thiện. Mặc dù tự tin sẽ không bị phát hiện nhưng Tô Ân Hạ không dám cời cả quần lót. Cô ta duyên dáng đi vào nhà tắm.

Sau khi Tô Ân Hạ khuất dạng, Trần Bắc Nghiêu đưa mắt về phía nhà tắm. Mộ Thiện bất giác nhớ đến những lúc cô tắm, Trần Bắc Nghiêu thỉnh thoảng mở cửa ngắm nhìn cô, thậm chí có lúc anh còn xông vào cùng cô tắm uyên ương. Nghĩ đến đây, tim Mộ Thiện nhói đau. Quả nhiên ở bên ngoài, Trần Bắc Nghiêu chậm rãi đi đến cửa nhà tắm.

Tô Ân Hạ khi vào nhà tắm thuận tay đóng cửa. Nhưng cô ta hiểu rõ đàn ông, trong lòng chờ mong Trần Bắc Nghiêu đẩy cửa đi vào. Phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào, cô ta quyết định giải quyết anh ngay trong này, tiếng động sẽ càng nhỏ hơn. Một lát sau, cô ta thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân của Trần Bắc Nghiêu bên ngoài cửa, trong lòng khắp khối mừng thầm.

Mộ Thiện thấy Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên tay nắm mở cửa, nước mắt cô lại chảy xuống. Nào ngờ, Trần Bắc Nghiêu không đẩy cửa mà với tay mở ngăn kéo ở bên cạnh, cầm cái chìa khóa tra vào ổ, nhẹ nhàng vặn một vòng, khóa trái cửa nhà tắm.

Trong nhà tắm, Tô Ân Hạ chờ mãi cũng chỉ thấy Trần Bắc Nghiêu dừng lại ở ngoài cửa mà không có thêm bất cứ động tác nào khác. Cô ta tắt vòi nước nói vọng ra ngoài: "Anh có vào trong này không?"

"Em cứ tắm sạch sẽ đi". Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Tô Ân Hạ từng đọc qua tài liệu về Trần Bắc Nghiêu, biết con người này tính tình thâm hiểm cổ quái, chắc là đối với phụ nữ cũng như vậy. Cô ta trả lời một tiếng "vâng" rồi vặn vòi hoa sen tắm rửa thật sự.

Ở bên ngoài, Trần Bắc Nghiêu đảo mắt quanh phòng một lượt, Mộ Thiện mừng rỡ khôn xiết. Cô thấy ánh mắt anh dừng lại ở tủ quần áo một giây nhưng anh không tiến về phía cô mà lặng lẽ đi ra khỏi phòng.

Mười mấy giây sau, Trần Bắc Nghiêu lại tiến vào phòng. Chỉ là lần này, trong tay anh cầm một khẩu súng. mấy vệ sỹ rón rén đi sau lưng anh. Bọn họ áp sát vào cửa nhà tắm, giơ súng lặng lẽ chờ đợi.

Trần Bắc Nghiêu đi đến bên giường ngủ, nhắc támm kiểm tra gầm giường. Sau đó anh đứng dậy đến trước tủ quần áo, nhẹ nhàng mở cửa tủ.

Mộ Thiện giàn giụa nước mắt, ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt anh vô cùng đau xót khi thấy bộ dạng của cô. Anh vẫy tay ra hiệu một vệ sỹ, người đó lặng lẽ đi đến đưa cho anh con dao. Trần Bắc Nghiêu đón lấy, cắt đứt băng dính. Chân tay Mộ Thiện đã tê liệt từ lâu, thân thể vừa được tự do, cô liền đổ người xuống. Trần Bắc Nghiêu vội đỡ Mộ Thiện, ôm cô vào lòng rồi bế cô đi ra ngoài.

Trên hành lang, mấy vệ sỹ nghe tin dữ vừa vặn chạy tới nơi. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi ra ngoài, bọn họ thờ phào nhẹ nhõm. Trần Bắc Nghiêu đưa mắt ra hiệu cho một támm phúc trong đám người, támm phúc gật đầu, dẫn mấy vệ sỹ đi vào phòng ngủ.

Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi xuống phòng khách ở tầng một. Phòng khách xuất hiện bảy támm vệ sỹ. Những người này bình thường bảo vệ vòng ngoài ngôi biệt thự. Trong nhà xảy ra chuyện, bọn họ lập tức tụ tập ở đây. Trần Bắc Nghiêu đặt Mộ Thiện nằm xuống ghế sofa, đồng thời tháo miếng băng dính trên miệng cô.

"Bác Nghiêu!" Mộ Thiện nghẹn ngào, cô giơ tay ôm chặt người anh, anh cũng ôm cô vào lòng.

Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu mới thả lỏng người Mộ Thiện, nhưng anh vẫn để cô tựa vào ngực anh, anh cất giọng dịu dàng: "Đừng sợ." Mộ Thiện tưởng hôm nay cô và anh sẽ gặp đại nạn, nhưng bảy giờ hồi tưởng mới thấy, dường như Trần Bắc Nghiêu lập tức phát hiện ra nữ sát thủ. Sau khi lấy lại

bình tĩnh, cô cất giọng hiếu kỳ: "Sao anh nhận ra cô ta không phải là em?"

Thần sắc Mộ Thiện đã trở lại bình thường, nhưng hai tay cô vẫn nắm chặt áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu không rời làm tim anh mềm hẳn. Về nghi vấn của cô, anh không cho rằng đó là chuyện ghê gớm, anh giải thích: "Một người vừa báo cho anh biết, sẽ có một nữ sát thủ có biệt tài cải dạng đến thành phố Lâm trong nay mai nên anh đã lưu tâm. Tuy nhiên, cô ta và em khác biệt lớn nên anh nhận ra ngay."

Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, Mộ Thiện cảm thấy hơi kỳ lạ. Tô Ân Hạ đóng giả rất giống cô. Lúc đó trong phòng chỉ bật ngọn đèn ngủ mờ mờ, dù Trần Bắc Nghiêu sống với cô lâu ngày, cô nghĩ anh cũng nhất thời không thể phân biệt. Vậy mà anh nói "khác biệt rất lớn", không biết khác biệt ở điểm nào?

Thật ra Mộ Thiện không hiểu, kể từ lần đầu tiên gặp gỡ, thần hình của cô đã thu hút sự chú ý của Trần Bắc Nghiêu. Anh có tính cách lạnh lùng, không có sở thích nào khác. Trong suốt thời gian xa cách, những lúc mệt mỏi, chỉ cần anh hồi tưởng lại làn da mềm mại, mùi hương tỏa ra từ cơ thể cô, anh lập tức cảm thấy đầu óc thư thái, áp lực giảm bớt.

Bây giờ Mộ Thiện sống cùng anh, đêm đêm ôm ấp thân mật, thân thể cô càng khắc sâu trong trí não anh, dù là nốt ruồi nhỏ trên đầu vai cô hay đường nét xương quai xanh.

Tô Ân Hạ tuy có thể đóng giả giống Mộ Thiện đến tám chín phần, nhưng Trần Bắc Nghiêu vừa chạm vào làn da của cô ta, ngửi mùi hương trên cơ thể cô ta, anh lập tức nhận ra không phải là Mộ Thiện. Nhớ đến thông tin cảnh báo vừa nhận được, anh càng nghi ngờ người phụ nữ này. Lúc đó, anh không kinh động đến cô ta bởi vì anh lo Mộ Thiện vẫn còn ở trong tay cô ta, không biết có bị cô ta hạ độc thủ? Bây giờ thấy Mộ Thiện vẫn nguyên vẹn, Trần Bắc Nghiêu đương nhiên vô cùng mừng rỡ.

Hai người lại ôm nhau một lúc, tầng trên đột nhiên có tiếng bước chân rầm rập. Hai ba phút sau, mấy người vệ sỹ giải nữ sát thủ xuống dưới lầu. Cô ta bị trói chặt hai tay. Lúc cô ta đi xuống, đám vệ sỹ đứng gác dưới phòng khách vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy dung mạo của cô ta. Nghĩ đến chuyện người phụ nữ này dễ dàng lọt qua tuyến phòng thủ của bọn họ, bọn họ rất hồ thẹn.

Một tâm phúc đi đến báo cáo: "Lão đại, tôi sẽ dẫn cô ta đi bây giờ."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu. Đám vệ sỹ liền giải nữ sát thủ rời khỏi ngôi biệt thự. Tâm trạng Mộ Thiện hơi phức tạp. Cô biết nữ sát thủ một khi đã lọt vào tay Trần Bắc Nghiêu rất khó bảo toàn mạng sống. Nhưng nếu không phải Trần Bắc Nghiêu cảnh giác, có lẽ anh đã chết trong tay cô ta. Vậy thì bây giờ anh giết cô ta cũng không có gì sai trái?

Trần Bắc Nghiêu như đọc được suy nghĩ của Mộ Thiện, anh nói dịu dàng: "Anh sẽ không giết cô ta."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Cô ta dám động đến em, tất nhiên sẽ bị trừng phạt. Đợi đến khi bọn họ hỏi ra kẻ chủ mưu đứng đằng sau, anh sẽ giao cô ta cho hình cảnh quốc tế. Một sát thủ quốc tế như cô ta chắc chắn phạm tội đủ để đem ra xử bắn hoặc bị tù một vòng."

Mộ Thiện cũng nghĩ đây là biện pháp thỏa đáng nhất. Một con bảo táp được giải quyết êm đẹp, nhưng ai biết được sau này sẽ còn rắc rối lớn hơn. Mộ Thiện chỉ cảm thấy tương lai mù mịt.

Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện đi lên phòng ngủ phụ ở tầng trên, anh nói: "Hôm nay chúng ta ngủ tạm ở đây."

Mộ Thiện gật đầu, nghĩ đến chuyện nữ sát thủ mặc đồ của cô nằm trên giường của cô, cô thật sự thấy buồn nôn. Mộ Thiện vừa ngồi xuống giường, Trần Bắc Nghiêu lập tức đề cô xuống hôn ngẫu nhiên.

Sống với Trần Bắc Nghiêu lâu ngày, Mộ Thiện cũng dần biết tính anh. Lúc này, ánh mắt anh chuyên tâm, động tác rất mạnh mẽ, cô vừa cảm động vừa buồn cười. Nhưng cô cũng giờ tay ôm chặt lưng anh.

Sau một hồi hoan ái, Trần Bắc Nghiêu nằm trên giường, Mộ Thiện nằm nghiêng trong lòng anh. Trong mắt cô vẫn ẩn hiện vẻ lo lắng, anh trầm tư vài giây rồi mở miệng: "Bà xã, Lý Thành vẫn chưa chết."

Ngữ khí của anh rất bình thản, nhưng Mộ Thiện nghe như sét đánh bên tai. Lý Thành chưa chết? Trước đó có tin anh ta đã qua đời, phía cảnh sát lại không có bất cứ động thái nào, Mộ Thiện còn nghĩ, tuy cái chết của Lý Thành rất đáng tiếc nhưng đồng nghĩa với việc Trần Bắc Nghiêu thoát khỏi một tai họa. Ai ngờ Lý Thành vẫn chưa chết.

Mộ Thiện nhắm mắt, có lẽ lần trước Lý Thành và Bạch An An chạy trốn, bị người của Trương Ngân Thiên truy đuổi, anh ta phải giả chết để che mắt ai đó. Có lẽ lúc bấy giờ Lý Thành đã nhận được sự giúp đỡ từ thế lực đằng sau anh ta nên mới có thể thoát chết trong cuộc đụng độ với người của Trương Ngân Thiên.

"Lý Thành tìm anh à?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu biết Mộ Thiện đã đoán ra phần nào, anh vuốt tóc cô, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng: "Chính Lý Thành là người gọi điện báo tin cho anh về sự xuất hiện của nữ sát thủ."

Trong lòng Mộ Thiện dấy lên một tia hy vọng, có lẽ Lý Thành vẫn nể tình Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: "Cậu ta hẹn anh ngày mai gặp mặt". Đã đến nước này chỉ có thể bình tĩnh quan sát tình hình rồi lựa cách ứng phó. Mộ Thiện ngược nhìn Trần Bắc Nghiêu: "Bất kể xảy ra chuyện gì anh cũng đừng giấu em."

Trần Bắc Nghiêu nghiêm túc gật đầu, coi như nhận lời cô. Thật ra những vụ ám sát trước đó, anh không nói cho Mộ Thiện biết không phải anh cố ý giấu cô, mà dù cô biết cũng chẳng có tác dụng, ngược lại khiến cô càng lo lắng hơn.

Nhưng hôm nay thì khác, đối phương đột nhập vào nhà anh, thậm chí còn ra tay với Mộ Thiện. Anh đối với Mộ Thiện tình nồng ý đậm, tâm linh tương thông nên gặp phải biến cố lớn như vậy, anh không muốn tiếp tục che giấu cô.

Mộ Thiện hôm nay tinh thần căng thẳng, vừa rồi lại cùng Trần Bắc Nghiêu ân ái nên cô không trụ nổi, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ mặc dù cô còn chưa ăn tối. Trần Bắc Nghiêu ngắm nhìn người phụ nữ trong lòng, cặp lông mày anh giãn ra, khóe miệng nhếch lên. Dáng vẻ của Mộ Thiện trong giấc ngủ rất thư thái an lòng, làm tim anh rung nhẹ.

Trần Bắc Nghiêu mồ côi từ nhỏ, đối với các vụ chém giết không còn xa lạ. Lần này, dù đoán ra Trương Ngân Thiên và Đinh Hành liên thủ ám hại anh nhưng mối hận trong lòng anh không mãnh liệt như trước kia. Ngược lại anh nghĩ, nếu không sớm hoàn lương, kiểu gì cũng sẽ có một ngày phiền phức tìm đến cửa. Nếu Mộ Thiện bị liên lụy, nười Trương Ngân Thiên và Đinh Hành cũng không thể bù đắp. Nghĩ đến đây, ý định tạm thời ra nước ngoài lánh nạn vài năm càng trở nên kiên định hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu xuống phòng khách liền nhìn thấy Châu Á Trạch ngồi đợi sẵn. Hai người vào xe ô tô, Châu Á Trạch quay xuống hỏi: "Ngộ nhớ thẳng đó cho người mai phục thì phải làm thế nào?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Nếu cậu ta muốn bắt tôi thì sẽ trực tiếp dẫn người đến nhà. Á Trạch, cảnh sát không cần giờ thủ đoạn đâu."

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, anh ta thở dài: "Không biết tên Lý Thành rốt cuộc muốn gì?"

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Lúc này Mộ Thiện đã thức giấc, cô đang lặng lẽ đứng bên cửa sổ dõi theo chiếc xe của anh. Dưới ánh nắng của buổi sớm mai, gương mặt cô ngời sáng. Tuy cô đứng yên lặng ở đó nhưng từ người cô vừa toát ra vẻ dịu dàng, lại có nét trầm tĩnh kiên định hiếm gặp ở phụ nữ. Đúng lúc này, ô tô chở Trần Bắc Nghiêu từ từ lăn bánh, chẳng mấy chốc đi ra cổng lớn. Tầm mắt của Trần Bắc Nghiêu chỉ còn lại vườn cây xanh mướt của ngôi biệt thự, bóng dáng Mộ Thiện biến mất hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Mười năm

Địa điểm gặp mặt Lý Thành là một quán trà ở ngoại ô thành phố.

Tuy cho rằng Lý Thành sẽ không mai phục nhưng Châu Á Trạch vẫn cẩn thận điều người bảo vệ ở vòng ngoài. Trong khi đó, Trần Bắc Nghiêu thần nhiên đi vào quán trà.

Ngon gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua, bờ tường ngoài quán trà um tùm cây xanh, trông rất mát mắt. Quán trà rộng lớn buổi sáng sớm không một bóng người. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đi sâu vào bên trong, ngay lập tức nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi uống nước ở cái bàn bên cửa sổ. Anh ta mặc áo sơ mi phẳng phiu, gương mặt hơi tiêu tụy. Người đàn ông quen thuộc đó chính là Lý Thành, cánh tay phải của Trần Bắc Nghiêu, người đã thiết mạng cách đây không lâu.

Nghe tiếng bước chân, Lý Thành liền ngẩng đầu. Anh ta vội đứng dậy khi thấy Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch. Anh ta mấp máy môi nhưng không biết phải xưng hô thế nào.

Trần Bắc Nghiêu mở miệng trước, ngữ khí anh trầm tĩnh như mọi ngày: "A Thành."

Châu Á Trạch ở bên cạnh nhếch mép: "Anh Thành."

Lý Thành cũng mỉm cười, nhưng anh ta không thể thốt ra câu "ông chủ" hay "lão đại" như trước. Cuối cùng anh ta gọi thẳng tên: "Bắc Nghiêu, Á Trạch, rất vui vì hai người nhận lời đến đây."

Châu Á Trạch chửi thầm Lý Thành là đồ đạo đức giả. Trần Bắc Nghiêu cười nhạt: "Tôi có thể không đến sao?"

Câu nói mang hàm ý sâu sa, khiến Lý Thành và Châu Á Trạch sửng người rồi đưa mắt nhìn nhau. Ba người phảng phất như quay lại thời kỳ cùng trải qua hoạn nạn, phối hợp ăn ý. Châu Á Trạch liếc xéo Lý Thành cười nhếch mép, trong khi Lý Thành tỏ ra hết sức chân thành. Bất gặp nụ cười của Châu Á Trạch, anh ta liền đưa mắt đi chỗ khác.

Lý Thành nhắc ấm trà rót đầy chén của hai người: "Nữ sát thủ đến từ Malaysia, tôi đã giao cho tổng bộ Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương. Họ nhờ tôi chuyển lời cảm ơn đến anh."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, anh chuyển đề tài: "Bạch An An vẫn ở trong tay Trương Ngân Thiên, chú không đi cứu cô ấy sao?"

Lý Thành có lẽ không ngờ Trần Bắc Nghiêu nhắc đến vấn đề này, anh ta ngó người một lúc mới cất giọng lãnh đạm: "Tất nhiên tôi sẽ cứu cô ấy."

Nghe anh ta nói vậy, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đều có chung ý nghĩ, xem ra Sở công an tạm thời vẫn chưa động đến Trương Ngân Thiên. Nếu không, sao họ có thể để mặc Lý Thành bị Trương Ngân Thiên tấn công, còn Bạch An An bị ông ta giam giữ?

Quả nhiên đáy mắt Lý Thành lộ vẻ bi thương. Nhưng anh ta lập tức lấy lại bình tĩnh: "Hôm nay tôi đến đây là muốn bàn đến chuyện của các anh."

Ngữ khí của Lý Thành thay đổi rõ rệt, anh ta nhấn mạnh từ "các anh", coi như vạch rõ ranh giới địch ta. Châu Á Trạch "hừ" một tiếng còn Trần Bắc Nghiêu vẫn không có biểu cảm nào khác.

Lý Thành từ tốn nói tiếp: "Tôi đã nộp toàn bộ chứng cứ phạm tội của các anh trong năm năm qua lên công an tỉnh..."

Anh ta mới nói đến đây, Châu Á Trạch tức giận cắt ngang: "Chứng cứ phạm tội? Anh đi theo lão đại năm năm, lão đại là người thế nào anh còn không rõ sao? Mẹ kiếp, lão đại không hề động đến ma túy, giết người cũng chỉ có mấy tên khốn nạn đáng chết, hơn nữa bị người ức hiếp đến tận cổ mới động thủ. Trước đây anh từng nói gì anh quên rồi à? Anh nói trong cả nước đại khái chỉ có mỗi lão đại của chúng ta, hơn hai trăm cô gái làm việc trong các hộp đêm, không một ai bị cưỡng ép. Bây giờ anh còn nhắc đến chứng cứ phạm tội?"

"Á Trạch!" Trần Bắc Nghiêu nghiêm mặt: "Đề chú ấy nói hết đi đã."

Lý Thành tiếp tục lên tiếng: "Đúng, tôi từng nói, nếu trùm xã hội đen trong cả nước ai cũng như lão đại, xã hội này có trật tự và ổn định hơn nhiều."
Giương mặt Trần Bắc Nghiêu vô cảm, Châu Á Trạch ngó người, Lý Thành ngập ngừng: "...Đây cũng là những lời tôi báo cáo với giám đốc Sở công an."

"Lão đại, Á Trạch." Lý Thành tỏ ra chân thành: "Chúng tôi không phải là người cổ hủ cứng nhắc như các anh nghĩ. Giám đốc Sở thường nói, lão đại có công hiến rất lớn đối với nền kinh tế toàn tỉnh, dính đến hành vi phi pháp quả thật rất đáng tiếc."

Châu Á Trạch cười nhạt: "Thế thì sao? Nói như vậy giám đốc Sở của các anh sẽ tha cho chúng tôi?"

Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: "Giám đốc Đoàn là thạc sỹ ngành kinh tế học và tội phạm học, ông ấy có cao kiến gì không?"

Lý Thành ngập ngừng trong giây lát: "Lão đại, giám đốc Đoàn tuy coi trọng anh nhưng ông ấy là người có nguyên tắc. Giết người là hành vi phạm pháp. Sự tồn tại của các thế lực xã hội đen ở thành phố Lâm là căn bệnh trầm kha kéo dài, công an tỉnh đã hạ quyết tâm xóa sổ, chúng tôi cũng nhận được sự ủng hộ từ Bắc Kinh."

Nói ra câu này, Lý Thành coi như tỏ rõ thái độ. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch im lặng. Châu Á Trạch nở nụ cười lạnh lùng: "Xóa sổ? Haha... Vậy thì hôm nay anh muốn bàn chuyện gì?"

Thật ra trước khi đến đây, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đều đoán Lý Thành nhất định có ý đồ, nếu không cần gì phải gặp riêng bọn họ? Bây giờ nghe chính miệng anh ta kết luận bọn họ phạm tội, Châu Á Trạch không tức giận mới là lạ.

Trần Bắc Nghiêu ngược lại vẫn rất trầm tĩnh, anh uống một ngụm trà, chờ đợi Lý Thành nói tiếp. Lý Thành quả nhiên nhắc ấm trà rót vào chén Trần Bắc Nghiêu, đồng thời lên tiếng: "Tình hình tương đối phức tạp." Anh ta ngừng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt sắc bén: "Lão đại, chỉ cần anh tình nguyện làm 'người chỉ điểm', tôi có thể giúp anh giảm án phạt."

Châu Á Trạch bật cười ha hả, đến Trần Bắc Nghiêu cũng cười nhạt: "Chỉ điểm ai?"

Lý Thành nghiêng răng nói ra cái tên anh ta hận đến cốt tủy: "Trương Ngân Thiên."

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc, Châu Á Trạch cất giọng mỉa mai: "Chúng tôi và Trương Ngân Thiên nước sông không phạm nước giếng. Chỉ điểm? Chỉ cái đầu anh! Hừ... Anh biết Trương Ngân Thiên muốn hợp tác với chúng tôi nên bảo chúng tôi làm nội gián cho các anh? Lý Thành, anh cũng thâm hiểm thật đấy! Chúng tôi có mấy cái mạng mà đòi giỡn chơi với Trương Ngân Thiên?"

Thấy Châu Á Trạch nổi giận, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta, ngầm bảo anh ta bình tĩnh lại. Sau đó, anh quay sang Lý Thành: "Đây là ý của chú, hay là ý của giám đốc Sở?"

"Đều không phải, đây là hành động lớn chúng tôi phối hợp cùng tổng bộ Interpol khu vực Châu Á Thái Bình Dương." Ánh mắt Lý Thành lóe lên tia hân học: "Trương Ngân Thiên không còn hồng hách bao lâu nữa đâu, trong tay Interpol đã có chứng cứ phạm tội của ông ta."

Nghe anh ta nói vậy, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch hơi bất ngờ. Nếu đã có chứng cứ, sao còn cần bọn họ làm người chỉ điểm?

Lý Thành im lặng một lúc mới có thể đề nên mối hận với Trương Ngân Thiên. Sau khi lấy lại bình tĩnh, anh ta liền kể đầu đuôi cho hai người.

Hóa ra Bạch An An và Lý Thành là bạn học ở trường cảnh sát, họ nảy sinh tình cảm từ thời đi học. Chỉ tiếc là sau khi tốt nghiệp, Bạch An An bị điều tới bộ phận hình cảnh quốc tế, Lý Thành ở lại công an tỉnh. Một hai năm sau đó, hai người bắt đầu công việc nằm vùng. Lúc đó, Lý Thành thông qua Trần Bắc Nghiêu gia nhập Dung Thái với mục đích thu thập chứng cứ phạm tội của cha con Đinh thị, còn Bạch An An làm thuộc hạ của Trương Ngân Thiên.

Chuyện xảy ra sau này phát triển đến mức hai người không thể không chế. Trần Bắc Nghiêu vùng lên sau một đêm, Lý Thành cũng trở thành cánh tay đắc lực của anh. Nhưng Bạch An An thì không gặp may như vậy.

"Trương Ngân Thiên cưỡng hiếp cô ấy, rồi bắt cô ấy làm tình nhân của hắn." Nói đến đây, gương mặt Lý Thành chỉ còn lại vẻ u ám.

Châu Á Trạch cười nhạt, Trần Bắc Nghiêu không biến sắc. Cả hai đều có chung suy nghĩ, nhìn thái độ của Bạch An An đối với Trương Ngân Thiên cũng không hẳn là bị ép buộc, chỉ có điều Lý Thành không muốn tin vào sự thật mà thôi.

Lý Thành còn cho bọn họ biết một thông tin bất ngờ, Trương Ngân Thiên là đối tượng chú ý trọng điểm của Interpol, bởi vì tội lỗi của ông ta không cùng cấp độ với Trần Bắc Nghiêu.

"Ông ta buôn bán vũ khí, ủng hộ phần tử khủng bố trong và ngoài nước." Lý Thành giải thích: "An An đã nắm được chứng cứ phạm tội của ông ta và nộp lên tổng bộ châu Á Thái Bình Dương. Nhưng vài ngày sau, cô ấy bị Trương Ngân Thiên phát hiện."

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch không mấy ngạc nhiên. Có lẽ chỉ người ngủ chung giường chung gối mới có thể nắm được chứng cứ tội phạm cụ thể như vậy.

Lý Thành kể vắn tắt diễn biến vụ việc. Thì ra Trương Ngân Thiên có thế lực quá lớn, tổng bộ Châu Á Thái Bình Dương cũng có người của ông ta, thành ra ông ta phát hiện thân phận của Bạch An An ngay ngày hôm sau khi cô nộp chứng cứ. Bạch An An trốn thoát khỏi Trương Ngân Thiên, nhưng cô suýt nữa bị một hình cảnh quốc tế bắt giữ khi cô đến điểm hẹn đã định, vì người này cũng bị Trương Ngân Thiên mua chuộc. Bạch An An hết cách, đành đi cả ngàn dặm từ Bắc Kinh trốn xuống thành phố Lâm, tìm gặp Lý Thành. Đồng thời cô cũng tìm cách liên lạc với lãnh đạo cao cấp của tổng bộ. Chỉ là lúc này, tổng bộ châu Á Thái Bình Dương đã loạn cào cào, có người mưu đồ đánh cắp chứng cứ phạm tội của Trương Ngân Thiên, cấp trên trực tiếp của Bạch An An bị ám sát. Vì vậy Bạch An An không còn đường nào để đi, lại bị Trương Ngân Thiên cử người bủa vây bắt về. Hôm cùng Bạch An An bỏ trốn, Lý Thành đã liên lạc trước với công an tỉnh. Vì vậy khi hai bên đụng súng, Lý Thành được đồng nghiệp cứu thoát, đối phương cũng bị chết vài người nhưng chúng đã bắt Bạch An An.

"Nếu đã có chứng cứ, tại sao các anh không bắt giữ ông ta?" Châu Á Trạch hỏi.

Lý Thành ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Bởi vì tôi muốn ông ta chết một cách triệt để."

Châu Á Trạch cảm thấy câu trả lời hơi kỳ lạ, Trần Bắc Nghiêu nhạy bén phát hiện ra, anh ta nói "Tôi" chứ không phải "Chúng tôi".

Hóa ra chứng cứ Bạch An An phải dùng thân xác đánh đổi, chỉ là hợp đồng mua bán vũ khí của Trương Ngân Thiên và nội dung ghi âm điện thoại giữa ông ta với tổ chức khủng bố, còn cách thức và lộ trình vận chuyển vũ khí cô vẫn chưa nắm được. Trương Ngân Thiên tuy cung chiêu Bạch An An nhưng ông ta không cho cô động đến chuyện làm ăn nên cô chỉ có thể ăn trộm bản hợp đồng và cài máy nghe lén trong điện thoại của ông ta.

Nghe đến đây Trần Bắc Nghiêu lập tức sáng tỏ. Kẻ khủng bố trong hay ngoài nước đều có một đặc điểm chung, bọn chúng có chế độ cấp bậc và quy trình làm việc nghiêm ngặt, dù Trương Ngân Thiên bị xử bắn, thuộc hạ của ông ta vẫn có thể tiếp tục giao dịch với tổ chức khủng bố. Trần Bắc Nghiêu cười lạnh: "Đến Bạch An An còn không điều tra ra, tại sao chú cho rằng chúng tôi có thể làm được?"

Bị Trần Bắc Nghiêu vạch trần động cơ nhưng Lý Thành vẫn không hề lúng túng. Thật ra anh ta đề nghị với giám đốc Sở công an và lãnh đạo Interpol Trung Quốc để Trần Bắc Nghiêu làm "người chỉ điểm" là có mục đích riêng. Một mặt, Lý Thành không giao nộp hết chứng cứ phạm tội của Trần Bắc Nghiêu vì anh ta không muốn dồn Trần Bắc Nghiêu vào chỗ chết. Mặt khác, Trương Ngân Thiên một tay che lấp bầu trời, anh ta vô cùng thù hận Trương Ngân Thiên, anh ta biết nếu có sự giúp đỡ của Trần Bắc Nghiêu, anh ta chắc chắn có thể đưa Trương Ngân Thiên ra pháp trường.

Nghe đến đây, Lý Thành mỉm cười với Trần Bắc Nghiêu và cất giọng bình thản: "Theo suy đoán của Interpol, Trương Ngân Thiên tìm mọi cách hợp tác với anh và Đinh Hành là vì mục đích mở tuyến đường vận chuyển vũ khí ở khu vực Tây Nam. Cũng có khả năng ông ta sẽ chuyển hoạt động sang khu vực Tây Tạng và Tân Cương. Sau khi xảy ra chuyện của Bạch An An, ông ta đề phòng vô cùng cẩn mật, người của chúng tôi không thể xâm nhập. Anh thì khác, ông ta coi anh cùng một loại người với ông ta, chỉ cần anh đồng ý hợp tác, ông ta sẽ không phòng bị anh, nhất định chúng ta sẽ thành công."

Lý Thành cuối cùng cũng lật ngửa mọi lá bài. Nghe đến đây, Châu Á Trạch mất hết kiên nhẫn, anh ta tất nhiên không ngừng cố gắng đến mức coi thường cảnh sát nhưng trong mắt anh ta, đề nghị của Lý Thành là cốt lõi. Châu Á Trạch nhìn Trần Bắc Nghiêu, ai ngờ Trần Bắc Nghiêu trầm tư vài giây rồi mở miệng hỏi: "Án phạt giam đến mức nào?"

Châu Á Trạch gạt mình kinh ngạc, Lý Thành nở nụ cười ngược ngạo, nhưng anh ta rất nhanh lấy lại vẻ kiên định: "Tịch thu toàn bộ tài sản, ngồi tù mười năm." Lý Thành ngừng một lát rồi nói tiếp: "Lão đại, tiền lúc nào kiếm chẳng được. Mười năm sau, anh có thể cùng chị dâu sống cuộc sống yên ổn đến cuối đời. Tôi nghĩ, có lẽ đây cũng là điều chị dâu mong muốn."

Nhắc Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu nhướng mắt nhìn anh ta rồi gật đầu: "Cho tôi suy nghĩ vài ngày."

Châu Á Trạch lừ mắt với Lý Thành, nhưng khi quay sang Trần Bắc Nghiêu, anh ta không biết phản bác thế nào. Lý Thành thở phào nhẹ nhõm khi thấy Trần Bắc Nghiêu không cự tuyệt: "Lão đại, lúc đầu anh có hành vi phạm pháp cũng là vì bất đắc dĩ. Anh giúp chúng tôi tóm gọn Trương Ngân Thiên, cũng có nghĩa lập công với quốc gia. Dựa vào tính cách của chị dâu, chị ấy nhất định sẽ ủng hộ anh."

Trần Bắc Nghiêu nói lãnh đạm: "Tôi và chị dâu chú thính sau sẽ tổ chức hôn lễ. Tôi hy vọng cô ấy có một đám cưới hạnh phúc vui vẻ. Từ giờ cho đến lúc đám cưới, chú hãy giữ thể diện cho tôi."

Lý Thành gật đầu: "Được, tôi chờ tin của anh."

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch đứng dậy, Lý Thành cũng đứng lên theo. Châu Á Trạch đột nhiên hỏi: "Anh là cảnh sát, lúc chúng tôi giết Đinh Mặc

Ngôn, tại sao anh không ngăn cản? Tại sao anh hết lần này đến lần khác cứu sống Đình Hành?"

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười nhìn Lý Thành. Lý Thành không né tránh, anh ta từ tốn trả lời: "Đình Mặc Ngôn vốn là đồ cặn bã, chết cũng đáng. Còn Đình Hành là người vô tội."

"Vậy sao? Bây giờ anh còn nghĩ anh ta vô tội không?" Châu Á Trạch cười nhạt.

Lý Thành lắc đầu: "Anh ta cũng sẽ bị pháp luật trừng trị thích đáng."

Sau khi ra khỏi quán trà, Trần Bắc Nghiêu trầm mặc hồi lâu, Châu Á Trạch tỏ thái độ bức tức ra mặt, anh ta không nhịn được mở miệng hỏi: "Mười năm? Anh định nghe lời tên phản bội đó, ngồi tù mười năm?"

Trần Bắc Nghiêu nhìn ra ngoài cửa xe. Bây giờ là giờ cao điểm, người đi bộ và xe cộ trên đường bắt đầu tấp nập. Nhớ đến gương mặt xinh đẹp của Mộ Thiện, cặp chân mày Trần Bắc Nghiêu giãn ra, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng.

Mười năm? Anh làm sao nữa?

Châu Á Trạch tương đối yên tâm khi thấy nụ cười của Trần Bắc Nghiêu. Anh ta chợt nghĩ đến lời nói của Trần Bắc Nghiêu, tháng sau tổ chức đám cưới. Đám cưới của hai người chẳng phải hoãn đến nửa cuối năm hay sao? Xem ra Trần Bắc Nghiêu đã có kế hoạch, cố tình khiến Lý Thành phân tâm.

Bắt gặp vẻ do dự và lo âu của Châu Á Trạch, Trần Bắc Nghiêu vỗ vai anh ta: "Chúng ta cùng đi."

Đến lúc này Châu Á Trạch mới vỡ lẽ, anh ta cười hi hi: "Em biết ngay mà...nhưng thằng Lý Thành thế nào cũng cứ người theo dõi chúng ta. Không sao, đến lúc lên đường, em sẽ đứng ra giải quyết."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: "Đừng làm cậu ta bị thương, chúng ta cùng phải để lại một đường rút lui".

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Sự thật

Sau khi gặp Lý Thành, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên không muốn đến công ty, anh bảo tài xế đưa anh về thẳng nhà.

Xe dừng lại trước cửa ngôi biệt thự, Trần Bắc Nghiêu bảo tài xế và vệ sỹ đi trước, còn anh không lập tức xuống xe mà châm một điếu thuốc, lặng lẽ ngồi trong xe. Lúc này mới là mười giờ sáng, mặt trời chiếu ánh nắng chói chang khắp không gian. Trần Bắc Nghiêu hút thuốc nửa tiếng đồng hồ mới xuống xe đi vào nhà trong tia nắng nhức mắt.

Căn phòng lớn không một bóng người, Mộ Thiện không biết đi đâu mất. Trần Bắc Nghiêu vốn có nhiều lời muốn nói với cô đành phải đè nén trong lòng. Trong nguyên tắc xử lý mọi chuyện của anh, sống cùng Mộ Thiện đến đâu bạc rằng long là mục tiêu đầu tiên. Vì vậy khi Lý Thành đưa ra đề nghị làm "người chỉ điểm", sẽ bị ngồi tù mười năm, Trần Bắc Nghiêu gần như lập tức quyết định trốn ra nước ngoài. Thật ra kể từ lúc Trần Bắc Nghiêu có ý định giết Đình Mặc Ngôn để trả mối thù nhà, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi bỏ quê hương.

Bắt anh ngồi tù? Anh không cao thượng đến mức đó. Trên thực tế, liệu anh có làm chuyện nhiều xấu xa hơn những kẻ có vẻ bề ngoài trong sạch? Hay là do Trần thị của anh là một miếng thịt béo, nên chính phủ mới ra tay với anh?

Trần Bắc Nghiêu mò côi một mình, số tiền anh kiếm được đủ tiêu xài thoải mái mấy đời. Chỉ cần có Mộ Thiện ở bên cạnh, đi nước ngoài cuộc sống sẽ càng ung dung tự tại hơn. Nhưng Mộ Thiện thì khác, nếu cô đi theo anh, có lẽ cô phải gánh tội danh "đồng phạm", có lẽ cả đời này cô không thể gặp lại bố mẹ bạn bè, cô còn phải mai danh ẩn tích sống nom nớp lo sợ suốt quãng đời còn lại.

Trần Bắc Nghiêu cảm thấy rất có lỗi với Mộ Thiện. Tuy nhiên sau khi suy đi tính lại, anh cho rằng trốn ra nước ngoài là sự lựa chọn tốt nhất đối với hai người, anh sẽ không thay đổi quyết định này. Chỉ là bây giờ trong lòng anh cảm thấy xót xa và khó mở miệng nói với Mộ Thiện sự thật đó.

Chỉ một lát sau, Trần Bắc Nghiêu tìm thấy Mộ Thiện. Cô đang ngồi trên cửa sổ trong phòng chơi đàn của anh ở tầng hai, tay cô cầm một quyển sách. Mộ Thiện mặc chiếc váy dài màu be, mái tóc dài xõa xuống vai, gương mặt không trang điểm vừa trầm tĩnh vừa dịu dàng. Nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, cô buông quyển sách đứng dậy, thần sắc nhẹ nhõm hẳn.

Mộ Thiện biết hôm nay Trần Bắc Nghiêu đi gặp Lý Thành, cô lo lắng suốt cả buổi sáng. Bây giờ thấy anh trở về bình an, trong lòng cô như trút gánh nặng, dù cô vẫn còn một chút bất an.

Trần Bắc Nghiêu tiến lại gần, ôm cô cùng ngồi xuống thành cửa sổ. Mộ Thiện ngả đầu vào vai anh, im lặng chờ đợi.

Trần Bắc Nghiêu hôn lên cổ cô: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Nghĩ anh sẽ nói chuyện gì với em?"

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc, anh đặt mười đầu ngón tay cô vào lòng bàn tay anh bóp nhẹ, một lúc sau mới mở miệng: "Bà xã, hãy cùng anh ra nước ngoài."

Mộ Thiện ngạc nhiên: "Nước ngoài? Chúng ta đi đâu?"

"Nam Mỹ." Nghe giọng nói kinh ngạc của Mộ Thiện, tim Trần Bắc Nghiêu chùng xuống. Nhưng anh vẫn kìm nén tất với cô tình hình gấp gáp Lý Thành ngày hôm nay.

Mộ Thiện nghe xong, trong lòng vô cùng nặng nề. Không phải cô không tin lời hứa mười năm của Lý Thành, mà chỉ nghĩ đến chuyện Trần Bắc Nghiêu giả vờ hợp tác với Trương Ngân Thiên để tìm ra lộ trình vận chuyển vũ khí của ông ta, cô đã không muốn anh mạo hiểm. Những phần tử khủng bố đó rất điên cuồng, kẻ Trần Bắc Nghiêu đi lột da hổ sống, chiêu mượn dao giết người của Lý Thành quá thâm hiểm.

Thật ra Mộ Thiện không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng cô đã có câu trả lời. Lúc quyết định ở bên anh, chẳng phải cô cũng đoán ra sẽ gặp trắc trở như ngày hôm nay? Chỉ là cô không ngờ khó khăn lại đến nhanh và mạnh như vậy, chẳng mấy chốc cô phải theo anh rời xa quê hương, rời xa người thân.

Sự trầm mặc của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu rất đau lòng. Tuy trước đây anh từng đề tiện cưỡng ép cô bất kể cô muốn hay không, tuy ở Tam giác vàng, cô đã cầm súng bảo vệ anh, nhưng ở trong lòng anh, cô vẫn là viên ngọc anh nâng niu trên tay. Việc vì cô bỏ ra hết tình cảm, tình lực và tiền bạc đều do anh tự nguyện, anh cho rằng đó là lẽ đương nhiên.

Nhưng lần này hoàn toàn khác, lần này cô phải hy sinh, một sự hy sinh rất lớn. Mặc dù áy náy nhưng trong lòng anh vẫn chờ đợi, chờ đợi cô hy sinh vì anh, cảm giác này khiến anh rất hạnh phúc.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng bao trùm tất cả vẫn là cảm giác thương xót, anh lại khiến cô chịu tù thân. Nếu không xảy ra chuyện của Lý Thành, anh định rửa tay gác kiếm, cho cô một cuộc sống yên bình. Anh và cô có lẽ cũng sẽ ra nước ngoài lánh nạn vài năm nhưng cũng không đến nỗi cấp rập và bị động như bây giờ.

Vào một thời khắc, Trần Bắc Nghiêu thậm chí không chắc chắn Mộ Thiện đồng ý đi cùng anh. Dù sao trong hai mươi sáu năm qua, ngoài anh ra cô còn nhiều thứ để vương vấn, ví dụ như bố mẹ, bạn bè, sự nghiệp, thanh danh của cô.

"Để em suy nghĩ đã." Mộ Thiện nói nhỏ. Trong lòng cô tuy đã quyết định nhưng bảo cô nói dứt khoát từ "vâng", cô nhất thời không thể thốt ra miệng.

"Được." Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đặt xuống đất, anh cúi đầu định hôn cô.

Ánh nắng chói chang rọi qua cửa sổ, chiếu đúng vào mắt Mộ Thiện. Trong lòng Mộ Thiện rất phiền muộn, cô ngoái đầu né tránh, đồng thời giơ tay che miệng anh. Đối diện với ánh mắt trầm mặc của Trần Bắc Nghiêu, cô hơi thất thần: "Em sẽ ở bên cạnh anh...Anh để em nghĩ thêm đã."

Những ngày tiếp theo, Trần Bắc Nghiêu vô cùng bận rộn. Tuy sớm có sự chuẩn bị, một phần tài sản của anh đã chuyển ra nước ngoài, nhưng bây giờ muốn lặng lẽ ra đi, anh phải thu xếp ổn thỏa. Vì vậy ngày ngày anh mãi tới muộn mới về nhà.

Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quyết định tổ chức đám cưới vào cuối tháng sáu. Họ còn đúng một tháng để chuẩn bị. Trần Bắc Nghiêu cử một người chuyên phụ trách những công việc liên quan như đặt khách sạn, in thiệp mời...Chỉ có vài người biết sự thật, tất cả đều là giả, đám cưới sẽ không tồn tại. Trước hôn lễ một tuần, cô dâu, chú rể và phù rể sẽ gặp tai nạn sau một buổi tiệc tối nào đó. Xe của bọn họ rơi xuống vực và nổ tung, một lượng thuốc nổ vừa đủ khiến bọn họ nổ banh xác, không để lại dấu vết. Tập đoàn Trần thị sẽ sụp đổ sau một đêm.

Vào những ngày này, giữa Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu tồn tại khoảng cách. Không phải cô không muốn hy sinh bản thân vì anh, cũng không phải cô và anh cãi nhau. Chỉ là mỗi tối anh về nhà với bộ dạng mệt mỏi, vậy mà anh vẫn dịu dàng ôm cô vào lòng, cô vừa xót xa vừa vừa buồn bã. Anh dường như muốn nói với cô điều gì đó nhưng lại không mở miệng, còn cô cũng chỉ có thể trầm mặc. Có lẽ đây là lần đầu tiên bọn họ "chiến tranh lạnh" kể từ khi hai người xác định tình cảm. Thật ra cũng không hẳn là chiến tranh lạnh, chỉ là hiện thực khắc nghiệt khiến Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu không thể trải lòng với nhau.

Vào lúc nửa đêm, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện bất giác nghĩ thầm, rốt cuộc tình yêu là gì?

Năm mươi bảy tuổi, cô cảm thấy tình yêu là linh hồn cô. Mỗi tình đầu cuồng nhiệt đẹp để khiến cô mất đi lý trí. Lúc cô, một nữ sinh thông minh nhất, đạt thành tích học tập tốt nhất bị Trần Bắc Nghiêu chặn lại trong ngõ nhỏ, ôm vào lòng và đặt lên môi nụ hôn mãnh liệt, cô không thể ngờ chỉ vì sự rung động đầu đời, cô phải trả một cái giá đắt đến mức nào.

Sau đó, Mộ Thiện cho rằng tình yêu là phải nghĩ đến bản thân trước. Cô cho rằng cô có thể khống chế, chỉ cần rời xa Trần Bắc Nghiêu, rời khỏi người đàn ông dính đến xã hội đen đó, cô vẫn là bản thân cô, tình yêu của cô vẫn tươi đẹp như lần đầu. Nhưng cô đã đánh giá cao nghị lực của bản thân, đồng thời đánh giá thấp dục vọng của Trần Bắc Nghiêu đối với cô.

Sau khi cùng anh vào sinh ra tử, cuối cùng cô cũng hiểu ra, mỗi cuộc tình đều tồn tại được một thời gian. Cô có thể nhận ra sự thay đổi của anh, cô cũng không thể khống chế sự thay đổi của chính bản thân cô. Dường như cô càng hiểu anh hơn, cô thông cảm vì bất đắc dĩ nên anh mới vi phạm pháp luật, cô hiểu nguyên do khiến anh lạnh lùng vô tình. Mộ Thiện mãi mãi không tán đồng những việc anh làm, dù trong lòng cô không cam tâm, dù quá khứ trở thành vết sẹo xấu xí trong lòng cô, nhưng cô chỉ có thể nghe theo tiếng gọi của con tim, cô muốn ở bên cạnh anh.

Bây giờ, lẽ nào tình yêu là vì anh chấp nhận từ bỏ cuộc sống của cô? Nếu cô nhả tâm từ bỏ bố mẹ, từ bỏ lý tưởng, thậm chí từ bỏ cả tên tuổi, liệu cô có còn là Mộ Thiện?

Mộ Thiện không tìm ra câu trả lời, cô chỉ biết nghe theo bản năng của mình. Bản năng khiến cô đêm đêm mất ngủ, bản năng khiến cô từng bước cùng anh tiến vào lộ trình anh đã vạch sẵn trong sự đau khổ và lương tâm cắn rứt.

Một ngày đầu tháng sáu, Mộ Thiện đi thử váy cưới.

Hôm nay Trần Bắc Nghiêu bận họp cả ngày, không thể đi cùng cô. Một phần do anh thật sự bận rộn, lý do quan trọng hơn là đám cưới chỉ là một màn kịch che mắt, trong lòng anh vẫn rất áy náy nên anh không muốn nhìn thấy cô mặc áo cưới. Anh định để dành sau khi ra nước ngoài, anh sẽ ngắm cô khi cô trở thành cô dâu thật sự, dù đám cưới tổ chức trên một hòn đảo xa lạ nào đó, tại một nhà thờ heo hút nào đó, dù lúc đó chỉ có anh và cô.

Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu đi cùng. Những ngày này, cô chỉ muốn yên tĩnh một mình.

Đến cửa hàng áo cưới, người trợ lý đi theo Mộ Thiện nhanh chóng cùng giám đốc cửa hàng chọn vài bộ váy cưới lộng lẫy nhất cầm đến trước mặt cô. Nhìn thấy những bộ váy cưới màu trắng tinh khôi, tâm trạng Mộ Thiện tốt hơn một chút, cô muốn vào phòng thử đồ ngay lập tức.

Thế nhưng giám đốc cửa hàng treo váy cưới lên giá, tự vỗ tay lên trán: "Chị ngồi chờ một lúc, vừa rồi tôi quên mất không rót nước cho chị."

Mộ Thiện xua tay nói không cần, giám đốc kiên quyết đi ra ngoài, tiện thể khép cửa.

Mộ Thiện đứng nguyên một chỗ, cô đưa tay vuốt nhẹ áo cưới treo trên giá, trong lòng hơi buồn bã.

Phòng thử đồ rộng hơn ba mươi mét, xung quanh treo đầy áo cưới, phía trước còn có mấy cái gương rất lớn, trên trần là đèn chùm màu vàng mát mắt để chiếu. Mộ Thiện đang trầm tư suy nghĩ, chẳng sau có tiếng cửa mở.

Mộ Thiện tưởng người giám đốc quay lại, cô nói mà không ngoảnh đầu: "Tôi nên thử bộ nào trước?"

Người ở phía sau dừng bước, sau đó một giọng đàn ông vang lên: "Chị dâu."

Mộ Thiện cứng đờ người, cô lập tức quay lại, bắt gặp Lý Thành đứng đằng sau cô. Gương mặt anh ta rất bình thản, không để lộ bất cứ sắc thái biểu cảm nào.

Tim Mộ Thiện run nhẹ, chắc anh ta biết hôm nay cô sẽ thử áo cưới ở nơi này nên đã sắp xếp đầu vào đây. Giám đốc vừa rồi có khi không phải là giám đốc thực sự mà là người của anh ta.

Mộ Thiện cố tỏ ra bình tĩnh, mặt cô không biến sắc: "Có chuyện sao? Xin lỗi, tôi phải thử áo cưới, mời anh đi ra ngoài."

Lý Thành mỉm cười ngồi xuống ghế salon: "Chị dâu, tôi đến tìm chị."

Mộ Thiện nói thẳng: "Anh cũng biết từ trước đến nay tôi không nhúng tay vào bất cứ công việc nào của Trần Bắc Nghiêu. Có việc gì anh hãy đi tìm anh ấy." Tuy không biết mục đích Lý Thành đến tìm cô hôm nay nhưng cô hơi khinh thường anh ta, lẽ nào anh ta muốn ra tay với phụ nữ?

Lý Thành coi như không thấy thái độ cự tuyệt gay gắt của Mộ Thiện, anh từ tốn mở miệng: "Chị dâu, tôi biết chị rất quan tâm đến lão đại nên mới tìm đến chị. Mấy ngày trước, tôi đã đi gặp lão đại, tôi nói với anh ấy..."

"Chuyện đó tôi biết rồi." Mộ Thiện lạnh lùng cắt ngang: "Anh bắt chồng tôi ngồi tù mười năm. Sau đám cưới, chồng tôi sẽ trở thành tội phạm, anh còn muốn nói điều gì với tôi? Lý Thành, anh làm rất đúng, anh ấy ngồi tù tôi càng yên lòng hơn, sau này tôi không cần suốt ngày nom nọp lo sợ. Nhưng bản thân anh lẽ nào không có lỗi với anh ấy? Chắc anh cũng biết, anh ấy không dính đến ma túy, không hại người lương thiện, anh ấy tốt hơn bất cứ người nào. Anh lật đổ Trần Bắc Nghiêu, sẽ lại có người nhanh chóng thay thế vị trí của anh ấy, chỉ e là một kẻ càng tồi tệ hơn."

Sau khi tuôn một tràng dài, Mộ Thiện gạt mình. Dù những lời này chỉ nhằm mục đích che mắt Lý Thành, nhưng cô phát hiện, thì ra trong lòng cô rất hả hê. Cô mơ hồ nghĩ, hóa ra cô cũng ích kỷ không muốn anh ngồi tù, cô bắt đầu hiểu anh, cảm thấy anh tốt hơn bất cứ người nào.

Lý Thành trầm mặc trong giây lát rồi lên tiếng: "Chị dâu, hôm nay tôi đến đây quả thực là muốn chị làm công tác tư tưởng giúp chúng tôi. Trần Bắc Nghiêu nhận lời suy nghĩ vài ngày, nhưng anh ta mãi vẫn chưa có câu trả lời chính thức với chúng tôi. Tôi biết chị là người chính trực, tôi hy vọng chị có thể nhìn xa trông rộng khuyên nhủ anh ta. Làm theo đề nghị của tôi, anh ta có thể lập công với quốc gia, đây là điều tốt nhất cho vợ chồng và con cái của anh chị. Tôi mong anh ta đừng chỉ vì lợi ích trước mắt...tính kẻ khác. Chống đối chính quyền là một việc làm không sáng suốt."

Mộ Thiện gạt mình khi nghe Lý Thành nói vậy. Cô không rõ Lý Thành đã phát giác Trần Bắc Nghiêu chuẩn bị bỏ trốn hay chỉ đơn giản muốn cô làm công tác tư tưởng. Cô có thể đoán tại sao Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa chịu nhận lời Lý Thành, nếu nhận lời nhanh quá sẽ thành giả tạo. Anh nhất định trì hoãn vài ngày, đến gần lúc tổ chức đám cưới, anh mới cho Lý Thành biết anh đồng ý hợp tác. Sau đó nhân lúc Lý Thành lơ là cảnh giác, anh sẽ dùng kế "ve sầu thoát xác". ("Ve sầu thoát xác" hay "Kim thiên thoát xác" là kế thứ 21 trong 36 kế của Binh pháp Tôn tử. Kế này sử dụng bộ dạng mới làm kẻ địch bất ngờ trở tay không kịp)

Phản ứng của cô vừa rồi chắc là thỏa đáng. Một người phụ nữ dù chính trực đến mấy cũng khó có thể bình tĩnh khi chồng mình sắp phải ngồi tù.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thở dài: "Lý Thành, anh đừng nói nữa, anh mau đi đi."

Thấy sắc mặt cô có vẻ khó coi, Lý Thành không tiếp tục khuyên nhủ. Anh ta đứng dậy, khi đi gần đến cửa, anh ta đột nhiên dừng lại và quay người nhìn Mộ Thiên: "Chị dâu, có một chuyện chắc chị vẫn chưa biết."

Bắt gặp anh mắt đầy ân ý của Lý Thành, Mộ Thiên bỗng dưng có dự cảm chẳng lành.

Lý Thành im lặng vài giây rồi tiếp tục mở miệng: "Mùa hè năm ngoái, chị bị mấy người cảnh sát bắt giữ đưa đến Cục cảnh sát, ép chị nói ra hung thủ vụ Dung Thái. Chị bị ngược đãi, suýt nữa còn bị cưỡng bức. Chị có biết ai đứng sau dàn xếp không?"

Mộ Thiên giật mình: "Là ai?" Trước đó cô tưởng là Ôn Tệ Trân, cho nên khi ông ta bị Trần Bắc Nghiêu làm cho tan cửa nát nhà, tuy cô cảm thấy không nên nhưng từ đáy lòng, cô ngấm ngấm hả dạ. Bây giờ nghe ngữ khí của Lý Thành, hình như còn có nội tình khác.

Lý Thành nhìn Mộ Thiên chăm chú, ánh mắt anh ta lộ vẻ phức tạp.

"Là lão đại." Cuối cùng Lý Thành cũng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Thành kính

Đầu óc Mộ Thiên nổ tung, đúng nửa phút sau cô mới nhận thức ra vị lão đại mà Lý Thành nhắc đến chính là Trần Bắc Nghiêu. Nhưng đầu cô vẫn cứ ong ong, tại sao lại là anh, tại sao là anh cơ chứ?

Đó là ký ức nhục nhã nhất, là một trong những sự việc đau khổ nhất cô từng trải qua. Mộ Thiên không bao giờ muốn nhớ đến, muốn nhắc lại sự cố đó. Vậy mà Lý Thành vừa nói cho cô biết một sự thật không thể tưởng tượng, tất cả do Trần Bắc Nghiêu sắp xếp.

Không, không thể nào! Mộ Thiên nhướng mắt nhìn Lý Thành. Bắt gặp vẻ chấn động của cô, khóe mắt Lý Thành ẩn hiện tia thương cảm, nhưng anh ta vẫn tiếp tục lên tiếng: "Chị dâu, tôi nói với chị điều này với mục đích hy vọng chị khuyên nhủ lão đại hợp tác với chính phủ, đừng có suy tính khác. Chị cũng không nên vì anh ta đánh cược cả cuộc đời chị."

Nói xong, Lý Thành lập tức quay người đi mất. Mộ Thiên muốn cười phá lên, không thể nào, đây là âm mưu của Lý Thành, anh ta muốn cô này sinh lòng oán hận Trần Bắc Nghiêu, anh ta không muốn cô trốn đi cùng Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành biết cô là người vô cùng quan trọng với Trần Bắc Nghiêu, nếu cô không chịu đi, anh chắc chắn cũng không bỏ trốn.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiên thấy an lòng một chút. Đúng lúc này cửa phòng thử đồ mở ra, giám đốc cửa tiệm bê khay trà đi vào, cô ta bình thản nói với Mộ Thiên: "Bà Trần, chúng ta bắt đầu thử áo cưới đi!"

Mộ Thiên đỡ dẫn nhìn chiếc váy cưới trong tay. Cô nghĩ, những bộ váy cưới này rất đẹp, nhưng đáng tiếc chỉ là giả tạo. Anh yêu cô như vậy, tình yêu của anh không thể nào là giả, sao anh có thể làm ra chuyện đó?

Mộ Thiên đứng dậy, đi khỏi tiệm áo cưới. Cô cứ thế bước đi, tầm mắt của cô lúc này chỉ còn lại một màu trắng xóa, tất cả biến thành một hình ảnh mờ mịt. Mộ Thiên thần thờ đi xuống tầng một của tòa nhà, người trợ lý và vệ sỹ lặng lẽ đi theo sau. Mộ Thiên không để ý đến bọn họ, trong đầu cô chỉ lặp đi lặp lại cảnh tượng ngày hôm đó.

Cô nhớ đến ánh mắt dâm dăng của tên cảnh sát mập mập, nhớ đến nụ cười khà ố của mấy người đàn ông, nhớ đến chuyện cô bị bọn họ đổ chất gây ảo giác, dù đau đớn và căm hận cùng cực nhưng cô vẫn quyết không khai ra tên Trần Bắc Nghiêu.

Sao có thể là Trần Bắc Nghiêu? Rõ ràng sau khi cứu cô, gương mặt anh đầy vẻ đau xót và si mê. Sao anh có thể đứng ở một góc tối nào đó trong sở cảnh sát, khoanh tay nhìn cô bị hành hạ?

Ra khỏi tòa nhà, ánh nắng gắt khiến Mộ Thiên chói mắt, nhưng người cô rất lạnh, cô ôm chặt hai vai, lao đảo đi về phía xe ô tô. Mười đầu ngón tay cô bám vào bờ vai, xúc cảm lạnh lẽo khiến Mộ Thiên chợt nhớ đến cảm giác của ngày hôm đó.

Đó là cảm giác khi Trần Bắc Nghiêu vuốt ve cơ thể cô. Bàn tay anh giá lạnh, thô ráp, kiên định, bao hàm cả sự đè nén. Cảm giác đó rất quen thuộc, quen thuộc đến mức cô nhắm mắt cũng có thể phân biệt.

Mộ Thiên ngồi vào ô tô, gương mặt cô phủ một màn sương lạnh lẽo. Chiếc xe lăn bánh, cô cảm thấy cổ họng khô rát. Cô biết Lý Thành không nói dối, đúng là anh, là Trần Bắc Nghiêu. Lý Thành không việc gì phải lừa dối cô.

Hơn nữa bây giờ cô biết rõ hơn ai hết, anh chính là kẻ chủ mưu. Bởi vì bàn tay vuốt ve người cô trong đêm tối ở Cục cảnh sát, xúc cảm đó cô làm sao không thể phân biệt? Cả đời này, chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh từng vuốt ve cô như vậy, giống hệt trong mơ, giống hệt trong thực tế. Lúc đó cô không nhận ra, có lẽ là vì từ trong tiềm thức của cô, cô không muốn đối mặt với sự thật này.

Việc Mộ Thiện đột ngột rời khỏi tiệm áo cưới khiến mấy người vệ sỹ bất an. Mộ Thiện nhanh chóng nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu, vẫn là giọng nói đầy quan tâm của anh: "Bà xã, xảy ra chuyện gì thế?"

"Không có chuyện gì." Mộ Thiện nghe thấy ngữ khí của cô có phần lạnh lẽo.

Trần Bắc Nghiêu nhận ra điều bất thường, anh nói: "Em đang ở đâu? Một tiếng nữa anh họp xong, anh sẽ đi đón em."

Tìm Mộ Thiện nhói đau, cô cảm thấy người đàn ông ở đầu kia điện thoại trở nên xa lạ. Cô hít một hơi sâu, nói chậm rãi: "Không cần đâu, em hơi nhớ nhà, em muốn về thăm bố mẹ. Anh không cần về cùng, em muốn ở nhà với bố mẹ hai ngày. Anh đừng lo lắng, cứ bận công việc của anh đi, hai ngày sau em sẽ tự quay về thành phố Lâm, được không anh"

"...Được."

Thực tế chứng minh, về quê là một ý kiến hay. Khi xe chạy lên cao tốc, đầu óc Mộ Thiện cũng dần dần bình tĩnh.

Cô tự nhủ với bản thân, không cần trách anh, không nên trách anh. Tình yêu của anh không thể nào là giả dối, chỉ vì bất đắc dĩ anh mới phải làm vậy.

Không khó suy đoán, có hai nguyên nhân khiến Trần Bắc Nghiêu sắp đặt vụ đó. Thứ nhất là khảo nghiệm cô. Lúc bấy giờ cô là bạn gái tin đồn của Đinh Hành, là nhân chứng duy nhất có mặt ở hiện trường, nhưng lại được anh thả về. Anh mất nhiều năm để giăng bẫy cha con Đinh Hành, trong quá trình đó liên quan đến rất nhiều người. Anh sai người dàn cảnh tra hỏi cô, có lẽ vì mục đích muốn thử thách cô. Anh là một lão đại, cần đảm bảo với các đàn em như Châu Á Trạch, Lý Thành, Lưu Minh Dương...rằng cô không bán đứng anh.

Thứ hai là bức bách cô. Chẳng phải anh luôn dùng thủ đoạn với cô hay sao? Anh có thể ra tay với bố mẹ cô thì cũng có thể ra tay với cô, mục đích đẩy cô vào hoàn cảnh tâm tối không có chỗ dựa để cô tự nguyện lao vào vòng tay anh. Nhưng sau vụ đó, cô vẫn cứng rắn từ chối anh, thế nên sau này anh mới dùng thủ đoạn ép cô buộc phải ở bên cạnh anh.

Mộ Thiện cố gắng thuyết phục bản thân, bất kể vì nguyên nhân nào cũng đều xuất phát từ tình yêu Trần Bắc Nghiêu dành cho cô. Hơn nữa bây giờ anh đã thay đổi hoàn toàn, anh không còn lừa dối, che giấu hay cưỡng ép cô làm bất cứ điều gì.

Đối với Mộ Thiện, ký ức đó quá đau đớn. Bây giờ nghĩ lại cô vẫn thấy khiếp sợ. Cô thật sự không thể tưởng tượng nổi, anh phải nhẫn nhịn đến mức nào.

Đầu óc Mộ Thiện hỗn loạn, cô nhắm mắt tựa vào thành ghế phía sau. Vừa rồi nói muốn về nhà, hoàn toàn là phản ứng vô ý thức. Bởi vì tiềm thức cô mách bảo, nếu Trần Bắc Nghiêu làm gì có lỗi với cô, cô vẫn còn có nhà để về.

Nhưng nếu theo anh ra nước ngoài, cô sẽ không còn "ngôi nhà" thứ hai.

Lúc xe dừng ở trước khu chung cư, Mộ Thiện lại ngập ngừng do dự. Nghĩ đến chuyện vài ngày sau, bố mẹ nhận được tin con gái và con rể thiệt mạng trong vụ tai nạn ô tô, cô nhất thời không dám đi gặp họ.

Ngơ ngẩn một lúc, Mộ Thiện rút điện thoại gọi cho bà Mộ. Đầu bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của bà: "Thiện Thiện? Sao hôm nay tự nhiên con lại gọi điện về nhà? Đám cưới chuẩn bị đến đâu rồi? Mẹ không ở nhà, mẹ đang ở nhà cô con. Mọi người đang bàn tính chuyện lo đám cưới của con ở huyện Thần. Chiều nay con về nhà? Tiểu Trần không đi cùng con à? Được, bố con giờ này cũng không ở nhà, mấy giờ con đến nơi? Khi nào về, mẹ sẽ nấu mấy món con thích."

Cúp điện thoại, Mộ Thiện ngược lên nhìn cửa sổ nhà cô. Nhà cô là căn hộ tập thể có từ thập niên 90, bề ngoài tương đối cũ kỹ. Nhưng ngôi nhà này và từng cái cây ngọn cỏ trong khu tập thể đều vô cùng quen thuộc với Mộ Thiện, cô nhắm mắt là có thể tưởng tượng ra hình dáng của chúng. Mộ Thiện trầm nghĩ, cô phải quan sát nhiều hơn, sau này dù muốn cũng không bao giờ nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện càng không muốn lên nhà. Cô chỉ sợ sẽ không cầm được nước mắt khi đứng trong ngôi nhà thân thương vắng lặng.

"Các anh về trước đi." Mộ Thiện xuống xe nói với vệ sỹ: "Tôi lên nhà đây, tôi sẽ không đi đâu, khu tập thể rất an toàn. Ngày mai các anh đến đây đón tôi."

Mộ Thiện đi lên tầng hai vẫn thấy xe ô tô đứng nguyên một chỗ, có lẽ do Trần Bắc Nghiêu ra lệnh bọn họ không được rời cô nửa bước. Mộ Thiện ngó nghiêng rồi quay người xuống dưới tầng một. Đằng sau cầu thang có một cánh cửa nhỏ thông ra cửa sau ở dưới tầng hầm. Mộ Thiện đi theo lối đó đi ra ngoài.

Mộ Thiện đi bộ trên con phố nhỏ hồi lâu. Ở đây hoàn toàn khác thành phố Lâm, không khí trong lành, nhịp điệu cuộc sống chậm chạp. Mộ Thiện cứ thế đi bộ hơn một tiếng đồng hồ. Khi cô dừng bước, mới phát hiện cô đã đi tới ngôi chùa nhỏ mà Diệp Vi Nông dẫn đến lần trước.

Con người luôn cần một tín ngưỡng. Mộ Thiện nghĩ như vậy khi nhìn ngôi chùa vắng tanh.

Trong chùa cũng không có người, chỉ có vị hòa thượng hóm hỉnh trước gặp. Ông ta mặc áo cà sa màu xám, tay xắn lên cao, ông ta đứng dưới giềng trời, hai tay chống hông ngẩng lên nhìn bầu trời. Thấy Mộ Thiện đi vào, vị hòa thượng vẫn bình thản như không, ông ta động dấy hai cánh tay. Lúc này Mộ Thiện mới biết ông ta đang tập thể dục.

Mộ Thiện đi qua lối nhỏ treo đầy quần áo vào bên trong đại điện. Nửa phút sau, một tiểu hòa thượng khoảng mười lăm mười sáu tuổi chạy đến, nhìn Mộ

Thiện chăm chăm. Sau đó cậu ta mở miệng, ngữ điệu cố tỏ ra già dặn: "Thí chủ muốn rút quẻ hay thấp hương? Rút quẻ mười đồng, thấp hương có loại mười, hai mươi và năm mươi đồng." Dù sao cậu ta vẫn là thiếu niên, đứng trước một cô gái xinh đẹp, hai má cậu ta hơi ửng đỏ.

Không hiểu tại sao, trái tim hỗn loạn của Mộ Thiện dần bình tĩnh trở lại. Cô từ từ quỳ xuống đệm cỏ, ngẩng đầu nhìn hai bức tượng Phật ở trên cao, khỏe mắt cô đột nhiên ướt đẫm. Từ trước đến nay cô không bao giờ quan tâm đến Phật đạo, thế nhưng trong hai mươi sáu năm cuộc đời, đây là lần đầu tiên cô có cảm giác muốn khóc trước bức tượng màu vàng cũ kỹ mà tôn nghiêm này.

Mộ Thiện chấp hai tay trước ngực, cô bất động hồi lâu, chỉ muốn quỳ mãi không phải đứng dậy.

Tiểu hòa thượng lặng lẽ rút lui. Hòa thượng trung niên tập thể dục xong đưa mắt nhìn cô rồi lại đi ra sân chùa. Nơi đó có một người đàn ông không biết xuất hiện từ bao giờ. Mộ Thiện quỳ bao lâu, anh đứng đợi bấy lâu. Hòa thượng không lên tiếng, quay người đi vào trong chùa.

Mộ Thiện cảm thấy bốn bề tĩnh mịch vô cùng, trái tim cô cũng yên tĩnh không thể tả. Cô không hề hay biết, Trần Bắc Nghiêu đứng sau lưng cô một lúc lâu.

Sau khi nhận được điện thoại của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu lập tức ngừng cuộc họp và lái xe đi huyện Thần. Đến nhà Mộ Thiện, anh bắt gặp đám vệ sỹ đang rất lo lắng. Anh lên lầu gõ cửa, trong nhà không có người, điện thoại cô tắt máy. Anh không biết cô đi đâu.

Trần Bắc Nghiêu quay về ô tô hút thuốc lá một lúc, anh vấy tay ra hiệu đám vệ sỹ đi trước. Không phải anh không nhận ra sự ần ần của cô trong mấy ngày qua, anh biết cô có áp lực lớn. Hôm nay, áp lực của cô bộc phát ra bên ngoài, khiến cô không chịu đựng nổi, vì vậy cô mới muốn về nhà.

Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu hiểu để Mộ Thiện yên tĩnh một mình thì tốt hơn. Thế nhưng không nhìn thấy cô, trong lòng anh rất bất an. Nơi này tuy chỉ là huyện nhỏ nhưng trên đường có rất nhiều ngõ ngách và phố nhỏ. Trần Bắc Nghiêu lái xe một lúc vẫn không thấy bóng dáng Mộ Thiện.

Trong lúc lái xe loanh quanh, Trần Bắc Nghiêu bất giác đi qua ngôi chùa lần trước anh tìm thấy cô. Lần trước cô cùng Diệp Vi Nông đến đây, lúc về cô còn ca thán ngôi chùa này chẳng có gì thú vị, anh tưởng cô sẽ không bao giờ đến đây lần thứ hai. Anh cũng không biết tại sao anh lại tới nơi này. Có lẽ ngôi chùa là nơi cô tháo bỏ khúc mắc trong lòng, lần đầu tiên nở nụ cười khoan dung với anh, vì vậy anh mới đi theo sự mách bảo của tiềm thức.

Nhưng khi vừa bước qua cánh cổng lớn, anh liền nhìn thấy một thân hình nhỏ bé đang quỳ trước bức tượng Phật màu vàng trong đại điện. Thân hình với đường nét quen thuộc đến mức Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt cũng có thể tưởng tượng ra. Anh vui mừng vô hạn, đang định tiến lên, anh liền nhìn thấy Mộ Thiện cúi người, khấu đầu trước tượng Phật.

Trần Bắc Nghiêu ngây người.

Anh chưa từng chứng kiến bộ dạng này của Mộ Thiện.

Ánh nắng rọi xuống từ giếng trời ở sau lưng cô, khiến đại điện càng thêm phần tĩnh mịch. Cô quỳ lạy trên mặt đất như trong mộng ảo. Mái tóc dài xõa xuống vai cô, từ góc độ của Trần Bắc Nghiêu chỉ nhìn thấy gương mặt trắng ngần không tí vết của cô. Bộ dạng của Mộ Thiện lúc này tỏa ra vẻ kiên định thần thánh mà người khác không thể xâm phạm.

Mộ Thiện chấp tay trước ngực, cúi xuống, hạ thấp người, khấu đầu, lại ngẩng đầu. Cô trầm mặc ngược nhìn tượng Phật, không biết cô đang nghĩ gì. Một lát sau cô lại cúi xuống, hạ thấp người, khấu đầu...

Đây chỉ là một ngôi chùa nhỏ không danh tiếng, cô lại là nữ cường nhân không tin Phật pháp. Vậy mà tại một nơi cách xa trần thế như nơi này, ở một góc Trần Bắc Nghiêu suýt không nhìn thấy, cô như bị trúng tà, khấu đầu bái lạy hết lần này đến lần khác với dáng vẻ thành kính và tin tưởng vô cùng.

Cô đang cầu Phật tổ điều gì? Nguyên nhân nào khiến tâm trạng cô hỗn loạn, khiến cô trầm mặc khó mở miệng như vậy?

Chỉ có một đáp án.

Trần Bắc Nghiêu cười khổ, mắt vẫn không rời khỏi thân hình mảnh mai ở trước mặt. Anh cảm thấy có muôn vàn lưỡi dao nhẹ nhàng cứa vào tim anh.

Trần Bắc Nghiêu đứng thêm một lúc nữa rồi quay người lặng lẽ rời khỏi ngôi chùa. Anh lái xe đi một vòng quanh bờ đê bên con sông nhỏ rồi đến thẳng công viên Bắc Thiện. Bây giờ là mùa hè, công viên rất đông người. Thậm chí có gia đình mang cả con cái đến công viên vui chơi, ai nấy đều hạnh phúc mỹ mãn.

Trần Bắc Nghiêu đi đến ngôi nhà nhỏ màu trắng của anh và Mộ Thiện. Nơi này rất yên tĩnh, khác hẳn không khí huyên náo ở bên ngoài. Anh mở cửa đi vào trong nhà, lên ban công ở phòng ngủ chính. Anh ngồi xuống chiếc ghế tựa, mắt dõi về hồ nước màu xanh lục ở bên ngoài. Anh cứ ngồi ở đó suốt buổi chiều.

Đến tầm chạng vạng tối, Trần Bắc Nghiêu gọi điện cho Mộ Thiện. Đầu bên kia hơi ồn ào, ngữ khí của Mộ Thiện vui vẻ khác thường: "Ông xã, anh đang ở đâu?"

Hóa ra chỉ cần nghe giọng nói của cô, trái tim anh cũng đủ đắm say.

"Anh đến huyện Thần rồi." Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng.

"Anh về rồi à? Đến đâu rồi? Bố mẹ làm rất nhiều món ngon, anh có lộc ăn rồi nhé." Mộ Thiện cười lớn, tiếng bà Mộ thấp thoáng vọng đến: "Tiểu Trần

cũng đến à? Thế thì phải chuẩn bị thêm món rồi."

"Anh sẽ đến ngay!" Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, vội vã xuống lầu, lên xe, nổ máy, phóng như bay.

Khi Trần Bắc Nghiêu lái xe đến khu chung cư, Mộ Thiện đã đứng dưới cổng đợi anh. Cô mặc áo phông rộng thùng thình, trông rất thoải mái. Trần Bắc Nghiêu xuống xe đi về phía cô. Mộ Thiện khoác tay anh một cách tự nhiên, cô ngẩng đầu nhìn anh, khóe mắt cong lên: "Làm anh bỏ cả công việc về đây, em xin lỗi."

Nhìn vào mắt Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu biết cô đã chính thức hạ quyết tâm, cùng anh lang bạt nơi chân trời góc bể. Có lẽ cô đã bỏ hết tâm trạng không cam lòng và tủi thân ở lại ngôi chùa, bây giờ chỉ còn lại Mộ Thiện, người phụ nữ vì anh từ bỏ tất cả.

Tìm Trần Bắc Nghiêu nhói đau, anh đột nhiên dừng bước, kéo Mộ Thiện vào lòng và ôm chặt, chặt đến mức cô không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Ông xã

Cái ôm bất thành linh của Trần Bắc Nghiêu khiến Mộ Thiện cứng đờ người. Một lát sau, anh ôm eo cô đi lên cầu thang. Mộ Thiện tuy vẫn tươi cười nhưng cô nhất thời không biết nói gì.

Trần Bắc Nghiêu có tâm sự, anh không phát giác ra sự trầm mặc của Mộ Thiện mà chỉ dịu dàng hỏi cô: "Ban ngày em làm sao vậy?"

Lúc này hai người đã đến cửa nhà, Mộ Thiện cười cười, giơ cao tay vỗ lên đầu anh: "Không có gì, em tha thứ cho anh rồi." Nói xong, cô đẩy cửa đi thẳng vào trong nhà.

Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng lưng cô, anh hơi sững lại rồi cũng theo cô vào nhà.

Ngày hôm nay bà Mộ chuẩn bị rất nhiều món ngon, toàn những món Mộ Thiện thích. Mộ Thiện từ đầu đến cuối bữa cơm mặt mày rạng rỡ, khác hẳn lúc sáng. Khoảng một tiếng sau, Mộ Thiện và mẹ cô đều ăn no, Trần Bắc Nghiêu và ông Mộ tiếp tục uống rượu. Con rể tương lai là người nhà không cần câu nệ quá, ăn xong bà Mộ liền xuống sân hóng gió, Mộ Thiện đi cùng bà.

Trong phòng chỉ còn lại ông Mộ và Trần Bắc Nghiêu. Bình thường, Trần Bắc Nghiêu là người nói nhiều hơn, anh cùng ông Mộ uống đến nửa tỉnh nửa say mới thôi. Nhưng hôm nay anh hầu như im lặng, ông Mộ cũng không phải là người nhiều lời. Vì vậy hơn một nửa quãng thời gian, hai người chỉ chạm ly rồi uống cạn.

Một lúc sau, ông Mộ mỉm cười: "Turu phẩm như nhân phẩm. Tiểu Trần, cháu là người hiền hậu."

Sống trên đời bao nhiêu năm, lần đầu tiên có người khen anh hiền hậu, Trần Bắc Nghiêu ngẩng người, sau đó anh cười: "Uống rượu với chú, cháu đâu dám không thật thà."

Ông Mộ nhìn anh thờ dài: "Con gái chú điểm nào cũng tốt, mọi người đều ngưỡng mộ chú. Chỉ là tính cách của con bé hơi bướng bỉnh. Tiểu Trần, cháu là người tốt, hai đứa đã đăng ký kết hôn rồi, những lời này chú không nên nói, cháu còn ít tuổi nhưng chừng chặc trưởng thành, sau này hãy nhường nhịn con bé."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: "Xin chú cứ yên tâm ạ."

Ông Mộ nói từ tốn: "Cháu cũng thấy đấy, mẹ Mộ Thiện cũng rất bướng bỉnh. Bao nhiêu năm qua chú đều nhường bà ấy. Đàn ông cần như vậy, cháu đừng nghĩ Mộ Thiện giỏi giang tình anh, kỳ thực con bé dễ tính giống chú."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: "Đúng vậy, cô ấy rất tốt ạ."

Hai người lại uống thêm mười chén, ông Mộ bắt đầu ngắt ngư, gương mặt càng vui vẻ thoải mái hơn lúc bình thường. Hai người ăn xong, ông Mộ nói: "Sau này không cần phải thường xuyên về nhà thăm bố mẹ, thanh niên nên lấy sự nghiệp làm trọng." Nói xong ông lão đảo đứng dậy, Trần Bắc Nghiêu giờ tay đỡ ông. Ông xoa tay biểu thị không cần, tự mình đi vào phòng nghỉ ngơi.

Trần Bắc Nghiêu một mình ngồi ở ghế sofa, mười đầu ngón tay đan vào nhau trầm tư suy nghĩ.

Một lúc sau, mẹ con Mộ Thiện quay về. Khóe miệng Mộ Thiện thấp thoáng nụ cười, bà Mộ thể hiện rõ thái độ vui mừng hơn hớn. Mộ Thiện sắp lấy chồng, hàng xóm láng giềng chắc chắn ngưỡng mộ bà kiếm được chàng rể quý.

Mộ Thiện đi chuẩn bị nước tắm cho Trần Bắc Nghiêu rồi giúp mẹ cô dọn dẹp bát đĩa. Trần Bắc Nghiêu tắm xong, về phòng ngồi một lúc lâu, gần mười một giờ, Mộ Thiện mới đi vào phòng, viên mặt cô đỏ hoe.

Trần Bắc Nghiêu kéo cô vào lòng: "Sao vậy em?"

Mộ Thiện liền mỉm cười: "Em không nữa." Cô thẳng thắn thể hiện tâm trạng khiến Trần Bắc Nghiêu thờ phào nhẹ nhõm. Trong lòng anh vô cùng áy náy, anh hỏi: "Em và mẹ vừa nói chuyện gì thế?"

Mộ Thiện nhất thời im lặng. Vừa rồi bà Mộ hỏi bọn cô bao giờ có kế hoạch sinh con, bà nói muốn sớm bé cháu ngoại. Bà Mộ bảo bố mẹ Trần Bắc Nghiêu chết sớm, đến lúc hai người có con bà sẽ tới thành phố Lâm trông cháu. Mộ Thiện nói có thể thuê người giúp việc, vì trông trẻ rất vất vả. Mẹ cô nghiêm giọng, người giúp việc làm sao yên tâm bằng bà. Trò chuyện một lúc, lần đầu tiên bà khen tướng mạo Trần Bắc Nghiêu không tồi, con của cô và anh chắc chắn sẽ rất xinh xắn đáng yêu, đến lúc đó hàng xóm láng giềng tha hồ ngưỡng mộ.

Nghĩ đến đây, Mộ Thiện hỏi thăm dò: "Bác Nghiêu, sau này chúng ta không thể quay về, chúng ta có thể cho con về sống với ông bà vài năm không?"

Trần Bắc Nghiêu ngồi thẳng người, anh im lặng vài giây rồi hỏi lại: "Em có nhớ xa con không?"

Dù sao Mộ Thiện vẫn chưa có con nên cô không thể cảm nhận được nỗi buồn xa con cái. Cô chỉ nghĩ chắc là sẽ rất buồn nhưng cố nhẫn nhịn cũng sẽ qua. Cô gật đầu: "Nỡ...Nếu không bố mẹ..."

Mộ Thiện chưa kịp nói hết câu, Trần Bắc Nghiêu cắt ngang: "Được." Vài giây sau anh nói tiếp: "Đợi vài năm sau sóng gió qua đi, chúng ta có thể đón bố mẹ em ra nước ngoài, hoặc mình em trở về."

Tuy lý trí của Mộ Thiện khẳng định điều này không thỏa đáng nhưng vì quá trông mong nên cô không nghĩ ngợi sâu hơn. Cô tỏ ra mừng rỡ vì câu nói của anh: "Thế thì tốt quá."

Điều Trần Bắc Nghiêu nghĩ ở trong đầu mà không thể nói ra miệng là, hai người đều bị chết trong vụ nổ xe, sau này nếu con cái của họ hay một mình cô về nước, hoặc là bố mẹ cô ra nước ngoài, đến lúc đó sự thật sẽ bị vạch trần. Hậu quả không những bọn họ gặp nguy hiểm, mà bố mẹ cô cũng bị liên lụy. Tuy nhiên vào giây phút này, Trần Bắc Nghiêu không muốn tạt thêm một gáo nước lạnh vào Mộ Thiện.

Mộ Thiện cùng Trần Bắc Nghiêu nằm thẳng xuống giường, cô thăm thì: "Anh muốn chúng ta sinh mấy đứa?"

"Một đứa."

Anh trả lời rất dứt khoát, làm Mộ Thiện quay sang nhìn anh: "Tại sao?"

Trần Bắc Nghiêu đối mặt cô: "Anh sợ em đau."

Sợ cô đau? Đến nỗi đau mỗi người phụ nữ phải chịu đựng khi sinh con, anh cũng không nhớ để cô trải qua lần thứ hai?

Tâm trạng đè nén của Mộ Thiện đột nhiên tuôn trào như thác lũ. Trong giây lát, cô cảm thấy toàn thân bất lực, cô cố gắng nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Người kêu đám cảnh sát bắt em tới đồn tra hỏi vào năm ngoái là anh phải không?"

Trần Bắc Nghiêu lập tức hóa đá.

Nhìn vẻ mặt Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện biết anh đã mặc nhận. Tim cô nhói đau, nhưng thấy gương mặt anh dần trở nên thê lương, cô thầm châm biếm bản thân: "Mộ Thiện ơi Mộ Thiện, chiều nay cậu đã quyết định quên đi vụ đó, sao bây giờ cậu còn hỏi anh ấy?"

"Không sao đâu...chuyện đã qua rồi." Mộ Thiện quay đi chỗ khác không nhìn Trần Bắc Nghiêu: "Em biết lúc đó anh có nỗi khổ riêng, anh cần ăn nói với đàn em."

Trần Bắc Nghiêu im lặng hồi lâu, rồi anh ôm cô từ đằng sau, thanh âm hơi khàn khàn: "Thiện Thiện, anh xin lỗi."

Mộ Thiện vui mặt xuống gối, nước mắt trào ra khóe mi.

Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, anh chỉ áp mặt vào gáy cô. Một lát sau, Mộ Thiện cảm thấy sau gáy âm ấm ướt ướt. Cô vội vàng quay lại: "Không sao đâu mà, sau này chúng ta đừng bận tâm đến chuyện đó nữa."

Ngày hôm sau trời vẫn chưa sáng hẳn, Mộ Thiện giật mình tỉnh giấc, bên cạnh không một bóng người. Mộ Thiện ngồi dậy, phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang đứng ngoài ban công, trên tay anh cầm điều thuốc. Mộ Thiện trầm mặc một lúc rồi đi về phía anh và ôm anh từ đằng sau.

"Anh đang nghĩ gì thế?" Cô thì thầm.

Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô, anh quay người ôm cô vào lòng. Ánh mắt anh xa xăm u ám, nhưng anh chỉ trả lời: "Không có gì, anh vừa nghĩ thông suốt một số chuyện."

Mộ Thiện ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, như muốn tìm ra đầu mối nào đó từ gương mặt lạnh lẽo của anh. Trần Bắc Nghiêu dường như rất buồn cười trước bộ dạng nôm nớp của cô, anh mỉm cười dịu dàng rồi cúi xuống hôn cô: "Em đừng nghĩ ngợi lung tung, anh yêu em."

Khi trời sáng hẳn, Mộ Thiện nói với mẹ, cô thèm ăn đặc sản, muốn bà đi đưa đi chợ mua nhiều đặc sản địa phương. Sau đó Mộ Thiện lại lén lút rút nhiều

ảnh chụp của bố mẹ trong cuốn album gia đình bỏ vào túi xách. Buổi chiều Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quay về thành phố Lâm, ông bà Mộ vui vẻ tiễn hai người đến tận cổng khu chung cư. Nhìn bóng dáng bố mẹ mỗi lúc một xa qua kính sau xe, Mộ Thiện suýt nữa nói với Trần Bắc Nghiêu, cô không đi nữa.

Nhưng cô chỉ có thể thầm an ủi bản thân, cô không phạm tội. Mấy năm sau cô có thể lên lút trở về. Có tiền mua tiên cũng được, Trần Bắc Nghiêu chắc chắn có thể thu xếp ổn thỏa.

Bởi vì hôm trước Trần Bắc Nghiêu bỏ bê công việc về huyện Thần nên khi quay lại thành phố Lâm, anh bận tới mất tối mồi. Vài ngày sau đó, anh thường bận đến nửa đêm mới về nhà. Chóp mắt đã một tuần trôi qua. Hôm nay là thứ bảy, Trần Bắc Nghiêu không đến công ty, cùng Mộ Thiện ngủ đến muộn mới dậy.

Mộ Thiện hỏi lại: "Chẳng phải anh nói anh bận đến lúc chúng ta đi hay sao? Hôm nay rảnh rồi thế à?"

Lúc này, Trần Bắc Nghiêu đang áp mặt vào ngực Mộ Thiện, anh cất giọng lười biếng: "Hôm nay nghỉ một buổi ở nhà với vợ yêu". Mộ Thiện phì cười, vừa chuẩn bị ngồi dậy liền bị anh nằm đè xuống dưới thân.

Hai người triền miên ân ái đến buổi trưa, Trần Bắc Nghiêu mới thả Mộ Thiện xuống giường. Trong lúc cô mặc quần áo, Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi thân thể nõn nà của cô. Dù đã là vợ chồng nhưng Mộ Thiện vẫn đỏ mặt. Trần Bắc Nghiêu dịu dàng mở miệng: "Thiện Thiện, hôm nay anh muốn ăn cơm do em nấu."

Tay nghề nấu bếp của Mộ Thiện không tồi nhưng Trần Bắc Nghiêu thường đi sớm về muộn nên anh hiếm có dịp thưởng thức tài nghệ của cô. Mộ Thiện nghe anh nói vậy liền hưng phấn xuống bếp.

Không ngờ một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu cũng theo cô vào bếp. Trước đây anh từng nói không bao giờ xuống bếp, hôm nay lại có hứng thú xem Mộ Thiện nấu nướng. Mộ Thiện kêu anh giúp đỡ, anh từ chối: "quần từ tránh xa nhà bếp", chỉ khoanh tay đứng bên cạnh theo dõi. Mỗi khi Mộ Thiện quay đầu liền bắt gặp ánh mắt đắm đuối và tán thưởng của anh. Cuối cùng không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng đó, cô đuổi anh ra khỏi nhà bếp.

Ăn cơm xong, Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đi dạo quanh ngôi biệt thự. Buổi chiều hai người không ra ngoài, anh ôm cô ngồi trên ghế salon xem tivi. Có lẽ lâu lắm mới được nghỉ ngơi thoải mái, buổi tối Trần Bắc Nghiêu dốc hết sức lực. Mộ Thiện bình thường rất hiếm khi mở miệng trong lúc kích tình, nhưng hôm nay mỗi lần được anh đưa lên đỉnh, anh đều cất giọng trầm khàn dụ dỗ: "Gọi anh...ngoan, bà xã, gọi anh..."

"...Ông xã, ông xã..." Mộ Thiện then thưng rên khẽ, khiến Trần Bắc Nghiêu vô cùng thỏa mãn. Sau khi mệt nhoài, anh vẫn ở trong người cô không nhúc nhích, cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ do buổi tối hôm đó hao phí quá nhiều sức lực, Mộ Thiện ngủ một giấc dài mới tỉnh dậy. Cô vẫn chưa mở mắt, việc đầu tiên là cô quờ tay sang bên cạnh, nhưng bên người cô trống không.

Mộ Thiện mở mắt ngồi dậy, cô lập tức hóa đá khi nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Một mình cô đang ở trong căn phòng xa lạ.

Tim Mộ Thiện nhảy ra khỏi lồng ngực, cô cúi đầu, nhận thấy bản thân không phải mặc bộ váy ngủ tối qua mà là quần áo chỉnh tề. Mộ Thiện vội đứng dậy quan sát tứ phía. Căn phòng rất rộng, trang trí sang trọng, ga trải giường trắng muốt, nhìn qua cũng có thể đoán ra đây là phòng khách sạn.

Mộ Thiện cảm thấy có chỗ nào đó bất ổn. Cô lại ngó nghiêng một hồi, khi nhìn ra ngoài cửa sổ, cô vô cùng kinh ngạc khi bên ngoài là biển xanh mênh mông.

Mộ Thiện đẩy cửa đi ra ngoài ban công, làn gió biển mang hơi nóng thổi vào người cô. Cô ngỡ ngàng khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt, bờ biển chạy dài, hòn đảo đẹp đẽ, những cánh thuyền buồm, vô số tòa nhà với lối kiến trúc lạ mắt.

Đây là...nơi nào?

Từ hôm qua Mộ Thiện đã cảm thấy Trần Bắc Nghiêu có gì đó bất thường, nỗi bất an trong lòng cô ngày một lớn, trở thành một khả năng cô không thể tin nổi. Mộ Thiện liền quay người chạy về phía cửa phòng.

Đúng lúc này, cánh cửa đột nhiên mở ra. Một người có thân hình cao lớn, chỉ mặc áo ba lỗ và quần đùi, nước da ngăm đen, vòng ngực tráng kiện. Gương mặt điển trai của hắn ẩn hiện nụ cười xấu xa như một con báo săn mồi.

Tầm!

Lúc này Mộ Thiện không hề cảm thấy khiếp sợ hắn, cô tiến lên đánh mạnh vào ngực Tầm: "Anh là đồ khốn khiếp!"

Tầm túm cánh tay Mộ Thiện, đẩy nhẹ cô vào phòng. Hắn không tức giận, thậm chí còn nhếch miệng cười để lộ răng khèn trắng lóa: "Mộ, cô nên làm rõ tình hình rồi hẵng chửi mắng. Cô tưởng tôi muốn đến đây sao?"

Mộ Thiện trừng mắt nhìn Tầm, đợi hắn giải thích.

Tầm đi sang một căn phòng khác, Mộ Thiện liền đi theo hắn. Hóa ra đây là phòng đôi của khách sạn, trên giường vắt bừa bãi mấy bộ quần áo, xem ra

trước đó Tầm ngủ ở bên ngoài.

Tầm ngồi xuống ghế sofa châm một điếu xì gà. Thấy Mộ Thiện không còn mở miệng mắng người, hần mỉm cười nói: "Đây là Panama. Trên thế giới chắc chỉ duy nhất Trần Bắc Nghiêu mới nghĩ ra chuyện sai một sát thủ hàng đầu như tôi đi bảo vệ một người đàn bà."

Mộ Thiện giặt mình kinh hãi. Tuy trước đó cô và Tầm có quan hệ đối địch nhưng vào thời khắc này, Mộ Thiện tin lời hần nói.

"...Panama?" Mộ Thiện cất giọng run run.

(Panama là một quốc gia liên lục địa kết nối với cả Bắc Mỹ và Nam Mỹ. Nước này có chung biên giới với Costa Rica ở phía tây bắc, Colombia ở đông nam, Biển Caribe ở phía bắc và Thái Bình Dương ở phía nam)

Tầm gật đầu: "Ừ! Tôi đi làm vệ sỹ của cô, buồn cười lắm phải không? Trần Bắc Nghiêu đúng là có ý nghĩ khác người, không ngờ Tướng quân cũng nhận lời anh ta. Tôi đành phải coi đây là một chuyến du lịch."

Mộ Thiện không bận tâm đến lời mỉa mai than vãn của Tầm, cô chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề: "Trần Bắc Nghiêu đâu rồi?". Cô hy vọng Tầm nói cho cô biết, Trần Bắc Nghiêu có việc đi ra ngoài, anh cũng đến Panama cùng cô.

Tầm nhìn cô và cất giọng lãnh đạm: "Bà Trần, Trần tổng quyết định hy sinh thân mình vì Tổ quốc, bà vẫn chưa biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trở về

Hy sinh thân mình vì Tổ quốc?

Mộ Thiện choáng váng, khó khăn lắm cô mới thốt ra lời: "Ý anh là gì? Tầm, rốt cuộc anh ấy muốn làm gì?"

Tầm bật cười khê, hần ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường rồi rút điện thoại đưa cho Mộ Thiện: "Đừng nói chuyện lâu quá." Nói xong hần đứng dậy đi vào nhà tắm.

Trong lòng Mộ Thiện hỗn loạn vô cùng, đầu óc cô trống rỗng, nhất thời không có phản ứng. Trong lúc Mộ Thiện dờ dẩn, máy di động trong tay cô bỗng rung lên, màn hình hiện số điện thoại xa lạ có đầu 0086.

Mộ Thiện lập tức bắt máy, giọng cô run run: "...Alo!"

Đầu kia điện thoại im lặng vài giây, sau đó giọng nói âm áp của Trần Bắc Nghiêu vọng tới: "Thiện Thiện..."

Tầm mắt Mộ Thiện mờ dần, cô cố gắng định thần, bàn tay nắm chặt cái điện thoại. Trước đó cô còn nuôi hy vọng Tầm bắt cóc cô đến đây, hần nói dối để lừa gạt cô. Nhưng bây giờ nhận được điện thoại của Trần Bắc Nghiêu từ Trung Quốc xa xôi, cô biết những lời của Tầm đều là sự thật không thể thay đổi.

Không đợi cô lên tiếng, Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng: "Em đừng lo, Tầm là do anh mời đến bảo vệ em, cậu ta sẽ không dám mạo phạm em."

"Tại sao?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu ngập ngừng một giây: "Thiện Thiện, bây giờ ở bên cạnh anh không an toàn, em tạm thời ở lại Panama mấy tháng đi."

Mộ Thiện tuy đang trong trạng thái hoảng hốt, nhưng cô không đến nỗi mất hết năng lực phán đoán. Nếu Trần Bắc Nghiêu dự định ở lại Trung Quốc vài tháng, vậy thì có một đáp án, anh sẽ không bỏ trốn, anh sợ cô không chịu ra đi nên mới tiền trạm hậu tẩu, lừa cô đi trước.

Nước mắt Mộ Thiện chảy giàn giụa: "Anh định hợp tác với Lý Thành? Anh định đi tù? Trương Ngân Thiên là phản tử khủng bố, anh làm sao có thể đầu lụy ông ta? Anh..."

"Thiện Thiện!" Trần Bắc Nghiêu cất ngang lời cô: "Em đừng nghĩ ngợi nhiều, lật đổ Trương Ngân Thiên không đến nỗi quá khó khăn như em tưởng." Anh cất giọng nhỏ nhẹ: "Vài tháng nữa là em có thể trở về, đến lúc đó em hãy lựa lời giải thích với bố mẹ."

Ngữ khí anh vô cùng dịu dàng, mà Mộ Thiện nghe như sét đánh ngang tai.

"Còn anh thì sao?" Cô nghẹn ngào.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Thật ra anh rất vui, có cơ hội cho em cuộc sống em mong muốn."

Ngực Mộ Thiện như bị ngàn cân đè nặng, đến mức tức thở. Cô chậm rãi nói từng từ một: "Không, em chẳng cần gì cả, em chỉ cần anh. Anh mau đi Panama, đến đây ngay cho em."

Trần Bắc Nghiêu tiếp tục thì thầm vào ống nghe điện thoại: "Thiện Thiện, Trần Bắc Nghiêu đó vẫn chưa chết."

Mộ Thiện ngơ ngời, không hiểu ý anh. Trần Bắc Nghiêu lên tiếng: "Em nói em hy vọng yêu một người đàn ông lương thiện chính trực dù nghèo khó cũng được. Sau khi anh ra ngoài, chúng ta sẽ làm lại từ đầu. Đến lúc đó anh không để em chịu bất cứ tội nhục nào, chúng ta đường đường chính chính cùng nhau sống cuộc sống trong sạch đến cuối đời."

Mỗi câu mỗi từ của anh đều rõ ràng rành mạch, ôn hòa dịu dàng. Mộ Thiện nắm chặt điện thoại, nước mắt tuôn như mưa.

Hai người đều trầm mặc, tiếng thút thít của Mộ Thiện truyền đến đầu bên kia điện thoại. Trần Bắc Nghiêu đột ngột cười khê: "Em đừng nghĩ mọi việc tồi tệ đến thế. Anh còn chưa ngã giá với điều kiện của Lý Thành. Hơn một nửa tài sản của anh đã chuyển ra nước ngoài, đủ nuôi sống em cả đời."

Mộ Thiện biết Trần Bắc Nghiêu đang an ủi cô. Cô cắn chặt môi, trong đầu chỉ có một ý nghĩ: Không thể rời xa anh!

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, miệng cô bất giác nói ra câu đó.

Ở đầu kia điện thoại, Trần Bắc Nghiêu nín thở, giọng nói của anh phảng phất từ một nơi nào đó rất xa xôi: "Được, chúng ta mãi mãi không chia lìa."

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện ngồi bất động trên ghế sofa, để mặc nước mắt chảy dài xuống gò má. Một lúc sau, Tầm từ phòng tắm đi ra ngoài, hắt lắc lắc mái tóc ướt đầm, miệng nở nụ cười giễu cợt: "Có phải sinh lý từ biệt đâu."

Mộ Thiện trừng mắt với hắn: "Tôi muốn về nước."

"Không được. Nhiệm vụ tôi là bảo vệ cô ở Panama."

"Anh có thể về nước bảo vệ Trần Bắc Nghiêu." Trần Bắc Nghiêu rõ ràng nguy hiểm hơn cô nhiều.

"Không thể." Tầm nhếch miệng cười: "Nhiệm vụ của tôi...là bảo vệ cô."

Mộ Thiện nhìn anh ta bằng ánh mắt tức giận.

Thời tiết ở Panama tương đối oi bức, trong khi đó thành phố Lâm đang đổ cơn mưa bão lớn nhất kể từ đầu mùa hè đến giờ.

Trần Bắc Nghiêu ngồi yên lặng trên ghế salon trong ngôi biệt thự, bên ngoài sấm chớp đầy trời. Châu Á Trạch ngồi bên cạnh anh, anh ta cất giọng uể oải: "Anh mười năm, em mười lăm năm. Lý Thành tính toán rõ ràng thật đấy. Có điều đánh chết em cũng không ngồi tù."

Trần Bắc Nghiêu liếc qua anh ta, miệng mỉm cười: "Đợi mọi việc tạm ổn, tôi sẽ đưa chú đi. Chú từ Hongkong qua Đông Nam Á rồi bay sang Panama."

"Tất nhiên là em đi rồi, nhưng một mình anh ở lại đây ngồi tù sao?" Châu Á Trạch hỏi.

Trần Bắc Nghiêu gạt đầu: "Tôi đã quyết định, chú không cần nói nhiều."

Châu Á Trạch chửi thề một tiếng: "Mẹ kiếp." Rõ ràng trời mưa không khí rất mát mẻ, vậy mà anh ta cảm thấy lồng ngực bức bối khó chịu. Anh ta kéo cổ áo, sắc mặt tương đối khó coi.

Trần Bắc Nghiêu không có bất cứ thái độ nào khác, anh nói nhàn nhạt: "Tôi biết giữ chừng mực." Anh nhắc đến tên vài người rồi nói tiếp: "Những người này tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi. Tám mươi phần trăm tài sản của chúng ta sẽ được chuyển ra nước ngoài, Lý Thành không thể điều tra ra, cũng không thể thu hồi. Về chuyện ngồi tù mười năm hay mười lăm năm, tôi bảo luật sư chuẩn bị rồi bàn tiếp với Lý Thành."

Châu Á Trạch không lên tiếng. Một lúc sau, anh ta châm một điếu thuốc hít một hơi sâu: "Nếu sau này thằng Lý Thành không giữ lời hứa, em sẽ giúp anh thù tiêu hắn."

Ngày hôm sau, Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành lại một lần nữa gặp mặt.

Vẫn là quán trà ở ngoại ô như lần trước, vẫn là buổi sáng sớm trong lành, Lý Thành đưa bản thỏa thuận cho Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch xem qua.

Trần Bắc Nghiêu nói thời hạn ngồi tù mười năm là quá dài. Lý Thành ra ngoài gọi điện thoại một lúc, sau đó anh ta đưa ra hạn mức cuối cùng là bảy năm. Anh ta còn chủ động cho biết, sau khi Trần Bắc Nghiêu vào tù, anh ta sẽ nỗ lực giúp anh giảm án. Trần Bắc Nghiêu không mấy bận tâm, ký tên vào bản thỏa thuận. Châu Á Trạch cũng ký tên, nhưng anh ta quyết định khi nào về đến nhà sẽ xé tan bản thỏa thuận và ném vào thùng rác để xả nỗi hận trong lòng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, khoảng một cái Mộ Thiện đã đi được một tháng. Thành phố Lâm bước vào đầu thu, khí hậu rất mát mẻ. Mùa thu cũng là

mùa thành phố Lâm trở thành địa danh du lịch nổi tiếng ở khu vực Tây Nam.

Trương Ngân Thiên lại tới thành phố Lâm. Ngày thứ hai sau khi đến nơi, ông ta hẹn Đinh Hành chơi golf. Như thường lệ, ông ta dẫn theo Bạch An An. Chỉ là lần này, có hai vệ sỹ cẩn thận đi theo sát Bạch An An vì cô đang mang thai.

Vợ trước của Trương Ngân Thiên chết sớm, để lại một cô con gái mười lăm tuổi. Vì vậy khi Bạch An An có thai, ông ta đặc biệt coi trọng. Trước đây ông ta đi đâu cũng thích dẫn theo Bạch An An, bây giờ ông ta càng không cho cô rời khỏi tầm mắt của ông ta.

Lúc mới biết mình có thai, Bạch An An chiều nào cũng thử qua, từ ra sức vận động đến ăn của đồng, thậm chí cô còn lên đi mua thuốc phá thai nhưng bị Trương Ngân Thiên phát hiện. Đến lúc đó ông ta mới biết ông ta sắp được làm bố. Bạch An An giỏi võ nghệ, ông ta sợ cô ra tay với đứa bé trong bụng nên ba tháng đầu tiên, buổi tối đi ngủ ông ta toàn khóa tay cô lại, mới có thể giữ được bào thai. Bây giờ là tháng thứ năm, Bạch An An đại khái động lòng trắc ẩn, cô không còn nghĩ đến chuyện hành hạ bản thân mà lo dưỡng thai.

Trương Ngân Thiên có chuyện vui nên rất phấn khởi, ông ta thắng liền Đinh Hành hai ván. Sau đó hai người đứng bên sườn đồi uống nước, Đinh Hành đưa mắt về phía Bạch An An đang ngồi dưới tán cây ở phía xa xa, anh cất giọng chân thành: "Chúc mừng anh."

Trương Ngân Thiên cũng dõi theo cô, ông ta không che giấu vẻ hớn hờ: "Cảm ơn chú. Con gái tôi chỉ thích tập trung vào âm nhạc, không chịu học ngành kinh doanh. May có An An, sự nghiệp của tôi cuối cùng cũng có người kế thừa."

Đinh Hành mỉm cười không lên tiếng.

Trương Ngân Thiên trầm mặc một lát rồi đột nhiên mở miệng: "Lão đệ, lần này tôi đến đây là muốn hợp tác sâu hơn với chú. Tôi không quen thuộc khu vực Tây Nam. Mạng lưới vận chuyển ma túy của Lữ thị và mối quan hệ với các bên đường thủy, đường bộ, đường hàng không, chú có thể cho tôi mượn dùng không?"

Đinh Hành lập tức gật đầu. Đây là điều kiện hai người đã thỏa thuận ngay từ đầu. Hơn nữa trong thời gian vừa qua, việc làm ăn của Đinh Hành ở các khu vực khác trong cả nước đều dựa vào tên tuổi của Trương Ngân Thiên. Trương Ngân Thiên có mối quan hệ rộng rãi nên Đinh Hành được lợi lộc không ít.

Thấy Đinh Hành không hề lưỡng lự, Trương Ngân Thiên nở nụ cười hài lòng. Ông ta cầm chai nước khoáng chạm vào chai của anh.

Một lúc sau, Đinh Hành tùy tiện hỏi: "Đại ca định vận chuyển thứ gì? Buôn lậu sao?"

Trương Ngân Thiên nói: "Cũng gần như vậy, tôi vận chuyển một số vũ khí."

Thật ra Trương Ngân Thiên cần dùng đến mạng lưới của Đinh Hành, dù anh không hỏi, lúc khác cũng có thể điều tra ra. Hai người thẳng thắn với nhau, tự nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Đinh Hành mỉm cười: "Khi nào tiện, anh kiểm giúp tôi mấy khẩu súng tốt một chút."

Trương Ngân Thiên ném chai nước khoáng ra xa, cậu bé nhặt bóng vội chạy đến lượm chai nước khoáng. Hai người sánh vai đi xuống sườn đồi. Trương Ngân Thiên vỗ vai Đinh Hành: "Súng thì thiếu gì, tùy chú lựa chọn. Chú muốn kiểm súng tốt, không phải định hạ thủ Trần Bắc Nghiêu đấy chứ?"

Đinh Hành hỏi lại: "Không được sao?"

Trương Ngân Thiên cười ha hả: "Lần này tôi đến đây còn vì một chuyện khác. Trần Bắc Nghiêu quả là nhân vật không tầm thường, lần trước cậu ta khiến chú và tôi tổn thất không ít. Phần lớn các tuyến đường ở khu vực Tây Nam vẫn còn nằm trong tay cậu ta, chúng ta quyết chí thì chẳng có gì không thể giải quyết."

"Anh muốn làm thế nào?"

Trương Ngân Thiên lộ vẻ khinh miệt: "Vận may của Trần Bắc Nghiêu gần đây không được tốt lắm. Còn trẻ tuổi mà muốn lấn sang lĩnh vực chính trị, đúng là to gan quá."

Đinh Hành hơi ngần ngại, nét mặt anh không giấu vẻ vui mừng.

Ba người trở lại khu vực VIP nghỉ ngơi. Đinh Hành ngồi một mình, Trương Ngân Thiên một tay khoác vai Bạch An An, tay kia vuốt ve bụng cô rồi ôm cô vào lòng. Bạch An An vẫn lạnh lùng vô cảm như thường nhưng Trương Ngân Thiên không để ý, ông ta cúi xuống cắn nhẹ môi cô rồi mới từ tốn tiết lộ cho Đinh Hành tin tức ông ta vừa nhận được.

Thì ra trong vụ Tam giác vàng, Trần Bắc Nghiêu bị thiệt hại một khoản tiền lớn về tay Quân Mục Lăng, vì vậy anh tìm mọi cách trả thù. Gần đây, Trần Bắc Nghiêu bỏ không ít tiền mua chuộc một số quan chức Đài Loan, nhằm mục đích lật đổ thế lực chính trị đứng đằng sau Quân Mục Lăng, nhân cơ hội đó đánh đổ Quân Mục Lăng. Nào ngờ, trong mối quan hệ giữa hắc đạo và lợi ích chính trị, Trần Bắc Nghiêu bị thua thảm hại. Không những anh không thể động đến Quân Mục Lăng mà còn thiệt hại một phần tài sản.

"Cậu ta quả nhiên là người có thù tất báo, tuy đã thua nhưng tôi ngày càng thích cậu ta." Trương Ngân Thiên cầm ly rượu vang nhấp một ngụm "Mối quan hệ giữa hắc đạo và chính trị nói gần thì rất gần mà nói xa cũng rất xa, nếu nắm giữ không tốt sẽ bị kéo đi làm 'đệm lưng' (chịu tội thay). Trần Bắc Nghiêu đúng là quá tự cao tự đại."

Đinh Hành cười lạnh: "Tôi còn tưởng Trần Bắc Nghiêu sẽ vì Mộ Thiện 'rửa tay gác kiếm'. Xem ra trước đây cậu ta cũng chỉ vì quá đề phòng nên mới từ

chối anh."

Trương Ngân Thiên mỉm cười: "Bên Đài Loan tôi cũng có một số mối quan hệ. Lần này cậu ta bại trận ở Đài Loan một phần do tôi nhúng tay vào. Nếu cậu ta tỉnh khôn, chịu hợp tác với tôi, tôi có thể thay cậu ta giải quyết Quân Mục Lăng. Chúng ta bây giờ không tập trung đánh kẻ sa cơ thì còn đợi đến lúc nào?"

Hai người nhìn nhau cười. Đúng lúc này, điện thoại của Trương Ngân Thiên đổ chuông.

Ông cầm lên nghe, thần sắc hơi thay đổi: "Xin chào, Trần tổng."

Đình Hành và Bạch An An đều ngẩng đầu. Trương Ngân Thiên đứng dậy, cầm điện thoại sang phòng bên cạnh.

Một lúc sau Trương Ngân Thiên quay lại. Ông ta rót thêm rượu vang vào ly của ông ta và Đình Hành, ra hiệu Đình Hành uống cạn. Sau đó ông ta nhếch mép cười: "Trần Bắc Nghiêu quả là người thông minh, cậu ta vừa chủ động đề nghị hợp tác với tôi. Lão đệ, chú nỗ lực đại ca, tạm thời gác mối thù sang một bên được không?"

Đình Hành trầm mặc trong giây lát rồi uống cạn. Sau đó anh đặt mạnh cái ly xuống bàn cười nhạt: "Trương tiên sinh, anh biết rõ Trần Bắc Nghiêu là kẻ thù của tôi, anh quyết định hợp tác với tôi trước, bây giờ hần quay đầu anh lại nhận lời hần. Anh thử nói xem, chúng tôi làm sao có thể trở thành bạn bè?"

Trương Ngân Thiên cười ha hả: "Lão đệ, cậu ta với chú hoàn toàn khác nhau. Chú móc hết ruột gan với tôi, lại cho tôi mượn cả mạng lưới của chú, làm sao tôi không biết chứ? Trần Bắc Nghiêu bây giờ đến bước đường cùng, ai biết cậu ta có thành ý hay không? Tuy nhiên, kiếm tiền mới là quan trọng nhất. Đợi đến lúc chúng ta đạt được mọi thứ chúng ta muốn, chú tính sổ với cậu ta cũng chưa muộn."

Đình Hành cau mày: "Bao lâu?"

Trương Ngân Thiên ngẫm nghĩ: "Ba năm. Khi nào tôi thông thuộc mọi ngã đường ở khu vực Tây Nam, chú muốn Trần Bắc Nghiêu chết kiểu gì, tôi sẽ giúp chú giải quyết kiểu đó. Cậu ta hẹn tôi tối mai ăn cơm, chú cùng đi nhé."

Đình Hành im lặng một vài giây rồi gật đầu.

Mười giờ tối ngày hôm sau. Trần Bắc Nghiêu người đầy hơi rượu lão đảo xuống xe. Châu Á Trạch hôm nay làm tài xế, cùng anh đi vào phòng khách.

Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống ghế salon, tựa vào thành ghế phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Châu Á Trạch rót cho anh một cốc nước nóng rồi ngồi đối diện anh: "Cuộc đàm phán với Trương Ngân Thiên thế nào rồi?"

Trần Bắc Nghiêu mở mắt, cổ họng anh hơi khô rát nhưng anh không muốn uống nước. Anh chỉ mở miệng nói một từ ngắn gọn: "Thuận lợi." Trần Bắc Nghiêu nói thuận lợi có nghĩa rất tốt, là bước hợp tác đầu tiên với Trương Ngân Thiên. Tuy nhiên để đạt được sự tín nhiệm của con cáo già đó, tìm ra đường dây vận chuyển vũ khí của ông ta ở khu vực châu Á không phải là vấn đề một sớm một chiều.

Châu Á Trạch nhìn ra bộ dạng mệt mỏi của Trần Bắc Nghiêu, gương mặt anh lạnh lùng đến mức rất khó tiếp cận. Kể từ lúc Mộ Thiện ra đi, anh rất hiếm khi nở nụ cười.

Châu Á Trạch cười cười: "Chúng ta bây giờ hoàn lương rồi, nhưng sự nghiệp cách mạng vẫn còn nặng nề lắm, chúng ta phải vui chơi tiêu khiển để nạp năng lượng mới được. Tối nay anh cùng em ra ngoài dạo một vòng đi."

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu.

Châu Á Trạch bắt lực đứng dậy. Anh ta vừa định ra về, ánh mắt anh ta vô tình dừng lại ở cầu thang sau lưng Trần Bắc Nghiêu. Châu Á Trạch sững sờ, vài giây sau anh ta mới có phản ứng, giờ tay vỗ vai Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu liền bắt gặp ánh mắt kỳ lạ của Châu Á Trạch, giống như rất kinh ngạc, rất xúc động và hơi phần nộ.

Trần Bắc Nghiêu quay đầu, toàn thân anh hóa đá.

Dưới ánh đèn âm áp, một thân hình mảnh mai đang đứng trên cầu thang, người đó chính là Mộ Thiện.

Cô lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt đặc biệt ngời sáng, phảng phất như có muôn vàn lời muốn nói nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Trần Bắc Nghiêu lập tức đứng dậy, đi nhanh về phía Mộ Thiện.

"Tôi xin lỗi, Trần tổng." Một giọng nói lười nhác vang lên, Tầm đột ngột xuất hiện sau lưng Mộ Thiện: "Bà Trần đòi tuyệt thực, còn suốt ngày đấm đá tôi, tôi thật sự hết cách nên đành phải đưa về trả lại cho anh."

Tầm vừa dứt lời, Trần Bắc Nghiêu giang hai cánh tay, cách hai ba bậc thang kéo Mộ Thiện vào lòng.

Cùng lúc đó, Châu Á Trạch chấp hai tay sau lưng lặng lẽ đi đến, anh ta nhìn Tầm: "Kêu mày đi bảo vệ chị dâu, quả nhiên không thể tin được."

Tầm cười hi hi, hần vừa định mở miệng, Châu Á Trạch liền tung một nắm đấm về phía hần. Tầm nhanh tay lẹ mắt, lập tức túm lấy nắm đấm của Châu Á

Trạch, bẻ quặt tay anh ta ra đằng sau và đẩy người anh ta vào tường.

Dưới chân cầu thang, vợ chồng Trần Bắc Nghiêu vẫn xúc động ôm nhau, mặc kệ hai người đàn ông đang động thủ ở bên cạnh. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu mới nói lỏng vòng tay, đôi mắt đen sâu thẳm của anh chăm chú nhìn gương mặt đỏ ửng của Mộ Thiện, rồi anh cất giọng khàn khàn: "Xem ra, tìm Tầm bảo vệ em là một quyết định sai lầm."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Trọ thủ

Mộ Thiện một khi về nước, cô quyết tâm không đi đâu hết. Nghe câu nói nửa đùa nửa thật của Trần Bắc Nghiêu, cô liền nghiêm mặt: "Là anh sai rồi, anh không nên để em đi mới đúng."

Trần Bắc Nghiêu lần đầu tiên bị người khác phê bình là "sai", nhưng anh cũng không tức giận, chỉ kéo tay Mộ Thiện ngồi xuống ghế salon.

Thật ra, Trần Bắc Nghiêu tiền trạm hậu tầu đưa Mộ Thiện rời khỏi Trung Quốc là có hai mục đích. Thứ nhất, trong khoảng thời gian này không biết sẽ xảy ra biến cố gì, Mộ Thiện ở nơi an toàn, anh mới có thể yên tâm hành động. Thứ hai, anh đã quyết định hợp tác với Lý Thành, tương lai sẽ có một ngày đi tù, anh không muốn cô chứng kiến cảnh tượng đó. Tuy ngồi tù bảy năm hay mười năm, anh không cần hỏi cũng biết cô sẽ đợi anh. Nhưng anh ích kỷ, ít nhất không để cô tận mắt thấy cảnh anh bị còng tay đứng trước vành móng ngựa.

Nhưng bây giờ cô đã trở về, không hiểu cô làm cách nào để thuyết phục Tầm. Một sát thủ quốc tế nổi tiếng máu lạnh như Tầm cũng nghe lời cô, quả thực ngoài sức tưởng tượng của Trần Bắc Nghiêu.

"Sáng sớm ngày mai, anh sẽ cử người đưa em đi." Trần Bắc Nghiêu nhìn vào mắt Mộ Thiện.

Mộ Thiện không hề biến sắc mặt, cô nói nghiêm túc: "Dù ai cũng vậy thôi, bọn họ không thể ngăn cản em. Ông xã, đã là vợ chồng thì phải đồng cam cộng khổ, anh còn làm theo ý mình nữa, em, em sẽ..."

Khóe mắt Trần Bắc Nghiêu cong lên, anh cất giọng dịu dàng: "Em sẽ làm sao?"

Mộ Thiện ngó người, nghĩ mãi không ra chiều độc nào có thể uy hiếp anh. Cô đành thay đổi chiến lược, thanh âm như tiếng muỗi kêu: "Em sẽ mặc kệ anh."

Câu nói có vẻ trẻ con, gần như nũng nịu. Ngoài lúc ở trên giường, Trần Bắc Nghiêu hầu như chưa bao giờ thấy bộ dạng cô gái nhỏ làm nũng của Mộ Thiện. Tuy anh biết cô cố ý làm anh mềm lòng nhưng quả thực anh không có cách nào chống lại chiều này của cô.

Đằng sau có tiếng phì cười. Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện quay đầu nhìn, Tầm đang bẻ tay Châu Á Trạch và ấn người anh ta vào thành ghế sofa, viên mặt trái của Tầm thâm tím trong khi mũi Châu Á Trạch sưng vù.

Tầm cười hi hi: "Trần tổng, tính kiên nhẫn của tôi cũng có giới hạn, nếu tên ăn hại này còn không dừng tay, tôi sẽ giết người đó."

Châu Á Trạch không hề tỏ ra sợ hãi, anh ta cười nhạt: "Sát thủ hàng đầu thế giới? Tao thấy cũng đến thế mà thôi."

Trần Bắc Nghiêu đứng dậy vỗ vai Tầm. Lúc này Tầm mới buông tay, Châu Á Trạch được tự do liền bật dậy như một viên đạn. Trần Bắc Nghiêu kéo tay anh ta, ra hiệu hai người ngồi xuống.

Hồi trước Tầm bắt cóc Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu thật sự có ý giết hấn. Thế nhưng Quân Mục Lăng lợi dụng Châu Á Trạch bắt chẹt anh, khiến anh vừa mất một khoản tiền lớn vừa không thể động đến Tầm. Sau đó Trần Bắc Nghiêu và Quân Mục Lăng giữ mối quan hệ khá tốt, mỗi khi anh yêu cầu giúp đỡ, anh ta liền nghe theo mà không hề thắc mắc. Quân Mục Lăng tuy là trùm ma túy ở Tam giác vàng, nhưng anh ta luôn tỏ thái độ chống phần tử khủng bố. Anh ta cũng phản đối đất nước chia cắt dù anh ta được ủng hộ từ Đài Loan. Lần này Trần Bắc Nghiêu đối phó Trương Ngân Thiên, tuy anh không nói rõ ràng với Quân Mục Lăng nhưng anh ta vẫn đồng ý toàn lực ủng hộ Trần Bắc Nghiêu.

Trần Bắc Nghiêu là người có thù tất báo, không bao giờ chịu thiệt thòi, Tuy nhiên bất cứ chuyện gì liên quan đến Mộ Thiện, anh đều cân nhắc kỹ lưỡng thiệt hơn. Anh có thể ngồi tù vì Mộ Thiện, đương nhiên sẽ không bận tâm đến mối oán hận với Tầm. Anh yên tâm giao nhiệm vụ bảo vệ Mộ Thiện cho Tầm, chính là sự tín nhiệm lớn nhất.

Châu Á Trạch làm sao không biết bây giờ Tầm là "bạn" chứ không phải là "địch". Chỉ là anh ta vẫn hậm hực chuyện trước kia, dù không quên lấy đại cuộc làm trọng nhưng anh ta vẫn có ý định tìm cơ hội trả thù Tầm. Hôm nay kẻ thù xuất hiện ngay trước mặt, Châu Á Trạch không kiềm chế nổi, ra tay đánh người trước rồi tính sau.

"Mộ, tôi khát nước quá." Tầm đột ngột mở miệng, hần thân nhiên nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện đứng dậy đi đến bên tủ rượu, mở một chai rượu vang rót đầy ly rồi cầm cả chai lẫn cái ly đặt xuống trước mặt Tầm. Hần cầm ly rượu nhấp một ngụm, thần sắc vô cùng hưởng thụ.

Mộ Thiện lại ngồi xuống cạnh Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt anh hơi trầm lại, Châu Á Trạch ở bên cạnh lộ rõ vẻ không tán đồng. Mộ Thiện đỏ mặt, cô nói nhỏ: "Em học anh, phải vừa đầm vừa xoa, nếu không anh ta làm sao chịu đưa em về nước."

Câu giải thích khiến Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, đám mây u ám trong lòng tan biến.

Tầm tự mình đi đến tủ rượu lấy ra ba cái ly rồi quay về chỗ rót đầy rượu.

Hắn đặt một ly trước mặt Trần Bắc Nghiêu: "Trần tổng."

Một ly đặt mạnh trước mặt Châu Á Trạch: "Của anh."

Ly còn lại Tầm đưa cho Mộ Thiện, sau đó hắn uống cạn ly rượu của mình.

Đây là hành động nhận lỗi của Tầm, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười uống hết ly rượu của anh rồi lại uống ly của Mộ Thiện. Châu Á Trạch hừ một tiếng lạnh lùng, Trần Bắc Nghiêu nghiêm mặt: "Á Trạch." Châu Á Trạch đành miễn cưỡng cầm lên uống một nửa rồi lại đặt xuống.

Trần Bắc Nghiêu cũng không ép, anh dặn dò nhà bếp chuẩn bị đồ ăn. Mộ Thiện trước đó tập trung toàn bộ sự chú ý vào Trần Bắc Nghiêu, đến lúc này cô mới quay sang Tầm, ánh mắt lộ vẻ thất vọng. Tầm không nhìn cô, khoe miệng hắn hơi nhếch lên.

Thật ra trong khoảng thời gian hơn một tháng cùng Tầm ở Panama, Mộ Thiện biết rất rõ, lúc nào nên cứng rắn và lúc nào nên mềm mỏng với Tầm.

Mối quan hệ giữa con người với con người rất phức tạp và vi diệu. Kể từ ngày đầu tiên gặp Tầm, Mộ Thiện không hề sợ hãi tên sát thủ cấp thế giới này, cô ngược lại luôn tỏ ra khinh bỉ và căm phẫn hắn.

Một điều kỳ lạ là, Tầm không tức giận trước thái độ không mấy hòa nhã của Mộ Thiện, giống như gây chuyện với cô gái trong sạch và chính trực như Mộ Thiện là thú vui của hắn. Mộ Thiện càng không coi hắn ra gì, hắn càng bám lấy cô. Tất nhiên Mộ Thiện cũng biết giữ chừng mực, không dám thật sự chọc tức hắn.

Khi Mộ Thiện kiên quyết đòi về nước, Tầm vốn không hề bận tâm. Mộ Thiện bỏ cơm kháng nghị, hắn cười nhạo ép cô, thậm chí đút cơm vào miệng cô. Cô đấm đá hắn, hắn coi như gãi ngứa, còn bắt trói cô.

"Nếu không phải Tướng quân coi Trần Bắc Nghiêu là người anh em, tôi cũng chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của cô." Tầm nói lạnh lùng.

Nghe đến bà từ "Trần Bắc Nghiêu", Mộ Thiện không thể kìm chế, bật khóc nức nở. Cô khóc một lúc lâu, sợi dây thừng trói người được cởi ra. Mộ Thiện ngẩng đầu, bất giác gương mặt mất hết kiên nhẫn của Tầm: "Trên đời này tôi chưa gặp người đàn bà nào phiền phức hơn cô." Ngày hôm sau, hắn đưa cô ra sân bay, mua vé máy bay về nước.

"Người được tôi bảo vệ, dù có xuống địa ngục cũng sẽ không bị tổn thương, dù chỉ một chút." Ngồi ở khoang VIP, Tầm cất giọng đầy kiêu ngạo. Mộ Thiện rất cảm kích, cô nói nhỏ: "Cảm ơn anh."

Tầm ngả ghế ra sau, hắn cất giọng lười biếng: "Tôi đói rồi, bánh ga tô." Mộ Thiện lập tức gọi cô tiếp viên hàng không. Thế là trên suốt chặng đường về, Tầm ra sức sai bảo Mộ Thiện. Mộ Thiện không hề bận tâm, chỉ cần có thể về bên Trần Bắc Nghiêu, rót trà rót nước cho Tầm vài lần cũng chẳng là gì.

Khi thức ăn được dọn lên, Tầm không khách sáo ngồi xuống ăn liền. Có lẽ hắn chán ngấy đồ ăn trên máy bay nên rất đói bụng. Mộ Thiện cười thầm, cô cảm thấy hắn là một chàng trai đáng yêu. Tất nhiên cô không cần thiết nói cho Trần Bắc Nghiêu cảm nghĩ về Tầm.

Trần Bắc Nghiêu hỏi thăm tình hình tướng quân Quân Mục Lăng ở Đài Loan rồi lại nói đến cục diện ở thành phố Lâm hiện nay. Ba người đàn ông không còn khúc mắc, trò chuyện ngày càng ăn ý.

Một tiếng đồng hồ sau đó, tình hình có chút thay đổi. Châu Á Trạch bởi vì không thể giết Tầm nên rất buồn bực, anh ta ra sức nốc rượu đến mức say khướt. Tầm là sát thủ quốc tế, hay uống rượu Tây. Ở Tam giác vàng, hắn cùng lắm cũng chỉ uống rượu cao lương của Tướng quân. Bây giờ một mình chơi hết hai chai Mao đài năm mươi năm, hắn liền bất tỉnh nhân sự. (Mao đài là quốc tửu của Trung Quốc)

Trần Bắc Nghiêu đặt Châu Á Trạch và Tầm nằm xuống ghế sofa. Khi anh ôm Mộ Thiện lên cầu thang, hai người đàn ông nằm quay hai đầu trên ghế, chân Châu Á Trạch đạp trúng mặt Tầm. Mộ Thiện chứng kiến cảnh đó, bật cười hỏi Trần Bắc Nghiêu: "Anh có ý đúng không?" Cố ý chuốc say bọn họ, để bọn họ hóa giải mối thù?

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, đi đến cửa phòng liền bế Mộ Thiện lên.

Sau một hồi dây dưa trong nhà tắm, Trần Bắc Nghiêu ngồi tựa vào đầu giường, Mộ Thiện nằm trong lòng anh. Tiểu biệt thắng tân hôn, thêm vào đó hôm nay Mộ Thiện cố ý "quyên rũ" để anh càng không rời xa rồi cô. Trần Bắc Nghiêu vuốt ve thân hình mềm mại ở trong lòng, nỗi nhớ nhung trong hơn một tháng xa cách đã được lấp đầy. Mộ Thiện ôm thắt lưng Trần Bắc Nghiêu: "Có đi cùng đi, ở cùng ở, chết cùng chết."

Nghe ngữ khí đặc biệt kiên định của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu biết không thể tiếp tục miễn cưỡng cô, anh mặc nhận hồi lâu rồi ôm chặt cô vào lòng.

Một tuần sau, Trương Ngân Thiên hẹn các đối tác ăn cơm. Trần Bắc Nghiêu biết, vụ làm ăn liên quan đến vũ khí sắp được triển khai. Để đạt được sự tín nhiệm của Trương Ngân Thiên, Trần Bắc Nghiêu đưa cả Mộ Thiện đi cùng. Sau lần này, những cuộc gặp gỡ tiếp theo, anh không định để Mộ Thiện

tham gia.

Vì vậy, chạm mặt Đình Hành là chuyện trong dự liệu.

Trước cửa một nhà hàng sang trọng, khi Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu xuống xe, họ liền nhìn thấy Đình Hành đang đứng trước hòn non bộ và thác nước giả ở bên ngoài. Đình Hành cúi đầu hút thuốc, dáng người anh vẫn cao lớn nổi bật, cách anh mấy bước là một vài thuốc hạ đang lặng lẽ chờ đợi.

Trợ lý của Trương Ngân Thiên đứng chờ sẵn ở cửa, nhìn thấy vợ chồng Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành cùng đến, anh ta không tỏ ra kinh ngạc, mỉm cười nói: "Trần tổng, Đình thiếu, mời vào!"

Lúc này Đình Hành mới ngoảnh đầu, Mộ Thiện hơi giật mình khi bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của anh. Đình Hành cất giọng lãnh đạm: "Trần tổng, bà Trần."

Mộ Thiện cảm thấy hổ thẹn trong lòng. Thời gian qua liên tục gặp bất trắc, cô không hề nghĩ đến Đình Hành. Thậm chí lúc sát thủ Tô Ân Hạ đến nhà, cô còn vụt qua một tia nghi ngờ anh, dù trực giác nói cho cô biết, anh sẽ không ra tay hạ sát vợ chồng cô.

Lúc này nghe anh chào hỏi bằng một câu xa lạ: "bà Trần", Mộ Thiện đột nhiên nhớ tới những hình ảnh xa lắc xa lơ, bên tai cô dường như có tiếng thở dài của anh. Tim Mộ Thiện mềm hẳn, cô nhìn Đình Hành chăm chú, đúng lúc anh cũng đưa mắt về phía cô. Bốn mắt chạm nhau, dù chỉ trong giây lát nhưng Mộ Thiện vẫn nhận ra một nỗi đau ngấm ngầm trong mắt anh.

"Đình thiếu kết nghĩa anh em với Trương tiên sinh, cũng là người anh em của tôi. Sau này anh có thể gọi Mộ Thiện là chị dâu." Trần Bắc Nghiêu lên tiếng phá vỡ không khí ngưng ngập.

Đình Hành cười cười: "Trần tổng không tính toán đến ân oán trước đây, cái tà quy chính, thú vị thật đấy."

Mọi người ở xung quanh đều ngó người, Đình Hành mỉm cười đi thẳng vào đại sảnh. Trần Bắc Nghiêu ôm eo Mộ Thiện đi sau vài bước. Gần đến cửa thang máy, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nói nhỏ vào tai Mộ Thiện: "Đừng nhìn anh ta như vậy."

Mộ Thiện chưa kịp đáp lời, phía trước có người tiến đến chào hỏi Trần Bắc Nghiêu. Mộ Thiện nở nụ cười khách sáo, trong lòng cô thầm nghĩ: nhìn anh ta như vậy? Cô nhìn Đình Hành kiểu gì không biết?

Trương Ngân Thiên cùng Bạch An An và hai tâm phúc ngồi chờ sẵn trong phòng ăn riêng. Mấy người đàn ông gặp nhau cười nói vui vẻ, hoàn toàn nhìn không ra mấy tháng trước họ còn là địch thủ, cẩu xé lẫn nhau. Mộ Thiện nghĩ, quả nhiên trên đời không có kẻ thù mãi mãi, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, đây mới là quy tắc sống của những người đàn ông này.

Theo tình hình trước đó Trần Bắc Nghiêu nói cho Mộ Thiện biết, bữa tiệc hôm nay là bữa tiệc Trương Ngân Thiên tổ chức riêng cho anh và Đình Hành. Tất nhiên, họ sẽ không bàn đến vụ làm ăn bí mật tại bữa tiệc này.

Mộ Thiện không muốn góp chuyện, cô chỉ cúi đầu chậm rãi ăn đồ, đây cũng là điều Trần Bắc Nghiêu mong muốn. Thế nhưng nhìn thấy Bạch An An chỉ ngồi trầm mặc trên ghế salon, với gương mặt trắng bệch và cái bụng nhô lên, Mộ Thiện liền đi đến bên cạnh Bạch An An ngồi xuống.

Cử động của Mộ Thiện không lọt qua mắt mấy người đàn ông. Trần Bắc Nghiêu như không nhìn thấy, Đình Hành cũng lơ đãng. Trương Ngân Thiên hơi sững người khi thấy Bạch An An ngẩng đầu cười tươi với Mộ Thiện. Ông ta đưa mắt ra hiệu cho vệ sỹ ở bên cạnh, người vệ sỹ đi ra đằng sau ghế salon, lặng lẽ lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người phụ nữ.

"Mấy tháng rồi?" Mộ Thiện không rời mắt khỏi cái bụng tròn xoe của Bạch An An.

"Hơn bảy tháng." Gương mặt Bạch An An ảm đạm về điệu dáng, ánh mắt cô rất chân thành: "Mộ Thiện, lần trước em còn chưa kịp cảm ơn chị."

Mộ Thiện cười cười: "Là con trai hay con gái?"

"Con trai." Bạch An An nắm tay Mộ Thiện đặt lên bụng mình: "Chị thử sờ đi."

Mộ Thiện nhẹ nhàng đặt tay lên bụng Bạch An An. Một lát sau, quả nhiên bào thai động nhẹ, cảm giác này vô cùng kỳ diệu, Mộ Thiện vui mừng nói: "...thích thật đấy."

Bạch An An mỉm cười: "Anh chị thì sao? Anh chị định bao giờ sinh em bé?"

Mộ Thiện đỏ mặt, cô nhướng mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu. Anh đang trò chuyện với người bên cạnh nhưng thỉnh thoảng vẫn đưa mắt về phía cô. Đúng lúc này, hai người chạm mắt nhau, thần sắc của họ vô cùng yêu thương quyến luyến.

Trương Ngân Thiên không bỏ qua cảnh vợ chồng Trần Bắc Nghiêu nhìn nhau đắm đuối, ông ta lập tức quay sang Đình Hành: "Lão đệ, đàn ông phải lập gia đình mới an tâm lo cho sự nghiệp. Chú đường đường là chủ tịch tập đoàn Dung Hành, đến một người đàn bà cũng không có, để đại ca tôi giới thiệu cho chú nhé!"

Tâm phúc của Trương Ngân Thiên cười cười: "Tháng trước ông chủ mới ăn cơm cùng Phó tư lệnh Quân khu? Tôi nghe nói con gái độc nhất của Phó tư lệnh vừa lấy bằng thạc sỹ."

Mọi người đều cười, ngoại trừ Đình Hành, anh hít một hơi thuốc dài, không hề kiêng dè quay sang nhìn hai người phụ nữ. Sau đó anh hơi nheo mắt: "Ai

nói tôi thiếu đàn bà?"

Những người có mặt ở đây ai cũng biết chuyện tình tay ba nổi tiếng ở thành phố Lâm. Thậm chí bên ngoài có tin đồn Mộ Thiện vốn là bạn gái của Đinh Hành, sau khi Trần Bắc Nghiêu lật đổ Dung Thái, Mộ Thiện thay lòng đổi dạ đi theo Trần Bắc Nghiêu.

Lúc này ánh mắt của Đinh Hành nhìn Mộ Thiện rất bạo dạn, thái độ thản nhiên không kiêng nể ai, từ người anh tỏa ra khí chất của một công tử phong lưu ngạo đời. Mọi người đều bị thuyết phục bởi phong độ của anh, đều dõi theo ánh mắt anh.

Bạch An An tuy là một cô gái xinh đẹp nhưng cô mặc bộ váy bầu rộng thùng thình, thêm vào đó sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt đờ đẫn nên không thể nào sánh bằng Mộ Thiện ở bên cạnh.

Hôm nay Mộ Thiện đến đây với tư cách bà Trần, cô diện bộ váy dài màu xanh thẫm không tay, cổ chữ V, để lộ đôi vai trắng ngần. Mái tóc đen của cô xõa xuống ngang vai, càng làm nổi bật nước da trắng của cô. Phần thắt nơ nhả nhện, khiến đường nét thân hình càng thu hút. Dưới ánh đèn, gương mặt không tì vết của cô với đôi mắt đen lay lay, bờ môi đỏ mọng đầy ý cười như một bức họa.

Đám đàn ông ngây người ngắm nhìn, ngay cả Trương Ngân Thiên cũng bất giác đưa mắt về phía Mộ Thiện.

"Đinh thiếu đang nhìn đi đâu đấy?" Giọng nói lãnh đạm của Trần Bắc Nghiêu vang lên làm đám đàn ông tỉnh mộng. Ngực khí của anh hoàn toàn bình thản nhưng việc anh hỏi thẳng thừng khiến người khác cảm thấy có áp lực.

Đinh Hành thu lại tầm mắt, chỉ cười cười không lên tiếng. Những người khác cũng quay hết đi, không khí trong phòng trở nên cứng nhắc ngượng ngáp.

Đinh Hành nâng ly rượu uống cạn mới ngẩng đầu nhìn Trần Bắc Nghiêu. Ánh mắt Trần Bắc Nghiêu lãnh lẽo vô cùng.

Đinh Hành mỉm cười: "Tôi nhìn chị dâu."

Mọi người bật cười, không khí trong giây lát hòa hoãn đi nhiều. Mộ Thiện là chị dâu, Bạch An An cũng là chị dâu. Câu trả lời của Đinh Hành rất khéo léo, như một người em thương thức dung mạo của hai chị dâu. Câu nói thẳng thắn chân thành, không một chút tà niệm.

Chỉ có Trần Bắc Nghiêu biết, từ "chị dâu" là trả lại cho anh. Anh không tức giận, chỉ cười nhạt: "Chị dâu như người mẹ, Đinh thiếu có lòng rồi."

Trương Ngân Thiên cười ha hả: "Anh hùng đi với mỹ nhân là đúng rồi. Lão đệ, hai chị dâu của chú đều là mỹ nhân hiếm gặp. Nào, chúng ta cùng nâng ly vì hai người đẹp."

Ông ta nâng chén, mọi người đều làm theo, không ai còn nhắc đến chuyện vừa rồi.

Lúc rời khỏi nhà hàng đã là mười giờ đêm. Mộ Thiện khoác tay Trần Bắc Nghiêu ngồi vào xe ô tô. Cô thật sự không ngờ anh và Đinh Hành lại có dịp bắt tay hợp tác như hồi ở Tam giác vàng. Tuy ánh mắt của đám đàn ông và lời nói của Đinh Hành khiến cô hơi tức giận nhưng nhớ đến câu lạnh lùng của Trần Bắc Nghiêu: "Đinh thiếu đang nhìn đi đâu thế?", cô cảm thấy anh vừa oai phong vừa đáng yêu. Mộ Thiện chủ động ngã vào lòng Trần Bắc Nghiêu: "Làm thế nào bây giờ? Đinh Hành coi Trương Ngân Thiên là đại ca...Hừ, trước có sói sau có hổ..."

Trần Bắc Nghiêu không trả lời, anh chỉ đỡ gáy cô và nhẹ nhàng đặt lên môi cô một nụ hôn.

Về đến nhà, Mộ Thiện lên tầng hai tắm trước. Một lúc sau đi xuống, cô thấy Trần Bắc Nghiêu một mình ngồi ở phòng khách, vẻ mặt anh rất trầm tư.

"Sao thế?" Cô cất giọng dịu dàng.

"Lý Thành lát nữa sẽ đến đây." Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Mộ Thiện gật đầu. Thật ra trước đó Lý Thành cũng đến ngôi biệt thự một lần. Thành đồng là địa bàn của Trần Bắc Nghiêu, một khi kẻ lạ mặt xuất hiện sẽ bị đàn em của Châu Á Trạch lập tức phát hiện. Trương Ngân Thiên cũng không thể giám sát nhất cử nhất động của Trần Bắc Nghiêu khi anh ở trong địa bàn của mình. Vì vậy Lý Thành đến nhà gặp Trần Bắc Nghiêu sẽ an toàn hơn ở bên ngoài.

"Cậu ta nói sẽ sắp xếp cho chúng ta một trợ thủ." Trần Bắc Nghiêu nói tiếp.

"Ai vậy?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu lắc đầu.

Một lát sau, Châu Á Trạch xuất hiện ở cửa. Anh ta nói oang oang: "Trợ thủ? Tên Lý Thành này tính giờ trò gì? Em phải nói trước, em không thích làm việc với côm đầu đấy."

Tầm cả buổi tối ở phòng bên cạnh chơi điện tử. Nghe Châu Á Trạch cằn nhằn, hần phỉ phỉ hai tiếng. Mộ Thiện lườm Tầm khi bắt gặp thái độ của hắn. Bây giờ không phải là lúc hai người đàn ông ra tay đánh nhau.

Nửa tiếng sau, một vệ sỹ từ ngoài cửa thò đầu vào gật gù với Trần Bắc Nghiêu. Mấy phút sau, Lý Thành đi vào, sau lưng anh ta là một người đàn ông cao lớn. Lý Thành gật đầu với Trần Bắc Nghiêu rồi nhường lối cho người ở phía sau.

Trần Bắc Nghiêu mặt vẫn không biến sắc, Châu Á Trạch chửi thề một tiếng, Mộ Thiện vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Tầm đứng ở cửa phòng kế bên, hết nhìn Mộ Thiện lại nhìn người đàn ông mới xuất hiện, sau đó hẩn lại quay người về phòng.

"Lão đại, từ nay về sau Đinh Hành và anh, một người ở chỗ sáng một người trong bóng tối. Tôi cũng xin nói thẳng, hy vọng các anh bỏ qua thành kiến mới có thể hợp tác thành công." Ngữ khí của Lý Thành rất nghiêm túc.

Đinh Hành vẫn đứng nguyên một chỗ, anh đảo mắt qua mọi người, sau đó dừng lại ở Trần Bắc Nghiêu: "Tôi đã có manh mối về đường dây vận chuyển vũ khí của Trương Ngân Thiên ở miền bắc."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Có thai

Nếu Trần Bắc Nghiêu có thể xóa bỏ mâu thuẫn với Tầm, vậy thì anh cũng có thể cùng Đinh Hành bắt tay chống địch?

Mộ Thiện lặng lẽ quan sát Đinh Hành lúc này đang ngồi trầm tư trên ghế salon. Máy người đàn ông không ai mở miệng. Cô cảm thấy sự đối đầu là khó lường.

"Em lên phòng trước đi." Trần Bắc Nghiêu nắm tay cô, Mộ Thiện gật đầu. Cô biết nếu không cần thiết, Trần Bắc Nghiêu cũng không để cô dính quá sâu. Cô quay người đi lên cầu thang, khóe mắt liếc qua đáng vẻ bất động của Đinh Hành.

Lúc Mộ Thiện lên đến chiếu nghỉ trên cầu thang, bên dưới vọng đến giọng nói lãnh đạm của Trần Bắc Nghiêu: "Anh bị xử bao nhiêu năm?"

Bây giờ Đinh Hành mới lên tiếng: "Chắc chắn nhiều hơn chú."

Phòng khách lại rơi vào trạng thái yên tĩnh. Mộ Thiện đẩy cửa vào phòng, cô không còn nghe thấy bất cứ thanh âm nào từ bên dưới.

Đảo mắt một vòng quanh căn phòng ngủ ấm áp, Mộ Thiện bất giác thở dài.

Khi cô từ Panama trở về, hôn lễ đã bị lỡ kế hoạch. Hơn nữa Trần Bắc Nghiêu quyết định đi tù, hai người cũng không muốn tổ chức đám cưới rình rang. Trần Bắc Nghiêu chỉ giải thích Mộ Thiện không được khỏe nên hoãn đám cưới. Lúc anh thông báo với bố mẹ Mộ Thiện, ông bà Mộ tỏ ra không vui lắm. Nhưng nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra trong thời gian tới, hai người cũng chẳng còn cách nào khác.

Mộ Thiện ngồi xuống thành cửa sổ, nhìn ra bầu trời tối mịt. Thật ra trước đó cô cũng từng nghĩ đến, bên cạnh Trần Bắc Nghiêu có nội gián của công an, chẳng nhẽ bên Đinh Hành không có? Nhưng tận mắt chứng kiến Đinh Hành ngày càng thân thiết với Trương Ngân Thiên, cô chỉ sợ anh càng lún sâu trong bùn. Không ngờ cũng có ngày Đinh Hành trở thành người cùng một chiến tuyến với Trần Bắc Nghiêu, coi như chuyện tốt lành.

Nhưng Đinh Hành dính đến ma túy, không biết anh sẽ bị xử tù bao nhiêu năm?

"Anh ta có lý do nào chịu ngồi tù?" Khi mọi người về hết, Trần Bắc Nghiêu hỏi Mộ Thiện.

Mộ Thiện ngẫm nghĩ rồi lắc đầu.

Trần Bắc Nghiêu im lặng, Mộ Thiện hiểu ý anh, cô lên tiếng: "Phía cảnh sát chắc chắn không bỏ qua anh ấy."

Trần Bắc Nghiêu cời áo, thuận tay vuốt má cô: "Anh ta muốn trốn đi cũng không khó."

Không khó, tất nhiên Mộ Thiện biết là không khó. Lý Thành thuộc tổ chuyên án của công an tỉnh hay hình cảnh quốc tế cũng vậy, anh ta đều có vị trí của mình. Chỉ cần có vị trí là có cấp trên cấp dưới, có các mối quan hệ. Bây giờ là thời đại đồng tiền và quyền lực thao túng tất cả, Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không phải phạm tội ác tày trời, mua một mạng sống hay sự tự do, quả thật không khó một chút nào.

Thế nhưng tại sao Đinh Hành lại đồng ý hợp tác? Trần Bắc Nghiêu tự nguyện ngồi tù còn có thể hiểu được. Tim Mộ Thiện nhói đau, tất nhiên cô biết anh dùng bảy năm để đổi lấy bình an một đời cho cô.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến giữa mùa Thu.

Mùa thu ở thành phố Lâm rất đẹp nhưng không đặc biệt như Bắc Kinh. Mộ Thiện không ngờ mùa thu năm nay cô lại có dịp trở lại Bắc Kinh để tham gia tiệc đầy tháng của con trai Trương Ngân Thiên.

Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và một số tâm phúc bay đi Bắc Kinh chúc mừng. Tại sao cần rầm rộ như vậy? Mộ Thiện biết rõ, đối với loại người như Trương Ngân Thiên, lợi ích và thực lực là nguyên nhân chủ yếu khiến ông ta hợp tác với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Nhưng nếu không phải thật lòng thích hai người, ông ta sẽ không bao giờ đích thân trực tiếp gặp gỡ bọn họ.

Vì vậy Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không hẹn cùng phát triển mối quan hệ thân tình với Trương Ngân Thiên. Điều này cũng là một đạo lý Mộ Thiện học được ở trên thương trường, đó là tình cảm. Nhiều khi yếu tố tình cảm còn dễ thuyết phục hơn cả lợi ích kinh tế. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành tuy chưa thân đến mức phơi hết tâm can với Trương Ngân Thiên, nhưng qua mấy tháng hợp tác thuận lợi, mối quan hệ giữa họ phát triển vượt bậc. Thậm chí một lần nhắc đến Trương Ngân Thiên, Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện: "Ông ta là một doanh nhân đầy sức hút."

Mộ Thiện hỏi lại: "Lẽ nào anh không phải sao?"

Trần Bắc Nghiêu chỉ ôm cô mỉm cười.

Tiệc đầy tháng được tổ chức tại một nhà hàng ngự thiện nổi tiếng trong nội thành Bắc Kinh. Mộ Thiện tuy sống ở Bắc Kinh nhiều năm nhưng cô cũng chưa từng đến nơi cao cấp đắt tiền như nơi này. Nhìn một hàng nhân viên hóa trang thành thái giám và cung nữ đón ở cửa, Mộ Thiện cảm thấy hơi buồn cười.

Trương Ngân Thiên không mời nhiều khách. Một phòng ăn rất rộng chỉ bày hơn hai mươi bàn tiệc, khách ngồi gần kín chỗ. Khi Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện đến bàn ăn chính, Đinh Hành đã ngồi ở đó từ lâu. Trần Bắc Nghiêu nhìn Đinh Hành bằng ánh mắt lạnh lùng như thường lệ, Mộ Thiện mỉm cười khách sáo. Đinh Hành cũng đáp trả bằng thái độ lạnh lẽo tương tự, chỉ khi nhìn Mộ Thiện, ánh mắt anh mới dịu đi.

Mộ Thiện tất nhiên nhận ra thái độ của hai người. Cô bất giác nghĩ thầm, không biết bọn họ giả vờ hay là thật?"

Cùng bàn còn có hai người đàn ông trung niên, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười trao đổi danh thiếp với bọn họ. Một lúc sau, khách đã gần như đông đủ, một bản nhạc du dương vang lên nhưng bị tiếng nói chuyện của mọi người che lấp.

Đúng lúc này, cửa chính vang lên tiếng vỗ tay, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn. Trương Ngân Thiên mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn nho nhã mỉm cười tiến vào. Bên cạnh ông ta là hai người đàn ông trung niên, Trương Ngân Thiên cứ đi một hai bước lại quay sang trò chuyện với bọn họ. Không cần nói cũng biết đây là khách mời quan trọng nhất của buổi tiệc ngày hôm nay, nên Trương Ngân Thiên mới phải đích thân đi đón. Bạch An An ôm con trai đi sau bọn họ, cô cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, thần sắc vô cùng dịu dàng. Phía sau cô là một đám vệ sỹ.

Ánh đèn rực rỡ ở trung tâm căn phòng chiếu xuống người bọn họ.

Trương Ngân Thiên lên bục nói vài câu cảm ơn, mọi người nâng ly rượu chúc mừng, buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Trương Ngân Thiên giới thiệu qua hai vị khách quý với Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành. Ánh mắt của hai người đột nhiên lóe qua một tia u ám. Khi Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đưa danh thiếp cho hai người đàn ông trung niên, bọn họ chỉ mỉm cười nhận lấy mà không trao đổi danh thiếp. Nhìn sắc mặt của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện đoán kẻ hoạch lật đổ Trương Ngân Thiên khó khăn hơn dự kiến. Ở Bắc Kinh, ông ta có mối quan hệ với rộng rãi với quan chức cao cấp, có thể nói một tay vượn trời.

Có lẽ vì nể mặt Trương Ngân Thiên nên Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không có bất cứ hành động thù địch nào, không khí trên bàn ăn tương đối ôn hòa. Mộ Thiện thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc bắt gặp ánh mắt đầy ẩn ý của Đinh Hành, nhưng cô lập tức nhìn đi chỗ khác.

Nhắm nháp một lúc, Mộ Thiện ngẩng lên quan sát người đi đi lại lại chúc tụng trong phòng. Tầm là vệ sỹ của cô, hẳn nói sẽ theo cô 24/24, vậy mà bây giờ cô nhìn ngang nhìn dọc cũng chẳng thấy bóng dáng hắn. Mộ Thiện biết Tầm và cô thuộc hai thế giới khác nhau nên cũng không bận tâm, cô quay sang chơi đùa với con trai Bạch An An.

Khi buổi tiệc diễn ra quá nửa, Trương Ngân Thiên có điện thoại. Ông ta nói mấy nói hai câu, sắc mặt hơi thay đổi. Sau đó ông ta đứng dậy: "Xin lỗi các vị, tôi có chuyện gấp, thứ lỗi cho tôi ra ngoài nghe cuộc điện thoại." Ông ta cúi người trước hai vị khách quý: "Tôi xin lỗi!" Ông ta cúi xuống hôn lên trán Bạch An An rồi đi sang phòng bên cạnh.

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành không hề để ý đến Trương Ngân Thiên, bọn họ vẫn tiếp tục trò chuyện với người bên cạnh. Mộ Thiện đoán chắc là xảy ra chuyện, nếu không Trương Ngân Thiên sẽ không bỏ mặc khách quý đi chỗ khác nghe điện thoại. Trước khi đến đây, cô nghe Trần Bắc Nghiêu nói, Lý Thành sẽ hành động vào tiệc đầy tháng của con trai Trương Ngân Thiên, để ép ông ta chủ động đề nghị Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành giúp đỡ.

Tâm trạng Mộ Thiện hơi căng thẳng, cô đột nhiên hoa mắt chóng mặt. Đúng lúc Trần Bắc Nghiêu gắp một miếng cá bỏ vào bát cô, bình thường Mộ Thiện rất thích ăn cá nhưng hôm nay ngửi thấy mùi tanh của cá biển, cô cảm thấy rất buồn nôn. Mộ Thiện bịt miệng nhắm mắt và thở dốc.

"Em làm sao vậy?" Trần Bắc Nghiêu lập tức buông đũa, đỡ lưng cô. Đinh Hành ở phía đối diện cũng nhìn sang bên này, anh nhíu mày khi bắt gặp vẻ mặt nhợt nhạt của Mộ Thiện.

Bạch An An ngẩng đầu quan sát Mộ Thiện, cô đột nhiên hỏi: "Có phải gần đây chị rất hay buồn ngủ?"

Mộ Thiện kinh ngạc gật đầu. Thời gian gần đây đúng là cô cả ngày uể oải, trời vừa sẩm tối đã buồn ngủ, ngủ đến chín mười giờ sáng ngày hôm sau cũng chưa muốn dậy, khẩu vị của cô kém hẳn, kinh nguyệt cũng chưa thấy đâu. Mộ Thiện không mấy lưu ý bởi từ lúc bị trúng đạn, sức khỏe cô giảm sút đi nhiều, chu kỳ kinh nguyệt cũng không đều như trước. Cô sợ Trần Bắc Nghiêu lo lắng nên không nói cho anh biết.

Bạch An An mỉm cười: "Chị hãy đi kiểm tra đi, có khi mang thai cũng nên. Ba tháng đầu em cũng suốt ngày buồn ngủ, chẳng muốn ăn gì cả."

Lời nói vừa dứt, cả bàn ăn yên tĩnh một cách lạ thường.

Những người khách lên tiếng trước tiên, bọn họ khách sáo chúc mừng Trần Bắc Nghiêu: "Trần tổng, chúc mừng cậu, chúc mừng!" Trần Bắc Nghiêu trầm ngâm vài giây rồi nắm tay Mộ Thiện: "Đừng không em?"

"Em...cũng không biết." Mộ Thiện sững sờ kinh ngạc. Sau khi từ Panama trở về Trung Quốc, cô và Trần Bắc Nghiêu luôn thực hiện biện pháp an toàn hay vào thời kỳ an toàn. Nghe Bạch An An nói vậy, cô cảm thấy có khả năng đó. Điều này khiến cô vừa mừng vừa lo, mừng ở chỗ cô thật sự muốn sinh con cho anh, lo ở chỗ bây giờ không phải là thời điểm thích hợp.

Đình Hành không rời mắt khỏi Mộ Thiện, lồng ngực anh đau nhói. Cuối cùng anh quay đi chỗ khác, không mở miệng nói chúc mừng.

Khoảng thời gian sau đó, không khí bàn tiệc càng náo nhiệt. Trần Bắc Nghiêu tuy không muốn Mộ Thiện nuôi con một mình, nhưng biết tin anh có khả năng sắp làm bố, lời nói cử chỉ và ánh mắt của anh không che giấu niềm vui. Bạch An An hỏi kỹ triệu chứng của Mộ Thiện, càng khẳng định Mộ Thiện sắp có em bé.

Đến khi bữa tiệc kết thúc, Trương Ngân Thiên vẫn chưa quay về, người trợ lý thay ông ta xin lỗi quan khách. Lúc Mộ Thiện đứng dậy, cô bắt gặp Trần Bắc Nghiêu và Đình Hành trao đổi ánh mắt. Tim cô đập thình thịch. Tuy Trần Bắc Nghiêu không nói rõ nhưng Mộ Thiện biết sắp đến lúc hành động.

"Em về khách sạn trước đi." Trần Bắc Nghiêu nói với Mộ Thiện: "Bọn anh chờ Trương tiên sinh." Mộ Thiện gật đầu cùng vệ sỹ lên xe về khách sạn trước.

Mộ Thiện đi tắm xong, bên ngoài có tiếng Tầm nói chuyện điện thoại, còn Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa về. Mộ Thiện gọi Tầm vào phòng, hóa ra hôm nay hán đóng giả làm một người đàn ông trung niên, có cặp lông mày rậm rạp và nước da đen sì, chỉ đôi mắt là không thay đổi. Sau khi nghe Mộ Thiện dặn dò, hán nheo mắt nhìn cô rồi đi ra ngoài. Mười phút sau, Tầm quay về phòng ném cho Mộ Thiện một cái túi nylon rồi lại đi sang phòng bên cạnh.

Lúc Trần Bắc Nghiêu về khách sạn, Mộ Thiện đang ngủ chập chờn. Cô mở mắt thấy trong phòng tắt hết đèn, chỉ bật ngọn đèn ngủ mờ mờ. Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa cởi áo khoác, anh ngồi ở đầu giường xem thứ gì đó dưới ánh đèn. Mộ Thiện quờ tay sang bên cạnh, phát hiện đồ đã biến mất.

"Hình như trúng rồi..." Mộ Thiện lẩm bẩm một câu, gương mặt Trần Bắc Nghiêu chìm khuất trong bóng tối nên cô không thấy rõ thần sắc của anh. Mộ Thiện quá buồn ngủ nên cô lại nhắm mắt chìm vào giấc ngủ.

Đến khi Mộ Thiện tỉnh lại, trời đã sáng. Cô quay đầu thấy Trần Bắc Nghiêu đang đứng bên cửa sổ, anh mặc bộ comple phẳng phiu, đẹp như một pho tượng.

"Anh đã hẹn với bệnh viện phụ sản." Phát hiện cô thức giấc, anh nói nhỏ: "Chúng ta đi thôi!"

Mộ Thiện tỏ ra nghi hoặc: "Phải đi khám sao? Thử bằng cái đó cũng chưa chắc đã chuẩn."

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, anh lôi từ túi quần một que thử thai, trên đó có hai vạch đỏ rõ ràng. Sau một đêm, màu đỏ vẫn chưa tan biến là bao. Anh lại bỏ vào túi quần và đi đến bên cạnh cô: "Vì vậy, chúng ta đi xác định xem thế nào."

Mười một giờ sáng, Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện rời khỏi bệnh viện. Vừa ngồi lên xe, Trần Bắc Nghiêu liền gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện phụ sản của thành phố Lâm. Nghe đối phương nói lời chúc mừng, khoe miệng Trần Bắc Nghiêu hơi nhếch lên. Anh gọi điện thông báo để đối phương sắp xếp trước lịch trình. Cúp điện thoại, Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi quay sang Mộ Thiện: "Em hãy nhờ Diệp Vi Nông gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện."

Mộ Thiện còn đang chìm trong niềm vui, nghe câu nói của Trần Bắc Nghiêu, vài giây sau cô mới hiểu ý anh. Trần Bắc Nghiêu sợ anh đi tù trước khi đứa trẻ sinh ra, người ta không còn nể mặt anh, vì vậy anh mới bảo cô gọi điện cho Diệp Vi Nông, nhờ bạn ra mặt. Điều này khiến Mộ Thiện càng không muốn rời xa anh, cô lập tức túm tay Trần Bắc Nghiêu: "Bây giờ có con rồi...anh vẫn không chịu ra nước ngoài hay sao?"

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát, vấn đề này tới qua anh đã từng nghĩ đến. Anh nắm tay cô, nói từ tốn: "Em muốn con chúng ta có một tuổi thơ như thế nào, một người bố như thế nào?"

Mộ Thiện không thể thốt ra lời.

Về đến khách sạn, Mộ Thiện nghe thấy một vệ sỹ gọi điện thoại thông báo trả vé máy bay, chuyển sang đặt vé tàu hỏa giường nằm. Trần Bắc Nghiêu ôm cô đi vào phòng trong, để cô ngồi xuống ghế sofa rồi rót cho cô một cốc nước ấm. Anh còn thử độ nóng rồi mới đưa vào tay cô. Thấy phòng mở điều hòa, anh cau mày đi tới tắt điều hòa và tiện tay lấy tấm thảm mỏng đắp lên vai cô.

Mộ Thiện nóng đến chảy mồ hôi, cô hát tám thảm xuống: "Anh không cần cẩn thận như vậy, bác sỹ nói em rất khỏe."

Trần Bắc Nghiêu bình thản lên tiếng: "Về đến thành phố Lâm, em không được chạy linh tinh, không có việc gì thì đi lại trong nhà thôi."

Mộ Thiện lắc đầu: "Không được, em vừa mang thai anh đã định nhốt em hay sao?"

"Ừ, phải nhốt em lại mới được." Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống bên cạnh Mộ Thiện ôm cô vào lòng.

Một lúc sau, anh nói tiếp: "Đường dây vận chuyển vũ khí của Trương Ngân Thiên ở miền bắc rất cẩn mật nhưng một hai tên cầm đầu trong đường vẫn bị cảnh sát mò ra. Vì tình hình ở miền bắc hơi căng thẳng nên hôm qua ông ta nói, hai ngày tới sẽ chuyển một lô vũ khí cho bọn anh để bọn anh đưa ra nước ngoài."

Mộ Thiện giật mình: "Nhanh như vậy sao?"

Trần Bắc Nghiêu gật đầu: "Ừ!"

Tìm Mộ Thiện nhói đau, cô không biết nói gì. Cuộc chiến đấu với Trương Ngân Thiên sắp diễn ra, cũng có nghĩa ngày anh đi tù không còn xa nữa.

"Thiện Thiện, lần này anh sẽ không để em một mình. Anh sẽ ở bên em cùng chào đón con của chúng ta ra đời." Thấy thần sắc của cô thay đổi, Trần Bắc Nghiêu lập tức ngồi xổm xuống trước mặt cô, anh tựa vào hai chân cô, cầm tay cô đưa lên môi hôn từng ngón: "Anh hứa với em."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Đáng thương

Phản ứng của Mộ Thiện khi mang thai rất nghiêm trọng, trời vừa sẩm tối là cô buồn ngủ, ngủ suốt 12 tiếng đồng hồ vẫn không đủ. Ban ngày hầu như ăn gì nôn ra thứ đó, cùng lắm chỉ có thể nuốt trôi ít hoa quả.

Mộ Thiện không muốn Trần Bắc Nghiêu phân tâm nên cố gắng ăn nhiều trước mặt anh. Thế nhưng cô có lòng mà không đủ sức, vừa ăn vài hột cơm cô đã buồn nôn, sữa tươi và trứng gà càng không buồn động đến. Tình trạng của Mộ Thiện làm sao thoát khỏi cặp mắt của Trần Bắc Nghiêu? Anh liền nghỉ mấy ngày không đi làm, ở bên cô suốt 24 tiếng đồng hồ.

Bảy tám giờ tối Mộ Thiện buồn ngủ, Trần Bắc Nghiêu ôm cô cho đến khi cô ngủ say mới dậy làm việc. Mười giờ sáng, cô vừa mở mắt liền nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, anh đưa cô đi rửa mặt mũi chân tay, quan sát tỉ mỉ xem có gì bất thường. Cô không muốn ăn đồ, anh liền mời chuyên gia dinh dưỡng và đầu bếp gọi đến chế biến các món ăn bổ dưỡng hợp khẩu vị. Mộ Thiện vẫn nuốt không trôi, anh liền cầm thìa hoặc thìa, dỗ cô như dỗ trẻ nhỏ, đút cho cô từng tý một. Cứ như vậy, dưới sự chăm sóc chu đáo của Trần Bắc Nghiêu, sắc mặt Mộ Thiện cuối cùng cũng khôi phục một chút hồng hào. Còn Trần Bắc Nghiêu vừa bận công việc, vừa lo kế hoạch lật đổ Trương Ngân Thiên, lại vừa phải chăm sóc Mộ Thiện, anh ngày càng gầy rộc.

Hôm nay Mộ Thiện đi ngủ sớm, Trần Bắc Nghiêu vẫn ôm cô như thường lệ. Mộ Thiện nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, có lẽ do ban ngày đọc nhiều sách liên quan đến luật hình sự nên cô mơ thấy ác mộng.

Trong giấc mơ, Trần Bắc Nghiêu đứng sau vành móng ngựa làm bằng kim loại cũ kỹ. Anh mặc bộ quần áo tù nhân sọc trắng xanh. Còn cô ôm con, đứng ngẩng nhìn anh từ phía xa xa...

Mộ Thiện giật mình tỉnh giấc, lưng toát mồ hôi lạnh.

"Ông xã..." Mộ Thiện vô ý thức tìm Trần Bắc Nghiêu, nhưng khi cô giơ tay sờ soạng bên cạnh, trên giường không một bóng người. Cô vận hết cỡ đèn ngủ ở đầu giường, chỉ thấy một mình cô trong căn phòng trống, Trần Bắc Nghiêu không thấy bóng dáng.

Trên thực tế, vào lúc hai giờ sáng, Trần Bắc Nghiêu có mặt ở một khu hoang vắng cách thành phố Lâm hơn một trăm cây số.

Nơi này là vùng núi ít nhà dân nên hai bên đường không có đèn điện, chỉ có ánh trăng mờ mờ chiếu xuống đường quốc lộ. Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch ngồi trong xe ô tô, lặng lẽ theo dõi động tĩnh phía trước mặt.

Lưu Minh Dương dẫn theo mười mấy người, đi cùng bảy tám chiếc xe đổ ở một đầu đường quốc lộ, cách chỗ của Trần Bắc Nghiêu vài trăm mét. Giọng nói anh ta vang lên từ máy bộ đàm: "Lão đại, bọn họ tới rồi."

Trần Bắc Nghiêu tập trung quan sát, chỉ thấy phía xa xuất hiện mấy chiếc xe tải cỡ lớn đang tiến về phía anh.

Những ngày vừa qua, bên công an âm thầm tăng thêm áp lực cho Trương Ngân Thiên trong việc vận chuyển vũ khí ở miền bắc. Trương Ngân Thiên hết cách, đành phải chuyển lô vũ khí xuống khu vực Tây Nam và sẽ đưa ra nước ngoài từ nơi này. Người của ông ta giao hàng cho Trần Bắc Nghiêu ở giáp ranh thành phố Lâm. Nghe nói ông ta cũng sẽ giao một lô hàng khác cho Đinh Hành trong một hai ngày tới.

Bề ngoài, Trần Bắc Nghiêu là lão đại đích thân ra mặt giám sát cuộc giao dịch đầu tiên của hai người cũng là hợp tình hợp lý. Trên thực tế, có lẽ đây là cơ hội duy nhất có thể lần ra đường dây của Trương Ngân Thiên.

Rất nhanh, mấy chiếc xe tải dừng lại cách đội xe của Lưu Minh Dương mấy chục mét. Trong đêm tối, Trần Bắc Nghiêu dường như nhìn thấy mấy chiếc xe ủi đất, xe đào đất đi theo những chiếc xe tải đó.

"Ông già Trương Ngân Thiên lắm trò thật đấy." Châu Á Trạch phì cười.

Trần Bắc Nghiêu cũng mỉm cười. Thảo nào cảnh sát điều tra lâu như vậy cũng không tìm ra manh mối, ai mà nghĩ ra vũ khí được giấu trong mấy xe đào đất?

Tai nghe nhanh chóng truyền đến cuộc đối thoại giữa Luru Minh Dương và đối phương.

"Chào anh, tôi là trợ lý của Trần tổng."

"Trần tổng đâu rồi?"

"Ồ đằng kia." Nói xong, cả hai đều ngoảnh đầu về phía Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu rút một điều thuốc, để Châu Á Trạch châm lửa. Đóm thuốc đỏ hồng nổi bật trong đêm tối. Đối phương lúc này mới yên tâm, hắn nói tiếp: "Đây là danh mục, anh hãy kiểm tra kỹ lưỡng."

Tai nghe vọng đến giọng nói của Luru Minh Dương: "Chim sẻ 100, mèo Garfield 5..." Tất nhiên đây là ký hiệu vũ khí của chúng.

Vũ khí nhanh chóng được dỡ từ mấy chiếc xe đào đất, xếp thành từng hòm và được chuyển lên xe tải Luru Minh Dương vừa lái đến. Sau đó đối phương giao chìa khóa mấy chiếc xe đào đất, xe ủi đất cho Luru Minh Dương rồi nhanh chóng lên xe biến mất khỏi đường quốc lộ.

Luru Minh Dương tuy nhận được nhiệm vụ đón hàng nhưng anh ta không biết rõ nội tình. Sau khi hoàn tất mọi công việc, anh ta đưa mắt về phía Trần Bắc Nghiêu rồi dẫn cả đội xe chờ hàng tới nhà kho quy định.

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch lặng lẽ lái xe đi theo, trên đường không hề xảy ra bất trắc. Vũ khí được cất giấu trong một kho hàng ở ngoại ô phía nam thành phố Lâm. Hàng vào kho, đám Luru Minh Dương vừa đi khỏi, người của Lý Thành lập tức tới kiểm tra.

Trần Bắc Nghiêu về đến nhà đã là sáu giờ sáng. Anh nghĩ lúc này chắc Mộ Thiện chưa tỉnh giấc nên anh không mấy lo lắng.

Trải qua một đêm căng thẳng, Trần Bắc Nghiêu hơi mệt mỏi. Anh đi vào phòng khách ở tầng một, ngồi xuống ghế salon và nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đến lúc Trần Bắc Nghiêu mở mắt, đồng hồ chỉ hơn bảy giờ. Tuy rất buồn ngủ nhưng nghĩ đến cảnh Mộ Thiện đang say sưa trong giấc nồng ở trên gác, tự nhiên anh cảm thấy tinh thần sáng khoái. Trần Bắc Nghiêu bóp bóp mi tâm, đang định đứng dậy đi lên gác, anh đột nhiên nhìn thấy Mộ Thiện cuộn người ngủ trên một đầu ghế salon, cách anh chưa đến một thước.

Bây giờ anh mới phát hiện, trên người anh không biết được đắp một tấm thảm từ lúc nào. Mộ Thiện cũng nằm dưới tấm thảm rộng này, sắc mặt cô nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền, cô ngủ rất say.

Tìm Trần Bắc Nghiêu đập nhanh một nhịp, anh gần như giờ tay định bế Mộ Thiện lên gác theo bản năng, nhưng anh sợ đánh thức cô. Ánh nắng ban mai chiếu vào làm gương mặt cô trở nên rõ ràng, hơi thở cô đều đặn nhưng cặp chân mày hơi nhíu lại, chứng tỏ việc anh rời khỏi nhà đêm qua khiến cô lo lắng.

Trần Bắc Nghiêu ngẫm nghĩ rồi vẫn quyết định nhẹ nhàng bế cô lên. Mộ Thiện mơ mơ màng màng mở mắt, nhìn thấy anh, đáy mắt cô lóe một tia xúc động. Nhưng cô lẽ do quá buồn ngủ, cô lại cụp mi mắt.

"Anh về rồi à?" Mộ Thiện lẩm bẩm.

"Ừ!"

"Ông xã...đừng đi...em nhớ anh...Nửa đêm, em rất nhớ anh..."Mộ Thiện thì thầm.

Tìm Trần Bắc Nghiêu nhíu đầu, anh hạ giọng hỏi: "Bà xã, lần trước mang thai cũng khó chịu như thế này phải không?"

"...Ừm." Mộ Thiện trả lời, hơi thở cô dần đều đều, cho thấy cô đã ngủ say. Trần Bắc Nghiêu đứng bất động ngắm Mộ Thiện một lúc, sau đó anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi mới bế cô lên tầng hai.

Mãi đến 12 giờ trưa Mộ Thiện mới tỉnh dậy. Cô nhớ đêm qua cô đắp tấm thảm lên người Trần Bắc Nghiêu rồi nằm ngủ bên cạnh anh trên ghế salon, bây giờ đã ở trên giường. Trần Bắc Nghiêu đang nằm ngủ bên cạnh cô, tay anh nắm chặt tay cô. Mộ Thiện nghịch đầu ngón tay của anh, anh lập tức mở mắt, lặng lẽ nhìn cô.

"Đêm qua anh đi đâu vậy?" Mộ Thiện hỏi.

"Đi giao dịch." Trần Bắc Nghiêu trả lời vắn tắt.

Mộ Thiện quay sang nhìn anh: "Nói cho em biết đi."

Bất gặp ánh mắt kiên định của cô, Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

Mộ Thiện gần đây sức khỏe không tốt nên Trần Bắc Nghiêu không muốn cho cô biết nhiều chuyện liên quan đến Trương Ngân Thiên, vì vậy anh ít khi đề cập đến vụ đó. Mộ Thiện vốn không nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ cần biết đại khái kế hoạch tiến triển đến đâu là được. Thế nhưng đêm qua đột nhiên tỉnh giấc, không nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, một nỗi sợ hãi bao trùm lên người cô.

Mộ Thiện không dám nghĩ, nhưng cô thật sự lo sợ, sợ một ngày nào đó khi cô tỉnh giấc, Trần Bắc Nghiêu không bao giờ trở về bên cô.

Vì vậy cô cần biết rõ mọi chuyện, dù không thể giúp được gì, nhưng ít nhất có sự chuẩn bị tinh thần từ trước. Trần Bắc Nghiêu kể cho Mộ Thiện nghe mọi chuyện xảy ra đêm hôm qua. Nghe nói Trương Ngân Thiên dùng máy đào đất vận chuyển vũ khí, Mộ Thiện phì cười: "Ông ta làm trò thật đấy. Vậy anh có cử người đi theo đám thuộc hạ của ông ta để tìm hang ổ khác hay không?"

Trần Bắc Nghiêu nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng: "Không, người của Lý Thành đi."

Mộ Thiện mừng rỡ: "Đúng, chúng ta không làm những việc nguy hiểm như vậy."

"Tầm cũng đi."

Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, dù biết Tầm là người tốt nhất trong việc lần theo dấu vết, nhưng Mộ Thiện cũng cảm thấy hơi lo lắng cho sự an toàn của Tầm.

May mà hai ngày sau, Tầm trở về bình an.

Ngay khi Tầm về tới ngôi biệt thự, Lý Thành, Châu Á Trạch và Đinh Hành cũng xuất hiện. Lúc đó, Trần Bắc Nghiêu đang cùng Mộ Thiện xem tivi. Bọn họ đến nơi, anh cũng không bảo cô lên gác. Đám đàn ông toàn là người thông minh, thấy Mộ Thiện không tránh mặt như mọi ngày, bọn họ không hỏi nhiều, chỉ chào một tiếng "chị dâu" rồi cùng ngồi xuống. Đinh Hành không gọi Mộ Thiện là chị dâu, anh hơi sững sờ khi thấy bộ dạng gầy gò nhợt nhạt của cô. Mộ Thiện đỏ mặt, vờ như không biết. Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành chạm mắt nhau rồi cùng trầm lặng.

Lý Thành là người mở miệng trước tiên: "Người của tôi bám theo mấy tên vận chuyển vũ khí, chúng ta có chút manh mối rồi."

Anh ta bỏ mấy tấm ảnh lên bàn, Mộ Thiện cúi xuống nhìn, chỉ thấy trong ảnh là một tòa kiến trúc lớn, ngoài cổng có biển hiệu rõ ràng. Mấy tấm ảnh đều lặp đi lặp lại hai dòng chữ: "Công ty khoáng sản Cửu Châu" và "Thực phẩm Hoa Lai".

Mộ Thiện từng nghe nói đến hai công ty này, đều là doanh nghiệp có lịch sử lâu đời và là doanh nghiệp mạnh trong ngành khoáng sản cũng như thực phẩm. Tại sao đầu mối Lý Thành lần ra lại có liên quan đến bọn họ?

Mấy người đàn ông cầm ảnh lên xem, tất cả đều im lặng.

Lý Thành nói tiếp: "Người của tôi theo dõi thấy bọn chúng vào công ty con của hai doanh nghiệp này ở khu vực Hoa Trung. Rốt cuộc chúng là người của hai doanh nghiệp, hay chỉ mượn hai doanh nghiệp để che đậy thân phận thật sự, hiện chúng tôi vẫn chưa thể xác nhận."

Lý Thành nói vậy, manh mối lại trở nên mờ mịt.

Trong đầu Mộ Thiện lóe lên một ý nghĩ, cô chưa kịp mở miệng, Trần Bắc Nghiêu ở bên cạnh cất giọng trầm trầm: "Chủ tịch của cả hai doanh nghiệp này là một người, tên Lam Vũ."

Những người khác đều quay sang Trần Bắc Nghiêu, anh nói tiếp: "Lam Vũ mười năm trước là nhân viên công ty của Trương Ngân Thiên. Do lạm dụng công quỹ nên ông ta bị đuổi việc, suýt nữa còn bị khởi tố. Nghe nói ông ta căm thù Trương Ngân Thiên, đến bây giờ vẫn còn bất hòa. Nếu hỏi ở Trung Quốc Trương Ngân Thiên có những kẻ đối đầu nào, thì người đầu tiên chính là Lam Vũ."

Châu Á Trạch sờ cằm: "Lão đại, sao anh biết rõ thế? Em nghi Lam Vũ chính là người của Trương Ngân Thiên!"

Mọi người đều cảm thấy nhận định của Châu Á Trạch rất có lý. Lý Thành không khỏi vui mừng, anh ta có linh cảm đây chính là sự thật. Thảo nào bên công an theo dõi Trương Ngân Thiên bao nhiêu năm cũng không tìm ra manh mối. Nếu ông ta cất giấu hàng cấm ở chỗ của "kẻ thù", cảnh sát tất nhiên không ngờ tới.

Mộ Thiện rất tự hào, Trần Bắc Nghiêu tâm tư cẩn thận, tỉ mỉ. Một khi muốn đối phó người nào, anh sẽ đào tận gốc rễ kẻ đó. Có khi anh nắm rõ cả tám đời liệt tổ liệt tông nhà Trương Ngân Thiên, huống hồ một Lam Vũ?

Tầm đột ngột mở miệng: "Bọn chúng đúng là người của hai doanh nghiệp này." Nói xong hắn rút một quyển sổ ném cho Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu nhận lấy, cúi xuống xem, là danh sách ghi chép thông tin của Công ty khoáng sản Cửu Châu.

Trần Bắc Nghiêu mở ra xem, thấy bên trong cách vài trang lại có một hai cái tên, dưới chân gạch bút đỏ. Tầm từ tốn giải thích: "Tôi theo bọn chúng vào tận bên trong công ty con, rồi theo chúng về tổng bộ ở Bắc Kinh. Tổng cộng có 25 người tham gia vào chuyến vận chuyển vũ khí giao cho Trần tổng buổi tối hôm đó, tôi đã tìm ra tên của bọn chúng."

Mọi người vô cùng kinh ngạc.

Tầm cười cười, không lên tiếng. Mộ Thiện quay sang nhìn hắn, Tầm gần như bắt được ánh mắt của cô ngay lập tức, hắn nhếch mép cười, bộ dạng có phần đắc ý. Mộ Thiện trừng mắt với Tầm, nhưng trong lòng cô rất vui mừng. Nếu nói phán đoán của Trần Bắc Nghiêu là trực giác mách bảo thì thử Tầm lấy được chính là chứng cứ trực tiếp. Chỉ cần lần theo dấu vết đó, thành công không còn xa xôi.

Mộ Thiện ngắt nghỉ một lát rồi lên tiếng: "Tôi nhớ hai doanh nghiệp này hay làm từ thiện. Đặc biệt, họ thường quyên góp từ thiện ở nước ngoài, lần nào cũng quyên tặng máy móc và thực phẩm. Bọn họ dám dùng máy đào đất để vận chuyển vũ khí, hoạt động từ thiện cũng có khi chỉ là một vỏ bọc."

Cô vừa nói xong, đám đàn ông đều quay sang nhìn cô. Lý Thành cười: "Lời của chị dâu là một đầu mối rất quan trọng." Châu Á Trạch hết nhìn Mộ Thiện

lại nhìn Trần Bắc Nghiêu cười cười.

Đình Hành trầm mặc, nhưng khóe mắt cũng lộ ý cười.

Trần Bắc Nghiêu đặt tay lên vai Mộ Thiện, ánh mắt anh vô cùng dịu dàng.

Mấy người đàn ông lại trò chuyện một lúc, đồng hồ đã chỉ đến số mười hai giờ đêm. Thật ra lúc bọn họ đến đây, Mộ Thiện đã bắt đầu buồn ngủ, bây giờ cô càng díp mắt. Cảm thấy không thể gắng gượng, cô liền ngả đầu vào vai Trần Bắc Nghiêu, giọng nói của mấy người đàn ông ở bên tai mỗi lúc một xa dần.

Mộ Thiện dường như nghe thấy tiếng Tầm: "Các vị lão đại, tôi còn có một phát hiện nữa...", ngay sau đó cô chìm vào giấc ngủ.

Trần Bắc Nghiêu bận tập trung nghe Tầm báo cáo. Đột nhiên Tầm ngừng lại nhìn anh, anh mới phát hiện Mộ Thiện ngả đầu vào vai mình. Trần Bắc Nghiêu cúi xuống, chỉ thấy bờ mi dài của cô khép lại, hơi thở đều đều, gương mặt vô cùng bình thản.

Tầm vẫn không lên tiếng, những người đàn ông khác đều dõi theo ánh mắt Tầm, bất giác cảnh Mộ Thiện ngủ ngon lành trên vai Trần Bắc Nghiêu.

"Có cần bế chị dâu lên gác không?" Lý Thành hỏi.

Trần Bắc Nghiêu muốn đợi Mộ Thiện ngủ sâu hơn, anh hạ giọng nói khẽ: "Không sao, cứ tiếp tục đi."

Tầm lên tiếng: "Trương Ngân Thiên hình như có một xưởng sản xuất vũ khí bí mật".

Mọi người sững sờ.

Thì ra Tầm nghe được cuộc điện thoại của mấy tên hán đang theo dõi, thấy chúng nhắc đến một nơi gọi là "Kho lạnh". Từ nội dung cuộc trò chuyện, Tầm suy đoán, đó có thể là xưởng sản xuất vũ khí ngầm của Trương Ngân Thiên ở Trung Quốc. Phát hiện này khiến đám đàn ông há hốc miệng. Phải tìm bằng được xưởng sản xuất vũ khí bí mật mới coi như nhả tận gốc hoạt động phạm tội của Trương Ngân Thiên.

Mấy đàn ông bàn bạc thêm nửa tiếng đồng hồ, Châu Á Trạch kêu nhà bếp chuẩn bị mấy món ăn đêm. Bốn người đàn ông đều đói bụng, ai nấy đều không làm khách, ngồi vào bàn ăn ngon lành.

Trần Bắc Nghiêu lặng lẽ di chuyển người Mộ Thiện rồi bế cô lên. Vừa đứng dậy, anh nghe thấy cô lẩm bẩm câu gì đó, mắt cô đột nhiên mở ra rồi lại nhắm nghiền.

Trần Bắc Nghiêu lập tức đứng yên. Động tác cứng nhắc của anh thu hút sự chú ý của bốn người đàn ông đang cầm cốc ăn đồ. Mọi người quay lại liền nghe thấy giọng nói ngọt ngào có phần nũng nịu của Mộ Thiện: "Ông xã...đừng đi..."

Thanh âm của cô không to không nhỏ, mọi người đều nghe thấy rõ ràng. Tầm bật cười ra tiếng, Châu Á Trạch tuy không cười nhưng vẻ mặt không khác gì Tầm. Ánh mắt của Lý Thành ôn hòa đi nhiều, chỉ có Đình Hành là thần thờ.

Người phụ nữ đang ở trong lòng Trần Bắc Nghiêu, tay trái buông thõng xuống, tay phải vô ý thức túm áo anh. Sự y lại của cô khiến tim anh rộn ràng, anh chỉ muốn nhanh chóng bế cô lên gác, không cho đám đàn ông nhìn thấy bộ dạng của cô trong giấc mộng.

Nào ngờ Trần Bắc Nghiêu vừa đi hai bước, Mộ Thiện đột nhiên mở mắt nói: "Đình Hành...Thật ra Đình Hành rất đáng thương..."

Trần Bắc Nghiêu không biết, Mộ Thiện tuy ngủ say nhưng từ trong tiềm thức, cô vẫn lo sợ khi cô mở mắt ra không nhìn thấy anh như hôm nọ, vì vậy cô mới kêu anh đừng đi.

Về phần Đình Hành, lần đầu tiên đến nhà, anh nói thời hạn ngồi tù của anh không ít hơn Trần Bắc Nghiêu. Trong lòng cô vẫn canh cánh điều này nên lúc mơ mơ màng màng, cô nói ra những lời tự đáy lòng. Mộ Thiện không ý thức được xung quanh còn có người khác, cô buông một câu không đầu không cuối rồi lại vùi vào lòng Trần Bắc Nghiêu ngủ tiếp.

Câu nói của cô khiến Trần Bắc Nghiêu cứng đờ, thần sắc của bốn người đàn ông cũng thay đổi.

Đình Hành ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía trước. Nhưng từ góc độ của anh chỉ thấy bóng lưng cao lớn của Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi lên cầu thang.

Về phòng ngủ, Trần Bắc Nghiêu nhẹ nhàng đặt Mộ Thiện lên giường, lặng lẽ ngắm cô một lúc rồi cầm tay cô đưa lên môi hôn. Sau đó anh mới đứng dậy đi vào nhà vệ sinh.

Trần Bắc Nghiêu mở vòi nước, tạt nước lạnh lên mặt. Anh ngẩng đầu, bất giác gương mặt băng giá, ánh mắt mất u ám vẫn tia máu của mình ở trong gương.

Có lẽ những ngày qua mệt mỏi quá độ, có lẽ sự dịu dàng của Mộ Thiện quá rung động lòng người, cũng có lẽ do thái độ thương xót Đình Hành của cô vừa rồi, trong lòng anh có một con sóng dâng trào, giống như những buổi tối bị dục vọng giày vò trước đây. Anh chỉ thấy một cảm xúc mãnh liệt cuộn cuộn nhấn chìm bản thân. Lúc này anh không muốn bận tâm bất cứ điều gì, không muốn ngồi tù, không muốn chuộc tội. Anh chỉ muốn lập tức ra đi, muốn ôm cô, hôn cô hơn lúc nào hết.

Nghĩ đến đây, Trần Bắc Nghiêu liền mở cửa nhà tắm đi ra ngoài. Vừa ngẩng đầu, toàn thân anh hóa đá.

Dưới ánh đèn vàng dịu dàng, Đinh Hành không biết vào phòng từ bao giờ. Anh ngồi ở đầu giường, cúi xuống nhìn Mộ Thiện ngủ say, dáng vẻ của anh như bức tượng điêu khắc im lìm ngàn năm.

Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu trở nên lạnh lẽo.

"Ra ngoài."

Đinh Hành từ từ ngẩng đầu, đối diện với Trần Bắc Nghiêu: "Không ngờ cũng có lúc tôi không muốn giết chú."

Trần Bắc Nghiêu nhú mày, nhưng Đinh Hành không có phản ứng khác, lại cúi xuống tiếp tục ngắm Mộ Thiện. Sau đó Đinh Hành cất giọng hết sức dịu dàng: "Thiện Thiện, em cảm thấy tôi đáng thương lắm sao?"

Mộ Thiện đang trong giấc mộng nên không nghe thấy những điều anh nói. Nếu cô mở mắt vào lúc này, cô sẽ thấy đôi mắt của người đàn ông trước mặt lấp lánh ý cười và sáng ngời như lần đầu tiên cô gặp anh.

Sau đó Đinh Hành đứng dậy, anh bỏ hai tay vào túi quần, gương mặt anh khôi phục vẻ thư thái tùy ý như thường ngày. Anh thản nhiên đi ra khỏi phòng ngủ mà không nhìn Trần Bắc Nghiêu thêm một lần.

Trần Bắc Nghiêu dõi theo bóng Đinh Hành, cuối cùng anh quay lại nhìn người phụ nữ ở trên giường, trầm mặc hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Hành động

Tuy nói quyết tâm tìm xương vũ khí của Trương Ngân Thiên, nhưng đây không phải là vấn đề đơn giản. Trong suốt hai tháng liền, Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và Lý Thành phải thông qua nhiều con đường, từ hắc đạo đến bạch đạo, cuối cùng mới tìm ra nơi đặt xương vũ khí bí mật. Bây giờ chỉ còn thiếu chứng cứ là Lý Thành có thể xin lệnh khám xét xương vũ khí.

Trong khoảng thời gian có vẻ bình lặng đó, bụng Mộ Thiện cuối cùng cũng hơi nhô lên. Phản ứng nôn nghén hoàn toàn biến mất, cô bắt đầu ăn được mọi thứ, sắc mặt ngày càng hồng hào. Khi bào thai gần năm tháng, Mộ Thiện lần đầu tiên cảm nhận thấy thai máy. Trần Bắc Nghiêu rất thích thú nhưng anh sờ tay lên bụng Mộ Thiện kiểu gì, thai nhi cũng không hề động đậy.

Vô bực yên bình cuối cùng bị phá vỡ vào một buổi đêm.

Tối hôm đó, Mộ Thiện đi ngủ sớm, nửa đêm theo thói quen, cô giật mình tỉnh giấc. Khi cô quay sang bên cạnh, Trần Bắc Nghiêu đã không thấy bóng dáng. Bây giờ là đầu mùa đông, thời tiết ban đêm hơi lạnh, Mộ Thiện mặc áo khoác đi ra ngoài, vừa đến cửa phòng ngủ bên cạnh, cô liền nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu đang đứng ở đầu giường, quay lưng về phía cô.

Tầm mặc áo khoác đen đứng bên cạnh anh, đầu hấn có vẻ ướt đẫm, tóc bết dính vào trán. Mặt Tầm...đầy vết máu.

Mộ Thiện sợ hãi vội vàng đi vào phòng. Trên giường có một người nằm, tấm ga trải giường loang lổ vết máu đỏ. Người đó nhắm nghiền hai mắt, hơi thở yếu ớt, đó chính là Châu Á Trạch.

"Xảy ra chuyện gì?" Trần Bắc Nghiêu cất giọng nghiêm nghị.

Thanh âm của Tầm vô cùng bình tĩnh: "Có kẻ phát hiện và nổ súng vào chúng tôi."

Nghे đến đây, Mộ Thiện mới có phản ứng. Nhất định là Tầm và Châu Á Trạch đã đột nhập vào xương vũ khí. Trong đám thuộc hạ và tâm phúc của Trần Bắc Nghiêu, bọn họ là người có thân thủ tốt nhất, đương nhiên phải đảm nhận công việc nguy hiểm này. Hóa ra máu trên người Tầm là của Châu Á Trạch. Anh ta có sao không? Mộ Thiện cẩn thận nhìn Châu Á Trạch, tìm cô như nhảy ra khỏi lồng ngực. Tuy cô và Châu Á Trạch tiếp xúc không nhiều, cô không thích dạng người thuần xã hội đen như anh ta. Nhưng lúc này nhìn anh ta thêm thiếp trên giường, cô cảm thấy vô cùng lo lắng.

Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu hết sức u ám, anh quay sang nói với Mộ Thiện: "Gọi bác sỹ." Sau đó anh lập tức quay về phía Châu Á Trạch, gương mặt anh trầm mặc đến mức đáng sợ.

Mộ Thiện đi ra ngoài kêu vệ sỹ gọi điện cho bác sỹ. Tầm tự rót cho mình một cốc nước, đồng thời ngồi xuống ghế sofa: "Tôi đã giải quyết hai tên phát hiện ra chúng tôi và sắp xếp lại hiện trường. Chúng ta có thể che mắt Trương Ngân Thiên hay không, phải chờ xem chúng ta liệu có gặp may? Trên đường về đây, tôi cũng đã tìm người xử lý qua vết thương của Châu." Tầm nói tìm người xử lý vết thương của Châu Á Trạch, là hẳn tìm đến một phòng khám tư, uy hiếp bác sỹ ở đó. Sau khi xong việc, hẳn giải quyết luôn người của phòng khám. Những chuyện này Tầm không nhắc đến, Trần Bắc Nghiêu

tự nhiên hiểu rõ, không cần kể chi tiết.

Trần Bắc Nghiêu vỗ vai Tầm rồi quay người đi ra khỏi phòng.

Về thư phòng, Trần Bắc Nghiêu gọi điện cho Lý Thành: "Chúng tôi đã chụp được ảnh xường vũ khí và lấy được một cuốn sổ kế toán. Á Trạch bị trúng đạn rồi."

Lý Thành trầm ngâm vài giây mới trả lời: "Tôi sẽ cử người đến lấy, không có gì thay đổi tôi sẽ xin lệnh khám xét ngay." Anh ta ngừng lại: "Á Trạch thế nào rồi?"

"Không chết được đâu."

Do sợ Trương Ngân Thiên biết được sự thật nên bọn họ không thể đưa Châu Á Trạch đi bệnh viện mà mời bác sỹ đến nhà chữa trị. Lúc bác sỹ làm phẫu thuật, Trần Bắc Nghiêu đứng bất động ở bên cạnh theo dõi, Mộ Thiện nắm chặt tay anh. Tầm cả đêm vất vả đưa Châu Á Trạch trốn thoát nên vô cùng mệt mỏi, hần ngủ gục trên ghế sofa.

Đợi đến khi hoàn tất mọi việc, ngoài trời đã sáng hẳn. Trần Bắc Nghiêu tiễn bác sỹ, rồi mới cùng Mộ Thiện về phòng. Mộ Thiện chợt nhớ đến một hoạt động Trần Bắc Nghiêu từng nói với cô, cô vội hỏi: "Ngày kia là lễ động thổ, anh có đi dự không?"

Đó là khu nghỉ mát quy mô lớn ở thành phố Lâm do Trần Bắc Nghiêu, Đinh Hành và Trương Ngân Thiên cùng bỏ vốn đầu tư. Theo kế hoạch, ngày kia cả ba sẽ cùng tham dự buổi lễ khởi công, nhiều quan chức của thành phố Lâm cũng được mời. Không biết chuyện xảy ra buổi tối hôm nay có khiến Trương Ngân Thiên nghi ngờ? Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng.

"Đi chứ!" Trần Bắc Nghiêu xoa đầu cô: "Trước khi Lý Thành tóm gọn xường vũ khí, chúng ta không thể đánh rần động cỏ." Anh cười: "Chủ tịch Tuấn cũng có mặt, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, em đừng lo."

Mộ Thiện nghĩ cũng phải, nhưng cô vẫn bổ sung thêm một câu: "Hôm đó để Tầm đi bảo vệ anh."

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

"Á Trạch...không sao đấy chứ?" Mộ Thiện cất giọng đầy lo lắng.

Trần Bắc Nghiêu trả lời ngay: "Cậu ta mạng lớn giống anh, không dễ dàng chết đâu."

Thật ra điều Mộ Thiện muốn hỏi là, nếu biết cái giá phải trả khi hợp tác với Lý Thành là Châu Á Trạch bị trọng thương, liệu Trần Bắc Nghiêu còn kiên trì không?

Dù không hỏi ra miệng nhưng Mộ Thiện tự có câu trả lời. Nếu biết trước Châu Á Trạch bị thương, Trần Bắc Nghiêu có lẽ sẽ do dự trước khi quyết định. Nhưng hiện tại Châu Á Trạch đã bị thương nặng, anh tuyệt đối không bỏ qua cho Trương Ngân Thiên. Bây giờ cô càng không thể khuyên anh dừng tay, cùng cô trốn ra nước ngoài.

Trong lúc vợ chồng Mộ Thiện lo lắng sốt ruột thì Trương Ngân Thiên và Bạch An An có một đêm bình thường nhất kể từ mấy tháng trở lại đây.

Trước khi nhận được tin từ xường vũ khí, Trương Ngân Thiên nằm sấp trên giường hôn khắp mặt Bạch An An. Ông ta là người đàn ông có tình lực vô cùng dồi dào. Mười hai giờ đêm, ông ta mới kết thúc công việc của một ngày và lên giường nhưng vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi.

Bạch An An đã ngủ say, cô bị đánh thức bởi những nụ hôn tới tấp của Trương Ngân Thiên. Vừa mở mắt liền chạm phải đôi mắt thâm trầm ẩn hiện ý cười của ông ta, trong lòng cô rất phiền muộn.

"Tôi không muốn, tôi không được khỏe." Bạch An An từ chối thẳng thừng.

Đáp lại, Trương Ngân Thiên lập tức tụt quần ngủ của cô.

Bạch An An không dưới một lần tự nhủ, cô không thể ra đi, bởi vì người nhà và con trai cô còn nằm trong tay Trương Ngân Thiên. Cô biết rõ hơn ai hết, nếu cô làm ông ta tức giận, ông ta sẽ lột da róc thịt người nhà của cô mà không hề do dự. Cô cũng không thể liên lạc với tổng bộ Interpol khu vực Châu Á Thái Bình Dương, vì Trương Ngân Thiên đã chặn mọi ngã đường của cô.

Ban đầu, cô mang theo chứng cứ phạm tội của ông ta bỏ trốn nhưng cùng đường bí lối, bởi vì không rõ ông ta dùng thủ đoạn nào đối người cảnh sát tiếp xúc với cô. Nếu cô không kịp thời trốn thoát, cô đã bị ông ta bắt về từ trước lúc gặp lại Lý Thành.

Bây giờ cô đã sinh con, trên danh nghĩa là vợ của ông ta. Trương Ngân Thiên từng ám chỉ, trong nội bộ công an cũng có người của ông ta, ông ta có trong tay chứng cứ phạm tội của cô. Nếu cô dám rời khỏi ông ta, cô không chỉ mất đi tự do mà còn bị truy bắt như một kẻ tội phạm. Cô hiểu rõ Trương Ngân Thiên, nhìn vào mắt ông ta, cô biết cuộc đời này cô đã bị ông ta kéo xuống địa ngục.

"Em có phản ứng rồi!" Giọng nói khàn khàn của Trương Ngân Thiên cắt đứt dòng suy nghĩ của Bạch An An. Cô mở to mắt nhìn ông ta, trái tim vừa hận vừa đau. Ông ta cúi đầu cắn nát núm vú của cô, ở bên dưới ông ta ra vào vừa nhanh vừa mạnh, làm cô dù đau đớn nhưng vẫn cảm nhận được khoái lạc rõ ràng. Bạch An An nhanh chóng rơi vào trạng thái ý loạn tình mê.

Lúc hai người gần lên "đỉnh", Trương Ngân Thiên thì thầm bên tai cô: "An An, cuộc đời này tôi chỉ cần một người phụ nữ là em."

Tim Bạch An An đập mạnh, đây là lời Trương Ngân Thiên từng nói khi hai người trải qua đêm đầu tiên vào mấy năm trước. Cô ngoảnh đi chỗ khác không nhìn ông ta, nước mắt tràn khỏi bờ mi. Thân hình trắng kiện của Trương Ngân Thiên càng lướt động mạnh hơn, cuối cùng nghe tiếng rên mê người của cô, ông ta mới hài lòng giảm nhẹ động tác.

Đúng lúc đó, điện thoại của Trương Ngân Thiên đổ chuông. Ông ta nhìn lên đồng hồ, bây giờ là ba giờ sáng. Chắc chắn xảy ra chuyện nghiêm trọng, người trợ lý của ông ta mới gọi điện vào giờ này.

Trương Ngân Thiên một tay với điện thoại, Bạch An An thờ phào nhẹ nhõm. Thần sắc của cô khiến ông ta không vui, ông ta không rút khỏi người cô, thậm chí bàn tay còn lại vuốt ve nơi nhạy cảm nhất của cô.

"Ông chủ, kho lạnh xảy ra chuyện, có hai bảo vệ ẩu đả và chết rồi."

Trương Ngân Thiên nhíu mày: "Ấu đả?" Trước đó ông ta có lệnh, xưởng vũ khí bất kể xảy ra chuyện gì, dù lớn hay nhỏ cũng đều phải báo cáo trực tiếp với ông ta. Vì vậy người trợ lý mới gọi điện thoại, bất kể là lúc nửa đêm.

"Đúng vậy." Người trợ lý báo cáo: "Tôi đã kiểm tra vết thương, bọn họ bị trúng đạn từ súng của đối phương. Hiện trường cũng có dấu vết ẩu đả, tôi đã xử lý xác chết rồi, chắc không sao đâu."

Trương Ngân Thiên nói bình thản: "Được, giải quyết gọn gàng vào, những ngày này tăng cường cảnh giác." Ông ta cúp điện thoại, ném máy di động sang một bên, cúi xuống nhìn người phụ nữ ở dưới thân.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bạch An An thờ ơ hỏi.

Trương Ngân Thiên không trả lời, ông ta tăng tốc độ ngón tay khiến Bạch An An đỏ mặt, cô khép chặt hai đùi, buộc phải quăn lấy thắt lưng ông ta. Lúc này ông ta mới mỉm cười: "Chuyện nhỏ."

Đợi đến khi Bạch An An cong người thờ hỏn hển, Trương Ngân Thiên đột nhiên dừng lại. Cô mím chặt môi không chịu khản cầu ông ta tiếp tục, ông ta cũng không bận tâm, bế cô đứng dậy dựa vào tường. Dường như đêm nay Trương Ngân Thiên cố ý giãy vò cô, ông ta liên tục làm hết lần này đến lần khác, thái độ đặc biệt nóng nảy. Bạch An An từ đầu đến cuối trầm mặc.

Sau khi Bạch An An mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, Trương Ngân Thiên ngồi dậy mặc quần áo đi sang thư phòng. Khoảng nửa tiếng sau, đám tâm phúc có mặt đầy đủ. Bọn họ đều nghe nói đến vụ đánh nhau gây chết người ở nhà xưởng nhưng không mấy bận tâm.

Trương Ngân Thiên ngồi tựa trên ghế sofa, thần sắc của ông ta có vẻ thoải mái hơn đám tâm phúc. Ông ta cười nói: "Mấy hôm trước, tôi nhận được tin Lý Thành vẫn chưa chết, bên công an đang để ý đến tôi, vụ kho lạnh có vẻ không bình thường." Trương Ngân Thiên thông báo tin tức một cách nhẹ nhàng nhưng nguồn tin này tổn của ông ta một khoản tiền không nhỏ.

Đám tâm phúc nhìn nhau, một người lên tiếng: "Người của công an đột nhập vào kho lạnh? Nhưng chúng ta bí mật như vậy? Sao công an biết được?"

Mặt Trương Ngân Thiên tối sầm, ông ta nói lạnh lùng: "Nhiều khả năng bên cạnh tôi có nội gián." Ông ta quay sang một tâm phúc: "Chú đi điều tra kỹ lưỡng cho tôi. Kẻ nào dám bán đứng tôi, tôi sẽ lột da nó."

Mọi người toát mồ hôi lạnh. Trương Ngân Thiên cười nhạt: "Nếu Lý Thành vẫn chưa chết thì hãy điều tra Trần Bắc Nghiêu trước."

Buổi chiều ngày hôm sau, Trương Ngân Thiên càng điên tiết khi biết tin xưởng sản xuất vũ khí phát hiện mất một quyển sổ kế toán của nhiều năm trước. Nếu không phải là người phụ trách dây chuyền sản xuất đặc biệt cẩn thận, sẽ không ai phát hiện ra thiếu mất một quyển sổ. Sau khi nghe tin, Trương Ngân Thiên lập tức ra lệnh một thuộc hạ lái chiếc ô tô ông ta thường dùng đi đi sân bay. Trên đường quả nhiên xảy ra chuyện cảnh sát chặn xe kiểm tra. Không còn nghi ngờ gì nữa, bên công an đang theo dõi ông ta, đề phòng ông ta trốn ra nước ngoài.

Khi nghe tin này, Trương Ngân Thiên chỉ cười lạnh lùng, ông ta bảo người giúp việc chuẩn bị mấy bộ comple, đề ngày hôm sau tham gia lễ khởi công. Lúc Trương Ngân Thiên mặc comple sang trọng đứng trầm tư trước cửa sổ, Bạch An An đẩy cửa đi vào.

"Hôm sau có cần tôi đi cùng không?" Cô hỏi.

"Không, em ở nhà." Trương Ngân Thiên nhếch miệng cười: "Nhờ em cùng thăng cảnh sát bỏ trốn thì sao?"

Bạch An An biến sắc mặt, cô lập tức quay người đi ra khỏi phòng.

Đêm trước hôm diễn ra lễ khởi công xây dựng khu nghỉ mát, tại một ngôi biệt thự ở thành nam, Mộ Thiện ngồi im lặng trên ghế sofa. Đối diện cô là Lâm Ngư, đại ca xã hội đen có tiếng ở thành nam. Ông ta cười vui vẻ: "Bắc Nghiêu lão đệ, chú yên tâm đi. Em dâu ở chỗ tôi sẽ không có chuyện gì đâu."

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh Mộ Thiện, anh nắm tay cô gật đầu: "Tôi sẽ để lại mùi người."

Nhìn sắc mặt của Mộ Thiện, Lâm Ngư biết hai vợ chồng cô có vấn đề, ông ta biết ý đứng dậy: "Hai người nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi xem Á Trạch thế nào."

Sau khi Lâm Ngư đi khỏi, phòng khách trên tầng hai chỉ còn lại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu vòng tay ôm cô, cúi đầu dỗ dành: "Em đừng lo lắng."

"Ai lo chứ?" Trần Bắc Nghiêu giấu Mộ Thiện và Châu Á Trạch ở nơi này, chứng tỏ vài ngày tới sẽ có nguy hiểm.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười: "Em nghĩ đi đâu thế. Cảnh sát sắp hành động rồi, em ở đây sẽ càng an toàn hơn."

"Anh thì sao?" Mộ Thiện hỏi.

"Anh sẽ không sao đâu. Em để Tâm đi theo bảo vệ anh rồi còn gì?" Anh cất giọng dịu dàng.

"Tại sao cảnh sát vẫn chưa bắt Trương Ngân Thiên?" Mộ Thiện tỏ ra sốt ruột.

"Một quyển sổ với mấy tấm ảnh chưa thể khép ông ta vào tội chết. Hơn nữa ông ta có ảnh hưởng lớn ở Bắc Kinh, bên Lý Thành gặp trở ngại trong việc điều tra."

"Ngày mai anh vẫn quyết định tham gia lễ khởi công à?" Mộ Thiện hỏi.

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

Mộ Thiện không biết nói gì hơn. Buổi lễ ngày mai rõ ràng chỉ là lễ động thổ bình thường, thậm chí thị trưởng Tuần cũng có mặt. Hơn nữa mấy ngày này Trương Ngân Thiên không có động thái bất thường. Cô biết Trần Bắc Nghiêu và Lý Thành không muốn đánh rạn động cơ, nhưng không hiểu tại sao cô có một cảm giác chẳng lành.

Nếu xảy ra tình huống nguy hiểm, các quan chức làm sao có thể tham gia? Chắc không có chuyện gì đâu, Mộ Thiện động viên bản thân.

Mộ Thiện đang mãi ngẫm nghĩ, Trần Bắc Nghiêu cúi xuống hôn cô. Bàn tay lạnh lẽo của anh cũng bắt đầu cởi cúc áo cô. Nhìn vào đôi mắt thăm lại của anh, cô biết anh muốn gì, hai má cô nóng ran.

Kể từ lúc Mộ Thiện có thai, hai người không làm chuyện đó. Bây giờ bào thai đã năm tháng, bác sỹ nói có thể động phòng. Thậm chí bác sỹ còn khuyên Trần Bắc Nghiêu, sinh hoạt vợ chồng thích đáng có lợi cho em bé ở trong bụng. Tuy không biết ý kiến của bác sỹ từ đâu ra nhưng trên thực tế, Mộ Thiện cũng muốn Trần Bắc Nghiêu như anh muốn cô.

"Anh sẽ rất nhẹ nhàng." Trần Bắc Nghiêu cất giọng khàn khàn. Anh không rời mắt khỏi Mộ Thiện, làn da cô vẫn lạnh mướt như trước, bụng nhỏ hơi nhô lên, gương mặt cô sau khi mang thai có sự thay đổi nhỏ, còn quyến rũ mê người hơn, khiến cổ họng Trần Bắc Nghiêu khô rát.

Dưới nụ hôn nồng nàn của Trần Bắc Nghiêu, Mộ Thiện nhanh chóng chìm đắm không còn lý trí. Trần Bắc Nghiêu bế cô đi vào phòng ngủ.

Đêm hôm đó, Trần Bắc Nghiêu sợ ảnh hưởng đến em bé trong bụng Mộ Thiện nên vô cùng dịu dàng và nhẫn nại, khiến cô hết sức dễ chịu. Đến khi cô thờ hờn hển mềm nhũn người dưới thân anh, anh mới cho phép giải phóng bản thân.

Trời tờ mờ sáng, Mộ Thiện vẫn đang ngủ say sưa, Trần Bắc Nghiêu mặc comple chỉnh tề, anh ngồi cạnh giường ngắm cô nửa tiếng đồng hồ mới đứng dậy đi sang phòng kế bên.

Châu Á Trạch đã tỉnh, do vết thương khá nặng nên anh ta vẫn chưa thể động dậy, sắc mặt anh ta trắng bệch. Châu Á Trạch nở nụ cười yếu ớt với Trần Bắc Nghiêu: "Động tĩnh đêm qua...không nhỏ...". Câu anh ta không dám nói ra là: không ngờ chị dâu kêu lớn tiếng như vậy.

Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, vỗ vai Châu Á Trạch: "Chú ở đây dưỡng thương. Đợi vết thương lành hẳn tôi sẽ đưa chú đi, Sweet đang ở Panama đợi chú."

Châu Á Trạch hơi gật đầu: "Bọn họ...bao giờ mới ra tay?"

Trần Bắc Nghiêu nói nhỏ: "Trong mấy ngày này."

Châu Á Trạch im lặng vài giây rồi cười bất lực: "Lần này...lần này em mất mặt quá..." Anh ta thấy xấu hổ khi nhớ đến chuyện xảy ra ở xưởng vũ khí đêm hôm đó. Bởi vì thân thủ của anh ta không bằng Tâm, động tác chậm chạp nên mới bị đối phương phát hiện. Châu Á Trạch tuy là người phóng đảng bất cần nhưng anh ta làm việc tương đối cẩn mật. Bây giờ nghĩ lại, anh ta cảm thấy Trương Ngân Thiên nhiều khả năng phát giác ra vấn đề. Anh ta nói mất mặt, có nghĩa anh ta cho rằng bản thân làm liên lụy đến Trần Bắc Nghiêu. Một khi bị Trương Ngân Thiên phát hiện, Trần Bắc Nghiêu sẽ gặp nguy hiểm.

Trần Bắc Nghiêu không biết tâm tư của Châu Á Trạch, anh mỉm cười nói: "Chị dâu chú ở phòng bên cạnh. Có gì chú thay tôi bảo vệ cô ấy."

Châu Á Trạch cười hi hi, ngay sau đó anh ta ho một tràng dài. Trần Bắc Nghiêu rót cốc nước cho anh ta rồi mới đi xuống tầng một. Tâm hôm nay là tài xế của anh, hần huyết sáo khi nhìn thấy anh rồi đưa Trần Bắc Nghiêu quay về ngôi biệt thự của anh.

Đến khi trời sáng hẳn, Trần Bắc Nghiêu dẫn theo mười mấy người, ngồi đầy ba chiếc xe ô tô đi thẳng đến khu nghỉ mát ở ngoại ô.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 63: Á Trạch

Ngày hôm nay, Trương Ngân Thiên đến mảnh đất chuẩn bị xây dựng khu nghỉ mát sớm hơn bất cứ người nào. Ông ta tới nơi vào lúc ba giờ sáng.

Công trường hoang vắng ban đêm vô cùng tĩnh mịch, cảnh khu đất rộng lớn chỉ có một dãy lều lán của công nhân thi công. Chiếc xe con màu đen sang trọng của Trương Ngân Thiên dừng lại trước nơi sẽ tổ chức lễ động thổ, ông ta một mình đứng ở đó hồi lâu.

Khoảng mười mấy phút sau, người trợ lý đi đến nói nhỏ: "Chúng tôi đã bố trí đâu vào đấy rồi ạ."

Trương Ngân Thiên gật đầu, ngẩng lên nhìn bầu trời tối mịt. Ông ta đột nhiên hỏi: "Chị dâu chú nói gì?"

Người trợ lý ngập ngừng vài giây mới trả lời: "Lúc tôi đưa chị dâu và thiếu gia đi sân bay...chị dâu mắng ông chủ."

Khóe mắt Trương Ngân Thiên cong lên: "Mắng gì?"

"Mắng ông chủ...đồ điên."

Ý cười của Trương Ngân Thiên càng rõ nét hơn. Ở trong nước, ông ta cẩn thận che giấu nhiều năm, bây giờ xưởng sản xuất vũ khí bị lộ, cảnh sát theo dõi ông ta chặt chẽ, ông ta biết lần này khó có thể thoát tội. Bọn bè ở nước ngoài đã trải sẵn đường rút cho ông ta, nhưng tin ngưỡng khiến ông ta không cam tâm lặng lẽ lui về hậu trường. Buổi lễ động thổ ngày hôm nay chính là một cơ hội tốt, Trương Ngân Thiên mong muốn từ nay về sau, cái tên "Trương Ngân Thiên" trở thành nỗi khiếp đảm trong lòng mọi người. Tất nhiên ông ta phải đưa Bạch An An và con trai đi nước ngoài trước. Người đàn bà đó mắng ông là đồ điên, có nghĩa cô đã phát giác ra động thái bất bình thường của ông ta. Chỉ có điều ông ta muốn biết, trong câu mắng của cô, rốt cuộc oán hận nhiều hơn hay lo lắng nhiều hơn?

Nghĩ đến đây, Trương Ngân đi tới chỗ chuẩn bị động thổ. Dẫm chân xuống nền đất lạnh, ông ta lẩm bẩm: "Đó không phải là điên, mà là tự do."

Lúc chín giờ sáng, Mộ Thiên tỉnh giấc khi em bé trong bụng cô đập nhẹ. Cô mở mắt nhìn xung quanh, Trần Bắc Nghiêu đã biến mất từ lâu. Mộ Thiên xoa bụng một lúc, cảm thấy thai nhi nằm im cô mới ngồi dậy.

Mùa đông ở thành phố Lâm luôn âm u lạnh lẽo, ngày hôm nay ngược lại bầu trời quang đãng. Ngoài cửa sổ rất sáng, mặt trời dịu dàng lộ dạng ra khỏi đám mây trắng. Mộ Thiên ngẩn ngơ một lúc mới đi sang phòng bên cạnh.

Châu Á Trạch vẫn đang ngủ say, gương mặt vô cùng tiêu tụy. Mộ Thiên biết anh ta tuy chỉ trúng một phát đạn nhưng vào đúng chỗ hiểm, suýt mất cả mạng sống. Mộ Thiên chưa bao giờ để ý đến Châu Á Trạch, nhưng bây giờ vì Trần Bắc Nghiêu cô cũng thấy cảm kích anh ta.

Mộ Thiên lặng lẽ ngắm Châu Á Trạch. Ánh nắng buổi sáng chiếu qua cửa sổ lên đầu giường. Đại ca xã hội đen nổi tiếng của thành phố Lâm lúc ngủ rất bình thản, trông như một đứa trẻ. Lông mi của anh ta khá dài, sống mũi cao, môi mỏng mím chặt. Chỉ có vết râu lâu ngày chưa cạo ở dưới cằm giúp anh ta còn lưu lại bóng dáng của kẻ phóng đảng ngày nào.

"Nước..." Châu Á Trạch đột nhiên rên lên. Bên cạnh có bình nước, Mộ Thiên lập tức rót một cốc đưa đến miệng anh ta.

Khi miệng cốc chạm vào khóe môi Châu Á Trạch, anh ta lập tức mở mắt, hai đồng tử sáng lấp lánh. Mộ Thiên giật mình, thần sắc anh ta nhẹ nhõm hẳn: "Chị dâu...". Sau đó anh ta há miệng uống vài ngụm nước.

Mộ Thiên không ngờ Châu Á Trạch ngủ say mà vẫn còn cảnh giác như vậy, cô mỉm cười: "Anh ngủ tiếp đi, tôi đi đây."

Châu Á Trạch không lên tiếng, khi Mộ Thiên đi ra cửa phòng, anh ta đột ngột nói: "...Tôi đói rồi."

Mộ Thiên phì cười, cô xuống dưới nhà lấy đồ ăn sáng. Khi bê lên cô mới phát hiện cần phải đút cho Châu Á Trạch. Mộ Thiên không bận tâm, cô cầm cốc nước cho anh ta uống thêm vài ngụm rồi cầm cái thìa.

"Tuy tôi cũng thích được người đẹp phục vụ..." Châu Á Trạch nhìn Mộ Thiên: "Nhưng...chị hãy gọi bọn họ lên đây đi."

Mộ Thiên cười: "Dâu trưởng như người mẹ, anh mau há miệng ra."

Một thìa cháo thơm lừng đưa đến miệng anh ta, Châu Á Trạch theo phản xạ há miệng ngậm lấy, lời của Mộ Thiên khiến anh ta hơi ngây ngơ. Đợi đến khi anh ta định thần, bát cháo đã vơi đi một nửa. Châu Á Trạch không còn tỏ ra khách sáo, chỉ huy Mộ Thiên ăn cái này trước ăn cái kia sau, đồ gì anh ta không thích ăn...

Mộ Thiên không nhịn được lên tiếng: "Tinh thần của anh tốt quá còn gì?"

Châu Á Trạch cười cười: "Bây giờ...tôi thừa sức vật nhau với người khác."

Đúng lúc này, tầng dưới vọng đến tiếng động cơ ô tô. Mộ Thiện không lưu ý, chỉ có Châu Á Trạch tập trung lắng nghe, thần sắc của anh ta hơi thay đổi.

"Sao thế?" Mộ Thiện đi ra ngoài ban công của căn phòng, cô kinh ngạc quay lại nói với Châu Á Trạch: "Có rất nhiều ô tô đến đây." Chưa đầy một phút sau, cô cau mày khi thấy khoảng hai mươi người đàn ông xuống xe bao vây ngôi biệt thự.

Mộ Thiện lập tức quay về phòng, cô hoảng sợ khi thấy Châu Á Trạch không biết ngồi dậy từ lúc nào. Sắc mặt anh ta tái nhợt, trên ngực còn lóe băng khá dày. Anh ta nói với Mộ Thiện: "Chị dâu...đứng ở bên cạnh tôi."

Tầng dưới vọng lên tiếng nói chuyện và tiếng bước chân hỗn loạn.

Vài phút sau một thân hình cao lớn đi vào phòng, đó là Lâm Ngư. Sắc mặt ông ta hơi nặng nề, ông ta gật đầu với Mộ Thiện rồi quay sang Châu Á Trạch: "Bọn họ tự nhận là cảnh sát mặc thường phục, đưa cho tôi xem thẻ cảnh sát và đòi lục soát ngôi nhà. Tôi đã đuổi họ ra ngoài rồi."

Lời nói vừa dứt, tầng dưới đột nhiên có tiếng súng nổ, sau đó một người hét lên: "Chết rồi!" Lâm Ngư sa sầm mặt, ông ta lập tức chạy ra khỏi phòng. Châu Á Trạch vẫn im lặng, anh ta vừa thở hắt hắt vừa rút một khẩu súng từ dưới gối.

Mộ Thiện không rời mắt khỏi cửa ra vào, Châu Á Trạch như đoán được tâm tư của cô, anh ta nói: "Chị mở cửa ra!" Mộ Thiện gật đầu, cô đến cạnh cửa quan sát tình hình bên ngoài.

Tiếng súng lúc có lúc không, khi thì đánh sặc khi thì nặng nề. Mộ Thiện không biết có phải là ảo giác, cô chỉ cảm thấy mỗi khi súng nổ là cả tòa nhà rung lên. Ở bức tường trắng đối diện lối lên cầu thang, nhiều bóng người chạy đi chạy lại giống như hồn ma di chuyển. Lâm Ngư đứng sừng sững ở đầu cầu thang. Ít nhất có bảy tám người đàn ông đứng trước ông ta, nã đạn xuống dưới tầng một.

Huyết Thái dương của Mộ Thiện giật giật, tiếng súng nổ bên tai khiến đầu óc cô ong ong. Thai nhi trong bụng dường như cảm nhận được tâm trạng lo sợ của cô, bắt đầu quẫy đạp lung tung. Tuy thai nhi vẫn còn nhỏ, nhưng động tĩnh đủ khiến Mộ Thiện căng thẳng. Nhìn thấy một người đàn ông đứng trước Lâm Ngư bị trúng đạn gục xuống, cô cảm thấy cổ họng như kết băng, vừa khô vừa đau rát. Mộ Thiện quay về bên Châu Á Trạch, sắc mặt anh ta khó coi vô cùng.

Mộ Thiện đột nhiên nhớ ra điều gì, cô lập tức rút điện thoại gọi cho Trần Bắc Nghiêu. Nhưng chuông kêu rất lâu, mà đầu kia không có ai bắt máy. Cô buông điện thoại, nhìn Châu Á Trạch lắc đầu. Châu Á Trạch gằn giọng: "Lão già Trương Ngân Thiên muốn cùng hủy diệt đây mà."

Đám người ở bên dưới nhiều khả năng do Trương Ngân Thiên cử đến. Mộ Thiện gọi điện cho Trần Bắc Nghiêu không phải muốn cầu cứu anh, dù sao nước xa cũng không cứu được lửa gần. Cô chỉ muốn báo động cho anh biết, Trương Ngân Thiên đã hành động, phía bên anh còn nguy hiểm hơn nhiều. Tuy không biết hôm nay Trương Ngân Thiên giờ trò gì ở buổi lễ động thổ, nhưng ý định của ông ta đúng như lời Châu Á Trạch: trạng chết chóc cũng băng hà.

Thời gian từ từ trôi qua, điện thoại của Trần Bắc Nghiêu vẫn không có ai nghe. Tiếng súng ở bên ngoài dần biến mất. Đối phương tự xưng là cảnh sát, Mộ Thiện nhất thời không dám báo công an. Cô gọi điện cho Diệp Vi Nông kể lại tình hình, Diệp Vi Nông thất kinh, nói sẽ lập tức gọi điện cho thân tín của thị trường Tuần, bảo họ đến nơi này.

Thế nhưng ngôi biệt thự của Lâm Ngư nằm ở ngoại ô phía nam thành phố. Người của Diệp Vi Nông muốn đến đây cũng phải đi cả nửa thành phố, ít nhất mất nửa tiếng đồng hồ. Mộ Thiện toát mồ hôi lạnh.

Một lát sau, cô nghe thấp thoáng tiếng kêu của Lâm Ngư: "Gọi người! Mẹ kiếp!"

Vài phút sau, thanh âm của Lâm Ngư cũng biến mất. Mộ Thiện chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, ngoài tiếng tim đập của chính cô, ngôi biệt thự rộng lớn dường như không có bất cứ tiếng động nào khác.

Cô và Châu Á Trạch nhìn nhau, hai người đều thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt đối phương, lẽ nào người ở bên ngoài đều chết cả rồi?

Bên ngoài ngay lập tức vang lên một giọng nói xa lạ đáp lại nghi vấn của bọn họ: "Tao lên trên xem tình hình thế nào, mày canh chừng ở cửa, Lâm Ngư vừa gọi thêm người, chắc chúng sắp đến nơi rồi."

Mộ Thiện lặng người, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Vừa quay đầu, cô nhìn thấy Châu Á Trạch làm động tác ra hiệu cô. Mộ Thiện tiến lại gần, Châu Á Trạch kéo tay cô. Mộ Thiện thuận thế ngồi xôm xuống đất, lúc này cô mới hiểu ý, anh ta bảo cô trốn bên cạnh giường.

Bên ngoài cầu thang có tiếng bước chân nhẹ. Nếu không phải Mộ Thiện tập trung lắng nghe, không phải xung quanh quá yên tĩnh, cô chẳng thể phát hiện ra. Tầm mắt của cô bị thành giường che khuất nên không nhìn rõ động tĩnh ở bên ngoài. Cô chỉ cảm thấy hai tay đổ đầy mồ hôi, bụng cũng bắt đầu nhói đau.

Đột nhiên có một bàn lạnh lẽo nắm nhẹ tay Mộ Thiện đặt trên thành giường. Cô nhướng mắt nhìn, bắt gặp Châu Á Trạch cúi xuống nhìn cô, anh ta động viên tinh thần cô.

Tim Mộ Thiện đập mạnh, trong đầu chỉ có một ý nghĩ, anh nhất định phải sống.

Một hòng súng đen ngòm lặng lẽ xuất hiện ở bên mép cửa. Mộ Thiện cảm thấy Châu Á Trạch siết chặt tay cô, sau đó một tiếng "pằng" vang lên và tiếng vật nặng đổ xuống.

Mộ Thiện hơi nhòm đầu nhìn, ngay cửa vào có một người đang nằm, phát đạn bắn trúng mi tâm, máu đỏ từ trán anh ta chảy ra lênh láng.

Dưới tầng một vẫn còn một người nữa.

Bây giờ Mộ Thiện chỉ trông mong, động tĩnh ở trên gác khiến tên ở bên dưới không dám lên trên, trong khi viện binh của Lâm Ngư cũng như Diệp Vi Nông kịp thời tới nơi.

Mộ Thiện ngược nhìn Châu Á Trạch, anh ta buông tay cô, khoe miệng hơi cong lên, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt. Mộ Thiện đứng dậy, rón rén đi về phía xác chết nằm ở cửa, nhặt khẩu súng của hắn rồi lại quay về bên Châu Á Trạch. Châu Á Trạch cúi xuống, ánh mắt anh ta lộ ý cười.

Sau đó anh thở hắt ra. Mộ Thiện nhú mày khi thấy tám băng trắng trên ngực Châu Á Trạch thấm máu đỏ. Nhưng anh chỉ lắc đầu, biểu thị anh có thể gắng gượng.

Tầng dưới vẫn tĩnh lặng, mỗi giây trôi qua như cả thế kỷ.

Đúng lúc này, chuông điện thoại của Mộ Thiện đột nhiên reo vang, màn hình nhấp nháy ba chữ Diệp Vi Nông. Cô ngược lên nhìn Châu Á Trạch, anh gật đầu. Mộ Thiện bắt điện thoại.

"Mộ Thiện...Bọn tớ sắp đến nơi rồi! Tình hình bên đó thế nào?" Giọng nói sốt ruột của Diệp Vi Nông truyền tới.

Mộ Thiện không khỏi mừng rỡ, nhưng cô chỉ nói ngắn gọn "nhẹ lên". Ở đầu bên kia, Diệp Vi Nông cũng trả lời ngắn gọn: "Được, chờ tớ."

Sau khi cúp điện thoại, Mộ Thiện định đứng dậy, vai cô đột nhiên bị một lực kéo mạnh. Cô ngã xuống giường của Châu Á Trạch, anh lập tức che chắn lên người cô. Sau đó là hai tiếng súng "pằng! pằng!" và tiếng kính vỡ rào rào.

Theo tiếng súng nổ, thân hình Châu Á Trạch ở bên trên Mộ Thiện giật nhẹ. Mộ Thiện sợ đến mức hồn bay phách tán. Cô muốn ngồi dậy nhưng Châu Á Trạch có sức mạnh kinh người, anh đè xuống khiến cô không thở nổi.

Nước mắt dâng tràn hai khóe mi Mộ Thiện, cô không thể kiềm chế hét lớn: "Châu Á Trạch, anh sao rồi?"

Đến lúc này Châu Á Trạch mới buông lỏng tay. Mộ Thiện đẩy người anh ngồi dậy.

Cảnh tượng trước mắt khiến Mộ Thiện hóa đá, cửa kính thông ra ban công bị vỡ thành từng mảnh bắn tung tóe. Một người đàn ông lạ mặt nằm gục giữa đồng thủy tinh, máu chảy xối xả từ sau gáy hắn. Hiện nhiên hắn bị Châu Á Trạch bắn trúng đầu.

Còn Châu Á Trạch thì sao?

Anh đang ngồi tựa trên giường, hai tay buông lỏng hai bên, khẩu súng đã rời khỏi tay rơi xuống đất. Ngực phải của anh xuất hiện một lỗ nhỏ đang rỉ máu, nơi đó chính là lá phổi của anh.

Nước mắt giàn giụa khiến Mộ Thiện không thể nhìn rõ, cô run run đỡ Châu Á Trạch nằm xuống. Nhưng cô vừa chạm vào người anh, anh rên một tiếng đau đớn, làm Mộ Thiện rút tay lại, cô nghẹn ngào: "Anh...thế nào rồi? Bọn họ sắp đến nơi, anh hãy cố gắng...cố gắng chịu đựng."

Châu Á Trạch dường như mất hết sức lực, thần sắc vô cùng mệt mỏi. Anh miễn cưỡng mở mắt nhìn Mộ Thiện, và cất giọng thều thào: "Chị dâu...khóc gì chứ...tôi...tôi không chết được đâu..."

Mộ Thiện nắm chặt hai bàn tay Châu Á Trạch: "Tất nhiên anh sẽ không chết! Sweet đang đợi anh ở nước ngoài. Anh đừng nói gì nữa, tôi sẽ lập tức đưa anh đi bệnh viện."

Châu Á Trạch dường như không nghe thấy lời Mộ Thiện nói, đôi bàn tay anh trong tay cô cũng vô cùng yếu ớt. Anh nhìn Mộ Thiện, nhưng ánh mắt của anh rất xa xăm.

"Dâu trưởng như người mẹ..." Giọng nói khàn khàn của anh vang lên, ánh mắt anh có phần xấu hổ: "Chị dâu, nếu chị hôn tôi...tôi sẽ không chết..."

Mộ Thiện ngậy người trong giây lát, nhưng phản ứng của cơ thể nhanh hơn ý thức, cô nhoài người đặt một nụ hôn nhẹ lên vùng trán lạnh giá của Châu Á Trạch. Tuy nhiên, anh ngoái đầu, môi anh dính chặt vào môi cô.

Mộ Thiện sửng sốt, nhất thời quên mất phản kháng. Cô chỉ cảm thấy bờ môi lạnh buốt và đầu lưỡi nóng hổi điên cuồng của anh. Hơi thở đàn ông xa lạ tấn công hệ thần kinh của cô, khiến cô không thở nổi.

Một nụ hôn ngắn ngủi nhưng đối với Mộ Thiện như cách một thế kỷ.

Sau đó, Châu Á Trạch bất động, phảng phất nụ hôn vừa rồi đã tiêu hao chút sức lực cuối cùng của anh. Mộ Thiện lùi lại phía sau, thấy anh nhắm nghiền hai mắt, sắc mặt ngày càng khó coi.

"Tôi muốn thử...mùi vị...người phụ nữ của lão đại từ lâu..." Châu Á Trạch đột nhiên mở mắt, ánh mắt anh có phần mờ mịt, ngữ khí như tự lầm bầm: "Đúng là rất tuyệt..."

Nước mắt Mộ Thiện lại chảy xuống. Châu Á Trạch thở dài: "Tôi có lỗi với anh ấy..."

Sau đó anh gục xuống, không còn bất cứ cử động nào khác.

Mộ Thiện đồ đản nắm chặt hai tay anh, toàn thân cô hóa đá.

Một lúc sau, bên ngoài có tiếng động, một người nói nhỏ: "Cô ấy vẫn còn sống!"

Giọng nói mừng rỡ của Diệp Vi Nông vang lên: "Thiện Thiện...cậu không sao đấy chứ?"

Mộ Thiện nhìn Châu Á Trạch mở mắt nằm bất động trên giường. Trông anh như đang trầm tư, lại giống đang ngủ mở mắt. Nhưng cả người anh không một chút sinh khí.

Cô từ từ đứng dậy, cất giọng khản đặc: "Vi Nông...mau đưa tớ đến khu nghỉ mát ở ngoại ô phía đông thành phố."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Ra tay

Công trường xây dựng khu nghỉ mát ở ngoại ô phía đông thành phố Lâm, lúc chín giờ sáng.

Ngày mùa đông dù có ánh nắng mặt trời nhưng vẫn không hết vẻ lạnh lẽo. Phía xa xa đồi núi nhấp nhô, đằng trước có một con sông lớn uốn lượn quanh núi, càng làm mảnh đất này trở nên hữu tình độc đáo. Chỉ là bây giờ thời tiết trở lạnh, cỏ xanh trên mặt đất ủ rũ, màu vàng đen của đất chiếm phần lớn nên nhìn từ xa, nơi này giống một vùng đất hoang vu.

Buổi sáng hôm nay, trên nền xi măng bằng phẳng xuất hiện một hội trường ngoài trời rộng cả trăm mét. Một đầu của hội trường là sân khấu nhỏ với phông bạt màu đỏ tươi, trên có hình ảnh phác thảo khu nghỉ mát và hàng chữ: "Khu nghỉ mát Đẳng Long, khởi điểm phát triển kinh tế mới của thành phố Lâm".

Bên trên phông bạt còn treo một hàng đèn lồng đỏ cỡ lớn. Thảm đỏ trải từ sân khấu ra tận lối đi ở phía trước, hai bên thảm đỏ xếp đầy những lẵng hoa tươi. Sự xuất hiện của hội trường khiến khu vực rừng núi âm u u lập tức long trọng và sinh động hẳn lên.

Trương Ngân Thiên ngồi ở vị trí chính giữa hàng ghế đầu tiên. Ông ta châm một điếu thuốc, quay sang nói với Trần Bắc Nghiêu: "Bài trí thế này cũng thường thôi, được cái mọi người đều thích." Trần Bắc Nghiêu mỉm cười, Đinh Hành ngồi bên cạnh lên tiếng: "Tôi thấy không tồi."

Trương Ngân Thiên cười cười, quay đầu nhìn lên sân khấu.

Mấy chục chiếc ghế ở sau lưng bọn họ đã ngồi kín người. Phần lớn là phóng viên của thành phố Lâm, thậm chí có cả phóng viên từ trên tỉnh xuống. Ngoài ra còn có đại diện các doanh nghiệp vừa và nhỏ khác. Tất nhiên trong số đó không thể thiếu vệ sỹ tùy thân của mấy vị lão đại.

Một lúc sau, lối vào hội trường truyền đến tiếng huyền ảo. Tất cả đều quay đầu, thấy một người đàn ông mặc áo jacket, dáng vẻ nho nhã cùng một số người đi vào, đó chính là thị trưởng Tuần.

Tất cả mọi người đứng dậy, Trương Ngân Thiên cùng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành đi ra nghênh đón. Hôm nay không chỉ có thị trưởng Tuần mà còn có hai phó thị trưởng tham dự lễ khởi công. Mọi người gấp nhau bắt tay, khách sáo hàn huyên vài câu rồi ai nấy trở về vị trí của mình.

Âm nhạc nổi lên, đầu tiên là một nhóm các cô gái trẻ lên sân khấu. Họ múa điệu múa dân tộc, dáng vẻ thướt tha của bọn họ thu hút ánh mắt của những người bên dưới sân khấu.

Lãnh đạo thành phố và lãnh đạo các doanh nghiệp ngồi ở hàng ghế đầu tiên, bao gồm cả thị trưởng Tuần đều vui vẻ thưởng thức màn biểu diễn.

Bản nhạc kết thúc, các cô gái đi xuống sân khấu, tặng hoa cho khách VIP. Thị trưởng Tuần đứng dậy bắt tay người đeo vòng hoa cho anh ta. Các cô gái lần lượt lui hết ra ngoài, trên cổ khách VIP đều đeo những vòng hoa sặc sỡ, bầu không khí theo đó nóng nực hẳn lên.

Đúng lúc này, người chủ trì khoan thai bước lên sân khấu. Anh ta dùng giọng nói trầm ấm dễ nghe, tuyên bố lễ khởi công chính thức bắt đầu. Đồng thời anh ta cũng giới thiệu các vị lãnh đạo có mặt ngày hôm nay. Trong tiếng vỗ tay hoan hô của mọi người, thị trưởng Tuần đứng dậy đầu tiên, anh ta mỉm cười đáp lễ rồi lại ngồi xuống, quay sang nói với Trương Ngân Thiên: "Lễ động thổ do Trương tổng tổ chức cũng được lắm."

Trương Ngân Thiên tươi cười: "Thị trưởng Tuần, tiếp theo sẽ còn nhiều màn hấp dẫn hơn."

Thị trưởng Tuần mỉm cười gật đầu.

Lúc Trương Ngân Thiên nói câu này, Trần Bắc Nghiêu ngẩng đầu, vừa vịn chạm đúng ánh mắt Đinh Hành. Hai người đều thấy rõ sự nghi hoặc trong mắt đối phương. Nhưng bọn họ rời ánh mắt đi chỗ khác ngay lập tức.

Trần Bắc Nghiêu âm thầm liếc bốn xung quanh, anh phát hiện bên ngoài hội trường, cách vài bước lại có một người đàn ông mặc comple màu đen đứng gác, bọn họ ít nhất cũng gần hai mươi người. Đó là cảnh vệ phụ trách vấn đề an toàn của thị trường Tuần. Trần Bắc Nghiêu cũng không hề nghi ngờ việc cảnh sát mai phục ở vòng ngoài. Trương Ngân Thiên vốn là một con cáo già, ông ta không thể nào ra tay ở nơi này, trừ phi...

Trừ khi Trương Ngân Thiên cùng liều chết.

Suy đoán này khiến Trần Bắc Nghiêu toát mồ hôi lạnh, anh quay đầu nhìn ra bên ngoài. Nhưng phía xa xa là rừng cây rậm rạp, anh chẳng phát hiện ra điều gì bất thường.

Một nhân viên phục vụ đi vào rót thêm trà vào chén của quan khách. Trần Bắc Nghiêu đưa mắt ra hiệu người phục vụ, rồi lại như vô tình nhìn về rừng cây ở bên ngoài. Người phục vụ không có bất cứ phản ứng nào, rót xong trà liền đi ra khỏi hội trường.

Một lát sau, điện thoại của Trần Bắc Nghiêu rung nhẹ, anh rút máy di động ra xem, là tin nhắn của Tầm: "Có mai phục, số người không rõ." Trần Bắc Nghiêu lại bỏ điện thoại vào túi, Trương Ngân Thiên ở bên cạnh để ý đến cử động của anh, ông ta cười cười: "Tiểu Trần, xảy ra chuyện gì vậy?"

"Không có gì." Trần Bắc Nghiêu bình thản trả lời.

Lúc này, giọng nói của người chủ trì vang lên: "Tiếp theo, xin mời thị trường kiêm phó bí thư thành ủy Tuần Vực, phó thị trường Trương Minh Hy...tiến hành lễ động thổ."

Trong vỗ tay của mọi người, Trương Ngân Thiên và Tuần Vực tươi cười đi đến một khu đất trống ở bên cạnh hội trường. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, cùng Đinh Hành đi theo sau. Những người khác lần lượt đứng xung quanh khu vực chuẩn bị động thổ.

Một tiếng nổ giòn giã vang lên, pháo giấy bắn đầy trời. Những vị khách tôn quý nhất đều cầm cái xèng trên tay. Về lý mà nói, Tuần Vực phải là người tiến hành nghi lễ đầu tiên. Nhưng anh ta mới cầm cái xèng, chưa kịp hành động, bên cạnh có người đột ngột xúc đất đổ xuống cọc đá bên dưới.

Tuần Vực quay đầu, đúng lúc Trương Ngân Thiên ném cái xèng sang một bên, cười nói: "Thị trường Tuần, tôi là người đầu tiên, không có vấn đề gì chứ?"

Xung quanh im lặng như tờ, đám phóng viên thậm chí buông hết camera và máy ảnh, nét mặt ai nấy đều tỏ ra ngạc nhiên và khó hiểu. Tuần Vực mỉm cười: "Trương tổng là nhà đầu tư quan trọng của thành phố Lâm, tôi vốn có ý đề Trương tổng động thổ trước. Tôi đại diện nhân dân thành phố Lâm cảm ơn Trương tổng." Nói xong, Tuần Vực nhẹ nhàng xúc đất hất xuống dưới.

Những người xung quanh không hiểu tại sao Trương Ngân Thiên đột nhiên thất lễ như vậy, nhưng thấy Tuần Vực phong thái phi phàm, khiêm tốn độ lượng, tất cả đều vỗ tay tán thưởng. Trần Bắc Nghiêu và một số quan chức khác cùng cầm xèng xúc đất đổ xuống. Sau lưng anh đột nhiên có một thứ lạnh lẽo gi vào.

Trần Bắc Nghiêu bình thản buông cái xèng, khi ngẩng đầu anh bắt gặp vẻ mặt sừng sờ của Tuần Vực. Anh vẫn chưa kịp có phản ứng, hai cảnh vệ mặc áo đen đứng sau Tuần Vực quát lớn: "Làm gì vậy?" Một người cảnh vệ giơ tay vòng qua vai Tuần Vực, bảo vệ anh ta lùi lại phía sau.

Nhưng không còn kịp nữa.

Trương Ngân Thiên đứng bên cạnh Tuần Vực, trong tay không biết xuất hiện một khẩu súng từ lúc nào, ông ta chĩa thẳng vào đầu Tuần Vực.

"Tất cả không được động đây." Ông ta nói lãnh đạm.

Hai cảnh vệ của Tuần Vực ngây người, thuộc hạ của Trương Ngân Thiên lập tức đi đến tước súng của bọn họ. Trong khi đó, vệ sỹ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành phải đứng ở bên ngoài, không được đi theo hai người trong lúc diễn ra nghi lễ động thổ nên không kịp thời cứu viện.

Trong chốc lát, gần một trăm người có mặt ở hiện trường hóa đá, chỉ có tiếng nhạc phát ra từ sân khấu vẫn tiếp tục vang lên. Người chủ trì vẫn đứng trên sân khấu kinh khiếp, anh ta cầm micro lắp bắp: "Đây là...đây là..."

Trương Ngân Thiên đưa mắt về phía sân khấu, một người đàn ông đứng gần đó lập tức rút súng. Người chủ trì liền ngã úp mặt xuống đất mà không kịp kêu một tiếng.

Mọi người xôn xao, Tuần Vực bị Trương Ngân Thiên dùng súng uy hiếp tách ra khỏi đám người. Hai tên thuộc hạ đi đến khống chế anh ta. Tuần Vực tức giận hét lên: "Trương Ngân Thiên, anh điên rồi!"

Đám cảnh sát mặc thường phục ở vòng ngoài phát hiện ra biến cố lập tức lần lần súng ống bao vây xung quanh. Thuộc hạ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành thấy vậy cũng định xông lên cứu ông chủ của mình.

Đàn em của Trương Ngân Thiên chỉ có mười mấy người nhưng đều có súng trong tay. Lúc này, chúng đã trà trộn khống chế đám quan khách. Vệ sỹ của Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành vì vấn đề an toàn nên không được đem theo súng. Ba nhóm người tạo thành cảnh tượng hỗn loạn trong giây lát.

Trong khi đó, tuy bị súng chĩa vào người nhưng Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành hoàn toàn tỏ ra bình tĩnh. Bọn họ bị vệ sỹ của Trương Ngân Thiên uy

hiếp đi tới chỗ Tuần Vực đang đứng.

Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu chợt nghe thấy tiếng động từ khu rừng ở bên ngoài. Anh giật mình, quay đầu về đám cảnh sát hét lớn: "Mau tránh ra!"

Lời nói vừa dứt, một tiếng nổ cực lớn vang lên, sau đó là một quả cầu lửa cuộn cuộn bốc lên cao.

Đó là thuốc nổ. Thuốc nổ đặt đúng vị trí đám cảnh sát mai phục. Hơn hai mươi người cảnh sát, trong nháy mắt chết năm sáu người. Những người phản ứng nhanh còn sống sót cũng bị chấn động đến mức hoa mắt chóng mặt ù tai.

Ầm, ầm, ầm. Lại là một loạt tiếng nổ ở khu vực xung quanh đám cảnh sát đang mai phục.

Mọi người có mặt ở hiện trường đều chết lặng. Nhân cơ hội đó, thuộc hạ của Trương Ngân Thiên lập tức chế ngự đối thủ, bọn chúng khống chế toàn cục diện trong giây lát.

Khi khói bụi bay đi, đám cảnh sát bị chết bị thương quá nửa. Mọi người vẫn chưa kịp định thần, từ khu rừng ở phía trước mặt đột ngột xuất hiện mấy chiếc xe Jeep. Mấy người đàn ông xuống xe, trên vai vác khẩu pháo. Cảnh tượng này khiến những người có mặt toát mồ hôi lạnh.

Trương Ngân Thiên bật cười: "Các vị xem đi, người của tôi làm việc chuyên nghiệp đấy chứ. Đến vị trí của cảnh sát, chúng tôi cũng đều chuẩn bị kỹ càng, nếu không chúng tôi sao có thể bắn chuẩn như vậy?"

Tất cả mọi người trầm mặc. Trương Ngân Thiên quay sang Trần Bắc Nghiêu: "Tiểu Trần, thân thủ của chú rất tốt. Nhưng kỹ thuật bắn súng của người ở đằng sau chú giờ không kém. Chú đừng mạnh động, chân tay con người dù sao cũng không nhanh hơn đầu đạn."

Trần Bắc Nghiêu đành mặt, đứng bất động. Trương Ngân Thiên lại quay sang Đinh Hành: "Lão đệ, hôm nay chú chịu thiệt thòi một chút. Đợi tôi làm xong việc, bảo đảm chú được bình an."

Đinh Hành đảo mắt qua Tuần Vực và một số quan chức bị người của Trương Ngân Thiên khống chế, thần sắc anh hơi căng thẳng: "Kiếm tiền là quan trọng nhất, anh tính làm gì vậy?"

Trương Ngân Thiên hỏi lại: "Tôi kiếm tiền để làm gì?" Nói xong, ông ta ra hiệu thuộc hạ đưa Đinh Hành đứng về một bên, do là người của ông ta nên anh không tiếp tục bị chĩa súng vào người.

Trương Ngân Thiên cười cười, nói với đám phóng viên đứng cách đó mười mấy bước: "Các người mau chụp đi, sao không chụp nữa? Nếu không chụp sẽ chết cả đám." Các phóng viên hoảng hốt cầm máy ảnh bấm lia lịa. Lúc này Trương Ngân Thiên mới hài lòng, ông ta quay sang Tuần Vực: "Bọn họ giấu không cho ngài thị trưởng biết sự thật về tôi, hay là ngài ngốc đến mức đem thân ra mạo hiểm?"

Tuần Vực cười gượng: "Tôi không ngờ anh lại điên đến mức này."

Trần Bắc Nghiêu và Đinh Hành giật mình khi nghe câu nói của Tuần Vực. Hóa ra Tuần Vực đã nhận được thông báo hôm nay Trương Ngân Thiên nhiều khả năng có hành động gì đó. Để ngăn chặn ông ta, Tuần Vực mới bất chấp mạo hiểm. Nhưng không ai ngờ Trương Ngân Thiên lại điên rồ như vậy.

Trương Ngân Thiên để lộ ý cười, ông ta không phản bác lời của Tuần Vực: "Không sai, tôi là kẻ điên rồ."

Tuần Vực không hề tỏ ra sợ hãi, anh ta nghiêm giọng: "Anh muốn gì thì mau nói đi, đừng giết người vô tội."

Trương Ngân Thiên tiến một bước tới chỗ Trần Bắc Nghiêu, giơ súng vào gáy anh, ông ta cất giọng lạnh lùng: "Thứ tôi cần rất nhiều, cũng rất quý giá. Tôi muốn nửa bầu trời của Tuần gia ở Bắc Kinh, Tuần thị trưởng chắc chắn có thể làm được. Chỉ cần Tuần thị trưởng đồng ý với điều kiện của tôi, tôi có thể không giết người, trừ tên phản bội cấu kết với cảnh sát này."

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chết chóc

Trần Bắc Nghiêu không hề tỏ ra hoảng hốt hay sợ hãi, anh từ từ quay người, đối mặt với họng súng đen ngòm và cất giọng bình thản: "Anh sẽ không giết tôi."

Trương Ngân Thiên mỉm cười, ông ta thúc mạnh mũi súng vào người anh: "Đi!" Thuộc hạ ở bên cạnh hiểu ý, áp giải Tuần Vực đi về phía lối vào khu nghỉ mát.

Cục diện bế tắc cuối cùng cũng được tháo gỡ khi bọn họ đi qua đám nhân viên tạp vụ cũng bị khống chế ở bên trong khu vực động thổ.

Trần Bắc Nghiêu đột nhiên dừng bước hét lớn: "Lý Thành đưa người đến rồi!" Giọng nói của anh vô cùng gấp gáp, khiến Trương Ngân Thiên theo phản

xạ khựng lại và ngẩng đầu nhìn về phía lối vào khu nghỉ mát. Đúng vào giây phút đó, Tầm lách ra khỏi đám người, nhanh như tia chớp xông đến chĩa súng vào đầu Trương Ngân Thiên.

Nếu Trần Bắc Nghiêu nói câu khác, một người thâm hiểm như Trương Ngân Thiên chắc sẽ không bao giờ mắc mưu. Trần Bắc Nghiêu nhắc đến tên Lý Thành, Trương Ngân Thiên vô cùng căm hận cái tên này nên ông ta mới phân tâm.

Trước đó, Tầm đã lặng lẽ đoạt súng từ tay một thuộc hạ của Trương Ngân Thiên, hần chọn đúng thời cơ mới ra tay hành động. Tầm vẫn mặc đồ của nhân viên phục vụ, trên cầm dính bộ râu trông khá dữ tợn. Hần lập tức đứng ra đằng sau Trương Ngân Thiên. Tình huống bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

"Một mạng đổi một mạng." Tầm nói ngắn gọn. Vừa dứt lời, hần liền giơ một tay ôm bụng. Máu tươi thấm đỏ một khoảng áo sơ mi trắng của hần. Thì ra vừa rồi, Tầm hạ gục và đoạt súng trong tay một thuộc hạ của Trương Ngân Thiên nhưng không may bị mũi dao của tên đó sượt qua bụng.

Cảnh tượng lúc này hơi kỳ lạ.

Trần Bắc Nghiêu bị Trương Ngân Thiên gạt súng vào đầu, còn Trương Ngân Thiên bị Tầm chĩa súng vào gáy. Bề ngoài, Tầm có vẻ là người chiếm ưu thế nhất, thế nhưng máu vẫn tiếp tục rỉ ra từ bụng hần, chỉ cần kéo dài thời gian, tính mạng hần sẽ gặp nguy hiểm do mất máu quá nhiều.

Qua ánh mắt của một tâm phúc phía đối diện, Trương Ngân Thiên đã nhận ra Tầm. Ông ta không quay đầu, cười nói: "Là Tầm ở Đông Nam Á phải không? Bỏ súng xuống đi, Trần Bắc Nghiêu trả cho cậu bao nhiêu, tôi sẽ cho cậu gấp mười lần."

Tầm nhếch miệng, sắc mặt hần hơi nhợt nhạt: "Được thôi, ông bỏ súng xuống trước đi."

Trương Ngân Thiên cất giọng cao ngạo: "Cậu cố ý cứu hần, cậu cũng phải chết. Lẽ nào Quân Mục Lăng vì một Trần Bắc Nghiêu dám đắc tội với tôi?"

Tầm dời mũi súng khỏi gáy Trương Ngân Thiên. Hần dùng đầu súng vỗ nhẹ lên má Trương Ngân Thiên, ngữ khí vô cùng khinh miệt: "Ông đúng là lão già lưu manh, ông tưởng ông là ai hả? Ông tưởng Tướng quân không rõ hay sao? Tình hình Đài Loan tuy hỗn loạn, mọi người không đồng lòng, nhưng cũng không ngu ngốc đến mức bị kẻ khác lợi dụng. Tướng quân hận nhất chủ nghĩa khủng bố, ảnh hưởng đến trật tự an ninh và ổn định xã hội. Bất kể trong tương lai Đảng nào cầm quyền ở Đài Loan, tướng quân cũng không hy vọng bọn họ dính dáng đến phần tử khủng bố."

Trong lúc nói những lời này, Tầm nổ hai phát đạn, rồi lại chĩa mũi súng vào sau gáy Trương Ngân Thiên.

Phát đạn đầu tiên là khi hần nói đến từ "ông tưởng Tướng quân không rõ", sau lưng Tầm như có mắt, hần đột ngột quay người bắn trúng mi tâm một tên đàn em của Trương Ngân Thiên không biết danh tiếng của hần, to gan mưu đồ nổ súng hạ sát hần từ phía sau.

Phát súng thứ hai là lúc Tầm nói đến "chủ nghĩa khủng bố", một viên đạn bắn trúng bàn tay cầm súng của Trương Ngân Thiên. Ở cự ly gần, viên đạn nhỏ lập tức găm vào da thịt ông ta. Khi Tầm nổ phát đạn đầu tiên, mọi người không khỏi sợ hãi kêu lên, đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên đang khống chế mọi người ít nhiều tinh thần hoảng loạn. Đến khi Tầm nổ phát súng thứ hai, Trần Bắc Nghiêu là người có phản ứng nhanh hơn cả, anh quay người túm lấy cánh tay không cầm súng của Trương Ngân Thiên bẻ quặt, đồng thời đá mạnh vào đầu gối ông ta. Trương Ngân Thiên tuy có thân thủ tốt nhưng dù sao ông ta cũng không còn trẻ. Một loạt hành động tấn công liên tiếp khiến ông ta kêu lên đau đớn, hai tay bị Trần Bắc Nghiêu bẻ ngược ra đằng sau, trong khi Tầm tiếp tục giáng súng vào đầu ông ta.

"Cám ơn!" Trần Bắc Nghiêu nói với Tầm, sau đó anh lấy khẩu súng trong bàn tay phải đã bị thương của Trương Ngân Thiên và chĩa vào đầu ông ta. Lúc này, Tầm thu lại khẩu súng, hần lùi lại vài bước tìm một cái ghế ngồi xuống, bắt đầu tự băng bó cho bản thân.

Cục diện thay đổi hoàn toàn trong giây lát, mọi người đều kinh hồn khiếp vía. Đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên hét lên: "Mau thả ông chủ!" Vệ sỹ của Trần Bắc Nghiêu đang bị đối phương khống chế cũng định hành động. Nhưng thuộc hạ của Trương Ngân Thiên không phải tầm thường, vừa có hai vệ sỹ ra tay cướp súng của bọn chúng, bị bọn chúng phát giác và lạnh lùng nhả đạn. Rất nhanh có mấy người gục xuống, làm đám cảnh sát và vệ sỹ không dám mạnh động.

Trương Ngân Thiên thờ dốt, ông ta từ từ quay người đối diện với mũi súng của Trần Bắc Nghiêu. Ông ta không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn mỉm cười: "Được, một mạng đổi một mạng."

Sắc mặt Trần Bắc Nghiêu hơi thay đổi.

Đúng lúc này, từ phía xa vọng đến còi hú xe cảnh sát. Điều này có nghĩa cảnh sát đã biết tin và điều một lực lượng lớn đến nơi này. Những người có mặt ở hiện trường kẻ mừng người lo, chỉ có mấy vị lão đại mặt vẫn không biến sắc.

Một lát sau, vòng ngoài có tiếng bước chân rầm rập. Mọi người quay đầu nhìn, thấy hơn một trăm cảnh sát lầm lũi súng ống, từ từ siết chặt vòng vây. Một người cảnh sát cao lớn cầm ống loa, giọng nói của ông ta vang vang: "Trương Ngân Thiên! Anh mau thả thị trưởng và những người khác!"

Trương Ngân Thiên không hề bận tâm đến đám cảnh sát ở bên ngoài, ông ta nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng ánh mắt ngạo mạn: "Đề tôi đưa thị trưởng Tuần đi, nếu không tôi sẽ giết Mộ Thiên."

Trần Bắc Nghiêu sa sầm mặt, đầu súng càng thúc mạnh vào Trương Ngân Thiên. Thị trưởng Tuần cất giọng lạnh lùng: "Tiểu Trần, bắt ông ta, đừng bận tâm đến chuyện khác."

Đúng lúc này, cảnh sát ở bên ngoài lại hét lớn vào ống loa: "Trương Ngân Thiên, vợ con ông đã tới rồi, cô ấy có lời muốn nói với ông."

Trương Ngân Thiên chấn động toàn thân, ông ta quay đầu nhìn. Mọi người ở xung quanh cũng sửng sốt ngạc nhiên. Trong đám cảnh sát mặc đồng phục ở phía trước có ba người không biết xuất hiện từ bao giờ.

Một thiếu phụ rất xinh đẹp, trên tay bế một trẻ sơ sinh đứng bất động. Dường như cảm nhận được bầu không khí căng thẳng xung quanh, đứa bé trong tay thiếu phụ khóc toáng lên. Đó chính là Bạch An An. Nhìn thấy cô, Trương Ngân Thiên vô cùng tức giận, ông ta đã sai người đưa cô ra nước ngoài. Về lý mà nói, bây giờ cô đang ở Nam Mỹ mới phải, sao cô có thể xuất hiện ở nơi này?

Thật ra Trương Ngân Thiên đã đánh giá thấp Bạch An An. Sau khi sinh con, Bạch An An tuy vẫn kháng cự ông ta, thỉnh thoảng vẫn có biểu hiện chán ghét nhưng trên thực tế, cô không phải không có tình nghĩa với ông ta. Gần đây cảnh sát theo dõi chặt chẽ, xướng vũ khí xảy ra chuyện, Trương Ngân Thiên bề ngoài vẫn bình thản nhưng ông ta mưu tính tạo ra một sự kiện khủng bố gây chấn động trong và ngoài nước, đó là kế hoạch bắt cóc thị trưởng Tuần, con trai út của Tuần gia hiền hách. Đây mới chính là mục đích cuối cùng của ông ta. Trương Ngân Thiên có thể che giấu Bạch An An. Nào ngờ Bạch An An đã tìm cách liên lạc với Lý Thành. Vì vậy khi ông ta bay tới thành phố Lâm, Lý Thành đồng thời dẫn người tiếp ứng, cứu thoát Bạch An An trước khi cô lên máy bay.

Lúc mới nhìn thấy Bạch An An, tâm trạng của Trương Ngân Thiên tương đối phức tạp. Nhưng ngay sau đó ông ta lập tức lấy lại bình tĩnh, thần sắc ngày càng lạnh lẽo.

Người đứng bên cạnh Bạch An An là Mộ Thiện. Việc Châu Á Trạch vì cô thiệt mạng là một đòn đả kích nặng nề đối với cô. Lúc này chứng kiến cảnh Trần Bắc Nghiêu chĩa súng vào đầu Trương Ngân Thiên, cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm. Lần đầu tiên trong đời, Mộ Thiện hy vọng có người chết đi, đó chính là Trương Ngân Thiên. Chỉ là bất ngờ đáng về cô độc và ngao ngễ của Trần Bắc Nghiêu đứng ở đó, tìm cô nhói đau, cô không biết phải nói với anh như thế nào về cái chết của Châu Á Trạch.

Mộ Thiện lại nhìn mấy người ở đằng sau, Đinh Hành đứng bất động trong đám người đó. Trong lòng cô hỗn loạn, nhất thời không thể phán đoán Đinh Hành đứng về phe nào? Cái chết của Châu Á Trạch, việc Trần Bắc Nghiêu và Tuần Vực bị bắt làm con tin liệu có liên quan đến Đinh Hành?

Người thứ ba tất nhiên là Lý Thành. Anh ta nhẹ nhàng đỡ lưng Bạch An An, lạnh lùng quan sát một lượt tình hình. Sau đó, Lý Thành ra hiệu người chỉ huy đưa cái micro cho Bạch An An.

Thần sắc Bạch An An cứng đờ, cô chậm rãi mở miệng: "Ngân Thiên, ông đâu hàng đi. Xướng vũ khí của ông đã bị cảnh sát khám xét rồi, ông chạy không thoát đâu."

Trương Ngân Thiên nhìn chằm chằm Bạch An An từ phía xa, ánh mắt ông ta u tối lạnh lẽo.

Bạch An An thở dài một hơi, tiếng thở của cô truyền qua ống loa, nghe rất rõ ràng, khiến lòng mọi người chùng xuống, phảng phất như qua tiếng thở của người phụ nữ này, có thể cảm nhận thấy tâm trạng bất lực của cô.

Sự việc diễn ra ngay sau đó hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Trong tay Bạch An An xuất hiện một khẩu súng.

Là do cô ra tay nhanh như tia chớp, giật khẩu súng bên hông Lý Thành. Vào giây tiếp theo, khẩu súng trong tay cô chĩa lên đầu một người.

Đó chính là bản thân cô.

"Thả bọn họ ra, nếu không tôi sẽ tự sát." Ngữ khí của Bạch An An rất dịu dàng, nghe như đang thổ lộ tâm tình.

Viên mắt Trương Ngân Thiên đỏ ngầu, đến lúc này ông ta mới chịu mở miệng: "Bạch An An, cô cho rằng tôi sẽ đi tù vì một người đàn bà?"

Bạch An An trầm mặc nhìn ông ta vài giây, sau đó cô đột nhiên cười lớn: "Được, thế thì ông đi đi, hãy nhớ đi thật xa vào, đừng bao giờ trở lại nơi này." Lý Thành đứng bên cạnh mặt biến sắc, gờ tay định cướp súng của cô.

Nhưng đã quá muộn, một tiếng "pằng" đánh sắc vang lên, ánh mắt Bạch An An hướng về phía trước, rồi cô cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Trán bên trái cô xuất hiện một lỗ nhỏ, máu từ từ chảy xuống. Lý Thành kinh hãi ôm lấy người cô, cô ngã vào lòng anh ta, mắt từ từ khép lại.

Thấy em bé trong lòng Bạch An An rơi xuống, Mộ Thiện hoảng hốt vội vàng đỡ lấy. Tiếng khóc xé ruột xé gan của đứa nhỏ khiến những người có mặt không khỏi mũi lòng.

Bất giác nụ cười vẫn còn đọng trên khóe môi Bạch An An, Mộ Thiện vốn đang kinh hoàng thương tiếc đột nhiên hiểu ra. Bạch An An tự sát, không hiểu là vì cô thất vọng về Trương Ngân Thiên hay muốn cứu ông ta? Nếu cô và đứa bé còn ở đây, chỉ e Trương Ngân Thiên không nỡ lòng bỏ đi. Bây giờ cô chết rồi, cảnh sát chắc chắn không gây khó dễ cho trẻ sơ sinh, Trương Ngân Thiên không còn điều gì vướng bận.

Mộ Thiện có thể nghĩ tới, những người khác tất nhiên cũng đoán ra, chỉ có người trong cuộc là mê muội. Trương Ngân Thiên ngơ ngẩn nhìn Bạch An An trong lòng Lý Thành, ông ta đột nhiên nổi giận hét lớn: "Cô lừa tôi, cảnh sát chẳng có ai nỡ hy sinh mạng sống của mình, cô càng sợ chết hơn! Bạch An An, cô đừng đóng kịch nữa! Mau đưa thằng bé cuốn xéo đi cho tôi, bây giờ tôi cũng đi đây!"

Nói đến đây, Trương Ngân Thiên quay người tròn mắt với Tuần Vực: "Giết chết hắn!" Ông ta gầm lên.

Tên thuộc hạ đang chĩa súng vào Tuần Vực chần chừ do dự.

Chính sự do dự này đã cứu sống Tuần Vực. Trên thực tế, phản ứng của tên thuộc hạ rất bình thường. Lúc này Trương Ngân Thiên nổi cơn điên nên đánh mất lý trí. Thế nhưng những người khác bao gồm cả tên thuộc hạ này đều biết, một khi giết chết Tuần Vực, bọn chúng sẽ không thể nào rời khỏi nơi này. Tuy tên thuộc hạ rất trung thành với Trương Ngân Thiên, nhưng bảo hắn nổ súng giết chết thị trưởng, đồng nghĩa với việc cắt đứt con đường sống của hắn, hắn đương nhiên lưỡng lự.

Đúng vào giây phút đó, hai tiếng súng "pằng! pằng!" cùng lúc vang lên.

Người đầu tiên bị trúng đạn chính là tên thuộc hạ vừa rồi. Viên đạn từ đằng sau bắn trúng tim hắn, mặt hắn tái mét, súng tuột khỏi tay. Hắn giơ tay ôm ngực, không tin vào mắt mình khi nhìn thấy vết thương trên ngực. Sau đó hắn lao đảo lúi lắt vài bước, đụng phải một người khác rồi ngã xuống đất.

Người thứ hai bị trúng đạn chính là Trương Ngân Thiên. Trần Bắc Nghiêu ra tay rất quyết đoán. Vừa rồi khi ông ta hạ lệnh giết chết Tuần Vực, Trần Bắc Nghiêu không hề lưỡng lự nửa một phát đạn trúng gáy ông ta. Viên đạn xuyên qua đầu Trương Ngân Thiên, về phần nộ trên gương mặt ông ta lập tức bị đông cứng, toàn thân bất động đổ ụp xuống đất.

Cục diện thay đổi trong nháy mắt.

Chứng kiến Trương Ngân Thiên bị bắn chết, đám thuộc hạ của ông ta đang không chế mọi người làm gì còn tinh thần kháng cự. Bọn chúng lần lượt buông súng, ngồi xồm xuống đất, đặt hai tay lên đầu. Trần Bắc Nghiêu thở hắt ra một hơi, nhướn mắt nhìn, thấy Đinh Hành cầm súng đi tới đỡ Tuần Vực: "Thị trưởng, anh không sao đây chứ?" Vừa rồi vào đúng thời điểm then chốt, Đinh Hành từ đằng sau lặng lẽ nổ súng vào tên không chế Tuần Vực, cứu mạng anh ta.

Đám cảnh sát ào lên, Tuần Vực và một số quan chức khác được hộ tống ra ngoài. Trần Bắc Nghiêu và những người trong tay có súng đều bị bao vây tại trận. Mộ Thiện giao con trai của Bạch An An cho người đứng bên cạnh, cô vội vàng xông lên nhưng bị cảnh sát ngăn lại. Mộ Thiện quay đầu hét với Lý Thành: "Lý Thành, để tôi qua chỗ anh ấy!" Nhưng Lý Thành vẫn còn chìm trong đau thương trước cái chết của Bạch An An, anh ta thần thờ ôm chặt thi thể Bạch An An, làm gì nghe thấy tiếng Mộ Thiện.

Cách đó một trăm mét, Trần Bắc Nghiêu để hai tay ra sau gáy ngồi xồm trên mặt đất, lặng lẽ nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện đặt tay lên bụng, nước mắt cô giàn giụa, cô không thể tiến về phía anh dù chỉ một bước.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Kết thúc

Khi mùa xuân đến, bụng Mộ Thiện đã rất nặng nề.

Một ngày đầu tháng tư, cô và Diệp Vi Nông ngồi trong vườn hoa của ngôi biệt thự phơi nắng. Bởi vì ngôi nhà này Trần Bắc Nghiêu đã sang tên cho cô từ lâu nên sau khi cảnh sát đến khám xét một hồi, nơi này khôi phục lại về bình thường.

Lúc Mộ Thiện phát hiện ra giấy tờ sở hữu nhà đất, cô còn thấy cả chứng nhận ly hôn của cô và Trần Bắc Nghiêu. Không biết Trần Bắc Nghiêu chuẩn bị từ bao giờ, vì vậy Mộ Thiện chỉ bị gọi đi thẩm vấn một lúc rồi được Diệp Vi Nông đón về.

Thế nhưng hơn bốn tháng trôi qua, Mộ Thiện chưa từng gặp Trần Bắc Nghiêu một lần. Thành phố Lâm liên tục xảy ra sự kiện long trời lở đất, nhiều đại ca xã hội đen bị bắt giữ, cảnh sát tịch thu hàng ngàn khẩu súng bất hợp pháp. Thành phố Lâm, thành phố phát triển nhất, thế lực hắc bang lộng hành nhất khu vực Tây Nam cuối cùng cũng trở nên an toàn và yên bình như những thành phố khác.

Trần Bắc Nghiêu vẫn không trở về.

Ánh nắng gần đến buổi trưa hơi gay gắt. Mộ Thiện nằm trên ghế tựa, Diệp Vi Nông ở bên cạnh quan sát sắc mặt cô, cười nói: "Tối qua cậu ngủ ngon chứ?"

Mộ Thiện mỉm cười gật đầu: "Thằng bé đêm qua không nghịch ngợm, đến tầm sáng mới đạp mạnh tó vài cái." Mộ Thiện xoa bụng, bác sỹ quen đã cho cô biết, đứa con trong bụng là con trai.

"Đúng là một cậu bé ngoan." Diệp Vi Nông cười tươi.

Mộ Thiện bất giác nhớ đến lúc cô mới mang thai, cô và Trần Bắc Nghiêu thảo luận giới tính của con. Lúc đó Trần Bắc Nghiêu dành mọi sự quan tâm và chú ý đến cô, anh tỏ ra rất bình thân về sự chào đời của đứa bé. Một lần Mộ Thiện hỏi Trần Bắc Nghiêu thích con trai hay con gái, anh trả lời: "Sao cũng được."

Bắt gặp ánh mắt thất vọng của Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu mỉm cười hôn lên trán cô, chữa lại: "Con gái."

"Tại sao?" Cô hỏi với giọng hiếu kỳ.

Trần Bắc Nghiêu trả lời ngắn gọn: "Con gái sẽ đáng yêu giống em."

Mộ Thiện ngây người. Đây là câu tình cảm ngọt ngào nhất mà cô từng nghe qua về giới tính của em bé.

Nghĩ đến đây, tim Mộ Thiện xót xa. Tuy không thể gặp mặt Trần Bắc Nghiêu, nhưng thông qua Diệp Vi Nồng và các mối quan hệ khác, cô biết Trần Bắc Nghiêu đang bị tạm giam ở Tổng cục công an tỉnh. Mộ Thiện bỏ một khoản tiền lớn, định "chạy" trên tỉnh nhưng bị trả lại. Điều này khiến cô rất bất an.

Mộ Thiện xem nhiều tin tức về trại tạm giam ở trên báo chí và internet. Tuy cô không đến mức bị quan cho rằng trong đó tầm tòi không phân biệt ngày đêm, nhưng trong đầu cô luôn nung nấu tượng cảnh Trần Bắc Nghiêu mặc bộ đồ tù nhân sọc trắng xanh, mặt mũi tiêu tụy, râu ria đầy cằm. Diệp Vi Nồng bảo Mộ Thiện cứ yên tâm nhưng làm sao cô có thể yên tâm cơ chứ?

Chuyện xảy ra sau khi Trương Ngân Thiên bị bắn chết vào ngày hôm đó nằm ngoài dự liệu của Mộ Thiện. Trần Bắc Nghiêu vốn không hề chống đối, nhưng khi nghe một thuộc hạ thông báo về cái chết của Châu Á Trạch, anh gần như phát điên. Có ba người cảnh sát áp giải anh, vậy mà anh nhanh như tia chớp đoạt súng của một người, quay lại bồi thêm một viên đạn vào thi thể Trương Ngân Thiên.

Đây rõ ràng là hành vi phản kháng, làm cả đám cảnh sát xông vào trấn áp anh. Hình ảnh cuối cùng Mộ Thiện nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu, là anh bị cảnh sát đè xuống đất, khẩu súng bị tước mất. Nhưng anh vẫn nhìn chằm chằm Trương Ngân Thiên bằng ánh mắt căm thù. Chứng kiến bộ dạng của Trần Bắc Nghiêu lúc đó, Mộ Thiện đau đớn vô ngần. Một người luôn bình tĩnh và lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu cũng có lúc nổi điên, chứng tỏ tình cảm giữa anh và Châu Á Trạch tốt đến mức nào. Cô không hề hoài nghi, nếu Trương Ngân Thiên không chết, anh cũng sẽ trả thù ông ta bằng bất cứ giá nào, kể cả bị khuyếch gia bại sản.

Một tin tức gây chấn động cho Mộ Thiện vào ngày hôm đó là cái chết của Đinh Hành. Lúc bấy giờ Mộ Thiện bị cảnh sát đưa đi, cô không tận mắt chứng kiến chuyện xảy ra với Đinh Hành. Mộ Thiện chỉ nghe nói chiếc xe áp giải Đinh Hành bị nổ tung. Cảnh sát kết luận do đàn em của Trương Ngân Thiên gây ra. Bởi vì những chiếc xe khác cũng bị tấn công ở mức độ nặng nhẹ khác nhau. Riêng xe của Đinh Hành đúng lúc đi qua nơi đặt thuốc nổ ở trên cầu nên rơi xuống sông. Xe đã được vớt lên nhưng những người ở trong xe, bao gồm cả Đinh Hành đều không tìm thấy xác.

Lúc nhận được tin, Mộ Thiện bù ngùi rơi nước mắt. Cô nói với Diệp Vi Nồng: "Đinh Hành rõ ràng đã quyết tâm ngồi tù. Anh ấy còn nỗ lực cứu thị trưởng Tuần, không ngờ anh ấy xấu số như vậy."

Diệp Vi Nồng nói: "Mộ Thiện, sự việc không đơn giản như cậu nghĩ đâu. Tiểu Trần nhà cậu sạch sẽ hơn bất cứ lão đại hắc bang nào. Còn Đinh Hành, anh ta là trùm ma túy lớn nhất khu vực Tây Nam, cậu nghĩ chính quyền sẽ tha cho anh tay hay sao?"

Mộ Thiện nghe xong rung mình. Cô đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng hỏi Diệp Vi Nồng: "Nếu Châu Á Trạch còn sống, chắc cũng bị nặng lắm phải không?"

Diệp Vi Nồng gật đầu: "Châu Á Trạch dính đến mười mấy vụ án giết người, tội của anh ta cũng không nhẹ đâu."

Trong lòng Mộ Thiện rất buồn. Cô nhớ đến đám tang Châu Á Trạch, nhìn gương mặt bất cần đời qua tấm ảnh trên bia mộ, chứng kiến cảnh Sweet vừa từ Panama trở về ôm nắm mồ Châu Á Trạch hết khóc lại cười, nhớ đến nụ hôn cuối cùng của Châu Á Trạch, tim Mộ Thiện đau như bị dao cứa.

Chuyện cũ đã qua. Bây giờ chỉ còn lại hai mẹ con cô, chờ đợi Trần Bắc Nghiêu không biết ngày nào mới trở về.

"Trưa nay cậu muốn ăn gì?" Diệp Vi Nồng đứng dậy hỏi.

Mộ Thiện mỉm cười: "Bất đường đường phu nhân thị trưởng ngày nào cũng xuống bếp nấu cơm cho tớ, tớ thật sự rất ngại. Cậu làm món gì cũng được, tớ đều ăn hết." Biết Mộ Thiện sắp đến kỳ sinh nở, Diệp Vi Nồng dọn đồ đến ngôi biệt thự sống cùng cô.

Hai người đứng dậy đi vào nhà, Diệp Vi Nồng xuống bếp, Mộ Thiện ngồi ở ghế salon đọc sách. Một lúc sau, điện thoại di động của Diệp Vi Nồng trên bàn uống trà đổ chuông, cô vội chạy ra bắt điện thoại, thần sắc vô cùng dịu dàng. Mộ Thiện nghe cô nói: "...Anh về rồi à? Không, em không về đâu, Mộ Thiện sắp sinh rồi...Được, tối nay anh đến đón em, chúng ta cùng đi ăn..."

Chứng kiến bộ dạng ngọt ngào của Diệp Vi Nồng, Mộ Thiện vừa mừng cho bạn, vừa cảm thấy ngưỡng mộ. Đúng lúc này, chuông điện thoại của cô cũng reo vang. Cô đột nhiên nghĩ thầm, không biết đến bao giờ cô mới nhận được điện thoại của người cô yêu.

Màn hình hiển thị số điện thoại lạ, Mộ Thiện bình thần bắt máy: "Alo! Xin chào!"

Đầu kia im lặng.

Mộ Thiện lại hỏi: "Ai đó?"

Đầu kia vẫn không có tiếng trả lời mà chỉ truyền đến nhịp thở bình ổn. Tim Mộ Thiện đập mạnh, cô liếc mắt về phía Diệp Vi Nồng đang gọi điện thoại ở cửa nhà bếp rồi đứng dậy đi vào thư phòng cách xa nhà bếp nhất.

"Anh/chị không nói, tôi cúp điện thoại đây." Ở đầu bên kia, tiếng thở càng dồn dập hơn.

"Mộ Thiện, là tôi đây." Đến lúc này người đó mới nói nhỏ.

"A..." Mộ Thiện xúc động reo lên: "Anh..."

Người đó cười: "Tôi vẫn chưa chết!"

Tâm trạng Mộ Thiện xao động, cô cũng mỉm cười: "Thế thì tốt quá."

Hai người im lặng vài giây, anh lại hỏi: "Em đã sinh chưa?"

"Chưa, theo lịch còn hai ngày nữa."

"Con trai hay con gái?"

"Con trai."

"Ừ...tôi tưởng là con gái, nhưng con trai cũng tốt."

"...Tại sao?"

Đình Hành trầm mặc trong giây lát mới trả lời: "Giống em."

Sống mũi Mộ Thiện cay cay, cô im lặng vài giây rồi mở miệng hỏi anh: "Anh còn trở về đây nữa không?"

Đình Hành không trả lời, đầu bên kia chỉ còn tiếng u u. Trong lúc tưởng anh sẽ buông điện thoại, Mộ Thiện chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của anh: "Mộ Thiện, mỗi ngày ngắm trời biển ở đây, tôi thường nhớ tới em."

"...Vâng"

"Em có biết tôi luôn hy vọng, em có thể ở bên cạnh tôi?"

"...Vâng"

Nước mắt chảy dài trên gò má Mộ Thiện, cô không kìm được tiếng nức nghẹn. Đình Hành dường như ngừng thở, giọng nói của anh trở nên khô cạn: "Mộ Thiện, vĩnh biệt."

Tim Mộ Thiện nhói đau: "Anh..."

Đình Hành dường như nhận ra lời cô muốn nói, anh từ tốn trả lời: "Đúng vậy, Mộ Thiện, tôi sẽ không liên lạc với em nữa."

Mộ Thiện biết anh gọi cuộc điện thoại này là một mạo hiểm lớn. Anh muốn từ biệt không chỉ là người xưa, mà còn là tình cảm của anh.

"Tạm biệt." Mộ Thiện nói dịu dàng: "Đình Hành, chúc anh hạnh phúc."

Đình Hành chỉ "ừ" một tiếng rồi im lặng, nhưng anh không cúp điện thoại.

Anh trầm mặc rất lâu, bên tai Mộ Thiện chỉ có hơi thở nhẹ nhàng của anh. Cuối cùng, anh nói một câu: "Mộ Thiện, tôi yêu em."

Giọng nói Đình Hành hơi nghẹn ngào. Không đợi Mộ Thiện kịp phản ứng, anh liền cúp điện thoại.

Mộ Thiện nắm chặt điện thoại, cô thẫn thờ đứng trước cửa sổ. Bên ngoài là vườn hoa đủ sắc màu rực rỡ dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng lúc này, bụng Mộ Thiện nhói đau. Cô vẫn chưa kịp định thần, lại một cơn đau khác dội tới. Mộ Thiện cảm thấy bất ổn, vội vàng ngồi xuống ghế, nhìn đồng hồ treo trên tường và nhắm tính thời gian. Rất nhanh, từng cơn đau lúc chậm lúc dồn dập theo chu kỳ dội đến, Mộ Thiện lập tức gọi Diệp Vi Nông. Diệp Vi Nông chưa sinh con bao giờ nhưng cô hành động rất quyết đoán, gọi tài xế đưa Mộ Thiện vào bệnh viện.

Mộ Thiện đau suốt một ngày, cô từ cung mới chỉ mở bảy phần. Đến tầm chạng vạng tối, nước ối cuối cùng cũng bị vỡ. Bác sỹ phụ sản giỏi nhất của thành phố Lâm bảo Mộ Thiện không cần cố rặn mà phải tiếp tục nhìn. Diệp Vi Nông ở bên cạnh động viên cô.

Mộ Thiện đau đến mức đầu óc quay cuồng, cô chỉ cảm thấy những cơn đau liên tiếp như sóng lũ nhấn chìm bản thân. Từ trước đến nay cô vốn là người mạnh mẽ và giỏi chịu đựng, vậy mà lúc này cô không thể kiềm chế tiếng rên la. Trong lúc mơ hồ, cô cuối cùng cũng nghe thấy bác sỹ nói: "Được rồi, mở đến chín phần rồi. Tôi giúp cô, cô có thể gắng sức rặn đẻ rồi."

Mộ Thiện như trút gánh nặng, nhắm mắt ra sức rặn. Nhưng những ngày này cô vì chuyện của Trần Bắc Nghiêu lo lắng không yên, sức khỏe suy yếu đi nhiều. Lại bị cơn đau hành hạ suốt một ngày, bây giờ cô chẳng còn một chút sức lực. Theo lời dặn của bác sỹ, Mộ Thiện cố gắng hết sức nhưng thai nhi hình như vẫn không nhúc nhích.

Bác sỹ không biết có phải có ý dọa Mộ Thiện: "Cô cố thêm một chút nữa, nếu không thai nhi bị kẹt ở bên trong, thời gian lâu sẽ không ổn đâu."

Mộ Thiện nghiêng rặng lại tiếp tục rặn đẻ, dù cô ướt đầm mồ hôi, dùng hết sức lực nhưng vẫn lực bất tòng tâm. Cũng may bác sỹ khẳng định sự tiến bộ của cô, bà sờ tay vào bên trong và gật đầu: "Cố lên, cách cô rặn không sai chút nào, đã có thể thấy đỉnh đầu của thai nhi rồi."

Cổ họng Mộ Thiện khô rát, cô muốn uống nước để bổ sung thể lực. Nhưng khi ngẩng đầu cô không thấy bóng dáng Diệp Vi Nông, Mộ Thiện không nghĩ ngợi nhiều quay sang cô y tá ở bên cạnh: "Tôi khát quá." Cô y tá gật đầu, một lát sau đem vào một cốc nước ấm bên trong cầm ống hút đưa đến miệng Mộ Thiện. Mộ Thiện nói "Cảm ơn". Đang định nhồm đầu uống nước, cô chợt nhìn thấy một bàn tay trắng trẻo lấy cốc nước từ trong tay cô y tá.

Mộ Thiện cứng đờ người, một thân hình cao lớn hiện ra trong tầm mắt cô. Anh ngồi xuống bên cạnh giường, đưa ống hút vào miệng cô. Mộ Thiện quá khát nên lập tức ngậm ống hút uống ừng ực. Người đó cười nói: "Dù như vậy...xem ra em vẫn còn khỏe lắm."

Giọng nói ấm áp quen thuộc khiến Mộ Thiện hóa đá. Cô ngẩng lên liền bắt gặp gương mặt sáng ngời của Trần Bắc Nghiêu, anh nở nụ cười dịu dàng, khóe mắt ẩn hiện một giọt lệ.

"Anh...anh..." Mộ Thiện xúc động, nhất thời quên mất cô đang trong quá trình lâm bồn. Cô chống tay xuống giường định ngồi dậy, làm các bác sỹ và y tá đứng bên cạnh hoảng hồn, vội đỡ cô nằm xuống.

"Thiện Thiện, em vất vả rồi." Trần Bắc Nghiêu mặc một cái áo sơ mi trắng bình thường, gương mặt anh gầy rộc nhưng tinh thần rất tốt. Anh nhẹ nhàng nắm tay cô, nói dịu dàng: "Những chuyện khác tính sau, em hãy tập trung đi."

Mộ Thiện có trăm ngàn lời muốn nói với anh, nhưng vào giây phút này cô ngoan ngoãn gật đầu. Nắm tay anh, phảng phất như có một sức mạnh truyền vào người cô. Đúng lúc này, lại một con đau dội đến, Mộ Thiện hít một hơi sâu, ra sức rặn...Cảm giác đau đớn như xé toạc thân thể bao trùm toàn thân cô. Cô hét lên một tiếng: "A...", sau đó một thứ gì trôi tuột khỏi cơ thể cô. Mộ Thiện mở to mắt, bắt gặp gương mặt xót xa của Trần Bắc Nghiêu, tay anh càng siết chặt tay cô.

"Oa...oa..." Tiếng khóc của trẻ sơ sinh đột ngột vang lên, mấy người y tá bận rộn đi lại. Trần Bắc Nghiêu chỉ đưa mắt qua bên đó rồi lại quay về Mộ Thiện: "Em giỏi lắm."

Bác sỹ bế một trẻ sơ sinh toàn thân vẫn còn đỏ mầu đến trước mặt hai người: "Trần tổng, là một bé trai rất xinh xắn." Mộ Thiện quay sang nhìn, thấy một em bé nhỏ xíu có gương mặt nhỏ và đôi mắt to tròn lấp lánh đang nhìn cô.

Bác sỹ đưa em bé đi tắm rửa. Mộ Thiện ngược nhìn Trần Bắc Nghiêu và cất giọng khàn đặc: "Sao anh..."

"Diệp Vi Nông giúp đỡ." Trần Bắc Nghiêu ngồi xuống trước mặt cô, anh giơ tay lau mồ hôi trên trán cô, hôn nhẹ lên môi cô: "Anh đã từng nói, anh sẽ ở bên cạnh em, chứng kiến con của chúng ta chào đời."

Khi em bé được quấn tã lót và được bọc trong một cái chăn mỏng, cô y tá lại đưa đến cho hai người. Trần Bắc Nghiêu đứng dậy, cẩn thận ôm con vào lòng. Lúc này anh mới nhìn kỹ con trai, cậu bé có đôi mắt to tròn, ngũ quan thanh tú. Trần Bắc Nghiêu đưa em bé đến trước mặt Mộ Thiện: "Con giống em."

Chứng kiến cảnh Trần Bắc Nghiêu dịu dàng ôm con, Mộ Thiện nghĩ dù có chết cô cũng cam lòng.

Vào ngày đầy tháng con trai Mộ Thiện, Diệp Vi Nông dọn khỏi ngôi biệt thự, bởi vì Mộ Thiện đã có người chăm sóc.

Trần Bắc Nghiêu đã trở về.

Do "lập công lớn trong vụ án quan trọng", Trần Bắc Nghiêu được giảm án xuống còn ba năm, được hoãn thi hành (Việt Nam gọi là "tù treo", vẫn thụ án nhưng được tại ngoại, không phải ngồi tù)

Trong lòng Mộ Thiện hiểu rõ, sở dĩ Trần Bắc Nghiêu không phải đi tù, không đơn giản vì anh "lập công lớn diệt trừ phần tử khủng bố nguy hiểm Trương Ngân Thiên", mà do anh đã gián tiếp cứu Tuần Vực.

Bởi vì thành phố Lâm đạt được thành quả quyết định trong công cuộc quét sạch các thế lực xã hội đen, Thị trưởng Tuần được thăng chức, nhưng không phải lên tỉnh mà về thăng Bắc Kinh. Tuần Vực kiên quyết đưa ra ý kiến giảm án cho Trần Bắc Nghiêu tại cuộc họp thường vụ tỉnh ủy. Trên thực tế, Tuần gia cũng biết chuyện Trần Bắc Nghiêu cứu Tuần Vực. Vì vậy, chỉ nhờ một câu nói của một nhân vật nào đó trên Trung Ương, Trần Bắc Nghiêu được giảm từ bảy năm tù xuống còn ba năm tù treo.

Kết quả này hơi nực cười, nhưng Mộ Thiện hoàn toàn hài lòng.

Hôm Trần Bắc Nghiêu về nhà, Mộ Thiện đã có thể xuống giường. Nghe tiếng động cơ ô tô, cô lập tức ôm con xuống tầng một, đứng im lặng ở cửa chờ đợi. Khi xe dừng trước cửa, có mấy người đàn ông cùng Trần Bắc Nghiêu xuống xe. Trần Bắc Nghiêu lần lượt ôm mấy người đàn ông rồi cả đám mới tiến về phía cô. Trong số đó có Lưu Minh Dương, Tầm với nụ cười bắt càn quen thuộc, thậm chí có cả Lý Thành.

Trần Bắc Nghiêu rất điển trai trong bộ trang phục đơn giản gồm áo sơ mi trắng, quần tây đen. Trông anh như vừa đi làm về chứ không phải vắng nhà gần nửa năm. Anh đi đến trước mặt Mộ Thiện, không nói một lời nào, chỉ ôm chặt cô vào lòng.

Nước mắt Mộ Thiện làm ướt đầm áo sơ mi của Trần Bắc Nghiêu. Anh nâng mặt cô, cúi đầu nói: "Đừng khóc nữa, anh yêu em."

Mộ Thiện lau nước mắt, Trần Bắc Nghiêu nói tiếp: "Sẽ không bao giờ có lần sau."

Mộ Thiện hiểu ý anh, cô gật đầu: "Được."

Trần Bắc Nghiêu ngắm con trai trên tay Mộ Thiện: "Em đã đặt tên cho con chưa?"

Lúc cô sinh nở, anh chỉ ở trong bệnh viện mười mấy phút rồi phải đi ngay, hai người vẫn chưa nói với nhau chuyện gì. Trần Bắc Nghiêu ôm Mộ Thiện đi vào nhà, cô cất giọng dịu dàng: "Tên Á Trạch được không anh?"

Trần Bắc Nghiêu dừng bước, anh nhìn cô mỉm cười: "Trần Á Trạch? Cảm ơn em."

Trần Bắc Nghiêu đi tắm. Mộ Thiện dỗ con ngủ, cô một mình ngồi trên giường, trong lòng vừa ngọt ngào vừa sầu lắng.

Cô nhớ lại những chuyện trước kia.

Cô nhớ đến Đình Hành anh tuấn và phong độ, nhớ đến Trần Bắc Nghiêu như một bức họa, nhớ đến Châu Á Trạch phóng đảng bất cần, nhớ đến Lý Thành âm trầm lão luyện, nhớ đến Tầm, tên sát thủ có tính cách trẻ con. Thậm chí Mộ Thiện còn nhớ đến Đình Triệu Ngôn nho nhã, Diệp Vi Nông dịu dàng chu đáo, Lữ Hạ khí chất phi phàm, Điền Điền hoạt bát đáng yêu... Từng câu chuyện cũ, từng cố nhân phảng phất hiện ra trước mắt cô. Đến nay vật vẫn ở đó mà người không còn như xưa, rốt cuộc ai đúng ai sai?

Có lẽ bọn họ cũng chẳng có ai sai, chỉ là trong thời đại vật chất tư lợi này, có kẻ buông thả trầm luân, có người kiên trì giữ vững nhân cách dù bần hàn. Dù tuổi còn trẻ nhưng bọn họ có người vẫn sống tốt, có người trở về với cát bụi, có người tiếc nuối cả đời.

Cuối cùng, Mộ Thiện nghĩ đến Trần Bắc Nghiêu, người duy nhất cô yêu trong cuộc đời này. Anh là tất cả của cô, là linh hồn của cô.

Bây giờ anh đã trở về, toàn thân anh gột sạch máu tanh, anh chỉ là một người đàn ông chân thành và si tình như cậu thiếu niên năm đó.

Cô và anh chưa bao giờ bỏ lỡ, cũng chưa từng cách xa. Sinh mệnh và thời gian của họ vẫn phối hợp như thừa nào.

Bởi cuộc đời mới của cô và anh vừa bắt đầu.

Chính văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Ngoại truyện 1: Châu Á Trạch

Lại một lần nữa nghe đến tên "Trần Bắc Nghiêu", Châu Á Trạch nhú chặt đôi lông mày.

Là lão đại hàng đầu ở đại học Hongkong, người có biệt danh "anh Tiểu Châu" danh tiếng lẫy lừng ở khu vực Vượng Giác, Châu Á Trạch chưa từng bị kẻ khác tát một gáo nước lạnh như vậy. Hơn nữa, đối phương còn là bạch diện thư sinh đến từ đại lục, anh ta không cho đối phương biết thế nào là lễ độ thì quá có lỗi với mười tám đời tổ tông nhà anh ta.

Thế là Châu Á Trạch sa sầm mặt, cất giọng phẫn nộ với hơn mười đàn em đứng xung quanh: "Thằng đó chơi Angel rồi?"

Lần đầu tiên Châu Á Trạch nghe tên Trần Bắc Nghiêu là từ miệng Angel. Lúc đó Angel vênh mặt nói cho anh ta biết, cô không thể nhận lời tỏ tình của anh ta là do cô đã yêu một nam sinh năm thứ nhất mới nhập học, tên Trần Bắc Nghiêu.

"Không...hắn từ chối cô ấy rồi à." Một đàn em trả lời.

Châu Á Trạch càng nổi điên, một thằng vô danh tiểu tốt dám từ chối cô gái trong lòng anh ta? Nên biết Angel là hoa khôi của trường, con lai mạng dòng máu mấy quốc gia, còn là sinh viên xuất sắc của khoa tài chính. Bây giờ, người tình trong mộng của anh ta không chỉ trao trái tim cho kẻ khác, còn bị kẻ đó từ chối thẳng thừng trước mặt bao người. Đây không phải là hành động tát gáo nước lạnh vào mặt anh ta hay sao?

"Ngày mai giải quyết nó." Châu Á Trạch ngồi xuống gốc cây lớn, tay xoay tròn con dao nhỏ, anh ta nở nụ cười lười nhác: "Vua hổ không ra oai, nó tưởng tao là Hello Kitty chắc."

Ngày hôm sau, mặt trời mọc ở đằng đông rồi lặn về hướng tây. Đối với sinh viên đại học Hongkong, đây là một ngày bận rộn như bao ngày khác.

Còn đối với Châu Á Trạch, ngày hôm đó dài đằng dặc. Bởi vì cho đến bây giờ tối, anh ta bị treo trên nóc phòng đọc sách cổ văn suốt mấy tiếng đồng

hồ.

Anh ta hoa mắt chóng mặt, chân tay tê buốt. Phòng đọc sách cổ vẫn nằm ở góc khuất nhất của thư viện, cả buổi cũng không thấy một bóng người qua lại.

Đến tám giờ tối, toàn thân Châu Á Trạch cứng đờ, vô cùng khó chịu. Đúng lúc đầu óc quay cuồng, anh ta nghe thấy tiếng bước chân đều đều từ xa đến gần. Anh ta mở mắt, liền nhìn thấy một nam sinh mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tay cầm quyển sách từ từ đi tới.

Cách Châu Á Trạch khoảng một mét, cậu nam sinh đứng lại, ngẩng lên nhìn anh ta.

Tìm Châu Á Trạch đập mạnh. Lẽ nào...có khi nào...đây chính là Trần Bắc Nghiêu?

"Mày là Trần Bắc Nghiêu? Có sáng ý thật đấy! Đây là lần đầu tiên tao bị treo trên phòng đọc sách cổ văn." Châu Á Trạch dường như quên mất anh ta mới là người động đến Trần Bắc Nghiêu trước, anh ta cười nói: "Người anh em, không đánh không quen, thả tao xuống đi. Thật ra tao rất thích đồng bào đại lục, vừa chăm chỉ vừa thông minh."

Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn anh ta như một pho tượng sống. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu bình thản ngồi xuống bàn đọc sách.

Châu Á Trạch không khỏi nhìn Trần Bắc Nghiêu bằng con mắt khác, tên này không biết là ngốc nghếch hay ngông cuồng? Hắn không biết thân phận của anh ta hay sao? Dám ngang nhiên bắt trói anh ta? Từ trước đến nay toàn là anh ta hành hạ nhục mạ người khác, đây là lần đầu tiên anh ta đụng phải nhân vật lợi hại như vậy.

Hôm nay Châu Á Trạch đã quá khinh địch, anh ta cử năm đàn em đi bắt Trần Bắc Nghiêu. Anh ta cho rằng vụ này quá đơn giản nên tiếp tục chơi bài ở quán bar. Một lát sau, anh ta nhận được điện thoại của một đàn em, nói đã bắt được người, bảo anh ta đích thân đến xem.

Châu Á Trạch liền đến thư viện. Ai ngờ anh ta bị đập một gậy, lúc tỉnh lại đã bị treo ở đây.

Bây giờ Châu Á Trạch mới biết, tên Trần Bắc Nghiêu này không những rất đẹp trai, hắn không chỉ là tâm điểm chú ý của đám nữ sinh trong trường mà còn là người thâm hiểm tàn nhẫn.

Thời buổi này, có chuyện chưa ra tay đánh nhau đã bắt trói đối phương, còn treo ngược ở phòng đọc sách cổ văn? Châu Á Trạch là ngôi sao mới nổi trong giới hắc đạo, chưa động thủ đã thua tan tác, nếu tin này đồn ra bên ngoài anh ta còn mặt mũi nào gặp người đời.

"Người anh em, tôi sai rồi, nếu anh làm tôi tàn phế, Châu gia sẽ không tha cho anh đâu. Mau thả tôi xuống đi!" Châu Á Trạch lên tiếng.

Đến lúc này Trần Bắc Nghiêu mới ngẩng đầu nhìn anh ta: "Thả cậu xuống cũng được, nhưng sau này đừng làm phiền tôi. Tôi không có hứng thú với mấy trò đánh nhau, cũng không có hứng thú với Angel."

Ngữ khí của Trần Bắc Nghiêu vô cùng lạnh lẽo, Châu Á Trạch cảm thấy người này quá ngông cuồng, anh ta nghĩ thầm: "Bà nó, người phụ nữ tao theo đuổi mãi chẳng được, mày lại không có hứng thú. Lẽ nào tao còn cần đôi giày rách của mày?"

Bề ngoài, Châu Á Trạch tỏ ra nể phục Trần Bắc Nghiêu, anh ta gật đầu. Trần Bắc Nghiêu tiến lại gần, rút một con dao nhỏ. Đây chính là con dao rất sắc Châu Á Trạch luôn mang theo người, là món quà bố anh ta đem từ Thụy Sĩ về tặng anh ta năm mười lăm tuổi. Trần Bắc Nghiêu chỉ hai ba nhát cắt đứt sợi dây thừng treo người anh ta.

Châu Á Trạch hít một hơi sâu, cuộn người tùm đầu dây trói hai chân và bắt đầu tháo sợi dây thừng. Đến khi anh ta ngẩng đầu, phòng đọc sách trống không, Trần Bắc Nghiêu đã hoàn toàn mất dạng.

Châu Á Trạch bị tổn thất nặng nề nhưng không dám kể với bất cứ ai, anh ta chỉ nói anh ta không sao. Tuy nhiên anh ta không nuốt trôi nổi nhục, liền lên về nhà đánh cắp một khẩu súng.

Là một gia tộc hắc đạo nên nhà Châu Á Trạch có không ít súng, anh ta cũng là cao thủ sử dụng súng. Thế nhưng bố anh ta nói, trước khi anh ta bắt đầu sự nghiệp của gia tộc, anh ta không được mang súng bên mình. Vì vậy anh ta chỉ còn cách ăn trộm.

Nếu anh ta tha cho Trần Bắc Nghiêu, anh ta không phải là Châu Á Trạch.

Châu Á Trạch theo dõi Trần Bắc Nghiêu ba ngày, cuối cùng cũng nắm được quy luật sinh hoạt của người này. Quy luật vô cùng đơn điệu, chỉ ba địa điểm duy nhất là ký túc xá, giảng đường và thư viện. Trần Bắc Nghiêu giống một con mọt sách khắc khổ, hoàn toàn khác người thâm hiểm giao hoạt từng bắt cóc anh ta. Trong quá trình theo dõi, Châu Á Trạch còn nhìn thấy Angel đưa một hộp đồ ăn cho Trần Bắc Nghiêu trong một vườn cây không có người.

Trần Bắc Nghiêu nhận hộp đồ ăn rồi ném thẳng vào thùng rác ở bên cạnh. Angel ôm mặt chạy mất, Trần Bắc Nghiêu tiếp tục cúi xuống đọc sách như không có chuyện gì xảy ra.

Chứng kiến cảnh này, Châu Á Trạch vừa ghen tức vừa phẫn nộ. Angel là cô gái vừa xinh đẹp vừa thuần khiết, gia thế lại rất tốt. Người như cô không thẳng đàn ông nào có thể kháng cự. Vậy mà Trần Bắc Nghiêu chẳng thèm nhìn cô một lần. Châu Á Trạch chỉ có thể kết luận, tên này là quái thai.

Nghĩ đến đây, Châu Á Trạch lập tức rút súng. Anh ta núp sau bụi cây, lặng lẽ nhắm thẳng vào Trần Bắc Nghiêu.

Anh ta chỉ định phé bỏ một cánh tay Trần Bắc Nghiêu. Tên này tuy đáng ghét nhưng có vẻ hợp khẩu vị anh ta, dù sao bản thân anh ta cũng là kẻ đáng ghét.

Châu Á Trạch nhắm một mắt, từ từ nhắm thẳng...

Trần Bắc Nghiêu đột nhiên buông quyển sách, đưa mắt về phía Châu Á Trạch như xẹt điện.

Châu Á Trạch cảm thấy như bị trúng tà. Mặc dù mới mười chín tuổi nhưng anh ta từng dính đến hai vụ giết người. Anh ta luôn cho rằng chẳng có phong ba bão táp nào chưa từng trải qua. Vậy mà bây giờ đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của tên thư sinh mặt trắng kia, tay anh ta đột nhiên run lên, viên đạn bắn trúng bãi đất trước mặt Trần Bắc Nghiêu.

Mười phút sau, Châu Á Trạch lại bị bắt trối.

Lần này, anh ta bị treo ngược trên cành cây. Anh phẫn nộ nhìn xuống, Trần Bắc Nghiêu đang ngồi dưới gốc cây đọc sách. Châu Á Trạch cảm thấy anh ta xui quẩy không thể tả. Bởi vì muốn đòi lại món nợ lần trước, anh ta đem theo một sợi dây thừng, định bắn Trần Bắc Nghiêu rồi bắt trối người này để xả mối hận.

Không ngờ sợi dây thừng lại dùng cho chính anh ta.

"Mẹ kiếp, mày bị bệnh phải không?" Châu Á Trạch không còn giả bộ khuất phục, anh ta tức giận hét lớn: "Sao mày cứ thích treo người khác thế?"

Ngón tay Trần Bắc Nghiêu trượt trên băng khẩu súng của anh ta, ngữ khí rất bình thản: "Là mày thích."

Châu Á Trạch tức hộc máu mắt, trong lúc còn chưa biết làm thế nào để thoát nạn, anh ta đột nhiên phát hiện, động tác sử dụng súng của Trần Bắc Nghiêu vô cùng thành thạo. Anh ta hơi sợ hãi, nhưng nụ cười trên môi càng không kiêng nể: "Được lắm, có giỏi thì giết tao đi."

Đúng lúc này, trong vườn cây xuất hiện tiếng bước chân tạp loạn.

"Ồ đằng kia kia!" Một người vui mừng thốt lên.

Trần Bắc Nghiêu liếc qua Châu Á Trạch, cầm khẩu súng lùi ra sau thân cây lớn ở gần đó, trong giây lát đã không thấy bóng dáng anh. Châu Á Trạch đột nhiên có cảm giác bất an khi nghe thấy tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Sau đó, bảy tám người đàn ông mặc comple đen xuất hiện trong tầm mắt anh ta.

"Châu thiếu?" Một người đàn ông lên tiếng, giọng đầy nghi hoặc.

Châu Á Trạch không biết đám người này, nhưng bộ dạng của bọn họ, rõ ràng không phải là người lương thiện. Anh ta cười hi hi: "Châu thiếu là ai?"

"Mày là Châu Á Trạch phải không?" Một người hỏi.

Châu Á Trạch lắc đầu: "Tôi họ Trần, tên Trần Bắc Nghiêu."

Mấy người đàn ông nhìn nhau, một tên mặt mũi dữ tợn nói: "Tôi xem ảnh rồi, thằng này đúng là thằng con hoang của Châu gia, đối tượng chúng ta cần thủ tiêu chính là nó, không sai đâu. Tôi đi theo nó hai ngày nay, vừa rồi thấy nó vào khu vườn này. Không biết ai trối nó lên cây, khiến chúng ta tiết kiệm biết bao công sức, anh em động thủ thôi."

Nghe ngữ khí của hắn, Châu Á Trạch lạnh buốt sống lưng.

"Ai cử các anh tới đây? Biết thân phận của tôi còn định động thủ?" Châu Á Trạch trừng mắt với đám người ở bên dưới, nhưng anh ta đang bị treo ngược, dù có hàm hè thế nào cũng chỉ giống một con chó hoang.

Quả nhiên, đám đàn ông không hề bận tâm đến lời nói của Châu Á Trạch. Một người rút một con dao găm rất sắc tiến lại gần anh ta, bộ dạng như định cắt đứt cổ họng của anh ta. Hai người đàn ông khác cầm một cái bao tải cỡ lớn, có thể chứa đựng xác người.

Mặc dù lâm vào tình huống nguy hiểm nhưng Châu Á Trạch không tỏ ra sợ hãi, anh ta bật cười ha hả, làm mấy người đàn ông khựng lại. Sau đó Châu Á Trạch lên tiếng: "Này, anh bạn đang trốn ở đằng sau gốc cây, anh định thấy chết không cứu sao?" Châu Á Trạch vốn không phải người tử tế, chỉ cần một cơ hội sống sót của bản thân, anh ta chẳng hề bận tâm đến việc liên lụy người vô tội.

Châu Á Trạch vừa dứt lời, hai người đàn ông ở bên dưới lập tức rút súng, lặng lẽ tiến về về gốc cây cổ thụ ở gần đó.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Con hoang thì sao?"

Một bóng người nhanh như tia chớp xuất hiện trước mặt hai người đàn ông, tung nắm đấm đồn ngã bọn chúng. Sau đó, anh hành động nhanh không thể tin nổi, gờ súng bắn một phát cắt đứt sợi dây thừng treo người Châu Á Trạch. Châu Á Trạch rơi trúng một kẻ ở dưới, làm hắn loạn choạng. Anh ta lập tức đứng dậy, cướp súng trong tay tên đó và bắn trúng đùi hắn.

Trong khi Châu Á Trạch hoàn thành một loạt động tác, Trần Bắc Nghiêu cũng nổ súng, anh bắn trúng tay cầm súng của ba người đàn ông, làm chúng buộc phải thả súng xuống đất.

Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch vừa nổ súng vừa động thủ giải quyết tám người đàn ông. Vài phút sau, bọn chúng chịu thua bỏ đi hết. Nhưng Châu Á Trạch cũng bị trúng đạn ở đùi, còn Trần Bắc Nghiêu bị chém một nhát dao vào lưng.

Hai người ngồi tựa vào thân cây, một lúc lâu cũng không thể động đậy. Mười mấy phút sau, Trần Bắc Nghiêu đứng dậy trước, quay người đi ra khỏi rừng cây.

"Anh định bỏ đi như vậy sao?" Châu Á Trạch hỏi với theo.

Trần Bắc Nghiêu đứng lại, quay đầu nhìn anh ta. Ánh mắt anh như muốn hỏi: Cậu còn muốn thế nào nữa?

Đến mùa thu, Châu Á Trạch thôi học ở đại học Hongkong. Một nguyên nhân do anh ta thường xuyên trốn học, nhà trường không còn cách nào khác. Nguyên nhân quan trọng hơn là do công việc làm ăn của gia tộc đang ở lúc dầu sôi lửa bỏng, anh ta không muốn lãng phí thời gian.

Hung thủ ám sát anh ta lần trước đã bị bố anh ta xử lý. Hóa ra đó là người của băng Thanh Hồng, đối thủ của bố anh ta. Bởi vì băng Thanh Hồng xảy ra mâu thuẫn với bố Châu Á Trạch trong việc làm ăn nên chúng định thủ tiêu con trai nhỏ của ông. Đại khái đối phương cảm thấy Châu Á Trạch là cậu con trai không quan trọng nhất của Châu gia, giết anh ta vừa có tác dụng dẫn dắt bố anh ta, vừa không đến mức cạn tài ráo máng. Châu Á Trạch ngược lại cảm thấy vụ đó cũng không đến nỗi thua thiệt, bởi vì anh ta nhờ sự kiện này có thêm người anh em tâm đầu ý hợp Trần Bắc Nghiêu.

Vào ngày Tết Trung thu, Châu Á Trạch không dự tiệc đoàn viên ở nhà mà lái xe đến đại học Hongkong, tới ký túc xá nam tìm Trần Bắc Nghiêu. Không ngờ Trần Bắc Nghiêu đang một mình uống bia.

Cùng là đàn ông giống nhau, nhưng Châu Á Trạch cũng phải thừa nhận Trần Bắc Nghiêu ngồi một mình dưới ánh trăng đẹp trai không thể tả. Nghĩ đến chuyện quen biết anh một năm nay nhưng chưa từng thấy anh đi lại với cô gái nào, Châu Á Trạch không nhịn được liền giật chai bia từ tay anh: "Đi theo em."

Châu Á Trạch đưa Trần Bắc Nghiêu tới một quán bar, đây là nơi hai người thường xuyên lui tới. Chỉ là bên cạnh Châu Á Trạch thay hết cô này đến cô khác, Trần Bắc Nghiêu vẫn chỉ ngồi một mình. Nhiều người thấy lạ còn hỏi Châu Á Trạch có phải Trần Bắc Nghiêu là gay? Tối nay, Châu Á Trạch không định bỏ qua Trần Bắc Nghiêu, anh ta quyết tâm giúp Trần Bắc Nghiêu biết thế nào là mùi đời. Tất nhiên, từ trước đến nay anh ta không bao giờ cho rằng Trần Bắc Nghiêu có vấn đề về giới tính.

Châu Á Trạch không gọi cô gái nào uống rượu cùng. Trong phòng riêng, anh ta bày hai hộp bánh trung thu, một chai rượu vang và ít đồ ăn nhẹ. Anh ta và Trần Bắc Nghiêu không ngừng cụm ly. Đến khi Trần Bắc Nghiêu có vẻ hơi say, Châu Á Trạch liền đưa một cốc trà hoa quả cho anh: "Đừng để khát quá, uống thứ này giải rượu đi." Trần Bắc Nghiêu đương nhiên không đề phòng, một hơi uống cạn.

Châu Á Trạch cười híp mắt chờ đợi. Một lúc sau, Trần Bắc Nghiêu cảm thấy điều bất thường, cau mày hỏi: "Cậu thêm thứ gì vậy?"

"Hàng mới của nhà em, đảm bảo cực đã."

Trần Bắc Nghiêu liếc qua anh ta, tựa vào người thành ghế sofa và nhắm mắt.

Châu Á Trạch cũng uống một cốc trà, anh ta nhanh chóng cảm thấy đầu óc chệnh choáng, toàn thân vô cùng khoan khoái. Anh ta mờ mắt, ánh đèn vàng trong phòng âm ập dịu dàng, anh ta đột nhiên nhìn thấy vô số mỹ nữ vây quanh anh ta. Châu Á Trạch biết thuốc đã phát huy tác dụng, anh ta liền bấm nút gọi người phục vụ.

Chưa đầy một phút sau có hai cô gái xinh đẹp đi vào. Châu Á Trạch không phải lần đầu tiên dùng chất gây ảo giác, anh ta ôm một cô gái, để cô ta ngồi lên đùi mình rồi lập tức thò tay vào trong áo cô gái sờ soạng.

Cô gái không hề tỏ ra lạ lẫm, ôm cổ Châu Á Trạch hôn lấy hôn để. Châu Á Trạch đứng dậy ôm cô gái đi ra ngoài, anh ta quay đầu nói với Trần Bắc Nghiêu: "Em đã đặt phòng rồi, bảo con bé đó đưa anh đi."

Đúng lúc này, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên mở mắt. Gương mặt anh đỏ ửng, ánh mắt mơ màng. Cô gái ở bên cạnh trước đó tựa vào vai anh, thấy anh mờ mắt liền áp sát vào môi anh.

Châu Á Trạch lập tức đứng lại xem trò vui. Chất gây ảo giác không phải là thuốc kích thích, chỉ khiến con người thêm hưng phấn. Anh ta là tay lão luyện, cố gắng cũng có thể nhịn được. Riêng Trần Bắc Nghiêu lần đầu dùng loại thuốc này, anh làm sao có thể kháng cự?

Ai ngờ Trần Bắc Nghiêu rõ ràng thở gấp gấp, mặt đỏ bừng bừng, khoe miệng mỉm cười nhưng vẫn có thể quay đi tránh nụ hôn của cô gái trong giây lát.

Cô gái kinh ngạc, ôm cổ Trần Bắc Nghiêu cô tình hôn anh. Trần Bắc Nghiêu vung tay, tát trúng mặt cô gái. Cô gái ôm mặt đứng dậy, dậm chân bình bịch: "Châu thiếu, bạn anh đánh người!". Sau đó cô ta bỏ ra ngoài.

Châu Á Trạch chỉ biết ngậy người nhìn. Anh ta không nhịn được lại đi về chỗ ngồi: "Anh làm gì vậy? Lẽ nào anh không muốn?"

Trần Bắc Nghiêu nhắm mắt ngồi im. Nụ cười trên miệng anh ngày càng rộng hơn, đến Châu Á Trạch cũng cảm thấy gương mặt anh đẹp một cách lạ thường.

"Mùi vị không đúng." Trần Bắc Nghiêu mỉm cười với Châu Á Trạch: "Thiện Thiện không phải mùi đó. Cô ấy không dùng nước hoa, nhưng rất thơm."

Đây là lần đầu tiên Châu Á Trạch nghe đến tên Mộ Thiện.

Kể từ lần đó, Trần Bắc Nghiêu tự nhiên nghiện dùng chất gây ảo giác. Mỗi tuần, Châu Á Trạch đưa anh đến quán bar một lần. Mấy lần đầu, Châu Á Trạch cũng dùng thuốc rồi đi tìm gái giải quyết nhu cầu. Sau đó Châu Á Trạch không nỡ lòng để anh ngồi đó một mình.

Trần Bắc Nghiêu do tác dụng của thuốc chìm trong ảo giác, nhưng anh rất tiết chế bản thân, điều này khiến Châu Á Trạch cảm thấy kỳ lạ. Châu Á Trạch không thể hiểu nổi, người như Trần Bắc Nghiêu sao có thể tồn tại tình cảm mãnh liệt như vậy?

Có một lần Châu Á Trạch không nhịn được, mở miệng hỏi: "Con bé Mộ Thiện là yêu nữ? Em không tin cô ta đẹp hơn Angel?"

Trần Bắc Nghiêu trả lời: "Những phụ nữ đó đều không sánh bằng một sợi tóc của cô ấy."

Tất nhiên Châu Á Trạch không tin lời Trần Bắc Nghiêu. Nhưng anh ta nghĩ thầm, có cơ hội phải xem cô gái khiến Trần Bắc Nghiêu hồn bay phách lạc là người thế nào.

Lần đầu tiên gặp Mộ Thiện, Châu Á Trạch không hề hay biết đó là người phụ nữ Trần Bắc Nghiêu ngày đêm mong nhớ.

Lúc bấy giờ anh ta đến nhà máy của Từ thị, giúp cha con Từ thị giải quyết sự kiện công nhân bãi công bằng bạo lực. Châu Á Trạch tất nhiên nhìn thấy cô gái đứng bên cạnh Từ thiếu. Khi quay về xe ô tô, anh ta nói với Trần Bắc Nghiêu: "Con bé bỏ của Từ Viên Đạt trông cũng không tồi."

"Không thể nào." Trần Bắc Nghiêu đột nhiên nói một câu không đầu không cuối. Đến lúc này Châu Á Trạch mới để ý thấy sắc mặt anh khó coi vô cùng.

"Không thể nào là người phụ nữ của thằng đó." Trần Bắc Nghiêu gằn giọng nhắc lại.

Châu Á Trạch chợt có linh tính: "Là cô ấy?"

Trần Bắc Nghiêu gật đầu, vẻ mặt anh như chó con bị bỏ rơi: "Là cô ấy."

Đúng là cô ấy.

Trần Bắc Nghiêu từ trước đến nay không thích thổ lộ tâm tình với người khác. Dù Châu Á Trạch là anh em thân nhất, anh cũng lắm cũng chỉ nhận xét một câu: "Thiện Thiện rất tốt". Nhưng Châu Á Trạch biết, người khiến Trần Bắc Nghiêu ngày đêm mong nhớ là cô, khiến anh một mình trầm luân chính là cô, khiến anh vừa yêu vừa hận cũng là cô. Điều này làm Châu Á Trạch càng thêm hiếu kỳ về người phụ nữ tên Mộ Thiện.

Sau khi gặp Mộ Thiện, Châu Á Trạch cảm thấy lời tán dương của Trần Bắc Nghiêu hơi khoa trương. Mộ Thiện đúng là rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt long lanh hút hồn, nhưng anh ta càng thích vẻ phong tình vạn chủng của Angel hơn.

Chỉ có điều Châu Á Trạch không ngờ, người phụ nữ định mệnh thuộc về Trần Bắc Nghiêu, người phụ nữ anh ta phải gọi là chị dâu có thể khơi gợi dục vọng của anh ta.

Trước đó, Châu Á Trạch cảm thấy tình cảm của Trần Bắc Nghiêu đối với Mộ Thiện hơi kỳ quái, nhưng cụ thể kỳ quái ở điểm nào, anh ta không thể miêu tả thành lời. Đến một buổi tối, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên hỏi anh ta: "Tôi muốn đi gặp cô ấy, chú cho tôi một ít thuốc gây ảo giác."

Châu Á Trạch liếc anh: "Loại này dùng nhiều sẽ bị nghiện đó, anh có nỡ không?"

Trần Bắc Nghiêu lưỡng lự, Châu Á Trạch vỗ vai anh: "Lão đại, để em."

Khi cây hương gây mê đốt hết, Trần Bắc Nghiêu đi vào phòng Mộ Thiện. Châu Á Trạch ma xui quỷ khiến thế nào cũng đi theo vào. Trần Bắc Nghiêu đặt hết tinh thần vào người phụ nữ ở trước mặt nên không hề phác giác. Đêm hôm đó, trăng rất sáng, ánh trăng chiếu vào Mộ Thiện khiến gương mặt cô càng lung linh. Châu Á Trạch thấy Trần Bắc Nghiêu cầm tay Mộ Thiện đưa lên môi, sau đó anh hôn dần lên bờ vai cô. Cuối cùng, anh kéo dây áo ngủ khỏi vai cô, bắt đầu hôn và cắn mút mạnh.

Lúc Trần Bắc Nghiêu xoay nghiêng người, cả bờ vai và vùng ngực trắng nõn của Mộ Thiện rơi vào tầm mắt Châu Á Trạch.

Thân dưới Châu Á Trạch đột nhiên có phản ứng. Anh ta lập tức rời khỏi phòng ngủ, ngồi ở phòng khách hút thuốc, trong lòng rất bức bối.

Rất lâu sau này, khi Mộ Thiện và Châu Á Trạch trở nên thân thiết hơn, một lần anh ta kể chuyện Trần Bắc Nghiêu lén lút đến thăm cô lúc nửa đêm, Mộ Thiện không hề tỏ ra ngạc nhiên: "Lúc đó, tôi ngủ thấy mùi thuốc lá vẫn còn phảng phất phòng khách, tôi cũng đoán có người đột nhập vào nhà." Trong lòng Châu Á Trạch rất vui. Anh ta nghĩ thầm, lần nào người hút thuốc cũng là tôi. Trần Bắc Nghiêu vừa gặp cô là vô cùng bận rộn, làm gì có thời gian hút thuốc.

Châu Á Trạch đi theo Trần Bắc Nghiêu hai đêm, anh ta cảm thấy toàn thân như lửa đốt, bứt rứt khó chịu, chỉ muốn tìm một người đàn bà để giải tỏa. Vì vậy đêm thứ ba, anh ta không đi theo Trần Bắc Nghiêu mà đến hộp đêm giải khuây.

Giám đốc hộp đêm bắt gặp Châu Á Trạch thần sắc hùng hực, biết anh ta đêm nay cần đàn bà. Người giám đốc cung kính hỏi sở thích của anh ta. Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi cười nói: "Loại dưới giường là thực nữ, trên giường là dĩ điểm."

Giám đốc vâng vâng dạ dạ, sau đó đột nhiên nhớ ra điều gì: "Tháng trước vừa có một nữ sinh viên đến đây, vẫn còn nguyên đai nguyên kiện, hàng hiếm đấy ạ."

"Tự nguyện không?" Châu Á Trạch hỏi, từ trước đến nay anh ta nổi tiếng có phong độ trong việc chơi gái.

"Vâng ạ." Giám đốc vội trả lời: "Bố cô ta bị ung thư, cô ta đến đây làm thêm."

Châu Á Trạch gặp Diễm Diễm trong hoàn cảnh đó.

Vừa gặp cô, Châu Á Trạch lập tức quên hết Mộ Thiện. Diễm Diễm tuy cũng chỉ xinh đẹp như Mộ Thiện hay Angel là cùng, nhưng từ người cô toát ra vẻ cuốn hút đặc biệt, khiến bất cứ người đàn ông nào cũng muốn đè cô xuống dưới thân. Châu Á Trạch cuối cùng cũng kéo được cô lên giường, anh ta cảm thấy hai mươi lăm năm cuộc đời sống quá uổng phí.

Hai tháng sau đó, Châu Á Trạch chìm đắm trong hoan lạc, lơ là công việc. Một lần, Trần Bắc Nghiêu khuyên anh ta: "Nếu chú thích cô nữ sinh đó thì đón về nuôi đi."

Thật ra lúc này Diễm Diễm đã trở thành tình nhân của anh ta, chỉ là cô vẫn làm việc ở hộp đêm. Nghe Trần Bắc Nghiêu nói vậy, Châu Á Trạch cười cười: "Cứ tạm để ở đó. Đàn bà không thể quá nuông chiều, em ghét nhất bị đàn bà bám dính. Hơn nữa cô ta còn có thể dùng vào mục đích khác."

Sau đó Diễm Diễm quả nhiên có tác dụng khác. Khi sắp xếp để cô đến với thị trường Ôn, Châu Á Trạch hơi hơi luyến tiếc. Nhưng đại cuộc vẫn quan trọng hơn, anh ta đưa ra con số lớn với Diễm Diễm coi như tiền thù lao. Anh ta cảm thấy số tiền này đủ bù đắp cho tình cảm của cô đối với anh ta trong những ngày qua. Không ngờ Diễm Diễm tỏ ra tức giận, sau khi Châu Á Trạch đưa ra đề nghị, rất nhiều ngày cô không cho anh ta leo lên giường của cô. Sau đó Châu Á Trạch buộc phải dùng biện pháp mạnh, đồng thời mềm mỏng dỗ dành, cô mới ngoan ngoãn nghe lời.

Diễm Diễm hoàn thành tốt nhiệm vụ trở về, cô cũng kiếm đủ tiền chữa bệnh cho bố nên rời khỏi hộp đêm. Quan hệ giữa cô và Châu Á Trạch giống người yêu, cũng giống nhân tình. Tuy nhiên, hai người vui vẻ bên nhau, chẳng cần bận tâm rốt cuộc họ là quan hệ gì.

Kể từ khi lên giường với Diễm Diễm, Châu Á Trạch không động đến người phụ nữ khác. Bây giờ cô đã quay về, Châu Á Trạch mỗi ngày vui vẻ như kẻ đang chìm đắm trong tình yêu.

Thời gian này, Mộ Thiện bị Trần Bắc Nghiêu ép buộc sống chung với anh. Mỗi lần đến nhà Trần Bắc Nghiêu, Châu Á Trạch đều gặp Mộ Thiện. Chỉ là bây giờ cô không còn sinh động như trước, bộ dạng đờ đẫn như con rối, không nói không cười, vẻ mặt lạnh băng, làm Châu Á Trạch tương đối chán ngán.

Một lần Châu Á Trạch đánh bài thua tiền, vừa đến nhà Trần Bắc Nghiêu, đúng lúc Mộ Thiện đi làm về. Trông cô rất tiêu tụy lạnh nhạt. Hôm đó Trần Bắc Nghiêu không có mặt ở nhà, Châu Á Trạch không nhịn được lên tiếng: "Chị dâu, chị không thể tươi tỉnh hơn một chút hay sao? Cả ngày mặt mũi cứ như đưa đám ấy."

Mộ Thiện chẳng thèm để ý anh ta, cô lên tầng hai đóng cửa đánh rằm. Châu Á Trạch vô cùng tức giận, Diễm Diễm ở bên cạnh nhủ mảy: "Anh thích chị ấy?"

"Tôi đương nhiên thích em rồi." Anh ta cười cười.

Anh ta không nói đùa, cũng không né tránh vấn đề này. Anh ta thật sự thích Diễm Diễm. Cô gái này bất luận thân hình, dung mạo đều hoàn hảo, thậm chí cả nơi bị ẩn cũng chặt khít tuyệt vời, như thể cô sinh ra là để dành riêng cho anh ta. Thịnh thoảng, cô nổi giận đăm đăm, nhưng anh ta cảm thấy cô giống một con mèo nhỏ, khiến anh ta vui vẻ. Anh ta không thích cô còn thích ai? Nhìn Mộ Thiện cả ngày một bộ mặt cứng nhắc là biết ngay trên giường chắc cũng chỉ giống một con rối, chẳng thú vị một chút nào. Chỉ có Trần Bắc Nghiêu mới yêu điên cuồng, thậm chí vừa ép buộc vừa dỗ dành mới có thể leo lên giường của cô.

Mãi đến một hôm, Châu Á Trạch vô tình chứng kiến một cảnh, anh ta đột nhiên cảm thấy, Mộ Thiện không phải như anh ta nghĩ.

Đó là một buổi tối tầm mười giờ hơn. Mộ Thiện ngồi dưới phòng khách xem tivi, Trần Bắc Nghiêu vừa đi làm về. Châu Á Trạch đứng trên tầng hai hút thuốc, Diễm Diễm không đi cùng anh ta. Từ trên cao, Châu Á Trạch thấy Trần Bắc Nghiêu đi đến bên cạnh Mộ Thiện. Đoán trước chuyện sẽ xảy ra, Châu Á Trạch lặng lẽ theo dõi như xem một màn kịch vui.

Lúc này đã hơn mười một giờ đêm, Trần Bắc Nghiêu trông có vẻ rất mệt mỏi. Châu Á Trạch không hiểu mấy trò đầu tư tài chính của Trần Bắc Nghiêu, anh ta chỉ biết gần đây anh rất bận rộn. Trần Bắc Nghiêu ôm vai Mộ Thiện ngồi xuống, cúi đầu muốn hôn cô, nhưng Mộ Thiện ngoái đầu né tránh. Châu Á Trạch tưởng anh sẽ cưỡng ép, nam tử hán đại trượng phu, đã cưỡng ép một lần thì lần sau có vấn đề gì. Đàn bà chỉ cần dễ dàng là xong hết.

Ai ngờ Trần Bắc Nghiêu hôn trượt nhưng anh không hề tức giận, anh chỉ nắm tay Mộ Thiện và lặng lẽ nhìn cô. Từ góc độ của Châu Á Trạch, có thể thấy rõ gương mặt Mộ Thiện, gương mặt cô dần đỏ ửng. Tim Châu Á Trạch đập mạnh, anh ta nghĩ: "Thôi xong, sao một người đàn bà đồ mặt cũng có thể gọi cảm như vậy?"

Châu Á Trạch không thể không khâm phục, chiêu này của Trần Bắc Nghiêu rất hữu hiệu. So với hành động ép buộc bá đạo, ánh mắt thâm tình của lão

đại và gương mặt đỏ ửng của người đẹp có một hương vị riêng biệt.

Châu Á Trạch vốn là người tự do phóng khoáng, vào giây phút này anh ta thấy Mộ Thiện vô cùng xinh đẹp, thế là anh tiếp tục ngắm cô mà không cần kiêng nể e dè.

Một lúc sau, Châu Á Trạch phát hiện Trần Bắc Nghiêu tựa đầu vào thành ghế sofa ngủ say sưa. Mộ Thiện cũng nhận ra điều đó, cô không tiếp tục xem tivi mà quay sang nhìn Trần Bắc Nghiêu. Châu Á Trạch tưởng cô sẽ lạnh nhạt đứng dậy và bỏ đi như thường lệ. Không ngờ cô ngắm anh hồi lâu, lâu đến mức Châu Á Trạch suýt nữa mất kiên nhẫn. Mộ Thiện đột ngột cúi xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên môi Trần Bắc Nghiêu.

Châu Á Trạch ngây người.

Sau khi về phòng, trong lòng Châu Á Trạch hỗn loạn vô cùng. Đầu óc anh ta lặp đi lặp lại hình ảnh Mộ Thiện dịu dàng cúi đầu, để lộ cằm cổ trắng nõn và hai má đỏ hây hây. Anh ta đặt tay lên môi mình, trong lòng hơi xúc động, giống như người Mộ Thiện hôn trộm chính là anh ta.

Từ nhỏ đến lớn, Châu Á Trạch thích gì thì làm, anh ta chưa từng gặp người nào yêu một cách điên cuồng như Trần Bắc Nghiêu, cũng chưa gặp ai yêu một cách dè dặt như Mộ Thiện. Trước đây anh ta luôn coi thường những kẻ chết đi sống lại vì tình yêu. Vào giây phút này, nụ hôn nhẹ như lông hồng của Mộ Thiện khiến anh ta chấn động. Anh ta cảm thấy bản thân thay đổi nhưng không thể nói rõ thay đổi ở điểm nào. Anh ta biết không thể nói với Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu coi trọng Mộ Thiện như mạng sống, nhờ anh hiểu nhầm anh ta có tà niệm, tình cảm anh em sẽ bị sút mẻ.

Chỉ có Diễm Diễm nhận ra sự bất thường của Châu Á Trạch, bởi vì một lần đang ái ân nửa chừng, bộ phận đàn ông của anh ta đột nhiên mềm oặt, không thể nào cương cứng.

"Đừng miễn cưỡng nữa." Diễm Diễm xuống giường vơ quần áo mặc vào người: "Châu Á Trạch, anh tưởng tôi còn bán dâm sao? Nếu không phải vì anh...nếu không phải vì tên khốn như anh..."

Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt Châu Á Trạch, anh ta cảm thấy bộ dạng của cô lúc đó xinh đẹp nhất từ trước đến nay. Nhìn cô khóc nức nở, son phấn nhoe nhoẹt, Châu Á Trạch ngược lại thấy cô rất đáng yêu, trong lòng hơi thương xót. Anh ta ôm cô: "Đừng khóc nữa, hãy làm bạn gái của tôi. Em nên biết kể từ khi có em, tôi chưa từng động đến người đàn bà khác."

Diễm Diễm khóc càng dữ dội hơn: "Anh chỉ thích chỗ đó của tôi."

Châu Á Trạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu: "Quả thực là vì nguyên nhân này." Thấy Diễm Diễm trừng mắt nhìn mình, anh ta cất giọng nghiêm túc: "Em vì tôi mới đi ngủ với thằng đàn ông khác. Tôi biết, tôi nghĩ liệt nữ trinh tiết thời cổ đại cũng không vĩ đại bằng em."

Diễm Diễm mỉm cười, cô biết Châu Á Trạch xưa nay không thạo dỗ dành phụ nữ. Anh ta nói thích là thích, anh ta nói quan hệ nam nữ có nghĩa anh thật lòng với cô. Diễm Diễm liền ôm cô Châu Á Trạch: "Sau này em sẽ là liệt nữ của một mình anh."

Nếu nói Mộ Thiện giúp Châu Á Trạch thấy rõ phụ nữ cũng có thể yêu sâu sắc, khiến anh vô cùng chấn động, vậy thì ở bên Diễm Diễm, lần đầu tiên Châu Á Trạch thưởng thức mùi vị yêu đương ngọt ngào.

Từ đáy lòng, Châu Á Trạch cũng muốn ổn định. Anh ta không bận tâm đến thân phận cũng như quá khứ của Diễm Diễm. Anh ta không cần biết Diễm Diễm tự nguyện đến với anh ta có phải vì tiền tài và quyền lực của anh ta hay không. Anh ta cho rằng một người đàn ông yêu thương chiều chuộng một người đàn bà vốn không cần lý do. Cô thích tiền bạc thì anh ta sẽ cho cô tiêu xài xả láng. Cô thích làm nũng bướng bỉnh, anh ta sẽ mặc kệ cô. Chỉ cần cô yên phận làm người phụ nữ của anh ta, anh ta có thể cho cô tất cả.

Thế nhưng khi biết tin Mộ Thiện bị Tầm bắt cóc tới Tam giác vàng, Châu Á Trạch cũng giống Trần Bắc Nghiêu không thể bình tĩnh. Trần Bắc Nghiêu hút hết thuốc này đến thuốc khác, anh ta cũng lặng lẽ đốt thuốc ở bên cạnh. Trần Bắc Nghiêu bất chấp mạng sống, anh theo hầu đến cùng. Châu Á Trạch nghĩ, kẻ nào dám ngăn cản Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện ở bên nhau, kẻ đó đáng bị phanh thây. Anh ta cho rằng tâm trạng của anh ta xuất phát từ nghĩa khí đối với Trần Bắc Nghiêu. Nếu không mấy năm trước tại sao anh ta không chịu làm hoàng tử nhỏ ở Hongkong, cùng Trần Bắc Nghiêu chạy sang đại lục làm gì? Chỉ vì một câu nói của Trần Bắc Nghiêu: "Tôi muốn giết một người, chú có thể giúp tôi?", anh ta lập tức bỏ lại tất cả, đi theo Trần Bắc Nghiêu tới nơi này.

Sau đó Châu Á Trạch không ngờ, chỉ vì một phút sơ ý, anh ta hại Trần Bắc Nghiêu và Mộ Thiện suýt nữa không thể trở về. Nhưng cuối cùng Trần Bắc Nghiêu cứu anh ta khỏi tay Quân Mục Lăng, nghe nói Trần Bắc Nghiêu bỏ ra khoản tiền trên trời bốn tỷ sáu đổi lấy anh ta, Châu Á Trạch nghĩ mạng sống của anh ta thuộc về Trần Bắc Nghiêu.

Biết Mộ Thiện bị trúng đạn, trong lòng Châu Á Trạch đau đớn vô ngần. Anh ta nghĩ, cả đời này anh ta không có lỗi với bất cứ người đàn bà nào. Chỉ vì sự sơ ý của anh ta, Mộ Thiện là người đầu tiên anh ta mắc nợ.

Một thời gian sau, Mộ Thiện cuối cùng cũng chấp nhận Trần Bắc Nghiêu. Nghe Trần Bắc Nghiêu khoe hai người đã đi đăng ký kết hôn, Châu Á Trạch thờ phào nhẹ nhõm. Cảm thấy đăng ký kết hôn của họ, lại tình cờ bắt gặp về thất thân của Diễm Diễm, anh ta đột nhiên có cảm giác muốn lập gia đình.

Châu Á Trạch nghĩ thầm, đợi đến khi sự việc ở thành phố Lâm kết thúc, anh ta sẽ bắt ngờ cầu hôn Diễm Diễm ở nước ngoài.

Nhưng Châu Á Trạch không thể đợi đến ngày đó, Diễm Diễm cũng không thể đón nhận lời cầu hôn của anh ta.

Lúc viên đạn bay trúng ngực, Châu Á Trạch nghĩ, thôi xong, vào đúng vị trí nguy hiểm, anh ta không sống nổi rồi.

Ban đầu Châu Á Trạch còn hơi hoảng loạn, nhưng khi nương mắt bắt gặp ánh mắt lo lắng của Mộ Thiện, anh ta lập tức bình tĩnh. Anh ta chế nhạo bản thân không có chí khí, sống nhiều hay ít mà chẳng là một cuộc đời?

"Chị dâu...đừng khóc...tôi...không chết đâu..." Anh ta nghĩ: "Cô đừng khóc nữa, nếu không tôi sẽ rất đau lòng." Nhưng Mộ Thiện vẫn tiếp tục khóc, có mấy giọt rơi xuống đất nhưng Châu Á Trạch không nghe rõ.

Nhìn đôi môi mọng đỏ của Mộ Thiện, anh ta đột nhiên muốn hôn cô.

Sau đó Châu Á Trạch cúi đầu, đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô, giống như ngày hôm đó cô hôn Trần Bắc Nghiêu. Anh ta giống như bị trúng tà, hơi nghiêng đầu hôn lên môi Mộ Thiện. Môi cô mềm mại như trong trí tưởng tượng của anh ta. Đến giờ anh ta mới phát hiện, thật ra anh ta từng tưởng tượng ra mùi vị của cô. Anh ta chưa bao giờ gần gũi Mộ Thiện như lúc này, anh ta có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dàng trên thân thể cô. Trần Bắc Nghiêu nói đúng, cô quả thật rất thơm tho, giống như một đóa hoa tinh khiết. Anh ta không không chế được đầu lưỡi, nhân lúc cô đỡ người không phòng bị, anh ta thò lưỡi vào miệng cô.

Châu Á Trạch cảm thấy rất thỏa mãn. Anh ta sắp từ giả cõi đời, làm chuyện có lỗi với Trần Bắc Nghiêu một lần, chắc không sao đâu. Mùi vị của Mộ Thiện rất hấp dẫn, thảo nào Trần Bắc Nghiêu yêu cô như vậy. Chỉ đáng tiếc, anh ta không thể chứng kiến bọn họ sống hạnh phúc đến già, không thể chứng kiến con của họ ra đời.

Ánh mắt cuối cùng của Châu Á Trạch dừng lại ở bụng Mộ Thiện. Anh ta muốn nói, anh ta đáng lý sẽ làm cha nuôi của đứa bé. Nhưng anh ta không còn sức lực thốt ra lời. Trong lúc dần lịm đi, Châu Á Trạch thấy Mộ Thiện dịu dàng ôm chặt anh ta, vừa giống người tình lại vừa giống người mẹ. Sau đó trước mắt anh ta tối sầm, anh ta cảm thấy một trạng thái lâng lâng xa lạ bao phủ toàn thân. Anh ta mơ hồ nghĩ, hỏng rồi, Diễm Diễm đang ở Panama đợi anh ta. Anh ta không những không thể đến đó, còn hôn người phụ nữ khác, Diễm Diễm chắc sẽ vô cùng tức giận.

"Đừng khóc, Diễm Diễm". Châu Á Trạch muốn nói với cô: "Anh biết anh vương vấn Mộ Thiện là không đúng. Anh đã cố nhẫn nhịn, luôn che giấu trong lòng. Nếu hôm nay không phải sắp chết, chắc anh sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện đó. Diễm Diễm, anh thật sự muốn cưới em, đừng để anh chết đi, thật ra anh rất sợ chết. Còn nữa, khôn khiếp thật, anh chết rồi em sẽ ra sao?"

---oOo---

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Ngoại truyện 2: Tầm

Trên cánh đồng hoa anh túc đỏ rực như biển máu, thân hình cao lớn của Tầm như một con sói nhỏ không biết mệt mỏi, trầm luân trong biển hoa.

"Chị..." Tầm ôm chặt thân hình mềm mại của một cô gái mặt trẻ: "Chị có muốn không? Muốn em không?"

Cô gái thở hổn hển, mười đầu ngón tay khóa chặt trên lưng Tầm: "Tầm..."

Tầm năm nay mười lăm tuổi, là con nuôi một gia đình người Hoa ở Tam giác vàng. Bố mẹ hắn chết sớm, hắn được gia đình hàng xóm tốt bụng nhận về nuôi. Lúc này Tầm chợt có ý nghĩ, nếu bố mẹ hắn biết, cô con gái độc nhất của họ đang bị cậu con nuôi dè xuống dưới thân, không biết họ có hối hận đã thu nhận hắn?

Thế nhưng Tầm không hề hối hận. Đó là Hải của hắn, là thiên thần của hắn. Hải mười tám tuổi, trong mắt Tầm, cô là thiếu nữ xinh đẹp nhất khu vực Tam giác vàng.

Một khi dục vọng của chàng trai trẻ bùng phát, người phụ nữ ở bất cứ độ tuổi nào cũng không thể kháng cự. Hai người đã ái ân hơn một tiếng đồng hồ, Hải vừa kéo váy che đui, Tầm liền thò tay vào trong. Bọn họ lại lẫn lộn vài vòng, họ chìm đắm trong niềm vui hoan lạc và kích thích nên không hề hay biết có người đang tiến lại gần.

"Anh bạn nhỏ, chúng ta cùng chơi đi!" Một binh sỹ vừa đen vừa cao lớn đột ngột xuất hiện, hắn cất giọng đầy dâm dăng.

Hải kêu thất thanh một tiếng. Dù lớn hơn Tầm ba tuổi, nhưng theo phản xạ cô vẫn trốn ra sau lưng Tầm. Tầm giận run người, tuy nhiên hắn vẫn mỉm cười: "Chơi gì cơ? Chơi này?" Vừa nói hắn vừa bắt ngờ tung một cú đấm cực mạnh đón ngã tên lính.

Tầm phục vụ trong quân đội của gia tộc họ Quân hai năm nay. Hắn là người thông minh nhanh nhẹn, chỉ sau hai năm đã vượt qua binh sỹ bình thường. Lúc này, hắn dễ dàng cướp súng của tên lính. Tên lính sợ đến mức đầu gối run cầm cập, quỳ xuống đất cầu xin tha mạng, trong khi Tầm vẫn giữ nụ cười trên môi.

"Thả anh ta đi đi." Thấy mặt mũi tên lính sưng vù, Hải động lòng trắc ẩn.

"Được." Tầm chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Hải. Hắn trói chặt toàn thân tên lính, sau đó cầm tay Hải rời khỏi nơi đó.

Kể từ lúc gia nhập quân đội Quốc dân đảng, Tầm sống trong doanh trại, mỗi tháng chỉ có hai ngày phép. Hai người về đến nhà, bố mẹ đang thái thịt nấu com khao Tầm. Hải vừa vào cổng lập tức xuống bếp giúp mẹ. Tầm ở trong phòng tìm một con dao nhỏ rồi lặng lẽ chuẩn bị rời nhà.

Hắn quay lại cánh đồng hoa anh túc, tên lính quả nhiên vẫn nằm ở chỗ cũ. Tầm cười hi hi, rút con dao cắt một nhát đứt cổ họng tên lính. Sau đó hắn đào một cái hố rồi ném xác tên lính xuống. Tuy đây là lần đầu tiên giết người nhưng Tầm vô cùng bình tĩnh. Bởi vì hắn không quên lời dạy của một lão tướng quân, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc. Hải là người lương thiện, cô không biết đắc tội với quân lính của Thủ lĩnh sẽ gặp phiền phức đến mức nào. Hơn nữa cô lại rất xinh đẹp, Tầm không thể để cô gặp nguy hiểm.

Khi Tầm hoàn tất việc chôn xác tên lính, trời đã tối mịt. Hắn nhanh chóng quay về nhà bố mẹ nuôi. Bốn người cùng ăn com vui vẻ. Bố mẹ không hề hay biết dưới gầm bàn, Tầm nắm chặt tay chị gái, bàn tay thiếu nữ mềm mại khiến hắn thấy rất ngọt ngào. Nhân lúc bố quay đầu xem tivi, mẹ đi xúc com, Hải quay sang trừng mắt với Tầm. Tầm tỏ ra vô tội, bàn tay thô ráp của hắn thừa dịp lẩn vào trong váy chị gái. Hải kêu "à" một tiếng, làm bố mẹ quay đầu nhìn. Ngón tay Tầm không dừng lại, hắn nhìn chị gái bằng ánh mắt đầy quan tâm: "Chị sao thế? Đau ở đâu phải không?"

Hải đỏ bừng mặt: "Không có gì..."

Mẹ nuôi quay sang Tầm: "Đi rót cho chị con cốc nước."

"Vâng ạ." Tầm rút tay về. Trong lúc đứng dậy đi lấy nước, liếc thấy ánh mắt oán trách của Hải, Tầm đưa ngón tay lên miệng liếm láp, làm mặt Hải càng đỏ như quả cà chua chín. Bố nuôi ở bên cạnh cau mày: "Lớn vậy rồi còn mút ngón tay."

Tầm cười: "Món cà ri mẹ làm ngon quá."

Điều kiện gia đình Tầm không phải sung túc. Buổi tối, hai chị em nằm ngủ ở trên gác như lúc nhỏ. Trên gác chỉ dùng vách ngăn thành hai phòng nhỏ. Tầng dưới vọng lên tiếng động đậm mùi hoan lạc của bố mẹ, Tầm lặng lẽ mò lên giường Hải.

Con gái ban đêm thường hơi nhạy cảm, Hải cũng không ngoại lệ. Cô ôm cổ Tầm, nói nghiêm túc: "Tầm, sau này chúng ta...không thể làm vậy. Bố mẹ sẽ không đồng ý đâu..."

"Chị đừng nghĩ ngợi nhiều." Tầm ôm chặt người Hải: "Em rất thích chị. Hải, chị xinh hơn bất cứ người con gái nào em từng gặp. Đợi đến khi em có sự nghiệp, em sẽ cưới chị. Đến lúc đó chắc bố mẹ sẽ đồng ý thôi."

Mặc dù lớn hơn Tầm ba tuổi nhưng Hải biết rõ, cậu em nuôi lúc nào cũng tươi cười hi hi của cô có chính kiến và mạnh mẽ hơn bất kỳ người nào. Nghe Tầm nói vậy, cô chỉ có thể thờ dài: "Tầm, Phật tổ sẽ không tha thứ cho chúng ta."

Tầm vuốt ve thân thể hắn mê đắm, miệng lầm bầm: "Chị, thế thì chúng ta cùng xuống địa ngục."

Bọn họ không thể ngờ, địa ngục chờ đón bọn họ vào một ngày không xa trong tương lai.

Kể từ năm mười hai tuổi, Tầm coi hạnh phúc của chị gái là mục tiêu lớn nhất cuộc đời hắn. Kỳ nghỉ phép này, Tầm vô cùng vui vẻ vì tình ý của Hải đối với hắn vẫn như ngày nào. Do đó khi trở lại doanh trại, Tầm càng cố gắng phấn đấu. Một năm nhanh chóng trôi qua, Tầm được chọn vào bộ phận bảo vệ người nhà tướng quân dù hắn mới chỉ mười sáu tuổi. Hắn được chọn làm cảnh vệ vì thân thủ của hắn đứng thứ năm toàn quân. Hơn nữa tiểu tướng quân Quân Mục Lăng hơn Tầm vài tuổi, coi hắn như người anh em thân thiết.

Tuy chưa có thành tựu đáng kể nhưng chuyến về nhà lần này, Tầm có cảm giác "áo gấm về làng". Trong doanh trại quân đội hắn đang phục vụ có rất nhiều cô gái thích hắn, nhưng hắn không chịu trao cho ai một nụ hôn, dù là con gái sỹ quan cao cấp. Hắn sốt ruột muốn gặp chị gái ngay lập tức. Tầm nghĩ, chị gái đã mười chín tuổi, nếu lần này chị mang thai con của hắn, hắn sẽ cưới chị rồi đưa chị về doanh trại. Hắn đã có nơi ở riêng, sau này có thể ngày ngày bên nhau.

Ngày ngày bên nhau, chỉ nghĩ thôi hắn đã đủ vui mừng đến mức phát điên.

Tầm về nhà trước kế hoạch ba ngày.

Nhưng hắn không nhìn thấy Hải.

Bố nuôi không có nhà, một mình mẹ nuôi ngồi lặng lẽ trước cửa sổ rơi nước mắt. Thấy cậu con trai cao lớn trở về, mẹ nuôi túm tay Tầm nghẹn ngào: "Tầm! Mau đi tìm chị gái con! Mau đi tìm nó!"

Lúc này Tầm thật sự lên cơn điên.

Thôn làng nằm ở tận cùng sơn cốc, đất đai cằn cỗi. Tuy trên danh nghĩa thuộc quyền sở hữu của Thủ lĩnh nhưng đây là vùng đất quân đội các bên ngầm thỏa thuận không thò chân vào. Tuy nghèo khó nhưng người dân trong làng được sống yên ổn. Đây cũng là nguyên nhân khiến Tầm yên tâm để bố mẹ và chị gái sống ở nơi này. Thế nhưng mười ngày trước, một toán lính của Thủ lĩnh đến chiếm cứ ngôi làng.

Hôm qua, bố nuôi Tầm bị sốt cao, mẹ nuôi cầu Phật suốt một ngày, chị gái đi vào làng tìm bác sỹ.

Có điều cả nhà đợi mãi cũng không thấy Hải trở về. Có người nhìn thấy cô bị mấy binh sỹ bắt đi, nhưng không ai biết họ đi đâu. Mẹ nuôi đã tìm cô cả buổi tối, bố nuôi hôm nay tinh táo hơn một chút, lập tức đi ra ngoài tìm con gái.

Không đợi mẹ nuôi nói hết, Tầm rút khẩu súng trong túi xách xông ra ngoài.

Trời sáng rồi lại tối, hết tối đến sáng, chị gái đã bị bắt tròn bốn mươi tám tiếng đồng hồ.

Tầm mặt hốc hác, cảm mạo đầy râu, viền mắt đỏ sọc. Cuối cùng hắn cũng tìm thấy Hải.

Đó là một cánh đồng hoa anh túc cách ngôi làng rất xa. Tầm không biết tại sao đám binh lính lại lôi Hải đến đây, cũng không rõ ma xui quỷ khiến thế nào mà hắn lại có thể tìm ra nơi này.

Trên đất trải một tấm vải bạt màu xanh rách nát, Hải trần truồng nằm trên đó. Toàn thân cô đều có vết bầm tím, vừa bầm thiu vừa xấu xí. Hai tên lính còi truồng đứng hút thuốc cách chỗ cô nằm vài mét, một tên lính khác tụt quần rồi quỳ xuống giữa hai đùi Hải. Hắn nhấc một chân Hải, cúi đầu ngắm nghía rồi xách ấm nước ở bên cạnh tưới xuống nơi bí ẩn của Hải.

"Đẹp quá." Tên lính quay đầu nói với hai tên đứng đằng sau.

Khi tên lính làm những việc này, Hải phảng phất như chết rồi, đôi mắt đẹp của cô đờ đẫn nhìn lên không trung. Chỉ có bộ ngực phập phồng, chứng tỏ cô còn cảm giác giận dữ.

Tầm nhắm mắt rồi mở mắt, hai tay hắn run rẩy nắm chặt khẩu súng đồng thời hắn vượt qua biển hoa anh túc tiến lại gần.

Với tuổi tác của Tầm, giải quyết ba tên lính không phải dễ dàng. Nhưng hắn ra tay nhanh gọn tàn nhẫn, cả người như một con thú dữ nổi cơn điên. Sau khi giải quyết bọn chúng, hắn cẩn thận ôm Hải vào lòng, hoàn toàn không chú ý đến hai tên lính còn lại ở đằng sau lưng.

Lúc bị một phát đạn bắn trúng lưng ngã gục xuống, Tầm nghĩ, thật ra được ôm Hải trong lòng, có chết cũng chẳng sao. Thế là hắn run run nhấc khẩu súng nhắm thẳng vào trán Hải. Tầm nhìn thấy đôi mắt Hải dường như khôi phục sinh khí, khóe miệng cô để lộ nụ cười hạnh phúc. Bất giác đắng về đó của cô, tim hắn vô cùng đau đớn, ngón tay đã đặt sẵn trên nòng súng của hắn sống chết cũng không thể bóp cò.

Thế là Tầm bỏ lỡ cơ hội giết Hải.

Giây phút do dự đó khiến Tầm hối hận cả đời. Kể từ lúc đó, hắn giết người không bao giờ chần chừ lưỡng lự. Dù giết nhầm người, hắn cũng không mềm lòng.

Hải bị hai tên lính lôi khỏi vòng tay của Tầm. Chúng đập mạnh vào người hắn vài phát, làm hắn lịm đi. Bọn chúng tưởng Tầm đã chết nên không bồi thêm mấy phát đạn. Đến khi hắn tỉnh lại, xung quanh không còn thi thể của ba tên lính, Hải cũng biến mất.

Hai tháng sau, đến khi vết thương tạm ổn, Tầm mới quay về doanh trại. Do quá thời hạn đã định, Tầm bị cấp trên trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng hắn không có bất cứ lời giải thích nào.

Vào tháng thứ ba, Tầm dùng toàn bộ số tiền tích góp được trong mấy năm để cưới Hải mua một tin tức, đám lính đã tặng Hải cho Thủ lĩnh. Thủ lĩnh cùng cô ở trong phòng suốt mười ngày liền, đồng thời ông ta biếu bố mẹ nuôi Tầm một món tiền lớn.

Khi nghe tin này, Tầm uống rượu say khướt ở quán bar cả buổi tối. Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, hắn tự ý rời khỏi doanh trại, tiến về nơi ở của Thủ lĩnh.

Thế nhưng Tầm mới chỉ mười sáu tuổi, bất luận thân thủ hay kinh nghiệm chống địch đều quá non trẻ. Kể cả mười năm sau đầy kinh nghiệm đi chăng nữa, Tầm cũng chưa chắc một mình có thể đột nhập vào doanh trại canh gác cẩn mật của Thủ lĩnh. Hai ngày sau, hắn gục ngã trong khu rừng nhiệt đới với nhiều vết thương trên người.

Đây là nơi gần bộ chỉ huy của Thủ lĩnh nhất, nhưng Tầm biết hắn không thể tiến thêm một bước. Hắn nằm trên dốc núi nửa ngày, đến lúc trời tối, hắn mới có thể len lút mò xuống núi. Xuống đến sơn cốc, Tầm phát hiện dưới chân có rất nhiều hòn đá hình thù kỳ dị. Do sợ ý trượt chân ngã xuống đất, tay hắn chạm phải một hòn đá. Tầm lập tức nhận ra, đây là xương sọ người.

Đến lúc này Tầm mới phát hiện, xung quanh toàn là xương người trắng mờ mờ dưới ánh trăng. Tầm từng nghe nói đến sơn cốc này. Nhiều năm trước, quân đội chính phủ Thái Lan tiêu diệt tàn quân Quốc dân đảng, hơn năm mươi ngàn người bị chôn xác ở nơi đây. Bây giờ trong doanh trại của Thủ lĩnh mỗi khi có người chết cũng đều bị ném xác vào sơn cốc này.

Tầm sờ tay dưới đất, đột nhiên nắm phải một cánh tay người. Tầm giờ lên định ném đi, hắn lập tức hóa đá trong giây lát.

Tầm sờ đúng chuỗi hạt trên cổ tay, cảm giác...rất quen thuộc.

Tầm nhớ đến chuỗi hạt đeo tay rẻ tiền, hắn tặng chị gái năm hắn mười bốn tuổi.

Lần đầu tiên trong đời Tầm toát mồ hôi lạnh, hắn cuống quýt ném cánh tay xuống đất, chạy thực mạng khỏi khu rừng.

Về đến doanh trại, Tầm liền cầu kiến tướng quân nhỏ Quân Mục Lăng. Quỳ trước mặt Quân Mục Lăng, Tầm bất chấp gương mặt tối sầm của tướng quân vì hành vi tự ý rời khỏi doanh trại của hắn, hắn đi thẳng vào vấn đề: "Tướng quân muốn giết chết Thủ lĩnh đúng không? Hãy để tôi đi làm việc đó."

Vài ngày sau, một người lính Quân Mục Lãng cử đi do thám quay về báo cáo tình hình.

"Vi chị gái cậu ấy."

"Nói đi!"

"Chị gái cậu ấy bị Thủ lĩnh bắt được. Tháng trước cô gái tự sát, nghe nói Thủ lĩnh vô cùng tức giận, cho người phanh thây cô ấy."

"Được, tôi biết rồi. Thông báo cho cậu ta biết, tôi đồng ý với đề nghị của cậu ta."

---oOo---

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Ngoại truyện 3: Lý Bạch Trương

Bạch An An đứng ở quầy lễ tân của tập đoàn Long Đăng. Cô nở nụ cười nghề nghiệp với mỗi người ra vào trụ sở tập đoàn.

Cô vừa được nhận vào làm việc ở tập đoàn Long Đăng. Với dung mạo và lý lịch của Bạch An An, công việc tiếp tân quá đơn giản. Nhớ lúc phỏng vấn Bạch An An, giám đốc bộ phận nhân sự chỉ có một nỗi lo: cô quá xinh đẹp, để cô đứng ở quầy tiếp tân liệu có thích hợp? Thế nhưng công ty đa phần là nhân viên nam giới, việc nhận Bạch An An vẫn chưa có quyết định cuối cùng, vậy mà giám đốc các bộ phận liên tục hỏi thăm giám đốc phòng nhân sự: "Nghe nói công ty vừa tuyển một đại mỹ nữ, mau cho chúng tôi chiêm ngưỡng đi!"

Giám đốc nhân sự đành gật đầu đồng ý. Khi nhìn thấy mức lương trong bản hợp đồng, Bạch An An thờ dãi, quay sang nói với Lý Thành: "Mức lương của một cô tiếp tân quen còn nhiều hơn cả cảnh sát hình sự tổ trọng án."

Lý Thành xoa đầu tiểu sư muội: "Dù sao em cũng không cần phải nộp lên trên."

Bạch An An cười híp mắt: "Hay quá, được ăn lương hai nơi, em có thể trả tiền nhà nhiều hơn một chút." Năm ngoái, cô mua một căn hộ trả góp ở trung tâm thủ đô Bắc Kinh. Lúc đó bạn trai Lý Thành cảm thấy không cần thiết, vì sau này chưa chắc bọn họ đã sống ở Bắc Kinh. Bạch An An mặc kệ, cô rất thích thành phố này, có một căn nhà nhỏ của riêng mình như có một tổ ấm. Chỉ là với mức lương một cảnh sát hình sự, Bạch An An gặp khó khăn trong việc trả góp 3000 nhân dân tệ mỗi tháng. Vừa vận cấp trên có nhiệm vụ nằm vùng, cô là người thích hợp nhất. Không ngờ đó lại là tập đoàn Long Đăng nổi tiếng cả nước, đãi ngộ tốt như vậy, cô quả thật được món hời lớn.

"Sư huynh, em thấy tập đoàn Long Đăng quản lý đầu ra đấy, lãnh đạo rất hòa nhã thân thiện, ít nhất hòa nhã hơn đội trưởng đội hình cảnh của chúng ta nhiều, bọn họ là tập đoàn tội phạm thật sao?" Bạch An An cất giọng đầy nghi hoặc.

Lý Thành nói nghiêm túc: "An An, tiền bối của chúng ta phải bỏ cả mạng sống mới đổi một chút manh mối. Em mới đi làm vài ngày đã bắt đầu nghi ngờ rồi? Nếu em không kiên định thì hãy đi nói với đội trưởng, đừng tiếp tục nhiệm vụ này nữa."

Bạch An An thè lưỡi, không dám nói thêm điều gì.

Kể từ lúc hai người quen nhau, mỗi khi gặp chuyện lớn, Lý Thành đều là người nắm quyền quyết định. Họ quen nhau từ lúc học ở trường cảnh sát, Bạch An An là hoa khôi trong trường, có rất nhiều người theo đuổi. Lý Thành là một trong những anh chàng theo đuổi cô. Nhưng khác với những người dễ dàng bỏ cuộc, anh kiên trì suốt ba năm trời. Sau khi tốt nghiệp, Bạch An An ngẫu nhiên được phân công về đội của anh. Là một sư huynh, tất nhiên anh dành nhiều sự quan tâm chăm sóc Bạch An An. Anh được lòng lãnh đạo nên lãnh đạo thường xuyên vun vào. Bạch An An tuy có chủ kiến, tính tình hoạt bát vui vẻ nhưng là cô gái ngoan ngoãn nghe lời lãnh đạo. Cô không có kinh nghiệm yêu đương, làm việc với Lý Thành một thời gian, cảm thấy anh đáng tin cậy nên dần dần đón nhận tình cảm của anh. Thế là họ trở thành cặp tình nhân đẹp đôi trong mắt mọi người.

Chứng kiến thái độ cứng rắn của Lý Thành, Bạch An An hơi đỏ mặt. Cô cho rằng anh quá cứng nhắc. Nhưng nghĩ đến nhiệm vụ thu thập tài liệu kinh doanh của Long Đăng, một nhiệm vụ không quá khó đối với người mới vào nghề như cô, Bạch An An không tiếp tục tranh cãi với Lý Thành, cô ôm cánh tay anh nũng nịu: "Sư huynh, em sai rồi. Anh đừng giận mà."

Người mùi hương tinh khiết từ cơ thể cô, Lý Thành không kiềm nổi, anh cất giọng khàn khàn: "An An, anh muốn hôn em."

Bạch An An đỏ mặt. Lý Thành cúi đầu hôn lên đôi môi như cánh hoa mềm mại của cô. Cảm giác ngọt ngào khiến anh khó khống chế bản thân, anh liền thò tay vào trong áo cô. Bạch An An lập tức đẩy người Lý Thành, lùi lại phía sau vài bước: "Sư huynh, chúng ta đã thỏa thuận rồi, trước khi kết hôn không được làm chuyện xấu."

Lý Thành ngẩng đầu, bất giác ý cười tinh nghịch trong mắt Bạch An An. Lúc này anh mới ngộ ra cô chê anh quá nghiêm túc nên cố ý chọc tức anh, để anh chỉ nhìn mà không ăn được.

"Cô bé xấu xa!" Lý Thành tiến lên một bước, Bạch An An lách người sang một bên né tránh. Thế nhưng do căn phòng tương đối nhỏ, Bạch An An nhanh chóng bị Lý Thành ôm chặt vào lòng. Lý Thành giờ hai tay nâng gương mặt xinh đẹp của cô rồi cúi xuống hôn cuồng nhiệt. Anh cảm thấy cuộc đời này vô cùng mãn nguyện. Mùi đàn ông nồng đậm của Lý Thành bao vây Bạch An An, khiến cô nhanh chóng tình loạn ý mê, trong lòng khát khao điều gì đó, nhưng lại hơi hơi không cam tâm.

Ba tháng thử việc trôi qua, sau cuộc sát hạch nghiêm ngặt của giám đốc phòng hành chính, Bạch An An chính thức trở thành nhân viên của Long Đăng. Bạch An An không khỏi cảm thán, công việc lễ tân không hề đơn giản như cô tưởng tượng. Ngoài ra cô cũng khâm phục quyết định của cấp trên, công việc này tuy có vị trí thấp nhất, trên thực tế giúp cô mở rộng mối quan hệ và tiếp xúc tương đối rộng rãi.

Ngoài việc đứng ở quầy tiếp tân, Bạch An An còn giúp giám đốc hành chính chuẩn bị các cuộc họp lớn nhỏ của công ty. Trợ lý các bộ phận khác mỗi khi quá bận rộn đều nhờ Bạch An An photo tài liệu hay gửi fax...Những tài liệu này tuy không phải là tài liệu cơ mật của tập đoàn Long Đăng nhưng một khi đặc biệt chú ý, Bạch An An cũng phát hiện ra chi tiết bất thường. Ví dụ mấy tháng này, giao dịch với Trung Đông nhiều hơn các tháng trước một cách rõ rệt; ví dụ như phòng tài vụ chuẩn bị nhiều vốn lưu động trong một ngày nào đó của tháng...Những tin tức nhỏ nhặt này, bất kể có tác dụng hay không, Bạch An An đều báo cáo với cấp trên.

Một thời gian sau, cấp trên của Bạch An An cho biết, phòng chống tội phạm kinh tế của Sở công an rất tán thưởng Bạch An An, nói tin tức cô thu thập được đều có giá trị, chỉ là bọn họ vẫn chưa tìm ra manh mối phạm tội ở bên trong đó, họ động viên Bạch An An tìm kiếm tài liệu có giá trị hơn.

Sau khi nghe Lý Thành chuyển lời, Bạch An An không khỏi than thầm, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy. Theo sự quan sát của cô, tầng lớp lãnh đạo cấp trung bình trong tập đoàn cũng chưa chắc nắm tài liệu cơ mật. Nếu muốn điều tra sâu hơn, cô chỉ còn cách đột nhập vào văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị. Nghe nói, văn phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị nằm ở khu vực riêng biệt, vừa có bảo vệ lại vừa có quầy lễ tân, ngoài ra còn lắp đặt thiết bị hồng ngoại chống trộm. Làm thế nào để xâm nhập, cô phải cân phải tính toán kỹ càng.

Bạch An An tuy rất lanh lợi nhưng gặp việc đại sự, cô không hề hấp tấp vội vàng. Cô biết phải chờ thời cơ thích hợp, tung một đòn trúng đích, sau đó cô sẽ lập tức rời khỏi Long Đăng. Bạch An An đương nhiên không báo cáo với Lý Thành và cấp trên suy nghĩ của cô. Cứ từ từ đợi thêm vài tháng, cô có thể ăn lương của cả hai bên thêm vài tháng, chỉ có lợi không có hại.

Đến tháng thứ sáu Bạch An An làm việc ở Long Đăng, bấy giờ gần tới dịp kỷ niệm mười năm thành lập công ty, cả bộ phận hành chính bận tới mất tới mười. Bạch An An cũng nhận một đồng công việc, trong đó gồm cả việc trang trí lại quầy lễ tân.

Bạch An An cầm một băng rôn màu đỏ cam treo một đầu lên trần nhà. Cô gọi điện thoại cho phòng bảo vệ, kêu người xuống giúp đỡ. Nhưng đội trưởng bảo vệ bắt cô đợi, nói cả đội đang bận trang hoàng lại đại sảnh ở tầng một. Bạch An An đợi một lúc lâu, đến mức mất hết kiên nhẫn. Nhìn quanh không thấy một bóng người, cô liền cời giấy cao gót treo lên quầy lễ tân.

Thân thủ của Bạch An An rất tốt, nhưng nhiệm vụ của cô bây giờ là đóng giả một thực nữ tri thức chứ không phải đánh nhau bắt trộm ở đầu đường xó chợ. Bạch An An giờ tay rướn người hết cỡ, nhưng vẫn còn cách trần nhà tầm nửa thước. Chuyện này không thể gây khó dễ cho Bạch An An. Cô lập tức nhún người trên mặt quầy lễ tân bằng kính lạnh giá rồi nhảy lên cao, tay vừa vịn móc tấm băng rôn vào móc treo trên tường.

Sau khi xong việc, Bạch An An còn đặc ý đứng trên quầy lễ tân khoan tay thưởng thức thành quả của cô.

Đột nhiên một giọng nói trầm ấm đầy ý cười vang lên: "Cô gái, lộ hàng rồi."

Bạch An An cứng người, lập tức quay lại. Từ trên cao nhìn xuống, cô thấy một người đàn ông đứng cách quầy lễ tân vài mét. Đằng sau ông ta có ba thanh niên trẻ tuổi, họ đều ngược nhìn cô.

Người đàn ông tầm ba tư ba lăm tuổi, mặc bộ comple màu đen, có thân hình cao lớn và diện mạo anh tuấn. Nhưng điểm thu hút không phải là ngoại hình của ông ta mà là khí chất sắc bén làm người đối diện có cảm giác ngọt ngào và phong thái đàn ông chừng chạc tỏa ra từ người ông ta.

Khí chất đó khác hoàn toàn những người đàn ông Bạch An An từng gặp trước đây, vì vậy cô dễ dàng nhận ra ông ta không phải nhân vật tầm thường.

Tìm Bạch An An đột nhiên đập mạnh. Cô cảm thấy không thoải mái khi bị ông ta nhìn chăm chăm.

Khóe mắt ông ta để lộ ý cười với Bạch An An, cô thấy ông ta hơi quen quen, nhưng cô có thể khẳng định bản thân chưa từng gặp người này.

Đội đã...

Lộ...lộ hàng?

Bạch An An cúi đầu, váy công sở vẫn nằm nghiêm chỉnh trên cặp đùi trắng nõn, không có dấu hiệu bất thường. Trừ khi vừa rồi khi cô nhảy lên, bị bọn họ nhìn thấy?

Bạch An An ngượng ngùng trừng mắt với ba người đàn ông trẻ tuổi, thần sắc bọn họ có vẻ lạ thường. Bạch An An nhanh chóng nhảy xuống đất, giờ tay kéo váy. Không hiểu tại sao, cô cảm thấy người đàn ông trước mặt có nhân phẩm đứng đắn, có lẽ do ông ta vừa lên tiếng nhắc nhở cô.

"Các anh tìm ai?" Bạch An An giả bộ điềm nhiên như không, nhưng giọng cô hơi run run.

Người đàn ông tiến lên phía trước, quan sát cô một cách tỉ mỉ, sau đó ông ta mỉm cười: "Cô là nhân viên tiếp tân?" Lúc ông ta nói câu này, ba người đàn ông trẻ tuổi lùi lại phía sau vài bước.

Bạch An An lấy lại bình tĩnh, cô gặp nhiều vị khách giống người đàn ông này, đa phần đều là giám đốc các doanh nghiệp đối tác của Long Đăng. Cô không dám sơ suất, vội vàng tỏ ra lễ phép: "Vâng ạ, tiền sinh muốn tìm ai ạ?"

Người đàn ông giờ tay: "Tôi tên là Nam Sơn." Bạch An An bắt tay ông ta, bàn tay người đàn ông thô ráp, có nhiều vết chai cứng, từ bàn tay ông ta có một sức mạnh vô hình khiến Bạch An An hơi đỏ mặt.

"Tôi tên là Bạch Uyên Uyên." Cô nêu tên giả theo hồ sơ vào công ty. Trong lòng cô thầm nghĩ, trên đời còn có người họ "Nam"?

"Uyên Uyên..." Nam Sơn lầm bầm tên cô, sau đó ông ta mỉm cười: "Nghe nói các cô tiếp tân của Long Đăng có tố chất rất cao, không ngờ có thể gặp nhân tài như cô Uyên Uyên đây."

Câu nói có ý khen ngợi cũng có ý trêu chọc, nhưng Bạch An An không hề phản cảm, chỉ là hơi ngượng ngùng. Cô đưa mắt quan sát mấy vệ sỹ của Nam Sơn rồi lại nhìn ông ta. Bạch An An có ấn tượng tốt về Nam Sơn, thấy ông ta lớn hơn mình mười mấy tuổi, cô liền cất giọng nhỏ nhẹ: "Nam tiền sinh, tôi là nhân viên mới, mong tiền sinh đừng nói lại với lãnh đạo công ty chúng tôi. Tốt nhất tiền sinh hãy bảo vệ sỹ của anh quên đi cảnh vừa rồi."

Nam Sơn gật đầu, ông tay ngoắc tay ra hiệu một vệ sỹ tiến lại gần, đồng thời lên tiếng: "Cô Uyên Uyên nói các cậu hãy quên đi hình ảnh vừa nhìn thấy, các cậu vừa nhìn thấy gì?"

Anh chàng vệ sỹ mỉm cười: "Tôi không nhìn thấy gì ạ." Nam Sơn phát tay bảo vệ sỹ tránh ra xa. Bạch An An bị phong độ và sự hài hước của Nam Sơn chọc cười, cô nở nụ cười rạng rỡ: "Cám ơn tiền sinh."

Nam Sơn gật đầu, thần sắc điềm nhiên như không: "Tôi đương nhiên cũng sẽ quên đi. Có điều...quần lót hình con gấu màu hồng không thích hợp với cô. Cô có thể..." Ông ta ngừng lại trong giây lát để tìm từ ngữ thích hợp: "...càng đẹp hơn."

Giọng nói của Nam Sơn trầm ấm đầy từ tính như một khúc nhạc, Bạch An An ngây người, sau đó hai má cô đỏ bừng.

Với thân phận và tuổi tác của Nam Sơn, nói câu này với người mới gặp lần đầu tiên, tuy chỉ là câu nói đùa nhưng cũng không lịch sự. Ông ta rõ ràng lớn hơn cô nhiều tuổi, không nên trêu ghẹo cô mới đúng. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Bạch An An chỉ có phản ứng duy nhất là đỏ mặt, tim cô đập nhanh như ngựa phi.

Bắt gặp vẻ ngượng ngùng của Bạch An An, Nam Sơn dường như nhìn ra tâm trạng hỗn loạn của cô, nhưng ông ta chỉ cười cười, lặng lẽ quan sát cô.

Bạch An An cảm thấy mặt nóng ran, cô cất giọng yếu ớt: "Tiền sinh nói linh tinh..."

Nam Sơn không rời mắt khỏi gương mặt xinh đẹp của Bạch An An, ý cười trong mắt ông ta càng sâu hơn.

Đúng lúc này, cửa thang máy ở gần đó mở ra, giám đốc hành chính cùng mấy người bước tới nghênh đón. Nam Sơn liếc qua Bạch An An rồi sải bước dài đi vào trong thang máy.

Buổi tối hôm đó khi về đến chỗ ở, việc đầu tiên Bạch An An làm là bày hết đồng quần lót vải cotton in hình động vật của cô lên giường. Cô đặt tay vào ngực, hình như tim vẫn còn đập thình thịch.

Có đúng là không thích hợp?

Bạch An An thay mấy quần lót đứng ngắm trước gương. Trong gương xuất hiện một cô gái tóc dài ngang vai, thân hình cao ráo, gương mặt cũng được coi là xinh xắn. Do nhiều năm huấn luyện, đôi chân cô vừa dài vừa thẳng vừa săn chắc. Trước đây cô không hề cảm thấy đồng quần lót này không thỏa đáng, bây giờ ngắm kỹ mới biết, hình như chúng không thích hợp với độ tuổi của cô.

Cô đã là người phụ nữ trưởng thành.

Trong lòng Bạch An An hơi hỗn loạn, cô liền rút điện thoại gọi cho Lý Thành, nhưng có lẽ anh đang bận việc nên tắt máy.

Bạch An An hít một hơi sâu, cô ném đồng quần lót vào thùng rác. Sau đó cô mở máy vi tính, tìm đến trang chủ của tập đoàn Long Đăng, Bạch An An mở trang giới thiệu các lãnh đạo tập đoàn, cô thần thờ nhìn người đàn ông điển trai trong ảnh hồi lâu.

Không sai, đó chính là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Long Đăng Trương Ngân Thiên, tự "Nam Sơn". Trông ông ta ở ngoài đời trẻ hơn trên ảnh nên hôm nay Bạch An An mới không nhận ra ông ta.

Không ngờ lại có cơ hội gặp Trương Ngân Thiên, ông ta rõ ràng là một người đàn ông hấp dẫn, vẻ bề ngoài không hề hung hãn tà ác, cũng không nghiêm nghị thâm hiểm như danh hiệu "bố già" lay lừng trong thiên hạ.

Có điều nhiệm vụ của Bạch An An chỉ là thu thập tư liệu ở vòng ngoài, cấp trên không giao cho cô nhiệm vụ cao cấp như tiếp cận Trương Ngân Thiên. Hành động đi đánh cắp tài liệu ở văn phòng của ông ta, Bạch An An từng nghĩ đến nhưng cô không bắt buộc phải làm.

Sau này, chắc cô không còn cơ hội gặp lại ông ta.

---oOo---

Bạch An An nhận được hoa hồng trắng trong mười ngày liền.

Chín giờ sáng đến công ty, cô liền thấy một bó hoa hồng trắng muốt trên quầy lễ tân, cánh hoa thậm chí vẫn còn đọng giọt sương mai. Bạch An An bất giác nghĩ thầm, trong con mắt của Trương Ngân Thiên, cô rất giống "tiểu bạch" hay sao? (Tiểu bạch chỉ những cô gái ngốc nghếch)

Cô đoán ông ta không phải có ý đồ tốt.

Hơn nữa đây là chuyện tương đối khó xử, Bạch An An không muốn để người khác biết. Thế là cô quyết định gọi điện lên văn phòng chủ tịch hội đồng quản trị. Người nhận điện thoại là một cô thư ký, ngữ khí của cô ta lịch sự nhưng không kém phần cao ngạo: "Lễ tân ở đại sảnh? Xin lỗi, chủ tịch Trương đang bận họp."

Cô thư ký dường như muốn chất vấn, một nhân viên lễ tân thấp cổ bé họng dựa vào gì mà dám gọi điện cho chủ tịch?

Bạch An An đành phải cúp điện thoại.

Nửa tiếng sau, điện thoại ở quầy lễ tân đổ chuông, nơi gọi đến là văn phòng chủ tịch. Bạch An An nhắc máy lên nghe, lần này là thư ký số một của chủ tịch: "Bạch tiểu thư, chủ tịch Trương vừa biết tin cô gọi điện thoại tới đây. Chủ tịch bảo tôi sắp xếp, sẽ cùng cô ăn cơm vào lúc bảy giờ tối nay."

Ăn cơm?

Bạch An An lắc đầu lia lịa: "Không cần đâu ạ..."

Người thư ký cười cười: "Lái xe sẽ đến đón cô đúng giờ."

Bạch An An ngẫm nghĩ rồi nhận lời, cô muốn gặp mặt trực tiếp nói rõ ràng.

Lái xe đưa Bạch An An tới nhà hàng xoay trên tầng cao nhất một khách sạn, từ đây có thể phóng tầm mắt khắp không gian. Đối diện với đám nhân viên phục vụ luôn tươi cười, Bạch An An cảm thấy không thoải mái một chút nào.

Cô đợi tầm năm sáu phút, Trương Ngân Thiên mới xuất hiện. Hôm nay ông ta diện áo t-shirt trắng, quần thể thao màu xám, trông càng trẻ trung và điển trai hơn lần gặp đầu tiên.

Trương Ngân Thiên ngồi đối diện Bạch An An, cười nói: "Bé con, bị hoa của tôi dọa sợ chết khiếp phải không?"

Bạch An An lắc đầu, trả lời thẳng: "Chủ tịch Trương, tôi có bạn trai rồi."

"Hả?" Trương Ngân Thiên nhìn những lá trà xanh chìm nổi trong bát ngọc đựng trà trắng muốt: "Sao tôi nhớ trên sơ yếu lý lịch, cô khai còn độc thân?"

Bạch An An á khẩu. Bởi vì đây là nhiệm vụ nội gián nên cô mới viết như vậy, đồng thời cô cũng nói với các đồng nghiệp chưa có người yêu.

Trương Ngân Thiên cất giọng dịu dàng: "Bé con, đừng nghĩ tôi là người xấu. Đây là lần đầu tiên tôi tặng hoa cho phụ nữ sau mười năm."

"Mười năm?" Bạch An An tỏ ra hiếu kỳ.

"Vợ tôi qua đời từ mười năm trước."

Trong lòng Bạch An An có chút cảm động, nhưng ngoài miệng lại nói: "Được rồi, thật ra đó chỉ là cái cớ. Nguyên nhân chính là chủ tịch lớn hơn tôi nhiều tuổi, tôi không thích các chú già."

Trương Ngân Thiên liếc Bạch An An một cái.

Câu vừa rồi là ông ta nói thật với Bạch An An. Ngoài người vợ đã quá cố, ông ta chưa từng sống với người đàn bà khác. Những năm qua, mỗi khi có nhu cầu, ông ta chỉ bảo thuộc hạ đưa đàn bà đến. Sau khi dùng xong, ông ta chẳng thèm liếc nhìn lần thứ hai. Cũng có rất nhiều người phụ nữ muốn leo lên giường ông ta nhưng ông ta đều thấy không vừa mắt.

Trương Ngân Thiên có tính cách mạnh mẽ tàn nhẫn trời sinh. Chỉ cần ông ta muốn, ông ta sẽ giành bằng được, bao gồm cả Bạch An An. Hôm đó ông ta tình cờ gặp Bạch An An ở đại sảnh công ty, rõ ràng cô là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, vậy mà động tác nhanh nhẹn dứt khoát như con trai, đặc biệt là hành động nhảy lên của cô. Lúc gương mặt trắng nõn của cô ửng đỏ, trái tim ông ta đột nhiên rung động.

Ông ta đã bao lâu không được hưởng thụ khí chất thanh xuân tinh khiết như thế này?

Ông ta lập tức muốn chiếm hữu sự ngọt ngào mềm mại đó làm của riêng.

Trương Ngân Thiên điều tra tư liệu Bạch An An, gia cảnh sạch sẽ, cô cũng không có bạn trai. Như vậy càng đỡ phiền phức. Thật ra ông ta chưa từng nghĩ đến chuyện cô sẽ từ chối ông ta. Hôm nay ông ta hẹn gặp cô, thậm chí còn sai người chuẩn bị phòng tổng thống ở khách sạn này, là chỉ muốn cùng cô ăn bữa cơm, hưởng thụ món điểm tâm ngọt ngào của ông ta.

Vậy mà món điểm tâm ngọt ngào lại có chủ ý riêng của mình.

Rốt cuộc ông ta nên giải quyết cô ngay trong đêm nay, hay để từ từ rồi tính sau?

"Bé con chê tôi già?" Trương Ngân Thiên châm điều xì gà, tựa người vào thành ghế phía sau, khước miệng ông ta hơi nhếch lên. Người quen thuộc với Trương Ngân Thiên biết rõ ông ta vào lúc này, hi vọng khó phân biệt.

Bạch An An tất nhiên không hiểu, cô cố ấn tượng Trương Ngân Thiên là Boss nho nhã dịu dàng. Lần đầu tiên gặp mặt ở đại sảnh công ty, ông ta để lại ấn tượng tốt với cô. Cô làm sao có thể ngờ Trương Ngân Thiên này ra ý định chiếm đoạt cô.

Bạch An An cảm thấy câu nói vừa rồi quá thẳng thắn, khiến người đối diện bị tổn thương. Cô cất giọng mềm mỏng: "Cũng có nhiều người phụ nữ thích đàn ông trưởng thành, chỉ là tôi không thích hợp."

"Bé con, em hiểu nhầm rồi." Trương Ngân Thiên mỉm cười: "Tôi chỉ muốn làm bạn với em. Lẽ nào em cảm thấy tôi không xứng là bạn của em?"

Nghe câu này, Bạch An An hết sức nghi hoặc, không hiểu ông ta lấy cớ để tiến hay ông ta thật sự có ý rút lui.

Người phục vụ bắt đầu bày thức ăn đầy bàn. Trương Ngân Thiên biểu hiện như bậc tiền bối, ông ta vừa giới thiệu các món ngon của nhà hàng cho Bạch An An, vừa hỏi han đến công việc và cuộc sống của cô. Bạch An An lựa theo thời thế, sau khi ăn cơm xong, cô đã một câu "chú Trương", hai câu "chú Trương" ngọt xớt.

Lần đầu tiên bị gọi là chú, Trương Ngân Thiên cau mày nhưng cũng không phản đối.

Bạch An An không ngờ, chuyện cô và Trương Ngân Thiên cùng ăn tối đã nhanh chóng truyền ra bên ngoài.

Hai tiếng đồng hồ sau khi Bạch An An trở về nhà, đội trưởng đội cảnh sát hình sự gọi điện cho cô, hỏi tỉ mỉ về diễn biến của buổi tối hôm đó. Từ trước đến nay Bạch An An thường không giấu giếm cấp trên điều gì, nhưng lần này cô bỏ qua đề tài về "tuổi tác và theo đuổi". Cuối cùng đội trưởng nói, bên công an sẽ xem xét lại tình hình mới phát sinh.

Bạch An An cảm thấy bất an, cô gọi điện cho Lý Thành. Lý Thành tất nhiên không vui, anh ta dặn cô, nếu cấp trên có yêu cầu nguy hiểm, cô đừng nên nhận lời.

Nhưng Bạch An An không có cơ hội lựa chọn. Ngày hôm sau, Cục phó dẫn một người đến tìm cô. Người này là sĩ quan cao cấp thuộc tổ trọng án Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương. Vị sĩ quan cao cấp đó đưa một tập ảnh về thám sát khủng bố cho Bạch An An xem. Ông ta và Cục phó cục công an trực tiếp giao nhiệm vụ tiếp cận Trương Ngân Thiên cho Bạch An An. Hai người phân tích, việc cô làm liên quan đến lợi ích dân tộc và quốc gia, còn cho cô thân phận cảnh sát hình sự quốc tế.

Bạch An An không thể từ chối. Thậm chí ngay cả Lý Thành nghe cô tường thuật lại, anh cũng trầm mặc hồi lâu. Sau đó anh cất giọng nghi hoặc: "Nếu Trương Ngân Thiên không có ý tốt thì sao?"

Bạch An An liền ôm cánh tay anh: "Em sẽ bỏ trốn. Em có thể tự bảo vệ mình." Thật ra trong tiềm thức, cô cảm thấy một người nhã nhặn như Trương Ngân Thiên sao có thể gây tổn hại đến cô?

Lúc này Bạch An An còn chưa hay biết, trên đời có những người đàn ông như loài sói. Con mồi bị hấn nhìn trúng thì không có khả năng chạy thoát.

Mặc dù nhận được nhiệm vụ mới "tiếp cận Trương Ngân Thiên" nhưng kể từ lần ăn tối, Bạch An An không nhìn thấy Trương Ngân Thiên trong mười mấy ngày liền.

Vào một buổi chiều, Bạch An An mặc bộ váy công sở, ngồi trước quần lễ tây ở đại sảnh tòa nhà tập đoàn Long Đăng. Cô bận đánh một bản hợp đồng cho bộ phận thương vụ. Trong lúc đang tập trung tinh thần vào bàn phím, Bạch An An đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm ấm đầy ý cười: "Bé con, tôi đã về rồi."

Tìm Bạch An An đập mạnh, tay gõ nhầm hai chữ. Sau đó cô ngẩng đầu, liền nhìn thấy Trương Ngân Thiên.

Hôm đó, bộ dạng của ông ta hoàn toàn khác những lần trước.

Trương Ngân Thiên mặc một áo khoác gió bám đầy bụi đường, dưới chân là đôi giày thể thao dính bùn đất. Gương mặt ông ta hốc hác, dưới cằm mọc đầy râu.

Chỉ có đôi mắt trầm tĩnh hun hút nhìn cô chăm chú.

"Tôi lái xe đi Thập động Tuyết Sơn." Trương Ngân Thiên đột nhiên đưa ra một bông hoa nhỏ màu trắng đến trước mặt Bạch An An: "Là Tuyết liên, tặng cho Uyển Uyển."

Tuy biết rõ đây là một chiêu theo đuổi của Trương Ngân Thiên nhưng tìm Bạch An An vẫn co rút mạnh. Thập động tuyết sơn là nơi cô muốn đi từ lâu. Cô cúi xuống nhìn bông hoa trắng yếu ớt trong lòng bàn tay lớn của ông ta.

Tất cả chỉ vì nhiệm vụ, Bạch An An nhủ thầm.

"Tại sao chủ tịch lúc nào cũng tặng tôi hoa màu trắng? Trông tôi giống tiểu bạch lăm à?" Bạch An An vừa nhận bông hoa từ tay Trương Ngân Thiên vừa đưa ra nghi vấn cô để trong lòng từ lâu.

Trương Ngân Thiên cười ha hả. Bạch An An cảm thấy có một thứ gì đó rơi vào trái tim cô.

"Đúng là bao nhiêu năm rồi không tặng hoa phụ nữ. Tối nay cùng ăn cơm với tôi đi."

Một tháng sau, Bạch An An chính thức trở thành "bạn gái" của Trương Ngân Thiên. Bởi vì trong lòng cô thật sự mâu thuẫn và lo lắng nên đối với sự theo đuổi của Trương Nghiên Thân, cô luôn thể hiện tâm trạng thật của mình. Điều này khiến Trương Ngân Thiên rất đặc ý vì cuối cùng ông ta cũng có thể "chiếm được trái tim người đẹp".

"Cùng 'chú' đi đánh golf nhé?" Mỗi khi gọi điện cho Bạch An An, Trương Ngân Thiên thường trêu chọc cô. Bạch An An giả bộ tức giận, nhưng trong lòng muốn cười phá lên. Sau khi cúp điện thoại, Bạch An An mở danh bạ tìm đến số Lý Thành rồi nhắn tin hỏi lâu. Bởi vì nhiệm vụ rất quan trọng và cơ mật, Lý Thành đã nhận được lệnh của cấp trên, trong thời gian này không được liên lạc gấp gáp Bạch An An. Cô cảm thấy một mối nguy hiểm đang lớn vờn xung quanh, cô muốn nói chuyện với Lý Thành, giọng nói và thái độ của anh có thể giúp cô trấn tĩnh, thế nhưng nhiệm vụ không cho phép cô liên lạc với anh.

Nụ hôn đầu tiên của Bạch An An và Trương Ngân Thiên diễn ra lúc ông ta lái xe cô lên đỉnh Hương Sơn (*) ngắm mặt trời mọc. Sau này hồi tưởng lại, Bạch An An đoán ông ta chắc chắn có âm mưu từ trước. Đó là một buổi đêm trong lành, trên trời muôn vàn tinh tú xán lạn. Trương Ngân Thiên và cô đứng trên đỉnh Hương Sơn lúc này phủ một màu lá đỏ, ngắm thành phố Bắc Kinh đang chìm trong giấc ngủ say. Mỗi cảnh vật đều khiến con người chìm đắm say mê.

Đúng lúc mặt trời nhô ra khỏi đám mây, Trương Ngân Thiên đột ngột ôm chặt thắt lưng Bạch An An và cúi xuống nhìn cô.

Đôi mắt sâu thẳm của ông ta như bầu trời đêm.

Không giống Lý Thành lúc nào cũng thật thà hỏi ý kiến trước "An An, anh muốn hôn em", nụ hôn của Trương Ngân Thiên vô cùng bá đạo và mạnh mẽ. Không đợi cô có phản ứng hay né tránh, ông ta đã phủ xuống đôi môi cô. Đó là nụ hôn cuồng nhiệt nhất, rung động đến tâm can nhất mà Bạch An An từng trải nghiệm. Trương Ngân Thiên giữ chặt cằm cô, ông ta cắn nát mạnh môi dưới cô, miệng cô toàn là mùi thuốc lá của ông ta.

Trương Ngân Thiên khóa chặt thân hình mềm mại của Bạch An An vào thân xe. Nụ hôn của ông ta mang đầy dục cảm, khi ông ta dịch chuyển xuống cổ cô, Bạch An An đột nhiên cảm thấy một luồng khí nóng bao trùm thân dưới của cô.

Một lúc sau Trương Ngân Thiên mới buông lỏng người cô. Bạch An An vô cùng hoảng loạn. Cô và Lý Thành hôn nhau chưa bao giờ có cảm giác kích thích như vậy. Nụ hôn của hai người đàn ông khác hoàn toàn, một người trầm ổn như nước biển, một người kịch liệt như giông bão. Nước biển khiến cô an bình, còn giông bão có thể làm cô thật nát xương tan.

"Bé con..." Trương Ngân Thiên vui mặt vào mái tóc dài của Bạch An An, đầu mũi ông ta cọ cọ vào da cổ cô. Chỉ một sự tiếp xúc đơn giản nhưng cũng đủ khiến toàn thân Bạch An An bần rần.

"Hãy hôn tôi." Trương Ngân Thiên nâng mặt cô, ngữ khí đầy mê hoặc.

Lúc nhắm mắt rướn người, Bạch An An tự nhủ, đây là một nhiệm vụ, tất cả vì nhiệm vụ.

Nhưng cô không thể nào không chế trái tim run rẩy, cô nghĩ cô tiêu rồi.

Sau khi từ Hương Sơn trở về, Bạch An An gọi điện cho Cục phó: "Tôi không thể tiếp tục nhiệm vụ này."

"Cô thật sự không có cách kiên trì sao?" Cục phó hỏi.

"Vâng ạ." Tâm trạng Bạch An An rối bời: "Cục phó, ông ta đưa ra yêu cầu hơi quá đáng với tôi. Hơn nữa, hình như ông ta nghi ngờ thân phận của tôi."

Bạch An An nói dối nhưng Cục phó tin lời cô. Nửa tiếng sau, cục phó gọi điện lại: "Được, tối nay cô hãy rời khỏi Bắc Kinh."

Ba ngày sau, Bạch An An ngồi trên một bãi cát trắng ở đảo Hải Nam. Ánh nắng chói chang chiếu xuống, du khách ở xung quanh đều cười nói vui vẻ, thế nhưng trong lòng cô vẫn trống rỗng.

Đây là kỳ nghỉ phép dài cục công an dành cho Bạch An An. Mười ngày sau, cô sẽ đến nhận công việc mới ở sở công an thành phố Lâm. Cô rất cảm kích trước sự sắp xếp của cấp trên.

Trong mấy ngày ở đây, Bạch An An rất hiếm khi nhớ đến Lý Thành. Ngược lại cô thường nghĩ đến Trương Ngân Thiên. Nếu như trước đây không dưới một lần cô từng hoài nghi, mối quan hệ giữa cô và Lý Thành liệu có phải là tình yêu? Vậy thì đối với Trương Ngân Thiên, cô không hề nghi hoặc.

Đó chính là điểm khác biệt cơ bản. Một khi tình yêu thật sự đến với bạn, bạn không cần phán đoán và không hề do dự. Mỗi tế bào của bạn đều bị đối phương thu hút, bạn căn bản không còn con đường rút lui.

Cho dù chỉ là một khoảnh khắc, một nụ hôn, bạn cũng không thể quay người cất bước. Đợi đến lúc bạn phát giác, bạn đã lún quá sâu.

Hôm qua, Bạch An An gọi điện nói chia tay với Lý Thành. Lý Thành chỉ thờ dài: "Em đang bị kích động, đợi khi nào em bình tĩnh, chúng ta bàn sau." Nhưng trong lòng cô biết rõ, cô không thể nào ở bên Lý Thành. Dù có rời khỏi Trương Ngân Thiên quay về với Lý Thành, cô cũng cảm thấy mình phản bội anh.

Buổi tối, Bạch An An một mình về khách sạn. Lúc này trời đã đầy sao, ngắm cảnh biển trời nối liền, cô cảm thấy vừa buồn vừa hồ thẹn. Bạch An An cầm giấy bút của khách sạn, vô ý thức viết hết chữ này đến chữ khác.

Nhưng chỉ lặp đi lặp lại hai từ "Ngân Thiên".

Hình như cô chưa từng hỏi ông ta, tại sao ông ta lại có tên này. "Ngân Thiên" tức là vết sẹo của trời?

Cô không thể lúc nào cũng nhớ đến ông ta. Nhìn tờ giấy đầy hai chữ "Ngân Thiên", Bạch An An phiền muộn vò nát tờ giấy rồi quay về giường nằm.

Trong lúc ngủ mơ mơ màng màng, Bạch An An nghe có tiếng người gọi: "Bé con, bé con." Cô dường như ngửi thấy mùi thuốc lá quen thuộc, đồng thời cảm thấy hơi thở đàn ông nóng hổi ở bên cạnh.

Trong giấc mơ, cô không kiềm chế nổi giờ tay ôm chặt ông ta.

Tuy nhiên, trực giác của một người cảnh sát khiến Bạch An An tỉnh giấc ngay tức thì.

Trong căn phòng tối, Bạch An An nhìn thấy một bóng hình đang nằm bên cạnh cô.

Bạch An An không nghĩ ngợi liền túm tay đối phương quật về một bên rồi nhảy xuống giường chạy ra ngoài cửa. Lúc này đèn trong phòng bật sáng, hai người đàn ông áo đen cao lớn đứng chắn ở cửa từ bao giờ.

Bạch An An sợ hãi quay người. Quả nhiên Trương Ngân Thiên đang ngồi trên giường, cánh tay ông ta vừa bị cô bẻ mạnh chắc là rất đau, trán ông ta rịn đầy mồ hôi. Thế nhưng khóe mắt ông ta vẫn tràn ngập ý cười.

"Bạch An An? Tôi thích cái tên này hơn." Ông ta vừa nói vừa đứng dậy, duỗi thẳng cánh tay bị đau. Bạch An An nhìn thấy trong tay ông ta là tờ giấy nhàu nát tối qua cô viết linh tinh.

Trương Ngân Thiên thông thả bỏ tờ giấy vào túi áo, ông ta mỉm cười với cô: "Giờ chơi tôi có vui không? Cô bé cảnh sát hình sự? Em chỉ cần leo lên giường của tôi là có thể lấy được thứ em muốn, tại sao đột nhiên em lại bỏ cuộc giữa chừng?"

(*) Hương Sơn là danh thắng nổi tiếng của thủ đô Bắc Kinh. Lên đỉnh núi ngắm lá đỏ rất tuyệt:

Nghe câu hỏi của Trương Ngân Thiên, đầu óc Bạch An An nổ tung. Cô không rõ rốt cuộc ông ta biết thân phận của cô từ khi nào. Nhưng cô lơ mơ suy đoán, tình ý của ông ta đối với cô dù thế nào cũng không phải là giả. Người như ông ta không cần giả bộ thích cô.

Nghĩ đến đây, Bạch An An trấn tĩnh hẳn, cô cất giọng nghiêm túc: "Đó là hai chuyện khác nhau."

Công việc của tôi và tình cảm không thể không chế đối với ông là hai chuyện khác nhau.

"Tôi chưa gây tổn hại đến lợi ích của anh. Sau này tôi cũng không quay về Bắc Kinh nữa."

Trương Ngân Thiên từng bước tiến lại gần Bạch An An. Cách cô nửa mét, ông ta đột ngột dừng lại. Ông ta giờ tay vuốt má cô, Bạch An An theo phản xạ nghiêng đầu né tránh, đôi vai cô bị giữ chặt, hóa ra hai vệ sỹ ở đằng sau đã khóa người cô, không cho cô động đậy.

Bàn tay của Trương Ngân Thiên không gặp trở ngại tiếp tục chạm vào má cô. Ngón tay thô ráp ấm nóng nhẹ nhàng tiếp xúc như trước kia, khiến toàn thân Bạch An An căng như dây đàn. Thêm vào đó là bầu không khí căng thẳng, người cô bắt đầu rịn đầy mồ hôi.

Ngón tay Trương Ngân Thiên lướt xuống cổ Bạch An An, sau đó ông ta nhấc cằm cô.

"Chúng ta về thôi." Trương Ngân Thiên cúi xuống hôn Bạch An An ngay trước mặt đám vệ sỹ.

Một chiếc xe hơi sang trọng đã đậu sẵn ở cửa khách sạn nhiều tiếng đồng hồ. Trương Ngân Thiên vác Bạch An An lên vai, dễ dàng nhét cô vào ghế sau xe mà không hề mất chút sức lực. Tay cô bị khóa bởi chính cái còng số 8 của cảnh sát mà cô luôn mang theo người.

Vừa ngồi xuống ghế ô tô, Bạch An An liền giờ chân đạp Trương Ngân Thiên. Cô thật sự không hiểu, rốt cuộc ông ta định làm gì cô?

Trương Ngân Thiên túm bàn chân trần của Bạch An An, ông ta nói dịu dàng: "Đừng đá lung tung, em lại lộ hàng rồi kia." Bàn tay còn lại của ông ta vuốt ve cặp đùi mát lạnh của cô, từ dưới lên trên.

Khu vực đó chưa từng được đàn ông khám phá, Bạch An An nhanh chóng có phản ứng, thậm chí cảm giác còn mãnh liệt hơn lúc ở trên đỉnh Hương Sơn. Bạch An An hồ thẹn vô cùng, cô quay đầu đi chỗ khác không nhìn Trương Ngân Thiên.

"Uớt rồi?" Ngón tay Trương Ngân Thiên chà miết bên ngoài quần lót cotton, ngữ khí của ông ta có phần kinh ngạc.

Bạch An An tức giận hét lên: "Đừng động vào người tôi."

Trương Ngân Thiên cười cười: "Tôi chạm vào thân thể bạn gái của tôi, có gì không ổn?" Nói thì nói vậy nhưng ông ta vẫn rút tay về.

"Anh định đưa tôi đi đâu?" Bạch An An nói lạnh lùng: "Tôi là cảnh sát hình sự thuộc biên chế của sở công an thành phố, cũng là người của Interpol khu vực Châu Á Thái Bình Dương. Anh bắt cóc tôi, một khi tôi biến mất, họ sẽ nhanh chóng đi tìm tôi. Tốt nhất anh mau thả tôi ra."

Trương Ngân Thiên vỗ nhẹ lên đầu cô: "Yên tâm đi, bọn họ sẽ không tìm thấy em."

Bạch An An bị giam giữ tại một nơi không ai tìm thấy. Thậm chí ngay cả cô cũng không biết mình đang ở đâu.

Đó là một ngôi biệt thự nằm trên núi. Bên ngoài cửa sổ đều rào bằng tấm lưới sắt. Bạch An An phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy một màu xanh mướt của cây cối, xung quanh không một bóng người.

Trương Ngân Thiên cử năm vệ sỹ canh gác ngôi biệt thự. Bạch An An nhất thời không thể tìm ra cách hạ đo ván năm người đàn ông lực lưỡng để thoát thân một cách thuận lợi.

Trương Ngân Thiên đưa Bạch An An tới ngôi biệt thự rồi rời đi ngay. Mãi đến tối ngày hôm sau, ông ta mới quay lại. Lúc đó khoảng mười giờ đêm, ông ta đi vào phòng ngủ của cô, người ông ta thoang thoảng mùi rượu.

"Nếu em cam tâm tình nguyện theo tôi, tôi sẽ bỏ qua chuyện cũ." Trương Ngân Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Bạch An An cắn môi một lúc lâu, cuối cùng cô gật đầu: "Anh không được nuốt lời đâu đấy."

Trương Ngân Thiên phì cười: "Không nuốt lời." Nói xong ông ta kéo cô vào lòng hôn cuồng nhiệt.

Sau nụ hôn quay cuồng đầu óc, ông ta đẩy Bạch An An nằm xuống giường và thò tay vào trong váy ngủ của cô. Bạch An An phản ứng nhanh đẩy người ông ta. Trương Ngân Thiên lập tức đứng dậy, Bạch An An mặt trắng bệch: "Tôi vẫn chưa chuẩn bị tinh thần..."

Trương Ngân Thiên không tỏ ra tức giận, ông ta ngồi xuống giường nhìn cô chăm chú.

"Hãy chứng minh cho tôi thấy, em tình nguyện theo tôi." Ngữ khí của ông ta rất lạnh lùng: "Chứ không phải em đang diễn trò, không phải để thoát thân."

Bạch An An không nhúc nhích. Đúng là cô diễn trò với ông ta, chỉ đợi ông ta lui là cảnh giác, cô sẽ trốn đến tận chân trời góc bể, sao cô có thể tự nguyện cùng ông ta làm chuyện đó?

Thấy cô bất động, sắc mặt Trương Ngân Thiên càng u ám. Một lát sau, ông ta đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Trương Ngân Thiên đi xuống phòng khách ở tầng một, ngồi trên ghế sofa hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác. Khi hút hết một bao thuốc, ông ta bảo người giúp việc pha một ấm trà, một mình lặng lẽ ngồi uống trà.

Đến lúc trời tờ mờ sáng, trên đỉnh núi không còn các vì sao, tinh thần Trương Ngân Thiên vẫn rất tốt. Ông ta bảo vệ sỹ lấy cồng tay của Bạch An An và vài sợi dây thừng. Sau đó ông ta lại lên tầng trên.

Bấy giờ đồng hồ chỉ hơn bốn giờ sáng. Trương Ngân Thiên rút chìa khóa mở cửa phòng ngủ, lặng lẽ vào trong. Bạch An An đang ngủ say trên giường, bộ dạng cô mệt mỏi, mặt vui xuống gò. Trương Ngân Thiên nhẹ nhàng trói chân tay Bạch An An mà không làm cô tỉnh giấc.

Thân thủ của Bạch An An rất tốt, sơ suất một chút là có thể đã thương người khác. Hơn nữa, ông ta không muốn bắt cô dùng thuốc trong lần đầu tiên, vì vậy chỉ còn cách trói chân tay cô.

Làm xong những việc này, Trương Ngân Thiên đi tắm trước. Trong hơi nước nóng mờ mờ, ông ta ngắm thân hình được coi là rắn chắc ở trong gương. Rất nhiều người đàn bà nhận xét, ông ta ở trên giường rất tuyệt. Lại nghĩ đến cơ thể mềm mại của Bạch An An, Trương Ngân Thiên cảm thấy càng hưng phấn.

Ông ta quả thật hết lòng hết dạ với cô gái này. Mấy tháng trời, ông ta kiên nhẫn cùng cô ăn cơm, xem phim, đón mặt trời mọc. Cô rõ ràng đã rung động, rõ ràng trầm luân trong vòng tay của ông ta như con mèo nhỏ ôn thuận, vậy mà đúng lúc ông ta động tình, cô đột nhiên biến mất.

Trương Ngân Thiên phải mất đúng ba ngày, vận động các mối quan hệ, thậm chí tốn không ít tiền mới điều tra ra cô bé của ông ta là một cảnh sát. Lúc nhận được tin, phản ứng đầu tiên của Trương Ngân Thiên là muốn giết chết Bạch An An, ông ta phải bám vằm cô mới có thể hả giận. Ông ta là bố già đại lục được giới hắc đạo mặc nhận, lại bị một nữ cảnh sát qua mặt.

Thế nhưng, cô suýt nữa giành được sự tin tưởng của ông ta, tại sao cô đột nhiên bỏ trốn?

Đứng trong phòng khách sạn ở Tam Á, nhìn mảnh giấy nhàu nát trên viết đầy hai chữ "Ngân Thiên", ông ta đột nhiên hiểu ra sự việc.

Ông ta nhận ra cô gái bé nhỏ xinh đẹp này có tình cảm vô cùng chân thành và thuần khiết.

Thế là trong giây lát, ông ta lập tức tha thứ cho cô. Nhưng cô có nguyên tắc của cô, có sự cố chấp của cô, làm thế nào mới khiến cô cam tâm tình nguyện?

Từ trước đến nay Trương Ngân Thiên luôn cho rằng, muốn chinh phục trái tim đàn bà, trước hết cần chinh phục thể xác của họ. Hơn nữa ông ta đã phải đè nén ngọn lửa dục vọng với cô một thời gian dài. Nếu không được giải phóng, chỉ e ông ta sẽ càng làm chuyện gây tổn hại đến cô.

Hơn nữa cô bé của ông ta cần được mài giũa, cô quá nhiệt huyết, quá lý tưởng hóa cuộc sống.

Đợi đến khi cô trở thành người đàn bà của ông ta, sinh con cho ông ta, lẽ nào cô còn muốn quay về làm cảnh sát, muốn ông ta ngồi tù?

Ông ta không tin cô ngu ngốc đến mức đó.

Sau khi lau khô người, Trương Ngân Thiên quay về phòng ngủ. Lúc này Bạch An An đã thức giấc, cô mở to mắt nhìn ông ta.

"Anh định cưỡng bức tôi?" Bạch An An không tin nổi.

Trương Ngân Thiên lắc đầu: "Em yêu tôi, tôi cũng yêu em, đây không gọi là cưỡng bức."

Ông ta cởi bỏ khăn tắm, thân hình đàn ông trưởng thành rắn chắc hoàn toàn phơi bày trước mắt Bạch An An. Cô đỏ bừng mặt, quay đầu đi chỗ khác. Trương Ngân Thiên lên giường, đè xuống người cô.

Bạch An An bị ông ta đè đến mức khó thở. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với cơ thể đàn ông, cô vừa thẹn thùng vừa tức giận. Đáng sợ hơn, bộ phận đàn ông đã thức tỉnh nóng bỏng của Trương Ngân Thiên thúc vào bụng dưới Bạch An An.

Bạch An An biết vào giây phút này, cô phản kháng thế nào cũng vô dụng. Theo những gì cô học được ở trường cảnh sát, nếu rơi vào tình cảnh tương tự, chỉ có thể cố gắng khiến bản thân chịu tổn thương ít nhất.

Thế nhưng thầy giáo ở trường cảnh sát không dạy, phải làm thế nào để khống chế dục vọng đang dâng trào và sự mất phương hướng của thân thể và linh hồn cô?

Trương Ngân Thiên hôn Bạch An An, ban đầu còn dịu dàng, sau đó gần như cuồng dại. Cô bị hôn đến mức thân thể mềm nhũn không còn chút sức lực. Một chút lý trí còn sót lại kêu gào không nên như vậy, nhưng từng tác da của cô phảng phất như khao khát ông ta chiếm hữu triệt để.

Giây phút Trương Ngân Thiên tiến sâu vào cơ thể cô, Bạch An An bật khóc. Cô cảm thấy cuộc đời cô coi như xong, đã hoàn toàn bị hủy diệt. Cô và Lý Thành yêu nhau hai năm, cô không cho anh động đến người cô. Vậy mà cô bị một người đàn ông nhiều tuổi, mới quen biết vài tháng, là bố già ở đại lục, thậm chí có khả năng là phần tử khủng bố chiếm hữu.

Lúc gặp phải tấm màn mỏng trong thân thể Bạch An An, Trương Ngân Thiên hơi sững lại, thần sắc ông ta lộ vẻ tán tưng và kinh ngạc. Ông ta giống như một con báo săn mồi trưởng thành nhận được phần thưởng lớn, ông ta gấp rút rút đâm mạnh vào người cô. Bạch An An đau đến mức không thể chịu nổi, cô bám mạnh vào cánh tay Trương Ngân Thiên. Đến lúc này ông ta mới nhớ ra đây là lần đầu của cô, động tác dần chậm lại.

Cảm giác đau đớn dần dần được thay thế bằng khoái cảm đến như sóng lũ. Trong lòng Bạch An An hỗn loạn vô cùng, cảm giác xa lạ khiến cô không biết phải làm sao. Trương Ngân Thiên dường như càng muốn tăng thêm mâu thuẫn trong nội tâm của cô, ông ta rút ra khỏi cơ thể cô. Khi cô vừa thở phào nhẹ nhõm, ông ta liền vùi mặt xuống, dùng đầu lưỡi khiêu khích khu vườn bí mật non mềm của cô.

Toàn thân Bạch An An hét lên thiên đường rồi lại xuống địa ngục. Lần đầu tiên trong đời lên đỉnh cao hoan lạc, người cô co giật nhẹ. Bạch An An dờ dẫm hỏi Trương Ngân Thiên: "Đây chính là...cao trào?"

"Đúng vậy." Trương Ngân Thiên cười khê, ông ta lại một lần nữa tiến vào cơ thể cô, lần này không một chút lưu tình.

Bên công an nhanh chóng nhận được tin Bạch An An mất tích. Nhưng đúng như Trương Ngân Thiên nói, không ai có thể tìm ra cô. Ba tháng sau, cô được phía cảnh sát xác nhận vào danh sách mất tích ở Hải Nam. Lý Thành gần như lục tung cả đảo Hải Nam nhưng cũng không tìm ra tung tích Bạch An An. Cuối cùng, anh chỉ có thể tin chắc cô bị Trương Ngân Thiên bắt đi.

Chỉ có điều Trương Ngân Thiên là một con cá cờ bự. Trước khi nắm đầy đủ chứng cứ, bên công an sẽ không động đến ông ta, cũng không thể làm gì ông ta.

"Tiểu Lý, cậu hãy tin vào tổ chức. Chúng tôi sẽ tìm ra cô ấy." Đây là lời cấp trên nói với Lý Thành.

Lý Thành không biết làm gì ngoài việc trầm mặc. An An của anh ta là cô gái thuần khiết không tí vết. Anh ta không thể tưởng tượng nổi, nếu Trương Ngân Thiên biết sự thật, số phận của cô sẽ ra sao?

Trong khi Lý Thành lo lắng bất an, Trương Ngân Thiên vui vẻ hưởng thụ thiên thần nhỏ vốn thuộc về ông ta.

Người phụ nữ này mang đến cho ông ta niềm khoái lạc chưa từng có.

Cơ thể mềm mại thanh xuân đầy sức sống của cô khiến Trương Ngân Thiên cảm thấy vô cùng mới mẻ hấp dẫn. Cô nhạy cảm, phản ứng mạnh mẽ, làm lòng tự tôn của một người đàn ông không còn trẻ trung như Trương Ngân Thiên rất thỏa mãn.

Quan trọng nhất, ông ta biết cô cũng yêu ông ta. Cô rõ ràng còn trẻ trung xinh đẹp, vậy mà chịu trao trái tim cho ông ta. Ông ta biết cô không giống tất cả những người đàn bà khác, ngay từ lúc mới gặp cô, ông ta yêu cô bằng cả linh hồn của ông ta. Mặc dù cô không nhìn thấy, có lẽ cũng không chấp nhận một góc cạnh hắc ám của ông ta được che giấu dưới vỏ bọc chói sáng. Nhưng không hề gì, chỉ cần ông ta không để cô chứng kiến là được.

Dưới sự quản thúc của Trương Ngân Thiên, Bạch An An sống mỗi ngày dài như một năm.

Ban ngày, cô bị lương tâm và trách nhiệm giày vò. Cô là một người cảnh sát, cô từng thề sẽ cống hiến bản thân cho chính nghĩa. Chỉ vì tín ngưỡng kiên định đó, cô mới từ bỏ cơ hội làm việc hậu đãi, dấn thân vào nghề này. Vậy mà cô thậm chí còn phản bội người bạn trai cảnh sát, động lòng với bố già đại lục.

Ban đêm, Bạch An An đồng thời chịu sự giày vò của linh hồn và thể xác. Cô muốn ông ta, khao khát ông ta. Mỗi nụ hôn, mỗi động tác vuốt ve của ông ta đều khiến cô trầm luân, điều đó chỉ làm cô càng cảm hận bản thân.

Bạch An An không phải chưa từng nghĩ đến đề nghị của Trương Ngân Thiên, từ bỏ tất cả, cam tâm tình nguyện đi theo ông ta. Thế nhưng mỗi khi nhớ đến những vụ khủng bố kinh hoàng ở trong và ngoài nước có thể liên quan đến Trương Ngân Thiên, cô lại toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng Bạch An An cũng tìm được một lối thoát, cô tự nhủ, cô đang làm nội gián, nằm vùng ở bên cạnh Trương Ngân Thiên để tìm kiếm chứng cứ phạm tội của ông ta. Chỉ cần bắt ông ta ra trước vành móng ngựa, cô có hy sinh, có trầm luân cũng xứng đáng.

Cô nghĩ, viện cái cớ này quả thật rất ích kỷ, nhưng cô không còn cách nào khác.

Thế là vào ngày bị giam giữ thứ 128, lúc Trương Ngân Thiên đi vào cơ thể cô, lần đầu tiên cô chủ động ôm cô ông ta.

"Tôi yêu anh, tôi yêu anh!" Bạch An An hét lên đầy tuyệt vọng: "Anh đã hài lòng chưa?"

Trương Ngân Thiên lập tức dừng động tác. Ông ta nhướng mắt nhìn cô, gương mặt cô đỏ ửng, đôi mắt long lanh mê hồn.

Trực giác mách bảo cô thật sự yêu ông ta, ông ta tin lời cô nói.

Trương Ngân Thiên cười khẽ, hôn lên má Bạch An An: "Bé con...Em bắt tôi đợi quá lâu rồi."

Một năm sau.

Ngày hôm nay là hai mươi tháng chạp, cũng là ngày tổ chức liên hoan tất niên của tập đoàn Long Đăng.

Phòng tiệc của một khách sạn năm sao được thuê trọn gói, đèn đóm sáng choang. Mười giờ đêm, khi buổi tiệc dành cho cán bộ công nhân viên kết thúc, tại một phòng riêng bí mật trên tầng cao nhất khách sạn, bữa tiệc quy mô nhỏ của Trương Ngân Thiên mới bắt đầu.

Trương Ngân Thiên vừa rời khỏi phòng tiệc lớn, thang máy riêng đưa ông ta lên thẳng tầng trên cùng. Thế nhưng đến giữa chừng, ông ta bảo vệ sỹ cần về phòng riêng. Đến cửa phòng ngủ, đoàn tùy tùng mười mấy người đứng đợi ở bên ngoài, một mình ông ta đẩy cửa vào trong.

Cô gái nhỏ của Trương Ngân Thiên đang ngồi bó gối xem phim truyền hình. Cô mặc bộ váy ngủ bảo thủ trông rất đáng yêu, khiến dung mạo cô càng trẻ trung hơn. Bạch An An tưởng rằng mặc đồ kín mít trước Trương Ngân Thiên sẽ càng an toàn. Thế nhưng cô không biết, mỗi lần Trương Ngân Thiên nhìn thấy bộ dạng này của cô, ông ta càng muốn xé nát váy ngủ để cô xuống thân.

"Thay bộ váy khác." Trương Ngân Thiên bế Bạch An An ra khỏi giường: "Cùng tôi đi gặp anh em."

Trương Ngân Thiên vừa nói "anh em"?

Đó có nghĩa là tâm phúc của ông ta. Đây là lần đầu tiên Trương Ngân Thiên để cô tiếp xúc với đề quốc đen tối của ông ta.

Bạch An An lắc đầu: "Tôi không muốn đi."

Trương Ngân Thiên cời từng cúc áo ngủ của cô: "Ngoan nào, tôi không để em nghe những chuyện cơ mật."

Bị nói trúng tâm sự, Bạch An An chỉ còn cách phục tùng. Cô buộc tóc, đeo sợi dây ngọc trai, thay bộ váy dài hở ngực màu đen. Trương Ngân Thiên lặng lẽ ngắm cô một lúc, sau đó ông ta có một cử chỉ đến bản thân ông ta cũng không nhận ra, đó là cầm tay Bạch An An đi vào thang máy, lên tận tầng trên cùng.

Trong phòng tiệc bí mật, hơn mười người ăn bao gồm cả nam lẫn nữ ăn mặc chỉnh tề, bọn họ hiếu kỳ nhìn lão đại lần đầu tiên công khai dẫn phụ nữ đi theo.

Trương Ngân Thiên nhận ra sự kinh ngạc trong ánh mắt của mọi người. Ông ta quay sang Bạch An An, cô khoác tay ông ta như cô gái nhỏ, miệng nở nụ cười vô cùng dịu dàng. Trương Ngân Thiên cảm thấy rất đặc ý, ông ta nói với người trợ lý ở đằng sau: "Để chị dâu chủ ngồi bên cạnh tôi."

Một câu nói thân nhiên nhưng giống một trái bom thả xuống phòng tiệc.

Trái bom đánh tan phỏng đoán của mọi người. Hóa ra không phải tình nhân, không phải công cụ ảm giường mà là chị dâu.

Câu nói của Trương Ngân Thiên cũng như trái bom dội vào lòng Bạch An An. Cô sững sờ mất nửa phút mới ngồi xuống vị trí người trợ lý vừa sắp xếp, trái tim cô lạnh ngắt.

Trước đây Bạch An An không biết, một khi Trương Ngân Thiên cung chiều phụ nữ, hóa ra ông ta có thể sùng đến mức này.

Những người có mặt ở đây đều là nhân vật bí ẩn trong giới xã hội đen mà giới cảnh sát Trung Quốc mong muốn tìm ra chân tướng từ lâu. Ông ta có thể tùy tiện để một cảnh sát hình sự quốc tế ngồi bên cạnh. Tuy chỉ là ăn com uống rượu, tuy không bàn công việc nhưng cũng khiến Bạch An An hết sức bất ngờ.

Mọi người lần lượt chúc rượu Trương Ngân Thiên và cộng ly với Bạch An An. Từ lượng của cô không tồi nhưng sao có thể độ với bọn họ. Sau khi uống mười mấy ly, Trương Ngân Thiên quay sang quan sát gương mặt đỏ bừng của Bạch An An, lúc này ông ta mới bảo người đổi ly nước hoa quả cho cô.

"Đáng lẽ phải đổi từ lâu mới đúng." Giọng điệu của cô lúc say hơi là lạ.

Trương Ngân Thiên cười ha hả, ông ta cúi đầu hôn Bạch An An ngay trước mặt mọi người.

Những kẻ có mặt đều là người thông minh, ai không biết đoán ý qua lời nói cử chỉ của lão đại? Tuy sự xuất hiện bất ngờ của "chị dâu" khiến họ trở tay không kịp, nhưng họ nhanh chóng tặng quà gấp mặt cho "chị dâu".

"Chị dâu, hôm trước tôi có chuẩn bị một du thuyền nhỏ cho lão đại. Hôm nay gặp chị dâu, chỉ bằng mượn hoa dâng Phật."

"Chị dâu, tôi buôn bán nhỏ, chỉ có ít kim cương. lát nữa tôi sẽ bảo người đem đến đây tặng chị."

...

Bạch An An không nhận. Trương Ngân Thiên nói thân nhiên: "Đều là người nhà mình, em cứ nhận đi." Thế là buổi tối hôm đó, Bạch An An miễn cưỡng nhận số của cái có lẽ mấy đời cô cũng không kiếm nổi. Thấy cô lộ vẻ bất an, Trương Ngân Thiên cười: "Nếu em không thích, tôi sẽ tặng em thứ càng tốt hơn." Nhân lúc mọi người không để ý, ông ta cắn nhẹ vành tai Bạch An An thăm thẳm: "Ngoan ngoan đi theo tôi. Em cần gì, tôi đều cho em hết."

Nghe câu này, Bạch An An rung mình. Lòng cô rối như tơ vò, kỳ thực ông ta biết hết đúng không? Biết dù cô thất thân với ông ta, dù bây giờ cô tỏ ra ôn thuận phục tùng, nhưng trong lòng cô vẫn có ý định bỏ đi và lật đổ ông ta. Vì vậy, một mặt ông ta cho cô biết, ông ta không trách cô, ông ta vẫn chiều chuộng cô như thường. Mặt khác, ông ta cố ý đưa cô đi gặp đàn em, công khai thân phận của cô. Qua ngày hôm nay, tin tức nhất định sẽ lan truyền ra bên ngoài. Mai sau dù cô có quay lại đội cảnh sát đi chăng nữa, chỉ e cô có trăm cái miệng cũng khó bẻ biện bạch.

Nghĩ đến đây, lòng cô càng nặng nề. Nhưng dưới ánh mắt cười cười sắc bén của Trương Ngân Thiên, Bạch An An chỉ còn cách giả vờ say khướt.

"Để vệ sỹ đưa tôi về là được." Cô lè nhè ở trong lòng ông ta.

"Tôi không muốn người đàn ông khác chạm vào người em." Trương Ngân Thiên cất giọng trầm thấp khàn khàn, ngữ khí đầy vẻ yêu thương. Hai hàng nước mắt chảy dài trên gò má Bạch An An. Trương Ngân Thiên làm gì không hiểu? Ông ta hôn sạch nước mắt của cô: "Biết sai là được rồi."

Bạch An An nằm trên giường, nhìn ông ta sửa sang lại quần áo rồi đi lên phòng tiệc. Trong lòng cô đắng chát vô cùng, Trương Ngân Thiên nhầm rồi, cô đúng là yêu ông ta, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ đi theo ông ta dù sống cùng ông ta hơn một năm nay. Cô chính là một người phụ nữ kỳ quái, một mặt cô buông thả bản thân để tình yêu sinh sôi nảy nở, mặt khác cô có mưu đồ, một ngày nào đó cô sẽ tay bắt ông ta.

Khi tiếng bước chân của Trương Ngân Thiên hoàn toàn biến mất, Bạch An An đứng bật dậy, bộ dạng của cô hoàn toàn tỉnh táo. Cô tiến lại gần cửa quan sát tình hình bên ngoài qua lỗ mắt mèo, thấy hai vệ sỹ đang ngồi ở phòng khách trò chuyện. Đây là phòng tổng thống của khách sạn nên giống một căn hộ tiện nghi. Bạch An An nhón chân đi về thư phòng ở bên cạnh. Cô biết căn phòng này được Trương Ngân Thiên thuê trọn cả năm, cô dựa thói quen sắp xếp của Trương Ngân Thiên, mở ngăn kéo tìm một tập tài liệu. Cô mở ra, chụp vài trang rồi lại đặt về chỗ cũ nguyên vẹn.

Bạch An An làm xong những việc này, vệ sỹ ở phòng ngoài vẫn không hề phát giác. Cũng phải cảm ơn lòng chiếm hữu cực lớn của Trương Ngân Thiên, cô giả vờ say rượu, cố ý để váy áo xộc xệch, dây áo ngực tuột cả xuống, vì vậy ông ta bắt vệ sỹ tránh ra xa.

Bạch An An quay về phòng ngủ, rút thẻ nhớ từ máy ảnh kẹp vào lớp trong áo lót của cô. Ở đây đã có hai thẻ nhớ, đều là thành quả cô thu được trong hai ba tháng nay, khi Trương Ngân Thiên lơ là cảnh giác với cô.

Bạch An An bỏ áo lót vào va li của cô, ngồi ngây người một lúc. Sau đó cô đi tắm, ra khỏi nhà tắm, như thường lệ cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm cỡ lớn. Cô ngồi xuống giường bật máy sấy tóc. Trong tiếng kêu ù ù của máy sấy tóc, cô đột nhiên nghe thấy tiếng động nhẹ.

Trương Ngân Thiên nói ông ta sẽ ở lại bữa tiệc đến nửa đêm, vậy thì ai đột nhập vào phòng cô?

Người Bạch An An vẫn bất động, nhưng cô đột ngột vung tay phải về phía sau.

Thân hình gầy gò của người đàn ông né tránh. Dưới ánh đèn mờ mờ, gương mặt anh ta tỏ ra phẫn nộ: "An An..."

Máy sấy tóc trong tay Bạch An An rơi xuống đất, cô tưởng mình đang nằm mơ: "Sur huynh..."

Người đàn ông mặc bộ đồ nhân viên phục vụ của khách sạn chính là Lý Thành. So với một năm trước, trông anh lúc này tiêu tụy đi nhiều. Hơn một năm nay, Lý Thành chưa bao giờ từ bỏ việc điều tra tung tích của Trương Ngân Thiên và Bạch An An. Tháng gần đây, Trương Ngân Thiên có một số hoạt động công khai tại Bắc Kinh, trong khi đó bên công an tạm dừng việc điều tra ông ta. Lý Thành nhiều lần đề nghị với cấp trên nhưng đều bị bác bỏ, cuối cùng anh đành phải tự ý hành động.

Lý Thành biết hôm nay tập đoàn Long Đăng tổ chức tiệc tất niên. Vừa rồi, sau khi Trương Ngân Thiên và Bạch An An rời khỏi phòng, anh đã đột nhập vào đây, trốn sau rèm cửa sổ. Lúc Bạch An An quay lại, anh nhìn thấy cô say rượu được Trương Ngân Thiên dìu về. Đợi đến khi cô tắm xong, anh mới xuất hiện trước mặt cô.

"Sao anh lại ở đây?" Nghĩ đến tầng tầng lớp lớp bảo vệ trong và ngoài khách sạn, Bạch An An lo lắng vô cùng.

"Hơn một năm nay em luôn ở bên cạnh Trương Ngân Thiên?" Lý Thành gần như đồng thời lên tiếng. Chỉ là sau khi hỏi ra miệng, lòng anh càng đau đớn.

Bạch An An cắn môi, nhớ đến lần bị Trương Ngân Thiên bắt ở Tam Á, sắc mặt cô u ám: "Lúc cấp trên sắp xếp em đi nghỉ mát ở Tam Á, em đã bị ông ta bắt cóc."

Lý Thành nắm tay mạnh xuống mặt bàn: "Trong Cục cảnh sát có nội gián của ông ta."

Bạch An An nghĩ đến điều đó từ lâu. Nhưng bây giờ cô biết, với thể lực của Trương Ngân Thiên, "nội gián" là điều quá đơn giản. Từ Bắc Kinh đến các tỉnh lẻ, từ lãnh đạo trung ương đến địa phương, ông ta đều có mối quan hệ rộng rãi, vì thế bao năm qua việc làm ăn của ông ta mới thuận buồm xuôi gió. Mạng lưới của ông ta nằm ngoài sự tưởng tượng của Bạch An An, cũng vượt quá sự nhận biết của Lý Thành. Chỉ là bây giờ, cô không biết nói với Lý Thành thế nào để anh hiểu.

Thấy Bạch An An im lặng, Lý Thành túm cánh tay cô: "Đi theo anh!"

Bắt gặp ánh mắt hung hãn của Lý Thành, trong lòng Bạch An An vừa đau đớn vừa sợ hãi, cô dùng sức giật khỏi tay Lý Thành: "Anh đừng kích động, chúng ta không thể thoát ra ngoài. Anh hãy tạm thời trốn đi, đợi ngày mai bọn họ không phòng bị, anh hãy tìm cơ hội rời khỏi nơi này."

Bạch An An nói thật lòng. Nếu muốn trốn thoát, cô cần có một cơ hội cực kỳ chắc chắn, cần sự tin tưởng tuyệt đối của Trương Ngân Thiên. Trong thời gian qua, không phải cô chưa từng thử bỏ trốn, nhưng không lần nào thành công. Một số lần bị bắt về, Trương Ngân Thiên chỉ véo má cô, thái độ tỏ ra dung túng, ông ta thường nói: "Bé con, đừng tự hành hạ mình nữa." Nhưng cũng có lúc ông ta rất tức giận. Ông ta không phải là người tử tế, đối với kẻ phản bội ông ta, ông ta có trăm nghìn thủ đoạn hành hạ. Tuy ông ta không nỡ làm cô bị thương nhưng ông ta cũng có cách gây vò cô. Hôm nay lại xuất hiện thêm Lý Thành, nếu anh bị bắt, không cần tưởng tượng cũng biết anh khó bảo toàn mạng sống.

Lý Thành tuy là người thâm trầm chín chắn nhưng khi gặp lại Bạch An An, anh hoàn toàn mất đi năng lực phán đoán. Thấy cô không tình nguyện, trong đầu anh chợt hiện ra hình ảnh anh vừa được chứng kiến. Trương Ngân Thiên ôm chặt cô, quần áo của hai người xộc xệch. Trước khi ông ta rời khỏi đây, bọn họ còn hôn nhau quên cả trời đất. Anh ta không biết người phụ nữ mặt đỏ bừng bừng ở trong lòng Trương Ngân Thiên rốt cuộc yêu ai?

"Em yêu ông ta?" Lý Thành nghe giọng nói của anh có vị đắng chát kỳ lạ.

Bạch An An ngây người, nhưng cô không phủ nhận.

Cô không phủ nhận, ánh mắt hổ thẹn của cô dời đi chỗ khác, không dám đối mắt Lý Thành. Mười đầu ngón tay cô nắm chặt váy dài.

Tìm Lý Thành đau đến mức không chịu nổi, anh quay người đi ra cửa mà không nhìn cô thêm một lần.

"Đừng..." Bạch An An hoảng hốt túm tay Lý Thành, nhưng anh giật khỏi tay cô. Đúng lúc này, bên ngoài vọng vào tiếng bước chân và tiếng nói trầm thấp: "Cô ấy ngủ chưa?"

Bạch An An cứng đờ người, Trương Ngân Thiên đã quay về.

Bất chấp sự cự tuyệt của Lý Thành, Bạch An An kéo tay Lý Thành đến bên tủ quần áo và đẩy anh vào trong. Cô nói nhỏ vào tai anh: "Em xin anh! Hãy cố nhẫn nhịn! Nếu anh muốn lật đổ ông ta thì đừng lên tiếng! Ngày mai em sẽ đưa anh đi! Ông ta sẽ giết anh và giết cả em đấy!"

Viên mắt Lý Thành đỏ hoe, anh túm váy cô kéo lại, giữ mặt cô và hôn mạnh xuống.

Đây là một nụ hôn vô cùng tuyệt vọng. Bạch An An chưa bao giờ thấy Lý Thành có tâm trạng kích động như vậy. Cô bị hôn đến mức ngạt thở. Nghe tiếng tay nắm cửa chuyển động, toàn thân cô hóa đá.

Đúng lúc cánh cửa phòng mở ra, Lý Thành buông người Bạch An An, cửa tủ khép lại.

Bạch An An đứng trước tủ quần áo, nhìn Trương Ngân Thiên bằng ánh mắt sợ hãi.

Nhưng chỉ vài giây sau, cô vội vàng xông tới đỡ người ông ta. Cô phải đưa ông ta tránh xa tủ quần áo, tránh càng xa Lý Thành càng tốt.

"Em khóc đấy à?" Trương Ngân Thiên giơ tay lau những giọt nước mắt không biết rơi xuống má Bạch An An từ bao giờ, sau đó ông ta đưa tay lên miệng liếm qua.

"Anh đi tắm đi..." Cô đỡ Trương Ngân Thiên tới nhà tắm, thân hình cao lớn say rượu của ông ta dồn xuống vai cô. Đến cửa nhà tắm, ông ta cười khê, giơ tay kéo cô vào bên trong.

"Không...tôi không muốn..." Bạch An An mở miệng cầu xin ông ta. Nhưng Trương Ngân Thiên đã say khướt. Ông ta trong lúc không tỉnh táo có phần thô lỗ chứ không nho nhã dịu dàng như thường lệ. Tính cách của ông ta tiềm ẩn sự tàn nhẫn, sự tàn nhẫn hung bạo của một bố già lúc này bộc phát ra bên ngoài.

Trương Ngân Thiên có sức mạnh kinh hồn, ông ta đè Bạch An An trong bồn tắm, như một con sói không biết mệt mỏi, chiếm hữu cô hết lần này đến lần khác.

Ban đầu, Bạch An An nghiêng răng, thế nhưng ông ta đã quá quen thuộc cơ thể cô, kỹ xảo thành thực hơn cô nhiều lần. Bạch An An nhanh chóng bị ông ta làm cho thần hồn điên đảo, không thể không chế bản thân. Cô bật khóc, cô không thể kiềm chế tiếng rên rĩ. Thậm chí lúc ông ta nhấn sâu vào người cô, cô bắt đầu kêu lớn tiếng.

Cửa phòng tắm vẫn mở toang, bên ngoài là phòng ngủ. Bạch An An biết những tiếng động này sẽ truyền ra ngoài rõ mồn một. Không chỉ Lý Thành, mấy người vệ sỹ ở phòng khách có khi cũng nghe thấy.

Vào giây phút đó, Bạch An An vô cùng cảm hận người đàn ông đang ở trên người cô. Cô biết ông ta cũng hận cô, hận cô rõ ràng có tình cảm với ông ta nhưng từ đầu đến cuối không chịu hoàn toàn thân phục. Ông ta phải đè nén nỗi hận một thời gian dài nên nhân dịp tối nay uống say, ông ta muốn phát tiết, muốn cho tất cả mọi người biết, cô thuộc về ông ta. Ông ta không nề hà dùng cách của giống đực để chinh phục cô.

Rất lâu sau đó, Trương Ngân Thiên mới dừng lại. Ông ta bế Bạch An An lúc này đã mất hết sức lực quay về phòng ngủ. Khi nằm xuống giường, toàn thân Bạch An An hoàn toàn tê liệt, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một làn gió đêm mát lạnh thổi vào.

Cô nghĩ, Lý Thành sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Ban này, vào giây phút anh nhìn thấy cô qua cái gương treo tường trong nhà tắm, cô và anh đã trở thành hai người đứng ở hai chiến tuyến.

Lúc ở trong nhà tắm, vào thời khắc trước khi Trương Ngân Thiên phóng ra, Bạch An An vô tình nhìn thấy gương mặt của Lý Thành ở trong cái gương đối diện cô.

Khi đó thân thể cô và Trương Ngân Thiên quấn lấy nhau như loài động vật. Qua cái gương lớn treo trên tường, cô còn thấy rõ cảnh này, huống hồ là Lý Thành.

Bạch An An nhìn thấy Lý Thành giương súng, nhắm thẳng vào Trương Ngân Thiên. Phản ứng của Bạch An An hoàn toàn theo bản năng, cô không biết lấy đâu ra sức lực, xoay người đẩy Trương Ngân Thiên vào tường rồi đè lên người ông ta, dùng tấm lưng trần của cô che chở cho ông ta, đối diện với nòng súng của Lý Thành.

Bạch An An đợi rất lâu nhưng không thấy Lý Thành nổ súng. Cô chỉ có thể cúi đầu, ra sức hôn lên hai mắt Trương Ngân Thiên, không để ông ta nhìn ra cảnh tượng bất bình thường ở sau lưng cô.

Ông ta ở trước mặt cô, còn anh ở sau lưng cô.

Cô đã lựa chọn quay lưng về phía Lý Thành.

Nhưng liệu cô có thể từ bỏ lương tri và tín ngưỡng của bản thân?

Bạch An An bỏ trốn vào một buổi tối trời mưa tầm tã.

Hôm đó là sinh nhật lần thứ ba mươi tám của Trương Ngân Thiên. Ông ta thuê trọn gói một khách sạn sang trọng nhất Bắc Kinh để tổ chức tiệc sinh nhật. Ngày hôm đó, ông ta làm chủ buổi tiệc với tư cách chủ tịch tập đoàn làm ăn chân chính. Ông ta đến khách sạn từ sớm để đón khách.

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch An An xuất hiện trước công chúng sau gần hai năm đi theo Trương Ngân Thiên. Cô biết, sáng sớm ngày mai, giới truyền thông và internet sẽ đưa tin về vị hôn thê trẻ tuổi của ông chủ giàu có Trương Ngân Thiên.

Đây cũng là cơ hội duy nhất của cô trong hai năm qua.

Bởi vì khách mời dự tiệc rất đông, vì cô cùng Trương Ngân Thiên từng đến khách sạn này nhiều lần, cũng bởi vì khách mời của Trương Ngân Thiên ngày hôm đó xuất hiện nhiều nhân vật quan trọng, nên ông ta mới phân tâm, cô mới có cơ hội thoát thân.

Bạch An An lên vào nhà vệ sinh, thay đổi bộ đồ khác. Trong lúc chuẩn bị ra ngoài, cô buộc phải động thủ với mấy vệ sỹ của Trương Ngân Thiên. Cô cảm thấy may mắn là thân thủ của cô không đến nỗi xuống dốc. Lâu lắm rồi cô không đánh nhau, có lẽ ngay cả Trương Ngân Thiên cũng quên mất cô vốn giỏi võ nghệ.

Thân thủ của Trương Ngân Thiên rõ ràng không bằng Bạch An An, nhưng tại sao lúc ở trên giường, cô luôn bị ông ta chế ngự?

Bạch An An không dám nghĩ ngợi nhiều, cô trà trộn vào đám người đi ra cửa sau khách sạn. Cô đã không còn đường quay về. Trong túi áo cô có tập tài liệu, là động lực giúp cô kiên trì ở bên cạnh Trương Ngân Thiên suốt hai năm qua. Cô tự nhủ với bản thân như vậy.

Lúc mưa ngừng rơi, Bạch An An đã yên vị trong phòng một nhà trọ rẻ tiền. Cô thầm nghĩ, khi Trương Ngân Thiên phát hiện cô bỏ đi, mưa gió đã xóa sạch vết chân cô, mang theo mọi dấu vết của cô, liệu ông ta có tối sầm mặt, nổi cơn lôi đình? Nếu một ngày ông ta phát hiện, cô thậm chí thu thập chứng cứ phạm tội của ông ta, không biết ông ta sẽ có biểu hiện như thế nào?

Trốn ở khách sạn ba ngày, Bạch An An liên lạc với lãnh đạo tổng bộ Interpol khu vực châu Á Thái Bình Dương, chính là người sỹ quan cảnh sát cùng Cục phó đến thuyết phục cô lần trước. Cô không dám liên hệ với Cục phó, bởi vì tháng trước khi cùng Trương Ngân Thiên đi chơi golf, cô vô tình nhìn thấy một người trông rất giống Cục phó ở gần đó. Chỉ là lúc bấy giờ, Bạch An An diện đồ sang trọng, Cục phó sao có thể nhận ra cô chính là cô cảnh sát nằm vùng của hai năm trước.

Ngữ khí của người sỹ quan có vẻ rất kinh ngạc: "An An? Chúng tôi tưởng cô đã mất tích."

Trong lòng Bạch An An hơi khó chịu. Lần trước Lý Thành đã tìm ra tung tích của cô, cô không tin với thân phận của người sỹ quan này, ông ta không nắm được hành tung của cô. Chỉ e ông ta cũng giống Lý Thành, cho rằng cô đã đi theo Trương Ngân Thiên, trở thành nỗi nhọc của ngành cảnh sát.

"Trong tay tôi có một số tài liệu có giá trị, về việc Trương Ngân Thiên buôn lậu vũ khí ủng hộ tổ chức khủng bố." Bạch An An cất giọng bình thản: "Tài liệu này có thể định tội ông ta."

Người sỹ quan quả nhiên kinh ngạc đến mức sững sờ. Một lúc sau ông ta mới hỏi: "Vậy sao? Thế thì tốt quá, cô thu thập được tài liệu gì?"

Khi ông ta hỏi câu này, trong lòng Bạch An An đột nhiên xuất hiện một cảm giác bất an, nhưng cô không có thời gian tìm hiểu sâu hơn. Cô báo cáo chi tiết với người sỹ quan, sau đó bổ sung: "Tôi hy vọng có thể quay lại đội hình cảnh sát."

Người sỹ quan thuận miệng nhận lời, đồng thời nói cho Bạch An An địa điểm gặp mặt nhận tài liệu.

"Bây giờ cô đang ở đâu?" Sau khi kết thúc cuộc trao đổi, người sỹ quan đột ngột hỏi.

Chính câu hỏi này khiến Bạch An An giật mình. Trực giác mách bảo cô có điều gì đó không đúng.

"Tôi không ở Bắc Kinh." Cô nói dối: "Tôi sẽ về gặp ông đúng hẹn."

Buổi tối trước ngày hẹn gặp người sỹ quan Interpol, Bạch An An lặng lẽ đến quán trà đã định. Cô núp trong bồn cây xanh bên ngoài quán trà nhiều tiếng đồng hồ. Vào lúc bốn giờ sáng, cô nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc dừng lại trước quán trà.

Sau đó, Bạch An An nhìn thấy Trương Ngân Thiên xuống xe.

Ông ta đi một mình, không có vệ sỹ đi cùng. Ông ta đứng trong đêm tối, tựa người vào thân xe, châm một điếu thuốc rồi nhìn lên quán trà đóng cửa kín mít không một bóng người.

Gương mặt không còn trẻ trung của Trương Ngân Thiên lập lòe trong ánh lửa. Sau khi hút hết điếu thuốc, ông ta mới lên xe và phóng đi.

Vào giây phút đó, Bạch An An đột nhiên muốn hủy hết chứng cứ phạm tội của Trương Ngân Thiên.

"Ông ta yêu mình", cô nghĩ. Vì vậy ông ta mới một mình đến đây trong đêm tối. Cho dù ông ta là bố già ở đại lục, cho dù cô không thể hiểu thế giới của ông ta, nhưng ông ta vẫn yêu cô và dung túng cô hết lần này đến lần khác.

Cho dù bây giờ, cô đang muốn lấy mạng ông ta.

Đến lúc trời tờ mờ sáng, Bạch An An đứng dậy đi ra khỏi lùm cây. Cô đứng ở đầu đường nhìn dòng xe nườm nượp qua lại, phát hiện cô không có nơi nào để đi.

Bạch An An quyết định đi thành phố Lâm tìm Lý Thành là do trong lúc không biết đi đâu về đâu, cô bỗng nhận được điện thoại của anh.

Hóa ra Lý Thành cũng là người của tổ chức Interpol, trong thời gian qua anh cũng cố gắng giúp cô. Có người báo tin cho anh biết, cô đã trốn ra ngoài nên anh lập tức tìm cách liên lạc với cô.

"Tại sao em lại bỏ trốn?" Lý Thành hỏi bằng ngữ khí lạnh lùng.

Bạch An An không nói ra lời, nước mắt chảy giàn giụa trên mặt cô.

"Đến thành phố Lâm đi." Viên mất Lý Thành đỏ hoe: "Hãy đến bên anh, An An, anh sẽ bảo vệ em"

"Không, em không thể!"

"Nếu em không đến, anh sẽ đi tìm em. Dù sao anh cũng chẳng bận tâm chuyện thân phận bị bại lộ. Nếu em không đi thì hãy đợi nhật xác anh." Lý Thành tỏ thái độ cứng rắn hiếm thấy với Bạch An An.

Cuối cùng Bạch An An cũng đi thành phố Lâm. Cô sống trong lồng son của Trương Ngân Thiên một thời gian dài nên khi được tự do, cô có cảm giác không mấy thích ứng.

Ở thành phố Lâm, Bạch An An làm quen với một người phụ nữ của trùm xã hội đen, đó là Mộ Thiện. Mỗi lần gặp Mộ Thiện, Bạch An An đều vô cùng ngưỡng mộ. Mộ Thiện may mắn biết bao, bạn trai cô cũng dính dáng đến giới hắc đạo. Thế nhưng vị lão đại của khu vực Tây Nam này có thể vì Mộ Thiện cái tà quy chính. Dù Trần Bắc Nghiêu phải ngồi tù đi chăng nữa, bọn họ vẫn có thể ở bên nhau.

Còn người đàn ông của Bạch An An thì sao? Một kẻ hết hy vọng về cô, còn một người muốn bám vằm cô.

Cuộc gặp gỡ với Lý Thành không đến nỗi ngượng ngập như Bạch An An tưởng tượng. Không giống tâm trạng nổi điên bất bình thường của buổi tối hôm đó, Lý Thành ngày hôm nay khôi phục lại vẻ trầm ổn như trước kia. Anh vẫn là người anh trai trầm mặc ít lời rất độ lượng yêu thương cô. Anh không hề nhắc đến Trương Ngân Thiên, cũng không hỏi cô sau này định thế nào. Anh đưa cô đi dạo quanh thành phố Lâm, thưởng thức các món ngon và kể cho cô nghe mối quan hệ giữa anh, Trần Bắc Nghiêu và Châu Á Trạch.

Bạch An An vốn định chỉ tạm thời ở đây vài ngày, cô không muốn gây phiền phức cho Lý Thành. Nhưng khi bắt gặp cô xách túi lên lút bỏ đi, Lý Thành ôm chặt lấy cô.

"Anh sẽ đi cùng em." Lý Thành gạt túi hành lý trong tay Bạch An An: "Anh sẽ từ bỏ tất cả. An An, chúng ta bắt đầu lại được không em?"

Bạch An An biết, sở dĩ Lý Thành có ý nghĩ đó là do anh muốn cứu rỗi bản thân, vì anh cảm thấy áy náy về những việc anh làm với Trần Bắc Nghiêu. Thế nhưng, cô không còn là Bạch An An của ngày nào, trong lòng cô có chi có hình bóng một người, trái tim cô đã hoàn toàn tê liệt.

"Em xin lỗi...Em đã..." Bạch An An đẩy người Lý Thành.

Anh ôm cô càng chặt hơn: "Cô bé ngốc nghếch, em chỉ là nhất thời mất phương hướng mà thôi."

Thiên thần của tôi, là em bị lạc lối. Em vốn là người lương thiện, tôi biết bản thân em cũng không muốn trầm luân. Xin em đừng từ chối tôi, xin em hãy quay về bên tôi.

Bạch An An khóc nức nở.

Đêm hôm đó, Bạch An An lên giường cùng Lý Thành. Về phương diện tình yêu, từ trước đến nay anh luôn là người cố chấp. Dù Bạch An An phản bội anh, anh cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ yêu người con gái khác. Tình cảm của anh bị đè nén bao năm, cuối cùng cô cũng trở lại vòng tay của anh. Anh phải chứng minh cho cô thấy, người phụ nữ anh yêu thương, tiểu sư muội của anh đúng là chỉ nhất thời lạc lối.

Về phần Bạch An An, cô vừa hồ thẹn, vừa tin tưởng vừa cảm động trước tình cảm của Lý Thành. Lúc anh hôn cô, cô ngửi thấy mùi vị đàn ông sạch sẽ của ngày nào. Cô cảm nhận được một sự bình ổn và an toàn đã đánh mất từ lâu. Trong tâm trạng hỗn loạn đó, cô không thể cự tuyệt vòng tay anh. Cô cũng muốn thoát khỏi cơn ác mộng về Trương Ngân Thiên, muốn chứng minh bản thân cô có thể bắt đầu cuộc sống mới, một cuộc sống trong sạch, an lành, với một người đàn ông yêu cô đến đâu bạc răng long.

"Em có thích không?" Lúc tiến vào người cô, Lý Thành rụt rè hỏi.

"Uhm...Thích..." Bạch An An trả lời. Động tác của anh cứng nhắc ngượng ngập, không giống Trương Ngân Thiên. Ông ta chiếm đoạt mạnh mẽ, khiến cô điên cuồng mê đắm.

Sáng hôm sau Bạch An An tỉnh dậy, Lý Thành vẫn đang ngủ say. Ngắm nhìn gương mặt Lý Thành, Bạch An An đã có quyết định. Cô sẽ rời khỏi thành phố Lâm, cô sẽ rời xa Lý Thành.

Nếu cô không còn yêu anh, cô không thể làm liên lụy đến người đàn ông này.

Nếu không bị người của Trương Ngân Thiên bắt về, Bạch An An chắc sẽ tìm đến một làng quê nào đó, sống cô độc đến già. Cô từng là một cảnh sát đơn thuần đầy nhiệt huyết, nhưng sinh mệnh của cô, tình yêu và sinh khí của cô sau khi gặp Trương Ngân Thiên đã hoàn toàn cạn kiệt.

Bạch An An nhớ rõ, hôm bị người của Trương Ngân Thiên bắt đi. Đám thuộc hạ của ông ta kiêng nể thân phận của cô nên không dám động thủ với cô. Nhưng khi nhìn thấy xe ô tô của Lý Thành nổ tung, cô đã phản kháng kịch liệt, đã thương không ít người. Sau đó đám thuộc hạ của Trương Ngân Thiên phải trói chân tay mới có thể đưa cô về.

Lúc Trương Ngân Thiên gặp lại Bạch An An, cô mặc bộ quần áo thùng thình rề tiền, chân tay bị trói chặt, nằm trên nền đất trong căn phòng ở ngôi biệt thự như con cừu non chờ bị cắt tiết.

"Bé con, tôi không trách em." Trương Ngân Thiên quần áo chỉnh tề, nhìn cô từ trên cao, sắc mặt ông ta vô cùng lạnh lẽo: "Trước đây tôi đã quá dung túng em."

Là tôi dung túng em, nên mới để em lên giường của thằng đàn ông khác. Là tôi quá cả tin, mới để em đâm một nhát vào sau lưng, làm tôi vĩnh viễn không

thể trở mình.

Bộ dạng của Trương Ngân Thiên buổi tối hôm đó khiến Bạch An An cảm thấy rất sợ hãi. Ông ta không đánh cô, cũng không trách mắng cô. Ông ta chỉ nhẹ nhàng lột quần áo của cô, dùng vòi hoa sen tắm rửa hết lần này đến lần khác, từ trong ra ngoài không sót một chỗ nào. Sau đó, ông ta lấy một hộp thuốc,倒了 một viên đưa cho cô.

Bạch An An không lên tiếng thối nặc, lập tức nuốt chửng viên thuốc. Cô nhanh chóng có phản ứng, toàn thân bải hoải nhưng tinh thần vô cùng hưng phấn. Buổi tối hôm đó bọn họ làm tình rất hòa hợp. Sau khi kết thúc, Trương Ngân Thiên ôm cô trong lòng, ông ta nói dịu dàng: "Dùng nhiều loại thuốc này, cơ bắp toàn thân sẽ dần mất đi khả năng vận động. Như vậy cũng tốt, em nói có đúng không?"

Bạch An An gật đầu, đúng là rất tốt.

Cô đã giao chứng cứ phạm tội của Trương Ngân Thiên cho Lý Thành. Ông ta sẽ bị tù một gông. Bây giờ cô chẳng còn gì để lưu luyến nên không hề có cảm giác sợ hãi.

Sau đó Bạch An An bỗng dưng có thai, quan hệ căng thẳng giữa bọn họ mới dần thay đổi.

Ban đầu, Bạch An An không muốn đưa bé ra đời. Nhưng về sau cô đột nhiên chờ đợi đứa con trong bụng, thậm chí còn cảm thấy vui mừng vì đây là con của cô và ông ta. Trương Ngân Thiên tỏ ra bình thản, ông ta lập tức cho cô ngừng sử dụng thuốc, đồ ăn uống trong nhà bắt đầu được chú ý hơn. Ông ta không nói một lời nào, chỉ cử người canh chừng cô 24/24.

Lúc Bạch An An mang thai ở tháng thứ năm, thai nhi trong bụng lần đầu tiên động đậy. Khi đó, Bạch An An đang ngồi xem sách nuôi dạy con cái, Trương Ngân Thiên ngồi đọc báo ở phía đối diện.

Cô tiến lại gần ông ta, cầm tay ông ta đặt lên bụng mình.

"Thằng bé đang động đậy." Cô nói khẽ.

Trương Ngân Thiên ngẩng đầu liền bất giác nụ cười dịu dàng và ánh mắt sáng ngời của Bạch An An, đồng thời ông ta cảm nhận được động tĩnh của thai nhi ở trong bụng mẹ. Trương Ngân Thiên đột nhiên như bị xát muối trong lòng, ông ta hất tay cô, đứng dậy về phòng mình. Bạch An An nhìn theo bóng lưng ông ta, trong giây lát không nổi rời ánh mắt.

Sáng ngày hôm sau, Bạch An An tỉnh giấc. Vừa mở mắt, cô liền nghe thấy giọng nói trầm ấm đầy ý cười ở bên cạnh: "Con sâu lười cuối cùng cũng dậy rồi."

Bạch An An nhướn mắt, thấy Trương Ngân Thiên đang ngồi bên cạnh giường. Ánh mắt ông ta tràn ngập yêu thương, nụ cười dịu dàng như lần đầu gặp gỡ.

Cô lặng lẽ ôm chặt ông ta. Đây là lần đầu tiên cô cam tâm tình nguyện.

Thời kỳ mang thai đến trước khi qua đời là giai đoạn hạnh phúc nhất của Bạch An An, cũng là khoảng thời gian cô cảm thấy cô và Trương Ngân Thiên yêu đương thật sự. Cô phảng phất như quay lại tuổi đôi mươi tràn đầy sức sống, lúc nào cũng chỉ muốn dính chặt vào ông ta. Trước mặt Trương Ngân Thiên, Bạch An An tha hồ nũng nịu, làm mình làm mẩy như cô gái nhỏ. Trong khi Trương Ngân Thiên rất hưởng thụ điều đó, hưởng thụ sự ỷ lại của cô.

Vào hôm chuyển dạ, Bạch An An nằm trong phòng đẻ, Trương Ngân Thiên ở bên cạnh nắm chặt tay cô, không ngừng dịu dàng vỗ về cô. Trong lúc đau đến mức đầu óc quay cuồng, Bạch An An đột nhiên hỏi: "Ngân Thiên, tại sao anh lại thích tôi?"

Khi đó, phòng đẻ có mặt bác sỹ phụ sản giỏi nhất nước và một đồng hồ lý y tá. Phu nhân trẻ tuổi của chủ tịch Trương tự nhiên hỏi câu này, tất cả đều vờ như không nghe thấy.

Trương Ngân Thiên nghiêm giọng: "Cô bé, chuyên tâm sinh con."

"Không, anh hãy nói cho tôi biết lý do tại sao?". Bạch An An cảm thấy cơ thể quá đau đớn, cô nghĩ có lẽ cô sẽ chết vì khó sinh. Cô không thể bỏ qua cơ hội cuối cùng này. Cô nói gấp gáp: "Thật ra tôi cũng đâu có gì đặc biệt, vừa buồn bình, ý chí lại không kiên định. Đến tôi cũng còn chán ghét bản thân, tại sao anh...tại sao anh không chịu tha cho tôi?"

Trương Ngân Thiên hơi biến sắc mặt, nhưng ông ta rất nhanh khôi phục lại vẻ bình thản. Ông ta cúi đầu nói nhỏ vào tai Bạch An An: "Cô bé ngốc nghếch, làm sao tôi biết được."

Làm sao tôi biết được người đó lại là em?

Nếu biết trước có ngày tôi sẽ yêu một người cảnh sát, tôi sẽ không để bản thân dính đầy máu tanh. Tuy nhiên, chúng ta gặp nhau quá muộn màng, tôi không còn trẻ, linh hồn tôi, tín ngưỡng của tôi đã đi theo một ý nghĩa khác. Đó là giá trị tồn tại của tôi, tôi không có cách nào từ bỏ.

Cũng như tôi không thể từ bỏ em, cô bé lương thiện thuần khiết của tôi.

---oOo---

Chương 70: Ngoại truyện 4: Bắc Thiện thời niên thiếu

Sự kiện Mộ Thiện vào cấp ba gây xôn xao ở trường. Gần như tất cả mọi người đều biết, người đứng đầu kỳ thi vào trường trung học số một là một nữ sinh, là thiên kim của thầy phó hiệu trưởng, hơn nữa còn là một cô bé xinh xắn.

Tất nhiên cũng có không ít nam sinh hoặc nữ sinh bĩu môi: "Có gì hay ho, trông lẳng lơ chết đi được" hoặc "con bé đó rất kiêu ngạo".

Những lời gièm pha này không ngăn cản Mộ Thiện trở thành hoa khôi được cả trường công nhận. Chỉ là nhờ sự uy nghiêm của thầy hiệu phó, không có học sinh nam nào dám theo đuổi Mộ Thiện dù cô đã nhập học một tháng nay.

Thế nhưng, trong giờ ra chơi thường có một số nam sinh hoặc nữ sinh đến cửa sổ lớp 10 (1) ngắm Mộ Thiện. Đám nam sinh tỏ ra mạnh dạn, bọn họ đu người lên cửa sổ, cười nói sôi nổi, mắt không rời khỏi cô gái xinh đẹp đang chuyên tâm đọc sách ở bàn cuối cùng. Đám nữ sinh tế nhị hơn, thường đi qua lớp 10 (1) tìm bạn học thời cấp hai hoặc người quen, trò chuyện một lúc mới làm như vô tình hỏi: "Mộ Thiện là bạn nào?"

Mộ Thiện không hề bận tâm đến ánh mắt của mọi người. Các thầy cô cũng rất tán thưởng thái độ tập trung trầm mặc của cô. Mọi người xem đi, Mộ Thiện đứng là học trò ngoan, cô bé đọc sách lịch sử chuyên tâm chưa kia?

Thực tế thì sao?

Mộ Thiện chăm chú đọc truyện tranh kẹp trong quyển giáo trình lịch sử. Bởi vì Quý Túc quên mất Mỹ Chu nên cô rất đau lòng. Đọc đến đoạn bi thương, thậm chí mắt cô còn long lanh giọt lệ. Bạn ngồi cùng bàn biết rõ trò của cô liền ghé sát: "Truyện gì mà hay thế? Cho tớ mượn đi!"

"Trò chơi kỳ bí". Mộ Thiện xem xong quyển truyện tranh liền đưa cho bạn, còn cô nằm bò ra bàn: "Tình yêu của bọn họ thật không thể tưởng tượng nổi."

(Trò chơi kỳ bí (Fushigi Yuugi) là bộ truyện tranh nổi tiếng Nhật Bản. Quý Túc và Mỹ Chu là tên hai nhân vật chính của truyện, tiếng Nhật là Tamahome và Miaka)

Bạn cùng bàn cười trêu chọc: "Cậu lúc nào cũng chỉ tình yêu với tình yêu, cẩn thận bị cô chủ nhiệm nghe thấy chết cậu."

Mộ Thiện mỉm cười, bạn cùng bàn tuy đã quen với gương mặt điềm sắc của cô nhưng vẫn ngây người, không thể thốt ra lời.

Bởi vì không ngừng sụt sùi trong khi đọc truyện tranh ở giờ tự học, Mộ Thiện cảm thấy bị tổn thương hết nguyên khí. Mấy tiết học tiếp theo, cô không mấy tập trung tinh thần. Bài vở của năm lớp mười, cô đã xem hết ở kỳ nghỉ hè cuối cấp hai. Nghe thầy giáo giảng bài, cô cảm thấy rất vô vị.

Đúng là buồn chán quá đi, hết nghe giảng bài, ghi chép, làm bài tập, thi học kỳ, thi cuối cấp. Sau đó là học đại học, công tác, lấy chồng sinh con. Mộ Thiện nghĩ, hình như cuộc đời của mỗi con người đều được quy hoạch như vậy, dù đường đi và phương hướng có thể khác nhau nhưng cuối cùng cũng không chệch khỏi công thức đó. Cô rất không thích cảm giác bị khống chế này. Cô nghĩ, trong tương lai cô phải làm gì đó khác mọi người. Nhưng cụ thể làm gì, cô vẫn chưa có định hướng.

Đến học kỳ hai năm lớp mười, Mộ Thiện đã bắt đầu làm đề thi của năm lớp mười một. Một lần trong giờ tiếng Anh, thầy giáo tiếng Anh phát hiện Mộ Thiện ném đề thi thầy vừa phát sang một bên, còn cô tập trung đọc sách. Thầy giáo hơi tức giận, nhưng khi nhìn kỹ lại mới thấy, Mộ Thiện đã làm xong đề thi vừa phát, cô đang xem sách phụ đạo thi đại học, thế là thầy giáo lặng lẽ bỏ lên bục giảng.

Năm lớp mười cứ thế trôi qua. Trong thời gian đó có hơn mười nam sinh lặng lẽ theo đuổi hoặc trực tiếp bày tỏ tình cảm với Mộ Thiện, tất cả đều bị cô từ chối. Vì vậy ngoài danh hiệu hoa khôi của trường, Mộ Thiện còn vác thêm danh hiệu "Mộ băng giá".

Năm lớp mười một mới khai giảng vài ngày, vào một buổi tối, vừa kết thúc tiết đầu của buổi tự học, Mộ Thiện liền xin phép cô chủ nhiệm rời khỏi trường, cô lấy lý do đau bụng nên muốn về nhà. Là học sinh xuất sắc có thành tích đứng đầu toàn khối lại không bao giờ đi muộn về sớm hay trốn học, cô chủ nhiệm sao có thể không phê chuẩn? Thậm chí cô tỏ ra quan tâm: "Ngày mai nếu em còn khó chịu thì cứ ở nhà nghỉ ngơi đi".

Mộ Thiện cảm ơn cô giáo, đeo ba lô ra về. Vừa rời khỏi cổng trường, cô lập tức chạy ngay đến cửa hàng truyện tranh.

Chủ cửa hàng nói hôm nay có truyện tranh mới của Tề Đăng Thiên Huệ, rất nhiều người đợi bộ truyện tranh này. Mộ Thiện quyết chí là người đầu tiên, vì vậy buổi tối cô mới nghỉ học sớm đến cửa hàng, đợi ông chủ đi nhập truyện tranh từ thành phố trở về.

(Tề Đăng Thiên Huệ, tên tiếng Nhật Saito Chiho là nữ họa sỹ truyện tranh nổi tiếng Nhật Bản)

Chủ cửa hàng quả nhiên không làm cô thất vọng, đưa cho cô hai bộ truyện tranh mới toanh. Trời vẫn còn sớm, Mộ Thiện ngồi ở cửa hàng, định đọc truyện đến hết giờ tự học mới về nhà.

Nào ngờ cô bị hút vào cuốn truyện tranh, đến khi cô ngẩng đầu, phát hiện muộn hơn ngày thường nửa tiếng đồng hồ.

Mộ Thiện không vội vàng. Cô bỏ truyện tranh vào ba lô, đi đường tắt về nhà. Bố mẹ cô đều là thầy cô giáo lớp mười hai, giờ tự học buổi tối hơn lớp mười một tiết, nếu cô đi nhanh, chắc sẽ về trước bố mẹ.

Đường tắt tất nhiên có sự nguy hiểm của đường tắt.

Con đường này không có đèn chiếu sáng, cũng không một bóng người, bốn bề tối đen như mực. Mặt đất lại rất trơn, là do người bán hàng ăn buổi sáng tùy tiện đổ dầu mỡ xuống đường. Vừa đi, Mộ Thiện vừa tưởng tượng cô đang lạc vào thế giới kỳ dị, mặt đất toàn gai nhọn. Còn cô hóa thân thành một nữ chiến binh đeo thanh gươm dài, ngẩng cao đầu tiến về phía trước.

"Trần Bắc Nghiêu, mày có ý gì hả?" Một giọng nói lạnh lùng đột nhiên vang lên trong đêm tối.

Nghe đến tên này, Mộ Thiện lập tức dừng bước.

Trần Bắc Nghiêu ư? Mộ Thiện từng nghe bạn cùng bàn nhắc đến tên này vài lần, nghe nói anh ta là nam sinh lớp mười hai, học kỳ này mới chuyển đến trường. Vừa nhập học, anh ta lập tức gây ra tiếng vang còn lớn hơn cô. Nghe nói thành tích ba môn toán lý hóa của anh ta vô cùng lợi hại, kỳ sát hạch đầu tiên đã đoạt vị trí số một của người luôn dẫn đầu toàn khối. Môn ngữ văn và tiếng Anh bình thường một chút, nhưng tổng thành tích cũng lọt vào Top 3. Quan trọng hơn, anh ta rất đẹp trai, là người yêu trong mộng của các nữ sinh lớp mười hai. Mộ Thiện không rảnh rỗi đến mức cùng bạn chạy đi xem Trần Bắc Nghiêu. Nhưng nghe cô bạn cùng bàn kể lại, anh ta có nụ cười "giết người", Mộ Thiện càng hiếu kỳ không biết người này đẹp trai đến mức nào?

Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu tại sao lại xuất hiện ở nơi đây? Vào giờ này, học sinh lớp mười hai chưa kết thúc giờ tự học buổi tối.

Mộ Thiện bắt gặp quay đầu nhìn, chỉ thấy dưới ánh trăng lơ mờ, trong con ngõ nhỏ cách chỗ cô mười mấy mét có bảy tám thanh niên. Mộ Thiện không mấy bận tâm, lại quay đầu đi tiếp.

"Muốn đánh thì đánh đi, đừng nói những lời vô dụng."

Nghe câu này, Mộ Thiện lại một lần nữa dừng bước.

Thanh âm vừa rồi vô cùng dễ nghe, ngữ khí rất bình thản, nhưng ý tứ vô cùng cao ngạo.

Giọng nói khác hoàn toàn những cậu nam sinh cùng độ tuổi mà Mộ Thiện từng gặp. Bọn họ không có thanh âm trầm ấm dễ nghe như vậy, bọn họ không có thái độ ngạo mạn như vậy, cũng không có vẻ trầm tĩnh chín chắn như vậy.

Mộ Thiện đột nhiên muốn biết, Trần Bắc Nghiêu rốt cuộc là người như thế nào?

Đó là một cảm giác kỳ lạ. Xung quanh rõ ràng rất tối, vậy mà Mộ Thiện vẫn có thể thấy rõ một thân hình cao gầy giữa đám con trai. Dưới ánh trăng, ngũ quan đẹp đẽ của anh có vẻ mỏng lung khác thường.

Đám con trai bắt đầu lao vào đánh nhau bùm bụp.

Mộ Thiện vội bước đi, tim cô đập thình thịch.

Vào tiết thứ ba giờ tự học buổi chiều ngày hôm sau. Mộ Thiện làm hết bài tập trong ngày, cô thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ. Chỗ ngồi của cô ở gần cửa sổ, bên dưới là sân chơi bóng rổ.

Đột nhiên, Mộ Thiện thấy ở bên ngoài sân bóng có rất nhiều khán giả, không khí vô cùng náo nhiệt. Sau đó, cô bắt gặp một bóng dáng quen thuộc giữa đám nam sinh đang chơi bóng rổ.

"Trần Bắc Nghiêu!" Bạn cùng bàn xích lại gần: "Nghe nói anh ấy chơi bóng rổ rất cừ! Đây là trận thi đấu từ biệt của đội bóng rổ lớp mười hai. Mộ Thiện, chúng ta có thể đổi chỗ không?"

"Không được." Mộ Thiện mỉm cười: "Tập trung làm bài tập của cậu đi."

Bạn cùng bàn xì một tiếng rồi lại cắm đầu làm bài tập. Mộ Thiện không rời mắt khỏi thân hình cao lớn ở dưới sân.

Đúng là một cảm giác kỳ lạ, một khi bạn nhìn thấy anh, bạn không thể rời mắt khỏi anh.

Anh là một thể phát sáng, hơn nữa là một thể phát ra thứ ánh sáng lạnh lẽo.

Anh rõ ràng có ngoại hình thanh tú, vậy mà trên sân bóng, anh bá đạo vô cùng. Mỗi khi quả bóng lọt vào tay anh, nó như có sinh mệnh. Anh vồn đi vồn lại, tay quyết đoán, khiến đối phương không biết đường nào mà lần.

Anh đứng giữa sân bóng đông người, vậy mà giống kiếm khách cô độc ở thời cổ đại. Không ai hiểu kiếm thuật cao thâm của anh, cũng không ai có thể nắm được đường đi nước bước của anh.

Nhìn anh trầm mặc tung hoành trên sân bóng, Mộ Thiện đột nhiên thấy cảm động.

Có một cảm xúc không nói thành lời bao trùm lên trái tim cô, Mộ Thiện xin phép lớp trưởng đi nhà vệ sinh. Sau đó cô lặng lẽ tiến về sân bóng.

Sân bóng mỗi lúc một gần, lòng bàn tay Mộ Thiện đổ đầy mồ hôi. Lúc này hai đội nghỉ giữa hiệp, thành viên của hai đội đều đứng rìa sân bóng nghỉ ngơi, rất nhanh có người phát hiện ra Mộ Thiện.

Sau đó mọi người đều quay về phía cô.

Mộ Thiện rất bình thản, dù sao ở trong trường, cô cũng đã quen với việc trở thành tiêu điểm của mọi người. Cô đi chậm chậm, ánh mắt không che giấu hướng thẳng về sân bóng. Tuy nhiên cô đảo mắt đi đảo mắt lại, để tránh bị phát hiện cô tập trung vào một người.

Trong lúc nhìn quanh, Mộ Thiện chạm phải ánh mắt lạnh lùng của một người.

Trần Bắc Nghiêu.

Anh đang ngồi bên cạnh cột bóng, vai vắt khăn mặt, tay cầm chai nước. Dưới cặp lông mày thanh tú của anh là đôi mắt sáng như sao.

Anh nhìn về phía Mộ Thiện nhưng thần sắc xa xăm, ánh mắt như xẹt điện.

Mộ Thiện như bị lửa đốt, cô lập tức quay đầu đi chỗ khác, sau đó cô giả bộ điem nhiên như không, tiếp tục đi về phía trước.

Hai má cô nóng bừng, như thể cô làm chuyện xấu bị người khác bắt gặp.

Mộ Thiện không dám quay đầu, bởi vì cô không biết anh có còn nhìn về hướng này? Cô cảm thấy sau lưng bị một áp lực đè nặng, tất nhiên đây có lẽ chỉ là ảo giác của cô.

Đi mãi mới tới ngã rẽ, sân bóng ở đằng sau biến mất, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm. Cô thấy hơi buồn cười. Cô đang làm gì vậy? Cô tự ý trốn tiết chỉ để đi ngắm một nam sinh?

Mộ Thiện chưa từng nghĩ đến mấy trò yêu đương ở thời cấp ba, cô chắc chắn bản thân sẽ tránh xa chuyện đó. Mộ Thiện nghĩ, bề ngoài cô là thiếu nữ ngoan ngoãn thật thà nhưng kỳ thực cô là người lập dị. Vì vậy gặp một kẻ dị biệt lạnh lùng như Trần Bắc Nghiêu, cô như tìm được tiếng nói chung.

Cô nghĩ thấy mùi tự do từ con người Trần Bắc Nghiêu.

Giải thích như vậy rất hợp tình hợp lý, rất an toàn, cũng rất cá tính. Nghĩ đến đây, Mộ Thiện thoải mái hẳn.

Kết thúc giờ tự học buổi tối, Mộ Thiện và các bạn nữ cùng đi về nhà. Khu tập thể giáo viên nằm bên bờ sông, cách trường khoảng hai cây số. Mỗi ngày sau khi tan học, cô phải đi bộ tầm hai mươi phút mới về đến nhà.

Sau khi chia tay người bạn ở ngã rẽ cuối cùng, con đường tiếp theo là đường thẳng tắp. Bởi vì hai bên đường không có nhiều nhà cửa, nên người đi lại rất ít. Lúc này là tháng tư, bầu trời trong vắt, muôn vàn vì sao chiếu sáng, Mộ Thiện đón cơn gió mát từ bờ sông, trong lòng thanh thản dễ chịu.

Đột nhiên sau lưng cô có tiếng bước chân đều đều.

Tiếng bước chân như gần như xa nhưng dường như luôn theo sát cô.

Còn vài trăm mét nữa mới đến nhà, con đường lớn lại không một bóng người, Mộ Thiện hơi sợ hãi.

Cô rào bước thật nhanh. Quả nhiên người ở đằng sau cô cũng tăng tốc.

Đến một ngã ba, Mộ Thiện đột ngột quay đầu.

Một thân hình cao gầy, một gương mặt tuấn tú hiện ra trong tầm mắt Mộ Thiện. Hôm nay anh diện bộ thể thao màu xanh da trời, đeo tai nghe khá lớn. Anh đứng cách cô khoảng bảy tám bước.

Là Trần Bắc Nghiêu.

Tìm Mộ Thiện đập mạnh.

Sau đó...cô thấy anh mỉm cười với cô, gương mặt thanh tú của anh có vẻ gì đó rất đáng yêu. Rồi anh tiếp tục đi qua người cô về phía trước.

Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm, cô thần thần nhìn theo bóng lưng Trần Bắc Nghiêu, trong lòng đột nhiên có cảm giác mát mát không nói thành lời.

Tiếp theo là anh đi trước cô đi sau.

Cứ thế đi đến cổng khu tập thể giáo viên, Mộ Thiện không rời mắt khỏi bóng lưng thẳng tắp của Trần Bắc Nghiêu. Cô phát hiện bản thân rất muốn nói với anh một hai câu.

Có điều Mộ Thiện có thể giải ngon lành đề toán Olympic của lớp mười hai nhưng cô không biết làm thế nào bắt chuyện với con trai. Nghĩ đến quyết tâm không yêu đương ở giai đoạn này, cô liền quay người đi vào khu tập thể.

Mới bước vài bước, Mộ Thiện chợt nhớ ra, nghe nói nhà của Trần Bắc Nghiêu ở bên bờ nam, anh không nên đi hướng này mới đúng.

Muộn như vậy rồi, anh không về nhà còn đi đâu?

Như bị ma xui quỷ khiến, Mộ Thiện quay người đi ra ngoài cổng.

Cô tưởng sẽ chỉ nhìn thấy bóng lưng Trần Bắc Nghiêu mỗi lúc một xa, kết quả vừa quay đầu, cô liền bắt gặp anh chỉ cách cô khoảng hai ba mét, đang đi về phía cô.

Chẳng phải anh đang đi thẳng hay sao? Tại sao anh quay ngược lại?

Nhìn thấy Mộ Thiện, Trần Bắc Nghiêu hơi ngây người.

Sau đó gương mặt anh vụt qua một tia xấu hổ, rồi anh đứng yên bất động.

Hai người nhìn nhau mười mấy giây. Trần Bắc Nghiêu mỉm cười trước, gật đầu với Mộ Thiện, ánh mắt anh sáng lấp lánh như vì sao trên trời.

Mộ Thiện không cười, cô đỏ mặt.

Lẽ nào anh có ý đi theo cô? Tim Mộ Thiện đập thình thịch, cô lập tức phủ nhận ngay. Làm gì có chuyện đó, anh không quen biết cô. Có lẽ anh nhớ ra điều gì chưa làm xong nên mới quay ngược lại.

Suy nghĩ này làm Mộ Thiện vô cùng bối rối. Cô lạnh mặt, quay người co giò chạy vào trong dãy nhà mới dừng lại.

Từ đầu đến cuối cô luôn cảm thấy một áp lực vô hình đè nặng sau lưng cô.

Như thể đôi mắt lạnh lẽo của anh luôn dõi theo cô.

Mộ Thiện chạy thẳng lên tầng bốn, đến cửa nhà cô mới dừng lại thở hổn hển. Cô định giơ tay mở cửa, nhưng không thể kiềm chế quay lại nhìn ra bên ngoài qua lỗ hồng trên tường. Thế nhưng cây cối đã che mất tầm nhìn của cô, khiến cô không thể thấy rõ cảnh tượng dưới mặt đất.

Có lẽ anh đi rồi, Mộ Thiện buồn bã nghĩ thầm, có lẽ người ta chỉ tình cờ đi qua đây nên mới chào hỏi cô, vậy mà cô chạy thục mạng như con điên. Chắc anh sẽ cho rằng, cô nữ sinh lớp mười một Mộ Thiện mắc bệnh thần kinh cũng nên.

---oOo---

Vài ngày sau đó, Mộ Thiện không nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu. Cô nghĩ điều này thật ra rất bình thường, cô và anh không cùng khối lại không có quan hệ. Nếu suốt ngày gặp nhau thì đó là tình tiết trong truyện tranh chứ không phải là học sinh cấp ba trong thời kỳ học tập căng thẳng.

Một tháng sau ngày khai giảng, khối mười thành lập đội tuyển thi Olympic môn Hóa học. Mộ Thiện tuy không mấy hứng thú nhưng cũng ghi danh. Đội tuyển tập trung huấn luyện vào hai buổi chiều thứ năm và thứ bảy hàng tuần. Thứ bảy là ngày nghỉ, đội tuyển chỉ học đến ba giờ chiều, Mộ Thiện thường ở lại trường tự học đến sáu giờ tối mới về nhà.

Một buổi chiều thứ bảy, Mộ Thiện vừa vào phòng học, cậu lớp trưởng đi tới nói: "Mộ Thiện, có một việc muốn nhờ bạn giúp."

Lớp trưởng là một nam sinh cao lớn sáng sủa, thích đá bóng, thành tích học tập rất tốt, cũng được coi là nhân vật nổi tiếng toàn khối. Lớp trưởng là bạn cùng bàn mới chuyển đến ngồi cạnh Mộ Thiện, có tin đồn nói cậu ta thích Mộ Thiện nhưng cô không bận tâm.

Hóa ra lớp trưởng cảm thấy ngữ pháp tiếng Anh không tốt nên nhờ Mộ Thiện bỏ chút thời gian phụ đạo.

"Tớ tặng bạn cái này, coi như lời cảm ơn của tớ." Lớp trưởng rút từ ba lô một quyển sách tham khảo rất dày. Mộ Thiện cầm xem, hai mắt lập tức sáng rực. Đây là quyển đề thi Olympic môn Sinh vật mới nhất, trước đó Mộ Thiện đi hiệu sách tham khảo tìm, chủ hiệu nói có một cuốn đã bị người khác mua mất. Thì ra người đó là lớp trưởng.

"Bạn cũng cần dùng mà." Mộ Thiện vui vẻ nói: "Không cần tặng tớ, cho tớ mượn là được rồi."

Lớp trưởng lập tức đồng ý. Lời của Mộ Thiện đúng ý cậu ta, mượn mượn trả trả, cậu ta sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc Mộ Thiện.

Thật ra lớp trưởng cũng là một học sinh gương mẫu, cậu ta không định yêu đương ở thời cấp ba. Thế nhưng bên cạnh là cô nữ sinh cậu ta thích, cậu ta đương nhiên muốn tiếp xúc nhiều hơn. Về việc phát triển tình cảm đến mức nào, cậu ta chưa hề nghĩ đến.

Hôm đó, sau khi kết thúc buổi huấn luyện hóa học, Mộ Thiện ở lại giảng ngữ pháp tiếng Anh cho lớp trưởng. Mộ Thiện rất nghiêm túc, cô giảng giải một hồi đến sáu giờ tối. Lớp trưởng ban đầu không mấy tập trung, nhưng sau ba tiếng đồng hồ, cậu ta cũng sáng tỏ thông suốt nhiều kiến thức, trong lòng hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn buông xuống, hai người mới thu dọn sách vở. Lớp trưởng mưu tính từ trước, rất tự nhiên cầm cặp sách của Mộ Thiện vác lên vai: "Ngoài cổng có một quán phở khá ngon, hôm nay để tớ mời bạn ăn tối."

Mộ Thiện nhìn đồng hồ, đúng là hơi muộn rồi. Thỉnh thoảng cô ở bên ngoài ăn cơm một hai bữa, bố mẹ cô cũng không có ý kiến. Hơn nữa lúc này bố mẹ ở nhà không biết chừng đã ăn tối xong. Vì vậy cô gật đầu: "Được, cảm ơn bạn." Có điều, Mộ Thiện vẫn lấy ba lô về đeo lên vai cô. Để lớp trưởng cầm cặp sách của cô, nếu bị bạn học nhìn thấy sẽ không hay.

Có lẽ lớp trưởng cũng lần đầu tiên vào quán phở này, vì vậy cậu ta không ngờ ở đây lại xập xệ nhếch nhác như vậy.

Bọn họ vừa bước vào quán phở cũ kỹ liền nhìn thấy mấy học sinh trông có vẻ là phần tử bất lương đang nhả khói thuốc mù mịt.

"Hay là chúng ta đổi quán khác?" Lớp trưởng ngập ngừng hỏi.

"Đã đến đây rồi thì vào đi." Mộ Thiện cất giọng thần nhiên, trong lòng cô cảm thấy bản thân hôm nay hơi bất thường. Tuy cô không quen đám học sinh bất lương kia nhưng nhìn bọn họ, cô tự nhiên có cảm giác thân thiết.

Mộ Thiện và lớp trưởng ngồi xuống, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Lớp trưởng có vẻ không thoải mái, cậu ta quay sang nói với chủ tiệm cho hai bát phở. Mộ Thiện chống tay vào cằm quan sát đám học sinh bất lương. Bọn họ thỉnh thoảng đưa mắt liếc cô, cô không hề phản cảm, thậm chí còn thấy bọn họ thẳng thắn đáng yêu.

Thôi xong rồi, trong lòng cô có tiếng thở dài, đây chính là "thương thì củ ấu cũng tròn, ghét thì bò hòn cũng méo"?

Khi câu thành ngữ này xuất hiện trong đầu, Mộ Thiện chỉ muốn bỏ đầu mình. May mà đúng lúc đó, hai bát phở thơm nức mũi xuất hiện kịp thời, Mộ Thiện lặng lẽ nuốt nước bọt, nhất thời gạt hình bóng của người đó ra khỏi đầu.

Nước phở có vị cay xè, ăn rất đã. Mộ Thiện xi xi xụp xụp, hết nửa bát mới nhớ đến người ở phía đối diện. Cô ngẩng đầu, bắt gặp lớp trưởng đang nhìn cô chăm chú.

"Sao vậy?" Cô hỏi.

"Bộ dạng của bạn lúc ăn phở rất đáng yêu." Lớp trưởng cố gắng tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong đầu cậu ta nhủ thầm, đầu chỉ đơn giản là đáng yêu. gương mặt bạn ấy trắng nõn mềm mại, đôi môi đỏ mọng (do ăn ớt), đôi mắt to tròn long lanh như thiếu nữ trong truyện tranh, tìm cậu ta bất giác đập thình thịch.

"Cảm ơn bạn." Mộ Thiện sáng khoái trả lời rồi mỉm cười với cậu ta. Quan hệ của cô và lớp trưởng từ trước đến nay rất tốt nên cô không phát giác ra điều bất thường.

Vừa cúi đầu định ăn tiếp, khóe mắt Mộ Thiện chợt nhìn thấy một người đi vào quán phở.

"Anh Bắc!"

"Anh Bắc!"

Đám học sinh bất lương gọi tên người đó. Một nam sinh đứng dậy kéo ghế và rót cốc nước cho người đó.

Mộ Thiện ngẩng đầu, đúng lúc Trần Bắc Nghiêu dứt hai tay vào túi quần đi qua mặt cô.

Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn thấy cô, nhưng anh dời mắt đi chỗ khác và gật đầu với đám học sinh bất lương.

Mộ Thiện nghĩ thầm: "Bộ đồng phục rất bình thường, sao anh ấy mặc vẫn đẹp thế? Anh ấy xắn tay áo và bỏ tay vào túi quần, trông vừa có khí chất vừa đẹp trai quá đi."

Động tác ăn phở của Mộ Thiện trong chốc lát chậm đi rất nhiều. Cô ngậm từng sợi phở, ánh mắt thỉnh thoảng làm như vô tình liếc về phía Trần Bắc Nghiêu.

Anh vỗ vai cậu học sinh ngồi bên cạnh.

Anh uống vài ngụm nước.

Anh rút bao thuốc chia cho mọi người, sau đó châm một điếu.

Anh...đang nhìn về phía cô.

Mộ Thiện vội cúi đầu, nhìn chằm chằm bát phở, chuyên tâm như cô đang giải đề thi Olympic. Lớp trưởng ở phía đối diện nói một hai câu gì đó, cô không chú ý lắng nghe mà chỉ ậm ừ ứng phó.

Đến khi lớp trưởng nói một câu: "Mộ Thiện, sao mặt bạn đỏ thế?"

Mộ Thiện hoảng hốt ngẩng đầu.

Ai ngờ cô vừa vịn chạm đúng ánh mắt của Trần Bắc Nghiêu ở đằng sau lớp trường.

Anh nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm hun hút. Sau đó, khóe mắt của anh hơi cong lên để lộ ý cười. Cả người anh như tỏa ra ánh hào quang rực rỡ chiếu sáng Mộ Thiện.

Không chỉ Trần Bắc Nghiêu, đám học sinh bắt lưng đều quay sang Mộ Thiện. Nếu trước đó bọn họ chỉ lén lút ngắm Mộ Thiện thì lời nói của lớp trưởng giúp họ có cơ hội công khai nhìn thẳng vào cô.

"Cay quá." Mộ Thiện cụp mi mắt, cố gắng trấn tĩnh: "Bạn ăn nhanh lên, chúng ta còn về nhà."

"Tớ ăn xong từ lâu rồi...tớ đang đợi bạn." Lớp trưởng lên tiếng.

Mộ Thiện tròn tròn mắt, vội bê bát phở ăn từng miếng lớn. Bên tai cô nghe thấy tiếng anh cười khẽ, mà không hiểu tại sao anh cười.

"Lát nữa về trường chơi bóng?" Một nam sinh hỏi Trần Bắc Nghiêu.

"Ừ." Thanh âm trầm thấp phát ra từ cổ họng của anh, Mộ Thiện cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Mộ Thiện không để lớp trưởng mời, kiên quyết tự thanh toán tiền. Hai người đi ra khỏi quán phở, Mộ Thiện thở phào nhẹ nhõm. Đang chuẩn bị chào tạm biệt lớp trưởng, cô đột nhiên nghe thấy cậu ta cất giọng chán ghét: "Đúng là thành phần bất hảo, đáng ghét thật. Học sinh mà suốt ngày hút thuốc, khói mờ mắt khó nhìn quá đi."

Trong lòng Mộ Thiện rất khó chịu nhưng cô biết lớp trưởng nói đúng, cô không thể phản bác lời cậu ta.

Hai người chia tay ở bên ngoài quán phở, lớp trưởng nói tuần sau nhờ cô tiếp tục phụ đạo tiếng Anh. Mộ Thiện cười, bạn gì gì ở lớp cũng nhờ tớ giảng ngữ pháp tiếng Anh cho bạn ấy, tuần sau gọi bạn ấy học cùng. Lớp trưởng hơi thất vọng nhưng không thể cự tuyệt nên đành lui thủ ra về.

Mộ Thiện đi bộ về nhà, mới đi hơn một trăm mét, đôi chân cô dường như không nghe theo sự chỉ đạo của đại não. Trong lòng cô lại vương vấn một điều gì đó, không thể không làm.

"Mộ Thiện à, sao mày cứ phải tự làm khổ bản thân thế?" Mộ Thiện lắc đầu, đồng thời quay người chạy về phía sân bóng rổ của trường học.

Lúc này sân bóng rổ có mấy nam sinh đang chơi bóng, nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa đến. Sự xuất hiện của Mộ Thiện như thường lệ thu hút mọi con mắt của đám nam sinh. Tuy nhiên cô không để ý đến bọn họ, rút quyển sách lớp trưởng vừa cho mượn, ngồi ở bậc cầu thang bên cạnh sân bóng, giả bộ đọc sách.

Bình thường Mộ Thiện đọc sách rất hăng say, nhưng hôm nay không hiểu tại sao cô không vào đầu một chữ nào. Xem thêm mấy phút, ánh mắt cô tự động hướng về cổng trường.

Lúc này trời đã tối hẳn, đèn trên sân bóng bật sáng. Mộ Thiện cảm thấy cô chờ đợi cả một thế kỷ, bàn tay không tự chủ vịn vào trang sách. Cuối cùng, từ phía xa xa cũng xuất hiện vài bóng hình cao lớn.

Trong đó Trần Bắc Nghiêu là người nổi bật nhất, gương mặt anh tuấn tú như tranh vẽ.

Sân bóng rổ rất rộng, được chia thành bốn sân nhỏ. Mộ Thiện vốn định ngồi ở một góc, lén lút nhìn anh chơi bóng rồi về nhà. Ai ngờ nhóm của anh nhặt quả bóng rồi đi về sân bóng gần chỗ cô nhất.

Mộ Thiện đỏ mặt tía tai. Lúc này, cả khu vực xung quanh cô trống không, chỉ một mình cô ngồi ở đây nên chắc chắn cô không thể tránh mặt.

Gặp nhau nơi ngõ hẹp, ai đứng cảm người đó thắng, trong lòng Mộ Thiện đột nhiên dội lên một luồng hào khí, cô đặt quyển sách xuống bậc thang bên cạnh, tay chống cằm nhìn thẳng vào bọn họ.

Quả nhiên ánh mắt của Mộ Thiện khiến đám nam sinh sững sờ. Bọn họ đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng quay hết về phía Mộ Thiện.

Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn cô, anh hơi ngây ngời. Nhưng ánh mắt của cô không tập trung vào một điểm nào, sau khi quan sát bọn họ, cô giả bộ ngắm sân bóng này rồi liếc sân bóng kia, trên trán như viết hàng chữ: "Núi băng ở đây, người lạ chớ lại gần".

Đến khi Mộ Thiện quay đầu, đám nam sinh đã bắt đầu chơi bóng. Chỉ là buổi tối hôm nay có mỹ nữ ở bên cạnh, bọn họ càng thích trở lại. Nào là vòn bóng, chuyền bóng, đi bóng, Mộ Thiện hoa cả mắt. Thế nhưng Trần Bắc Nghiêu vẫn bình thản như thường lệ, không hề có ý gây sự chú ý với cô. Mộ Thiện nhận ra điều đó, cô nghĩ, anh quả nhiên khác người.

Đám nam sinh chơi xong một hiệp, đều ngồi nghỉ ở sân đối diện. Mộ Thiện không nghe rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận thấy ánh mắt của họ thỉnh thoảng liếc về bên này.

Mộ Thiện nhìn đồng hồ, chuẩn bị đứng dậy ra về. Trần Bắc Nghiêu bỗng dừng đứng dậy đi ra ngoài cổng trường.

Thấy anh đi mất, Mộ Thiện ngược lại bắt động. Cô cũng không hiểu tại sao bản thân lại như vậy. Cô phát hiện Trần Bắc Nghiêu vẫn chưa cảm áo khoác, chắc chắn anh còn quay lại. Cô cảm thấy cô không thể bỏ đi khi anh chưa trở về.

Trong đầu đầy ý nghĩ kỳ lạ, Mộ Thiện ngồi ở chỗ cũ đợi mấy phút. Sau đó, Trần Bắc Nghiêu bê một thùng nước đi vào trường.

Hóa ra anh chỉ đi mua nước.

Đám nam sinh chia nhau chai nước khoáng. Trần Bắc Nghiêu cầm một chai nước, đột nhiên đi về phía Mộ Thiện.

Toàn thân Mộ Thiện căng cứng, cô cúi đầu, giả vờ theo dõi đàn kiến trên mặt đất.

"Uống nước không?" Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

"Không cần đâu, cảm ơn anh." Mộ Thiện không dám ngẩng đầu đối mắt với anh. Cô chỉ thấy áo chơi bóng của anh, cô bất ngờ phát hiện, bờ vai của anh rất rộng, chắc là do thân hình của anh hơi gầy nên bình thường không lộ rõ.

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc trong giây lát, anh nhẹ nhàng đặt chai nước cạnh chân cô rồi quay người đi mất.

Mộ Thiện cầm hay không cầm chai nước đều bất ổn. Đang băn khoăn không biết làm thế nào, cô đột nhiên nghe thấy tiếng cười của đám nam sinh. Cô ngẩng đầu liền bắt gặp bóng lưng thẳng tắp của Trần Bắc Nghiêu, trong khi đó đám nam sinh nhìn anh cười hi hi, như muốn trêu chọc anh.

Mộ Thiện vội nhét chai nước vào cặp sách, nhảy xuống bậc cầu thang đi thẳng ra cổng trường.

Kể từ hôm đó, trong cuộc sống Mộ Thiện thường xuất hiện ba từ "Trần Bắc Nghiêu".

Thành tích thi cuối tháng của khối mười hai, người xếp thứ ba tên là Trần Bắc Nghiêu.

Người cùng mấy nam sinh ngang nhiên hút thuốc ở căng tin ngay trong giờ học là Trần Bắc Nghiêu.

Cậu con trai tối thứ bảy nào cũng chơi bóng ở trường tên là Trần Bắc Nghiêu.

Trong phòng cô có một chai nước khoáng, là của Trần Bắc Nghiêu.

.....

Nhưng người đó rất xa vời. Mộ Thiện nghĩ, có lẽ đợi đến lúc cô vào lớp 12, anh học đại học năm thứ nhất, đến lúc đó, cô sẽ tỏ tình với anh.

Về phần Trần Bắc Nghiêu, chắc anh chỉ coi cô như một người xa lạ. Bởi vì cô hiếm khi nhìn thấy anh. Tình cờ gặp anh vài lần, anh cũng chỉ cười nhàn nhạt gật đầu với cô, như bất kỳ bạn học cùng trường khác.

Lý trí mách bảo Mộ Thiện không nên như vậy, nhưng cô không thể khống chế nổi trái tim. Cô lúc nào cũng muốn nhìn thấy anh, lúc nào cũng tìm cách xuất hiện ở nơi có anh. Cô để tâm đến mọi chuyện ở sân bóng rổ và lớp 12 (7). Thậm chí đám học sinh bắt lương thường đi cùng anh, cô cũng không cảm thấy bọn họ xấu xa tồi tệ.

Anh trở thành người có ý nghĩa đặc biệt với cô. Ý nghĩa này rất cô độc, người khác không thể hiểu nổi, chỉ mình cô biết rõ.

Cô biết rõ bản thân đã lún sâu.

Từ nhỏ, Mộ Thiện có năng lực kiểm chế rất tốt. Nên một khi gặp phải sự việc không thể khống chế, cô sẽ rơi vào tình trạng luống cuống không biết làm thế nào. Vì thế trong khoảng thời gian này, cô thường bực dọc vô cớ.

Đúng lúc một tên xúi quẩy động đến cô.

Đó là một nam sinh học lớp mười. Một lần tình cờ nhìn thấy Mộ Thiện ở sân bóng rổ, cậu nam sinh này chết điều chết đứng. Sau khi tìm hiểu biết gia thế và thành tích của cô, cậu ta càng hạ quyết tâm theo đuổi Mộ Thiện.

Bố cậu học sinh này là trùm xã hội đen ở huyện, chuyên cho vay nặng lãi. Cậu ta cũng là ông vua con nổi tiếng một vùng. Vì vậy, dù Mộ Thiện nổi tiếng là "núi băng", cậu ta vẫn chủ động chặn đường Mộ Thiện khi cô từ trường về nhà vào một buổi tối kết thúc giờ tự học.

"Hãy làm bạn gái của tôi." Hôm nay cậu nam sinh cố tình diện áo sơ mi màu trắng. Cậu ta đứng trước mặt Mộ Thiện với bộ dạng nghênh ngang, cậu ta cảm thấy bản thân và Mộ Thiện rất xứng đôi.

Mộ Thiện khóc dở mếu dở, cô gờ tấm bảng của lớp trả lời: "Tôi không định yêu đương ở thời trung học."

Nhưng cậu nam sinh này từ thời cấp hai đã có nhiều nữ sinh theo đuổi, cậu ta nghĩ mình vô địch nên vẫn cố tình ngăn đường Mộ Thiện, không cho cô đi.

Mộ Thiện tức điên người, những ngày này tâm trạng cô vốn không tốt, cô lập tức phát tiết với tên nam sinh, hét lớn: "Không yêu là không yêu. Làm bạn

gái của cậu, sang năm cậu có thay tôi thi đại học không? Tránh ra!"

Trông Mộ Thiện hùng hổ rất có khí thế. Người đẹp nổi cơn điên, tên nam sinh chỉ biết ngẩng người rồi ngoan ngoãn tránh đường.

Tâm trạng của Mộ Thiện một khi bùng phát, khó lòng đè nén. Cô vừa đi về nhà vừa chửi rủa: "Khốn kiếp! Khốn kiếp! Đồ điên! Đồ thần kinh! Đầu bị úng nước! Ấu trĩ! Trẻ con!"

Cô không biết, rốt cuộc cô đang mắng ai.

Mộ Thiện không ngờ, sự việc này gây chấn động toàn trường.

Đều do tên nam sinh đó, bản chất cậu ta không tồi tệ, mặc dù bị Mộ Thiện quát vào mặt nhưng cậu ta không nghĩ đến chuyện trả thù người đẹp. Chỉ là lúc đó xung quanh có nhiều người, cậu ta cảm thấy mất hết thể diện.

Thế là cậu ta hùng hồn tuyên bố: "Mộ Thiện khối mười một nói, sẽ không yêu đương trước khi thi đại học. Sau này ai dám theo đuổi Mộ Thiện là trực tiếp đối đầu với tôi."

Cậu ta tuy còn nhỏ tuổi nhưng do ảnh hưởng của người bố, cậu ta cũng có máu mặt ở trường. Sau lời cảnh cáo này, đám nam sinh trong trường quả nhiên không ai dám theo đuổi Mộ Thiện.

Mộ Thiện không hề bận tâm. Tâm tư thầm thương trộm nhớ một người vẫn thắt chặt trái tim cô. Thành tích học tập của cô không bị ảnh hưởng, vẫn dẫn đầu toàn khối. Người ngoài đều ngưỡng mộ cô, chỉ có Mộ Thiện biết, cô sắp không thờ nổi.

Vào tháng mười, nhà trường tổ chức hoạt động "về nông thôn" cho một số học sinh xuất sắc của khối mười và mười một. Hoạt động này nhằm mục đích để học sinh trải nghiệm cuộc sống ở nông thôn.

Mộ Thiện vốn có thể đi hay không tùy ý, nhưng thời gian qua quá phiền muộn nên cô quyết định báo danh, coi như đi giải khuây.

Hoạt động "về nông thôn" kéo dài mười ngày, địa điểm là một xã nghèo khó ở ngoài huyện. Nhóm học sinh sống trong ký túc xá công nhân của một nhà máy của xã. Ủy ban xã cử người chuyên phụ trách vấn đề ăn ở của nhóm học sinh nên cũng không đến nỗi cực khổ.

Ngày đầu tiên về làng, đám học sinh hưng phấn vô cùng. Chỉ có Mộ Thiện, bề ngoài vẫn tươi cười nhưng trong lòng vẫn khá nặng nề.

Ai có thể hiểu cảm giác của cô lúc này?

Không ai có thể hiểu nổi, kể cả Trần Bắc Nghiêu, ngoài bản thân cô.

Sau bữa tối, đám học sinh đều ở trong ký túc xá đọc sách. Dù sao bọn họ đều là học sinh xuất sắc, hơn nữa lại sắp lên lớp mười hai. Mộ Thiện không muốn tỏ ra khác người, nhưng về vùng quê mệnh mông này, lòng cô cũng trở nên trống rỗng. Cô buồn rầu, tìm cách rời khỏi ký túc.

Bên ngoài nhà máy có một quả núi cây cối xanh mướt, trong đêm đen rất giống ngọn sóng dịu dàng. Mộ Thiện không sợ bóng tối, cũng không sợ ma quỷ. Cô tìm đường leo lên núi, đến đỉnh cao nhất, cô tìm một tảng đá ngồi nghỉ.

Ngẩng đầu ngắm bầu trời đầy sao, Mộ Thiện thật sự muốn khóc. Cô không hiểu tại sao bản thân lại thích người đó? Tại sao cô chỉ muốn gặp anh mỗi ngày? Tại sao cô luôn cảm thấy, từng đường nét của gương mặt anh, từng cử chỉ của anh đều khiến cô chìm đắm.

Đây là lần đầu tiên trong đời, cô rung động trước người khác giới, tình yêu đầu tiên của cô, tại sao lại bất lực và đau khổ như vậy?

Nếu cô là một học sinh bình thường, thi đỗ đại học hay không cũng chẳng sao, cô sẽ lập tức xông đến bày tỏ tình cảm với anh. Nhưng cô thì khác, cô thông minh, cô học giỏi, cô lý trí, cô sẽ vào một trường đại học nổi tiếng. Hơn nữa, cô cũng không cam tâm tình nguyện sống một đời bình lặng, cô không thể chặt đứt tương lai của mình vì một người con trai.

Nhưng phải làm thế nào bây giờ? Cô rất thích anh, hình như thích từ cốt tủy, hình như số phận đã định chính là anh, hình bóng anh đã khắc sâu trong trái tim cô, mà cô không có cách nào xóa bỏ.

Mộ Thiện càng nghĩ càng ảm ức, cô nghĩ chẳng lẽ cô chỉ có thể vĩnh viễn chôn sâu tình cảm xuống đáy lòng. Mỹ Chu có Quỷ Túc, còn cô thì sao? Trần Bắc Nghiêu cũng giống Quỷ Túc, tuấn tú, vững vàng, nửa chính nửa tà. Liệu cô có phải là Mỹ Chu?

Mộ Thiện cảm thấy rất buồn, từng giọt nước mắt chảy dài trên má cô.

Cô không thích bản thân mềm yếu như vậy. Thế là cô tự nhủ: Mộ Thiện à, mày đừng tự đa tình nữa! Mày muốn gặp anh ấy, nếu anh ấy đúng là người bạn trai duyên phận đã định, vậy thì anh ấy xuất hiện ngay bây giờ đi!

Xuất hiện trước mặt mày, như một bạch mã hoàng tử.

Bằng không sau này mày hãy quên anh ấy đi, hãy tập trung học hành. Đợi đến khi mày thi đỗ đại học rồi nhớ anh ấy cũng chưa muộn.

Mộ Thiện nghiền răng, hạ quyết tâm.

Trần Bắc Nghiêu làm sao có thể xuất hiện ở vùng đồi núi hoang vu này? Chẳng qua cô đang tìm một lý do để từ bỏ mà thôi.

Nghĩ đến hai từ "từ bỏ", Mộ Thiện vô cùng đau khổ. Thế nhưng chính nỗi đau lại khiến cô quả quyết đứng dậy, thăm tạm biệt đỉnh núi này, tạm biệt Trần Bắc Nghiêu.

Mộ Thiện vừa nhảy khỏi tảng đá, lùm cây phía trước đột nhiên động nhẹ. Cô giật mình lùi lại vài bước.

Sau đó có một người từ sau bụi cây bước ra.

Anh mặc áo t-shirt và quần bò cũ kỹ. Anh ngược lên, dưới ánh trăng, gương mặt anh thanh tú và trầm tĩnh hơn bất cứ lúc nào.

Mộ Thiện như bị sét đánh trúng đầu, toàn thân cô bất động.

Khi nhìn thấy Mộ Thiện, anh hơi nhú mày, tựa như không thể tin nổi.

"Tại sao anh/em lại ở đây?"

Hai người đồng thời lên tiếng, anh nghe ra sự xúc động của cô, còn cô nghe thấy tiếng nói của định mệnh.

"Ngày kia là ngày giỗ bà anh, anh về dọn dẹp mộ của bà." Giọng nói Trần Bắc Nghiêu dễ nghe như tiếng nước suối chảy. Đôi mắt đen của anh nhìn Mộ Thiện chăm chú.

Mộ Thiện trầm nghĩ, đây là lần thứ hai anh nói chuyện với mình.

"Anh có hiểu thật đấy." Mộ Thiện khen Trần Bắc Nghiêu: "Có điều trùng hợp thật."

Anh đứng cách cô một mét, khoe miệng hơi nhếch lên: "Đúng là rất trùng hợp."

Gió đêm mát mẻ, lá cây xào xạc, hai người đều không lên tiếng.

"Sau núi có một hồ chứa nước rất đẹp, em có muốn đi xem không?" Ngữ khí của Trần Bắc Nghiêu có vẻ hơi căng thẳng.

Mộ Thiện ngược lại cảm thấy toàn thân bay bổng: "Được ạ."

Lúc này là chín giờ tối, cô nam quả nữ ở nơi rừng núi hoang vắng. Cậu thiếu niên trước mặt tuy là bạn học cùng trường, nhưng là phần tử bất hảo thường hút thuốc đánh nhau. Đi theo Trần Bắc Nghiêu xuống núi, tìm Mộ Thiện đập mạnh, đồng thời cả người cô cũng căng thẳng vô cùng.

Những vụ hãm hiếp giết người hình như thường xảy ra trong các tình huống tương tự.

Mộ Thiện hoàn toàn không biết gì về Trần Bắc Nghiêu, tính cách của anh hình như lắm li cô độc. Tại sao anh đột nhiên xuất hiện ở nơi này, đúng lúc cô chỉ có một mình?

Mộ Thiện nắm chặt hai tay, nhưng chân vẫn lạng lã đi theo anh. Cô liếc xung quanh, tìm thứ làm vũ khí phòng thân, nếu anh có mưu đồ hãm hại cô.

Ngộ nhờ anh chỉ định hôn cô thì cô phải làm thế nào? Có nên cự tuyệt anh không?

Trong lòng đầy ý nghĩ phức tạp, Mộ Thiện không dám thở mạnh. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống khu rừng, khiến mỗi ngọn cây như có linh hồn lác lác lư trong đêm tối. Bốn bề tĩnh mịch, phẳng phất thế gian chỉ còn lại hai người.

Trần Bắc Nghiêu đi trước đột ngột dừng lại. Anh quay người, giờ tay về phía cô.

"Nào, đưa tay cho anh." Anh nói rất thản nhiên.

"Tại...tại sao?"

Hình như anh mỉm cười, ngữ khí của anh hơi bất lực: "Cô bé, đằng trước khá dốc, để anh đỡ em xuống."

Mộ Thiện lập tức đặt tay vào lòng bàn tay anh.

Mười ngón tay đan xen, hai người đều im lặng. Trần Bắc Nghiêu nắm chặt bàn tay mềm mại của Mộ Thiện, ngón tay anh bỗng trở nên cứng nhắc. Tim anh đập rộn ràng, trong đầu anh xuất hiện ý nghĩ: tay cô nhỏ nhắn và mềm mại quá.

Còn Mộ Thiện cảm thấy cả bàn tay không phải của cô. Các sợi dây thần kinh của toàn thân cô căng lên như dây đàn, hai má cô cũng bắt đầu nóng ran.

Dáng vẻ của anh rất cuốn hút. Cô nghĩ, không biết...không biết anh đã từng nắm tay người con gái nào chưa?

Hai người tay trong tay đi bộ khoảng mười mấy phút, cuối cùng tầm nhìn cũng rõ ràng hơn. Khi Trần Bắc Nghiêu buông tay Mộ Thiện, trong lòng cô hơi

mắt mát. Thế nhưng cô nhanh chóng bị cảnh đẹp trước mắt thu hút.

Đêm hôm đó sao đầy trời, mặt trăng tỏa ánh sáng dịu dịu khắp không gian.

Phía xa xa là đồi núi nhấp nhô, giống một bức thủy mặc. Dưới chân bọn họ là hồ nước rộng lớn, mặt nước im lìm như chiếc gương cực lớn, bên trên phản chiếu ánh trăng như được phủ một lớp bạc.

Đây đâu phải là làng quê nghèo khổ trong ấn tượng của Mộ Thiện, nơi này rõ ràng là cõi mộng bí ẩn.

"Đẹp quá!" Mộ Thiện reo lên.

"Ừm." Trần Bắc Nghiêu đứng bên cạnh cô, khoe miệng mỉm cười, gương mặt anh đẹp đẽ không giống người phàm trần, mà giống công tử ẩn cư trên ngọn núi tiên.

"Hôm trước anh mới phát hiện ra nơi này. Lúc đó anh nghĩ, nhất định em sẽ thích." Anh nói từ tốn.

"Anh nói đúng, em rất thích!" Mộ Thiện cười tươi. Sau đó cô há hốc mồm khi nhận ra ý tứ trong câu nói của Trần Bắc Nghiêu. Mặt cô càng đỏ hơn, trái tim càng không yên. Cô đột nhiên cảm thấy một niềm hạnh phúc không thể miêu tả bằng lời mà cô chưa từng nếm trải bao giờ.

Hai người đứng bên hồ nước một lúc, Trần Bắc Nghiêu nói: "Đã mười giờ rồi, để anh đưa em về."

"Được ạ." Mộ Thiện cũng sợ về muộn, các bạn sẽ lo lắng. Cô thầm tiếc nuối: một buổi tối thật tuyệt vời, đáng tiếc là sắp kết thúc.

"Lại đây." Trần Bắc Nghiêu một lần nữa giờ tay.

"Phía trước có con dốc, đường khó đi sao ạ?" Mộ Thiện hỏi.

"Không, hết dốc núi rồi, phía trước là đường thẳng tắp." Trần Bắc Nghiêu bình thản trả lời, nhưng đáy mắt anh có thứ gì đó lay động.

Mộ Thiện đặt tay vào lòng bàn tay anh như một cái máy.

Lần này, Trần Bắc Nghiêu đã có kinh nghiệm, anh dùng lực vừa phải, không nắm chặt tay cô như ban nãy. Trên đường về anh thậm chí còn đôi sang tay bên kia. Đến cổng ký túc xá của nhà máy, lòng bàn tay hai người đỏ đầy mồ hôi.

"Em đi đây". Mộ Thiện nói lí nhí.

"Ừ, chào em." Trần Bắc Nghiêu vẫn đứng nguyên một chỗ.

Mộ Thiện vừa đi vài bước, Trần Bắc Nghiêu bỗng dừng gọi cô: "Mộ Thiện, tối mai anh đi hồ nước câu cá, em có muốn đi không?"

Mộ Thiện vốn vẫn còn lưu luyến, nghe câu nói này, lòng cô như nở hoa, cô gật đầu lia lịa: "Em đi, chỉ cần tối mai không có hoạt động tập thể."

"Anh đợi em." Trần Bắc Nghiêu cười, Mộ Thiện chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như vậy trên gương mặt anh. Bình thường anh chỉ cười lạnh lùng.

"Vâng ạ."

"Ngủ ngon nhé, Mộ Thiện, chúc em có giấc mơ đẹp."

Mộ Thiện về đến ký túc, các bạn học nhanh chóng nhận ra sự thay đổi của cô. Trước đó, cô không mấy vui vẻ, ra ngoài một lúc tự nhiên mặt mày rạng rỡ hẳn.

"Mộ Thiện, ngoài kia có thứ gì hay khiến cậu vui như vậy?" Một người hỏi.

"Đâu có gì?" Mộ Thiện mỉm cười: "Tớ leo lên cây ngủ một giấc, mơ một giấc mơ tuyệt đỉnh."

Chín giờ tối ngày hôm sau, hoạt động tập thể mới kết thúc. Mộ Thiện nói với cô giáo có họ hàng sống ở khu vực phụ cận, muốn đến nhà họ hàng chơi một lúc. Cô giáo cảm thấy hơi kỳ lạ, cô thầm nghĩ: "Chưa bao giờ nghe nói thầy hiệu phó Mộ có người nhà ở xã này". Nhưng từ trước đến nay Mộ Thiện luôn chiếm được lòng tin yêu của thầy cô, vì vậy cô giáo do dự vài giây rồi cho phép Mộ Thiện ra ngoài.

Tối hôm đó, Mộ Thiện như con ngựa hoang tuột dây cương.

Cô vốn thích câu cá, thường cùng bố ra bờ hồ câu cá. Không ngờ Trần Bắc Nghiêu cũng thích trò này, anh còn là cao thủ. Anh đã chuẩn bị trước hai cần câu rất hiện đại.

Hồ nước có vẻ nhiều cá, chưa đến nửa tiếng đồng hồ, hai người đã câu được mấy cân. Chỉ có điều cá ở đây không ăn được, chỉ có thể thả về hồ. Trong lúc cầm con cá ném xuống hồ, Mộ Thiện lầm bầm: "Thần cá, thần cá, xin hãy phù hộ cho con sang năm thi đại học thuận lợi!"

Trần Bắc Nghiêu ngồi bên cạnh cô, anh rất buồn cười khi nghe cô nhắc đến thần cá gì đó.

Ai ngờ chuẩn bị ném con cá thứ hai xuống hồ, Mộ Thiện nhìn anh: "Thần cá, xin hãy phù hộ anh Bắc Nghiêu năm nay thi đỗ đại học." (Mộ Thiện gọi Bắc Nghiêu ca ca rất dễ thương)

Trần Bắc Nghiêu dờ người, trái tim anh co rút.

Anh Bắc Nghiêu.

Lần đầu tiên có người gọi anh như vậy, hơn nữa người đó lại là cô.

Trần Bắc Nghiêu nhướng mắt nhìn Mộ Thiện, không nói một lời nào.

Mộ Thiện vừa thốt ra đã biết lỡ lời, sao cô có thể gọi anh như suy nghĩ trong lòng cô. Mộ Thiện vừa thẹn thùng vừa khấn trong lòng, cô cười hi hi: "A, anh lớn tuổi hơn em...gọi như thế là em chịu thiệt...Không được, anh hãy gọi em một tiếng chị, chúng ta hòa nhau..." Cô càng nói càng loạn, đánh phải đánh trống lảng: "Muộn rồi, em về ký túc đây."

Trần Bắc Nghiêu đòi nào chịu buông tha Mộ Thiện, anh lật lại vấn đề, quyết tâm dón cô đến cùng.

"Mau gọi một tiếng anh Bắc Nghiêu, anh sẽ đưa em về." Anh nhìn cô chăm chú, dưới ánh trăng, thần sắc anh rực rỡ lạ thường.

Mộ Thiện mặt đỏ đến tận mang tai: "Anh giờ trò lưu manh! Còn ra điều kiện nữa!"

"Ồ, anh giờ trò lưu manh đấy." Trần Bắc Nghiêu cũng đỏ mặt.

Mộ Thiện ngượng chết đi được, cô đứng dậy bỏ đi. Trần Bắc Nghiêu vội buông cần câu đuổi theo cô. Anh từ đằng sau túm tay cô: "Anh nói đùa ấy mà, em đừng giận."

"Em không giận". Hai má Mộ Thiện nóng rẫy.

"Thế thì tại sao?" Anh cười khê trên đỉnh đầu cô.

Mộ Thiện cảm thấy nói chuyện với anh đúng là mất mặt quá. Cô thường nói sai, còn anh luôn nhảy bén nắm bắt sai lầm của cô, khiến cô chỉ hận không thể đào một cái hố chôn mình.

"Thiện Thiện, anh nhiều tuổi hơn em. Em gọi anh là 'anh' thì có gì không đúng?" Trần Bắc Nghiêu hỏi thẳng.

"Chẳng có gì không đúng! Anh Bắc Nghiêu! Anh Bắc Nghiêu! Anh đã hài lòng chưa?" Cô muốn giật khỏi tay anh, nhưng bị anh nắm chặt hơn.

"Con nhím nhỏ này..." Trần Bắc Nghiêu đột nhiên giờ tay vuốt tóc Mộ Thiện: "Tối mai em có rảnh không? Anh Bắc Nghiêu sẽ đưa em lên rừng hái hạt dẻ."

Động tác tay anh vô cùng dịu dàng, Mộ Thiện nhất thời không dám thở mạnh: "Em sẽ cố gắng."

Hoạt động "về nông thôn" thâm thoát đã tám ngày trôi qua.

Buổi tối hôm nay, Mộ Thiện tắm rửa sạch sẽ, thay bộ váy dài cô tự cho là đẹp nhất. Đang định lên lút trốn ra ngoài, Mộ Thiện vô tình đụng phải cô giáo phụ đạo ở ngoài hành lang.

Cô giáo phụ đạo dạy môn Vật lý, tuổi đời còn rất trẻ. Bình thường, cô đặc biệt thích Mộ Thiện. Nhìn thấy bộ dạng Mộ Thiện lúc này, cô giáo biết cô lại đi ra ngoài, liền nghiêm mặt nói: "Mộ Thiện, em hãy cùng cô đến văn phòng."

Mộ Thiện đi theo cô giáo, trong lòng cô hồi hộp không yên.

Văn phòng không có người, một cô phụ đạo khác không biết đi đâu. Cô giáo vật lý ngồi xuống liền hỏi ngay: "Mộ Thiện, có phải em lại đi gặp Trần Bắc Nghiêu?"

Mộ Thiện không ngờ cô giáo biết rõ hành tung của mình nên hơi hoảng hốt. Mộ Thiện không phải là đứa trẻ hay nói dối, vì vậy cô lặng lẽ gật đầu.

Cô giáo cau mày: "Em nói đến nhà họ hàng, nhưng cô nghe nói nhà em không có họ hàng ở vùng này. Tối qua cô lưu ý, mới biết Trần Bắc Nghiêu đến đón em. Cậu ta chẳng phải học sinh lớp mười hai? Cậu ta bỏ học à?"

"Sắp đến ngày giỗ bà anh ấy nên anh ấy xin nghỉ phép vài ngày ạ."

"Hoang đường!" Cô giáo mắng một câu, thấy Mộ Thiện cứng đờ người, cô giáo biết mình hơi nặng lời, thế là cô bắt đầu khuyên nhủ: "Cô chưa nói với thầy hiệu phó Mộ chuyện này. Từ trước đến nay em là cô bé ngoan ngoãn. Hãy nghe lời cô, cắt đứt quan hệ với cậu ta. Em còn nhỏ, lại là hạt giống trọng điểm của nhà trường. Sao em có thể yêu sớm thế rồi làm hỏng tiền đồ của mình?"

"Chúng em có làm gì đâu ạ?" Mộ Thiện phản bác: "Chúng em chỉ đi chơi cùng nhau, chúng em không phải là người yêu." Trên thực tế, Mộ Thiện quả thật

có ý nghĩ đó, cô và Trần Bắc Nghiêu chỉ vui chơi vài ngày, cô cảm thấy như vậy cũng rất tốt. Năm nay anh thi đại học, cô chỉ muốn thân thiết với anh hơn mỗi quan hệ bạn bè một chút, tương lai...tương lai tính sau.

"Cô tin em." Cô giáo tỏ ra mềm mỏng: "Mộ Thiện, cô chỉ lớn hơn em vài tuổi, cô cũng từng trải qua độ tuổi của em. Ở độ tuổi của em, có cảm tình với con trai cũng là lẽ thường tình. Trần Bắc Nghiêu tuy hành vi không ra gì nhưng thành tích học tập khá tốt, lại có ngoại hình tuấn tú. Nhưng hai em bây giờ rất nguy hiểm. Trần Bắc Nghiêu học lớp mười hai, chỉ vì việc về quê giỗ bà mà cả chục ngày không đến trường. em thấy có lý không? Thành tích của cậu ta không toàn diện như em, phải chăm chỉ và phát huy tốt mới có thể thi đỗ Bắc Đại Thanh Hoa. Bây giờ các em suốt ngày dính lấy nhau, tương lai của cậu ta sẽ bị ảnh hưởng đầu tiên." (Bắc Đại Thanh Hoa tức Đại học Bắc Kinh và Đại học Thanh hoa, hai trường hàng đầu của Trung Quốc)

Mộ Thiện gạt mình, cô giáo nói rất đúng. Yêu một người là phải nghĩ cho người đó.

Biết Mộ Thiện đã nghe ra, cô giáo tiếp tục khuyên bảo: "Em nên cất giấu tình cảm tốt đẹp đó ở trong lòng. Đợi thi đại học xong xuôi, em liên lạc với cậu ấy sau, được không em? Hơn nữa, nếu em không nghe lời cô, đừng trách cô báo cáo chuyện này với thầy hiệu phó..."

Mộ Thiện hoảng hồn, lại hơi ảm ức. Cô và Trần Bắc Nghiêu vốn chẳng có gì. Nếu đến tai ông bố uy nghiêm của cô, hậu quả rất khó lường.

"Được ạ." Mộ Thiện không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải gật đầu: "Em sẽ không gặp anh ấy nữa."

Cô giáo tỏ ra hài lòng: "Em hãy về phòng đi."

Mộ Thiện ra khỏi văn phòng, ngược nhìn bầu trời tối mịt, cô đột nhiên cảm thấy đau lòng. Cô biết cô giáo nói đúng, cô cũng biết không nên yêu đương vào thời điểm này. Nhưng cô không thể khống chế bản thân, cô ngày càng lún sâu. Cô rất muốn gặp Trần Bắc Nghiêu, nhưng nếu cô đi gặp anh, cô giáo sẽ nói cho bố mẹ cô biết...

Mộ Thiện không dám, thật sự không dám.

Cô ngồi trong phòng ký túc, phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ đến tận đêm khuya.

Ba ngày tiếp theo, Mộ Thiện buổi tối không ra ngoài, cũng không thể thông báo với Trần Bắc Nghiêu. Cô nghĩ, anh thông minh như vậy, chắc anh cũng đoán ra lý do.

Cô và anh còn chưa bắt đầu đã kết thúc hay sao?

Sáng sớm ngày thứ tư, chiếc xe buýt đưa nhóm học sinh quay về huyện. Mộ Thiện về đến nhà, mẹ cô rất ngạc nhiên: "Con bé này, mới đi có mười ngày, sao gầy thế con? Không hợp đồ ăn ở đó à?" Ông Mộ nhìn con gái mỉm cười: "Em đừng thương xót quá, trẻ con cần rèn luyện mới có ích cho tương lai."

Chứng kiến sự quan tâm của bố mẹ, Mộ Thiện cảm thấy việc cô suýt yêu sớm quả thật có lỗi với bố mẹ. Cô ôm chặt bà Mộ làm bà không khỏi ngạc nhiên.

Buổi tối bố mẹ ra ngoài đi dạo, Mộ Thiện ở nhà một mình. Cô lưỡng lự hồi lâu, cuối cùng cũng bấm số điện thoại nhà Trần Bắc Nghiêu.

Điện thoại chỉ đổ một hồi chuông, có người bắt máy ngay.

"A lo!" Giọng nói của anh như từ một nơi rất xa vọng tới.

Mộ Thiện im lặng, mãi cũng không thể mở miệng.

"Thiện Thiện?" Anh hỏi.

Mộ Thiện hít một hơi sâu: "Anh Bắc Nghiêu, mấy ngày ở xã, cô giáo phát hiện em đi gặp anh nên không cho em ra ngoài."

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc vài giây, sau đó anh cười: "Không sao đâu. Hôm đó anh bắt được một con sóc, nuôi nó vài ngày. Nó rất đáng yêu, đáng tiếc là em không nhìn thấy."

Mộ Thiện mỉm cười: "Con sóc trông thế nào?"

"Màu xám, tròn tròn". Anh ngừng nghĩ rồi bổ sung một câu: "Rất giống em."

Mộ Thiện thần thờ, tay nắm chặt ống nghe điện thoại.

Hai người lại im lặng một lúc.

"Anh Bắc Nghiêu, anh sắp thi đại học rồi, sang năm em cũng thi. Có lẽ sau này em không thể ra ngoài chơi cùng anh."

Lại trầm mặc.

"Anh hiểu." Trần Bắc Nghiêu trả lời.

Mắt Mộ Thiện nhòe đi, cô chợt nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh: "Chúng ta cùng đi Bắc Kinh."

Tâm trạng vốn rất nặng nề của Mộ Thiện phảng phất như được ánh mặt trời chiếu sáng.

"Được!" Cô nói thêm "Không được nuốt lời đâu đấy nhé!"

"Anh tuyệt đối không nuốt lời." Trần Bắc Nghiêu cười.

"Nhờ em thi trượt không thể đi Bắc Kinh thì sao?" Mộ Thiện tỉnh nghịch: "Em lại phải ôn thêm một năm nữa."

"Anh sẽ đợi em." Có lẽ rất hiếm khi nói những lời tình cảm, thanh âm của anh trở nên nhẹ nhàng: "Anh sẽ luôn đợi em."

Mộ Thiện cúp điện thoại, trong lòng vui sướng vô cùng.

Chỉ cần đợi thêm một năm rưỡi, cô nghĩ thầm, không phải là chuyện khó khăn.

Đợi đến lúc lên đại học, cô và anh có thể đường đường chính chính ở bên nhau. Tốt nghiệp đại học sẽ lập tức kết hôn, hai người đều có công việc tốt, cô sẽ sinh cho anh những đứa con xinh xắn, hai người sống vui vẻ hạnh phúc bên nhau trọn đời trọn kiếp.

---oOo---

Mộ Thiện tưởng rằng sau khi hứa hẹn, cô sẽ nhìn thấy tên Trần Bắc Nghiêu trên bảng vàng thành tích thi cử.

Thế nhưng ở danh sách điểm thi cuối tháng 11 của khối mười hai, Mộ Thiện không tìm thấy tên Trần Bắc Nghiêu. Ba giờ chiều phòng giáo vụ công khai danh sách, năm giờ cô mới xem. Đến bảy giờ tối, Mộ Thiện đứng ngồi không yên.

Sau tiết đầu tiên của giờ tự học, Mộ Thiện cố gắng trấn tĩnh đi đến lớp của anh. Tới cửa lớp, Mộ Thiện không khỏi ngạc nhiên khi chứng kiến cảnh tượng im lặng như tờ ở trong phòng học, tất cả mọi người đều cúi đầu chăm chú làm bài tập.

Trước đó, Mộ Thiện cũng biết thời kỳ trước khi thi đại học vô cùng căng thẳng. Nhưng vì Trần Bắc Nghiêu, cô càng cảm thấy khẩn trương hơn.

"Bạn gái, bạn tìm ai thế?" Một nam sinh ngồi gần cửa ra vào hỏi nhỏ.

Mộ Thiện ngưng ngưng hỏi lại: "Trần Bắc Nghiêu có ở đây không ạ?"

"Cậu ấy một tuần nay không đến lớp rồi."

Một tuần đối với học sinh lớp mười hai có ý nghĩa như thế nào? Mộ Thiện không thể tin nổi. Anh thậm chí còn bỏ lỡ kỳ thi cuối tháng. Đến khi Mộ Thiện định thần, cô đã đứng trước cửa nhà Trần Bắc Nghiêu.

Anh từng cho cô biết địa chỉ nhà anh nhưng cô chưa đến bao giờ. Bây giờ đi tìm, Mộ Thiện mới phát hiện nhà anh rất dễ kiếm. Bởi vì trên sườn đồi rộng lớn chỉ có một ngôi nhà nhỏ cô độc ở đó. Tuy nhiên, ngôi nhà bằng gỗ rất đẹp, mái ngói màu cà phê, tường ngoài màu trắng, mang phong cách kiến trúc châu Âu.

Trần Bắc Nghiêu ra mở cửa, vừa nhìn thấy Mộ Thiện, anh sững sờ mất một phút. Bây giờ là tám giờ tối, là thời điểm học sinh bận rộn làm bài tập. Vậy mà cô đứng trước cửa nhà anh, bất chấp cơn gió lạnh cuối thu.

"Anh..."

"Em..."

"Vào nhà rồi nói sau." Trần Bắc Nghiêu kéo Mộ Thiện vào nhà, anh dường như càng nắm chặt hơn khi đụng phải bàn tay lạnh giá của cô.

Mộ Thiện bề ngoài tỏ ra bình thản nhưng trong lòng cô hơi tủi thân, cô không gặp anh một tháng rồi, một tháng chưa từng cầm tay nhau.

Nội thất trong nhà sạch sẽ và trang nhã, trên tường treo đầy tranh vẽ và thư pháp, cả căn phòng phảng phất mùi đàn hương nhẹ.

Phòng trong vọng ra tiếng ho của người già, Trần Bắc Nghiêu cau mày, anh để Mộ Thiện ngồi đợi ở ghế sofa rồi đi vào phòng trong. Một lát sau anh ra ngoài nói nhỏ: "Ông ngoại uống thuốc ngủ rồi."

Lúc này Mộ Thiện mới hiểu ra: "Anh xin nghỉ học để chăm sóc ông ngoại?"

Trần Bắc Nghiêu gật đầu.

"Bố mẹ anh đâu rồi?"

"Họ không sống ở đây." Anh vừa pha cốc trà nóng cho Mộ Thiện vừa nói lãnh đạm: "Anh không có quan hệ với bọn họ từ lâu".

Mộ Thiện im lặng.

Một lát sau, Trần Bắc Nghiêu đưa cốc trà đến trước mặt Mộ Thiện, bất ngờ phát hiện hai hàng lệ trên má cô.

"Sao em khóc?" Anh luống cuống.

Mộ Thiện càng khóc dữ dội, tâm trạng ảm ức vì một tháng không được gặp anh, không được nhớ anh cứ thế bộc phát ra ngoài. Cô cảm thấy rất tủi thân, cả đời này chưa bao giờ ảm ức như vậy. Nhưng cô không ngờ, khi cô vội vàng đi tìm anh, mới phát hiện anh rất đáng thương, anh không được hưởng tình cảm của bố mẹ mà sống nương tựa vào ông ngoại. Thế là cô càng tủi thân, người con trai ở trước mặt rất đáng để cô trao gửi tình cảm nhưng cô không thể chia sẻ cùng anh, cô chỉ có thể nhìn anh một mình chịu cực.

Đang khóc nức nở, trước mặt Mộ Thiện đột nhiên tối sầm.

Sau đó, bờ môi mềm mại và lạnh lẽo của anh chạm vào má cô.

"Em đừng khóc nữa." Giọng nói anh có một vẻ trầm khàn xa lạ.

Cả thế giới xung quanh Mộ Thiện dường như dừng lại, chỉ còn gương mặt anh kề sát mặt cô.

Sau đó sống mũi cao của anh hơi chếch sang một bên, bờ môi anh thận trọng roi trên môi cô, chạm nhẹ rồi rời đi ngay lập tức.

Mộ Thiện thần thờ nhìn anh, trong khi bờ môi anh chỉ rời đi nửa thước, rồi đột ngột phủ lên môi cô.

Đó là một nụ hôn dịu dàng, bất an nhưng cũng đầy đam mê. Đầu tiên, anh mút nhẹ môi cô, đến khi miệng cô hơi hé mở, anh liền thò đầu lưỡi vào trong.

Mộ Thiện hóa đá, môi Trần Bắc Nghiêu rõ ràng lạnh lẽo nhưng đầu lưỡi anh nóng như bị một ngọn lửa đốt cháy. Cô không có kinh nghiệm, chỉ biết để mặc anh từ từ rút hết không khí trong miệng cô. Khi đầu lưỡi của anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, hai người đồng thời cảm thấy toàn thân nóng bừng.

Trần Bắc Nghiêu vốn đang đứng, cúi đầu hôn Mộ Thiện. Sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cô, hai tay do dự một giây rồi ôm lấy eo cô.

Đến khi Trần Bắc Nghiêu kết thúc nụ hôn, mặt Mộ Thiện đỏ ửng, bấy giờ cô mới phát hiện đang ở trong lòng anh.

Đây là lần đầu tiên cô được con trai ôm, mái tóc dài của cô dính vào lồng ngực anh, xúc cảm đó rất dễ chịu, nhưng cũng rất bất an.

"Đây là nụ hôn đầu của em." Mộ Thiện thỏ thẻ.

"Anh cũng vậy." Trần Bắc Nghiêu mỉm cười. "Anh rất lo em sẽ cự tuyệt, may quá."

Mặt Mộ Thiện càng đỏ hơn.

Không đợi cô lên tiếng, Trần Bắc Nghiêu lại cúi xuống hôn cô.

Anh hôn lên môi cô, hôn trán cô, hôn đầu mũi cô, lên hai mắt của cô, rồi hôn lên má cô. Trần Bắc Nghiêu cảm thấy mỗi tác da thịt dưới môi anh vô cùng thơm ngát. "Sao người em có thể mềm mại như vậy?" Anh nghĩ thầm, ôm vào lòng là không muốn buông tay.

Cứ như vậy, Trần Bắc Nghiêu lại hôn thêm một lúc lâu, lâu đến mức mồm miệng Mộ Thiện tê liệt, anh mới tựa đầu vào mái tóc dài của cô.

"Anh xin lỗi." Trần Bắc Nghiêu nói: "Anh vốn định đợi em tốt nghiệp mới làm chuyện này."

Mộ Thiện đứng dậy: "Em phải về nhà rồi."

"Thiện Thiện". Trần Bắc Nghiêu cầm tay cô: "Anh thích em từ lâu. Thật ra lần trước không phải anh đi thăm mộ bà ngoại, anh đến đó chỉ vì...muốn nhìn thấy em. Sau đó bắt gặp em một mình lên núi, anh lo lắng nên mới đi theo em."

Toàn thân Mộ Thiện cứng đờ, cô chỉ biết mở to mắt nhìn Trần Bắc Nghiêu đỏ mặt tiến lại gần, lại một lần nữa lưu luyến bờ môi cô.

Kỳ nghỉ đông hai tháng sau đó.

Mộ Thiện vẫn dẫn đầu điểm thi các môn trong kỳ thi cuối học kỳ của năm trường cấp ba thuộc bốn huyện, vì vậy khi cô quyết định tham gia nhóm học tập do các bạn cùng lớp tổ chức trong kỳ nghỉ đông, bố mẹ cô không phản đối.

Một ngày vừa ăn sáng xong, Mộ Thiện lập tức vào phòng lục tung hết quần áo. Một lát sau, cô chạy ra hỏi mẹ: "Mẹ! Mẹ có thấy áo khoác vải nỉ năm ngoái mẹ mới mua cho con không? Áo khoác màu xanh da trời ấy."

Bà Mộ vào phòng con gái, giúp cô tìm áo khoác và nhìn cô hớn hờ mặc vào người. Sau đó, cô đứng trước gương chải đầu một lúc lâu, đeo cặp tóc màu xanh thẫm dính nhiều hạt đá óng ánh, mới đứng dậy khoác cặp sách: "Mẹ, con đi đây ạ. Trưa nay có khả năng con không về nhà ăn cơm."

Sau khi đưa Mộ Thiện ra cửa, bà Mộ mới quay sang nói với ông Mộ đang đọc báo ở bên cạnh: "Anh có cảm thấy Thiện Thiện nhà mình gần đây hơi

khác không?"

Ông Mộ ngừng lên nhìn vợ: "Con gái đang tuổi lớn thay đổi luôn ấy mà, con bé ngày càng xinh đẹp ra chứ sao."

"Không phải điều đó." Bà Mộ đưa mắt vào phòng Mộ Thiện, bên trong cô vẫn vắt quần áo bừa bộn trên giường. Bà có cảm giác con gái bà rất lạ, nhưng không biết cụ thể là gì.

Mộ Thiện không bận tâm đến xung quanh.

Cô vừa gõ cửa, Trần Bắc Nghiêu liền mở ra. Anh không nói một tiếng nào, lập tức kéo cô vào lòng hôn lấy hôn để.

"Này, anh cần quá quá đấy, cẩn thận bị ông nhìn thấy bây giờ!" Hai tay Mộ Thiện ôm cổ anh, cười híp mắt.

"Hôm nay ông vào thành phố tham gia triển lãm thư họa rồi, không về trong ngày đâu." Trần Bắc Nghiêu không rời mắt khỏi thiếu nữ ở trong lòng: "Hôm nay em xinh quá."

Mộ Thiện trong lòng rất vui, nhưng cô giả vờ không bận tâm: "Cũng bình thường thôi."

Ý cười trong đáy mắt Trần Bắc Nghiêu càng sâu hơn, anh giờ tay bóp mũi cô: "Em ngồi xuống đây chờ anh, lát nữa sẽ có cơm ăn."

"Anh nấu cơm?" Mộ Thiện kinh ngạc, trông anh rõ ràng là người không chạm khói bếp nhân gian cơ mà.

"Lê nào em nấu?" Trần Bắc Nghiêu phì cười, anh quay người đi vào trong, còn dặn Mộ Thiện không được theo anh xuống bếp.

Mộ Thiện tựa người vào thành ghế sofa, toàn thân thư thái vô cùng.

Buổi tối hôm cô và anh có nụ hôn xác định tình cảm, Trần Bắc Nghiêu không chỉ hôn sưng môi cô, cũng làm tan chảy trái tim cô. Mộ Thiện tự nhủ, chỉ cần không ảnh hưởng đến việc học tập, cô và anh ở bên nhau không phải là tội lỗi.

Bởi vì anh cũng thích cô. Bởi vì cô thật sự muốn ở bên anh.

Đó là một cảm giác hạnh phúc chưa từng có, bất cứ người nào cũng không thể cho cô.

Ngồi một lúc, Mộ Thiện lôi sách vở từ cặp sách, bắt đầu làm bài tập. Khoảng nửa tiếng sau, Trần Bắc Nghiêu dọn thức ăn ra bàn, chỉ là ba món rau và một món canh đơn giản, mùi vị cũng tạm tạm.

Trong suốt bữa ăn Mộ Thiện cười suốt, cô nghĩ thầm, để lúc khác em nấu cho anh ăn, anh mới biết hôm nay anh kém cỏi như thế nào. Nhưng được bạn trai phục vụ tận miệng, làm sao cô có thể từ chối?

Ăn cơm xong, Mộ Thiện và Trần Bắc Nghiêu hơi buồn ngủ, không muốn động dậy. Trần Bắc Nghiêu mở đầu đĩa, bật "Slam Dunk".

Đó là phim hoạt hình anh thích nhất, Mộ Thiện trước đó chỉ thích xem truyện tranh thiếu nữ, cô chưa bao giờ xem loại phim hoạt hình thi đấu thể thao sôi sục nhiệt huyết như thế này. Xem một lúc, cô phát hiện trong phim hoạt hình có nhiều anh chàng đẹp trai nên xem khá say mê. Thình thoảng, cô còn liếc nhìn gương mặt nghiêng của Trần Bắc Nghiêu, cô nhớ lắm, trông anh cũng giống Lưu Xuyên Phong đấy chứ? (Lưu Xuyên Phong, tên tiếng Nhật Kaede Rukawa, là nhân vật chính của Slam Dunk)

Xem thêm một lúc, mí mắt Mộ Thiện nặng trĩu, rồi không thể mở ra lúc nào cô không hay biết.

Mộ Thiện ngủ rất say, đến khi tỉnh lại, sắc trời đã hơi tối.

Mộ Thiện dụi mắt, cô vừa quay đầu liền phát hiện Trần Bắc Nghiêu đang nằm ngủ trên tấm thảm cạnh ghế sofa.

Mặc dù nằm trên nền đất nhưng tư thế ngủ của anh rất đẹp, gương mặt anh thanh tịnh, cặp lông mi dài hơi động đậy, làn da trắng như ngọc. Mộ Thiện ngây người ngắm anh hồi lâu, cô định tiến lại gần hôn trộm anh nhưng lại thẹn thùng không dám.

Ngồi một lúc, cô nghĩ ra trò, rút bút màu từ cặp sách vẽ lên má trái của anh hình một con rùa. Đang định vẽ bên má phải của Trần Bắc Nghiêu một con chó nhỏ, cổ tay cô đột nhiên bị nắm chặt.

Anh mở mắt cười cười nhìn cô.

"Cô bé xấu xa." Trần Bắc Nghiêu giật bút khỏi tay Mộ Thiện, làm động tác như sắp vẽ vào mặt cô, khiến cô la oai oái, ngã người về ghế sofa.

Nhưng sức lực của anh mạnh hơn cô gấp trăm lần. Anh dễ dàng túm hai tay cô, đè người cô xuống ghế sofa. Thói quen thành động tác tự nhiên, hai chân anh kẹp chặt người cô, hai người nọ đùa, cười đến mức thở không ra hơi. Sau đó, cả hai đồng thời ngượng chín mặt.

Từ thế này...

Mộ Thiện xấu hổ đến mức hai má nóng ran. Nhân lúc anh thả lỏng, cô vùng vẫy định ngồi dậy. Trần Bắc Nghiêu giờ tay muốn đỡ cô, nhưng chẳng may

chạm vào ngực cô.

Cảm giác đầy đặn mềm mại ngoài sức tưởng tượng, khiến Trần Bắc Nghiêu ngây người.

Mộ Thiện cũng có một cảm giác lạ thường, cô tỏ ra bối rối: "Anh giờ trò lưu manh."

Trần Bắc Nghiêu định nói lời xin lỗi, nhưng khi nhìn gương mặt đỏ như quả cà chua chín của Mộ Thiện, anh có cảm giác một bàn tay nhỏ đang gãi nhẹ trái tim anh, làm anh muốn chạm vào nơi đó một lần nữa.

"Anh làm gì cơ?" Trần Bắc Nghiêu nhú mày, tỏ ra ngạc nhiên.

"Anh sờ chỗ đó của em!"

"Chỗ nào?" Anh từ tốn mở miệng: "Phẳng lì, có thấy gì đâu."

"Phẳng...lì..." Máu nóng bốc lên đầu Mộ Thiện, cô bị đá kích nạng nề. Tuy không mấy quan tâm đến vóc dáng, nhưng từ trước đến nay, cô đều hơi hơi tự hào về nó.

"Để anh sờ một lần nữa." Trần Bắc Nghiêu nhìn cô, mặt anh cũng đỏ đến mức có thể trích máu đào: "Anh mới có thể xác nhận."

Mộ Thiện bỗng dưng không biết có nên từ chối anh. Cô hiểu làm vậy là không đúng, nhưng những hành vi không phải đạo như ôm ấp hay hôn nhau, cô và anh đều làm rồi. Cô thích anh, luôn muốn anh vui vẻ. Vậy thì để anh sờ chỗ đó của cô, anh sẽ càng vui hơn?

Không đợi Mộ Thiện có phản ứng, không đợi cô từ chối, Trần Bắc Nghiêu lại một lần nữa đề cô xuống dưới thân.

Lần này khác hoàn toàn những lần hai người hôn nhau. Anh nằm trên người Mộ Thiện, sau đó thò tay vào trong áo khoác cô, cách lớp áo len mỏng nhẹ nhàng xoa bóp đỉnh đồi non mềm của cô.

Mộ Thiện cảm thấy một sự kích động và thỏa mãn chưa từng có. Toàn thân cô như bị một ngọn lửa xa lạ thiêu đốt.

"Có dễ chịu không em?" Anh hỏi bằng một giọng chờ mong.

"Không có cảm giác gì cả." Mộ Thiện thật thà trả lời: "Nhưng trong lòng em rất dễ chịu."

"Anh muốn thò tay vào trong áo." Bàn tay anh từ từ lần xuống dưới, đến gấu áo len.

Mộ Thiện rất ngượng: "Sao anh có thể..."

Nhưng tay anh đã xâm nhập vào trong.

Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện phát hiện, tay con trai và tay con gái rất khác biệt. Bàn tay anh rất lớn, gần như phủ hết một bên eo cô. Bàn tay anh mạnh mẽ, làm toàn thân cô mềm nhũn.

Lần này, Trần Bắc Nghiêu thông minh không hỏi ý Mộ Thiện mà trực tiếp vén áo len của cô. Ngắm hai đỉnh đồi trắng như ngọc được bao bọc bởi lớp áo con, ánh mắt anh ngẩn ngơ.

Mộ Thiện sững sờ. Cô có thể học thuộc cả quyển từ điển Anh Trung dày cộp, nhưng không biết nếu anh cúi xuống cắn nụ hoa nhạy cảm trên ngực cô, cô sẽ phải làm thế nào?

"Ừm..." Mọi sự kháng nghị của Mộ Thiện đều biến thành tiếng rên khẽ. Cô không thể không thừa nhận, cô rất dễ chịu. Cô rất thích được anh hôn và vuốt ve. Nhưng cô cũng biết phải dừng lại ngay.

"Không được hôn vào chỗ đó!" Thấy anh cúi xuống định kéo áo con, Mộ Thiện lập tức mở miệng ngăn cản.

"Anh hôn một tý thôi."

"Không được."

"Mười phút?"

"Hai phút!"

"Ừm...Được..."

Thế nhưng mới chỉ khám phá vài chục giây, Trần Bắc Nghiêu đột nhiên đứng dậy, anh kéo áo Mộ Thiện xuống rồi quay người đi vào phòng trong.

"Anh sao thế?" Thấy anh thay đổi sắc mặt, Mộ Thiện nhồm dậy đi theo anh.

Trần Bắc Nghiêu càng đi nhanh hơn: "Em ở phòng khách đợi anh, nước sôi rồi anh phải đi đun nước."

"Vâng." Mộ Thiện hơi bất an, lại ngồi về chỗ cũ, cô đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng.

Nước sôi rồi anh còn đi đun nước? Đây là logic gì vậy?

Trên thực tế, nước đã sôi cạn.

Mà bạn Trần làm gì có thời gian quan tâm đến nước non, anh vội xông vào nhà tắm, cởi quần áo mò vòi nước, dùng nước lạnh làm nguội dục vọng đang cháy ngùn ngụt của mình.

Những ngày tháng ngọt ngào trôi qua rất nhanh.

Nếu nói tình cảm của Mộ Thiện đối với Trần Bắc Nghiêu trước đó chỉ là thâm thương trộm nhớ, vậy thì qua một kỳ nghỉ đông ngày ngày ở bên nhau, tình cảm đó đã trở thành một bộ phận không thể tách rời.

Cô cảm thấy cô rất yêu Trần Bắc Nghiêu, yêu anh sâu đậm. Có lẽ cả đời này cô chỉ yêu một mình anh, không ai có thể bắt cô rời xa anh.

Nếu trước đó Mộ Thiện từng suy nghĩ đến chuyện cô vì tương lai chia tay Trần Bắc Nghiêu, thì bây giờ, cô có thể vì anh hy sinh tất cả.

Một tin vui là kể từ học kỳ hai, khối mười một cũng có ba tiết tự học vào buổi tối như khối mười hai. Như vậy, Trần Bắc Nghiêu có thể ngày ngày sáng đến đón Mộ Thiện đi học, buổi tối tiễn cô về nhà.

Thật ra Mộ Thiện cho rằng không cần phải đón đưa. Nhưng trong lớp cũng có mấy đôi đi đi về về cùng nhau, Trần Bắc Nghiêu lại kiên quyết, nên cô đành để anh đưa đón.

Sau đó Mộ Thiện phát hiện, chỉ những người yêu nhau mới lĩnh hội hết cảm giác ngọt ngào của việc đón đưa. Mỗi khi nắm tay anh, cô đều thấy con đường rất ngắn ngủi. Ngày nào cô cũng hy vọng đường đến trường không có tận cùng.

Tháng thứ hai của học kỳ mới, thời tiết vô cùng giá lạnh. Trần Bắc Nghiêu đưa Mộ Thiện về nhà qua một ngõ nhỏ bên ngoài khu tập thể. Kể từ lúc anh bắt đầu đưa đón cô, bọn họ không đi đường lớn mà toàn chọn đường vòng hẻm nhỏ vắng người.

Đi đến giữa con ngõ nhỏ, Trần Bắc Nghiêu đẩy Mộ Thiện vào tường, hôn cô cuồng nhiệt. Mộ Thiện bị anh hôn đến ý loạn tình mê, hai tay ôm chặt cổ anh, trong lòng chỉ muốn hôn đến lúc trời sáng.

Một lúc lâu sau, Trần Bắc Nghiêu mới lưu luyến rời khỏi đôi môi cô, anh cầm tay cô đi tiếp ra ngoài ngõ.

Mới đi mấy bước, Mộ Thiện đột nhiên cứng đờ người.

Ở đầu ngõ, bà Mộ sắc mặt u ám, không biết đứng đó từ bao giờ.

Mộ Thiện theo phản xạ rút tay về, Trần Bắc Nghiêu cũng nhìn thấy bà Mộ, anh liền mở miệng: "Chào cô! Cháu..."

Bà Mộ chỉ lạnh lùng liếc xéo Trần Bắc Nghiêu mà không đếm xỉa đến anh, bà nói với Mộ Thiện: "Theo mẹ về nhà."

Mộ Thiện từ nhỏ được bố mẹ nâng niu như ngọc như ngà, cô chưa bao giờ chứng kiến bà Mộ phẫn nộ đến mức cực đoan như lúc này, ánh mắt bà nhìn cô như nhìn kẻ thù. Lúc đó Mộ Thiện không hiểu. Nhiều năm sau, cô mới thông suốt tâm trạng của mẹ cô lúc đó. Bởi vì kể từ giây phút này, cô không còn là niềm kiêu hãnh trong lòng bố mẹ, tuổi thanh xuân của cô bắt đầu nhuộm một màu tăm tối không lối thoát.

Trần Bắc Nghiêu đứng bất động một chỗ, anh không thể làm gì ngoài việc giương mắt nhìn Mộ Thiện cúi đầu, lặng lẽ đi theo mẹ về khu tập thể.

Mộ Thiện trời đất không sợ, nhưng lúc này cô vô cùng sợ hãi. Bản thân cô cũng không rõ, cô sợ bố mẹ thất vọng nhiều hơn hay tức giận nhiều hơn. Cô muốn mở miệng phản bác, cô không làm chuyện xấu xa, thành tích học tập vẫn xuất sắc như thường lệ. Thế nhưng rốt cuộc điều gì mới bị coi là xấu xa? Cầm tay? Ôm nhau? Mỗi giây mỗi phút đều nhớ nhau da diết?

Bà Mộ trầm mặc đi trước, trên đường về nhà bà không nói một tiếng nào. Đến khi vào trong đóng cửa lại, bà mới nổi trận lôi đình: "Mộ Thiện, con đang làm trò gì hả? Con có nghĩ cho bố mẹ không? Sắp thi đại học đến nơi rồi, còn suốt ngày lêu lổng với thằng nhãi ranh đó!"

Mộ Thiện chưa bao giờ thấy mẹ cô tức giận như vậy, mở miệng là mắng cô tới tấp, làm cô không thể lên tiếng dù trên đường về nhà, cô vốn có ý định nhận lỗi với bố mẹ.

"Hừ!" Ông Mộ đang ngồi ghế sofa đứng dậy quát lớn: "Con thật chẳng ra sao. Yêu sớm? Trần Bắc Nghiêu là tên lưu manh nổi tiếng toàn khối mười hai. Nó học giỏi có tác dụng gì? Suốt ngày trốn học, đạo đức không chấp nhận nổi, con làm bố thất vọng quá!"

Mộ Thiện cắn môi, nước mắt giàn giụa. Cô nghĩ, hóa ra bố mẹ đã biết sự thật từ lâu, hôm nay mẹ cố ý ra ngoài bắt "bất gian". Cô vừa ngượng vừa khó chịu, vừa đau đớn vô cùng.

"Tại anh cả!" Bà Mộ quay sang chỉ trích chồng: "Anh bảo để nó tự do, rèn luyện tính tự lập, không cần quản nó quá chặt. Anh xem bây giờ phải làm thế nào, làm thế nào hả?"

Ông Mộ cũng kiên quyết: "Em đừng lăm lăm nữa. Sau này em chịu trách nhiệm đưa nó đi học, cho đến khi thi đại học. Trần Bắc Nghiêu đúng là thằng khôn, thằng khôn nạn!"

Ông Mộ giận đến mức run cầm cập, hai ông bà đồng thời nhìn Mộ Thiện. Mộ Thiện thần thờ, mặt đầy nước mắt, cô không thể nói một lời nào.

Những ngày tiếp theo, đưa đón Mộ Thiện là việc quan trọng hàng đầu của ông bà Mộ. Mỗi buổi tối kết thúc buổi tự học, Mộ Thiện đều thấy mẹ cô đợi sẵn ở cổng trường. Có lúc bố mẹ cô về muộn hơn, cô buộc phải chờ ở bên ngoài lớp học của họ.

Mộ Thiện biết mẹ cô có ý kiểm tra xem cô còn gặp gỡ Trần Bắc Nghiêu hay không? Lớp của anh cũng bị bố cô theo dõi chặt chẽ, cô chỉ có thể viết giấy rồi nhờ bạn học đến lớp 12 (7) chuyển cho anh, nói là giai đoạn này hai người tạm thời dừng gặp mặt.

Buổi tối, không khí trong nhà Mộ Thiện vẫn rất nặng nề. Cô không muốn trò chuyện với ai, ăn cơm xong đến trường tự học, về nhà là vào phòng đọc sách, đi ngủ. Một tháng trôi qua, Mộ Thiện sút bảy cân (bảy cân Trung Quốc bằng 3,5 kg). Thấy con gái ngày càng tiêu tụy, bà Mộ càng căm hận Trần Bắc Nghiêu. Trần Bắc Nghiêu trong lớp từ hàng ghế thứ tư trước đó, bị đẩy xuống bàn cuối cùng. Ngoài ra, anh tự nhiên bị hủy tư cách tham gia cuộc thi Olympic, vốn có thể cộng điểm thi đại học mà không rõ nguyên nhân vì sao. Về mọi chuyện xảy ra với bản thân, Trần Bắc Nghiêu không hề có phản ứng, anh vẫn chuyên tâm học hành và nhờ người chuyển lời tới Mộ Thiện, động viên cô cố gắng chịu đựng.

Anh bảo cô cố gắng chịu đựng, bởi vì anh yêu cô.

Đọc mảnh giấy Trần Bắc Nghiêu gửi, Mộ Thiện khóc suốt giờ tiếng Anh. Cô nằm bò ra bàn hồi lâu, sau đó viết từng chữ một: "Chúng ta chia tay đi. Đợi đến lúc kết thúc thi đại học, em sẽ đi tìm anh. Em yêu anh."

Sau khi nhờ bạn chuyển thư cho anh, cô lại khóc suốt tiết học tiếp theo.

Lúc chuông báo tiết học kết thúc, bạn cùng bàn vỗ vai Mộ Thiện. Cô ngẩng đầu, bắt gặp Trần Bắc Nghiêu đứng trước bàn học của cô.

Tất cả mọi người đều nhìn họ, nhưng Trần Bắc Nghiêu không hề bận tâm.

Anh giống một bạch mã hoàng tử, bất chấp sự phản đối của thế tục, bất chấp thành kiến của người đời, dù bị gai đâm cũng lê bước chân đến trước mặt cô.

"Ngày mai là sinh nhật anh." Trần Bắc Nghiêu nói khẽ: "Ngày cuối cùng, sau đó chúng ta chia tay, được không em?"

Bắt gặp giọt lệ ẩn hiện trong khóe mắt anh, trái tim Mộ Thiện tan vỡ. Ai có thể khiến Trần Bắc Nghiêu rơi lệ chứ? Cô đỏ mắt gạt đầu, trong lòng cảm thấy lời mời của anh chính là cuộc hẹn sinh tử, lần gặp gỡ sau cùng, nên cô không thể không đi.

Mộ Thiện thần thờ về nhà, không ngờ ở nhà có một đả kích mới chờ đón cô.

"Tuần sau bố sẽ đưa con đến nhà cô con, thủ tục chuyển trường bố đã làm xong rồi." Ông Mộ nói lạnh lùng: "Trường số một ở nơi đó cũng là trường trọng điểm của tỉnh, tỷ lệ đỗ đại học còn cao hơn trường chúng ta. Con hãy học nốt năm cuối ở bên đó, thi đại học xong rồi quay về đây."

Mộ Thiện không thể tin vào tai mình. Nhà cô ruột ở một thành phố khác cách huyện mấy trăm cây số. Nếu cô đến đó, có nghĩa cô sẽ không được gặp Trần Bắc Nghiêu.

"Con không đi." Mộ Thiện nói nhỏ, ngữ khí rất kiên định: "Bạn bè thầy cô giáo của con đều ở đây, con không muốn chuyển trường."

"Con dám không nghe lời?" Ông Mộ quát lớn.

"Đừng tưởng mẹ không biết con đang nghĩ gì?" Bà Mộ lúc này mới lên tiếng: "Hôm nay thằng khôn đó đi tìm con đúng không? Nó nói gì với con? Có phải muốn bám lấy con? Đúng là đồ khôn nạn."

"Không, chúng con không có!" Mộ Thiện cuối cùng không nhịn nổi: "Bố, mẹ, thành tích của con vẫn không giảm sút! Con đã nói sẽ chia tay anh ấy, đợi đến khi vào đại học, chúng con mới ở bên nhau."

"Con đừng nằm mơ." Bà Mộ tỏ ra phẫn nộ và kích động: "Loại du côn đó, cả đời này, con đừng mơ đến với nó. Còn chia tay nữa? Con bị nó lừa rồi, con có hiểu không? Sao con ngu thế không biết?"

Cả đời này, con đừng mơ đến với nó!

Câu nói như một nhát dao, đâm mạnh vào tim Mộ Thiện.

Thiếu nữ ở độ tuổi mười sáu mười bảy còn chưa hiểu cô sẽ làm chủ cuộc đời sau khi cô trưởng thành. Lúc này, bố mẹ nói tuyệt đối không thể, cô thật sự tưởng rằng, cô và anh hoàn toàn không có khả năng.

Một nỗi đau chưa từng có dội vào tim Mộ Thiện. Cô cảm thấy bản thân không thể mất Trần Bắc Nghiêu. Cô rất yêu anh, nếu mất anh thì cô sẽ ra sao?

"Không, con không chuyển trường." Mộ Thiện nắc nghẹn, cô nói chậm rãi từng từ một: "Khi nào vào đại học, con sẽ đường đường chính chính yêu anh ấy."

Bà Mộ tức sùi bọt mép, lời của Mộ Thiện đã đẩy mâu thuẫn lên cực điểm.

"Con không thể yêu nó. Nếu con còn cố chấp, mẹ sẽ nhảy từ trên này xuống!" Bà Mộ đi đến ban công, gương mặt bà cũng đầm nước mắt, ngữ khí vô cùng kiên quyết.

Mộ Thiện ôm mặt, từ từ khụy xuống.

Hóa ra cô sẽ mất Trần Bắc Nghiêu, không còn cách nào khác. Năm nay cô mới mười bảy tuổi, cuộc đời còn rất dài, nhưng cô đã thật sự mất anh.

Trái tim đau đớn như không phải của cô.

Một lúc lâu sau, Mộ Thiện mới ngẩng đầu.

"Mẹ, con sai rồi." Mộ Thiện nghe thấy giọng nói khản đặc của mình: "Mẹ đừng nhảy lầu, con nghe lời bố mẹ. Con sẽ nghe lời bố mẹ."

Thái độ ngoan ngoãn của Mộ Thiện khiến bố mẹ cô nhìn nhau. Cuối cùng, họ chọn cách im lặng.

Ngày hôm sau vừa đến trường, Mộ Thiện liền đi tìm cô giáo vật lý trẻ tuổi, chính là người từng khuyên bảo cô khi tham gia hoạt động "về nông thôn".

"Cô ơi, gần đây có mấy bài cô giảng, em vẫn chưa hiểu rõ lắm, cô có thể phụ đạo riêng cho em không ạ?"

"Tất nhiên là được. Mộ Thiện, em còn vấn đề gì chưa rõ?"

"Nhiều lắm ạ, buổi tối cô có rảnh không? Em sẽ đi tìm cô vào giờ tự học?"

"Nhưng hôm nay cô không có tiết buổi chiều, buổi tối cô không ở trường..."

"Vậy em đến nhà cô nhé! Còn hai tuần nữa là thi giữa kỳ rồi, hôm nay em muốn thông suốt vấn đề, cuối tuần em sẽ ở nhà luyện tập thêm."

"Được."

Trời vừa xẩm tối, Mộ Thiện đứng ở box điện thoại ngoài cổng trường đợi Trần Bắc Nghiêu, cô đồng thời gọi điện vào số nhà cô giáo vật lý: "Cô ơi, hôm nay là sinh nhật một người bạn, em xin lỗi cô."

"Vậy à? Không sao đâu. Nhưng thầy hiệu phó Mộ nói, tối nay mẹ em sẽ đến nhà cô đón em."

Mộ Thiện từ tốn đáp lời: "Không sao đâu ạ. Em sẽ gọi điện cho bố mẹ em."

Thế nhưng Mộ Thiện không gọi điện về nhà mà trực tiếp cúp điện thoại.

Sau đó cô nhìn thấy Trần Bắc Nghiêu chạy nhanh đến, đôi mắt anh còn u tối hơn cả trời đêm.

Hai người dắt tay nhau về nhà Trần Bắc Nghiêu, ông ngoại đã chuẩn bị một bàn thức ăn. Mộ Thiện đến đây chơi nhiều lần, ông ngoại rất quý mến cô. Ông cũng từng cảnh cáo Trần Bắc Nghiêu, không được làm chuyện không nên làm với bạn gái.

Ăn cơm xong, Trần Bắc Nghiêu cùng ông ngoại uống chút rượu. Ông ngoại về phòng ngủ trước, phòng khách chỉ còn lại hai người, đối diện với chiếc bánh ga tô.

"Anh cầu nguyện đi!" Mộ Thiện cầm nến vào bánh.

Trần Bắc Nghiêu thổi một hơi tắt nến, anh nói khẽ: "Con cầu mong tương lai sẽ cưới Mộ Thiện làm vợ".

Mộ Thiện vừa cảm động vừa xót xa: "Anh ngốc thế, nguyện vọng mà nói ra miệng sẽ không linh thiêng nữa."

"Sẽ linh thiêng". Anh vuốt tóc cô: "Chúng ta chẳng phải hứa rồi, sẽ cùng nhau thi đại học ở Bắc Kinh? Sau này không thể thường xuyên gặp gỡ nhưng anh sẽ luôn để mắt đến em. Buổi chào cờ ngày thứ hai, mỗi giờ ra chơi, còn giờ thể dục của lớp em nữa...anh sẽ đợi em."

Nghe giọng nói tràn trề hy vọng của anh, nước mắt chảy dài trên gò má Mộ Thiện.

Không phải đâu, trong lòng cô hét lên, bố mẹ em không cho phép chúng ta ở bên nhau. Cả đời này chúng ta không có cách nào. Hơn nữa, anh sắp không nhìn thấy em rồi!

Mộ Thiện đột ngột giơ tay ôm cổ Trần Bắc Nghiêu, tìm đến môi anh hôn điên cuồng.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh, khiến đầu óc Trần Bắc Nghiêu nổ tung. Anh cảm nhận được đôi môi mềm mại của cô lướt qua mặt anh, trên môi anh, vương vấn trên cổ anh. Một luồng khí nóng bao trùm toàn thân Trần Bắc Nghiêu. Anh rất muốn, rất muốn càng gần gũi thân mật với cô hơn.

Trần Bắc Nghiêu bế Mộ Thiện đi vào thư phòng và khóa trái cửa. Ông ngoại giờ này đã ngủ say, không ai làm phiền. Anh đặt cô nằm xuống giường nhỏ trong thư phòng, đề xuồng người cô và bắt đầu hôn cuồng nhiệt.

Mộ Thiện đón nhận nụ hôn của anh, sự tiếp xúc của anh, động tác vuốt ve của anh. Cô cảm thấy toàn thân không còn thuộc về mình. Anh cũng nhận thấy, tối nay cô đặc biệt ôn thuận, đặc biệt quyến luyến bịn rịn.

Do tuổi còn nhỏ nên bọn họ không hiểu, chỉ ôm ấp hôn nhau không đủ giải tỏa cơn khát trong tim, mà khiến họ từ nơi sâu thẳm càng ham muốn mãnh liệt hơn, càng không thể không chế bản thân, càng cần tìm một lối thoát.

Áo len của Mộ Thiện đã bị Trần Bắc Nghiêu cởi bỏ, áo con cũng tháo móc. Nửa thân trên mon mơn của thiếu nữ lộ ra trước mắt Trần Bắc Nghiêu. Anh hôn không chừa một tấc da thịt cô. Sau đó, người anh vô cùng bức bối khó chịu, tay anh từ từ trượt xuống dưới.

Khi Trần Bắc Nghiêu thò tay vào khe đùi Mộ Thiện, cả người cô cứng đờ: "Không được..."

"Đề anh sờ một tý, Thiện Thiện." Thanh âm Trần Bắc Nghiêu trầm khàn đầy quyến rũ.

"....."

Cách một lớp quần bò và quần lót, anh chuyên tâm vuốt ve, khiến Mộ Thiện run rẩy.

"Anh rất muốn ngắm, được không em?" Anh hỏi: "Đề anh là người đàn ông đầu tiên ngắm em, em nhé?"

Mộ Thiện muốn cự tuyệt, nhưng cô không thể lên tiếng từ chối.

Đề anh là người đàn ông đầu tiên ngắm em?

Khu vườn bí ẩn của thiếu nữ lần đầu tiên phơi bày trước người khác, Trần Bắc Nghiêu như ngừng thở, bàn tay anh ngày càng nóng hổi. Anh không thể làm theo lý trí, anh cần bản không khống chế nổi. Anh nhẹ nhàng vuốt ve nơi non mềm của cô.

Dưới bàn tay anh, Mộ Thiện cảm thấy cô lạc vào cõi thần tiên. Mỗi động tác tiếp xúc của anh khiến toàn thân cô mềm nhũn, phảng phất như mọi sợi dây thần kinh đều tập trung vào đầu ngón tay anh.

"Em...có muốn không?" Giọng nói anh khô khốc, khu vườn bí ẩn từ từ cháy đầy mật ngọt ướt đầm, anh đột nhiên cảm thấy hạnh phúc vô cùng.

"Em..." Mộ Thiện định phản kháng, nhưng cô chợt nghĩ, sau này cô sẽ không bao giờ gặp lại anh. Đây là lần cuối cùng bọn họ gặp nhau.

Lần cuối cùng.

Sự do dự của Mộ Thiện khiến Trần Bắc Nghiêu rất vui mừng. Anh gần như thành kính vuốt ve đám lông mềm mại của cô: "Thiện Thiện, anh yêu em!"

Trần Bắc Nghiêu cởi quần dài, bộ phận đàn ông của thiếu niên đã cương cứng từ bao giờ. Đây là lần đầu tiên Mộ Thiện nhìn thấy, cô nhất thời quên mất bị thương, vừa kinh ngạc vừa hiếu kỳ.

"Em cố gắng chịu đựng, anh sẽ làm thật chậm." Anh chạm nhẹ vào cửa động của cô.

Toàn thân Mộ Thiện căng cứng, cô túm tay anh: "Em nghe nói sẽ rất đau?"

"Em sợ đau à?"

"Em không sợ...chỉ cần được ở bên anh."

Trần Bắc Nghiêu từ từ tiến vào. Mộ Thiện do quá căng thẳng nên cảm thấy đau buốt vô cùng: "Anh ra đi! Ra đi! Kỳ quá, chẳng dễ chịu một chút nào!"

"Đừng! Em đừng động đây!" Trần Bắc Nghiêu giữ chặt hai cánh tay đang vùng vẫy loạn xạ của Mộ Thiện, cúi xuống hôn cô: "Sẽ qua nhanh thôi!"

Quá trình tương đối ngắn ngủi, nhưng cũng rất khó khăn. Mộ Thiện cảm thấy ít nhất phải qua nửa tiếng đồng hồ, trên thực tế mới khoảng năm phút, anh đã hoàn toàn hợp nhất với cô.

"Anh bắt đầu nhé." Mặt Trần Bắc Nghiêu đỏ ửng, anh cúi xuống nhìn chỗ hợp nhất của hai người, ánh mắt thắm lại.

Toàn thân Mộ Thiện tê liệt, cô nức nở: "Anh nhanh lên đi, em khó chịu quá."

Một lát sau. Mộ Thiện mím môi.

"Có dễ chịu không em?"

"...Cũng tạm."

Thêm một lúc nữa.

"Kết thúc rồi à?"

"Em đừng động đây."

"Ồi...sao lại..."

"Lúc này mới là màn nóng thân, bây giờ mới chính thức bắt đầu, dễ chịu không em?"

"Ừm..."

"Thích không?"

"Ừm..."

Lúc Trần Bắc Nghiêu đi tắm rửa, Mộ Thiện đã mặc quần áo chỉnh tề. Ngồi nhìn vết máu khô trên ga trải giường, cô cảm thấy hình như cô vừa có một giấc mơ ly kỳ.

Cô sợ hãi, nhưng cũng rất nhẹ nhõm, như không còn gì để tiếc nuối.

Là cô cam tâm tình nguyện. Anh là người con trai cô yêu nhất trong cuộc đời này, chỉ có anh mới là người xứng đáng được cô trao gửi lần đầu tiên.

Khi Trần Bắc Nghiêu ra khỏi nhà tắm, Mộ Thiện chuẩn bị ra về.

"Anh tiễn em." Anh ôm eo cô. Sau sự tiếp xúc thân thể vừa rồi, anh cảm thấy cô vô cùng mềm mại, khiến anh yêu thương không lời nào tả xiết.

"Không cần đâu." Mộ Thiện nói nhỏ: "Em sợ bố mẹ nhìn thấy."

Trần Bắc Nghiêu cất giọng dịu dàng: "Vậy để anh đưa em đi mua thuốc. Vừa rồi...anh phóng vào bên trong..."

Mộ Thiện đỏ mặt: "Không cần, vài ngày trước em mới hết cái đó."

Trần Bắc Nghiêu ngẩng người vài giây mới có phản ứng, anh cười: "Em biết nhiều thật đấy."

"Trong truyện tranh và tiểu thuyết đều đề cập mà." Mộ Thiện kiễng chân hôn lên má anh: "Tạm biệt, anh Bắc Nghiêu."

Tạm biệt, Quý Túc của em, Lư Xuyên Phong của em, người bạn trai của em, tuổi mười bảy của em.

Em sắp phải đi một nơi rất xa. Nơi đó không có bạn bè, không có mối tình đầu, cũng không có anh. Trong những ngày tháng dài dằng dặc sắp tới, em chỉ có thể hồi tưởng lại sự yêu thương của anh, nhớ đến niềm vui khi ở bên anh, nhớ đến tình yêu ngăn ngui mà khắc cốt ghi tâm của chúng ta. Có lẽ trong nhiều đêm đen tăm tối, em sẽ nghĩ đến anh và gặm nhấm nỗi đau một mình.

Bầu trời ngày hôm nay xám xịt, mưa lất phất, giống như tâm trạng u ám của Mộ Thiện.

Bà Mộ quyết định tạm thời nghỉ dạy, cùng Mộ Thiện đến sống ở nhà cô ruột để chuyên chăm sóc cô. Nhưng Mộ Thiện biết, mẹ cô có ý cạnh chừng cô thì đúng hơn. Bởi vì ở đây, cô thậm chí không có quyền gọi điện thoại cho bạn học cũ.

Ăn sáng xong, mẹ con Mộ Thiện đi bộ đến trường học. Vừa đi vài bước, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy buồn nôn, ruột gan cô cuộn lên và cô ợ vài tiếng.

Bà Mộ hỏi bằng giọng lo lắng: "Con sao thế? Ăn phải đồ không hợp vệ sinh đúng không?"

Mộ Thiện không trả lời, xông đến gốc cây nôn khan dữ dội. Bà Mộ vội vỗ lưng cô, một lúc sau Mộ Thiện mới trả lời: "Dạ dày con hơi đau."

Bà Mộ vừa lo lắng vừa bức tức: "Đau dạ dày? Lại ăn đồ bậy bạ phải không? Nếu con ngoan ngoãn vâng lời, chúng ta sao phải bỏ đến sống ở nhà cô con?"

Mộ Thiện im lặng, cố gắng chịu đựng cảm giác khó chịu trong dạ dày, cô tiếp tục đi về phía trước.

Bước vào cổng trường, Mộ Thiện mới có cảm giác được giải thoát. Vừa vào lớp học ngồi xuống, một nam sinh cùng bàn xích lại gần: "Mộ Thiện đã ăn sáng chưa? Tớ vừa mua thêm một phần?"

"Không cần đâu, cảm ơn bạn." Mộ Thiện từ chối. Cô vừa ngẩng lên liền bắt gặp mấy bạn nữ nhìn cô chăm chú.

Mộ Thiện không để ý đến bọn họ, cúi đầu đọc sách.

Mỗi trường học, mỗi lớp học đều có một đặc trưng, nếu học sinh mới chuyển đến là người bình thường sẽ không bị ai chú ý. Nhưng nếu là một nữ sinh vừa xinh đẹp vừa học giỏi, cô đi đến đâu cũng sẽ là tâm điểm bàn tán của các bạn học.

Nếu là trước đây, Mộ Thiện sẽ kết bạn rất nhanh vì tính cô tương đối vui vẻ hòa nhã thân thiện. Nhưng sau khi chuyển trường, không hiểu tại sao cô trở nên trầm mặc kiêu kì, cả ngày không buồn mở miệng. Vì vậy đến đây một tháng, cô vẫn không có một người bạn nào. Hơn nữa, Mộ Thiện xinh xắn được bọn con trai để ý nên cô nghiêm nhiên trở thành kẻ thù của đám nữ sinh: "Kiêu căng quá, tưởng mình là ai chứ?", "Mặt đẹp thì hay lắm sao?"...

Mộ Thiện chẳng hề bận tâm.

Thế giới của cô đã khô cạn, người cùng tuổi không thể hiểu nổi.

Vào tiết thứ ba của giờ tự học, Mộ Thiện xin phép thầy giáo nghỉ một tiết. Cô nói đến ngày kinh nguyệt, đau bụng cần đi mua đồ. Thầy giáo đỏ mặt lập tức đồng ý. Mộ Thiện ra khỏi cổng trường, đi bộ suốt hai mươi phút, đến cửa hàng thuốc cách xa trường học nhất.

Cô vẫn mặc bộ đồng phục nữ sinh, trông lại xinh xắn dễ thương nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của người bán hàng. Người bán hàng ngập ngừng đưa thứ Mộ Thiện cần mua cho cô. Cô đếm tiền trong túi, phát hiện còn thiếu hai đồng. Kể từ sau vụ đó, bố mẹ hạn chế cho cô tiền tiêu vặt.

Mộ Thiện cầm tập tiền lẻ đứng im lặng, sắc mặt nhợt nhạt vô cùng. Người bán hàng trẻ tuổi động lòng thương, nói nhỏ với cô: "Được rồi, em cầm đi."

"Cám ơn chị..." Mộ Thiện cầm đồ, cúi gập người chào cô bán hàng.

Sau đó cô quay người chạy thục mạng.

Cả ngày hôm đó, Mộ Thiện liên tục thò tay vào túi quần, bóp thứ vừa mua về, toàn thân cô đổ đầy mồ hôi hột.

Dù thế nào, Mộ Thiện cũng không dám thử ở trường học. Tâm trạng cô bồn chồn bất an nên cảm thấy mỗi phút mỗi giây trôi qua rất chậm. Mãi mới đến buổi chiều tan học, bà Mộ như thường lệ đến trường đón cô, hai mẹ con người trước kẻ sau đi bộ về nhà. Bà Mộ vẫn lạnh lùng như cũ, thỉnh thoảng day nghiêng cô một câu, Mộ Thiện im lặng từ đầu đến cuối.

Về đến nhà, cô nói hơi đau bụng, lập tức đi vào nhà vệ sinh khóa trái cửa.

Vài phút sau, nhìn hai vạch hồng trên que thử thai, Mộ Thiện cảm thấy cả thế giới sụp đổ.

Trước khi chuyển trường, cô và Trần Bắc Nghiêu còn vụng trộm đôi lần. Nhưng lần nào anh cũng dùng bao, ngoại trừ lần đầu tiên...

Mộ Thiện tựa vào cửa nhà vệ sinh, sắc mặt trắng bệch. Cô nhếch mép cười, nụ cười ẩn hiện khoái cảm tự làm tự chịu.

Ông trời trừng phạt cô, cô phải làm thế nào bây giờ?

Mộ Thiện không biết làm thế nào. Hơn nữa ở độ tuổi của cô, có một số việc cô không thể tự mình quyết định.

Mộ Thiện vài ngày liên tiếp cứ ăn sáng xong là nôn ọe, mỗi lúc một dữ dội hơn. Bà Mộ cuối cùng cũng phát giác ra điều bất thường.

"Con mau nói cho mẹ biết, có phải...có phải con và thằng súc sinh đó đã làm chuyện đồi bại?"

Ông Mộ gấp rút ngồi xe đến nhà cô ruột Mộ Thiện trong đêm hôm đó. Vừa nhìn thấy Mộ Thiện, ông liền cho cô một bạt tai, mạnh đến mức khiến cô va đầu vào tường. Mộ Thiện lơ mơ nghĩ, sao có thể gọi là chuyện đồi bại? Anh ấy đâu phải là súc sinh? Là cô cam tâm tình nguyện cơ mà.

Mộ Thiện lập tức bị nhốt vào phòng.

Ông Mộ trầm mặc ngồi ở phòng khách hút thuốc, bà Mộ không ngừng than khóc với cô ruột Mộ Thiện, kể lể bà nuôi con vất vả thế nào, vậy mà con gái bà phụ lòng mong đợi của tất cả mọi người ở thời điểm then chốt nhất.

Mộ Thiện bỏ gối ngồi dưới đất, nghe tiếng rên rỉ không ngừng của mẹ cô, trong khi cô không rơi một giọt nước mắt.

Cô nghĩ, thật ra chẳng cần thi đại học, làm một người phụ nữ bình thường sống cùng Trần Bắc Nghiêu, cô cũng rất mãn nguyện.

Nhưng cô biết, cô và anh không có tương lai.

Một tuần sau, Mộ Thiện mới được thả ra. Nhưng bố mẹ không cho cô đi học, mà vào một ngày trời vẫn còn chưa sáng, cô cùng bố mẹ ngồi xe buýt đi tới một vùng quê nào đó.

Trên suốt chặng đường đi, bố mẹ Mộ Thiện vô cùng căng thẳng, không ngừng ngó trước ngó sau, xem có ai nhận ra bọn họ. Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy, trong mắt người cha uy nghiêm và người mẹ nhân từ của cô, sự tồn tại của cô khá là buồn cười. Bọn họ quá kỳ vọng vào cô, quá "mong con hóa rồng", quá coi trọng thể diện. Nơi này là một huyện khác, còn là vùng thôn quê, làm gì có ai quen biết gia đình cô.

Kể từ khi biết mình có thai, Mộ Thiện luôn trầm mặc lãnh đạm. Ngay cả lúc đứng trước trạm y tế nhỏ, cô vẫn không tỏ thái độ bất thường.

Cho đến lúc cô nằm trên bàn mổ.

Giường rất cứng, rất lạnh.

Nhìn lên trần nhà trạm y tế một màu trắng toát, Mộ Thiện đột nhiên cảm thấy xung quanh là khu rừng nguyên thủy mênh mông, còn cô là một xác chết, không có sinh khí, không có niềm hy vọng.

Trong lòng cô bỗng đau đớn vô ngần.

Khi mở mắt nhìn thấy cái kim sắt thô ráp tiến sát thân thể, một nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm cả người cô.

"Con không muốn...con không làm đâu..." Mộ Thiện lẩm bẩm. Nhưng bác sỹ đời nào dừng lại, thậm chí còn rút đầu kim sâu hơn.

Mộ Thiện đau đến mức toàn thân tê liệt, cô hét lớn: "Con không làm nữa! Con sẽ sinh con! Con sẽ sinh em bé của con!"

Sắc mặt bà Mộ lập tức thay đổi: "Con nói gì vậy? Con đang nói gì hả? Con không cần tương lai, không cần bố mẹ nữa hay sao?"

"Không! Không! Con cần Trần Bắc Nghiêu! Con cần Trần Bắc Nghiêu!" Vừa thốt ra tên của anh, Mộ Thiện chợt thấy một niềm hy vọng mù quáng. Cô lập tức ngồi dậy, làm bà Mộ và hai cô y tá trở tay không kịp.

Mộ Thiện nhảy khỏi giường, cô mắt đã ngã xuống đất, lộn vài vòng, vừa bắn vừa thảm hại. Bác sỹ tức giận gất lên: "Giữ chặt người con bé cho tôi."

Mộ Thiện bị hai cô y tá bắt về giường, cùng bà Mộ đè người, không cho cô động dậy.

"Con còn không câm miệng! Đừng làm mất mặt bố mẹ!" Tiếng ông Mộ từ phòng ngoài vọng vào: "Con cứ chống mắt chờ xem, bố sẽ cho thằng khốn nạn đó một trận."

Mộ Thiện sững sờ.

Nhân cơ hội cô không phản kháng, bác sỹ thọc đầu kim vào thân dưới Mộ Thiện, làm cô đau đến mức cuộn người. Cô cảm thấy cái kim đó, giống một con quái vật, đang từ từ nuốt trọn sinh mạng của cô.

Từ lúc chuyển trường, Mộ Thiện không rơi một giọt nước mắt. Kể cả lúc âm thầm ra đi mà không một lời từ biệt Trần Bắc Nghiêu, cô cũng không khóc. Bố mẹ ngày ngày day nghiến, cô cũng không khóc. Ở môi trường xa lạ, xung quanh toàn tin đồn và phỏng đoán trong khi bên cạnh không một người có thể tâm tình, cô cũng không khóc.

Thế nhưng bây giờ, Mộ Thiện nằm ở đây, bị một người phụ nữ xa lạ lạnh lùng xóa bỏ nguồn gốc của tội nghiệt, cô đột nhiên khóc nức nở, đến mức thờ không ra hơi.

"Mẹ! Con cầu xin mẹ, xin mẹ hãy bảo họ dừng lại! Con không làm nữa, con đau quá, đau quá..."

Nữ bác sỹ tỏ ra bức mình, gất lên: "Giữ chặt người con bé! Lát nữa tôi còn bệnh nhân khác."

Mộ Thiện bị giữ chặt chân tay, đôi mắt cô trợn trừng, bụng đau không chịu nổi. Cô cảm thấy cô giống một con cá gầy chết trong lưới của người đánh cá.

"Không! Dừng lại! Con đau quá! Con đau quá! Anh Bắc Nghiêu...Anh Bắc Nghiêu...Em đau quá..." Mộ Thiện kêu gào thảm thiết.

Nhưng không một ai bận tâm đến nỗi đau của cô, bà Mộ đang bật khóc, ông Mộ đang bật cầu nài, còn nữ bác sỹ nhếch miệng cười nhạt, tay vẫn không ngừng chuyển động.

Vào thời khắc đau đến mức toàn thân tê liệt, Mộ Thiện đột nhiên im bật.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cô, nhưng cô đã nhắm nghiền hai mắt.

Bởi vì Mộ Thiện nghe thấy.

Cô rõ ràng nghe thấy một thanh âm khàn đặc mà ngân vang, thanh âm như một ngón sáo dâng cao, có thể dờn núi lấp biển, không người nào có thể ngăn cản, không ai có thể miệt thị.

Thanh âm đó xuyên qua thân thể gầy guộc của cô, vượt qua tường nhà, thanh âm đó giống con chim bồ câu sải cánh trên bầu trời, bay đi rất xa.

Thanh âm đó truyền đến quê nhà của cô, truyền đến ngôi nhà gỗ nhỏ trên sườn đồi, đến tai cậu thiếu niên tuần tú hay mặc áo sơ mi trắng.

Thanh âm đó là tình yêu chứa đầy trong trái tim mười bảy tuổi của cô, là tiếng kêu khóc cuối cùng của cô ở tuổi thanh xuân.

Anh Bắc Nghiêu, anh Bắc Nghiêu! Em đau quá, em đau quá.

Anh Bắc Nghiêu, em ở đây sống không bằng chết, em đang rơi xuống địa ngục. Còn anh ở đâu? Anh đang ở đâu?

Tám năm sau.

Chiếc xe BMW màu đen lặng lẽ chuyển bánh dưới hàng cây, Trần Bắc Nghiêu mặc comple chỉnh tề ngồi ở hàng ghế sau. Anh cúi đầu lật giờ quyền sách trên tay.

Châu Á Trạch ngồi ở vị trí tài xế đang bật một đĩa nhạc. Liếc qua gương chiếu hậu thấy bộ dạng chuyên tâm của Trần Bắc Nghiêu, anh ta không nhịn được cười cười: "Không ngờ anh thích tác giả truyện tranh Nhật Bản này. Nghe nói có buổi ký tặng cuốn tự truyện của chị ta là anh bay sang Hongkong ngay."

Trần Bắc Nghiêu đóng quyền sách, mỉm cười: "Chú cho rằng tôi thích xem truyện tranh thiếu nữ sao?" (shoujo manga)

Châu Á Trạch không hiểu ý, anh ta đang định mở miệng hỏi, điện thoại di động bỗng đổ chuông.

Sau khi cúp điện thoại, Châu Á Trạch cười ngoác miệng: "Từ Viễn Đạt là đồ ăn hại, nhưng cô hấn là đại biểu hội đồng nhân dân của tỉnh. Đợt trước chúng ta thầu được miếng đất ngon cũng là nhờ mối quan hệ của hấn, lần này chúng ta không thể không giúp hấn."

Trần Bắc Nghiêu nói lãnh đạm: "Tùy chú."

Xe ô tô dừng ở ngoài cổng nhà máy, Châu Á Trạch dẫn vệ sỹ đi giải quyết vụ lộn xộn. Trần Bắc Nghiêu châm một điếu thuốc, nhắm mắt trầm tư.

Trong xe đang mở album mới nhất của Lương Tịnh Như, giọng hát trong trẻo đầy từ tính của nữ ca sỹ vang lên bên tai Trần Bắc Nghiêu. Nhưng lời ca quá ai oán, Trần Bắc Nghiêu nghe vài câu là không có hứng thú.

Châu Á Trạch giải quyết công việc, từ trước đến nay anh đều yên tâm, lần này cũng không ngoại lệ.

Trần Bắc Nghiêu quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe. Bên ngoài cửa kính màu xanh thẫm, mọi chuyện xảy ra trong nhà máy như ở một thế giới khác.

Sau đó, anh đột ngột nhìn thấy cô đứng giữa đám công nhân lố nhố.

Cô mặc bộ váy công sở màu đen bó sát người, gương mặt trang điểm tinh tế, thần sắc xa cách. Trông cô giống như bất kỳ cô gái văn phòng khác ở thành phố này, nhưng lại có một vẻ cao ngạo khó tiếp cận.

Trần Bắc Nghiêu trầm mặc.

Anh ngắm cô hồi lâu. Mãi đến khi Châu Á Trạch lên xe, kinh ngạc vỗ vai anh, anh mới phát hiện khóe mắt mình ươn ướt.

Trần Bắc Nghiêu cầm tay nắm cửa xe, nhưng cuối cùng anh bất động, chỉ nhìn cô từ xa mà không xuống xe.

Bên tai là giọng ca bi thương của nữ ca sỹ, lặp đi lặp lại câu hát.

"Nhớ nhưng là nỗi đau biết thở, trốn ở mọi ngõ ngách trong thân thể và linh hồn tôi.

Bài ca em thích cũng biết đau, đọc thư em cũng đau, đến trầm mặc cũng đau..."

Em yêu, em yêu.

Thiện Thiện yêu dấu của tôi.

Trên đời này có người yêu nông cạn, có người yêu sâu đậm;

Có người yêu ngắn ngủi, có người yêu cả đời.

Có người yêu dung mạo đẹp đẽ như hoa, có người yêu tâm hồn tự do và sự thánh thiện.

Còn người phụ nữ duy nhất tôi yêu trong cuộc đời này, hóa ra em đang ở đây.

Trong ảo giác chớp chồn của tôi, trong trái tim lạnh lẽo, trong những giọt nước mắt lâu nay không xuất hiện của tôi.

Em như một thiên thần, cuối cùng cũng bay đến thế giới tàn khốc không tình người của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Từ Bi Thành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

